1943. JANUÁR
XL. évfolyam, 1. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Szól az Ige. Dr. Victor János három előadása, melyet a lelkészek csendesnapján tartott Sződligeten. Az első előadás a „Kijelentett igéről" szól, tehát a kijelentésről, mely a Szentírásokból hangzik felénk. A második a hirdetett igéről, tehát arról, ahogyan ma halljuk az igét. A harmadik pedig a sákramentumokról, a látható igéről. A könyv szerzője garancia arra, hogy a 62 oldal terjedelmű, eléggé sikerült kiállítású könyv áldásokat hordoz magában az olvasó számára. Ára 1.60 pengő.

A reformáció hősei. Stickelberger Emánuel könyve Kutassy Gyula fordításában. Kiadója a Református Traktátus Társaság. A csinos kiállítású, 254 oldal terjedelmű könyv ára fűzve 6 P, kötve 8 P. Aki olvasta Stickelberger Kálvin életrajzát, annak nem kell e könyvet ajánlani. Megrendelhető a Bethánia-könyvkereskedésben is.

Meskó Páléknak kislányuk született. Tegye az Úr a kis Márthát az ő szolgálatában Máriává is.

Fabók Ferencéknek kisfiúk született, akit Ferencnek hívnak. Tegye az Úr lelki áldásainak kedves hordozójává.

Andrássy Ferencéknek kisleányuk született, akit meg Katalinnak hívnak. Szülessék meg a karácsonyi gyermek kicsiny szívében hamar Jézus.

Juhász Ferenc és *Englóner Anna* házasságot kötöttek. Tegye az Úr valósággá életükben az ő ígéreteinek gazdagságát.

Szabó Béla, ifj. dr. Szabó Aladár gödöllői lelkipásztor 24 éves fia december 27-én hoszas szenvedés után az Úrban elpihent. Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében.

Lapunk a Közellátási Minisztérium papírkorlátozó rendelete értelmében ebbe a kisebb formába kényszerült.

Köszönet és áldáskívánat Hálásan köszönöm a jókívánságokat, amelyeket a „Mustármag" sok olvasója személyesen vagy levélben kifejezésre juttatott december 13-án vagy azután. Ne hanyagolják el azonban kedves testvéreim munkám támogatását és a „Kegyelem által" c. könyv terjesztését. És imádkozzanak értem és családomért! Az Úr kegyelme és szeretete legyen a „Mustármag" minden olvasójával, kívánja

dr. Szabó Aladár, ny. ref. lelkipásztor, kormányfőtanácsos.

Miért? Bereczky Albert lelkipásztor három aktuális kérdésről tartott előadását adta közre egy 40 lapos könyvecskében. „Miért türi az Isten?" — „Miért szenvednek az ártatlanok?" — „Miért éppen én?" — A füzet ára 80 fillér és 6 fillér portó. Megrendelhető a szerző címén: Budapest, Pozsonyi-út 58., a „Református Igehirdető" 11.968 számú csekkjén vagy a Bethánia-könyvkereskedésben.

Az igazi vígasztalás címen Bereczky Albert lelkipásztor hét előadást adott ki a Heidelbergi Káté első kérdése alapján. A könyv a keresztyén hit és élet alapvető kérdéseit tárgyalja, ilyen címek szerint: Miért szorulok vígasztalásra? — Van-e gazdám? — Van-e bűnbocsánatom? — Van-e győzelem? — Van-e gondviselőm? — Van-e üdvbizonyosságom? — Van-e igaz hitem? — Megrenedelhető 1.30 P és 30 fillér portó beküldésével a „Református Igehirdető" 11.986 számú csekkjén a szerző címén: Budapest, V., Pozsonyi-út 58., vagy a Bethánia-könyvekereskedésben.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 1. szám | 1943. január

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 4.— pengő, fél évre 2.— pengő. Egyes szám ára 36 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 : 35

Isten visszhangja

Csodálatos természeti tünemény a visszhang. Folyók mellett, erdők közelében hányszor szórakoznak gyermekek a visszhanggal, mely megismétli két-három szótagos szavaikat. Valamikor milyen híre volt a tihanyi visszhangnak, mely 16 szótagot adott vissza. Valahol Olaszországban, a Simonetti-kastély udvarán a pisztolylövést 144-szer veri vissza a világhirűvé vált visszhang.

A fizikai tüneménynél jóval fontosabb a lélek világának visszhangja. Barátság, szerelem, társadalmi élet, mind-mind a lélek visszhangján alapulnak. Minden megszólalásunk a visszhangot várja. Ajtókon való zörgetés, köszöntés szava, kifejezett kérelem, segélykiáltás, vallomások, parancs, vezényszó, tiltakozások, mind-mind visszhangra várnak.

Istennel való viszonyunkban — bizonyos szempontból — hitünk sem egyéb, mint szívünk visszhangja az Úr üzenetére, a Szentlélek felhívására. Isten azért szól, hogy szívünk feleljen az Ő üzenetére. A keresztyén élet a kegyelem indítását, vezetését, felfogott lelkek visszhangja a naponkinti engedelmesség gyakorlásában.

Az imádkozó szív is Isten visszhangját várja és milyen kegyelem, hogy ez nem is marad el: „Kérjetek és adatik néktek!" Az imádkozó Ábrahám könyörgésére — mellyel Sodoma megmentetéséért esedezik — milyen csodálatraméltó gyorsasággal hangzik az Úr könyörülő lelkének visszhangja!

Illés könyörgésére hároméves szárazság, majd bő esőzés következett visszhang gyanánt. Gedeon az Úr visszhangjából kívánta megtudni, hogy Ő hívta-e el a midiániták elleni küzdelemre?

Isten emberei minden időben erre a visszhangra vártak, az Úr is az ő visszhangjukra várt.

Megragadó Jézusunk visszhangja a bélpoklos könyörgésére: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engemet!" „Akarom, tisztulj meg!"

Minden megtérés ebben találja magyarázatát: Az Úr szólt és a lélek visszhangot adott reá.

Különös örömömre szolgált, mikor megtaláltam a 71-ik zsoltár egyik könyörgésére a kegyelem visszhangjait. A zsoltáríró így imádkozik: „Vénségemig és megöszülésemig ne hagyj el engem, óh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetségnek és minden következőnek a te nagy tetteidet!" (18. v.)

Az Úr így felel e fohászra: „Vénségtekig én vagyok az és megöszüléstekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom." (És. 46 : 4.) Tedd egymás mellé e két könyörgést és újjongj velem együtt afelett, hogy milyen hálára és megalázkodásra indító az Isten visszhangja!

A tihanyi visszhang akkor romlott el, mikor elébe építettek valamit azon a félszigeten. Isten visszhangjának az ember bűne áll útjában. Ennek eltávolítása reánk vár: „Hát nem az-e a böjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igének köteleit megoldjad és szabadon bocsásd az elnyomottakat és hogy minden igát széttépjetek?" — „Akkor kiáltasz és az Úr meghallgat, jajgatsz és Ő azt mondja: Imé, itt vagyok!" (És. 58 : 6—14.)

Vannak emberek, akik kétségbevonják Isten visszhangját: „Imádkoztam, de az Úr nem felelt, zárva felettem az ég!" Igen, Isten visszhangjának titka van: előbb a te szívednek kell kívánt visszhangot adnia az Úr üzenetére. Előbb neked kell közeledned: „Közeledjetek Istenhez, Ő is közeledni fog ti hozzátok!" „Az, aki én hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem." (Ján. 6 : 37.)

Imé Isten visszhangjának titka!

Legyen ez új esztendő mindnyájunk számára áldott tapasztalása annak, hogy nem rövidült meg az Úr keze! Kiáltsatok és az Úr felelni fog!

Isten egyik hű gyermeke mondotta valamikor: „Kérjétek az Úrtól nagy dolgokat! Várjatok az Úrtól nagy dolgokat!"

Senki sem szégyenül meg, aki hittel várja Őt!

Nyáry Pál.

Legyetek férfiak

Vigyázó! meddig még az éjszaka? Ez a felkiáltás cseng a fülemben, midőn a hitben való férfias megállásról kell írnom. Az apostol is összeköti a vigyázással a férfias hit parancsát. (I. Kor. 16 : 13.) Valóban férfierő kell az éjszaka sötétségében való őrálláshoz. *Kitartás* és *bátorság, hűség* és *erő*. Legyetek férfiak, — mondja a törékeny testű Pál — akiben a legcsodásabb férfierő lobogott. Igy rendelkezik a rettenthetetlen férfi komolyságával: Álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!

Akkor sem volt könnyű megállni a hitben, mert üldözés, verés, fogság és vértanúhalál járt ki érte. Ma kedvezőbb körülmények között is kevés a komoly megállás. Kevés a hit s a hívek hűsége és ereje is nagyon ingatag, gyönge és állhatatlan. Hiányzanak a férfiak! — hangzik a sürü panasz. A férfinembelick valóban kis számban láthatók a közösségekben. Nagyobb baj, hogy a meglevő kevesek is csak testileg férfiak, de ritka köztük a lélekben férfi. Az apostol a híveknek általában mondja: *legyetek férfiak* s ezt megkívánja a nőktől is: legyetek lélekben férfiakká.

Mit jelent férfinak lenni? Amint már írtam: kitartás, bátorság, hűség és erő együtt. Igy értem meg, miért van a *hithősök* között a *kitartáson* a hangsúly. Noé állhatatos kitartással készíti a bárkát, mert hitt az intésnek, az elközelgő ítéletnek s nem tanácskozott testtel és vérrel, nem hallgatott a gúnyolók szavára, akik bolondnak tartották. Ábrahám férfiasan vállalja a vándorlást az Úr parancsára, nem tudván hová megy. Várja az ígéret földjén egy életen át az alapokkal bíró várost. Mózes, — bár először el akarja hárítani a nagy feladatot — de aztán erős szívű lesz, kitartással végig állja a Fáraóval való tusakodást, a kivonulás fáradalmait, a negyven év próbáltatásait. Kitartással járja körül hétszer az Úr parancsához híven Jerikó falait Józsué s leomlanak a kőfalak. Kitartó hittel, férfiasan állták a próbát Dániel s barátai s az oroszlánok száját betömték, megoltották a tüznek erejét.

A *bátorság* is megvolt a hithösökben. „Hit által hagyta oda — Mózes — Egyiptomot *nem félvén* a király haragjától." Bátorság kellett a víztömegek magas falai között átkelni a tengeren. Bátor, férfias hit töltötte meg Gedeon szívét, mikor éjnek idején belopózik az ellenség táborába, de ahhoz is hitre volt szükség, hogy 300 férfivel sok ezer midianitát megtámadjon. Férfiak voltak, bátrak és rettenthetetlenek Sámson és Dávid is. Sámson az oroszlántól sem ijedt meg, de Dávid sem. Mindkettő réme volt a filiszteusoknak. Sámson ugyan igen erős volt, de ha nem lett volna bátor is, nem mert volna kiállni; Dávid sem Góliát ellen. A próféták mind a bátorság hősei, királyoknak meg merik mondani büneiket, a börtönben sem törnek meg.

A *hűség* és *erő* a férfias hit, a férfilélek következő ismérvei. Mózes a népéhez való *hűsége* folytán tiltakozott, hogy Fáraó leánya fiának mondják, inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bünnek ideig-óráig való gyönyörüségét. Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. De legalább is annyi *erő* is kellett e hűséghez! Ha a próféták s az apostolok nem lettek volna hűek Urukhoz, s ha nem lett volna erős a szívük, nem tudtak volna bátorságot venni a küldetésükhöz és a vértanú halálhoz. Ha nem lettek volna férfiak: nem álltak volna

meg a hitben. Megalkudtak volna. Elestek volna. Ámde megálltak és megáldoztattak, „kínpadra, keresztre vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek."

Miért mennek ma sokan vissza a világba? Mert hiányzik belőlük a férfias hit. Nincs kitartás végig megállni a nagy tusát. Jön a kísértés, kínálja, ígéri a könnyebb életet és a vigyázó elalszik, az őrálló elvegyül az éjszaka sötétjében a világ fiai között. Nincs bátorság, — s jön a nagyhangú fenyegetés, a világ fiainak gúnyos suttogása — szégyelled a Jézus nevét, elhallgatod a keresztet, a vért, félsz a következményektől. Nincs hűség, nincs erő. Annyi engedetlenség, annyi hűtelenség áll a hátunk mögött, igazán nem csoda, ha nem kívánkoznak szeretteink, családtagjaink az új életre. Mennyi sértődöttség, munkából kiállás, hiúság, szeszélyes, érzelgős keresztyénség — még „férfiak" közt is!

A férfi: a *jellem határozottsága* is hiányzik belőlünk. Ha az elhatározásainkat, munkánkat nézzük, csupa kapkodás, félénk bizonytalanság és következetlenség. Pedig valóban vonzó a határozott, komoly keresztyén élet. A meglátott akarat, az Úr hozzánk intézett parancsa legyen szentebb előttünk!

A napokban valakit nagy csapás ért. Kedves asszony, Jézus hű munkása az illető. Az ördög megejtette azt, akit nagyon szeret. Jézusra nézett s Tőle kért erőt, onnan, ahol Istennek ereje a miénk lehet: a kereszttől. Könnyei között még, de megható szilárdsággal mondotta: „Ezentúl még inkább küzdök a sátán ellen! Még nagyobb erővel hirdetem a Jézus vére csodás erejét." Szilárd, férfias léptekkel távozott, új harcokra, új győzelmekre. („Férfiak" tanulhatunk tőle.)

Bizony kevés az önmegtagadó — hiúságát, érzékenységét, testiségét, indulatait megtagadó — harcos *férfi lélek* köztünk. Sok a gyászmagyar, a gyáva nyúl, a hűtlen sáfár, a két úton járó keresztyén.

A férfi lélek hiányzik. (A nőknek is mondja az Ige: legyetek férfiak!)

Valakinek a hivatalába akkor léptem be, amikor kartársa éppen gúnyos kacagással kiáltotta felé: „Csak nem hiszed, hogy az imádság segít? Csak nem tartasz még ott, hogy Isten beleszól az emberek életébe?" Testvérem a gúnyos kolléga fölött rámtekintve határozottan, férfiasan mondotta: „Én ezt hiszem!" Csönd volt. A gúnyolódó egészen csodálatosan megváltoztatta magatartását. Karjai lehanyatlottak s elgondolkozva mondotta: „Boldog, aki így tud hinni." — Egyszer el kell hangozni férfiasan az ajkamról a bizonyságtevésnek. A kereszt Krisztusáról s vállalni mindent a magunk életére nézve, ami ebből következik. Legyetek férfiak!

A férfilélek *erőforrásáról* is szól az Ige: „Nézvén a hitnek fejedelmére..." Akarom azért, hogy *imádkozzanak* a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl... harag és versengés nélkül." (I. Tim. 2 : 8.) Nem női privilégium, vagy keresztyén szép szokás tehát az ima, hanem szent férfimunka, jog és kötelesség. Ám ha nő létére imádkozik, *férfilélekkel* imádkozzon mindenki. „Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus." (I. Kor. 11 : 3.) Csak ha az agy, az ész, a férfiszív és élet központjában Jézus az úr, a parancsoló akarat, úgy lehet *férfivá* a férfi. A női léleknek is legyen így feje a Krisztus, de akkor nem lehet siránkozó, panaszkodó, szeszélyes, állhatatlan a szolgálatban és a harcban a női lélek sem. „Legyetek férfiak!" A harcban kitartó, bátor és erős férfiak.

Imádkozzunk érte!

dr. Tömöry Lajos.

A MI PORTÁNKON

Kedves Barátom!

Kérdezed, hogy vagyunk, hogyan mennek szolgálataink, mi újság van közösségi életünkben. Engedd meg, ha nyílt levél formájában válaszolok bizalmas kérdésedre.

Felelhetnék a megszokott hazug szóval: Jobban, mint érdemeljük; Isten kegyelméből jól, de nem lenne igazság. Már pedig igazat szeretnék írni. Bizonyos, hogy jól vagyunk. Legalább is vannak többen, akik egészen jól vannak, de a nagyobbik rész az nincsen jól. Egyelőre még nem nagyon látszik a baj. Összejöveteleink látogatottak, lobog a láng. Csak vannak, akik egymás háta mögött beszélgetnek. Vannak, akik ha a másik jelen van, megnémulnak, ha a másik megszólal, bosszankodnak. X. akármit csinál, Y. azt föltétlen rossznak tartja és nem tud egyetérteni vele.

Nincsen ennél rosszabb, mint amikor valaki nem tudná megindokolni, miért nem bírja X. vagy Y. testvért.

A jókedv nem hiányzik, de félek, hogy hiányzik a szentség. A szomorú aztán az, hogy viszont mások meg savanyú ábrázattal járnak és azt gondolják, hogy ők szentebbek.

Szállóigévé vált nálunk, hogy: próbaszövetségesek dolgozni! Azt jelenti ez, hogy amikor valaki már megöröködik a közösségben, munkát ne várjon tőle senki. Kritikát azt igen. Arról aztán beszélni sem jó, hogy ha valaki völegény vagy menyasszonyi sorba kerül, akkor kiserdül a komoly munkából. Igaz, hogy az ószövetségi törvény szerint is hazabocsátották a harcból a völegényeket és menyasszonyokat.

Ujság az van. Ahol két-három leány összedugja a fejét, olyan sustorgást csapnak, mintha tüzes vaslapra hideg vizet öntöttek volna. Meg vagyok győződve, hogy akiről szó van, ha tudná vagy hallaná, szintén úgy érezné magát, mintha hideg vízzel nyakonöntötték volna. Csak semmit a szemébe és minél többet a háta mögött. Persze, ezek nem pletykák, csak ténymegállapítások. Mindig csak az igazat (a háta mögött).

Az asszonyok? Csodálkoznak, hogy férjeik még mindig nem tértek meg, pedig annyit prédikáltak nekik, hogy a Gellérthegy is kijött volna már a béketürésből. A gyerekekkel hasonló az eset.

Férfiak is csellengenek néhányan. Férfiasan megállnak abban, hogy senkinek nem szólnak a bennük lévő reménységről. Róluk nem sok jót írhatok.

A fiúkat szándékosan hagytam utoljára. Nehéz megírni róluk valamit. Talán legjobban értenek a lokalizáláshoz. Úgy rémlik, ez azt jelenti, hogy a bajt bizonyos területre összekényszerítjük. Ha nem azt jelentené, most az egyszer jelentse azt. Ők is egy helyre kényszerítenek össze minden bajt. Minden bajnak a „másik" az oka. A mentegetőzésben nagy művészek. Ifjúsági barak-mániában szenvednek. Ettől se látnak, se hallanak.

A szolgálatokról annyit, hogy mindenki vállal mindent, de mikor csinálni kell, sehol sincsen senki. Van munkakedv, míg csinálni nem kell.

Ne hidd, hogy viccelődöm. Ez a dolgok emberi oldala. Ezek vagyunk mi. Ha aztán nézem a dolgok másik oldalát, ahol nem mi állunk, hanem a mi Urunk, akkor arcomat a porba hajtva azt kell mondanom: dicsőség Jézus nagy nevének, aki nem tekintve a mi haszontalan, alkalmatlan voltunkat, felhasznál az ő dicsősége szolgálatában.

Bizonyos, hogy ha valahol a világban annyi figyelemmel és hűséggel végeznék a munkákat, ahogyan mi végezzük, tönkremennének a dolgok. Bizonyos, hogy ha Isten az igazság mérlegének serpenyőjébe vetne bennünket, gyalázattal kerülnénk ki belőle. Ha pedig az igazság tégelyében megolvasztana, nem maradna vissza csak egy rakás hamu. Semmi éghetetlen és romolhatatlan.

Hogy mégis vannak megtérések, hogy vannak emberek, akik közöttünk felvidulnak, hogy vannak, akik vágyva jönnek ide, az csoda. Az Ő szeretetének csodája. Mit tehetnék hát más egyebet, minthogy az Ő szeretetének magasztalásával zárom soraimat. Dicsérd velem együtt Jézust.

Testvéri szívvel emlékezve reád, köszönt az Úrnak

Haszontalan szolgája.

Magyar ébredés I.

Valaki... csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen. (Máté 5 : 19.)

Mikor megállunk csendben életünk egy-egy pontján és túlnézünk magunkon: lelkünk, vérünk, mindennapi életünk és Isten kifürkészhetetlen végzése arra késztetnek bennünket, hogy meglássuk: egy nagy kertbe ültettettünk. Színes, csodálatos kert a mi földi hazánk: Magyarország. Sokszor kiáltunk fel hálaadással azért, hogy magyarnak teremtettünk.

Sokan leírták már és mindnyájunk előtt ismeretes hazánk természeti kincsekben gazdag, szépségekben bővölködő hegy- és síkvidéke. Fajtánk Istentől nyert sok előnyös tulajdonságára is felfigyeltek már messze földön. Néha örömmel látjuk, hogy az önismeret által az Úr ráeszméltet bennünket sok hibánkra és hogy megvan bennünk a jóakarat megszabadulni azoktól. Valami vágy hajt, feszít, biztat, hogy emelkedjünk fel, legyen a magyar más, mint eddig volt. Csak éppen a felemelkedés útján való elinduláshoz hiányzik a hit merészsége.

Hitetlenek vagyunk!...

Vannak nagyszerű intézményekkel bástyázott egyházaink; vannak evangéliumi egyesületeink, hitmélyítő lapjaink könyveink, üdülőtelepeink: — csak hitünk nincs!

És a hegyek nem mozdulnak el!...

Pedig mustármagnyi hittel a mindent eltemető tergerbe parancsolhatnánk bűneink, nyomorúságaink hegyét. Tehetnénk, hogy községünkben ne a legocsmányabban káromkodó legény legyen a mintakép, aki után vasárnap tekézni, kártyázni mennek az ifjak, hanem a templomban énekelve, fiatalságuk minden lelkesedésével dicsőítenék az Urat, aki a hétköznapoknak is Ura volt és adott erőt a munkához.

Tehetnénk, hogy megfojtsuk az iszákosság kígyóját, mely a sárba aljasítja embertársunkat, akit szeretnénk testvérként keblünkre ölelni, de iszonyodva fordulunk el tőle, amikor a szennyes utcán hentereg, mondván: Hát ez is ember?

Tehetnénk, hogy a paráznaság ördögét megöldököljük magunkban, mely igyekszik megrontani a Lélek templomát és hontalanná tenni bennünk a bethlehemi Kisdedet.

Ha hitünk lenne!...

Azt mondjuk, milyen jó a finn népnek, néki adott parasztprófétát Isten, aki felrázta az alvó népet. Mi eddig mindhiába vártuk Isten-emberét, aki kezünket megfogva kivezessen bennünket tétlen helyzetünkből.

Elfelejtjük, hogy Isten a mi kezünkbe is odaadta a Bibliát, küldte reformátor őseinket és azóta is az Ő Lelke által magvetők sokaságát. De vajjon milyen talajba hullott a mag?

Dicsekedünk reformátor őseinkkel, de az ő hitük már nem a mi hitünk. Mi már nem merjük úgy szószerint venni Isten Igéjét, ahogy ők vették. Mi magyarázzuk. De és ha kerül a határozott bizonyságtétel helyett beszédünkbe, mert a bün megrontotta az összeköttetést Isten között és közöttünk és nem részesülhetünk a nekünk szánt kegyelmi ajándékokban. Nincs hit, nincs erő, csak beszéd van. Többet mondunk, mint ami ránk bizatott és mint amennyit cselekszünk.

Nézzük meg csak csendben, időt áldozva rá, hogyan van és hogyan is kellene lenni? Miként is akarja végezni munkáját a Szentlélek a magyar nép között?

Szól hozzánk, keresztyén szövetségesekhez, akik célegyenest előre törekszünk teljesíteni az Ő akaratát. Szól hozzánk reggeli csendesóránkon. Talán csak annyit mond, hogy ne mondj hamis tanubizonyságot. Ha az én gondolatom nem volt ott azon a csendesórán, csak megszokásból a testem, akkor hiába mondta azt a Lélek. Megismétli másnap is. Lehet, hogy akkor hallom, de úgy érzem, hogy ezt már máskor is mondta és megszokott frázisnak veszem. Figyelmetlenségem és tunyaságom így erőtlenné teszi az Igét és szólhatja azután akármilyen hévvel Isten-embere, kitaposott talajú szívem nem fogadja be azt.

Azt mondja a Lélek csendesóránkon, ne lopj. Az én szívem tele van vággyal valami olyasmi után, ami a másé. Azt mondom: ha ezt megszereztem, azután hallgatok a Lélek szavára. És telhetetlen szívemnek mindig van vágya, mely fontosabb, mint a Lélek szava. És gyül egyik Ige a másik után szívem ajtajához, hiába kopogva. Egyik-másik érzelmi hatással van rám, de a többi meg nem hallgatott, be nem fogadott Ige nem engedi, hogy azt teljesen szívembe fogadjam. Vagy még a tegnap hallott Ige annyira kényszerít, hogy az bennem és általam életté legyen, hogy az újabb Igét nem tudom befogadni, mert annak szava elviselhetetlen teher lenne számomra. Prédikációk, igehirdetések válnak így számomra szónoki művekké, mert a régebben hallott igehirdetés eredménytelensége nem engedi az újat hatni.

Halljuk az Igét és nem cselekesszük azt, de mert keresztyén szövetségesek vagyunk, kötelességünknek érezzük, hogy magunk is bizonyságot tegyünk. Ezért igyekszünk elsajátítani gyorsan az u. n. kanaáni nyelvet és ennek segítségével úgy teszünk bizonyságot, hogy nincs mögötte „aranyfedezet".

Magyar ébredést szeretnénk. Parasztprófétára várunk. Nem vesszük észre, hogy több is van közöttünk. Naponként szólják az Igét az ország minden részében. Befogadjuk-e, jó talaj-e a szívünk?

Felelnünk kell erre a kérdésre, mert jöhet idő, hogy Isten nem adja tovább számunkra az Igét. Jöhet az idő, amikor megnémulnak a próféták ajkai és mi hiába epekedünk az élet vize után, nem lesz, aki felénk nyujtsa azt.

Őszinte feleletünk csak az lehet, hogy az élet gondjai közepette és a sok közösségbe való járástól, az igehirdetők szónoki készségére való fi-

gyeléstől és a megszokássá vált csendesóráktól nem is értünk rá, hogy csak egy kicsit is müveljük az Igét váró talajt.

Ha őszintén akarjuk a magyar ébredést, meg kell kezdenünk még ma a talaj elökészitését annak fogadására. És magunkon kell kezdenünk. Akármilyen módszerrel olvstuk is eddig a Bibliát, ezután az legyen törekvésünk, hogy életté legyen bennünk. Imádkozzunk is ezért, ne csak megszokottan, de naponként többször, munka közben is. Ha még nem adatott meg nékünk az, hogy nagy dologgal bizzon meg bennünket a Lélek, élégedjünk meg az Ige kisebb jelentőségünek látszó kijelentésével, zárjuk azt szívünkbe, ne engedjük, hogy a nap folyamán elvesszen annak tettre késztető ereje. Meglátjuk, Isten megadja aznap az alkalmakat is, hogy abból gyakorlat legyen. És ott kezdödik a hit, hogy örömmel látjuk meg, hogy Isten szólt hozzánk és megadta ezt az alkalmat.

Csodálatos tere lenne a Léleknek szívünk, ha sok-sok keresztyén szövetséges naponként alázatos szívvel elfogadná a maga kevés jelentőségünek látszó Igéjét és gyakorolná annak cselekedetre váltását. Csodálatos tapasztalataink lennének Isten köztünk munkálkodó Lelkének erejéről, hatalmas bizonyságok állnának rendelkezésünkre, amikor hitetlenek előtt az Ő nevéről kell bizonyságot tennünk. Diadalmas erővel ragadná meg az ilyen bizonyságtétel a Sátán örömeit hajszoló embert!

Ha egyet is megrontunk a legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítjuk az embereket, a mennyeknek országában legkisebbek leszünk. Isten tudja helyünket az Ő országában, Jézus készítette el azt nekünk. Nem kell érte megdolgoznunk. De milyen nyomorúság lenne földi életünk végéig bizonytalanságban járni, mert ha nem cselekesszük mennyei Atyánk parancsolatait, úgy járunk, mint a tékozló fiú, bizonytalanságban a felől, hogy Atyánk házában van-e számunkra is hely. A hit cselekedeteiből fakadó örömből épül fel a hit növekedésének útja.

A magyar ébredést várva fel kell számolnunk eddigi életünk minden cselekedetét, reménységét és útját és meg kell látnunk, hogy eddig akadályai voltunk ennek az ébredésnek, mert mástól vártuk a megindulást. A keskeny úton az első lépés, tudni azt, hogy nem ember hozza az ébredést, hanem Isten Lelke — hogy rendezzük a viszonyt a Lélek által Isten között és közöttünk és kezdjük meg a legkisebbekben az Ő akaratának cselekvését. Csak ha serényen hordják a munkások a követ, akkor épül fel a ház. Csak ha nekivetik az ekét a földnek, akkor iesz alkalmas a talaj a gabona számára. Csak ha felemeli a kovács a pörölyt és lesujt vele a tüzes vasra, akkor lesz a holt anyagból használható szerszám. Csak ha cselekesszük is azt, amit hirdetünk, akkor jön el a magyar ébredés ideje.

Én eddig olvasója és hallgatója voltam az igének. Imádkoztam is. Volt hitem annyi, hogy tudtam, Isten gondot visel rám, mint az ég madaraira. Elhittem, hogy az Úr Jézus Krisztus vére árán megválttattam a bün átkától és adott Isten annyi erőt, hogy néhány bünömmel leszámoljak. És itt megálltam. Sokan állnak itt . . . Úgy látom — és úgy-e szeretnéd Te is, hogy ennél több történjék veled, hogy növekedjél és hogy általad növekedjék a környzeted is. Úgy-e, Te is szeretnéd a magyar ébredést? Mi lenne, ha Te is, én is, mindnyájan elkezdenénk ma teljesíteni Isten legkisebb parancsolatait. Bizony, először nem sikerülne, kudarcot vallanánk. De ha mégis megpróbálnánk, ha gyakorolnánk, ha életünket adnánk rá, hogy sikerüljön, mit gondolsz, Isten előtt nem volna-e kedves ez az igyekezet és nem adná-e segítségét: az Ő Szentlelkét, hogy általa vegyünk erőt! És mit gondolsz, nem Isten indíttatása-e ez most számunkra, hogy e lapban ezzel kell foglalkoznunk? Nem Ő bíztat-e most az Ő Lelke által: Hidd, veled vagyok! Adok erőt a te gyengeségedben, hogy cselekedd Annak hatalmas dolgait, aki téged a sötétségből a világosságra elhívott!

Szűcs Zoltán.

Francke Hermann Ágoston

Akiket aztán Francke eltanácsolt, azok bementek Halléba úrvacsorázni, mert ott megelégedtek a külső formákkal. A hallei lelkészek ennek következtében a leglehetetlenebb rágalmakat terjesztették a „pietisták szektája" ellen. Francke végül veszedelmesnek találta, hogy tovább is elhallgassa támadásaikat és hazugságaikat, ezért egy a Máté ev. 5 : 20—26. alapján „a valódi igazság elbukása és helyreállítása" címen tartott prédikációját nyomtatásban is kiadta. Nem kizárólag a hallei viszonyokról szólt benne, azonban a hallei lelkészek mégis érezték, hogy nekik is szól bírálata. Készítettek egy válasziratot. Vádjaik között egyebek között ott van az, hogy Francke esténként imaórát tart otthonában; hogy Breithaupt, Francke barátja vasárnap délutánonként 4 és 6 óra között diákokkal bibliai megbeszéléseket tart, amelyen a polgárok is részt vesznek. A hallei papok istentiszteletei ezért néptelenednek el, stb. Az egyházi közvéleményt mindinkább foglalkoztatta ez a harc. Végül is a berlini egyházi főhatóság egy bizottságot küldött ki az ügyek megvizsgálására. A vizsgálat teljes mértékben igazolta Franckét és munkáját.

A pietizmusnak és Franckénak nem az orthodoxiával vívott harca volt a legkeservesebb, hanem a mind divatosabbá váló felvilágosodással, illetve annak fővezérével, a hallei matematika és filozófia tanárral, Wolf Keresztélyel. A felvilágosodás egy olyan szellemi irány volt, amely a tudományos vizsgálódásban teljességgel kikapcsolta Isten létét; bizonyos tudományos eredményekre támaszkodva, rendkívüli módon megnövelte az Isten nélkül való ember önbizalmát és önértékelését.

Minden komoly ébredéssel együtt jár valamilyen formában a rajongás is. Egyénileg ő is az Ágostai Hitvallás alapján állt, mégis állandóan szemrehányással illették őt, hogy az ő tevékenysége adott tápot az ú. n. „inspiráltak" rajongásának. Voltak abban az időben a hívők között olyanok, akik magukról azt állították, hogy a Szentlélek teljességét vették, kijelentéseket és látomásokat nyertek; az egyházat a nagy Babilonnak tekintették. Ezekhez Franckénak nemcsakhogy nem volt semmi köze, hanem erélyesen küzdött ellenük. Hiszen állandóan nyomában voltak, hogy munkáját megzavarják.

Francke hitének és imádkozó életének csodálatos gyümölcse a hallei árvaház. Glauchai lelkészi hivatalában egy perselyt helyezett el. Ebbe egy alkalommal egy özvegyasszony négy tallért és tizenhat garast tett. Ezzel az összeggel indította el a szegény és elhagyott gyermekekre irányuló óriási munkáját. Ez a munka még Francke életében valóságos különvárosrésszé nőtt Halléban.

Francke munkájában és a pietizmus történetében nagy szerepet játszott az ú. n. adiaphora-harc. Adiaphoráknak azokat a dolgokat és cselekedeteket nevezték, amelyek önmagukban erkölcsileg közömbösek: sem nem jócselekedetek, sem nem bűnök. A vitában arról volt szó, hogy egy keresztyén lelki életének veszélyeztetése nélkül csinálhat-e ilyeneket, vagy nem: parókát vagy divatos ruhát viselhet-e, ihat-e szeszes italokat, mondhat-e vicceket, cigarettázhat-e, táncolhat-e, stb.? Spener maga sem nem tiltotta, sem nem állította ezeket a dolgokat, azonban a legnagyobb óvatosságot ajánlotta; s általában azt mondta, hogy sok függ attól, milyen lelkülettel teszi az ember, amit tesz.

A pietisták nagyrésze azonban az életszentség kellékének tartotta ezeknek a dolgoknak szigorú elítélését. Éppen ezzel adtak sok tápot ellenfeleik támadásának. Csakhamar az orthodoxia egyik leghatásosabb bizonyítéka az volt, hogy ha valaki ivott, dohányzott, vagy táncolt.

Francke kiváló egyéni képességeinél fogva a nagy nyilvánosság előtt és a porosz királyi udvarban nagy mértékben megvédte a pietizmus tekintélyét. I. Frigyes Vilmos porosz király 1729-ben kiadott egy rendeletet, amely szerint Poroszországban senki sem lehetett lutheránus pap, aki legalább két évet nem töltött a hallei egyetemen.

Az évek multával a gondok és a munka nem múltak, hanem növekedtek. Az utolsó években kezdtek jelentkezni a testi gyengeségek is. Végzetessé a hólyagbántalmak lettek. Sokat szenvedett csendben. Nagyon sokat jelentett számára a Jelenések könyve 7. részében az az ige, ahol a Bárány körül állókról van szó, akik a nagy nyomorúságból jöttek. Ha azt kérdi az Úr, honnan jöttem, elmondhatom neki, hogy „a nagy nyomorúságból". Munkatársainak és egyetemi tanártársainak szeretete és figyelme vették őt körül életének utolsó napjaiban. A halál 1727. június 8-án érkezett meg. Utolsó napján is meglátogatták őt tanártársai. Közülök az egyik megemlékezett arról, hogy Isten mennyi áldást osztott szét általa. A haldokló így válaszolt: „Istené legyen a dicsőség." Felesége megnyugtatta őt, hogy a Megváltó közel van. „E tekintetben nincs semmi kétségem" — mondotta, majd elveszítette eszméletét és meghalt.

Cz. J.

dr. Ecsedy Aladár: Az igazi szőlőtő. (Bibliamagyarázatok a János evangéliuma 15. része alapján.) II. kiadás 1.50

Stickelberger: A reformáció hősei. Fűzve 6.—, kötve . . . . 8.—

dr. Reök Iván: A sebész találkozik Istennel. Fűzve 6.80 P, kötve 9.—

Bereczky Albert: Az igazi vígasztalás 1.50

Szőke Imre: Kész az én szívem. (Úrvacsorai előkészítő elmélkedések.) 2.50

Bereczky Albert: Miért? (Három előadás) . . . . . —.80

Üzenet a hadbavonulókhoz. (Elmélkedések és imádságok.) II. bővített kiadás) . . . . . —.20

Farkas János: Az elszabadult csónak. (Az *Épít, szórakoztat,* *olcsó* füzetsorozat 8. száma) . . . . . —.20

ÚJ ÁR! *UJ ÁR!*

Szikszay: Ker. Tanítások . . . . . 8.—

Megrendelhetők: a Bethánia könyvkereskedésben, — Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. — 10-10-43
Felelős: Szűcs Zoltán.

1943. FEBRUÁR
XL. évfolyam, 2. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

A pietisták nagyrésze azonban az életszentség kellékének tartotta ezeknek a dolgoknak szigorú elítélését. Éppen ezzel adtak sok tápot ellenfeleik támadásának. Csakhamar az orthodoxia egyik leghatásosabb bizonyítéka az volt, hogy ha valaki ivott, dohányzott, vagy táncolt.

Francke kiváló egyéni képességeinél fogva a nagy nyilvánosság előtt és a porosz királyi udvarban nagy mértékben megvédte a pietizmus tekintélyét. I. Frigyes Vilmos porosz király 1729-ben kiadott egy rendeletet, amely szerint Poroszországban senki sem lehetett lutheránus pap, aki legalább két évet nem töltött a hallei egyetemen.

Az évek multával a gondok és a munka nem múltak, hanem növekedtek. Az utolsó években kezdtek jelentkezni a testi gyengeségek is. Végzetessé a hólyagbántalmak lettek. Sokat szenvedett csendben. Nagyon sokat jelentett számára a Jelenések könyve 7. részében az az ige, ahol a Bárány körül állókról van szó, akik a nagy nyomorúságból jöttek. Ha azt kérdi az Úr, honnan jöttem, elmondhatom neki, hogy „a nagy nyomorúságból". Munkatársainak és egyetemi tanártársainak szeretete és figyelme vették őt körül életének utolsó napjaiban. A halál 1727. június 8-án érkezett meg. Utolsó napján is meglátogatták őt tanártársai. Közülök az egyik megemlékezett arról, hogy Isten mennyi áldást osztott szét általa. A haldokló így válaszolt: „Istené legyen a dicsőség." Felesége megnyugtatta őt, hogy a Megváltó közel van. „E tekintetben nincs semmi kétségem" — mondotta, majd elveszítette eszméletét és meghalt.

Cz. J.

dr. Ecsedy Aladár: Az igazi szőlőtő. (Bibliamagyarázatok a János evangéliuma 15. része alapján.) II. kiadás 1.50

Stickelberger: A reformáció hősei. Fűzve 6.—, kötve . . . . 8.—

dr. Reök Iván: A sebész találkozik Istennel. Fűzve 6.80 P, kötve 9.—

Bereczky Albert: Az igazi vígasztalás 1.50

Szöke Imre: Kész az én szívem. (Úrvacsorai előkészítő elmélkedések.) 2.50

Bereczky Albert: Miért? (Három előadás) . . . . . —.80

Üzenet a hadbavonulókhoz. (Elmélkedések és imádságok.) II. bővített kiadás) . . . . . —.20

Farkas János: Az elszabadult csónak. (Az *Épít, szórakoztat, olcsó* füzetsorozat 8. száma) . . . . . —.20

ÚJ ÁR! *UJ ÁR!*

Szikszay: Ker. Tanítások . . . . . 8.—

Megrendelhetők: a Bethánia könyvkereskedésben, — Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. — 10-10-43
Felelős: Szücs Zoltán.

1943. FEBRUÁR
XL. évfolyam, 2. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Útmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

ISTEN ELŐTT GONDOLJÁL HARCOLÓ KATONÁINKRA ÉS SZERETTEIKRE!

Erdély. A marosi egyházmegye esperesének meghívására január hónapban mintegy 16 nyárádmenti gyülekezetben tettem látogatást. Hálás vagyok Istennek, hogy ezen a hosszú úton nem hagyott magamra, hanem könyörült rajtam és azon a nagy gyülekezeten, amely estéről-estére összejött a bizonyságtétel hallgatására. Néhol csak ebéd után lehetett az idő rövidsége miatt órát tartani, de ez senkit sem gátolt abban, hogy ott lehessen. Különösen kedves alkalmak voltak az ifjúsági órák. Volt olyan gyülekezet, ahol alig maradtak otthon fiúk. Egy alkalommal körzeti lelkészmegbeszélésen is résztvehettem, amelynek közvetlen melegsége nagyon meglepett. Szívemben újra feltámadt a régi vágy, bár adná Isten, hogy Erdélynek lehetne beállítani egy utazótitkárt. Erdélyben éhesek a lelkek, a megfáradt, megszorongatot helyzetekben lévők várják az igazi vigasztalást, az ezernyi bajjal és a falu sok kérdésével küzdő lelkészek pedig szívesen látnák azt, aki semmi másért nem jár és nem szolgál, minthogy bizonyságot tegyen a Megfeszített Jézusról.

Borbély Béla.

Makón február elején háromnapos konferenciát tartottunk. Mintegy 10 helyről jöttünk össze. A konferencia látogatóinak száma állandóan emelkedett, úgy hogy az utolsó napon kicsinek bizonyult a makói ref. egyház tanácsterme. Isten kitöltötte az Ő Szentlelkét. Valóban az Ő gondolata volt ez a konferencia, mert mi emberileg nem nagyon készítettük el. A megindult és a megújult lelkekért legyen áldott Istennek Bárárya. A konferencián dr. Tömöry Lajos, Jeney László, Szücs Tibor, Konrád György, Gerő Marica és Borbély Béla szolgáltak.

Aczél Istvánék házasságát Isten megáldotta a hetedik gyermekkel is.

Kristóf Sándoréknak kisleányuk született, aki a keresztségben Erzsébet nevet kapta. Végezze el Isten az újszülöttek életében minél hamarébb az Ő szent munkáját.

Február 2-án volt a szövetséges évforduló. Több helyen szeretetvendégséggel és ünnepéllyel adtak hálát Isten kegyelméért.

Kőszegremetén egyhetes evangélizációt tartott az utazótitkár.

Február végén Szikszai Béni Debrecenben evangélizál. Kérjétek az áldások Urát!

Macher Péter testvérünk, aki az egyházaskozári szövetség vezetője, országos körúton van. A borsodi közösségek után most Szabolcsot járja. Áldja Isten munkáját, hogy mindenütt jó talajba essen a mag.

Az utóbbi hónapokban Vajda Mária, Jánóvszky Ilonka, Vántus András és Lipták Mihály testvéreink tettek látogatást több helyen. Az elhintett magot áldja meg Urunk.

Renz Frigyes újbanovcei lelkész, aki a régi magyar Délvidéken a német nyelvű CE-mozgalom egyik vezető munkása volt, követte az örökkévalóságba Schumacher Sámuel és Kettenbach Jakab espereseket, kik ugyanennek a mozgalomnak alapítói voltak. A jelenleg horvát fennhatóság alatt levő német CE-mozgalom vezetése ilyen módon Rometsch Jakab ujpázuai prédikátorra maradt. Renz Frigyes nagyon áldott életű, hűséges munkás volt. Résztvett a Budapesten tartott CE világkonferencián is. Életrajzát horvátországi testvéreink külön füzetben is kiadták.

Március elején jelenik meg

SZIKSZAI BÉNI: MÉCSVILÁG

című munkájának II. kiadása. — Ára 4.— pengő.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 2. szám | 1943. február

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 4.— pengő, fél évre 2.— pengő. Egyes szám ára 36 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

'egyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 : 35

Simon Péter

Igy kezdődik a II. apostoli levél. Régi és az új név egymás mellett. Amikor másodszor is felkeresi a keresztyéneket levelével és inti a komolyabb és mélyebb életre, akkor igy kezdi levelét. Nem az elbizakodott, nem a heves és hirtelenkedő, a kis melegért is Jézust tagadó apostol már, hanem akinek a bizonyságtételére évekkel ezelőtt háromezren keseredtek meg és vették a Szentlelket.

Hová jutott el Péter a hosszú évek és szolgálatok alatt?

Odáig, hogy magát igy merte és igy szerette nevezni. A mult és a jelen együtt. Péter alakja úgy nagyobb, hogy mellette ott van Simon. Ebben a háttérben igazán látni életében Jézus munkáját.

Jézus nevezi el sziklának. Pedig senki nem ingadozott úgy, mint ő. De Jézus munkája ilyen. Neki tetszik a keresztyénüldöző Saulból Pál apostolt alakitani, még pedig úgy, hogy szenvedéllyel vigye a pogányok földjére az evangéliumot. Istennek tetszett, hogy ne Péter karizmait nézze, ne bátor fellépését, semmitől se visszarettenő természetét, hanem sokszor a maga kényelmét kereső és emberi életét féltő embert tegye sziklává kegyelme által.

Bár te is úgy tudnál mindenkor irni, beszélni, szolgálni és élni, hogy tisztán látnád életedben Simont és Pétert. Előtted volna a mult és látnád mindig dicsőségesen magad előtt a jelent. Ha reménytelenség és csüggedés vesz körül, azért van, mert csak Péter nevét viseled, vagy csak Simon ismerős előtted. Ha csak Pétert látod, akkor nincs miért örülnöd. Jézus megszokott lesz a számodra és nem pedig napról-napra Istennek legdrágább ajándéka. Mert Jézus olyan akar lenni, hogy mindennap úpra és újra meglepetés legyen számodra. Olyan hatalmas ajándék ő, hogy az egész élet nem lesz elég kiismerni és fölmérni szerelmének és kegyelmének mélységét és magasságát. Ezzel még nem is mondtunk sokat, hiszen micsoda élet ez az élet, de nem lesz elég reá az időtlen idő, az örökkévalóság sem. Ott sem lesz unottá, mert mindig új és mindig csodálatos lesz Jézus. Mindig meglepetés és újra drága ajándék lesz a színről-színre látás időtlensége.

Ha pedig csak Simon vagy, akkor állandóan bizonytalanságok veszznek körül. Akkor nem hallod az Ő szavát, amikor kihív a Simon állapotából. Akkor roppant elbizakodott ember lehetsz, mert azt gondolod, hogy szíved bánata nagyobb, mint az Úr kegyelme és bocsánata.

Jézus előtt a régi és az új neveddel egyszerre jár. Az első név a te szívedet tárja föl, a második Jézus munkáját mutatja. Bűnösökhöz kell lehajolnod, alkalmatlan időkben kell szolgálnod, sokat kell veszítened Jézusért, nehéz útakon kell haladnod, ne feledd soha, a te neved Simon-Péter. Simon kapta a kegyelmet és Péter a békességet.

Első találkozása alkalmával kapta az új nevet Simon. Majd újra megerősítette ezt Jézus Cézárea Filippinél. Nem bánta meg, hogy először is annak nevezte.

Meghidegedhetik a szíved, édessé válhatott számodra ez a világ, de Jézus újra közelít hozzád. Tudod-e, hogy másodszor se akar kevesebbet, hogy téged Péterré tegyen? Nem hozzád mérte ajándékainak nagyságát, hanem magához.

Még a Genezáret tavánál hangzik fel háromszor a Simon megszólítás: Simon, szeretsz-e engemet? ... Jézus téged is a régi neveden hív vallomásra. Előtte mindig csak így állhatsz meg. Simon életének nem volt önmagában semmi dicsekedése. Néked sem lehet, csak ő lehet egyetlen drága értéked.

E kettős tükörben láthatod meg magadat teljesen. E kettős név hordozása az igazi keresztyén élet. Így tudod, honnan jöttél és mit kaptál. Így lesz számodra nagyon drága a Golgota. Így érzel fájdalmat sok elveszett lélekért. Egyik név sem növekedjék meg a másik kárára. Még e megváltatlan testet hordozod, csak így tudsz járni. Lásd tompítatlan színekkel Simont, ne azért, hogy kétségbe essél, hanem hogy a magad igaznak vélt útjára el ne tévedhess soha. Lásd dicsőségesebbnek mindig Pétert, akit erővel és hatalommal hívott el, akit örökségbe akar ültetni, akit a mennyei élet részesévé tesz az Úr, de nem azért, hogy a másik végletbe essél, hanem, hogy tisztán lásd a hatalmas lehetőségeket és ajándékokat, amelyekre elhívott.

Magyar keresztyének, legyünk igaz Simon-Péterek! Kötelezzen a múlt alázatra, a jelen pedig hálára.

Borbély Béla.

PERELD LE PEREMET.

(Valahol Oroszországban, 1942. december.)

Pereld le peremet,
Úgy nyom e per terhe,
Alig van éltemnek
Egy-egy nyugodt perce.

Kihoztál e tűzbe,
Messze otthonomtól,
Hátha így engedek
Sok rossz szándékomból.

Hátha így engedek
Te vezetésednek
És nem állom útját
Féltő szerelmednek.

Azért büntetsz, tudom,
Mert szeretsz engemet,
Kihoztál a frontra,
Hogy lepereld peremet.

Pereld le peremet,
Úgy nyom e per terhe,
Nincs egyéb mentségem,
Csak a Jézus vére.

Fogadd el Istenem
És adj békességet,
S ígérem, ezentúl
Jobb gyermeked lészek ...

SZÁNTÓ JÁNOS.

Isten özvegye

„Özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel, mert férjed a te Teremtőd ...“

Nem merném leírni, ha nem a Bibliából olvasnám. Embernek ilyen értelemben gondolni Istenére: szentségtörés lenne. De Isten az ő végtelen szeretetében magát megalázva lehajol hozzánk s emberi fogalmakkal, emberi nyelven értet meg velünk mély titkokat. Úgy adom tovább, ahogy vettem.

Az ember özvegyét elsősorban az jellemzi, hogy odavan a kenyérkeresője, támasza, maga végez erejét meghaladó nehéz dolgokat. Napszámba jár, fűrészt, fejszét nyaggat, hivatalos ügyekben gyámoltalanul ajtóról-ajtóra jár. Mindazt, amit a férjes asszonynak helyébe visz, megcsinál az ura, neki úgy kell gyenge asszonyi erővel, hozzá nem értve és sajnos, sokszor tökéletlenül elvégezni. Mennyi harc, mennyi lótás-futás, mennyi aggodalom, mennyi erőfeszítés és mennyi rosszul végzett munka az életünkben e helyett: Hagyjad az Úrra!

Amit az özvegy nem tud egyedül elintézni, azt másra bízza. Oh, szegény, aki nem mondhatja az urának egyszerűen, természetesen: Menj, kérlek, intézd el ezt vagy amazt! — kénytelen barátokhoz, ismerősökhöz, szomszédokhoz fordulni néha, nem is egyszer, s kénytelen azoktól kérni a szíves s néha nem is szívből szíves szolgálatot.

És szegény, aki nem tudja bizalommal feltárni szükségeit Istene előtt, hanem ahelyett ide-oda fut, itt protekciót, ott beszerzési forrást, amott tanácsot keresve.

De nem ez a legnehezebb, nem a külső támasz hiányzik jobban, hanem a belső, a lelki. Valakivel megosztani a bajokat, megbeszélni a dolgokat, meghányni-vetni a terveket. Valakivel, aki szeret engem, akinek ügye az én ügyem, akinek van türelme felvenni terheimet, akivel bensőleg bizalmas vagyok. Ez hiányzik keservesen annak, aki megszokta. Ezt siratja talán legjobban az özvegy.

Meg szoktad beszélni bizalmasan Istennel a dolgokat? Ehhez kevés a „csendes percek“ futó áhítata, a felsorolt kérések hosszabb vagy rövidebb imája, ide csendes órák kellenek, zavartalan, csendes, áldott, kialakult, elmélyült viszony, gyakorlat. Talán álmatlan éjszakákon, talán a hosszú úton munkahelyedig, magányban, vagy, ha másként nem lehet zsúfoltságban, de mindig a mélyben és elrejtve Isten szombatjának csendességében. És ha ez nincs meg, akkor szomorú, egyedülvaló, magános, megkeseredett lélek vagy, Isten özvegye.

Az özvegynek az uráról csak emlékei vannak. Szép emlékek, de már nem közvetlen, friss hatások, csak emlékek. Mindig szíven üt, ha valaki régi konferenciákat, bibliaórákat emleget, hívő életének boldog elindulását, bizonyságtevő multját. Hát nincsenek friss áldások, új rügyek, tegnapiak, maiak? Kiszáradt az élő víz, nincs már mennyei kenyér, hogy a régit várod? Csak emlékeid vannak?

Egy dolog van, ami az özvegy életében némelykor kívánatosnak tetszik: az, hogy önálló lett. Nem köti a férje akarata, tetszése, haragja. Odamegy, ahova akar, azt teszi, amit jónak lát. Nem kell beszámolni, metegetőzni, akaratát alárendelni, engedelmeskedni, elhallgatni. Oh jaj, ha azt teszed, amit akarsz, akkor kelsz, fekszel, mikor akarsz, odamégy, ahova akarsz, addig maradsz, ameddig akarsz, úgy öltözködsz, ahogy akarsz, úgy költesz, úgy intézkedsz, ahogy akarsz! Ha így van,

akkor olyan önálló vagy, szegény lélek, mint egy szegény, eltévedt jószág.

Az özvegy élete mindig lefelé hajló pálya. Amíg a férje él, addig születhetnek gyermekei, szerezhetnek vagyont, előléphet a férje, juthat jobb módba, nagyobb lakásba, de ha meghal a férj, ennek vége. Jó, ha megmaradhat azon a ponton, nem kell lejjebb szállani, szűkebb viszonyok közé jutni, nélkülözni. Abban a pillanatban, mikor valaki elveszti a belső közösséget az Úrral, megtört az élet vonala és hajlik lefelé. Nem fakadhat több új rügy az élete fáján, kezdhet száz munkát, prófétálhat és éghet, nem ér az semmit, a legszebb látszat alól is kiütközik a foltozott, takargatott szegénység.

Az özvegy előtt lassan elhalványul a férje képe. Nehéz lenne valakit megismerni jól az özvegye beszéde után. A férj élő valóság, aki szeret és dorgál, kedvedbe jár és ellenszegül, a halott férj csupa derüs szellemalakká finomodik. Szörnyű, hogy a világ ilyen Isten-arcot fogadott el, amit Isten özvegyei ismertettek meg vele. Egy mindig türelmes, mindent elnéző, folyton mosolygó bálvány „a jó Isten", „a jó Atya!" Oh nem ez az Isten-arc néz felénk a Biblia lapjairól; a mi Istenünk az, aki mindennap haragszik, akinek a szava tüzlángokat szór. Felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. Aki feltűri szent karját és dolgozik éjjel és nappal. Aki vitéz harcos és bűneink miatt bánkódó Isten egyszersmind. Oh, hogy ez a csodálatos, dicső, hatalmas Isten a világ előtt élő valóság helyett bálványképpé lett, ez a mi bűnünk! Isten gyermekeié, Isten özvegyeié.

Ezért nevezi az Ige ezt az állapotot, — nem szánandónak, nem kínosnak — hanem gyalázatosnak. Mert a magunkviselete a Sátánt igazolja. Az ördög tudja jól, hogy az ember Isten nélkül tartósan nem élhet, azért megengedi, hogy higyjen Istenben. De bálványistenben. Halott istenben. Akinek szeme van, de nem lát, füle van, de nem hall, karja van, de nem segít, keze van, de nem munkálkodik. Nem ilyen a te Istened? Feddőző és megbocsátó Isten a te Istened? Él *ma* is a te Istened? Élő férjed, vagy halott férjed a te teremtőd?

Oh, Isten nem halt meg, bár számtalan özvegye van köztünk. Él dicsőségesen ma is, sőt elevenít. Aki Isten özvegyeként él, az maga halódik, de ahhoz a kis szikrához, ami még van benne s nem engedte még teljesen meghalni, szól a Lélek üzenete: az Úr sebei gyógyítanak, az Úr halála életet ad! Jöjj sebeihez, vedd halála hasznát s ő visszaállítja veled az élő közösséget, úgy hogy özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel, mert férjed lesz a te Teremtőd!

Dicsőség Annak, aki a feltámadás és az Élet!

SZERETETTEL AJÁNLJUK ELŐFIZETÉSRE

az ÉPÍT, SZÓRAKOZTAT, OLCSÓ füzetregénysorozatot, mely evangéliumi tartalmú kisregényekkel igyekszik Krisztustól távol élő, ponyvaregényekkel, selejtes mozielőadásokkal, léha szórakozásokkal megrontott lelkű embereket az Úr keresztjéhez vezetni. Igyekszik megmutatni a hiábavaló élet nyomorúságát és a Jézus Krisztusban való élet szépségét. Mindenkinek igaz örömet szerző olvasmány! Eddig *Borbély Béla, Farkas János, Szerencsi Szabolcs, Szikszai Béni, Szűcs Zoltán* írásai jelentek meg. Legközelebb *Vargha Tamásné: Az aranyrámás tükör*, majd pedig *Dömötör Ilona: Megtalált élet* és *Olajvesszők* című füzete jelenik meg. Előfizethetünk 12 füzetre 2 pengővel bianco-csekklapon a 27.786, *Szűcs Zoltán, Rákosliget* csekkszámon. Egyes szám ára 20 fillér. Iratterjesztések a pénz előzetes beküldése esetén 25% engedményt kapnak.

Istenünk, Te szent neved...

(TE DEUM)

„Magasztalom neved kegyelmedért és igazságodért" Zsolt. 138: 2

Ambrosius (334-397)
R. Váró Margit

A bécsi kat. énekeskönyvből
1779.

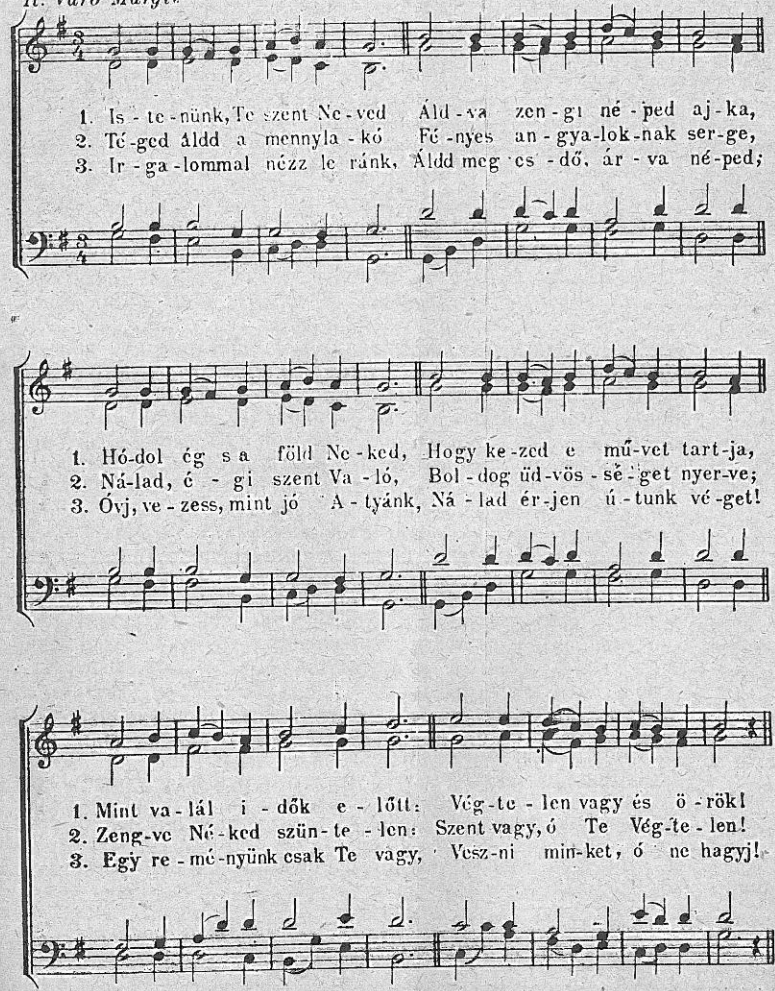

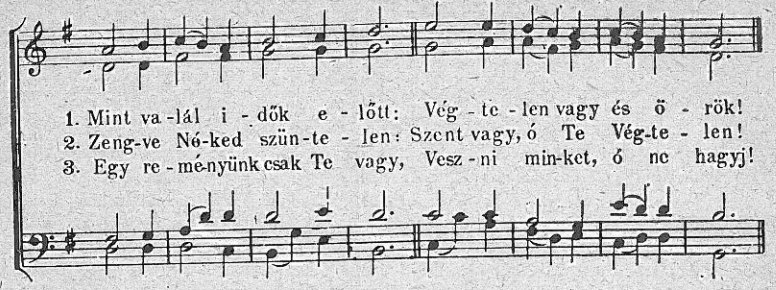

Ez az ének különlenyomatban nem kapható.

Német szövetséges testvéreink számára 10.000 darab bibliaolvasó naptárt adott ajándékba a magyar CE szövetség. A naptárak megérkezése után a német CE titkárától a következő levelet kapta alelnökünk:

„Kedves Csia Testvér! Nos, az Utmutatók a mi és az összes címzettek nagy örömére megérkeztek. Hogyan mondjunk köszönetet Önnek és mindazoknak a drága magyar testvéreknek, akik az előállításban, az elküldésben és a költségek fedezésében résztvettek? Mindenekelőtt fogadja Ön, drága testvérünk mindnyájunk lehető legszívesebb köszönetét. A nagy Isten, aki gazdag Úr mindazok számára, akik hozzá fohászkodnak, ezt a nagy szolgálatot, melyet Önök a német CE szövetségeknek tettek, nem fogja jutalmazatlanul hagyni. Öröm lesz Önnek és az ottani kedves testvéreknek is tudni, hogy ez a szeretetszolgálat és az abban kifejezésre jutott testvéri szeretet a német szövetségeseket arra fogja ösztönözni, hogy az Önök által ajándékozott Utmutató segítségével annál hivebben tanulmányozzák a Szentírást. Igy Önöknek ez az adománya közvetlenül Isten országát is építi és erősíti az egyes emberi lelkekben s éppen ez a mi legfőbb életcélunk.

Milyen szívesen menne egyikünk Magyarországra, hogy személyesen is kifejezze az ottani testvéreknek mély hálánkat! Vajjon lehetséges-e ez? Nekünk mindenesetre igaz szívbeli szükségletünk, hogy ezt megtegyük és ha Önök ehhez segítséget nyujthatnának, nagyon örülnénk neki.

És most Önt és kedves Munkatársait, valamint az összes drága testvéreket nagyon melegen üdvözli az Önök hálásan lekötelezett Stoplmann Pálja.“

A német szövetsésekkel együtt mi is örülünk és hálásak vagyunk Istennek ezért a drága szolgálatért.

RÉGI MUSTÁRMAG még kapható. 1 kg. 1.— P és a portó 50 fillér. Készségesen szállít a könyvkereskedés.

ÁRVÁLTOZÁS:

Bereczky Albert: Miért . . . . . 1.— P

Magyar ébredés II.

Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be öt. Valakik pedig befogadák öt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek . . . János 1 : 11—12.

Vannak őszinte pillanataink, amikor leleplezzük magunkat. Félre lebbentjük a fátyolt és látjuk igazi önmagunkat. Milyen különös lenne, ha egy ilyen pillanatban együtt lennének az Úr Jézus Krisztus magyar gyermekei. Különös gyülekezet lenne az! Hallanánk nehéz sóhajokat, látnánk lehajtott fejeket, por és hamu között mondanánk, hogy nem így gondoltuk, másképpen szerettük volna. A Sátán szeretné is egyszer együtt látni ezt a gyülekezetet, mert tudja, hogyha a magyar keresztyén szövetségesek ilyen helyzetben volnának együtt, közös nyomorúságaik, bűneik, mulasztásaik oly csüggesztő képét látnák, hogy elcsüggednének és vágyakozó lelkük szárnyatörve hullana a porba.

Milyen jó, hogy az Úr személyenként, külön-külön keres fel bennünket és segít nyomorúságaink terheit hordozni! Milyen jó, hogy az ő segítségével, kegyelmi ajándékai által egyen-egyen elvégezhetjük hitünk cselekedeteit és ezáltal dicsőíttetik az ő neve közöttünk!

Nem szabad elcsüggednünk nyomorúságaink miatt, de látnunk kell azokat, hogy naponként letehessük a mi Urunk keresztje alá. Nem vádolhat minket e földön senki, de hitünk holt hit lesz, ha nem engedjük a Lélek halk szele által megintetni. Sóhajtozunk és sírunk őszinte perceinkben, — de úgye nem ezt kellene cselekednünk! Egyszer s mindenkorra szabadokká kell lennünk és biztos kürtzengéssel kell hirdetnünk a magyar éjszakában, hogy jő az Úr!

Persze fogadkozunk, hogy ha még egyszer e földre jön, nem talál olyan fogadtatásra, mint Bethlehemben. Megosztjuk vele, amink van, szeretni fogjuk, vigyázunk rá. Ha még egyszer vissza jön . . .

Sietünk elfeledni az ő mondását: Ti veletek vagyok a világ végezetéig. Tehát ma kell öt befogadnunk, mert köztünk van. Itt jár közöttünk és percről-percre találkozunk vele. A testi ember persze nem veszi észre. Bűneiben megfáradt. megtépett embertársunk jön közénk. Enyhülést, bátorítást vár és az örömüzenetre van szüksége. Tudjuk-e, hogy ő jár közöttünk? De hiába jött, mert a maguk bajával pepecselő gyülekezeteket, közösségeket talál. Bűnösöket, Hozzá megtért lelkeket küld közénk, hogy fogadjuk őket, mintha ő jönne, hisz azok is az ő testének tagjai, de mi nem tudjuk befogadni őket. Nem lelik meg közöttünk azt, amire szükségük van és szomorúan távoznak, — körülöleli és elnyeli őket ismét a világ zord hidege, fojtogató köde. És mi magunk is csüggedezni kezdünk, hogy miért nem nő Krisztus serege. Miért topognak évtizedekig ugyanazok a szövetségben és miért nem jönnek új testvérek, hogy megújítsanak bennünket, új meglátásokkal erősítsenek bennünket és újult hittel mozdítsanak ki bennünket is megállapodott keresztyénségünkből. Miért nem jönnek ezek az új testvérek? Pedig a Lélek munkálkodik. Tízezrek várják a traktátusokat, a leszakítós naptárt és hallgatják az igehirdetést. Ezt tudjuk csak adni nekik. Traktátusokat, leszakítós naptárt, igehirdetést, személyes prédikációt, kitanítást. Hatalmas dolgok ezek az Úr kezében és minden bizonnyal ő bízta ezeket reánk, de a mi kezünkben sokszor üzemmé, üzletté lesz. Traktátusokat osztogatunk talán csak azért, hogy mi is csináljunk valamit, hogy ne

mondja az a szövetségvezető, hogy semmire sem merünk vállalkozni és odaadjuk a traktátust az emberek kezébe úgy, hogy lelkünkben felelősséget éreznénk a lelkek iránt. A világ várja az Isten fiait, várja a világosságot! Égeti-e a lelkünket, hogy eljusson hozzájuk, hogy ne csak fejmosó prédikáció legyen bizonyságtételünk, hanem kiáradó szeretet, mely vonja a lelkeket az élet forrásához. Csodálatos, hatalmas ébredés lappang körülöttünk, — a Lélek dolgozik — de nem tud kibontakozni, mert közösségeinknek nincs befogadó képessége. Nem tudjuk befogadni, akiket hozzánk, övéihez küld a mi Urunk!

Lássuk meg és azonnal cselekedjük, hogy akiket hozzánk küld az Úr befogadjuk, mintha ő maga jönne közénk. Tanuljunk meg leleményeseknek és türelmeseknek lenni a lelkekkel szemben. Ne akarjuk, hogy aki közénk jön, ömlengő áradozással mondja, hogy közöttünk született újjá. Hiúság ez és kérkedés, mert a Lélek munkálta és tette teljessé a megtérést és újjászületést, közénk pedig azért küldte a lelket, hogy otthona legyen, hogy talajra találjon, ahol növekedhetik, hogy küzdőtárs legyen. Hogy befogadjuk őt!

Hatalmas mozdító tényezője ez a magyar ébredésnek: befogadni azokat, akiket a Lélek hozzánk küld. Megszentelt szívvel kell hozzákezdenünk ehhez a nagy feladathoz. Nagy önvizsgálatra van szükség. Közösségeinkben helyre kell állítanunk a gyülekezeti rendet. Szentek gyülekezete kell legyen a szövetségi élet. Hisz a bűn fertőjéből jönnek drága lelkek, írtózatos csalódással, nagy lelki megrázkódtatással. Isten összetörte már, lelkéből kiégette a bűn fekélyét, megingatta bizodalma alapjait és az örökkévalókra, az egyetlen Fundamentumra irányította tekintetét és elküldte hozzánk, hogy vegyük körül, míg az új életben erőre kap. És ha mi hidegen fogadjuk, hogy mit akar közöttünk ez a bűnös és szinte kinézzük az összejövetelről öltözete, modora, nekünk nem tetszetős egyénisége miatt, ha nem törődünk vele, hanem tovább trécselünk a magunk kis pletykafészkünkben, ha politizálgatni kezdünk vele, ha elkezdjük neki magyarázni, hogy a vezetőnk milyen kiállhatatlan valaki, úgye, hogy nem marad meg közöttünk, mert nem erre van szüksége. Hanem arra, hogy megkérdezzük tőle, hogy testvérem, aki jöttél a halál árnyékának völgyéből, megtaláltad-e már ételedet, italodat, ruházatodat, nyughelyedet Isten gyermekei között. Háborgó lelked megnyugodott-e már? Megfogjuk-e a kezét, hogy jöjj testvér, megosztom a munkámat veled és amig egészen belejössz, amig megtanulsz a magad lábán járni, addig kettesben hordjuk ki az iratmissziót, kettesben imádkozunk azokért a lelkekért, akik az összejöveteleinkre járnak. Érezzük-e, hogy egy kis családnak, melengető fészeknek kell lennie a szövetségnek, ahol csend, békesség, rend van és az Úr Lelke jelen van. Isten-fiak, Krisztus örökségének részesei vagyunk, de nem élünk evvel a méltóságunkkal akkor, ha a lelkek elkallódnak közöttünk. Ha ma itt vannak, mert ide küldte őket az Úr, holnap meg már ismét a Sátán karmai között vergődnek, aki vigyorogva sugdossa nekik, hogy látod, ez a keresztyénség,— nem érdemes közéjük menni.

Ha valakit befogadtok az én nevemben, engem fogadtok be — mondja a mi Urunk. Tele van-e még a szívünk hiábavalóságokkal, bűnökkel, tunyasággal, mulasztásokkal olyannyira, hogy nincs hely már arra, hogy befogadjuk az ő kicsinyeinek egyikét, mintha Őt fogadnánk be. Lehet, hogy szennyes az, hogy vele való barátkozásunk társadalmi előhaladásunkat gátolja, hogy sok kedves foglalkozásunktól veszi el az időt a vele való törődés, de ha mégis befogadjuk, Krisztust fogadjuk be és ő hatalmat ad, hogy Isten fiaivá legyünk! *Szücs Zoltán.*

A MI IMAÓRÁNK

(Nagy konferencia a sötétség birodalmában a Sátán elnöklete alatt.)

Sátán: Kedves testvéreim, napirendünk során következik *az imaórák megbeszélése.* Talán nem is tudjátok, nem is sejtitek, milyen fontos dologról van szó?!

A gonosz szellemek: Igaz, igaz!

Sátán: Az idő gyorsan halad, Krisztus gyülekezete mind nagyobb és nagyobb tevékenységet fejt ki. Igaz, hogy még nem vallottunk nagy kárt munkájuk következtében, de ezt csakis annak köszönhetjük, hogy fáradhatatlanul minden erőnket ezek ellen az imaórák ellen fordítottuk. Semmit sem gyülölök úgy, mint ezeket az imaórákat. Egész birodalmamban nincs oly gonosz valami, mint ezek az imaórák. Nagyon fontos tehát, hogy éberségünket és erőnket is megkétszerezzük ellenük... Akar valaki hozzászólni a tárgyhoz?

Első ördög: Teljesen osztom elnökünknek, Sátán őfenségének nézetét. Halál az imaórákra örökre! Hogy azonban célt érhessünk, tegye meg minden ördög a kötelességét! Ami engem illet, én gondoskodni fogok arról, hogy a szövetségesek mindinkább maradozzanak el az imaóráról.

Egy másik ördög: Mit? Hát nem tettünk meg máris mindent? Ezt már egészen bizonyosra vehetjük!

Első ördög: Semmiesetre sem! Nekem ugyan sikerült már annyit elérnem, hogy 15 szövetséges közül 10 átlag odahaza marad, de ez nem elég. Az imádkozók számát annyira meg kell apasztani, hogy a szövetség vezetői velünk legyenek egy véleményen, hogy t. i. az imaórák nem érnek semmit, abba kell őket hagyni.

Az ördögök: Brávó, nagyszerű, támogatni fogunk.

Egy hang: Miként szándékozol ezt elérni?

Első ördög: Ez nagyon egyszerű. El fogom hitetni velük, hogy az összejövetel messze van, hogy rossz, csúf idő van, aztán elhitetem velük, hogy nem is olyan fontos az az összejövetel. Arra törekszem, hogy elfelejtkezzenek róla.

A lustaság ördöge: Brávó, én is segíteni foglak ebben.

A kételkedés ördöge: Én meg azt a gondolatot adom egyiknek is, másiknak az elméjébe: Hát ér ez valamit? Nem ér az imádkozás semmit.

A rendetlenség ördöge: Én meg arról fogok gondoskodni, hogy az asszonyok se a reggelit, se az ebédet, se a vacsorát ne tudják elkészíteni idejében s gondom lesz rá, hogy minden dolog az utolsó pillanatra halmozódjék össze s fáradjanak bele a szövetségesek ezekbe a kellemetlenségekbe, amik ez által rájuk háramlanak s mondják azt, hogy éppen olyan jól lehet odahaza is szolgálni az Urat, mint a szövetségben.

Első ördög: Nagyon köszönöm, ez meg fogja könnyíteni az én feladatomat. Barátaim, bízzatok bennem. A többek között, különösen vigyázni fogok a szövetség vezetőjére, mindig rajta lesz a szemem. Mert tapasztaltam, hogyha a vezető karmaim között van, akkor az összejövetel teljesen az én kedvem szerint folyik le.

Sátán: Magától értetődik, csak tégy így ezután is.

Első ördög: Úgy fogom intézni, hogy a vezetőnek valami sürgős dolga akarjon mindig s ne legyen ideje arra, hogy a megbeszélendő bibliai rész felett elmélkedjék, ne legyen ideje kiválogatni az énekeket, ne tudjon gondolkozni a felett, hogy milyen fontos a másokért, a szövetségesekért való könyörgés, ne legyen ideje szo-

bácskájában fohászkodni a Szentlélek erejéért, ami nélkül pedig semmit sem tehet. Általában arra törekszem, hogy lelkét a legkülönfélébb bajok által szórakozottá tegyem.

A rendetlenség ördöge: Én meg arról fogok gondoskodni, hogy a székek és könyvek porosak legyenek. Továbbá, hogy a lámpák füstöljenek, a levegő legyen büzös; vagy rettenetes léghuzat legyen a teremben, vagy pedig egyáltalán ne legyen szellöztethető.

Sátán: Nagyon jó lesz!

A rendetlenség ördöge: Azután arra is nagy figyelemmel törekszem, hogy a szövetségesek szerteszéjjel, lehetőleg távol üljenek a prédikátortól, mintha mindegyik félne a másiktól, hogy ragadós betegséget kap — pestist.

(Általános derültség.)

Első ördög: Mindezek aprólékos dolgok, de mégis nagyon fontosak. De sokkal nagyobb arányban és mélyebbrehatóan kell a dologgal szemben fellépnünk. Minden körülmények között fontosnak tartom, hogy mikor összegyülnek, ne legyen bennük imádkozó lélek, — öröm, buzgóság — hogy ne egyesülhessenek lélekben.

A kételkedés ördöge: Különösen pedig, hogy hit nélkül jöjjenek egybe, mert azok az isteni ígéretek, melyekre támaszkodnak, hej, sok gondot okoztak már nekem.

Első ördög: Némelyiket szégyenlőssé teszem, hogy hallgassanak s ne imádkozzanak.

Sátán (indulatosan): De remélhetőleg nem mindegyiket? Én amellett vagyok, hogy némelyek csak hadd imádkozzanak, mert hiszen azokkal a *szép* hosszú imáikkal úgy el tudják *egymást altatni*, hogy csak gyönyörüség.

Az első ördög (egy kicsit neheztelve): Igen, igen! Én azokra gondoltam, akiknek imája áldásos. Azoknak a száját okvetlenül be kell dugni! Vagy nem? Nem jobb, ha a sok szégyenlősködés után, végre arra lesznek, hogy se odahaza, se az imaórákon nem imádkoznak, idővel aztán elfelejtik a bibliaverseket is, az énekeket is.

Az ördögök: Nagyon jó! Nagyon jó! Ennyi elég — a győzelem mienk!

(A gyülés éppen el akar oszlani, amikor egy ördög jön fel a mélységből.)

Az éppen most érkezett ördög: Győzelem? Még nem! Éppen most hallottam egy szomorú hírt. A szövetséges hívők között egy csomóan elhatározták, hogy addig nem nyugszanak, míg bennünket teljesen meg nem győznek. Éppen most imádkoznak azért, hogy összejöveteleiket ezen esztendőben sok áldás koronázza. Ezek oly hű lelkek, hogy tántoríthatatlanul hisznek Isten ígéreteiben és el vannak tökélve, hogy kitartanak mindaddig, míg a mi hatalmunk meg nem dől. (Nagy nyugtalanság.)

Első ördög: Eh, csak kevesen vannak, egynéhányan.

A kételkedés ördöge: Csak hogy az a baj, hogy *hisznek!*

Sátán: Azt mondjátok, hogy hisznek? Testvéreim! Minden bátorságomat elveszítem! Hitük által képesek lesznek Krisztus gyülekezetét új életre kelteni. Hogy ha hisznek, a mi ellenállásunk hiábavaló. Régi tapasztalatból mondhatom, hogy mi semmit sem tehetük az ő hitük ellenében.

(A gyülés rémülten oszlik el.)

(Jugendhilfe.) *E. L.*

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. — 3-43-43
Felelős: Szücs Zoltán.

1943. MÁRCIUS
XL. évfolyam, 3. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

A tavaszi konferencia ez évben március 27., 28., 29. napokban lesz a Szabadság-téri református templomban. Reggel 8-kor bibliaórák a szállásokon, délelőtt 10—12-ig előadás, délután 3—6-ig előadások és ½7-kor pedig evangélizáció a templomban. A megnyitó ünnepély a templom alagsorában lesz 26-án, péntek este ½7-kor. A műsor ára 80 fillér. Jójj el az áldások forrásaihoz, hogy megnyugtasson Jézus Krisztus. Szeretettel várunk. Vidéki jelentkezéseket, tekintettel az elszállásolási nehézségekre, már nem fogadunk el.

Szabó Béla mezőtúri testvérünk házasságát Isten fiúgyermekkel áldotta meg. Növekedjen fel a kis gyermek Isten ismeretében, az a kívánságunk.

Makón a szövetségben az elmult időben két eljegyzés történt. Szabó Lajos és Biró Júlia, továbbá Nagy Gy. Lajos és Csörgő Klára ifjúsági szövetségeseink között. Köszöntjük őket a Kol. 1 : 11-gyel: „Minden erővel megerősítvén az Ő dicsőségének hatalmát, aszerint minden kitartásra és hosszútürésre örömmel."

Csiszár Ferenc és Kovács Erzsébet testvéreink Debrecenben házasságot kötöttek. „Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve." (20. Zsolt. 2.)

Szentesen többek kérésére megalakult a szövetség. Adja Isten, hogy a vele kötött szövetség mindvégig megmaradon.

Örömmel közöljük, hogy a harctérről többször kaptunk hiradást Horváth János nyomdavezetőnktől, aki írása szerint megtapasztalta a többiekkel együtt Urunk hüséges kegyelmét. Dr. Takács László és Grimm József testvéreink is hazatértek. Gondoljunk Isten előtt a többi katonatestvéreinkre is.

Az utazótitkár a közeljövőben Nyírbátor, Nyírkércs, Ramocsaháza, Porcsalma, Pécs, Egyházaskozár és Magyarboly közösségeiben tesz látogatást.

Tóth László testvérünk, az abonyi CE szövetség tagja eljegyezte Halmi Máriát, aki szintén abonyi szövetséges.

A tékozló fiú útján címen jelent meg dr. Ecsedy Aladárnak ifjak számára irott könyve. A Biczó-rajzokkal illusztrált könyv ára 2 pengő.

Hazám címen jelent meg ugyancsak dr. Ecsedy Aladárnak újabb színdarabos kötete, amelyben hazafias, háborús jelenetek és színdarabok vannak. Március 15-re különösen alkalmas. Ára előadási joggal együtt 5.— pengő. A könyvek megrendelhetők Tahitótfalu, Pest vm. címen és kaphatók a könyvkereskedésekben.

Szétszórt juhok között címmel irta meg Sághy Jenő balatonszárszói lelkész a szórványmunkája tapasztalatait. A 80 oldalas füzet élénk változatban tárja fel a megélt eseményeket. Ára 1.— pengő.

Három új jelenet a komoly vallásos-esték tartásához Túrmezei Erzsébet diakonissza testvér tollából: *„Pató Panni Majdalván."* — *„Mili néni gazdagsága."* — *„Két fiú."* — A jelenetek előadási joga a szereplők szerinti füzetszámok megvétele.

Testnek feltámadását címmel jelent meg Dezséry László budapesti egyetemi lelkész hívő írásmagyarázata I. Kor. 15. alapján. A csinos kiállitású füzet ára 70 fillér.

Mindez kapható a kiadónál: Fébé Könyvkereskedés, Budapest, VII., Damjanich-u. 25/a, a hazai protestáns könyvkereskedésekben és irat-terjesztésekben.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 3. szám | 1943. március

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 4.— pengő, fél évre 2.— pengő. Egyes szám ára 36 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 : 35.

A bűnbocsánat bizonyossága

„Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít..." (Zsolt. 32 : 1—2. v.)

A hivő ember boldogságának egyik pillére bűnei bocsánatának bizonyossága. Ennek nem az érzéseink világában van az alapja. A bűnbocsánatot nem éreznünk, hanem hinnünk kell. Istennek ingyen való irgalmassága az alapja annak, melyről az Irás tesz bizonyságot. „Nem büneink szerint cselekszik velünk és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az Ő kegyelme az öt félők iránt. Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket." (Zsolt. 103 : 11—12. v.)

Az Úr végtelen kegyelme el akarja távolitani a válaszfalat, melyet közé és közénk emelt a bűn. A Golgotha mutatja, hogy mennyire gazdag az Úr a megbocsátásban: a legnagyobb áldozatot is kész volt meghozni értünk, hogy elvehesse büneinket.

A kereszt első üzenete ítélet: Bünös vagy, ember! Második üzenete már a kegyelem bátoritása: „Büneinek bocsánatát veszi az Ő neve által mindenki, aki hiszen Ő benne." (Csel. 10 : 43.)

A bűnbocsánat kegyelmi ajándékához vezető utat a bűntudat nyitja meg. A tékozló fiú bűnbocsánatának alapja az a bűntudat volt, melynek hatása alatt kiszakadt lelkéből a szivét mrcangoló kijelentés: „Vétkeztem!"

Amig azt mondjuk: „Nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk." (I.Ján. 1 : 8.) A segitség akkor érke-

zik el hozzánk: „Ha megvalljuk bűneinket", mert „hű és igaz" az Úr, „hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minden hamisságtól". (I. Ján. 1 : 9.)

A bűnbocsánat feltétele a bűn megvallása. Ebben benne van önmagunk kárhoztatása is. A jóvátétel Isten munkája: „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt." (Róm. 5 : 8.)

Eszembe jut Stewart Jakab evangélizációinak sorozata; bizonyságtételei alkalmával többször énekeltük:

„Ő ontott vért bűneimért,
Kereszten ád vala ily drága bért,
Szabaddá így lettem s átok nem sért,
Mert tudom, érettem Ő ontott vért."

„Hátad mögé vetetted minden bűneimet!" — kiált fel boldogan Ézsaiás (38 : 17.). Ott van a jóvátétel a Krisztus halálában. Amit te cselekszel jóvátétel címén, az annak a nagy jóvátételnek következménye: kifizeted régi adósságaidat, megtéríted az okozott kárt, megalázod magad a megbántott lelkek előtt, stb., a nyert bűnbocsánatnak azonban sohasem ezek képezik az alapját, hanem amit az Úr tett érted. Ne ezeken nyugtasd tekintetedet, amiket te cselekedtél, vágyva jóvátenni bűneidet, mert békességednek egyetlen alapja az, hogy minden bűneidért Ő tett érted eleget.

Legyen hát egész életünk ennek az érettünk áldozott Szeretetnek magasztalása: „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől" (I. Ján. 1 : 7.). „Megbocsátotta minden bűnötöket az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünkre volt nekünk és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára (Kol. 2 : 13—14.).

„Ha bűnöm kárhozattal fenyeget,
E hitben vetem minden reménységem,
Hogy Megváltóm tett értem eleget,
Nem árthat nekem semmi ellenségem . . ."

Igen, ez a bűnbocsánat bizonyossága! Míg a magam cselekedeteiben bízom, melyekkel vágyom eltüntetni régi bűneim nyomait állandóan gyötörhet a Sátán, de ha az Úr vérének oltalma alatt állok, akkor kőszikla van a lábaim alatt, mely nem rendül meg soha.

*Milyen boldogító bizonyságtétele a Jelenések könyvének 12. rész 11. versében a Sátánnal szemben diadalmaskodó hívőkről: „És ők legyőzték azt a Bárány vérével és az ő bizonyságtételöknek beszédével".**

Testvér, állj e sziklára te is, mert itt van lelked békességének, megváltott szíved ujjongó örömének rendíthetetlen biztosítéka: bűneid bocsánatának bizonyossága.

Nyáry Pál.

Theatron

Idegen szó ez, amit címül írtam, de rövidesen tisztába jövünk vele. Különben is legtöbbünk előtt nem ismeretlen dolog. Teatrum a latinos alakja, erről mindjárt ráismerünk, magyarul: színpad, színház.

Az apostol sokszor int a világtól való elszakadásra, mert a keresztyén ember igen hasonló a villanyvezetékhez: áram szalad át rajta, amelyik által megmozgatja környezetét és világossággá is válik abban. De csak úgy, ha meg van a villanyvezeték két nélkülözhetetlen tulajdonsága: a szoros kapcsolat a központtal — és a jó szigetelés. Az előbbi nélkül nincs is áram benne, az utóbbi nélkül előbb-utóbb elszökik az áram belőle. Elég egy kis fémtárggyal való érintkezés ehhez, vagy a nedves környezet hatása.

Mindazonáltal bizonyos „Weltscheu" — amint a német kifejezi — a világtól való félelem teljesen hiányzik az apostolból. Világos és nyílt tekintettel jár abban és látja, isteni Mesteréhez hasonlóan, hogy tele van a világ beszédes hasonlatokkal, szemléltető ábrákkal, a keresztyén ember hivatása megvilágítására. Megérdemli összegyűjteni ezeket a napi életből vett eleven és szemléletes hasonlatait. A bajvívó, — akinek szabályosan kell vívnia; ha szabálytalanul vágásokkat tesz, mindjárt lefúj a versenybíró és félreállítja az ilyet. Az ökölvívó, aki bizony nem az üres levegőt csépeli jobbra-balra, hanem belevág ellenfelének képébe, hol a gyomrába, — ha csak győzni akar; megsanyargatom testemet, sőt arcába vágok annak — fordítja le a hasonlatot. A harsona, amelyik érthető és éles jellel szólítja csatasorba a harcost; versenypálya, amelyen eszeveszetten futnak egy hervatag babérkoszorúért; a „panoplos", a teljesfegyverzetű légionárius, erről aztán rátér az isteni „panopliá"-ra, teljes hadfelszerelés leírására, nem érdekességhajhászat szempontjából, de mert a Krisztus jó vitézéhez ez feltétlenül hozzátartozik.

Mindez magábanvéve is tanulságos és ébresztő erejű, de most azért soroltam fel e párat az apostol hasonlataiból, hogy közelférközzünk egyik legszemléletesebb és legmegragadóbb hasonlatához, amit címül írtam: „Mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint

---

* *Az Újtestamentum eredeti szövege szerint nem „véréért" és „beszédéért" áll, hanem úgy, ahogyan fentebb idézem.*

embereknek" — írja az I. Korinthusi levél 4. részében. Itt bizony az eredeti görög szövegben az áll, hogy: „teatriumává, színházává váltunk a világnak." Álljunk meg egy percre ez erőteljes hasonlatnál és bontsuk fel, hogy megértsük. Minden hasonlat csak bizonyos fokig alkalmazható, de ez éppen elég egy fontos igazság megvilágítására.

„Látványosságai a világnak" — bizony, ez nem kellemes, nem könnyű és nem felelőtlenül viselhető dolog. Vannak ugyan emberek, akik szeretik azt, ha közszemlére vihetik dolgaikat és önmagukat, de a legtöbb ember irtózik a látványossággá válástól. Jó vagy rossz indulatból: vagy szerénységből, ösztönös szeméremérzetből, vagy mert van mit rejtenie és van miért rejtőznie! Pedig Krisztus követőjének és követőinek ez alól lehetetlen kivonniok magukat. Igénk szerint nemcsak látványosságai, de egyenesen színjáték vagyunk a világ számára. A színház két részből áll: a színpadból és a nézőtérből. A színpadhoz nincs akárkinek joga, de a nézőtéren való megjelenéshez bárkinek van. A színpad éles megvilágítás alatt áll; a nézőtér sötét. A színpadon nem azt csinálják, amit akarnak, csak ami ki van szabva; a nézőtéren tetszésük szerint viselkedhetnek és tetszésük szerint jelenhetnek meg az emberek. A nézőtér is résztvesz a színpadon lefolyó aktusban, de mind puszta szemlélő, esetleg tetszését is nyilvánítja, de kinek jutna eszébe felugrani a színpadra és belevegyülni a játékba? Hiszen az „hivatás". Keresztyénné lenni pedig: elhivatás! Valamikor buzgóan, de túlbuzgóan igyekeztem rávenni környezetem tagjait a keresztyénné lételre, sokkal többet adva a meggyőzésre, mint a „szelidséggel és félelemmel" való bizonyságtételre és az azt követő buzgó esedezésre, hogy Isten munkálja mind az akarást, mind a cselekedetet, hogy ő hívja el kiválasztottait. De viszont a színpadról se lehet egyszerűen leugrani a nézőtérre: na, most már elég volt a játékból. Most már ideje a páholyból nézésre az egész dolognak! Ma tele van az „egyház" ilyen keresztyénekkel: a meddig kellemes nekik, sőt dicsőséget hozó, résztvesznek a „játékban", mikor aztán kezd komollyá válni a dolog, kissé az elevenbe vág: faképnél hagyják az egész „vándortársaságot", bevágják magukat a világ páholyába és onnan nézik „bölcs mérséklettel" azokat a „bolondokat", akik annyira szélsőségesen csinálják a dolgot. Egészen a vérig tusakodni? Én szeretem az evangéliumot, de ennyire mégsem viszem. Ezek a bölcsek aztán megnyerik a világ elismerését is!

Ezek után csak egyre kérlek, kedves olvasóm: nehogy elszánd magad arra, hogy Te látványossággá légy! Különc viselkedéssel, ruházkodással, félrehúzódással, világmegvetéssel stb. Méltán nevetséggé fogsz válni! Légy csak Uradnak hű követője, királyodnak bátor követe, nem nyers, de nyílegyenes, feltétlenül tiszta, hű és igaz. Meglátod, minden keresés nélkül is látványossággá, színelőadássá válik életed. Ne hidd, hogy az „egész keresztyén" ma kevésbbé meglepetés a világ számára, mint az apostoli, mint a reformációi időkben! Csak kevésbé találhatók az ilyenek. A legtöbben olyanok, mint én és te!

Három századon volt az egyház a világ számára színjáték; megdöbbenve szemlélte az igazán „isteni színjátékot" az. Üldözte, öldökölte őket, de csodálta. „Na, lássuk, mit tud a ti Istenetek?" — kérdezte dühödt gúnnyal". — „Mindent, — szólott az egyik vértanú — erőt is tud adni mindezt elviselni".

Aztán megúnva, lelépett a színtérről és elmerült a világ tengerében. Hogy valamit nyujtson tovább is a világnak: színjátékká tette az istentiszteletet. De az emberi lélek nem elégedett meg e kegyes csalással. A reformációbaan aztán ismét helyreállott a helyes, az isteni viszony.

A nagy színpad és a nézőtér újból különvált megint három századra. Ma már csak egy erőtlen kis töredéke vívja még a szent harcot, de amelyiknek egy vágya van: megtartani az Ő béketürésre intő beszédét. Ide von-e szíved téged is? Angyalok is feszült figyelemmel szemlélik e harcot és várják annak kimenetelét, csodálva az Isten sokféle bölcseségét és a Krisztus állhatatosságát az Egyházban.

Vigyázz és imádkozz, nehogy idő előtt a nyugodt szemlélődés páholyába igyekezz kerülni! Az Isten Fia rövidre metszi választottaiért — és mielőtt Sion meggondolná, megjelenik... *Konrád György.*

Zsoltár, vagy Hallelujah?

Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret?
(Márk 7 : 5.)

Nemrégiben valaki nagyon hevesen kifakadt egyik város szövetségesei ellen, mert azok nem ismerik a zsoltárokat, illetve csak annyit ismernek, amennyi benne van a Hallelujah-énekeskönyvben. — Régi kifogás és vád ez a szövetségesek ellen és sokan bizonyítgatják ennek helyes, illetve helytelen voltát még a szövetségesek közül is.

A fenti ige fényében szeretnék hozzászólani ahhoz a gondolkozásmódhoz, amelyből ez a kérdés fakad.

Valamikor a farizeusok és írástudók egyrésze fordult az Úr Jézushoz ilyen forma kérdéssel. Azt látták ugyanis, hogy a tanítványok közül egyesek nem mosták meg kezüket evés előtt, amint ez a régiek rendelése alapján szokásban volt s aminek nagy fontosságot tulajdonítottak.

Tulajdonképpen kik voltak ezek a farizeusok és írástudók? A farizeusok Izráel népének legvallásosabb tagjai voltak. Nagyon komolyan vették Isten törvényét s azt igyekeztek betűszerint megvalósítani. Foglalkoztak Isten igéjével, sokat imádkoztak, adakoztak, böjtöltek s gyakran felvitték áldozataikat a templomba. Ezek mellett jó hazafiak is voltak, akik vágytak hazájuk függetlenségére, dicsőségére s ezért munkálkodtak is. Az írástudók pedig éppen onnan vették nevüket, hogy a Szentírást sokat tanulmányozták, nagyon jól ismerték és sokat fáradoztak azon, hogy mások is minél jobban megértsék azt. Mindkét csoport tagjai Izráel népének vezetői közül valók voltak.

Tehát ezek a buzgó, tudós, sok áldozatra kész, elökelő és jómódú

emberek fordulnak oda Jézushoz, hogy adjon nekik felvilágosítást. Az írástudókról meg azt olvassuk, hogy Jeruzsálemből jöttek a Genezáret-földjére, így a Jézussal való találkozásért nagy, fáradságos és költséges útat tettek meg. Azután nemcsak felkeresték Jézust ezek a kiváló emberek, hanem felvilágosítást is tőle kérnek, mikor megbotránkoznak egyik-másik tanítványának magatartása miatt. Így méltán tekinthetnők őket mintaképünknek.

Mégis, noha emberi elgondolás szerint helyeselhető az, amit tesznek, az Úr Jézus máskép ítéli meg a helyzetet. Elismerés helyett kemény megítélésben részesülnek. Kérdésükre nem is ad egyenes feleletet, hanem képmutatóknak nevezi őket. Magatartásukban az Írás beteljesedését látja: „Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem".

Nincs is szükség különösebb bölcseségre annak megállapításához, hogy az Úr Jézus ítélete igaz. Már a kérdést is helytelen módon teszik fel ,mert a tanítványok közül csak „némelyek" ettek mosdatlan kézzel, ők pedig általánosítják ezt. Azután Jézus közelében számukra ez a régiek rendelése a legfontosabb dolog! Ha így lett volna, akkor Jézus figyelmeztette volna erre tanítványait, de úgy látszik, rájuk bízta, hogy ebben a kérdésben ki-ki tetszése szerint járjon el. A legfontosabb eltérés azonban ott van, hogy ezek a farizeusok és írástudók, akik a legbuzgóbb, legvallásosabb zsidók közül valók, akik másokat tanítottak Isten törvényére, abban látják az Isten tisztelését, ha ilyen külsőleges szokásokat gyakorolnak. Minden imádkozásuk, kegyességük, áldozatkészségük csak külsőség. Csak szájjal közelednek Istenhez, de szívök távol van tőle!

Ezekben a farizeusokban és írástudókban gyakran a magunk képét kellene felismernünk. Buzgóságot mutató szokásaink vannak, de hányszor távol van azoktól szívünk! Próbáljuk meg nagy vonásokban számbavenni, hogyan is állunk. Bizonyítgatjuk a Hallelujah-éneklés jogosultságát, lelkiségét, de hányszor hiányzik énekünkből a lélek s csak a szánk énekel! Vitatkozunk ruházkodás, hajviselet, borivás, dohányzás, vagy más hasonló kérdések felett, de elfeledkezünk az egy szükséges dologról. Talán szigorúan ragaszkodunk a vasárnapi munkaszünethez, de igazán megszenteljük-e ezt a napot? Mintha inkább pihenésre, vagy szórakozásra használnók fel ezt, mint az Istennel való közösség ápolására! Lehet ugyan, hogy mi helyeseljük vasárnapi beosztásunkat, de kérdés, hogy Isten gyönyörködik-e abban? Ünnepelünk karácsonyt, nagypenteket, húsvétot, pünkösdöt, igyekszünk minél több napot ünneppé tenni, de csak azért, hogy azokon kedvteléseinket üzzük. Mi szeretjük az ünnepeinket s az Úr gyűlöli azokat, terhére vannak! (Ézs. 1 : 11—14.) Megkereszteltetjük gyermekeinket, konfirmáltatjuk őket, úrvacsorázunk, havonként megújítjuk szövetséges fogadalmunkat, de hányszor nem több

ez „a régiek rendelésénél", mert szívünk távol van mindettől, s főként Istentől. Hányszor cselekszünk mi is úgy, mint a héberek, akik törvényt alkottak Isten rendelése nélkül, hogy nem eszik meg a „csípő forgócsontjának inahúsát", mert Isten illette Jákób csípőjét azon a nevezetes éjszakán, amelyről Jákób azt mondja: „Látám az Istent színről-színre és megszabadult az én lelkem". Alkotunk mi is szabályokat, rendeleteket s megköveteljük, vagy legalább is elvárjuk a „jó keresztyénektől", hogy pontosan megtartsák azokat! Hátha még tizedfizetésünket, hivatalos és önkéntes szolgálatunkat, társadalmi és családi életünket vesszük vizsgála alá?! Ott találkozunk csak sok „rendeléssel", amihez nekünk belsőleg nem sok közünk van! Vagy gondoljunk örömeinkre, gyászunkra s életünk más megnyilvánulásaira, amelyeket elősorolni is nehéz volna! Bizony nem egyszer, sokszor kiérdemeltük és kiérdemeljük Urunktól mi is a képmutató nevet.

Természetesen másik oldala is van ennek a kérdésnek. Az igazi belső élet, annak növekedése, kitermel külsőleges megnyilvánulásokat is. De sohasem mérhetjük ezekkel elválasztottságunkat.

Még valamit jó volna megszívlelünk. A tanítványok egy része megtartotta a régiek rendelését, a másik nem, de erről nem vitatkoztak. Úgy látszik, minden fogyatékosságuk és gyengeségük ellenére is egyebet tartottak fontosnak. Tudomásom szerint Jézus egyszer sem nevezte őket képmutatóknak.

Ha így mindezeket velem együtt végiggondolod, nem tudom, lesz-e kedved még hozzá a zsoltár és Hallelujah-éneklés, vagy ehhez hasonló s eddig nagyfontosságúnak tartott kérdések felett való vitatkozáshoz. Nekem már nincs. Ha velem együtt pirulsz sok nyomorúságunk miatt, akkor tudom, hogy velem együtt jobb megoldást találtál és találsz majd a jövőben is, hogy úgy egyéni életünkben, mint közösségeinkben nyilvánvalóvá lehessen az, hogy amik ott történnek, nem erővel és hatalommal, nem is a „régiek rendelése" alapján, hanem az Úr Lelke által valósulnak meg.

— *O* —

Két evangélizáción

lehettem az elmúlt hetekben. Az egyiket Szabó Dániel lelkész testvérünk tartotta Nyírbogáton. Az evangélizáció közepe táján voltam itt. A templom megtelt érdeklődőkkel. Az ige a halálból megelevenedett emberről szólt. Akik eltemetkeztek a Krisztusban, hogy vele támadjanak fel. Aki már meghalt egyszer a bűneinek, annak már nem árt a testi halál, az csak átmegy oda, ahol örökös öröm lehet a fejükön. Isten Lelke ott járt közöttünk. Nyilvánvalóvá lett, hogy halálba kell adni magunkat, hogy

a Jézus élete a miénk lehessen. A szívek egymás után törtek át. Vagy tíz környékbeli faluból is jöttek többen is, hogy hallgassák az igét. Az ő szívüket is legyőzte a legnagyobb szeretet. Kemény szívek hajtottak fejet az egyetlen Úr és király előtt. De a régiek életében is megújulást hozott el Isten. Akik ott voltunk, bennünket megütött a tavasz levegője. Igen, ilyen lesz majd az ébredés ideje, amikor a szívek egymás után hódolnak meg az Úr előtt. Az utóösszejövetelek alatt pedig férni sem lehetett. Itt a gyakorlati keresztyén életről volt szó. Aki szolgált itt az evangéliummal, Isten őt is nagyon megajándékozta és hálatelt szívvel gondol vissza az időkre, amikor kezét nyujthatta vergődő szívek után.

Debrecenben volt a másik nagy evangélizáció. Itt Szikszai Béni titkár testvérünk szolgált. Olyan nagy volt az érdeklődés, hogy nem lehetett megtartani a tervezett teremben, hanem a Kistemplomot kellett elkérni. Körülbelül 1000, vagy még több ember is hallgatta estéről-estére az igét. Az utóösszejövetelek helyett előösszejövetelt kellett tartani az elsötétítés miatt. Ezeken vagy 200 ember vett részt, ezeket az alkalmakat nagyon megáldotta Isten. Két alkalommal vehettem itt részt. Először azt kellett látnunk, hogyan felel az Isten az ember hívására. Ugyszerűen nem törődik az ember ezzel az elkészített nagy ajándékkal. Megy tovább a maga útján. Eljárnak templomba, az úrasztalhoz, de azután nem kell több. Nem törődnek, hogy Jézus meghalt, hogy hullt a drága vér. Nincs aki megértse az Istent, nincsen csak egy is. És csak zúgott át az egész templomon, hogy nincsen csak egy is ezen a helyen is.

Azután az utolsó alkalmon lehettem. Tisztán a tisztátalanból volt az evangélizáció címe. Mosódjatok meg, tisztuljatok meg, hangzott fel ismételten a kérés, mert akik megmosódtak, csak azok lehetnek ott a királyi szék előtt... Az utóösszejövetelen sok harc árán is nyilvánvalóvá lett, hogy itt járt Jézus a szabadításával. Megkötözött, sötétségben élő emberek ajkáról hangzott fel a Jézust magasztaló ének.

Ha felelősséget érzesz az evangélizáció iránt, ha magával sodrott már az égi szeretet, ha megcsapott ilyen akalommal már az evangélium tavaszi levegője, ha bűnösök megtérése hálával és megújulással töltötte el a szivedet, akkor te is imádkozz velünk! Úr Jézus, küldj munkásokat az evangélizáció áldott munkamezejére, hogy szomjazó, béklyók alatt szenvedő emberek gyógyuljanak meg sebeid által. *Borbély Béla.*

Magyar ébredés III.

Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalmazást.
(I. Péter 2 : 1.)

Magyar ébredésről beszélvén, példákat keres szemünk és jó eszményképnek kínálkozik a márciusi ifjak csodás lángolása, századokra szóló elhatározó lendülete és a magyar ébredést nem tudjuk másképpen elképzelni, mint egy ilyen nagy fellángolásban. A Léleknek kiáradását várjuk, hogy az ragadjon el bennünket csodás magasságába az emberi

életnek, valahova a menny közelébe, hogy messze legyen tőlünk minden földi szenny, minden megkötöző szenvedély és tiszta, megszentelt, elragadtatott lélekkel szeretnénk magasztalni az Urat, távol a földi lét minden kötelességétől, fájdalmától, nyomorúságától.

Így képzeljük mi! És hogyan akarja Isten? Mi az ő terve velünk? Megkérdeztük már egy nagy elcsendesedésben Tőle?

1848 március 15-én úgy akarta Isten, hogy előtündököljön, diadalra jusson mindaz a jótulajdonság, nemes szándék, amit ő a magyarnak természetévé tett és amelyet századok bűne, szennye elhomályosított, eltemetett. Hatalmas, igaz istentisztelet volt ez a nap, mert az erös áldozatot hozott a gyengébbért, védelmet nyert az elnyomott, imádkozhatott mennyei Atyjához a máskor ünnepnap is robotoló jobbágy és a közös teherviselésben közelebb kerültek egymáshoz a magyar szívek is.

Azóta történelme folyamán sok csapás érte a magyart és most ott állunk, hogy létünk vagy nem létünk függ attól, hogy megtaláljuk-e a tiszta élet, a hősies élet, az egészséges élet útját. Ma még nagyon kevesen vagyunk, akik határozottan valljuk, hogy Jézus Krisztus ez az út. A legnagyobb baj pedig az, hogy akik ezt vallják, nem mindig avval az indulattal járnak ebben a világban, mely indulat megfizette értünk a váltságot a kereszten, mely indulat hordja a mi bűneinket és nem tekintve elesett voltunkat, mennyei örökség részesévé tett.

„Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Jézus Krisztusban is!" (Fil. 2 : 5.) Határozott parancs ez számunkra. Hiába sopánkodjuk el a dolgot, hogy a Szentlélek hiányát érezzük, hogy imádságaink dacára sem hat a Lélek a nép széles rétegeiben. Nem ez a baj. Jól tudjuk, hogy nem ez a baj. Tisztán látjuk mi magunk is, hogy a Lélek jelen van e világban és sokakat meggazdagít és tudjuk azt is, hogy bennünk a hiba, hogy nem vehettük a Lélek ajándékait, de hiányzik az odaszánás, hogy számunkra ezután csak a Lélek ajándékai lesznek fontosak e világon.

Zengjünk hálát, énekeljünk hallelujá̀t, mert Isten mindent megtett a magyar népért, hogy ébredés legyen. Különösen az övéi vannak elkényeztetve közöttünk. Csodálatos bizonyságtételeket, evangélizációkat hallhatnak, keresztyén életek szépségeiben gyönyörködhetnek. Hízlalják lelküket. Goromba kifejezés ez, de sok igazság van benne. Gyönyörködünk az igehirdetésekben, elfoglaljuk a helyet a gyülekezetben, de nem világítunk. Elragadtatásokra várunk és ha valaki arról beszél, „Levetvén minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalmazást" és „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes" — akkor azt papolásnak mondjuk. Mit akarunk hát?

Nagy megmozdulások, ünnepélyes elhatározások, mutatós tömegjelenetek csak a szemnek hatásosak, a jövő gyökeres változásokat kíván. A szívekben kell lefolyni a nagy forradalmaknak, átalakulásoknak. Ott kell megöldökölni a bűnt, a vágyat. Jó tudjuk, hogy így kell lennie, de nem merjük ezt a nagy harcot vállalni. Pedig ha magyar ébredést akarunk, akkor ezt a harcot meg kell harcolni. Nem a hitetlenekhez, a világ fiaihoz beszélünk most, hanem a hívők, az Isten gyermekeinek kis csapatához, hogy „Levetvén minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalmazást" (I. Péter 2 : 1.) „szeressük egymást" (I. János 3 : 11.).

A hívőkhöz szólunk, mert nem azon múlik a magyar ébredés, hogy milyen tömegmegmozdulások lesznek a jövőben, hanem azon, hogy mennyire vagyunk ma hűségesek az Úrhoz és a ránkbízott szolgálathoz. Nem igaztalan az a vád, hogy a keresztyén szövetségesek nagyrésze nem is vállal semmiféle szolgálatot, sőt annyira sem jutott el, hogy megkér-

dezze az Urat, hogy „mit cselekedjem"! Miben járunk akkor? Mit csinálunk hivatás, küldetés nélkül e világban? Bizony, aki nem az Úrnak dolgát cselekszi, az a Sátán szolgálatában áll. Keresztyén gyülekezetek, szövetséges összejövetelek látogatói Krisztus ellenségét szolgálják és álnokság, képmutatás, irigykedés, rágalmazás az életük!

Kell, hogy Isten gyermekei világosan lássák, hogy a magyar ébredés az ő hűségüktől, megtisztított és Szentlélekkel megtelt szívüktől és hivatásteljesítésüktől függ. Talán egyedül harcol valaki egy faluban, vagy Isten kegyelméből ketten-hárman vannak, — csodákat tehetnek, ha így rendezik életüket az Úrral és egymással és kéz a kézben arra törekednek, hogy egy-egy léleknek tovább adják az Atya hívását, kiválasztó kegyelmét; ha pedig az a lélek megragadta azt, maguk közé fogadják és hűségükkel, kitartásukkal, szeretetükkel öt is megindítják a szolgálat útján. Ilyen látszólag kicsiny és hosszú időt kívánó történések hozzák el a magyar nép számára az ébredést és építik fel magyar szívekből az Úr hatalmas templomát. *Szűcs Zoltán.*

UJ KÖNYVEK

Szikszai Béni: Mécsvilág. (II. kiadás)	4.—
Szikszai Béni: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel	2.—
Andrae Hedvig: Egy királyi gyermek. (II. kiadás)	1.20
Andrae Hedvig: Fényesre tisztított lámpácskák. (II. kiadás)	—.60
Oertzen Mária: Az Úr kicsinyeinek egyike. (II. kiadás) „Ma Füzetei" 11. száma	—.10
Modersohn Ernő: Megjelentve és mégis váratlanul. (VII. kiadás)	—.20
M. v. O. Egy kérdés, melyre nincs felelet. (II. kiadás)	—.30
Ecsedy Aladár: A tékozló fiú. (Ifjak számára)	2.—
Tartassanak könyörgések! (Imádságok a hadbavonultakért)	1.—
— UJ ÁR: —	
Bunyan János: Zarándok útja, képekkel, kötve	5.—
— UJ SZINDARAB GYUJTEMÉNY: —	
Dr. Ecsedy Aladár: Hazám. (Hazafias jelenetek felnőtt ifjúság és gyermekek számára)	5.—
Uj színes falimondások: darabja —.50, 1.— és	1.50
Levelezőlapok: színes és egyszínű virágképekkel és színes tájképekkel, bibliai szöveggel, darabja	—.16
Ugyanaz színes virágképekkel, finomabb kivitelben, darabja	—.20

Felhívjuk kedves iratterjesztőink és bizományosaink figyelmét arra, hogy a jövőben csak 8 napi időre tudunk küldeni dolgokat. Nyolc napon túl hitelt nem nyujthatunk.

Megrendelhetők: a Bethánia könyvkereskedésben, — Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám

Felelös kiadó: Szikszai Béni.
Kiadja a Bethánia-Egylet, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
25-85-43 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9. Tel.: 130—387
Felelös: Szűcs Zoltán.

1943. ÁPRILIS
XL. évfolyam, 4. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Tavaszi evangélizáló konferenciánkon Isten kegyelméből újra résztvehettek a vidéki testvérek is mintegy százötvenen. A résztvevők zömét azonban a budapestiek és pestkörnyékiek tették. Az esti evangélizációkon a józsefvárosi templom szinte kicsinynek bizonyult. Sokan jöttek különösen az ifjúság köréből. Az esti evangélizációkon báró Podmaniczky Pál, Túróczy Zoltán és vitéz Sréter Ferenc szolgáltak ezeken a címeken: Miért szeret az Isten? Hogyan szeret az Isten? Meddig szeret az Isten?

A kőszegremetei, a szendróládi és szentesi bibliakörök szövetséggé alakításukat kérték a Betánia Egylettől.

Szabó Károly és Balázs Amália nyírbogáti szövetséges testvéreink házasságot kötöttek. „Te, Uram, tartsd meg őket." (Zsolt. 12 : 8.)

Borbély Béla utazótitkárunk és Gellért Margit leánytitkárunk szolgálhattak a pécsi gyülekezeti konferencián. Ezzel az alkalommal Borbély Béla Egyházaskozáron és Magyarbolyon, Gellért Margit Bonyhádon tett látogatást. Ugyancsak meglátogatta Gellért Margit a makói, dévaványai közösségeket is.

Utazótitkár a következő helyeken tett látogatást: Kassa, Szendrőlád, Edelény, Miskolc, Hejőpapi, Ónod, Harsány, Noszvaj, Eger.

Molnár Kálmánt és feleségét, a kisvárdai szövetség volt tagjait bízta meg a Bethánia választmánya az alcsúti Lelkiszolgálat Háza házfelügyelői teendőinek elvégzésével.

A nagyhéten két evangélizáció lesz. Borbély Béla utazótitkár Hajdúböszörményben, Szikszai Béni Budapest—Auguszta-telepen.

Szűcs Tibor theológus testvérünk egy hetes ifjúsági evangélizációt tart a debreceni Keresztyén Ifjúsági Egyesületben.

A közeli napokban megjelenik az alcsúti Lelkiszolgálat Háza nyári programmja és meghívója. Igénylők a Bethánia Egylet titkári hivatalában, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. igényelhetik. Közölje ismerősei címét, hogy küldhessünk meghívót.

Túróczy Zoltán: Bálám görbe útja. 16 nagy oldal. A keresztyén szövetségi könyvtár 2. száma. Ára 60 fillér. Kiváltképpen a keresztyén elet útját már járó keresztyéneknek ajánljuk ezt a füzetet megvételre.

Modersohn: Egy kérdés, melyre nincs felelet. Evangélizáló füzet. — *Andrea Hedvig: Fényesre tisztított lámpácskák.* Kedves elbeszélés ifjaknak és öregeknek. — Ujra kapható a *„Kis Ruth"!* Bájos elbeszélés öregeknek és fiataloknak egyaránt.

Szikszai Béni: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel. 79 lap. A Mózes I. könyve 1. fejezetének megvilágítása az Újszövetség fényében. Alcímei: Az ember önmagában. Legyen világosság! Vagy-vagy. Belső elválasztás. Külső elválasztás. Küldetésünk. Élet a mélységben és magasságban. A király érkezése.

Új színdarab: Nincs út visszafelé. Mária Magdaléna és Júdás története feldolgozása. 5.— pengő és portó megfizetése mellett megrendelhető Szikszai Béni címén, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

Kétszáznyolcvanezer példány iratmissziói röplapot adott ki az elmúlt munkaévben a Bethánia Egylet iratmissziós szolgálata. Az ország 135 helyén hordták, illetve osztották szét ezeket a lapokat, ezenkívül egy nagy tömeg került az orosz frontra is.

Sajtó alatt van a Hallelujah énekeskönyv 20. kiadása a 100—115.000 példányszámokkal.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 4. szám | 1943. április

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 4.— pengő, fél évre 2.— pengő. Egyes szám ára 36 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 : 35

Absolon lelke

„Helyet az ifjúságnak!" „Az ifjúságé a jövő!" Ezek a jelszavak mindig hangosabban hangzanak és főleg tartalmuk gyakorlatban mind nagyobb tért nyer. Az eredmény azonban távolról sem az, amit a jelszavak hangoztatói remélnek vagy reméltek. Nem az következett és következik be, hogy a „dohos öregek", a „vén csáklyások" félretolása által egy erkölcsileg tisztább, szellemileg frissebb, gazdaságilag igazságosabb társadalmi élet alakul ki. A társadalmi rend marad a régi, erkölcsileg, szellemileg, gazdaságilag még akkor is, ha új formát vesz fel. Ellenben uralkodóvá válik e világban az Absolon lelke. Az ifjúság mindent bírálat tárgyává tesz, amit az öregek építettek és mindent rossznak ítél. Háttérbe szorul a negyedik parancsolat.

A szülők, az előljárók, az öregek tisztelete megszűnik. Az édesapa vagy édesanya, ha nem lesz cinkostárssá a másik szülővel szemben a gyerek csínyjeiben, akkor csak mint olyan fél jön számításba, akitől egyelőre félni kell, mert mégis az ő kenyerét eszem, de ahol csak lehet, szabad, sőt az új eszmék szolgálatában kell megcsalnom. Ósdi, elmaradott felfogása csak gátlása a „magasabb nivójú" életnek.

Minden jól menne, de útban vannak az öregek.

Absolon lelke! Absolon is azt mondogatta azoknak, akikkel a királyi palota kapujában beszélgetett, hogy ügyed igaz, jogos a panaszod, de nincs aki elintézze. (II. Sám. 15 : 3.) Dávid öreg már. Fiatalabb királyra van szükség. Nem vonja érdemeit kétségbe senki, amíg fiatal volt, jó volt, de idejét multa az ósdi felfogás.

Hányszor emlegetik ma fiatalok az új bor, új tömlő példáját és ráhúzzák egyházi, közösségi, államéletünkre, hogy maradi, ósdi, elavult. (Jó lenne egy időre odaállítani ezeket a szájhősködő fiatalokat, hogy alkossanak különbet.) Jól vigyázzunk, mert az Absolon lelke lázítást szítani tud, forradalmat létesíteni képes, rombolásra alkalmas, de építésre nem.

Mit keres ez a kérdés a Mustármag hasábjain?

Sokat beszélünk a világról, a világgal való közösség veszélyéről. Hangoztatjuk, hogy szakadjatok el a világtól és valóban nem tehetjük

ezt elégszer és nem lehetünk elég szigorúak e téren. A világ szelleme azonban nemcsak az öltözködésben, a szórakozásokban és efélékben jön be hozzánk, hanem szomorúan kell látnunk, hogy jelen van közöttünk az Absolon lelke. Megáll az Istennek igéje, hogy egymást különbnek tartsátok magatoknál. Ugyszintén az is, hogy tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. De fokozott mértékben áll ez az ifjaknak az öregekkel szembeni magatartásukra vonatkoztatva.

Állani kellene. De nem így van. Hívő ifjúságunkat is magával sodorta az Absolon lelke. Az a meggyőződésem, hogy rólam nem mondhatja senki, hogy nem vagyok az ifjúság barátja, mégis fájdalommal kell megállapítanom, hogy hívő ifjúságunk elmulasztja még a kötelés tiszteletadást is, nemhogy a szeretet szolgálatára emlékeznék. Jól tudom, hogy az öregeink nem egyszer sem a szolgálatban, sem a szeretetben nem mutatnak követésreméltó példát. Bizony, van eset, amikor félelemmel gondolok reá, mi lesz, ha ifjúságunk is odaöregszik majd, ahol sok tekintetben a mai öregek vannak. Mégis azt kell mondanom, hogy hibáik, bűneik, mulasztásaik ellenére is tisztelettel tartozunk nékik.

Nem abban a formában, hogy elhibázott útaikon kövessük őket, nem úgy, hogy tévelygéseiket tiszteletből a magunkévá tegyük, de igenis úgy, hogy megbecsüljük az isteni rendet, mely őket időben elibénk és korban fölibénk helyezte. Nem a gúny, még kevésbbé a gyűlölet türelmetlen, éles hangján beszélünk róluk, vagy velük, hanem alázatosan, megbecsülvén őket, mert mégis csak hordozói voltak előttünk egy életen át a gyertyának, ha sokszor kormozott is lángja és kísérteties fényben imbolygott is.

Az Absolon lelke a világ lelke. A lázadás lelke, ahol ez úrrá lesz, előbb-utóbb lángbaborul a lelki, közösségi élet olyan tűz által, mely nem az Úr orcája elől támadott.

Az az ifjúság, mely a Szentlélek által lát látásokat, megbecsüli a mellette ugyancsak a Szentlélek által álmokat álmodó öregeket. A régi korral való merész szakítás ritka esetben bátorság, hanem sokkal inkább meggondolatlanság.

Akiket pedig Istennek Lelke vezérel, nem a Hűbelebalázsok, hanem Istennek fiai.

Szikszai Béni.

Imádság konferencia után

Uram, fogadd kedvesen hálaáldozatom tüzét felséges kegyelmedért, hogy ebben a tülekedő világban még mindig ajándékoztál lehetőségeket a Veled való találkozásra. Légy áldott, hogy 1943. vonagló tavaszán még mindig készítettél alkalmakat, hogy néped előtted megjelenjék, felüdüljön és meghallja parancsszavad. Dicséret, dicsőség legyen Neked, Atyám a Krisztus által, hogy nem bántál hűtlenségeink szerint, hanem forrást fakasztottál a pusztaságban, bőséges asztalt készítettél hazatérő, tékozló gyermekeidnek.

Lelkem szinte beleremeg szerelmed végtelenségébe. Abba, hogy még mindig szeretsz. Nem érdemeimért, cselekedeteimért, nem azért, mert szolgálok, szenvedek, vagy hiszek, hanem mert Te szeretet vagy. Oh Uram, én nem értem azt, hogy a bűnöst miért szereted; miért szeretsz örökkévaló szeretettel engem is, bűneimmel együtt: azokkal, amelyek terheltek, amelyek most bántanak, s amelyek reám fognak még ezután zuhanni; Uram, nem értem, miért bocsátasz meg újra meg újra, de ránézek Arra, Akit adtál jelül, zálogul és bizonyságul: feltekintek a kereszten szenvedő Fiúra s szégyenülten fogadom el vallomásod megtörténtét véres tényét valóságul a magam számára. Szeretsz. Szeretsz annyira, hogy haragudni, büntetni, verni tudsz. Búsulásod, bánatod könnyeit öblös kelyhedbe gyüjtöd s jobb kezedben tartod. Oh, de csodálatos vagy, Atyám, hogy nekem, paráznának udvarolsz, rajtam, tékozlón függ a szemed, értem, bűnösért szenvedsz vércseppeket hullajtva. Oh de szédítő csúcs, hogy e forrongó, gazdag árban én is elmerülhetek és hihetek, mikor másokat fagyosra perzsel ugyanez a tűz s én semmivel sem vagyok különb náluknál. Sok ez, Uram! Több, mint amennyit elbírhatna szédelgő szívem. Köszönöm, hogy szeretsz.

Nem értem azt sem, miért vagyok drága neked, de látom, hogy egyedül csak neked vagyok drága. Tudom, hiába ígér a Sátán, a test és a világ ízes ételeket, szemkápráztató kívánságokat, egekbe törő bölcsességet, mindezt csak addig rázza ínycsiklandozó kukoricaként előttem, míg vágóhídra nem érünk. Ott aztán: a kijózanodás rettentő pillanataiban hahotára fakad felettem, de eltékozolt ifjúságomért és odahagyott királyi otthonomért még moslékot sem ad cserébe. Igen, Uram, látom, hogy ellenségem nekem ez a világ. Nincs tőle mit várnom, döreség reá számítanom, tékozlás benne élnem. El kell tőle szakadnom radikálisan, újra meg újra. Te magad üzened, hogy aki a világ barátja akar lenni, elárul téged, ellenségeddé válik Neked, mert nem fér meg ez a kettő egymás mellett. Nincs keresztyén világ, megalkuvás, kompromisszum, félkeresztyénség. Éppen az az erőtlenségünk oka, hogy a világ szájaíze szerint akarunk keresztyének lenni s nem úgy, ahogyan Te kívánod. Nem merjük egyedül Rád bízni teljes életünket s így a Te felkínált pazarló gazdagságod ellenére is szegény, inséges keresztyénséget élünk. Oh Uram, bocsáss meg ezért a tengődésért. Nem életnek beszéde ez, nem skorpiókon tapodó hatalom, nem világot legyőző diadal. Szégyened, nyomorúságod, meggyalázód vagyok. Önző, útálatos és szegény. Értelmetlenségekben gyönyörködő. Trombitám bizonytalan hangja, a körülöttem alvó, tétovázó, felhorkanó tábor: mind-mind rettentő vád felettem: kényelmes és felületes a keresztyénséged! Igen, igen, a meghalás nyereségem lenne ugyan, de nem illat a szolgálatom, amellyel be kell töltődnie a háznak, ahol lakom. Pedig látom, tudom, hogy esengve sóvárog ez a világ a Krisztus megjelenítéséért: az ibolyák szája, a megkötözött lelkek sóhaja, az egymás vérét ontó emberiség egyetlen kérdőjellé olvad előttem: hol van benned a Krisztus? Uram, irgalmazz! Igaz vagy ítéletedben. Szánom és bánom sok-sok bűneimet.

Vedd el Uram Krisztus erősségeimet és büszkeségeimet. Hadd feszítessék keresztfára lázadozó énem, dédelgetett óemberem, ez az egész világ, mert éget a mások gyötrődése. Hadd fogózkodjam erősen keresztedbe, mert ijesztő fények villannak a távolban. A fügefa ága már zsendül. Az ítélet felhői már közelednek. A kereszt körül már kristályosodik ez a világ. Légy áldott, hogy nem rejtetted el előlünk az elkövetkezendőket s bár kemény, súlyos a jövendő, Te nem hagysz bizonytalanságban. Ámen a Te szavad, hogy a világra hatalom és dicsőség, reánk pedig gyalázat, külső és belső nyomorúság vár. De magad mondtad azt is, hogy e világ minden hetvenkedése ellenére is elmúlik, dicsősége, mint a fű virága, elhervad, mi pedig megtartatunk s átmegyünk oda, ahol tisztákká válunk, zavartalan közösségben élhetünk Veled s énekelhetjük az üdvözültek újjongó hallelujáját. Légy áldott, hogy jössz felénk s Te közeledsz a múló időben. Bizony, jövel Uram Jézus!

Megváltó Krisztusom, életem, kősziklám, reménységem, maradj velem! Ámen.

Bütösi János.

Hozzád vágyik szomjas lelkem...

„Szomjúhozik lelkem Istenhez"... Zsolt. 42: 2

T. Monod - R. Váró Margit *Hammerschmidt Andreas*
1612-1675

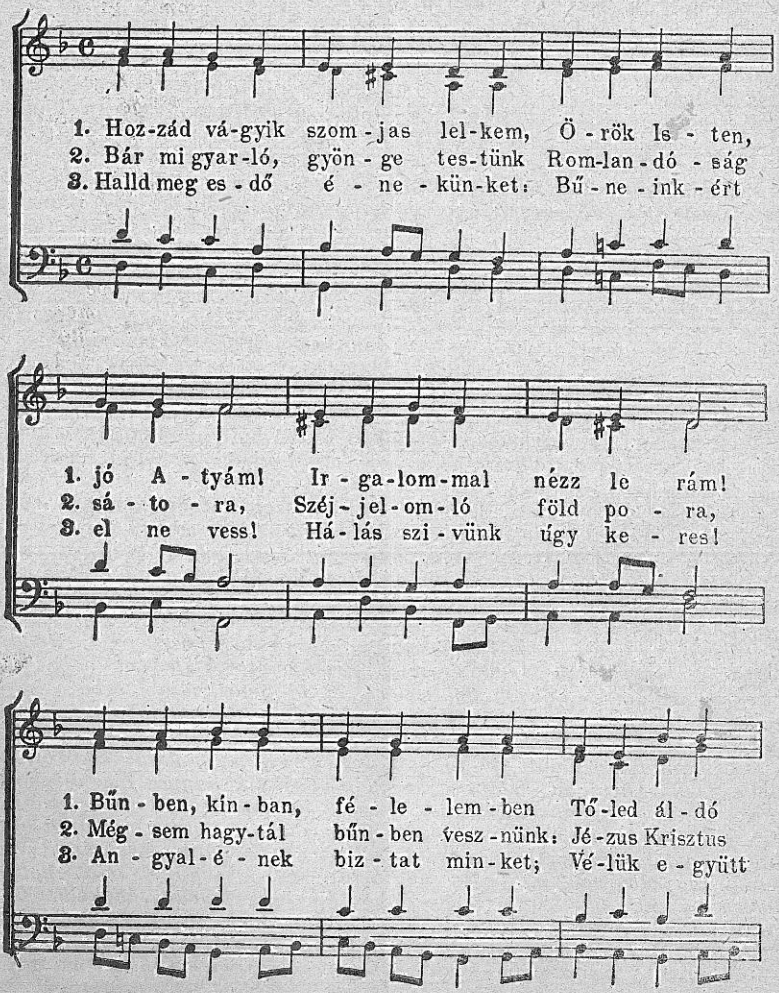

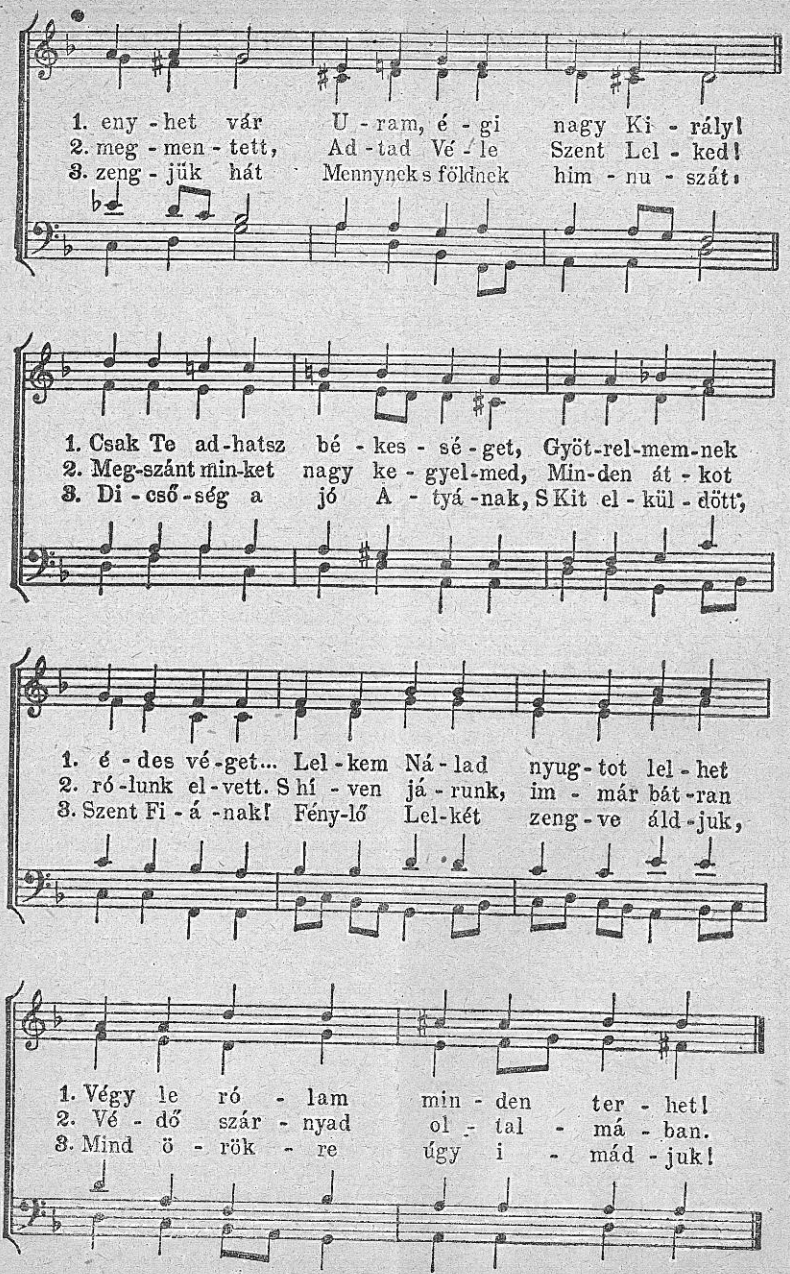

Lelki egyke, — lelki egyse?

Gal. 4 : 19; Jel. 12 : 1—4; Luk. 1 : 48.

Az igaz Isten gondolatai szerint a gyermektelenség, a terméketlenség: átok, viszont sok gyermekkel bírni: áldás. Mikor az Úr meg akarja áldani Ábrahámot, magot ígér neki annyit, mint a tengerfövény, mint csillag az égen. Az Ószövetség nagy megáldottai mind bővölködtek a gyermekáldásban. Isten lelkiképpen is ezt érti a legteljesebb áldás, az egyéniség határain túl áradó bővölködő sokszorozódást, a lelki gyermekek sokasága. Nekünk pedig újra meg újra meg kell tapasztalnunk szomorúan elhajolt életünkben, hogy „az Úr gondolatai nem a mi gondolataink". E téren is ködös, önfejű képzeteink vannak. Mi áldottnak képzeljük magunkat akkor is, mikor az életünk a gyümölcstelenség átkát kiáltja. Napirendre tudunk térni afelett, hogy nincsenek lelki gyermekeink, nem is nagyon fáj a gyermekáldás hiánya. Arcunkról a „gyermektelen", „megvetett ifjú asszonyok" szégyenkező és sóvár pirulása helyett az önző, magának élő, kényelmes élet elpuhult, vagy sokszor kihívó mosolya szomorítja az Urat. Akár az önző, gonosz, modern asszonyok, akik nem akarnak gyermekről hallani. A lelki egyke és egyse rontása ez a felébredt népen. Nem mindig tudatos szembefordulásképp, de úgy, mint a másik, a testi, a hívő köztudatra borult sötét köd módján. A tehetetlen megszokottság természetesnek hazudja azt, ami egyáltalán nem normális. Az Úrnak úgy tetszett, hogy embereken keresztül szülje újjá Szentlelkével a szíveket, ha szabadon félre is teszi némelykor e szempontokat. A Szentlélek ereje csodálatosan megtermékenyít egy-egy nyomorult, egyébként önző emberi szívet, ráhelyezi egy emberi élet elveszettségének súlyát, hordozó, tusakodó könyörgésekre indítja érette egész fájdalommal való szülésig. Igen, a Lélek nem mint éteri anyag rezeg a világűrben, hanem emberi szívekben akar testet ölteni, bennünk és rajtunk keresztül munkálkodni. A te testedben is meg akarja dicsőíteni magát Általa Jézusod. Énekeled: Mélyebbre Benned? Igen, egy mélyebb, őszintébb közösségre hív téged a nagy Tusakodó, a nagy Vajúdó. Teljes egységre avval, Aki a lelkekért vért verejtékezett. Az a vád ellenünk, Kedves, hogy élveztük a napot, mikor úgy hívott a vérpárás, sötét gecsemánéi éjtszaka, hogy részt kérjünk Annak vajúdásban, Aki megváltotta e világot. Csendesedj csak és sirasd el, hogy nem voltál becsületes a hitben! Mellébeszéltél és melléimádkoztál, nem vállaltad az átkönyörgött éjtszakákat egy-egy lélekért. Talán szeretteid még mindig nem születtek újjá, mert féltél attól, hogy fájdalmak árán is kihordozzad őket. Vigyázz, egyszer megszületni nem hagyott lelki gyermekek véres árnyékai fognak vádolni! De az Úr még most üzen, míg nem késő. A lelki anyaság áldott boldogságára hív, hogy fájdalommal szülj azokat, akiket általad akar megmenteni. Igy is arra akar téged méltóztatni, hogy kiegészítsd testedben, „ami hija van a Krisztus szenvedéseinek". Valljuk be, hogy rengeteg bűn és mulasztás van mögöttünk. Hányszor inkább elestünk, hogy képtelenek legyünk mások hordozására! Vagy talán vannak, akiket a Lélek általad szült újjá, de elfelejtetted ezt a szót „ismét". Azt se tudod már, élnek, halnak-e, növekednek, vagy visszamentek a világba?

De, mint a keresztyén élet minden területén, itt is megvannak a nagy kísértések. A Jelenések könyvében előttünk áll a napba öltözött asszony; mind az egyéni hívő lélek, mind a közösség, mely Krisztus-embereket szül. „Kiált és kínlódik" a szülésben és előtte áll a veres sárkány, az ördög, hogy az újjászületett kicsiny Krisztus-embert megegye. A sárkány mindig, minden áron meg akarja akadályozni, hogy a lelkek újjászülessenek.

Néha avval akar megrontani, hogy elcsüggeszt: „Te akarsz ilyen komoly életet, egy ilyen nyomorult? Hogy képzeled, hogy általad a Lélek embereket szülhet újjá? Méltatlan vagy és alkalmatlan. Elég a magad terhe, gyenge vagy még lelkileg, még belehalsz a szülésbe. Örülj az idvességednek békében. Ne vidd túlzásba!"

Máskor meg az önbizalmat éleszti fel. Elhiteti túlzott fontosságodat: Isten nálunk nélkül nem is tudná újjászülni a lelkeket. Elfelejteti velünk, hogy az újjászületés teljesen a Lélek munkája, mi csak eszközök vagyunk. Egyidőben fűnek-fának megígértem nagy könnyelmüen, hogy majd hordozni fogom imáimban. Nagyon megszégyenültem emiatt Isten előtt. Nem emberi rokonszenv, hanem csak a Lélek helyezheti szívemre emberek terhét. A magabízó lelki gög elzárja, mint fekete ernyő a megtermékenyítő Lélek besugárzását; meddők maradnak imáink, mint emberi erőlködések és jön a csüggedés. Néha csak azért „hordozunk" valakit, hogy jogcímünk legyen arra, hogy időnként jól megsértegethessük, mint lelki szülők, „vagy hogy nagy kegyesen megállapíthassuk róla, hogy „szegény, még sehol se tart", vagy „mostanában botrányosan visszaesett". Ilyenekkel az ördög bíz meg bennünket.

Némelykor minket, anyákat akar belázasítani, hogy velünk pusztuljon a születendő lelki gyermekünk is. Öncélúvá akarja tenni a szülés fájdalmait. Betegessé akarja tenni lelki életünket, hogy kiállíthasson a sorból. Azt akarja, hogy önmagáért keressük a lelki fájdalmakat, holott Megváltónk szavai szerint ez csak szükséges rossz, melyre nem is emlékezünk afeletti örömünkben, hogy „ember született a világra". Pózolóvá, képmutatóvá akár bennünket tenni.

Sokszor pedig engedi, hogy tusakodjunk egy lélekért, örüljünk annak haladásán, de a lelki kilenc hónap elteltével nagy vérengzést ígér: „Csak hordozd, — csattogtatja a fogát — csak hadd térjen meg s örülj naívul az eredményen! Majd azután ragadom el, ha megszületett. Csak dajkáld egy ideig együgyü boldogsággal, ujságold, hogy újjászületett, majd akkor ragadom vissza a világba, hogy nagy legyen a fájdalmad.

Ilyen és hasonló mesterkedésekkel akar megrontani a sátán. Az Úr minderről kioktat s boldog bizonyossággal ajándékoz meg bennünket: Ő hatalmasabb a sárkánynál. Hív téged komoly életre. A lelki anyaság gazdag örömeit tárja eléd. Higyj Neki, mint Ábrahám és megsokasítja magod, mint a tengerfövényt, mint csillagot az égen, mert mindez nem az ambíció és lelki erőlködés, hanem a hit engedelmességének kérdése. És tudod-e, mi lesz ez a sok-sok lelki gyermek? Lelki ébredés! Ébredés, amelyben olyan tétován hiszel. Most, mikor feljött az ébredés hajnala, el ne bocsásd, mint Jákób az Urat, míg sok-sok lelki gyermekkel, teljes ébredéssel nem áld téged meg! Sirasd el hitetlen, önző, egykés életedet s várd, hogy a Magasságos ereje árnyékozza meg azt. Őszintén felvillantotta most előtted a hét tört, mely át fogja járni szívedet, de mégis így szólít meg: Örülj, kegyelembe fogadott! Örülj, örülj, ha lesznek is nagy tusák, fájdalmak, mostantól teljesedik ki igazán az életed, az az önző, kicsinyes, maga körül forgó és éppen ezért szegényes örömü. Mert nem érdemszerző farizeusi szenvedésre, hanem mélyebb és bővölködőbb életre hív az Úr, hogy kicsorduljon szívedből a Krisztus-embert hordozó lelki anyaság magasztaló diadalmas, örök öröme: „Ime, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzetség". Akarod-e ezt lelki egykés-egysés testvérem? Átlépsz-e ma e gazdagabb, hasznosabb, boldogabb életbe a második megtérés kapuján? *Szücs Tibor.*

Magyar ébredés IV.

Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal. (Efézus 2 : 5.)

Egy katolikus pap írja levelében Kodolányi Jánosnak: A modern falusi fiatalság nem az, ami még ezelőtt tíz évvel is volt. Az érdeklődés köre, sajnos, nem terjedhet tovább a mozinál és a táncnál. Nem érdekli őket semmi komolyabb ügy.

Fenti sorokhoz fűzi az író a Magyar Élet című lapban a következőket: Kapkodva, tanácstalanul, riadtan állanak ez előtt mindazok, akiket nem csupán a jegyekre kapható hús, a kenyéradag, szűk lakás, a rossz közlekedés, a lassú posta, a hivatali előmenetel, a titkos minősítés, a főnök mosolya, vagy a „feketén" vásárolható cipő érdekel. Középosztályunk szegényebb, őszintébb magyarabb és tanultabb elemei elkeseredett szívvel nézik az általános erkölcsi bomlást. Tehetetlenek. A falu leányai seregestül tódulnak a gyárakba, keresetüket hitvány pótanyagokból készült lim-lomra költik, miközben éheznek s arcuk olyan, mint akit eljegyzett a tüdővész. A leghitványabb kis falu mozija is zsúfolásig tömve. Vállalt munkának, adott szónak semmi becsülete. Urilányaink életszemlélete, gondolkodásmódja elszomorító. Csak az örömet kergetik ebben a szomorú, sivár világban, ebben az apokaliptikus zűrzavarban és bizonytalanságban. Hallgatom ezeknek a fiataloknak a beszélgetéseit, nézem a szórakozásaikat. Figyelem kevélységüket, üres cicomájukat, tartalmatlan, céltalan hiúságukat. Vídámságuk üres, táncuk útálatos, szavaik megborzongatnak, nyelvük megcsúfolása a magyarságnak, életcéljaik nincsenek. Megőrülnek a külsőségekért. Engedelmeskedni képtelenek, görcsöt kapnak és hisztérikus zokogás rázza őket, ha valamiről le kell mondaniok. A nők rohamosan kivetkőznek természetes életformáikból. Elsősorban ők azok, akik minden hagyományt könnyed táncos lábacskájukkal fölrúgnak. Kik teszik lehetővé, hogy színpadjainkon, moziinkban minden szemétnek óriási sikere van? Kiknek gegöznek a rádió dalénekesei? A „magyar" nőknek. És a fiatal férfiak? Hanyagságot, huzavonát, pontatlanságot, csélcsapságot s mérhetetlen meggazdagodási vágyat látsz náluk...

Így ír a magyar író a magyar jövendőről, a magyar ifjúságról. Mikor sorait olvassuk, a halál szelét érezzük. Mert ez mind nem más, mint lelki halál. Sok ezren és ezren menthetetlenül halottak, akik körülöttünk élnek, akikkel együtt dolgozunk, akikkel beszélgetünk! Nem érezzük, hogy terjed a hullaszag?! A lelki halálból pedig rettenetes lesz a feltámadás!

Isten gyermekei! Ti tudjátok mi az élet! Még sokan vannak, akik csak haldoklók, akik érzik, hogy lelküket fojtogatja valami a mozikban, színházakban, mulatozásaik közben. Még sokan vannak, akik előtt felfelrémlik az élet. Szeretnének békességes szívvel, Istent dícsérő éneket zengő ajakkal, tiszta családi élettel Jézus kegyelmében járni, de ködös körülöttük a táj, megfáradnak, zsákutcába kerültek. Világít-e nékik az életünk, bátorítja-e őket a szeretetünk, vezeti-e őket a hitünk? A sok kifáradt földi vándor lankadtan hull a sátán malmába, mert zárkózottságunk miatt úgy érzik, hogy kizárattak az evangélium kegyelmi üzenetének átvételéből és a húsvéti feltámadás csodáját egy tőlük messze eső világ eseményének látják. Sokan vannak még, akik várják hívó szavunkat! Várják, hogy fölkeressük őket! A világ képes magát befúrni gondolatvilágukba, olvasmányaikba, beszédjükbe. Mi közeledünk-e felé- visszük-e a reánk bízott üzenetet feléjük? Úgy érzem, csupa Jónások vagyunk. Menekülünk Ninivétől. Hadd pusztítsa azt csak el Isten haragja, csak nekünk ne kelljen színtvallani.

A magyar író bánkódik a magyar halál miatt. Istennek magyar gyermekei, kik húsvét ünnepét készültök megünnepelni, hirdessétek, hogy az Élet feltámadott. Hogy magyar földön, a magyar nép között is ott jár, aki megelevenítheti a rothadásnak indult magyar ifjúságot! Bánkódjatok, legyen a ti szívetek is telve keserűséggel a magyar ifjúság bűnei miatt, de azokat magatokban megöldökölve vigyétek a kereszt alá. Lehet-e dicsőségesebb húsvét-ünneplés számunkra, mint a kereszten Krisztussal együtt megszabadulva bűneink átkától, megelevenítve a feltámadt Krisztustól, magyar népünk javára, Isten dicsőségére élni tovább? Az Élet pedig feltámadott, nekünk is életet adott! Diadalmas, országokat megelevenítő életet!...

Szűcs Zoltán.

KÉRDÉS-FELELET

N. A.-NÉ KERDEZI: „A Márk evangéliumában az van megírva, hogy a vak Bartimeus amikor Jézus magához hívta, ledobta a felső ruháját és úgy ment Jézushoz. A János evangéliumában pedig az van, hogy Péter amikor a halászás után meglátta Jézust, magára vette az ingét és úgy úszott Jézushoz. Hogy van, hogy az egyik ledobta a ruháját, a másik felvette? Azt mondják ugyanis, hogy amikor valaki Jézushoz jön, akkor mindent elhagy?"

— A vak Bartimeus történetében valóban lehet úgy magyarázni allegórikusan is a dolgot, hogy mindent félre tett, ami őt abban gátolta volna, hogy mihamarabb Jézusnál legyen. Az allegórikus igemagyarázatnál azonban mindig nagyon vigyázni kell arra, hogy csak olyan magyarázatot fogadjunk el, amit az a történet *jelenthet*. Egyébként pedig maradjunk meg amellett, amit a történet jelent. Ez esetben is hogy Bartimeus levetette a ruháját, valójában *csak azért* történt, mert bizonyára valami vastagabb köpenyről volt szó, mely őt gátolta volna abban, hogy gyorsabban fusson. Péter viszont azért vette fel az ingét, mert mezítelen volt és illetlen dolognak tartotta úgy menni Jézushoz.

„A János evangéliuma 21. fejezetében az is áll, hogy 153 halat fogtak és mégsem szakadozott a háló. Szimbólikus kép ez, mely azt mutatja, hogy a Jézus szolgálatában sok embert ragad meg szolgálatunk és noha életünk sok gonddal van megterhelve, mégsem szakad el?"

— Allegórikusan jelentheti ez a történet ezt is és ha valaki így értelmezi, feltétlen igeszerű. Valójában azonban csak arról van szó, hogy Jézus fel akarta idézni a tanítványok, sőt talán éppen Péter szívében a vele való találkozás első alkalmát. Hogy ez sikerült, bizonyítja a cselekmény továbbfejlődése, de éppen az a megjegyzés is, hogy eszünkbe jutott, hogy máskor szakadozott a háló, most pedig még az sem szakadozik. (V. ö. Lukács 5. r.)

„Ezek a tanítványok elmentek halászni, tehát újra a régi dolgaikat űzték?"

— Igen, egyszer Jézus szavára szárazra vonták a hajót Lukács 5 : 11. verse szerint, viszont a János 21 : 3. szerint újra elmentek halászni, éppen Péter tanácsára, akinek tanácsára annakidején valószínűleg partra vonták a hajót. És íme, hiába küzdöttek. Jézus a partról nézte vesződésüket majd a fennebb említett módon a helyes nyomra terelte vissza őket.

UJ KÖNYVEK

Túróczy Zoltán: Bálám görbe útja. (Ker. szöv. könyvtára, 2. sz.)	—.60
Modersohn Ernő: Az ördög igézetében. (Felvilágositás és intés.)	3.—
Harmati Béla: A lélek halhatatlansága. (Biblia-theológiai értekezés a halálutáni életről. A lélek haláláról szóló tévtan cáfolata.)	2.50
Szikszai Béni: Mécsvilág. (II. kiadás.)	4.—
Szikszai Béni: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel	2.—
Andrea Hedvig: Egy királyi gyermek. (Elbeszélés a serdülő ifjúság számára. — II. kiadás.)	1.20
Andrae Hedvig: Fényesre tisztitott lámpácskák. (Elbeszélés gyermekek számára.)	—.60
Oertzen Mária: Az Ur kicsinyeinek egyike. (II. kiadás.) „Ma Füzetei", 11. szám. (Elbeszélés.)	—.10
Modersohn Ernő: Megjelentve és mégis váratlanul. (VII. kiadás.)	—.20
Modersohn Ernő: Egy kérdés, melyre nincs felelet	—.30
Mackintosh C. H.: Elmélkedések Mózes második könyvéről	4.—
Modersohn E.: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van	—.20
Kis Rúth. (Elbeszélés felnőttek és ifjak számára.)	—.80
Draskóczy László: Hősök és vértanúk. Képek a misszió történetéből.	3.60
Selyem bibliajelzők nyomott szöveggel, darabja	—.30
Biblia-szöveggel, virágos és tájképes levelezőlapok, darabja	—.16
Biblia-szöveggel színes viráglapok, finomabb kivitelben, darabja	—.20
Biblia-szöveggel levélpapir tömbalakban (25 papír és boríték)	4.—

KAPHATÓ UJSZÖVETSÉGEK:

952. sz. Ujszövetség zsoltár nélkül (keménykötés)	1.—
953. sz. Ujszövetség zsoltárokkal (puhakötés)	1.—
954. sz. Ujszövetség zsoltárokkal (keménykötés)	1.20

Épit, szórakoztat, olcsó füzetek: Szücs Zoltán: Eperfák alatt. — Szücs Zoltán: Málkus füle. — Szerencsi Szabolcs: Guszti reménykedik. — Szerencsi Szalocs: A pesti ház. — Szikszai Béni. Palóc Veron. — Szücs Zoltán: A dinnyecsősz. — Borbély Béla. Villámlás. — Farkas János: Az elszabadult csónak. — Vargha Tamásné: Az Aranyrámás tükör. — Dömötör Ilona: A megtalált élet.

Egyes füzet ára 20 fillér.

Felhívjuk kedves iratterjesztőink és bizományosaink figyelmét arra, hogy a jövőben csak 8 napi időre tudunk küldeni dolgokat. Nyolc napon túl hitelt nem nyujthatunk.

Megrendelhetők: a Bethánia könyvkereskedésben, — Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
Kiadja a Bethánia-Egylet, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
19-1194. Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9. Tel.: 130—387
Felelős: Szücs Zoltán.

1943. MÁJUS
XL. évfolyam, 5. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

dr. Pápay István csapdii ref. lelkész elköltözött közülünk az égi hazába, ahol nincsen könny, sem gyász, sem fájdalom. „Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem Te vagy, óh Isten mindörökké."

özv. Deme Miklósnét is hazaszólította közülünk a mi Urunk. Azzal a reménységgel veszünk búcsút tőle, hogy majd ott fönn találkozunk.

Széll László és *Mezey Ilona* debreceni próbaszövetségesek házasságot kötöttek. Add Uram a te erődet a te szolgáidnak az úton.

Koppány Sándort és feleségét Neszmélyen Isten fiúgyermekkel ajándékozta meg. Legyen a kis Péter mihamarabb kőszikla, akire országát építheti az Úr.

Kedves kis ünnepsége volt a budapesti CE szövetségnek. A májusi szövetségmegerősítő óra keretében keresztelte meg Borbély Béla utazótitkár testvérünk a Székely házaspár Zsuzsánna nevű leányát és ezzel az alkalommal bocsátotta el őket a szövetség, hogy Demecserbe menjenek, ahol a Bethánia-Egylet összel megnyitandó árvaházát fogják majd vezetni. „Legyen a ti derekaitok felövezve és a ti szövétnekeitek meggyujtva, ti meg hasonlatosak azokhoz a szolgákhoz, akik az ő Urukat várják."

Borbély Béla utazótitkárunk Hajdúböszörményben végzett áldásokban gazdag evangélizációt; Szentesen, Kecskeméten és Abonyban tett látogatást.

Vaján tartották a szabolcsi közösségek csendesnapjukat, ahol Szabó Dániel, Vajda Mária és Borbély Béla szolgáltak az igével. A helybelieken kívül száznál többen jöttek a környező falvakból is, hogy áron is megvegyétek a drága alkalmat.

Farkas János testvérünk a husvéti ünnepekben meglátogatta a borsodi közösségeket és Lipták Mihály testvérünkkel megalakította a szendrőládi szövetséget.

Szabolcsi közösségeink legújabb hajtása Nyírtét, ahova főként Ramocsaházáról járnak át a testvérek.

A budapesti Bethánia tagjai husvétkor Alcsutra rendeztek két egésznapos kirándulást.

Megjelent a Lelkiszolgálat Háza nyári programmja. Minden érdeklődőnek szívesen bocsátja rendelkezésére a Bethánia titkári hivatala, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 5. szám | 1943. május

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 4.— pengő, fél évre 2.— pengő. Egyes szám ára 36 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 · 35

Hisszük-e azt, amit hiszünk?

Ez a kérdés egy lelkipásztori konferencia programmján szerepelt, mint az egyik áhitat címe. A kérdés engem is megkapott és elhoztam magammal sok drága gondolattal egyben, miket a konferencián nyertem.

A fenti kérdés azóta is foglalkoztat és most is, amikor leültem, hogy vezércikket írjak a Mustármag számára, tollam hegyére kívánkozik. Ha nekem sokat mondott a kérdésnek ilyetén való megfogalmazása és ennek nyomán lelkemben támadt meditáció, bizonyára használok vele lapunk olvasóinak is. Nem az igemagyarázó áldott gondolatait akarom recitálni, hanem arra akarok rámutatni, hogy nem mindig hit az, amit annak gondolunk. Van kényelmes hit, mely egyszerüen aláírja az ige, vagy az ebből táplálkozó hitvallások tételeit, kijelentvén: „Az én hitem az egyház hite", vagy „Meggyőződésem, amit a Heidelbergi Káté, vagy — mondjuk — Luther kátéja tanít".

De hisszük-e azt, amit hiszünk? Cselekedetté válik-e életünkben? Olyan bizonyosságot jelent-e lelkünkben, ami megmarad a próbáltatások idején is?

Hányszor mutatja meg az élet gyakorlata, hogy csak elmélet volt a hit, melynek valóságos voltáról meg voltam győződve. Hányszor járhatunk úgy, mint a könnyen költekező, ki tárcáját ott érzi ugyan a zsebében, de akkor látja, mikor fizetésre kerül a sor, hogy hiányzik abból a kellő összeg. Milyen könnyen válik hazuggá, kötelességmulasztóvá,

emberszólóvá, hitetlenkedővé az a lélek, ki azt hitte, hogy szoros kapcsolata van Krisztussal! Ezért mondja az Irás: „Aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék."

Jó magunkba tekintenünk és megvizsgálnunk, csakugyan meg vannak-e bennem azok a lelki kincsek, melyek meglételéről meg vagyok győződve? Igen könnyen tételezünk fel többet magunkról. Péter meg volt győződve arról, hogy inkább meghal, de soha meg nem tagadja az Urat. Milyen könnyen cselekszik a keresztyén olyat, amit meg nem tenne, ha magán érezné Urának tekintetét. Pedig milyen meggyőzően tudunk bizonyságot tenni az Úr szemeinek mindeneken átható röntgensugarairól. Hittel valljuk, hogy aki az Urat követni akarja, tagadja meg magát és önzésünk mégis megfojtja bennünk akárhányszor az erőtelen jószándékot, melynek teljesítőképességéről meg voltunk győződve. Hisszük, hogy a szemek bujálkodása és az élet kérkedése nem kedves az Úrnak és hányszor kaphatjuk gondolatainkat tisztátalan útakon, mint tilosba tévedt, legelésző juhokat. Buzgó imádságban zörgetünk szívünk tisztaságáért és lehet, hogy a következő negyedórában nem riadunk vissza a szennytől. Szónokolunk a megbocsájtásról és orcapirulással kell észrevennünk, hogy parányi sérelmeket milyen nehezen tudunk elfelejteni és szívesen törünk adott alkalommal borsot felebarátunk orra alá.

Általában igen könnyen csaljuk meg önmagunkat, azt gondolván, hogy amiket értelmünk igazol, azok egyúttal gyakorlati életünk kincsei is.

Hiszünk az arany utca városában, de úgy félünk a haláltól, mintha soha nem lett volna találkozásunk Jézussal. Valljuk, hogy a mennyei kincseket sem a rozsda, sem a moly meg nem emésztik, ugyanakkor bámulatos erővel tud megkötözni valami anyagi nyereség gondolata.

Hiszünk az arany utca városában, de úgy félünk a haláltól, mintha örömmel véltünk elfogadni. Hányszor beszélünk „áldások"-ról, amikor valami új gondolat jelenik meg, mondjuk egy bibliaórán, az igemagyarázó bizonyságtételében. A gondolat megragadja lelkünket, de nem mindig válik az élet cselekedeteiben megmutatkozó tulajdonunkká. Hányszor jövünk reá, hogy lelkünk üres, erőtelen, beszédünk ízetlen, szívünk szeretetlen, lelkünk bizalmatlan az Úrral szemben, pedig azt hittük, hogy bővölködünk a kegyelmi ajándékokban. Jó, ha Isten előtti csendben megvizsgáljuk: Hisszük-e azt, amit hiszünk? Cselekesszük-e, amit helyesnek tartunk? Azok vagyunk-e, aminek látszani akarunk? Míg öntelten ítélünk meg másokat, nem veszítettük-e el azokat az áldásokat, melyek meglétele felől olyan erősen meg voltunk győződve? Mert nem mindig arany az, amit annak gondolunk, még ha a tulajdon hitünkről van is szó.

Nyári Pál.

Tanuljátok meg . . . !

Nem egyszerű tanító ajkáról hangzik el a kérés vagy utasítás. Nem aggódó szülő kérelme csupán. A tantárgy pedig nem olyan, amit egy óra alatt is magáévá tehet a tanuló. Itt a tanítómester és a tantárgy egy. Nem szerénytelenség, ahogyan a Máté 11 : 29-ben hangzik felénk: Tanuljátok meg *én tőlem,* hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek." Oh egyáltalán nem szerénytelenség áll itt előttünk, hanem ebben az igében még jobban elém tárul ez a nagyon szegény világ. Jézus mindig csak példákkal szeret beszélni. Most is szeretne valamit felhozni, de jaj, akárhová is néz, a szelídségre és az alázatra nem talál példát. Pedig mennyire tud minden eseményt. Nem felejtette el az irgalmas samaritánus történetét, a torony leomlása szívében éppen úgy bánatot hagyott, mint másnak. De szelíd és alázatos szívű embert nem ismer, akit iskola példának felhozhatna.

Milyen szegény is ez az emberiség! Mit érnek hatalmas vívmányai, a csillagokon túl érő tudománya, ha Isten szeme nem talál benne szelíd és alázatos szívű embert. Nagyon szomorú felismerés ez itt, de ennél a felismerésnél sokkal nagyobb ebben a beszédben, hogy kitárul előttem az ég és még színesebben és élesebb vonalakkal látom az ég nagy ajándékát. Látom Őt, aki nem földi eredetű, de maga volt a szelídség és alázat. Amíg hallgatom ezt a tanítómestert, addig kibontakozik előttem egész lénye. Megvillan előttem, hogy azért tudta így mondani, mert mint Bárány állt megölői előtt és mélyen átélte a mondottakat. Nem olyan volt, mint az a tanító, aki távoli országokban való utazását mondja el, pedig a valóságban három megye határán sem volt még túl.

Sok mindenre azt mondja Jézus, hogy fogadjátok el, de itt határozott kérése hogy tanuljátok meg. A keresztyén életben sok ajándék van. Ajándék a megtérés, a bűnbánat, a bünbocsánat, a szív öröme és boldogsága és nagy-nagy ajándéka lesz a Golgotának az Isten országába való bemenetel. Ezekért nem tehet semmit sem a keresztyén ember, csupán felismerte e nagy ajándékot, egész életében mondhatja a köszönömöt és hálával áldozhat az Úrnak jótéteményiért. Sajnos, sok életnél éppen az a baj, hogy a keresztyén életnek ezeket a nagy ajándékait tanulják meg. Beszélnek bűneik bocsánatáról új szív nélkül, üdvbizonyosságról, mert tanbeli, hitvallásbeli tudomány és ezt így illik mondani. Pedig az a helyzet, hogy az illetők sokat voltak templomban, vagy bibliaórán, forgatják a vallásos iratokat, esetleg még szolgálnak is és így hosszú idő eltelte után észbelileg felfogva a dogokat, azt gondolják,

már teljesen az övéké is. Így az ingyen, ajándékba kapott dolgokat megtanulják, kiizzadnak maguknak a keresztyén életben valamilyen magaslatot. Megtévesztő lehet az ilyen élet, de előbb-utóbb nyilvánvalóvá válik, hogy itt csak ismerettöbbletről és kisajátított keresztyénségről van szó. Ezek határozzák meg leghamarébb, hogy mit szabad és mit nem, ezek járnak a törvény útján és emlegetik erősen egyes nagyobb keresztyének véleményét, ezek emberek által emberi célokért futnak. Ezek a nagy botránkozók, a hosszan imádkozók, akik féltik magukat elégetni egészen az oltáron. Félnek az igazi áldozattól és mindig van szívükben valami megkeseredés, hogy milyen nagy áldozatba kerül nékik a keresztyén élet.

Ezzel szemben pedig állítjuk, hogy a keresztyén életet nem lehet lemásolni és azt mondani, hogy most már én is tudok mindent, tudom a fogásokat és ritust, amelynek cselekvése keresztyénné tesz. A keresztyén élet titokzatos úton Isten ajándéka, az álomból felserkenő ember boldog felujjongása és örök időre szóló nagy lelki nyereség, hogy kaptam valamit, fényt, világosságot, békességet és értelmet, de ez már nem földi, nem bizonyos emberi erőlködések izzadmánya, hanem égi eredetű, menynyei ajándék.

A megajándékozással és az ajándék elfogadásával még nincsen minden elintézve. A megindult és a megindulás útján járó keresztyén embernek még tanulni kell. A tantárgy: szelídség és alázat. Gyönyörű példákat tudhatsz ezekre, lehetne könnyezni szelídséggel eltürt emberi nyomorúságok felett, de tanulni csak Jézustól lehet. Az iskola a Golgotha, ahol a szelídség újabb és újabb oldala nyilatkozik meg a tanuló előtt. Aki odajár bizonyságot tehet, hogy nem unalmas ez a tantárgy, nem lesz megszokott, hanem mindig vonzóbb és mindig szívet megalázóbb. Itt mindig jobban kitárul a szeretet nagy titka és kicsinyes, szűkkeblű földi életünk nyomorúsága.

E tanulás eredménye a nyugalom. Sok keresztyén ember nem akarja megérteni, hogy a sorrend így következik. Nem lehet nyugalma annak, aki gyakorta nem áll szemben a Megfeszített Úrral. Akinek zsinórmértéke nem Jézus egyedül. Szíved nyomorúságait, keresztedet mindig csak Hozzá mérd és nézd sokszor Őt, aki útált és megvetett lett és meglátod, nincsen olyan fájdalom, mint az Ő fájdalma, nincsen senkinek olyan keresztje, mint az Ő keresztje.

Tanulni mindig felemelkedést jelent a földi életben. Nemesíti az embert és tiszta látást ad. De mennyire így van ez a lelkiek területén! Ne csüggesszenek az eredménytelenségek, ha mindig csak az első osztályban vagy, ha újra és újra csak megítél szelíd tekintete. Kezd újra a tanulást, kezd újra a Hozzá való járást. Megszereted egészen ezt az iskolát és a nagy Mestert, a csodálat tárgyát és így lesz nyugalmad igazi és égi. Igy kötnek el nem szakítható szálak Mesteredhez, drága Megváltódhoz!

Borbély Béla.

Magyar ébredés V

„Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz. Máté 7 : 14.

Élni vágyunk! Szabadulni szeretnénk holt cselekedeteinktől! Jámbor kívánság és folytonos tépelődés szívünkben a boldogságkeresés. Oda csatlakozunk kegyes társaságokhoz, hátha velük együtt mi is megelevenedünk. Velük együtt olyan kérdésekkel foglalkozunk, amelyek Isten örök terveibe akarnak behatolni. Szívünk és érzéseink majd szétfeszítenek néha a nagy felbuzdulásban, hogy igen, e pillanattól kezdve új életet kezdek. Ma úrvacsorát veszek és holnaptól kezdve másképpen lesz minden! Tiszta leszek, becsületes leszek, igaz leszek! Istentiszteletet látogatok, Bibliát olvasok! És... És csalódottan látjuk, hogy mindez semmit sem használ.

Napokig mennénk étlen-szomjan, szívesen kínoznánk magunkat: csak szabadok lennénk! Csak ne azt kellene tennünk, amiről látjuk, hogy romlásba visz, hogy békétlenné teszi a szívünk, hogy elszakít az élet forrásától. Fáj az élet, millió sebbel fáj, mert kínoznak bennünket bűneink! Hogy szabadulhatnánk?

Szeretnénk sokszor a falba verni a fejünket, mikor Isten Lelke megvilágosítja előttünk, hogy egyszerű az Isten országába a bejutás. A békességünk már meg is van szerezve, csak át kell vennünk. A tiszta ruha készen vár reánk, csak fel kell öltöznünk. Egy csodálatos valóság a mi szabadításunk: *Jézus!* Nincs rá szükség, hogy tépelődjünk, hogy Isten örök terveibe hatoló kérdések feszítsenek bennünket, hogy kegyes gyakorlatokat vigyünk véghez. *Jézushoz kell csak mennünk!*

És Vele megtenni az első lépést!

Mert igen, Jézus*hoz* megyünk mi akkor, amikor imádkozunk, mikor az istentiszteleten résztveszünk, mikor vágyó szívvel szabadulni akarunk földi terheinktől! De *Vele* menni nem tudunk! A szoros kapun nem merünk belépni! Jaj! — talán sokan nem is tartják fontosnak ezt a lépést! Sokan megvannak úgy közöttünk, hogy ezt a lépést nem tették meg az Úrral. Ott sírnak velünk együtt a gyülekezetben, mikor a sírás ideje van. Ott örülnek velünk együtt, mikor az örvendezés idejét hozza el az Úr. Néha ők látszanak a keresztyénség elitjének és sokan vágyva tekintenek fel rájuk, hogy bárcsak ennyire juthatnánk az Isten országában... pedig lehet, hogy zárva lesz előttük az ajtó, mikor Isten könyörülő szeretetének alkalmas ideje lezárul. Nekünk is vigyáznunk kell, mert ha ez az idő elmúlik, úgy nem lesz alkalom többé a bebocsátásra!

Isten országába való bejárat: a szoros kapu. Sok ember útja csak idáig visz. Egy lépés csak, hogy beteljesedésbe menjen életük megoldása s ez a lépés elmarad. Pedig a kapu bezárul, Isten könyörülő szeretetének alkalmas ideje elmúlik és azután nem lesz bebocsátás. Ezen a

kapun csak egyedül, minden tehertől és földi kincstől megfosztva juthatsz be. El kell dobnod örömeidet, vágyaidat, terveidet, szíved indulatait. Ez teszi nehézzé a belépést. Nem tudsz mindent elhagyni. A legmegfeszítőbb küzdelemről van itt szó. Önmagadat kell legyőznöd. Senkivé és semmivé kell válnod. Vállalnod kell az emberek megvetését, barátaidat el kell hagynod, vagyonodat fel kell égetned. Nem csoda, ha megtorpansz. Valóban nagy ellentmondás, amikor Isten gyermekei azt mondják, hogy minden készen van, hogy csak el kell fogadnunk az üdvösséget, csak magunkévá kell tennünk, csak Jézushoz kell mennünk, csak Vele kell járnunk. És ugyanakkor egy irtózatos önmagunkkal való harc szükségessége áll előttünk. Hol az igazság? Hozzá merjek-e fogni? Nem bukom-e bele vállalkozásomba, ha elhatározom, hogy megteszem azt az egy lépést a szoros kapun keresztül?!

A gyermek, mikor még nem tud járni, folyton kapaszkodik valamibe. Kis keze biztosan álló tárgyak felé kap. Eléri a szék karját, megragadja és a szék megbillen, felbukik a gyermekkel együtt. De amikor eljön az idő, hogy a gyermek az első önálló lépést megtegye, akkor édesanyja tárja felé a kezét és örömmel, odaadással, bátran lépeget a gyermek a kitárt kar felé.

Nem nehéz ott hagyni a világot, nem nehéz megtagadni magadat, ha Jézusra nézel. Az Ő szenvedése számodra erő. Az Ő hívása számodra a biztonság. Lehet, hogy vér cseppen homlokodon, lehet, hogy megszakadni érzed szívedet, de lépéseden az új élet, Isten országa, az üdvösség biztonsága és bizonyossága vesz erőt és megtudod tenni azt a lépést — a szoros kapun keresztül.

Dáridókban, részegségben, parázna vágyakban, önmagad emésztő hejehujákban szenvedő magyar népünk, lásd meg a szoros kaput, a szoros kapun túli békés világot, a szoros kapun túl váró Uradat és tedd meg a lépést, mely örökre eldönti üdvösségedet.

Tedd meg először te, ki e sorokat írod és Te, aki olvasod!

Szűcs Zoltán.

—o-O-o—

Magyar ébredésről ma sokat hallhatunk: konferenciákon, közösségekben és imaórákon. Három éve én is sokat hallok a magyar ébredésről. Sok helyen látom az utána való vágyakozást. Söt, már tíz éve, megtérésem óta sokat imádkozom Magyarország ébredéséért. Most pedig mint a magyar ébredésért imádkozó testvéretek, hadd írjak néhány sort mindazoknak, akik velem együtt imádkoznak e szent ügyért.

Bizonyára mindnyájan ismerjük Korinthus város ébredését. Pál apostol I. Kor. 2 : 1—5-ig szól erről az időről. „Én is, mikor hozzátok mentem ..." Odament? Volt ott már az ébredésnek valami jele? Talán látott már valamit? ... Nem! Amikor Pál apostol odament, nem láthatott mást, mint a nagy várost, amelyben ezer és ezer ember a bün rabszolgaságában él. Látta, hogy ezrek a kárhozat felé rohannak és nincs számukra kivezető út. Tehát nem találhatott ott szövetséget, vagy imaközösséget, amely az ébredésért fáradozott volna, hanem csupán bünösöket, bünben nyomorgó embereket.

Mégis odament és odamenetele után jött a nagy ébredés.

Valaki azt mondhatná, igen ám, de ő Pál apostol volt, nagy szónok volt. Bátor és merész ember lehetett, hogy egyedül el mert menni a pogány városba. Ha tehát a dolgok mélyére nézünk, ezekben volt az ébredés feltétele? Nem! Nem ez volt a feltétel, mert akkor nem olvashatnánk: „Nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek" — söt — „erőtlenség és nagy rettegés között jelentem meg tiköztetek."

Ennek ellenére mégis jött az ébredés. De a korinthusi ébredés titka ott van az I. Kor. 2 : 2-ben. „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak köztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről." Pál apostol szerint tehát nincs más feltétele az ébredésnek, minthogy egy ember odaálljon a bün alatt sóvárgó társai elé és ne tudjon egyébről, mint a megfeszített Krisztusról. A német Biblia így fejezi ki ezt a gondolatot: *Egyedül Krisztus!*

Higyjük már el egyszer, hogy népünknek nem hiányzik más, mint egyedül a megfeszített Krisztus. Ha tehát a magyar ébredésért akarunk dolgozni és imádkozni, hagyjuk ott a bölcseségünket, ékesszólásunkat, dogmánkat, erönket. Tudjuk meg, minderre nincs szükség ébredéskor. Énreám, tereád és mireánk nincs szükség, csak egyedül Jézus kell.

Pál apostol másról is beszélhetett volna, hiszen ő jártas volt a görög bölcseségben a zsidó törvényben és a farizeusok dogmáiban. De ezt mind elejtette, egyedül Krisztust akarta hirdetni. Pál apostol jól tudta, hogy Krisztuson kívül minden más csak árthat az ébredésnek. Árt a törvény, mert a betü öl. Árt a farizeusok dogmája, mert korlátozza az életet és szük látókörüvé teszi a követőket. Árt az emberi bölcsesség, mert téveszt; mert Isten szeretetének titka emberi bölcsességgel meglábolhatatlan.

A korinthusbelieknek úgy hirdette Pál apostol a megfeszített Krisztust, mintha csak egyedül őérettük ment volna a halálba. Érezték, hogy a bün zsoldja a halál, ott szenvedtek alatta, a halálfélelem átjárta szívüket. Ezért kellett a megfeszített Krisztus Korinthusban. Nem kellett többé rettegniök, mert Krisztus meghalt, hogy életük legyen. A korinthusiak pedig az igazi életet akarták és meg is találták.

Talán már régen keresed azt az embert, vagy azt a mozgalmat, mely által elhozza Isten a magyar ébredést? Ne várj tovább! Ne nézz körül és ne fojtogasson a körülötted lévő sötétség, hanem bátran állj elő és ne hozz semmi újat és semmi mást életedben vagy bizonyságtételedben, egyedül az érettünk megfeszített Krisztust. Egyedül Krisztus az életföltétel, hogy élet és ébredés legyen Magyarországon. Ehhez a bátor kiálláshoz azonban feltétlenül szükséges, hogy felszabadulj mindattól, ami nem krisztusi, vagy Krisztusé. Minden bünt, véleményt és akaratot helyezz a kereszt alá.

Ha egyedül Krisztus lesz az élet énbennem, tebenned és rajta leszünk, hogy környezetünkben így legyen, akkor vihetjük tovább az evangéliumot és a szomjazókhoz eljut a drága hír. Egész biztos, hogy Jézus elég lesz és Jézus hozza az ébredést.

Macher Péter.

A pénzt üvegből fogják készíteni

Ezen a világon az igazsággal valahogy olyan gyengén állunk. Ha az ember hall valamit, sohasem tud teljesen megbízni benne. Aki elmondja, rendszerint a maga szemszögéből nézve világítja meg a dolgokat, azt mondja el, ami az ő szempontjából előnyös, azt hallgatja el, ami reá hátrányos, — arról az esetről nem is szólva, ha az, amit elmond, szintén nem felel meg teljesen az igazságnak. Ezért azután azt szokták mondani: „Nézzük meg az érem másik oldalát is!" Ezért lesz tehát örvendetes, ha a pénzt ezentúl üvegből csinálják (a hír nagyon messziről, Amerikából jött és így nem tudjuk, hogy a „föld másik oldalán" mi az igazság), mert így látni fogjuk azonnal a másik oldalát is. Mindenesetre jó azt tudnunk, hogy Isten állandóan mindennek látja valamennyi oldalát és embereket félrevezethetünk ugyan azzal, hogy a szebbik felünket mutogatjuk, de Istent semmiképpen sem.

A bíróság, mikor az igazságot kutatja, meghallgatja az ügyészt is, a vád képviselőjét, meg a védőügyvédet is. Kihallgatja a vád tanuit, a védelem tanuit is. Persze az magában is elszomorító, hogy az ügyész néha talán túlszigorú, a védőügyvéd pedig esetleg maga is arra tanítja ki a vádlottat, hogy még a csillagokat is tagadja le az égről. Az ügyésznek csak azon kellene őrködni, hogy a vádlott ne kapjon enyhébb büntetést, mint amilyent megérdemel, a védőügyvédnek pedig az volna a feladata, hogy a megérdemeltnél szigorúbb büntetést akadályozza meg. Keresztyén világban az ügyésznek és a védőügyvédnek is éppen úgy az igazságot kellene keresni, mint a bírónak. S ha nem húznának hárman három felé, akkor valószínűleg könnyebben meg is találnák azt.

Mi következik mindebből reánk nézve? Kettő.

Az egyik az, hogy a mi saját ügyeinkben is az igazságot keressük és ne a „magunk igazságát". Mert a kettő bizony nagyon sokszor nem ugyanaz. Ha valakinek valamit elmondunk, akkor becsületesen világítsuk meg az érem mindkét oldalát és ne járjunk úgy el, mint a hitetlenek szoktak, akik mindent elmondanak, ami javukra van és mindent elhallgatnak, ami kárukra szolgál. Mert ideig-óráig lehet az ilyen „egyoldalú beállításokkal" eredményt elérni, de az nem tartós. Annál rosszabb lesz, ha embertársunk az érem másik oldaláról értesülve megállapítja azt, hogy mi mennyire törekedtünk az ő megtévesztésére és igazságtalan álláspont elfogadtatására.

A másik az, hogy ha mások jönnek hozzánk ilyen vagy olyan közléseikkel, akkor legyünk nagyon óvatosak és gondoljunk mindjárt arra, hogy hátha az érem másik oldala egészen másképpen fest. Ha így járunk el, nem leszünk embertársainkkal szemben igazságtalanok és nem fogunk sokszor nehezen helyrehozható hibákat elkövetni. A keresztyén emberhez az igazságosság illik. Nemcsak akkor, ha bírói székben ül, vagy valamilyen jogi pályán mozog, hanem akkor is, ha valami egyéni, családi, baráti, társadalmi, egyházi, stb. ügyben kell állástfoglalnia. Kevesebb volna közösségeink, mozgalmaink baja is, ha az igazságot „kínos gonddal" keresnénk. Kinon azt értem, hogy rettegnünk kellene attól, hogy valamit egyoldalú beállítás alapján elhíve, valakivel vagy valakikkel szemben igazságtalanok lehetnénk. A keresztyén legyen megveszteget-hetetlen bíró az élet minden területén.

Vitéz CSIA SÁNDOR.

KÖNYVISMERTETÉS

Trombitás Dezső: A Szentlélek jele alatt. (Egyházi dolgozatok.) Vida könyvnyomda, Veszprém. 112. oldal, ára 2.50 pengő.

Ez már a második könyve a szerzőnek. Szerényen: „Egyházi dolgozatok"-nak nevezi a bennefoglalt 11 értekezést. Bátran merjük azonban theológiai dolgozatoknak is nevezni értekezéseit. Igaz öröm tölt el, hogy „így is" lehet hát theológizálni, alapos, körültekintő vizsgálódással haladva a tárgyalásban a kitűzött cél felé, mégis sziklaszilárd Ige-szerűséggel, biztos irányvonalban, mint aki nem mestere akar lenni az Igének, de egyszerű követője és így interpretálója. Igen megörvendeztet — amellett, hogy tárgyának mindvégig mestere — az a mindvégig való engedelmes viszony az Igével szemben. Modern a vonalvezetésben, reformátori az alapfelfogásában.

Mikor olvasni kezdjük a füzetet, úgy vagyunk vele, mint aki indulni szemlél egy jól megrakott szekeret, amelyhez azonban megfelelő erőelőfogat van alkalmazva. Ropogást, alapos erőkifejtést észlelünk, de nem erőlködést, amelyik rövidesen mind biztosabb lendületbe megy át. Lebegő könnyedségre sehol sem tesz szert, de ez nem is illik egy igazi theológiai íróhoz, hiszen a theológia mindig ereje feletti útra vállalkozik voltaképpen, mikor a misztériumot emberi nyelvre fordítja és a kijelentés hit-tartalmát az ismereti síkba vetíti ki. Sőt jól esik szemlélni, mint vallja maga is a „sancta ignorantia"-t, a szent meg nem ismerhetést és vigyáz, hogy a kijelentésen ugyan alul se maradjon, de azt túl se lépje egy lépéssel se! Ennek legragyogóbb példája az „Elv vagy személyiség-e a Sátán?" c. értekezése. Van olyan darabja a füzetnek, ahol együtt szárnyal lelkünk a szerzővel, a Lélek felülről való szelében duzzadó vitorlák szárnyain az örök, titokzatos mélységeket jelentő vizek felett, örök csúcsok felé. Különösen az „Elszenvedvén egymást szeretetben" és a rákövetkező „A szeretet reálitása" c. cikkek olvasása ragad így magával. Aztán leszáll a gyakorlati sík mélyföldjére, hogy ott is örök pillérein lépdeljünk az egy Igazságnak.

A theológiailag iskolázott gondolkozás és kifejező készség igazán nincs szerves összefüggésben az idvezítő hittel. De anélkül sem lehet el teljesen. Ezért mondja az apostol, hogy az egyház Ura nemcsak apostolokat, prófétákat, pásztorokat, evangélistákat, de doktorokat is adott az ő egyházának. (Eféz. 4 : 11—12.) Nem mindenki olvassa ezeket, de mi lenne, ha senki sem olvasná Ágostont, Luthert, Kálvint, Barthot? Valószínűen, rövid idő alatt az igehirdetés mederben folyó üde vize helyett posványos mocsárvilág tócsáiból kényszerülnénk inni szomjú lelkünkkel.

Istennek adunk hálát, ha kegyelme feltámasztja nálunk is az Ige theológiáját és ezáltal a közgondolkozásban is véghezviszi a tisztulás, gyógyulás és épülés folyamatát. Merjük mondani: a rendszeres gondolkozásban jártas minden hívő áldással olvashatja Trombitás Dezső lelkipásztor testvérünk könyveit.

K. Gy.

UJ KÖNYVEK

Túróczy Zoltán: Bálám görbe útja. (Ker. szöv. könyvtára, 2. sz.)	—.60
Szikszai Béni: Mécsvilág. (II. kiadás.)	4.—
Szikszai Béni: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel	2.—
Andrea Hedvig: Egy királyi gyermek. (Elbeszélés a serdülő ifjúság számára. — II. kiadás.)	1.20
Andrae Hedvig: Fényesre tisztított lámpácskák. (Elbeszélés gyermekek számára.)	—.60
Oertzen Mária: Az Ur kicsinyeinek egyike. (II. kiadás.) „Ma Füzetei", 11. szám. (Elbeszélés.)	—.10
Modersohn Ernő: Megjelentve és mégis váratlanul. (VII. kiadás.)	—.20
Modersohn Ernő: Egy kérdés, melyre nincs felelet	—.30
Modersohn E.: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van	—.20
Kis Rúth. (Elbeszélés felnőttek és ifjak számára.)	—.80
Selyem bibliajelzők nyomott szöveggel, darabja	—.30
Oertzen Mária: Bízom Benned, Uram Jézus! (Sugárkák, 13. sz.)	—.16
Szeret-e azért még a Megváltó? (Sugárkák, 14—15. szám.)	—.40
Józan László: Szabad vagyok! Szabad!	—.20
Vajda Mária: Miért sírsz?	—.10
dr. Ecsedy Eladár: Timótheus. (Gyakorlati magyarázat Pál apostolnak Timótheushoz írott két leveléhez.)	6.—
dr. Ecsedy Aladár: Az én szeretetem. (I. Kor. 13.) V. kiadás	1.50
Nyáry Pál: Az Úr az én vigasztalóm. (VII. kiadás.)	—.50
Sillay István: Hazátlanok. (Képek a dobrudzsai misszió életéből.)	6.—
Biblia-szöveggel, virágos és tájképes levelezőlapok, darabja	—.16
Biblia-szöveggel színes viráglapok, finomabb kivitelben, darabja	—.20
Biblia-szöveggel levélpapír tömbalakban (25 papír és boríték)	4.—

KAPHATÓ UJSZÖVETSÉGEK:

952. sz. Ujszövetség zsoltár nélkül (keménykötés)	1.—
953. sz. Ujszövetség zsoltárokkal (puhakötés)	1.—
954. sz. Ujszövetség zsoltárokkal (keménykötés)	1.20

ÚJ SZINDARAB:

Szikszai Béni: Nincs út visszafelé. (Mária Magdaléna és Júdás története négy felvonásban.)	5.—

HALLELUJAH szöveges kiadása e hó végére elkészül.

BIBLIASZÖVEGES levélpapíros, 10 papír és 10 boríték ára . . 1.60

Vargha Tamásné: Aranyrámás tükör	—.20
Dömötör Ilona: A megtalált élet	—.20

Felhívjuk kedves iratterjesztőink és bizományosaink figyelmét arra, hogy a jövőben csak 8 napi időre tudunk küldeni dolgokat. Nyolc napon túl hitelt nem nyujthatunk.

Megrendelhetők: a Bethánia könyvkereskedésben, — Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
Kiadja a Bethánia-Egylet, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
514543 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII, Gyulai Pál u. 9. Tel.: 130—387.
Felelős: Szűcs Zoltán.

1943. JUNIUS
XL. évfolyam, 6. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

A magyarbólyi és a pécsi szövetség Harkányfürdőben tartotta találkozóját. A fürdő szép parkjában töltötték el a résztvevők kellemesen az időt és szállt fel az imádság a baranyai nép lelkiébredéséért.

Nyírbátorban volt a szabolcsi közösségnek szokásos kirándulása június első vasárnapján. A sok helyről összejött testvéreknek igével szolgáltak: Szücs Tibor, Vajda Erzsébet és az utazótitkár. Isten nagyon jó idővel ajándékozott meg bennünket, hogy még feledhetetlenebbé legyen a lelki és a testi ajándék egyaránt.

Mányi István testvérünk házasságát Isten fiúgyermekkel áldotta meg. Legyen a kis István bátor bizonyságtevője mindenkor a Megváltó Jézus Krisztusnak.

A vajai szövetség tagjai előadták „A bárka elment" c. színdarabot Vaján és Nyírbogáton.

Az alcsúti pünkösdi konferenciára és megnyitásra mintegy nyolcvan résztvevő jelentkezett. Megindultak a jelentkezések a szabadidő-táborokra is. Ezúton is figyelmeztetjük a résztvenni szándékozókat, hogy jelentkezésüket idejében küldjék be. Akik ismertetést igényelnek, ezen igényüket jelentsék be a Bethánia titkári hivatalában.

Keve István és *Sunyovszky Etelka*, a budapesti szövetség tagjai, jegyesek. „Az Úr az ő népének ereje és a fölkentjének megtartó erőssége."

Farkas József konventi missziói lelkész és *Tatár Éva* budapesti szövetségünk tagja házasságot kötöttek. „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr."

Halász Ferenc ramocsaházi szövetséges testvérünk házasságát Isten leánygyermekkel ajándékozta meg. Legyen olyan a kis leány, mint a templom mintájára faragott oszlop.

Búzás Julianna, az abonyi CE-szövetség hűséges tagja a mulandó világból a maradandóba költözött. Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.

Az evangélikus testvérszolgálat balatoni evangélizáló csendesnapjait június, július, augusztus hónapok folyamán Gyenesdiáson tartja. Férfiak, fiatalemberek, asszonyok és leányok részére külön csendes hetek lesznek. Érdeklődni és meghívót kérni az Evangélikus Testvérszolgálat címén: Budapest, I., Verbőczy-utca 28. sz. alatt lehet. Telefon: 160—468.

„A JANZENIZMUS. Egyetemes egyháztörténeti tanulmány" címen megírtam a janzenizmus kritikai történetét. A könyv, amely theológiai doktori értekezésnek készült és a szakértők részéről figyelemreméltó méltánylásban részesült, 223 lapon foglalkozik azzal a nagyszabású reformkísérlettel, amely a 17-ik századi római egyházat vissza akarta vezetni a 4-ik és 5-ik századi keresztyénség hittani és erkölcsi színvonalára. A könyv 6.30 pengő beküldésével megrendelhető a szerzőnél: *dr. Czakó Jenő, Cegléd, Pesti-út 24.*

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 6. szám | 1943. junius

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 4.— pengő, fél évre 2.— pengő. Egyes szám ára 36 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 : 35

Hercegnő és kőműveskanál

Gondolom, ha feltenném a kérdést, hogy hol van ez megírva a Szentírásban, hát kevés ember akadna, aki hamarosan meg tudná mondni. Pedig megvan. Ha nem is így, de aki elgondolkozik afölött, ami a Nehémiás könyve 3. fejezet 12. versében van, akkor rá kell jönnie, hogy a cím nem tévedés és igeszerint való. Igaz, hogy szokatlan. Legfeljebb a mesében olvastunk róla, hogy elvarázsolt királyfiak vagy hercegkisasszonyok mosogató szolgálóleányi munkát végeztek, egyébként nem igen. És íme, itt az igében határozottan arról van szó, hogy Hallóhés fejedelem leányai kőművesmunkát végeztek az épülő Jeruzsálem kőfalain.

Még érdekesebb lesz ez a kijelentés, ha egybevetjük az 5. verssel, ahol meg olyan férfiakról olvasunk, akik előkelőbbek voltak annál, mintsem hajlandók lettek volna résztvenni az építésben. Volt volna tehát jogcímük e hercegkisasszonyoknak azt mondani, hogy nem hozzánk méltó dolog, hogy maltert kavarjunk, malteros ládát cipeljünk. Senki sem botránkozna meg, ha az igében az volna megírva felőlük, hogy drága pénzen munkásokat fogadának és azokkal építtették meg a kőfal egy nagy részét. Beszélnének róluk, mint az áldozatkészség mintaképeiről.

És az az érzésem, hogy ma kevés ilyen hercegnő és királyfi van. Mert hercegnők és királyfiak vannak. Mindazok, akik Jézus vére által megmosattak, részesei a mennyei királyságnak. Királyfiak és királyleányok, akik uralkodni fognak, akik korona városának yosai. Aki e sorokat olvasod, te is az vagy, illetve az lehetsz. Ezt most nem kívánom vitatni, de fájó szívvel teszem fel a kérdést, hol vannak a királyfiak és királyleányok, akik készek megfogni a kőműveskanalat, hordozni a malteroscládát?

Számtalan esetben fájdalmasan tör fel szívemből a sóhajtás: Hiv embert kicsoda találhat? De mellé illik a másik is: Hol vannak, akik fenntartás nélkül odaadták magukat az Úr országa építésére? Előkelő keresztyének lettünk. Kisasszonyok és úrfiak. Féltjük szép ruhánkat, hogy ráhull a kőpor, ráfröccsen a malter és nem vesszük észre, hogy rút önzéssel rakott életünk belsőleg szennyezi és itt is, ott is előtünnek rajta romlott keresztyénségünk poklos foltjai.

Kíméld magad! — ez a keresztyén jelszó is. Élj minél könnyebben! Minél kevesebb terhet hordva! Minél kevesebb gyalázatot vállalva! Ne roskadozz kereszt alatt! Ne vállalj szenvedést. Vasaltnadrágos úrfiak, felcicomázott kisasszonyok alkotják ma a Krisztus seregét. Attól félek, ha majd sárba kell feküdni, sziklák, bokrok között előretörni, alkalmatlanná válik e sereg.

Nézd csak Királyod, aki előtted járt, vért izzadva küzdött a Gecsemánéban, roskadozott a Kálvárián és kinlódott a kereszten. Királyfiak, hercegkisasszonyok! Ragadjátok meg a malterosládát és kézbe a kőműveskanalat! Jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalait! Jaj, ha korunk keresztyénségéről azt jegyzik fel, hogy nem hajtották nyakukat az ő Urok munkájának jármába.

Nem keresztyén parádét, hanem krisztusi szolgálatot vár az Isten. Hol vannak a munkások, akik nem tekintve királyi származásukat, odateszik vállukat a kereszt alá? Ha tetszeni akarsz az Úrnak, akkor magadat nem kímélve, öltözékedet nem sajnálva odaállsz Istenországa törésére az előtted való helyen és építed azt. Áruló és méltó a halálra, aki származásának jogaival visszaél, nyugvópárnának tartván a kegyelmet.

Előre a résre! Állj ki a törésre! Ne kíméld magad mindhalálig!

Szikszai Béni.

Hisszük-e, amit hiszünk?

Nagyon életrevaló dolog a mondanivalónk paradox — képtelenséget magábanfoglaló tétel — alakjában való megfogalmazása. Az Úr Jézus is gyakorolta ezt. Az ilyen megfogalmazás visszhangot kelt a lelkekben, komoly meggondolásra indít. De még inkább azért, mert rendesen egy megdöbbentő tárgyi igazágot fejez ki, amit egy szabályos meghatározás inkább elsikkasztana, mint kifejezne.

Amint látom, ilyen döbbenetesen kifejező volt a májuseleji lelkészi konferenciának ez a tétele is: hisszük-e, amit hiszünk? Engem legalább is mélyen megragadott és megdöbbentett, még mielőtt a Mustármag megelőző számának erről szóló cikkét olvastam volna, — aminek következménye még mélyebb megdöbbenés volt — de még mielőtt az erről szóló konferenciai előadást is hallottam volna. Talán elintézhettem volna ezt a megdöbbenést az ismert teológiai tétel megnyugtató megismétlésével, hogy hiszen mi alapjában mindnyájan „hitetlen hívők — és hívő hitetlenek" vagyunk. Ez mélyen igaz is! Megelégedhettem volna avval, hogy belülről még többször feltört a szegény bibliai apa szívszaggató fohásza: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!" Ez is igen jó és hasznos, ha őszinte. A megnyugtatás és megelégedés még ma sem következett be, még máig is hánytorgatom magamban ezt az

áldott paradox-tételt. S talán ez a legszámottevőbb eredménye éppen. Igen hasznos dolgok azok, amiket nem tudunk egy-kettőre elintézni! Kálvin mondja az örömről: inkább ne jöjjön, minthogy igen hamar jöjjön! Meglehetősen talál ez a megnyugvásra is. E hánytorgatás folytán összekapcsoltam e tétellel egy másik megállapítást, ami e konferencián elhangzott, bár egészen más tárgyról, de mégis idetalálóan: „Mi igehirdetők mindig többet mondunk, mint amit hiszünk!" Ez a mi nagy veszélyünk. Pedig mi szövetségesek, mindnyájan igehirdetők vagyunk. Tehát mireánk közvetlenül talál ez a megállapítás. Ezt régen is érezték a komoly keresztyének. A Paxis Pietatis közli egy régi atyának ezt a kitételét: Isten felől a legigazabbat beszélni is szerfölött veszélyes. Kétélű fegyver: visszafelé is éppen úgy vág, mint előre! Jaj tehát nekünk, bizonyságtevőknek! De százszor inkább jaj annak, akinél „már" nem így van! Akinél már — vagy még — csak előre vág a hirdetett ige. Bizony, én elmondhatom, hogy: jaj nekem, mert az igét kell hirdetnem! De azt is el kell mondanom, hogy sokkal inkább jaj, ha nem hirdetem! És e kettő között megnyugvást nem találok magamban. Megnyugszom mégis abban, hogy Isten így rendelte ezt el a Krisztusban, aki nekem Megváltóm, Uram és hü kezesem Nála. Még egy másik elgondolásra is vezetett e konferenciai tétel meghányása-vetése. Arra, amit Anselmus fogalmazott meg felülmúlhatatlanul. Még sohasem gondoltad át, mily szörnyü büneidnek súlya? Éppen itt érezhető e megállapítás ereje: Mindnyájunknak büneink és bünös voltunk az egyetlen valódi akadálya az igazi, kételkedésnélküli, gyermeki és merész hitnek, ez kétségtelen. De vagyunk, akiknél ennek speciális értelme van és újból és újból így kell felnyögnünk: Az a lelkem büne s az a bünhödése: kit igaznak ismer, Abban kétkedése!

Különleges irgalom, hogy ebben lévén, mégis az apostollal kell vallanunk: „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szoríttatunk, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe.." (II. Kor. 4 : 8.) Végül ebből a nyomorgattatásból és kétségeskedésből jön ki az az áldott, apostoli bíztatásunk is, amit ugyane levélben találunk: „Ilyen bizodalmunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy, mint magunkból, ellenkezőleg: a mi alkalmas voltunk az Istentől van." (II. Kor. 3 : 4—5.)

Van-e ennél többre szükségünk? Mit is tudnánk azzal a „többel" csinálni?! Fel hát, bizonyságtevő keresztyén: hirdesd csak tovább is a hihetetlen dolgokat! „Ki hinné, hogy oly rettenetesen haragszol és oly félelmes a te bosszúállásod?" — kiált fel Mózes, az Isten embere. (Zsolt. 90 : 11. v. pontos fordításban.) Ézsaiás próféta pedig, mikor a Bárány Jézus kínszenvedéseinek és engesztelő áldozatának leírásához készül, így kezdi: „Ki hitt a mi tanításunknak és az Úrnak karja kinek jelentetett meg?" Bizony, hinni csak Isten Lelke kijelentése folytán lehet! Mikor a keresztyénség olyan mindenki által hihető dolgokat hirdet, azzal már lemondott önmagáról.

Hisszük-e igazán, amit hiszünk és hirdetjük-e az igét, amelyik nem a természeti hit, hanem az üdvözítő hit számára való? Az Igét, amelyik által „Isten Fia a világ kezdetétől annak végéig, az egész emberi nemzetségből, az igaz hit egységében, Magának egy kiválasztott gyülekezetet gyüjt egybe, amelyik által azt oltalmazza megtartja." (Hb. k. 53. kérd.)

Konrád György.

Keresztyénség inkognitóban

I. Péter 2 : 9.

Az Úr Jézus Krisztus, amikor magáévá tett minket, nemcsak a mi egyéni üdvösségünket tartotta szem előtt. Nem addig terjednek tervei az övéivel kapcsolatban, hogy azokat megmentse, hanem annál még sokkal többet kíván elérni. A mások üdvösségét. Ezért ahányszor az övéivel céljairól beszél, akár közvetlenül, akár közvetve, mindig küldetést ad. A bizonyságtevés, a tanuskodás, a hirdető küldetését. Mindenki, aki Jézusé, valamilyen formában feltétlenül megkapja ezt a munkakört.

Bizonyságot tenni Jézusról. Hirdetni alkalmas és alkalmatlan időben az Ő keresztjében megnyilvánult és felajánlott kegyelmet. Megjelenteni mindenkinek a Krisztus titkát, az üdvösség lehetőségét. Ebben a szolgálatban, szent, királyi és papi küldetésben annyira lehet menni, hogy Pál így ír: „...látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek." (I. Kor 4 : 9/b.) Látványosság, ami mindenki szeme előtt játszódik le, aminek szemléletébe vagy gyönyörködve, vagy gúnyosan kacagva merülnek el emberek tömegei. Ilyen valóságosan is látványosságnak kell lennie minden keresztyén életnek.

Különlegesség és látványosság az, hogy van ma is olyan, aki a mindennapi munkáját úgy végzi, mintha közvetlenül nem főnökének, hanem magának az Úrnak dolgoznék. Feltűnő dolog, hogy valaki nem jár a kicsapongásnak ugyanabban az áradatában, mint a világ, annak módja szerint szitkozódván. Csoda az, hogy ha valaki nem a pénz, a test, az élvezet, a bün körül forog, hanem életének középpontjában Jézus és vele együtt a mennyei dolgok vannak. És ha valaki ma többre becsüli az Isten igéjét a klasszikus vagy modern írók divatos könyveinél, a bibliaórát a színháznál, mozinál és a lokáloknál vagy egyszerű korcsmáknál. Látványosság ez mind, mert minden, ami ritkán látható, látványosság.

Ilyen látványosságnak kellene minden keresztyén életnek lenni. Ezzel szemben mi a helyzet?

Röviden így mondhatnánk: Keresztyénség — inkognitóban, vagyis rangrejtve, — nem nyilvánosan. Csak olyan, a magunk üdvösségéről meggyőződött és ebben a tudatban megelégedett, másokéval kényelmi szempontból nem törődő keresztyénség. A megszokott kegyes, elfogadott és megcsontosodott, kijegecesedett gyakorlatok, a csendesóra, étkezés előtti és utáni imádság, bibliaórára eljárás (sokszor ez nincs meg), vasárnapi nyugalom, ki-kitűzött CE. vagy más jelvény, ott vannak még, de már nincs meg a tűz, ami hajtja a szívet bizonyságtételre.

Keresztyénségünk inkognitóban járásának két oka lehet: vagy a szertartásokat tartjuk fontosnak, vagy pedig félünk a nyilvános keresztyénség következményeitől.

Voltak időszakok az életemben, amikor úgy gondoltam, hogy azért, mert bizonyos dolgokat megteszek, biztosítom a magam számára az üdvösséget és a Jézussal való közösséget. Amikor az az Isten iránti bizalmam alapja, hogy ma is megtartottam-e a csendesórámat, vagy nem, annyi ideig imádkoztam, mint amennyit szoktam, vagy nem, vettem-e úrvacsorát, vagy nem és lehetne sorolni a sok keresztyén szokást, amit oly fontosnak tartunk. Ilyen időszakok mindig az elrejtőzködés idei voltak, hiszen csak a magam üdvösségével bíbelődtem, nem az volt a számomra fontos, hogy Jézus kedvére, akarata szerint cselekedjek, hálából a már megszerzett és számomra biztosított üdvösségért. Persze, hogy nem kerül sor ilyenkor bizonyságtételre.

A másik ok, hogy félünk a következményektől. Tudom, hogy nem kellemes dolog, amikor valakit Jézusért bolondnak mondanak, kigúnyolnak, nevetség tárgyává teszik vagy éppenséggel hátrányokat, kínoztatásokat, nyomorúságokat szenved. Nem könnyű dolog Jézusért szenvedni. Aki azonban nem arra tekint, hogy a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy dicsőséget szerez nékünk és hogy ha Vele együtt szenvedünk, Vele együtt dicsőíttetünk meg, hanem ezeknek nagy voltát semmibe véve, a maga testi javát tekinti, mindig félni fog a szenvedéstől. Fontosabb nekünk ma a kenyér, a lakás, a kényelem, a megbecsülés és minden, ami testi előny, mint az, hogy küldetésünket, szolgálatunkat betöltsük.

Nem szükség vádlevelet írnom e helyen Isten népe ellen, hiszen ha valaki inkognitóban járó keresztyén, Isten Lelke majd megmutatja neki, hogy miképpen van. De amennyire nem szükséges vádolnom, annál fontosabb és elódázhatatlanabb, hogy a megoldásra mutassak rá.

Ha valaki nyitott szemmel vizsgálja az apostolok életét, meg kell azt látnia, hogy a fent említett két ok, a törvényeskedés és a félelem csak a Szentléleknek szívünkbe történt kitöltetése előtt voltak megtalálhatók. Péter törvényeskedése mutató kérdése, hogy hányszor bocsáthat meg atyjafiának (Máté 18 : 21.) és a Jézus megtagadása gyávaságból, a tanítványok bezárkózása a mennybemenetel után a zsidóktól való félelem miatt, mind pünkösd előtt történtek.

Inkognitóban járó keresztyén! Vizsgáld meg, vajjon rejtőzésednek, bizonyságtétel nélküli életednek nem itt van-e az oka? Vettél-e Szentlelket? Mert a megoldás ebben van. „Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanuim mind Jeruzsálemben, mind az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig." (Csel. 1 : 8.) Amíg valaki nem vett Szentlelket, nem lehet tanubizonysága Jézusnak. De ha valaki vett, lehetetlen, hogy rangrejtve élje a keresztyénséget. (Csel. 4 : 20.)

Hogyan vehetsz Szentlelket? Kérd Istentől. Maga Jézus bíztat rá a Lukács 11 : 13-ban és ne légy rejtőzködő keresztyén többé.

ÉLET A VÉRBEN

A vér folyó, csatorna az emberi testben. Át és át vagyunk szőve vele mesteri módon. A szív motor, szüri és hajtja a vért. Szegény szívünk! Akármelyik kamráját nézzük, mindkettő romlott. Elég volna a vérnek az, hogy ilyen szíven megy keresztül. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások. Ezek fertőztetik meg az embert. (Máté 15 : 19.)

Ezt löki ki magából a szívünk vér alakjában, minden dobbanással. Ezzel táplálja, fertőzteti testünket. Minden pici hajszálerecske ezzel van megverve. Agyunk ezzel van táplálva. Százszor megállapíthatják vérvizsgálatnál, hogy tiszta a vérünk, mégsem az. Szedje ki magából valaki a szívét, a vérét a bünt, ha tudja.

Olyan az életünk, mint a vérünk, mert a testnek élete a vérben van. Amilyen indulatok hajtanak bennünket, olyanok válnak cselekedetté bennünk. Az emberi testben szörnyű élet van.

A keresztnek egy áldott üzenete csendül felénk: Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést. (III. Mózes 17 : 11.)

A testnek élete mégis a Vérben van. A Jézus vérében. Az Oltárra adott vérben. A mi Hősünk elment a határokra, a pokolba és a mennybe. Útját vér festette. Pokolból égig emel a vérén keresztül. Az erő mégis ott van, ahol győzött, ahol a vére folyt. Nem bünös vér folyt a sebeken és átszórt szíven keresztül, hanem hibátlan, szeplőtlen isteni vér. Benne van csodálatos Megváltónk élete. Mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést. Mindaz az erő, ami életében, halálában, feltámadásában, mennybemenetelében megnyilatkozott, benne van a vérben. Rendelkezésére áll a bünösek. Mert a Vér az Ő élete. Poklosokat tisztító, ördögöket üző, halottakat támasztó, bünt törlő vér. Azért folyt, hogy engesztelésül legyen a mi életünkért. Milyen szörnyű lehetett az az élet, amiért ilyen engesztelés kellett? Milyen drága lehet az az élet, aminek ilyen élet az ára?

Élet van a vérben, a friss, piros vérben az Oltáron. Minden cseppje gyógyulás, tisztulás, erő, szentség, győzelem. Minden cseppje azt hirdeti: Szeret! Szereti a bünösöket. Vérével, életével áldoz értünk Isten Fia. Megtörténik a nagy csuda! Az Oltárnál rabul esett szíveken átlüktet a Bárány tisztító vére és életté válik bennünk Ő, hogy életünk legyen az Ő vérében.

A vér a benne levő élet által szerez engesztelést. Mi hisszük, hogy a Vérben olyan erő van, hogy a megváltottak élete be van takarva örökre. Bűnük el van mosva. Hófehér lett minden a Jézus vérében. Életük olyan Isten előtt, mint a Jézus élete, mert azzal van betakarva és az él bennök. Olyan eröre volt szükségünk, ami nagyobb erő a bűnnél. Ezt megnyerték a vérben. Sem Isten, sem önmaguk, sem testvéreik, sem a sátán, sem a világ előtt nem vádoltathatnak többé, mert ezt megtiltja a Vér. Nekik gazdag tartalékuk van a Vérben, Azért élnek, hogy az Oltárnál álljanak és a drága büntörlő Vért kínálják fel az egész világnak szabadulásul.

Hidd el, hogy élet van a Vérben és másban semmiben nincs élet. Annyi élet van benned, amennyi közöd az Oltárhoz, a Kereszthez. Ne akarj élni Vér és szív nélkül, mert nem tudsz. A Vérnek helye mindig az oltáron van, mert Isten rendelte így. Isten azért adta Oltárra a Vért, mert igen szent az. Vedd a Vért a szíved oltárára, hadd szentelje meg a szívedet. Hadd járja át az egész valódat boldogan Isten szeretete.

Vajda Mária.

Leányálmok — égi korona

Sokszor aggódom *emberi* módon: mi lesz hívő leányainkkal? A férjhezmenés nagy problémája — úgy látom — legbíztatóbban induló leányaink számára is „tövis", mellyel a sátán angyala gyötri a szívöket. Ismerek olyan szövetséget, ahol 12 hívő leány áll a nagy út előtt s egyetlen nőtlen ifjú sincs a szövetségben, de az egész környéken sincs hívő fiatalember. Méltán támad aggodalom szülők és leányok szívében: nem lesz-é erőmet meghaladó feladat: vállalni a pártában maradás „szégyenét" a Jézusért? Oh hány leány itt alkuszik meg a világgal. Ezen a ponton szakítanunk kell Azzal, Aki békességüket, üdvösségüket megszerezte s értük kínhalált szenvedett, hogy azután egy boldogtalan életben kihúnyjon a valamikor Jézusért lobogó szent láng...

Hadd szóljon szavam azokhoz, akik küzdenek a férjhezmenés nagy kérdésével. Tudom, hogy szavaim mitsem érnek, ha nem tesz mellette a Lélek bizonyságot, azt is tudom, hogy világosabban megmondták mindezt a Lélek által Isten gyermekei, vagy maga az Úr is kijelentette kinek-kinek nem is egyszer titkon, csodásan. Nem lesz hiábavaló, ha mégis elhangzanak e szavak. Fogadd ezért kedvesen leánytestvérem. Tudom, hogy volt pillanat, — egy-egy áldott igehirdetés, konferenciai bibliaóra stb. után — amikor átadtad ezt a kérdést az Úrnak. „Uram, ha kell, *így* maradok!" Láttál vergődő, felemás igában élő lelkeket — s megerősödve vallottad az apostollal: „Jobb így maradnom!" Áldott, békés percek múlásával újra jött a kísértő. Valakivel összetalálkoztál s beszélgetés közben feltámadt benned a *hátha*. Hátha ő az? Vergődött lelked a madarász törében. „De vajjon az Úr Lelke jelölte-é ki?" A lelkedben megszólal a csöndes figyelmeztetés: „Nem az Úré!" Idegesen, türelmetlenül hessegetted el (a *test* szava erős...): „Imádkozom érte. *Az Úré lesz.*" Kiderült, hogy *mégsem*. Nem Ő rendelte. Hűséges Urad, *lelked* jegyese Jézus, a csöndben a szívedre beszélt. Áldott konferencián hullott a lelkedre a zápor. Megerősödött az új embered; szelíd, végtelen erős kötelek fonták körül a dacos ént: az Úr homlokodra lehelte a láthatatlan jegyet — s szabad, boldog voltál újra. Addig, míg másik férfi nem érdeklődött utánad.

Sokat aggódó leánytestvérem! Jézus mondja néked, újra és újra: „Neveden szólítottalak. Enyém vagy. Ne aggodalmaskodjál." Bízzad a dolgot Uradra! Nála biztosan készen a terv: tudja kit rendelt neked.

Nem kell semmit tenned. Övé leszel. Majd eljön a te vőlegényed hozzád. *Mással úgysem* lennél boldog. Minek hát újabb gyötrelem, miért a világ felé vetett tekintet?

Hadd mondjam meg néktek, hívő leányok, néked is mondom: túlságosan gyönge vagy a férjhezmenés kérdésében. Sokszor pirul az orcám (de jaj, nem vagyok jobb átyámfiainál!), mert tudom, ha Jézusra néznél: csöndesen, hősiesen, határozottan tudnál állani. Nem volna oly égető a másik kérdés sem: „Hol a hívő férfi és ifjú sereg?" Őszintén megmondom, nagyrészben ti is okai vagytok, hogy olyan kevés a hívő férfi. Bizonyára nem kívánatos aggodalmaskodó életetek előttük. Mégis, Jézus megérdemelné, hogy őszintén leszámolj a férjhezmenetel tekintetében a világgal.

Mit tegyél tehát?

Őszintén mondd el Jézusnak gyöngeséged, töle kérj erőt, *tőle kérj hívő férjet is,* ha téged házaséletre rendelt. Nézd, van hatalma rá, hogy megadja.

De sokkal hősibb s komolyabb elszánással tusakodj az Úr előtt s ne engedd, hogy nyitva maradjon a kérdés: el ne bocsásd őt, míg meg nem áld téged: *„Uram, ha úgy akarod, hogy leány maradjak: hadd legyek hű Hozzád mindhalálig."* Dobd el útálatos emberi reménykedéseidet, a „hátha ö" meg-megújuló kísértéseit.

Áldott közösség leányvezetője mondotta el csöndes beszélgetésben fájdalmas panaszát nőtestvérének: mennyire *nem őszinték* a hívő leányok a világgal szemben, az udvarlás, a férjhezmenetel, a tervezgetés, kapcsolatok építgetése és elszakítása tekintetében. Egy szálat, egy ajtót hagynak, egy-egy bíztató pillantás, egy áruló tekintet ott marad, melyen keresztül támad a sátán. Lehet-é áldás akkor a munkán? Ellankadás, meghidegülés a következménye. Szomorú, szégyenletes dolgok!

Miért árulod el Uradat? Miért játszod el a békességedet? Miért engeded magad átszegezni sok fájdalommal? Ne engedd, hogy eltikaszszon a sátán tikkasztó szele, fordulj vissza mellékútaidról, aranyutcákon járásra indult lábaiddal egyenesen állj, hogy el ne hajolj, el ne ess!

Abban az időben élsz, amikor „a szeretet sokakban meghidegül." Vedd tudomásul, hogy sokan lesznek a világ leányai közül is, akik „úgy maradnak". Férj nélkül. Pártában maradt mennyasszonyok ezreit látva, elesett katonák árván síró jegyesei figyelmeztessenek az igére: *Most van az ideje,* hogy házat... földet... vőlegényt szerezz magadnak?

Nézz Jézusra, hogy el ne áltasson a sátán. Ne higyj hazugságainak, amellyel sokszor suttog: lásd! ha nem volnál Jézusé, rég férjhez mentél volna. Inkább kérd Urad, adjon erőt, hogy lásd világosan. „Tudom Uram, hogy csak így lehetek boldog, ha veled járok."

Nézz Őreá s ne alkudozz! Ne hallgass a hitetőre. *Jézus koronát, trónust tartva hivogatóan int feléd.* Megéri az „áldozat", amit érte adhatsz! „Jaj annak, aki Őt elárulja." *Dr. Tömöry Lajos.*

KÖNYVISMERTETÉS

TROMBITÁS DEZSŐ: SZENTLÉLEK JELE ALATT. Ára 3.70 P. Melegen ajánljuk a Mustármag olvasói figyelmébe ezt a könyvet. Nagyon határozott theológiai tanulmányok, de igazi lelki haszonnal olvashatja a laikus is. És éppen az ilyen irányú theológiai írások azok, melyek nagyon alkalmasak arra, hogy a laikusok hitét is helyes irányba gerincesítsék. Kapható a Bethánia-könyvkereskedésben.

Dr. ECSEDY ALADÁR: TIMÓTHEUS. Ára 6.— P. Pál apostolnak a Timótheushoz írott levelek önmagukban is sok gyakorlati tanácsot tartalmaznak, a könyv tehát a gyakorlati keresztyén élet szempontjából sok hasznot ígér már csak ezért is. Ecsedy Aladár gyakorlati theológiáját ismerve pedig méginkább. Kapható a Bethánia-könyvkereskedésben.

SZIKSZAI BÉNI: VÉRIG. Ára 60 fillér. A keresztyén szövetségi könyvtár 3. száma. Az Úr Jézusnak a gecsemánéi küzdelmét és a harcoló keresztyén életre ebből következő kijelentéseket tárja az olvasó szemei elé.

MODERSOHN ERNŐ: 100 ELLENTMONDÁS ÉS HOMÁLYOS HELY A BIBLIÁBAN. Ford.: Gyülvészy István lelkipásztor. Ára 5.50 P. Akit az ige mélységei érdekelnek, e könyv által sok nehéz kérdésre kaphat lélekszerinti magyarázatot. Hisszük, hogy hézagpótló az Ige igeszerű megismerése szolgálatában.

ANNA-RÓZA II. kiadásban újra kapható. Kedves kis elbeszélés főleg leányok részére, de bárki haszonnal tanulhatja belőle, hogy kicsiny elhallgatott bün milyen súlyos következményekkel járhat, viszont Isten kegyelme a legnagyobb mélységekben is kegyelem. Ára 1.20 pengő.

TAVASSZAL. Zarándok útja-szerű elbeszélés. Főleg fiúk számára, de haszonnal olvashatják mások is. Ára 60 fillér.

STEINBERGER: A legnehezebb dolog. Evangélizáló irat. — Ára 50 fillér.

DORN KATALIN: GYŐZELMES HIT. Ára 1.— P. Megragadó történet ifjaknak és öregeknek egyaránt a hit győzedelméről.

SZERETETTEL hívjuk fel kedves előfizetőink figyelmét reá, hogy a Bethánia választmánya határozata, illetve az Országos Magyar Sajtókamara engedélye alapján a Mustármag előfizetési díját évi 1.— pengővel 4 pengőről 5 pengőre emeltük. Felkérjük előfizetőinket, hogy akik az egész évi előfizetési díjat kifizették, a hátralékos félévre 50 fillért, akik pedig még hátralékban vannak, a hátralékon túl 50 fillért a mellékelt befizetési lap felhasználásával fizessenek be.

MOST JELENT MEG! *MOST JELENT MEG!*

Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában 5.50

ÚJ KIADVÁNYAINK:

Szikszai Béni: Vérig. (Ker. szöv. könyvtár, 3. szám) . . . . . —.60
Dorn Katalin: Győzelmes hit. (Elbeszélés.) . . . . . 1.—
Vajda Mária: Miért sírsz? („Ma füzetei", 15. szám) . . . . . —.10
Steinberger György: A legnehezebb dolog . . . . . —.50
Anna-Róza. (Elbeszélés) II. kiadás 1.20
Tavasszal. (Elbeszélés) II. kiadás . . . . . —.60

HALLELUJAH, evangéliumi énekek gyüjteménye, szöveges kiadása (100.000—115.000 ezer) XX. kiadás 1.50

„Evangéliumi kánonok" új kiadása sajtó alatt!

ÚJBÓL KAPHATÓ:

Stanley: Krisztus a világ országútján . . . . . 5.—

Túróczy Zoltán: Bálám görbe útja. (Ker. szöv. könyvt., 2. sz.) . —.60
Szikszai Béni: Mécsvilág. II. kiadás . . . . . 4.—
—: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel . . . . . 2.—
Modersohn Ernő: Egy kérdés, melyre nincs felelet . . . . . —.30
—: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van . . —.20
Endrea Hedvig: Egy királyi gyermek. (Elbeszélés) 1.20
— Fényesre tisztított lámpácskák. (Elbeszélés) . . . . . —.60
A kis Rúth. (Elbeszélés) . . . . . —.80

Trombitás Dezső: A Szentlélek jele alatt. (Egyházi dolgozatok) . 3.70
Modersohn Ernő: Az ördög igézetében. (Felvilágosítás és intés) . 3.—

Megrendelhetők:

A BETHÁNIA-KÖNYVKERESKEDÉSBEN

Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.

Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. 12-182-43

Felelős: Szücs Zoltán.

1943. JÚLIUS

XL. évfolyam, 7. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET

Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

(3)

A mi „mindennapi" kenyerünket . . .

add meg minékünk ma, — így imádkozunk — de valójában nem így gondoljuk megoldani a mindennapi kenyér kérdését. Szeretnénk egy rakáson látni az egyévi vagy legalább egyhónapi, de okvetlen egyheti eledelünket.

Ha a mindennapi kenyér kérésénél megtesszük, hogy mindennapi kenyeret kérünk s évit, havit vagy legalább is hetit várunk, akkor a mi kérésünk nem hitből való s bizony azon sem volna csodálkozni és zúgolódnj valónk, ha a napit sem kapnánk meg. Ez a komolytalan imádkozási mód elöntheti egész életünket s mi egyre csak csodálkozgatunk, hogy az Isten mindig több és több imádságunkat hagy teljesitetlenül. Amenynyire hitetlenség az, ha azt, amit kérünk, nem hisszük, éppen olyan hitetlenség az is, ha többre tartunk igényt, mint amit kérünk, különösen ha ezt a kérést Magától a mi Urunk Jézus Krisztustól tanultuk . . .

Milyen különös is: amíg nem volt jegyrendszer, nem vett rajtunk annyira erőt a gyüjtési szenvedély. Addig, amíg „magától" ment ez az ügy, addig nyugodtan megvettük a mindennapit, most, hogy „kiszabják" a részünket: kétségbeesünk, mikor a mait megkapjuk, hogy vajjon jut-e nekünk holnap is? S ez a kétségbeesés egyik-másiknál odáig fajul, hogy ő maga gondoskodik, hogy holnapra is, meg holnaputánra is vagy ha lehet, még továbbra is legyen „mindennapi" kenyere s „mindenáron", még „feketén" is beszerzi, amit csak tud. Ez hitetlen álláspont és eljárás, mert a hivő azt tartja: az én adagomat, az én mindennapi kenyeremet és mindenemet már akkor is az Isten szabta ki, amikor a jegyrendszer a világon sem volt s meg vagyok győződve, hogy Ő ezután is mindig kirendeli azt, amire nekem mulhatatlanul szükségem van.

Csak az igényeket kell egy kicsit lejjebbszállítani. Ha mindennapi kenyeret kérünk, ne zúgolódjunk, ha nem kapunk inyencségeket, amelyek nélkül egészen vígan meg lehet lenni s meg is kell lennünk, sőt dícsérni kell Istenünket a mindennapi kenyérért, ami nem is olyan „természetes" valami, mint ahogy azt sokszor elgondoljuk. A vetés és az aratás a gazda dolga, de úgy-e milyen messze van a vetéstől az aratás — s nagyon igaz ám, hogy: emberé a munka — Istené az áldás . . .

Most, amikor az aratással megkezdődött a föld minden gyümölcsének betakarítása, ne zúgolódással, hanem hálaadással végezzük azt még akkor is, ha úgy látjuk, hogy nem lesz olyan nagyon víg esztendönk. Tanuljunk meg — ha kell — szükölködni is, hogyha majd lehet, tudjunk bővölködni, mert azt is csak a hivő tud igazán . . . Addig pedig elégedjünk meg azzal, amit kérünk és hálás szívvel vegyük „a mi mindennapi kenyerünket". . .

SZÁNTÓ JÁNOS

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 7. szám | 1943. julius

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk 12 : 35

A dicsekvő apostol

A korinthusi második levél 11. és 12. részében áll elénk az igazi dicsekvés.

Pál apostoltól elvárnánk, hogy dicsekedjék úti élményeivel, úgy, ahogyan a nagy utazók szoktak. De dicsekedhetne azokkal az alkalmakkal, mikor emberek különös figyelmükkel tüntették ki. Tanult, emelkedett lelke sokkal több dolgot láthatott meg, sokkal több dolog kényszerithette és kényszeritette is csodálkozásra, mint a mellette levőket és mégis valami nagyon furcsa felsorolással állunk itt szemben. Ez volt dicsekvése, ez kisérte szolgálatát és életét.

A maga erőtlen volta elsősorban is az, amivel kezdi, azután amivel zárhatja is le a dicsekedés sorozatát. De ott vannak a többiek. Szinte olvasni, vagy figyelemmel követni is sok: megbotozás, ostoroztatás, megkövezés, hajótörés, mélységben való virrasztás, a különféle veszedelmek, a meleg és a hideg, az éhség és a ruhátlanság. A sok kellemetlen hír sem megy el csak egyszerűen az apostol mellett, hanem minden átszűrődik az Ő lelkén és mindezekkel együtt boldog követője a Úr Jézusnak. De minden dicsekvések között leghatalmasabb volt, sőt mondhatjuk egyetlen volt, hogy dicsekedett a Megfeszített Jézus Krisztus keresztjében. A földi ember számára milyen borzalmas gyűjtemény ez, de a hivő léleknek istenmagasztalás, boldog felsorolás ez.

Nem valami kificamodott érzés- és gondolatvilággal állunk itt szemben? Oh egyáltalán nem . . . A józan, a Krisztus követését teljesen megértett ember boldog bizonysága áll itt előttünk. Az Úr oltárára letett élet nem fájdalmasan könyveli el az

úgyvélt vereségeket, hanem örömmel és alázattal gondol a sokkal több szenvedéseken átment Urára.

Pedig nagyszerű képzettségénél fogva színpompásan beszélhetne csodás utazásokról a tenger egyszer csendes, máskor háborgó életéről. Beszélhetne Kelet lefesthetetlen napkeltéről, különféle szokásokról és fogadtatásokról. Leírhatná sokak könnyű életét, a művelt görögök bölcsességét, a rómaiak nagyszerű jogérzetét; de erről nincsen említés. Csak azok vannak itt, amelyek a Megváltó szolgálatával vannak kapcsolatban. Lehetett tengeren, világvárosban, elrejtett kicsiny keleti faluscskában, akár pedig a művészet csarnokai között, ő mindig csak egyet tudott, a legdrágább tudományt, hogy Megfeszített Ura kegyelme készen van és ezeké a különféle nyelvű, műveltségű, szokású embereké. Csodálatos nagy szenvedély vezette. Meghordozni Jézust ebben a világban az emberek előtt, elveszettek előtt.

De azért tudott dicsekedni így, mert ez töltötte be teljesen a szívét. Csak egy élete volt: Jézus! Egy programmja: Jézus; és egy életcélja: Jézus!

Mi pedig? ... Azonnal kétségbeesünk, ha nem kedvünk szerint mennek a dolgok. Különösen pedig akkor, ha földi, testi életünk kényelme és jóléte nincsen eléggé biztosítva. Nagyon is szeretünk dicsekedni szeretteinkkel, földi munkánkkal, emberi elismerésekkel. Nézd csak végig dicsekvéseidet! Látod gyermeked tiszta, ragyogó szemét, ifjúságod tele erővel és álmokkal, sikerek, kitüntetések kísérik munkádat. Ez mind lehet kedves, de jajj, ha csak ez van a szívedben, ha egész melegével és boldog vallomással nem lett tied ez a drága dicsekedés.

Jerémiás prófétánál is ezt olvassuk: Ne dicsekedjék az erős az ő erejével, a bölcs az ő bölcsességével, a gazdag az ő gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem.

A magát szerető, a magára vigyázó és emberi okoskodásokkal haladó keresztyén felsorolásából hiányozni fog sok minden. De ahány dicsekvés hiányzik, annyi megalkuvás és kudarc lép annak helyére.

Bizony boldog az a keresztyén, aki nem magára nézve, nem a maga dicsőségét keresve, de a maga erőtlenségét hangsúlyozva a fent soroltakban gyönyörködik. Nem beteges dolog ez, hanem a keresztyén életben nagyon is természetes. Adjon az Úr Néked ilyen boldog ismeretet és kegyelmet, hogy így futhass. Drága véren megváltott lélek szabadulj fel a földi élet sok keserves dolgai közül és dicsekedj egyedül az Úrban és az Ő keresztjében.

BORBÉLY BÉLA.

SIDONBELIEK

Búzafödek között futott velem a vonat. Mentem az ormánsági kis faluba, amely olyan szívesen hívott bennünket nyári pihenésre. Kezemben a Bírák könyvénél nyilt ki az Ige s úgy megfogott a szépsége, hogy máig is foglalkoztat még.

„És elment az öt férfiú és látták a népet, amely benne volt, hogy minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása szerint él csendesen és bátorságosan és nincs senki, aki őket bántaná az országba vagy úr volna felettök és távol vannak minden sidoniaktól és nincs senkivel semmi dolguk."

A szívemet elfogta valami forró vágy ezután az élet után. Ó, békében élni! Körülöttünk kavarog a világ és vivódnak a szörnyü embersorsok! Milyen kívánatos lett egyszerre a sidoniak egyszerű, csendes élete; élni, távol a zajtól, nem háborogni senkivel, függetlenül, békésen, szabadon! Olyan közel jött hozzám a délibáb, hogy szinte megfoghatóvá vált, lám, most megyek, vár egy kis csendes falusi ház, senkivel sem lesz semmi bajom, élhetem én is a sidoniak befeléélő, nyugalmas életét.

És akkor megütött egy szó. Ez a sidonbeliek élete! De én nem vagyok sidonbeli! Én a lelki Izráelhez tartozom!

Hirtelen felébredt bennem a tiltakozás — Izráel, nyugtalan, engedetlen nép. Mennyi hullámzás, égbetörés, majd leverettetés, és bajok, mindig bajok. Nem kívánom, fáradt vagyok a harcra, minden porcikám szomjazza a sidóniak csendes életét!

És mégis! Izraelnek van Istene — Sidonnak bálványa van. Izrael szétszóródott, de Sidon elveszett.

Csendesedjél el, szívem, természetes, hogy az Isten népéve való együttnyomorgást választod, de hajolj csak az Ige fölé, figyeld, mi az, ami nem tetszik Istennek ebben a vonzó, békés életben?

A Sidonbeliek minden félelem nélkül laktak. Ismered azokat a derék becsületes embereket, akiket sohase szorongatott meg az élettől való félelem? Akik nem értik meg a bűnös futását a kereszt menedéke felé s akiket sohase gátol az Isten-félelem?

Csendesen és bátorságosan laknak, nem rettenti meg lelküket az Ige, mert sohasem ismernek benne magukra. Isten embere, akinek ő megnyitotta a szemét, látja őket a sír felé támolyogni és rémüldözik és háborog a nyilvánvaló veszedelem miatt, mint Dániel, — de ők mennek csendesen és bátorságosan és nyugodtan vesznek el — a sidonbeliek szokása szerint. Ismered őket?

Nincs senki, aki őket bántaná az országban. Ó, dehogy, hiszen olyan jók és igazak! Kitűnö gazdák és háziasszonyok, jeles diákok, kiváló hivatalnokok ők. Nem nyugtalanítják az embereket azzal, hogy meg kell térni, nem támad körültük semmi zavar. Övék a főhely a lakomákon s a piacokon a mély köszöntés.

KŐFEJTŐK . . .

Régóta bontjuk a hegyet
S alig fogyott egy keveset.
A sok ház épül belőle,
Mégis: inkább mintha nőne . . .

Bűnhegyemmel is így vagyok, —
Pedig de sokat fáradok,
Hogy elhordjam e nagy hegyet
S jobbá legyek egy keveset . . .

De nem fogy a hegy: inkább nő,
Mit elhordok, csak visszajő.
Én Istenem, tégy már csodát,
Mert így elvesztem e csatát . . .

Úgy járok, mint sok kőfejtő:
Rámzúdul a rengeteg kő,
S nem én hordom el a hegyet,
De még maga alá temet . . .

SZÁNTÓ JÁNOS.

Nincs, aki úr volna felettök. Nem, nincsen Úr felettök. Maguknak élnek, maguknak halnak. Nem kérnek engedelmet senkitől, nem adnak számot senkinek, saját elveik szerint élik le az életüket.

Távol vannak a sidoniaktól. De milyen távol! Ők nem hordanak híreket, nem szólnak meg embereket, egyszerűen nem érdekli őket a többi ember sorsa. Elkerülik őket, mint a jerichói utast a pap, meg a lévita. Nem kérnek senkitől, nem adnak senkinek. Nincsen senkivel semmi dolguk.

Vonzó élet ez? Kívánnád magadnak? Van ebben csak egyetlen vonás is Jézus életéből? Milyen volt az ő élete! Mennyi verejték mennyi fáradság, könny, szenvedés és kereszt. S mégis, Ő a mi békességünk.

Menj délibáb, hazug békesség, Sátán-adta nyugalom! Itt még nincs a nyugvásnak ideje. „Elbocsátlak, mint juhokat a farkasok közé." „Hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek: „Nem nagyobb a szolga az ő uránál, ha engem üldöznek, titeket is üldöznek majd."

A vonat csendesen döcögött velünk, keresztül az érő búzaföldeken. Megértettem, hogy Isten elsősorban nem pihenni küld, hanem hódítani. Mert Izrael népe ahova ment, vitte magával Istenét. Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti miáltalunk.

Áldott nyaralást, kedveseim!

Dizseri Sándorné.

A MÁS BŰNE — AZ ÉN BŰNÖM

Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? (Máté 7 : 3.) Nagyon jól ismerjük a fenti igét és ha a mi bűnünkre mutat rá valaki, mindjárt idézzük is. Nem mindig nyiltan, de magunkban vagy hátmögött, méltatlankodással mondogatjuk: a más szemében meglátja a szálkát. Most próbáljunk meg úgy foglalkozni evvel az igével, hogy nem másnak hanem kizárólag nekünk mondja az Úr: „Miért nézed a más szemében a szálkát, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?" Miért nézem? — mondod erre. — Lehetetlen nem látnom, nem hunyhatok előtte szemet, hiszen kötelességünk is tudni egymás dolgairól. Nem erről van szó, hanem hogy miért figyeled, kutatod, miért szereted rajta tartani a szemed, no meg a nyelved? S ha megláttad, miért nem mész vele mindjárt a szentek szentjébe, miért nem viszed a vér alá, miért nem igyekszel mások tekintete elől eltakarni? Oh, nagyon sokféleképpen lehet nézni a más bűnét és mi leggyakrabban úgy nézzük, hogy mindjárt másnak is megmutatjuk. Mi az, amit szívesen közlünk másokkal is? Az, ami nekünk örömet szerez. A fájdamunkat, szomorúságunkat ritkábban közöljük, azt is csak legmeghittebb barátinkkal, akikről tudjuk, hogy velünk együtt éreznek, szomorkodnak, imádkoznak. S ha te úgy nézed a más bűnét, hogy nem igyekszel eltakarni, hanem inkább világosságra hozod, akkor az neked örömet szerez. Örömet, mégpedg azért, mert mellette jobbnak, igazabbnak látod magad s a más büne mögé olyan jól el tudod rejteni a magadét. (Ezt csak úgy gondolod, mert a bünt egyedül a bűnnélküli Bárány vére fedezheti el.) Úgy is lehet nézni a más bünét, hogy mindjárt beleülünk az ítélőszékbe és halálra kárhoztatjuk szegény, testvéri segítségre szoruló atyánkfiát. (Pedig az ítélőszék csak a mi Urunkat illeti meg, a mi helyünk a vádlottak padján van.) És sajnos, nagyon sokszor még úgy is nézzük, hogy feljogosítva érezzük magunkat hasonló vagy még nagyobb bünök elkövetésére. Ezt gondoljuk: „Másnak szabad, nekem is szabad." Régebbi keresztyén megengedheti magának, én is megengedhetem. Valaki — akit arra figyelmeztettek, hogy ne feketézzen, mert az bün — azzal vágta ki magát, hogy a vezető is drágábban adta el a terményét, akkor pedig ő is megteheti. Egy leány, aki öltözködésével egészen a világnak hódol, azzal mentegeti magát, hogy N. N. tíz évvel idősebb, mint ő és mégis milyen divatosan töltözködik. (Mintha az az ige, hogy „ne szabjátok magatokat e világhoz", csak a harminc éven felüliek számára iratott volna meg.) Más valaki egy bizonyos célra 100 pengőt szánt, de amikor látta, hogy nála tehetségesebbek milyen keveset adnak, csak ötven pengőt adott. Bizony szégyen, de mi legtöbbször így nézzük a mások bünét. Nem úgy, hogy:

„Tanuld a bünt gyülölni egyre jobban,
A bünösnek bocsáss meg, hogyha vét."

Hanem fordítva, megvetjük, elítéljük a bünöst és megkívánjuk, megszeretjük a bünt. Nem, nem úgy kell nekünk nézni a más bünét, hanem úgy, mint Esndrás nézte. Amikor látta a fogságból szabadultak bünét, megszaggatta ruháját és így szólt: „Én Istenem, szégyenlem és átallom felemelni én Istenem az én orcámat Te hozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejünk felett és a mi vétkeink mind az égig emelkedtek!" (Esdrás 9 : 6.) Azonosította magát a más bünével, úgy fájlalta, mintha ő követte volna el. Nem kell-e nekem is pironkodnom a testvérem büne miatt? Nem követtem-e el én is mulasztást, mikor ellanyhultam az érte

való imádkozásban és megszüntem előtte példa és világosság lenni? Oh, hogy pirul az arcom, amikor a más bűne mellett meg kell látnom a magam még nagyobb bűnét. Nincs olyan bűn, aminek a lehetőségét nem ismerném fel magamban csak Isten kegyelme, hogy egészen el nem vesztem benne. A más bűnének látása fokozottabb vigyázásra és imádkozásra kell, hogy indítson bennünket. Valakit elragadott a világ szerelme; nagyon jól vizsgáljuk meg magunkat és szakítsunk el minden szálat, ami a világhoz köt, ha még olyan ártatlannak látszik is. Fáj a más szeretetlensége? Kezdjük el szeretni azokat, akik mellett eddig hidegen és közönyösen mentünk el. Valaki, amikor látta, hogy milyen adomány folyik be az Úr munkájára, megduplázta a magáét. Egy leány pedig annyira megbotránkozott valakinek a rövid szoknyáján, hogy rögtön leengedett egy pár centit a maga jóval hosszabb ruhájából.

Oh, ha mi minyájan megtanulnánk így látni a más bűnét! De ezt csak úgy érhetjük el, ha abból a szemszögből nézzük, mint Pál apostol: „a bűnösök között első vagyok én." *Jánoszky Ilona.*

Utóhangok

„Leányálmok — égi korona című cikkhez

Áldott legyen érte Isten, hogy elérkezett az az idő, hogy nyiltan és szépítgetés nélkül őszintén beszélhetünk veletek kedves testvéreink azokról a dolgokról, amik eddig rejtve húzódtak meg a szivetek mélyén, égettek, kínoztak és csendben szedték a maguk áldozatait.

Ketten ülünk az asztal mellett. Az egyikünk az az úgynevezett „révbeérkezett", akinek ott csillog ujján a leányálmok első állomása, a karikagyürü. Hadd mondja el, talán áldásul szolgál némelyek javára, hogy vezette Isten eddig, mik a megtapasztalásai a jelenben és reménységei a jövőre nézve.

— Nem készültem férjhez menni, nem féltem a pártában maradás szégyenétől. Mégis... Megremegtetett néha a gondolat, hogy egyedül maradok. Nem attól féltem, hogy megöregszem és nem nem lesz, aki gondoskodó szeretetével körülvegyen, sem attól, hogy egész életemet munkában kell töltenem, hanem a szívem vágyott arra, hogy ne legyen egyedül. Nagyon igaz az, hogy Isten kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette az embert. És az ember, ti is, én is vágyik arra, hogy elérkezzék az idő, amikor megtalálja és lélekben egy lehet azzal, akivel Isten egybeszerkeszteni gondolta. Mindaddig, amíg ez az idő el nem érkezik, szívében ott van valami kibeszélhetetlen hiányérzés és ür. És ezen a téren nincs kivétel. Rólam mindenki azt hitte és mondta, hogy talpraesett, kiforrott leány vagyok, aki önállóan is meg tud állni az életben. És mégis én tudtam és éreztem, hogy nekem társra, támaszra, erőre van szükségem. De hála legyen érte az Úrnak, nem tártam ezt oda erőszakosan könyörögve, megoldást kérve az Úr elé. Meghúzódott csöndesen szívem mélyén, sohasem vált problémává.

— Senki ne gondolja azt, hogy az úgynevezett révbeérkezetteknek megszünt minden kísértésük és harcuk. Akik ezt várják a jegyességtől, vagy ezt is, azok csalódni fognak. Az egyik és igen gyakran fellépő nehézség az, hogy a jegyességgel elvesznek a fiatalok a közösségi élet, az Úr munkája számára, hogy „szívvel-lélekkel vőlegények és menyasszonyok". Élénk bizonyíték erre, hogy ifjúsági és egyéb konferenciákon, közösségi összejöveteleken is csak egymás számára van idejük, addigi szolgálati helyükön ür támad és ők könnyed szívvel, nem szándékosan ugyan, de észre sem veszik ezt. A másik nehézség a test kívánságai. Szomorú tény, hogy hívő ifjak és leányok életében is sok addig elfojtott vágyak és érzések kapnak szabad folyást a jegyességben és ez a szabadság a lelki közösség rovására megy. A harmadik nehézséget a hosszú jegyesség váltja ki leginkább. Végnélküli tervezgetések, álmok, ábrándozások, a jövő építése, szépítése. — Belefeledkezik a tervek szövögetésébe, fellegvárak építésébe és szem elől téveszti az életnek igazi célját: Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket. Ezek és sok más nehézség mellett azonban kibeszélhetetlen áldásforrás nekem vőlegényemmel való lelki közösségem és mindaz, amit ő benne kaptam. Nincs ür, nincs hiányérzet, de megsokszorozódott bennem Megváltómért való szolgálat tüze. Az én számomra is ismeretlen és ezer veszedelmet magába rejtő út a jegyesség, de Isten az, aki atyai szeretettel és bölcseséggel vezet ezen az úton. És ez nemcsak szépen hangzó kijelentés és bizonyságtétel az én ajkamról, hanem megtapasztalt valóság.

A másikunk még egyedül evez és küzködik az élet árjával és nehézségeivel. Csak Jézus az, aki segítő kezet nyujt s szabadulást ad neki ezer viharból. Hadd szóljon most ő.

— Komolyan szólt hozzám és mélyen érintett a fent említett cikk. Bizony, nem könnyü dolog a szív mélyén meghúzódó vágyak, álmok halálbaadásával haladni végig a keskeny úton. Sokáig görcsösen ragaszkodtam ahhoz, hogy egy lelkitárs, élettárs oldalán éljek. Nem is akartam szembenézni azzal a lehetőséggel, hogy Istennek más tervei és céljai vannak velem. Nehéz harcok árán jutottam el idáig, hogy az egész szívemet kész vagyok kiszolgáltatni az Úrnak. Az én szívemre is hullott áldás-zápor nem egy konferencián és az én szívemre is beszélt Jézus a csendben éppen ezekről a dolgokról. És ezek után az alkalmak után, újra égett a szívem új tüztől és újra kész voltam Őérette mindent vállalni; míg jött az ördög. Míg valakit újra elém hozott, aki érdeklődött utánam. Nehéz szívvel vetem papírra, de meg kell mondanom, hogy ezen a téren nagy felelősség terheli a hívő fiúkat. Sokszor meggondolatlanul kifejezésre juttatják, hogy szívesen veszik egyik vagy másik leány társaságát. Mikor később Isten a szívükre beszél és meglátják ennek helytelen voltát, addigra a leány szívében felépül valami, aminek a romdülése megremegteti egész valóját. Nem is tudják a hívő fiúk, hogy meggondolatlanul megkezdett és abbamaradt „udvarlások" mennyi keserü könnyet és álmatlan éjtszakát hagynak maguk után.

Jó megtapasztalni, hogy nem tarthat fogva a sátán a férhezmenés gondolatával és vágyával, mert Jézus nemcsak kipótolja a társat kereső szívben az ürt, hanem teljesen betölti, beragyogja az egész szívet.

KI MARAD MEG ISTENNÉL?

Egy áldott konferencia, vagy testvéri együttlét után milyen boldog örömujjongással van tele a szívünk, hogy áldjuk az Urat, aki megváltotta az életünket. Milyen jó — boldogan mondom — Senki és semmi nem szakaszthat el a Krisztusba vetett reménységtől. Senki nem ragadhat ki az Ő kezei közül! — Ugy-e milyen jó Istennél lenni, boldogan énekelni, hogy „Áll a szikla mindörökké, melyet Isten épített". Igy is van ez. Jézussal élni óh mi szép. Boldogan mondja a lelkem: „Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem." — Boldog reménységgel van most is tele a szívem, mert Jézus anyém. Olyan jó volt tapasztalni az elmult iskolai esztendőben is, hogy „Te támogatod az én sorsomat". Mióta ismerem, soha meg nem csalt még. A Sátán azonban nem nézheti az n boldogságomat. Minden eszközt felhasznál, hogy tervét végihez vigye. Nem mondott le még rólam. Bárányruhába bújtan jött a multkor is és mondta: „Nem érdemes, nincs semmi értelme, hiába minden erőfeszítésed, úgy sem maradhatsz meg végig Istennél. Nézd, Dávid is elbukott, Salamonról is azt olvasod az Igében (I. Kir. 11 : 6.) „gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt." — Vagy ne menjünk messzire — mondta tovább a Sátán, nézz széjjel a saját közösségedben. Hányan otthagyták az elmult esztendőben is a közösséget." Igaz, mondtam én is, hányan tértek az ördöggel való paráznaság útjára olyanok, akikről azt gondoltam, hogy erősen állnak a Krisztusban. Öreg keresztyének, áldott életű szolgái az Úrnak; ugyan hová lettek? „Ne áltasd magad — kísértett tovább a Sátán — nem maradhatsz meg Istennél! Enyém vagy, el kell veszned! Nem fogsz álhatatos maradni, mert képtelen vagy rá!" — Hát igaz lenne ez? — Borzasztó! — „Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? — Senki? S mikor ilyen kísértések gyötörtek, mikor már kétségeskedni kezdtem a Krisztusban való állandó maradásom felől, lelkem kérdésére megvigasztalt az Úr az Ő igéjével: „Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája (És. 33 : 15—16). Aki ezeket cselekszi nem rendül meg soha örökké." (Zsolt. 15 : 5.) — Most már újra boldog vagyok. Igy senki és semmi ki nem ragadhat engem, téged az Ő kezei közül. Másképpen ki fog ragadni. Ideig-óráig a felszínen tarthatod magad, még tudod a „kánaáni nyelvet" beszélni, még csendes óráid is megtartod, még szövetséges vagy, király vagy még névszerint, de elvette már a királyságot töled az Úr. Zöld még a levél, de már kezd fonnyadni, száradni, mert levágattál engedetlenséged miatt a szőlőtőkéről. Kérve-kér szerelmes Jézusod: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővesző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok." — Hol vagy most, szövetséges testvérem, hol vagy Isten gyermeke, ki e sorokat olvasod? A szőlőtőkén, vagy már levágattál? Ha még rajta vagy, áldassék érte az Úr; de ne feledd, hogy további Krisztusban maradásod csak ezen az úton lehet! Ha talán levágattál?! Térj hozzá, bánd meg büneidet, mert kegyelmes Ő, ismét beolthat. — Igazság által erős leszel. Senki ki nem ragadhat az Ő kezei közül.

Vad Ferenc.

KÜLÖNFÉLÉK

özv. Csia Sándornét, dr. vitéz Csia Sándor alelnökünk édesanyját hazahívta az Úr a mennyei honba, miután hosszú 83 évet élt itt szerettei és tisztelői között. Gyászjelentésében többek között ez állott: „Hálásak vagyunk Istennek, hogy Őt ilyen hosszú ideig nekünk ajándékozta." Temetésén, ahol sok régi testvérünket is láthattuk, gyermekei és a gyászolók ajkáról egyaránt zengett az ének: „. . . közel az Úrhoz hangzik énekem, örök dicsőség lesz ez én nekem." Nyáry Pál elnökünk búcsúztatta a sírnál és még egyszer felidézte emlékünkbe azt, akinek élete valóban Krisztus volt és a meghalás nyereség. Legyen élete és halála boldog figyelmeztetés a számunkra.

Daby Gyula testvérünk, aki a budapesti szövetség tagja volt, 62 éves korában súlyos betegsége után hazatért Megváltó Urához. Akit szeretett életében, most azt láthatja szemtől-szembe. Szeretteivel együtt jó hallanunk nekünk is Isten drága üzenetét, boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. A vígasztalás igéjét utazótitkárunk hirdette a koporsónál.

Mester László pécsi és *Lóos Erzsébet* hejőpapi szövetséges testvéreink jegyesek. „Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel."

Kiss Sándor ref. diakónus és *Kovács Jusztina* szentesi szövetséges testvéreink szintén jegyesek. „Bizony hittel jegyezlek el téged magamnak."

A marosvásárhelyi szövetség is örömmel tudatja, hogy *Nagy Jenő* eljegyezte *Máté Irénkét,* akik a szövetség tagjai. „Legyünk mi magasztalására, az Ő dicsőségére."

Horváth János nyomdavezetőnk szerencsésen hazaérkezett Oroszországból és július 1-én már át is vette nyomdánk vezetését.

Alcsúti hírek. Mikorra ezek a sorok megjelennek, vége lesz a második szabadidöi tábornak. Jelenleg 55-en vannak kint a háziakkal együtt. Örömmel halljuk, hogy Isten Lelke is ott van és áldásul vannak az alkalmak vendégeink számára. A következő turnusokra is egyre jönnek a jelentkezések. Az ifjúsági konferencia augusztus 20., 21., 22. napjaiban lesz. Részletes programmot fogunk szétküldeni. Ezt követi majd az ifjúsági tábor.

Kiskéren tettek látogatást a budapesti ifjúsági szövetség tagjai. Isten megáldotta bizonyságtételüket és örömmel készülnek az ottaniak közül is a nyári ifjúsági nagy találkozóra Alcsútra.

Kisvárdai CE evangélizáló ünnepélyt rendezett a ref. iskola előadótermében.

Marosvásárhelyen pedig július 4-én ifjúsági szeretetvendégség volt.

Mándokon július 25-én, vasárnap vezető találkozó napot tartunk, amelyre mindenkit szeretettel várunk.

Szabad idejében olvasson jó könyvet!

MOST JELENT MEG! *MOST JELENT MEG!*

Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában 5.50

ÚJ KIADVÁNYAINK:

Szikszai Béni: Vérig. (Ker. szöv. könyvtár, 3. szám) . . . . . —.60
Dorn Katalin: Győzelmes hit. (Elbeszélés.) . . . . . 1.—
Vajda Mária: Miért sírsz? („Ma füzetei", 15. szám) . . . . . —.10
Steinberger György: A legnehezebb dolog . . . . . —.50
Anna-Róza. (Elbeszélés) II. kiadás 1.20
Tavasszal. (Elbeszélés) II. kiadás . . . . . —.60

HALLELUJAH, evangéliumi énekek gyüjteménye, szöveges kiadása (100.000—115.000 ezer) XX. kiadás 1.50

EVANGÉLIUMI KÁNONOK új kiadása megjelent . . . . —.40

ÚJBÓL KAPHATÓ:

Stanley: Krisztus a világ országútján . . . . . 5.—

Túróczy Zoltán: Bálám görbe útja. (Ker. szöv. könyvt., 2. sz.) . —.60
Szikszai Béni: Mécsvilág. II. kiadás . . . . . 4.—
—: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel . . . . . 2.—
Modersohn Ernő: Egy kérdés, melyre nincs felelet . . . . . —.30
—: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van . . —.20
Endrea Hedvig: Egy királyi gyermek. (Elbeszélés) 1.20
— Fényesre tisztított lámpácskák. (Elbeszélés) . . . . . —.60
A kis Rúth. (Elbeszélés) . . . . . —.80

Trombitás Dezső: A Szentlélek jele alatt. (Egyházi dolgozatok) . 3.70
Modersohn Ernő: Az ördög igézetében. (Felvilágosítás és intés) . 3.—

Megrendelhetők:

A BETHÁNIA-KÖNYVKERESKEDÉSBEN

Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
12-222-43 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1943. AUGUSZTUS
XL. évfolyam, 8. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Útmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

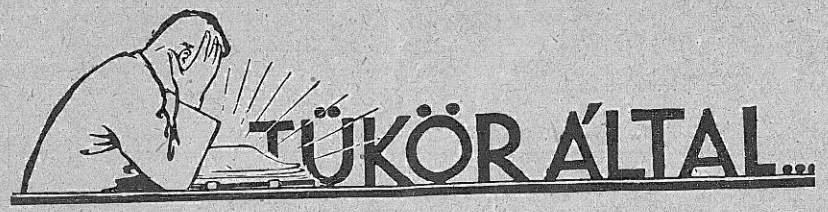

(4)

Az Örök Város.

NAGYON KÖNNYEN bánunk a szavakkal. Sokszor csak úgy dobálódzunk velük, mint unalmunkban a papírgalacsinnal. Pedig kár, mert hiszen minden szónak komoly jelentése van; minden szó „él", akár a rét virága vagy az erdők énekes madara. Itt van például az „örök" szó. De könnyen odadobjuk nem illő helyekre!... Szemrebbenés nélkül beszélünk örök békéről, örök hatalomról, örök barátságról, örök hűségről, örök szabadságról, örök szerelemről, örök szellemi és fizikai alkotásokról, örök városról. S aztán: sokszor még a mi rövid földi életünkben is, mely pedig csak olyan, mint egy napnak ő elmulása, keservesen megtapasztaljuk, hogy: tévedtünk. Még egy földi életet sem birtak ki, nemhogy örökéletűek lennének... Hiszen kibírják ezek ezt az életet, sőt még az örök életet is, de „csak" akkor, ha isteni eredetűek, Tőle származnak. Ilyen értelemben már beszélhetünk örök békéről, örök hatalomról, örök barátságról, örök hűségről, örök szabadságról, örök szerelemről.

ÖRÖK VÁROS is van, mely valóban örök s melyet nem kell féltenünk semmiféle bombatámadástól: a Mennyei Jeruzsálem. Ezt a várost Isten azoknak készítette, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat a Bárány vérében. Ismertetője és Útikalauza a Szentírás, ahol ilyeneket olvashatunk az Örök Városról: kapuja gyöngy, utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg. Lesz ott ösvény, mely a szentség utának hivatik, mert tisztátalan nem megy át rajta s ezen az ösvényen még a bolond sem téved el. Ebben a városban folyik az élet tiszta folyama és havonként meghozza gyümölcsét az élet fája. Templom nincs a városban, mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány. Éjszaka ott nem lesz. Szövétnekre és napvilágra sem lesz szükség, mert az Úr Isten maga ott a világosság. Nem lesz ott oroszlán; kegyetlen vad sem támad, mert ebben az Örök Városban az utcákon és ösvényeken csak a megváltottak járnak. És nem mondja a lakos: beteg vagyok... Elkeseredett és zúgolódó lélek sem lesz, mert ott valóban „igazság" lakozik s az Isten maga lesz a vigasztaló, aki letöröl szemeikről minden könnyet. Halál sem lesz ott, sem gyász, sem kiáltás, sem sóhajtás, sem fájdalom, sem éhség, sem szomjúság. És: amiért egyedül és igazán viselheti az „örök" jelzőt: ez a város Istené és az Ő országa meg nem romol s uralkodása mindvégig megtart.

A BEJUTÁS LEHETŐSÉGÉRŐL ezt írja a Biblia: Nem megy be abba semmi tisztátalan, sem aki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beírattak az élet könyvébe, amely a Bárányé. Be vagy-e már írva? Aki be van írva, az „tud" róla. Aki nem e bizonyossággal jár még, az engedjen hamar a mi Megváltónk hívásának, aki kitárt karjával vár minden bűnöst és nyomorúságban lévőt és Aki földi élete utolsó órájában is így imádkozott az övéiért: Atyám, akiket nékem adtál. akarom, hogy ahol én vagyok, azok is ott legyenek énvelem...

SZÁNTÓ JÁNOS.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 8. szám | 1943. augusztus

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Zsákmány.

ELÉGGÉ közömbösen haladunk el az apostolnak amellett a nagyjelentőségű megállapítása mellett, hogy „mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő Istennel egyenlő". Ha támad is szívünkben hálaérzés Jézus iránt, hogy szolgai formát vett fel érettünk, ennek az igének elkötelezése csak igen kicsiny mértékben valósul meg keresztyén életünkben és közösségeinkben. Engedjék meg a lap olvasói, ha e vezércikk szűkre szabott terjedelméhez mérten csak néhány gondolatban is odatárom azt, ami ezzel kapcsolatban fáj nekem, annál is inkább, mert meggyőződésem szerint ezt a fájdalmat a Szentlélek támasztotta fel bennem.

A fenti kijelentést megelőzőleg az van megírva, hogy „az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban". Tehát hogy Istennel egyenlő voltát, mennyei jogait, égi dicsőségét nem tekintette zsákmánynak, ez minket is kötelez. Mégpedig éppen arra kötelez, hogyha igazán Krisztuséi vagyunk, akkor mennyei elhivatottságunkat, idvességhez való jogainkat, általában egész keresztyén életünket nem tekinthetjük zsákmánynak. Az életben azonban általában aprópénzzel szokás fizetni. Ezek a kijelentések, hogy idvesség, örök élet, váltság, mennyei dicsőség, olyan cimletek, amelyek értéke kispolgári életünkben felfoghatatlan. Ez a világ a keresztyén élet sok száz, ezer apró filléreit várja tőlünk. Figyeljük csak meg itt, nem tekintjük-e zsákmánynak azt, amihez tulajdonképpen ke-

gyelemből jutottunk. Annyira talán még nem vagyunk, mint a mesebeli kutya, amelyik ráfeküdt a szénára és az ökröt, mikor enni akart belőle, elugatta onnét, ehhez azonban nem kell keresztyénnek lenni.

A keresztyénség ott kezdődik, ha kezdődnék már egyszer, hogy amit jogosan magunkénak mondhatunk és amit ha hiányzik megnélkülözünk, készséggel bocsátjuk mások rendelkezésére. Állítsd csak be életedet ennek a kijelentésnek fénysugarába. Egyszerre meg fogod látni, hogy zsákmány az otthonod. Zsákmány a pénzed, zsákmány a kenyered, zsákmány az ismereted, zsákmány az életed és az erőd. Kíméld magad! — ez a jelszó. Az eredmény: „minden szentnek magafelé hajlik a keze".

Zsákmány. Nagy gyönyörűséggel szorítjuk magunkhoz az üdvjavakat és nem veszünk tudomást azokról, akik vágyakozástól csillogó szemekkel néznek felénk. Hol vagyunk mi attól az indulattól, amelyik így szól: kívánnék átok és elszakadva lenni, csakhogy az én népem üdvözüljön. Azt szoktuk kérdezni: mit adtál te oda, hogy Jézusé lehess? Én most azt kérdezem tőled: mit adsz oda azért, hogy m á s megismerje Őt? Amig valaki csak egyéni üdvösségéért hoz áldozatokat, valójában nem jutott túl a világ önző szellemén. Ezt a szellemet akkor vetkőzi le, amikor, ha túlzottan hangzik is, a saját menynyei részét is hajlandó odaadni másnak. Amig magadénak tekinted azt, amid van, addig zsákmány. Amint azonban kész vagy lemondani róla, a víz színére vetni a te kenyeredet, a patakok kavicsába az offiri aranyat és a porba a nemes ércet, akkor szűnik meg zsákmány lenni. Vannak lelki kiválóságaid. Van égi tisztaságod. Amikor majd szíved szerint kívánod atyádfiainak idvességét, amikor majd az az indulat lesz benned, mely Jézusban volt, akkor hajlandó leszel lelki kiválóságaidat felcserélni a tudatlansággal és égi tisztaságodat beszennyezni a mások bűnével.

Nézdd, Jézus nem kímélte magát. Nem szorította féltékenyen magához a dicsőséget, amellyel bírt a világ fundamentumának felvettetése előtt, hanem szolgai formát vett fel. Aki bűnt nem ismert, bűnné lett érettünk. Aki megvetette a gyalázatot, keresztet szenvedett.

Ez az indulat legyen benned. Majd amikor Isten gyermekei nemcsak hozsannázva egyéni keresztyénségük örömeit manikürözik, hanem hajlandók lesznek ellaposodott körmökkel, beszakadozott körömházzal munkálkodni másokért, akkor beszélhetünk róla, hogy keresztyénség van. Addig csak szeretne lenni.

Majd amikor életedben így lesz, akkor leszel, most még csak volnál.

SZIKSZAI BÉNI.

Tövisek

Keresztyén életünk tövisei is jelentkeznek aratás idején. Krisztusban új életet nyert, üde, újjászületett lelkek egy idő mulva megfásulnak, eltűnik róluk az égi harmat és egyszer csak azt vesszük észre, hogy „jobbról, balról, hátul, elől tövis; tövis minden felől". De honnan vannak ezek? Nincs más eredője, mint amit a Bírák könyvében olvastam. Amikor Izráel népe elindul Egyiptomból az új otthon és új élet felé, Isten drága igéreteire támaszkodva, az Úr is fellép a maga igényével: Ne vállalj közösséget a kananeusokkal, sőt üzd el azokat! Ezzel szemben Izráel adófizetőjévé tette, de elűzni nem üzte el őket! És nem üzi el sem egyik, sem másik kiválasztott csoport sem, hanem kiegyeznek abban, hogy adófizetőkké lesznek. Engedetlenekké váltak a haszonlesés miatt. Nem ugyanez az átok nehezedik-e reánk? A mai idő különösen alkalmas arra, hogy Isten gyermekei megharcolják a hitnek szép harcát. De hányan kiegyeznek az ellenséggel — haszonlesésből!

Mi a következménye ennek az engedetlenségnek? Az elleség kiűzése által az egész terület felszabadul, szántó-vetője és aratója nem az ellenség többé, hanem a jó gazda: Jézus Krisztus s a bőséges gyümölcstermés dicsőíti az Atyát. De az ellenség ellenség marad, ha adót fizet is és rabló szándéka nem szűnik meg velem szemben, sőt míg fogcsikorgatva kifizeti az adót, a másik oldalon kifoszt. S az a borzasztó, hogy ez a „másik oldal" éppen az idvességre való dolgok, a lelki élet kincsei.

Van egy másik következménye is az ellenséggel való közösségnek. „Az emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a hegységbe, mert nem engedték meg, hogy lejöjjenek a völgybe." Amikor csendesóráimban üresnek tetszik az Ige és nem hallom Jézus hangját, rendszerint itt a hiba: ismét az ellenséggel paktáltam össze. Felszorít a hegyekre és nem engedi, hogy lejöjjek a füves legelőre, nem terelgethet csendes vizekre a jó Pásztor. Áldottak, üdék a csendesóráid? A Szentlélektől megittasodva tudsz távozni onnét? Oh, nem csoda, ha tele vagy kesergéssel, hiszen napok óta fel vagy szorítva kopár magasságba és nem engedi, hogy lejöjj a völgybe.

A legszörnyűbb pedig az, hogy az ellenség tövis gyanánt lesz. Sebet okozó, gennyedést létrehozó tövis gyanánt. Kis hugom kirándulásra ment, emlékül a zsebébe tett egy nagy akáctövist. Elfelejtkezett róla és később rácsapott a zsebére s a tövis mélyen a tenyerébe hatolt úgy, hogy kórházba kellett vele menni. Emlékül szánta és keserves emlékét ott hordja a tenyerén. Hány ilyen fájdalmas emlék, forradás, friss seb van a szíveden? Tövisek! Oh, ha tudtad volna, hogy ilyen következménye lesz a játszva elkövetett bűnnek. Isten parancsától kicsiny elhajlásnak, az ellenséggel való kacérkodásnak, bizony nem vállaltál volna vele közösséget. De olyan ártatlan semmiségnek tetszett! Kedves emlékül szánt pillanatok milyen fájó, gennyes sebbé válhatnak. Tövisek!

Csodálkozol, hogy olyan nyavalygó, nyomorult a keresztyénséged? Ennek oka a tövisek. Izráel népéről ez van feljegyezve: „... igen megnyomorodának". Az ellenséggel, a Sátánnal, a világgal és önmagaddal való megalkuvások tövisei, lehetetlenné teszik a célegyenest előre futást. Előbb csak vánszorgássá változik, de nemsokára megállás, leülés, majd lemaradás lesz belőle, ha nem kiáltasz szabadulásért. Szabadulás pedig van a tövisekkel megvert életünkből, mert a mi Drága Megváltónk elszenvedte a tövisek fájdalmait is. Ne vesd meg a szabadulás kőszikláját, hanem menjünk ahhoz, aki a mi bűneinket és töviseinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek és töviseknek meghalván, az igazságnak éljünk.

Vajda Erzsébet.

EZ IS — AZ IS . . .

Tömöry Lajos testvérünk cikke, melynek címe „Leányálmok" és „Égi korona" volt különböző utóhangokat váltott ki. Nem kívánjuk a kérdést vitatni. A szerkesztő jogán azonban szeretnék néhány dolgot megjegyezni. Először is azt, hogy Tömöry Lajos cikkével lényegében teljesen egyetértek. Lehetséges, hogy kifejtései hagynak kívánni valót maguk után, aminthogy emberi értelem tökéletesen megvilágítani semmit nem képes. Szeretném azonban a magam részéről is nagyon határozottan aláhúzni azt, hogy a hívő és hitetlen közötti házasságot az Ige alapján Isten akaratával keresztbenállónak tartom. Igenis vallom azt az álláspontot, hogy hívő közösségekben lenni kell annyi lelki fegyelmezettségnek, hogy amikor valaki tagjaik közül erre az útra lép, azt kizárják. Igaz ugyan, hogy az Igében az van, hogy aki férjhez megy az is jól cselekszi és aki nem megy, az még jobban cselekszi, de kifejezetten hívők között kötendő házasságról van szó. A tulajdonképpeni reverzális a felemes iga. Ez azonban még reverzális nélkül sem állhat meg, mert Isten a felemás igát kárhozatosnak ítéli. Szeretném, ha akik az Igét ebből a szempontból tanulmányozzák, még arra is gondolnának, ami meg van írva, hogy akinek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna. Az idők annyira szűkre vannak szabva, hogy ma egész bizonyosan nem huszonnégy órával méri Isten a napot, éppen azért, aki beveszi, vegye csak be, hogy még ha a házasság az Úrban köttetnék is, aki nem adja férjhez, jobban teszi.

Nem szeretném, ha bárki is azok közé sorozna e kijelentések nyomán: „akik tiltják a házasságot", szeretném azonban, ha némelyek ráeszmélnének az idők megdöbbentő futására és megéreznék feldübörögni az ítélet szekereit. Legyenek a ti derekaitok felövezve és a ti szövétnekeitek meggyújtva, ti meg hasonlatosak azokhoz a szolgákhoz, akik az ő Urukat várják.

SZIKSZAI BÉNI.

40 éves a Bethánia-munka.

Ebben az évben lett negyven éves a Bethánia. Emlékezzünk a régi időkre Istent magasztalva és magunkat megalázva. Nézzünk vissza a multba és a különféle határköveknél újra álljunk meg. Az Úr hordozó kegyelmének bizonyságkövei ezek:

1913. A Bethánia énekkara Lupényban tesz látogatást, ahol templomot szentelt Kenessey Béla dr. erdélyi püspök. A lelkész ekkor Konrád György volt. Az énekkart pedig dr. Kovács Lajos vezette. A bányászok között többször is alkalom nyílt a bizonyságtevésre ... Ebben az évben volt a *felsőszeli* nagy diákgyülés is, 36 helyről jöttek össze a diákok. Ekkor még szorosabb kapcsolat volt a két munka között. Sőt a konferencia irányítói majdnem mind szövetségesek is voltak. Krisztus értékessé tudja tenni a diák életét. Krsztusnak van hatalma legyőzni a kísértést és megszüntetni a lelkiismeret vádlását. Beszélgetés folyt a kételyekről és harcokról. Ezen a konferencián megtapasztaltuk Istent és az Ő csodatevő erejét ...

*

1923 ... Idézet dr. Clark Ferenc Emlékiratából: ... Szerencsére a keresztyén szövetségi mozgalom sohasem keveredett belé theológiai vitatkozásokba s nem is volna rá ok, hogy belekeveredjék. Nem hitvallást ajánl, mely fölött vitatkozni lehetne, mert minden egyes szövetség hitvallása a saját egyházának a hitvallása, azé az egyetlen szervezeté, amelynek felelősséggel tartozik s melynek joga van őt irányítani. A keresztyén szövetségnek szegelet köve nem egy theológiai tan, hanem egy szolgálati szerződés: „Bízva az én Uramnak, a Jézus Krisztusnak erejében, ígérem, hogy komoly törekvésem lesz mindig azt cselekedni, ami Őnéki tetszésére van ..."

Hír az eszt CE szövetségről. A budapesti CE szövetségesek kisebb adományt küldtek esztországi és finnországi testvéreknek. Erre jött a következő válasz: Kedves Testvérem az Úrban! Fogadja legmélyebb köszönetünket. Mily kellemesen érint bennünket a magyarországi kedves szövetségesek szeretete. Mindig örülünk, ha Isten országának az önök hazájában való terjedéséről hallunk. Különös öröm volt számunkra, hogy Magyarországon imádkoznak értünk. Mi is fogunk imádkozni önökért ... Esztország összes szövetségesei szívből jövő üdvözletüket küldik a magyar testvéreknek. Magasan lobogjon a kereszt zászlaja! Győzelem, örök győzelem! Mindhalálig tartó örömünk legyen lelkeket nyerni meg a Bárány számára!

A Bárány vére által az ön zarándok társa az örök haza felé ...

Marley K. L.

Sauvin Ernő genfi lelkész, főtitkár, a hamburgi európai konferenciára elküldte meghívóját hozzánk is. *Mott János dr.,* Zwemer Sámuel mohamedán misszionárius és Speer Róbert érkezését várják ... Karcagon volt a Tiszántúl nagy konferenciája.

*

1933 *augusztusában ezt olvassuk a Mustármagban:* A gödöllői világjamboreen sok külföldi CE szövetséges ifjú és tiszt jelent meg, akikkel találkozni nagyon jó volt ... Folyik a világkonferenciára való előkészület ... A cikkekben ezt olvassuk: Vannak elméleti keresztyének is. Járnak konferenciára, tudják nagyszerűen a keresztyénség alapvonásait. Adnak tanácsot. Nincsenek számukra érthetetlen dolgok és nem tudják megérteni a kételkedőket. De mit ér az ismeret, ha nem használják.

Sok áldást vettem . . .

Keresztyén emberek körében sürün hangzanak el olyan szavak, melyek éppen azért, mert sokszor halljuk és mondjuk őket, megkopnak, a jelentésük erőtlen lesz. Ezek a szavak nem tehetnek róla, hogy derüreborúra használjuk őket, de néha jó, ha megvizsgáljuk, nyugodtan, jó lelkiismerettel alkalmazhatjuk-e őket magunkra. A szavakat Isten azért adta, hogy kifejezzük lelkünk és értelmünk tartalmát, de arra is felhasználhatjuk őket, hogy elrejtsük vele a tényeket. A szavakkal való visszaélések között legszörnyübb éppen az, amikor keresztyén ember megszokott, szent szólásokkal akarja pótolni a hiányt.

A nyári konferenciázásokról jutott éppen eszembe egy ilyen sokszor használt szólás-mondás: „Sok áldást vettem!" — tudniillik ebből, vagy abból az előadásból. Igen komoly kijelentés ez is, akárcsak a többi. Az, mert igen szent dolog az „áldás". Annyit jelent, hogy olyan adományt kaptam, amit *csak* Isten adhat, ami „felülről száll alá", ami által „növekedtem a Krisztusban". Maga az Isten adja magát az áldásaiban. És éppen nekem. Az is komoly mondás, hogy „vettem" áldást. Jelentheti az életem irányváltozását, a szívem kicserélődését, jelenthet világosságot, békességet, erőt, örök életet, mint amiket Istentől kaptam és elfogadtam.

Még *egy* áldás is sok. Mert Istentől való. Hát még a *sok* áldás — amit szoktunk venni — mennyi lehet? Mennyire gazdag, túláradó, újjongó lehet a lelkünk, amikor sok áldást veszünk! Ennek így is kellene lenni. De vajjon így van-e? Van-e látatja is annak a sok áldásnak? Észreveszik-e rajtunk? Nem a szavainkban, hanem az életünkön? Aki illatos rétről jön, azon megérezzük a rét illatát, pedig ezt nem jelenti be szavakkal. Ha az a sok, sőt rengeteg áldás, amit egy életen vesz az ember — saját szavai szerint, — mind valóság lenne életünkben, egész más lenne körülöttünk a világ, mert egész mások lennének magunk is.

Vannak, akik csak egy bizonyos előadótól tudnak és akarnak áldást venni. Ilyenkor kellemes izgalom szállja meg őket. Válogatnak. Élveznek. Pedig Jézus nem bízza magát, sem ügyét előadói képességre, tehetségre. Jézus arca háttérben maradhat nagyon könnyen annál, aki nagyon válogat. Ez pedig baj és jaj, akkor is, ha „sok áldást vett".

Vannak, akik minden előadást felszívnak és lassan elvesztik azt a képességüket, hogy el tudják választani az „emberit" az „isteni"-től. A mondatok özönétől úgy eltelnek mint az ételszagtól és később elveszítik azt a nagyszerű lelki étvágyat, amelynek minden kell és csak az nem kell, *ami „az életre való"*.

Általában rengeteg a szó, amit mondunk és hallunk Krisztusról. Sokszor, amikor az edzett konferenciai lelkekkel érintkezem, úgy érzem, hogy egész keresztyénségünk benne van a szavak ösbozótjában, vagy pedig mintha a szavak és mondatok értékére, szépségére, vagy mennyiségére helyeződne a fősúly. Milyen sok a szó és milyen kevés az áldás ehhez mérve! Milyen nagy a megszokás veszedelme is! A legmegrendítőbb jelentőségü szavak nem találnak a szívhez, oh, az már túl van ezen régen!

Mi következik ebből? Konferenciákra nagy szükség van. És szájjal teszünk bizonyságot az igazságról is. És a kürtnek is zengenie kell. De! Minden áldott konferencia titka abban van, ha az áldást *egészen* és *csak* az áldást adó Istentől kérjük és várjuk, de Tőle kérjük és várjuk azután éhes lélekkel. Az előadó is megszünik önmagától és átadja a helyet a Szentléleknek és a hallgatók nem azt várják, hogy mit tud az előadó, hanem, hogy mit tud és akar Isten.

Gyarlók is vagyunk és bünösök is. Életünk nem éri fel a szavak magasságát és más lesz a konferencia és más az élet, noha „sok áldást vettünk". Isten lelkének harmata életre öntözheti a fakuló, megszokott szavakat.

„Minden jó adomány és tökéletes ajándék *felülről* való és a világosságok Atyjától száll alá . . ."

Dizseri Sándor.

Barátkozom a halállal.

Barátságát soha nem kerestem,
Úgy távolról azért már ismerem.
Gyakran láttam mások ágya szélén
Üldögélni életútjuk végén.

Untalan kínálva barátságát
Utóbb rám vetette ki hálóját.
Éjjel-nappal körültem tekereg,
Puska ha szól, gépmadár ha berreg.

Rám mosolyg a lövészárok mélyén:
Ne félj, hiszen barátod vagyok én,
Születésed óta vagy jegyesem,
Csalogat-hívogat: gyere velem . . .

Földi öröklétet nem remélek,
Barátságától így mit se félek,
Hiszen magával csak akkor vihet,
Ha szívemből kilopná a hitet . . .

De életem Krisztusba van rejtve,
Halálomkor virrad éltem regge' —
Jézusban én nem csalatkozhatom,
A hallál vígan barátkozom.

Keleti front, 1942.

SZÁNTÓ JÁNOS.

Vetés — aratás.

Ezek a gondolatok foglalkoztattak bennünket a szabolcsi találkozón Mándokon, ahol 29 faluból és városból jöttünk össze. Reggel a konkoly növekedését kellett észrevennünk a búza között, majd pedig, hogy az aratni való megérett és nincsen, aki kaszáját neki lendítené. Életlen kaszával, avatatlan emberek állnak legtöbbször a munkába. De Isten meghagyta, hogy kérjünk munkásokat. Az imádság nagy lehetősége nehezedett ránk, mert eléggé könnyen elsiklottunk a feszólítás mellett. Milyen nagy vigasz, hogyha Isten küld aratókat, azok mindenképpen megfelelnek, ha mindjárt olyan ellenkezők és menekülők is, mint Jónás. Kinek áldotta egyszer-egyszer úgy meg a munkáját, mint Jónásét? Bizony ott vannak a Biblia nagy hüségesei, de nem láthattak olyan megtérést, mint ő. — A délelőtti istentiszteleten a földbe esett gabona magot szemléltük, akit meglátni eljött a messziségből a két görög is. Látni akarták Jézust, de a találkozáskor Jézus az Ő haláláról beszél. Mennyien látták Őt, de nem úgy, mint ez a két görög. Látta Júdás is három évig, látta Pilátus, látták a városok és a faluk lakói és sokan nem látták meg úgy, hogy a földbe esett gabonamag elhal, hogy sok gyümölcsöt teremjen. Ne akarjátok Jézust másképpen látni, csak így, mint aki alászáll a gyümölcstermés érdekében, hogy elveszett életek által találtassanak meg. — Azután szólt az Ige arról, hogy amit vet az ember, azt aratja is. Mindenki szántó-vető ember az Ige szerint, lelki értelemben. Az egész élet nagy lehetőség a vetésre. Sőt minden napunk, minden cselekedetünk, beszédünk vetés. Ki tudja, milyen táblákat vetettél már be? Egyszer eljön az aratás. Ezt a vetést nem veri el jégeső, nem silányítja meg az aszály, kikél minden. De ezt a kikelt és aratni való vetést nem lehet kiadni bérbe, felesbe. Az aratási munkát nem lehet lerázni senkinek sem magáról. Gyenge lehetsz, erőtelen leány, aggastyán, aki már régen abbahagytad ezt a nehéz munkát, avatatlan lehetsz, de neked személyesen kell az aratást elvégezned. Össze kell szedni még az elhullajtott kalászokat is. Kévézni kell és összehordani... De az aratás csak annak lesz nehéz, aki a testnek vetett, mert az veszedelmet arat... Majd egyszer felzendülnek a mennyei táblákon az aratók hálaénekei, mindazok, akik a léleknek vetettek és Istennek engedelmeskedtek. A másik táblán is hallgatni kell majd ezeket a magasztaló énekeket. Te hol leszel? A büneidet, az undokságokat, a hazugságokat szeded kévébe, elfejtett bünöket kell megelevenedve látnod magad körül... Az Úr hívogat ebből az aratásból, Keresztjére mutat és azt mondja, én learattam már egyszer ezeket a táblákat, Te vethetsz már lélek szerint, hogy ne kelljen néked magadnak aratnod... Aratók, Jézus vért izzadott a bün kévéi alatt, szabad nékünk az Ő kegyelme által lélek szerint járni és vetni, hogy így arathassunk...

A találkozást imaóra vezette be, ahol Isten arra figyelmeztetett bennünket, hogy minden Jézusban lesz valósággá. Tóvá lesz a délibáb. Keresd az élet különféle megoldását! Jézusban van egyedül minden örvendetes kifejlődés.

B. B.

KÜLÖNFÉLÉK

Rometsch Jakab evangélistát ebben a hónapban várjuk Alcsutra, aki jelenleg a horvátországi CE irányítója.

Makláry Pap Kornél szövetséges tanítónk 27 éves korában Debrecenben meghalt. Évekig emésztette a szörnyü kór, amig végül legyőzte, de csak a testét. A 32. Zsoltárt olvasta fel Nagy István diakonissza igazgató koporsója felett. Mindannyian úgy álltuk a koporsót körül, mint akik tudtuk, hogy ez a zsoltár egészen az elhunyt, sokat szenvedett barátunk ajkára való. De mindenek ellenére utolsó kívánsága mégis az volt, hogy elhangozzék az az ének is sírja mellett, mint végső bizonyság és hitvallástétel: „Nagyon szeret engem Jézus, oly sokat tett érettem". A CE ifjúság a kedves baráttól és ismerőstől a boldog viszontlátással búcsúzik el.

Nagy Eszter és Szabó Benedek miskolci szövetséges testvéreink augusztus 7-én tartották esküvőjüket. „Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket."

Meghívó az erdélyi CE konferenciára. Marosvásárhelyen lesz ebben az évben is a CE konferencia augusztus 28, 29 és 30 napjaiban. 28-án csak este lesz 7 órakor előkészítő imaóra. A résztvevők hozzanak magukkal takarót, lepedőt, kispárnát, mert közös szállás lesz. Tekintettel a mai időkre, étkezéséről mindenki maga gondoskodik. Jelenkezni kell augusztus 25-ig bezárólag Nagy Júlia titkár címen (Marosvásárhely, Mussolini-tér 24/b.). Más tudnivalókat is innen tudhatják meg az érdeklődök. Az idejében jelentkezők és érdeklődők hamarosan megkapják a részletes meghívót.

A marosvásárhelyi szövetség vezetősége nagy szeretettel várja a résztvevőket az ország minden részéből. Legyen ez a találkozó a megerösödés újabb alkalma. A Krisztus győzelmének újabb lehetősége.

Pécelen tettek látogatást az elmult hónapban a budapesti leányok. Isten megáldotta az ottani leányok között való szolgálatukat.

Tahiban a vasárnapiiskola vezetők konferenciáján reggelenként az áhitatot Szikszai Béni titkárunk vezette. Örültünk hogy több szövetséges testvérrel találkozhattunk ezen a vezetőképzön.

Isten felettébb megsegítette a budapesti ifjúságot a fagylalt-est megrendezésénél. A Bethánia udvara zsufolásig megtelt és örvendetes, hogy a jövedelem több fiatal testvérünk eljövetelét segíti elö Alcsutra, az ifjúsági konferenciára.

Alcsuti hírek. Augusztus 9-ig tartott turnuson mintegy hatvanan vettek részt. Az Igével dr. Tömöry Lajos és Szücs Tibor testvéreink szolgáltak. Áldott időket engedett Isten itt átélni. Legyen áldott az Úr neve, aki lehetővé teszi, hogy tóvá legyen a délibáb.

Németországban ezen a nyáron is megtartja konferenciáit a CE szövetség.

A szabolcsi találkozón Szabó Dániel, Benke József, Szücs Tibor, Jánovszky Ilona, Kutasy Béla és Borbély Béla szolgáltak.

Országos ifjúsági konferenciánk augusztus 20, 21, 22 napjain lesz Alcsuton. Utánna pedig egyhetes táborozás.

Könyvismertetés. „Református Hiszekegy" címen jelenik meg dr. Victor János lelkész könyve. Előjegyzési ára 10 P lesz. Megrendelhető: Traktátus Kiadóhivatal, Budapest, XI., Lágymányosi-út 21/b.

Ismeri már?

— a következő új könyveket . . .

A Bethánia könyvkereskedésének kiadásában megjelent új kiadványok összefoglaló jegyzéke:

A kis Ruth (Elbeszélés.)	—.80
Andrae Hedvig: Egy királyi gyermek (Elbeszélés)	1.20
Andrea Hedvig: Fényesre tisztított lámpácsák (Elbeszélés)	—.60
Anna Róza (Igaz történet)	1.20
Dorn Katalin: A fehér ruha (Elbeszélés)	1.20
Dorn Katalin: Győzedelmes hit (Elbeszélés)	1.—
Józan László: Szabad vagyok! Szabad!	—.20
Józan László: Térjetek meg!	—.20
Modersohn Ernő: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van . . .	—.20
Modersohn Ernő: Egy kérdés, melyre nincs felelet	—.30
Modersohn Ernő: Megjelentve és mégis váratlanul	—.20
Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában	5.50
Oertzen Mária: Az Úr kicsinyeinek egyike (Elbeszélés)	—.10
Oertzen Mária: Bízom benned Uram Jézus! (Elbeszélés)	—.16
Roy Krisztina: Isten nélkül a világban (Elbeszélés)	1.50
Steinberger György: A legnehezebb dolog	—.50
Szere-e azért a Megváltó? (Elbeszélés)	—.40
Szikszai Béni: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel	2.—
Szikszai Béni: Mécsvilág	4.—
Szikszai Béni: Vérig!	—.60
Tavasszal (Elbeszélés)	—.60
Túróczy Zoltán: Bálám görbe útja	—.60
Vajda Mária: Miért sírsz?	—.10
EVANGÉLIUMI KÁNONOK új kiadása	—.40

Sajtó alatt:

Sziksza Béni: Hívők kísértései (II. kiadás.)	1.80

Most jelent meg:

Szücs Ernő: Győzelem a halál felett (III. kadás.)	4.—

Megrendelhetők:

A BETHÁNIA-KÖNYVKERESKEDÉSBEN

Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.

7-257-43 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

Felelős: Horváth János.

1943. SZEPTEMBER

XL. évfolyam — 9. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:

NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:

SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:

Vargha Tamás

Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET

Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

TÜKÖR ÁLTAL...

(5)

Állj! – ki vagy?

KI NEM ISMERNÉ ezt a katonás kérdést, melyet aki meghall, meg kell állnia és felelni is kell rá, mert másként a halál fia. Nem lehet semmibevevéssel vagy mellébeszéléssel kitérni előle. El kell intézni: 1. megállni, 2. megmondani, hogy ki vagyok — s akkor jön az eligazítás.

NEM SZERETÜNK megállni, pedig a mindig csak rohanó, lótó-futó ember olyan, mint a gazdátlanul száguldó gépkocsi vagy repülőgép, mely előbb-utóbb, de minden bizonnyal vesztébe rohan. A gyorsvonatnak már csak igazán a rohanás a dolga, mégis meg-megállítja a bölcs mozdonyvezető a szemafor tilos-jelzésére, mert tudja, hogy ez a megállás is azért van, hogy hamarabb és biztosabban a célba jusson. Mennyivel inkább így van ez az embernél! Nem haszontalan hát az Írás intése: csendesedjetek el... A természeti világban is minden szép és nagy dolog csendben és rohanásmentesen történik. Nevetségességégénél sokkal tragikusabb lenne, ha a nap fölhagyna nyugodt csendes felkelésével és körbejárásával s mondjuk holnaptól kezdve úgy rohangászná körül pályáját, mint valami eszétvesztett futóbolond. A virágnyílás, a gyümölcstermés, a születés, a halál mind-mind csendben mennek végbe, sőt éppen az a kétségbeejtő, ha ezek körül nagy zaj hallatszik. Szép a csörgedezve aláfutó hegyipatak, de a hajó a partot mosó lassú víz hátán jut célba, a hal is inkább az állóvízben terem. Az Isten sem a villámlásban és szélviharban van, hanem inkább a csendből hallik felénk szava. Értsük meg a Szentírás és a természet intését: kell a megállás, kell a csend! Álljunk meg hát időnként csendes önvizsgálatra és nézzünk szembe őszintén a kérdéssel: ki vagy? A csendben, Isten előtt való megállással eltöltött idő nem vész kárba, sőt bő hasznot hoz. Az önvizsgálat csak Isten előtt, az Ő Igéje tükrében lehet eredményes. Az Ige világosságában meglátjuk, hogy kik vagyunk. Sötét zugolyában hiába nézem ki a szememet, nem látok piszkot, de millió porszem kacér tánca elevenedik meg előttem, ha beszökik csak egy kis résen is a napsugár. Mert ott is van ám szenny, ahol nem látszik, csak be kell engedni a napsugarat: az Ige világosságát és kétélű kardját, hogy hadd ébresszen bennünket a valóságra, hadd lássuk meg, kik vagyunk? — még ha igen fájna is...

A MEGÁLLÁSNAK, elcsendesedésnek és önvizsgálatnak azonban csak akkor vesszük hasznát, ha t e t t e k követik. Lehet, hogy az önvizsgálatnak ilyen eredményei lesznek: óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg a halálnak e testéből? Vagy: a bűnösök között én vagyok az első. Vagy: eredj el tőlem, Uram, mert én bűnös ember vagyok. Nem baj, csak vegyük csendes, alázatos és legkiváltképpen e n g e d e l m e s szívvel a mi Urunk eligazítását: Eredj el és többé ne vétkezzél. Vagy: mostantól fogva azt mívelem, hogy embereket halássz. Vagy: legeltesd az én juhaimat. — A fontos az, hogy bármit mond: megtegyük.

SZÁNTÓ JÁNOS.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam **9. szám** **1943. szeptember**

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Szalon-keresztyénség

AZ UTÓBBI idők megtapasztalásai, felismerései hozták létre bennem ezt a kifejezést. Sajnos egy már meglévő dolognak a megjelölésére vált szükségessé. Nem olyan kifejezés ez, mint amikor a dilletáns regényíró leül könyvet írni és meg van a cím anélkül, hogy mondanivaló volna hozzá, hanem az az eset, amikor az összehalmozott anyagnak kell összefoglaló címet adni. A szalonkeresztyénség teljes halmazállapotával ott élősködik Isten népe sorai között. Nem tévedésből vagy elírásból használom e kifejezést, hogy élősködik. Valóban így van.

Az első tekintetre a szalonkeresztyénség nagyon imponáló dolog. Olyan tetszetős, jóvágású, mint a parketten mozgó szalon fiú. Jól fésült, simára borotvált, ápolt kezű, tisztára kefélt öltözetű. Ránézve, semmi kifogásolni, vagy kivetni valót nem talál benne az ember. Ha megkérdeznék tőlem, hogy mi miatt nem tudom bevenni, hirtelenében semmi kézzel fogható okot nem tudnék mondani reá.

Tart csendesórát? Hogyne. Kínos gonddal ügyel arra, hogy csendes idejét valamivel megzavarni ne engedje. Imádkozik? Hogyne. Rendszeres imanaplót vezet, melybe nevek, dolgok vannak pontosan feljegyezve. Házi áhitat, keresztyén irodalmi ismeret, mind-mind kifogástalanul ott vannak életében. Nem hiányzik a keresztyén mosoly, a választékos kánaáni nyelv sem. Próbáljon csak meg egy jámbor hitetlen mellé ülni, vonaton vagy a villamoson, hamarosan kikezdi a választékos mondatokban megszerkesztett keresztyén igazságokkal.

Kísértés? Oh, ezen már túl van. Küzdelem. Szegény lélek, akinek még harcai vannak, legyint lekicsinylőleg. Botlás? Le-

verettetés? Megszégyenítés? Kudarc? Micsoda keresztyén élet az ilyen? — mondja megbotránkozva és selyem viganóját riadtan emeli bokája fölé, nehogy érintse a szennye.

Lehet, hogy egy kicsit eltúloztam a dolgot, elég baj lenne pedig, mert éppen nem szeretném, hogyha nem sikerülne tetejébe találnom vele. Úgy gondolom azonban, hogy az előbb festett kép utálatot váltott ki benned. Hát bennem is. Pedig ez a „keresztyén" szellem eléggé divatos soraink között. Kevés ember az, aki hajlandó bepiszkítani magát mások bűnével. Kevesen vannak azok, akik az irgalmas Samaritánushoz hasonlóan hajlandók magukhoz ölelni a jerikói útfél vérbefagyott vándorát, nem törődve vele, hogy fényes öltözetüket bepiszkítják annak vérfoltjai. Oh, a csendesórák, az igetanulmányozás, az imádság kegyes gyakorlása tekintetében sokkal kevesebb a hiány, mint atekintetben, hogy lennének szívek, akik hajlandók áldozni és áldozatul esni még akkor is, hogyha azok, akiknek szolgálnak, kevésbé szeretik őket.

Jól tudom én, hogy Isten az, aki munkálkodik. Ez az Isten azonban olyan emberek által munkálkodik, mint Dávid, aki míg a nép aludt, valami barlangban vagy más helyen lappangott (II. Sámuel 16 : 9.). Őrködött népe álma felett. Aztán olyanok által, mint Nehémiás és legényei, akik csak mosódáskor tették le Jeruzsálem kőfalának építése közben fegyvereiket. Nem lehetett éppen szalonba illő látvány, a királyi pohárnok és helytartó kőporral belepett ruhában, malteros kanállal a kezében. Isten ezek által munkálkodik. A kényesen lépkedő, kipárnázott mellű keresztyének nem lehetnek az ő igazi áldást hordozói. A parádés lovak ficánkolva járnak, amint azonban igás szekeret kellene húzniok, feltörné szügyüket a hám. Ezek a szalonkeresztyének, amint egyszer „az Úr" úgy találja jónak, hogy megossza velük sorsát, ami olyan sincs, mint a rókák és az égi madarak sorsa, azonnal kedvüket vesztve, lekonyult ábrázattal járnak.

Attól félek, hogy amig ficánkolva, képességeidet, ismereteidet, győzelmeidet csillogtatva jársz, szalonkeresztyén vagy. Nézdd csak az igáslovakat, legtöbbször lógó fejjel dőlnek bele a hámba, de húznak, míg egyszer valahol kidőlve a hámból, kilehellik a párát magukból. Szeretném, ha nem mérlegelnéd a feladatod súlyosságát, hanem megértenéd, hogy „vedd, ami a tiéd és menj el". Ébredésről, lelki megújulásról majd akkor lehetnek álmaink, amikor hívő közösségeinken belül megnövekedik azoknak a száma, akiknek a szolgálatban felszálkásodott a körmük, lerongyolódott a ruhájuk, elkócosodott a hajuk, mert még arra is nehezen jutott idejük, hogy étkezzenek.

A szalonkeresztyénségnek a lakkban-frakkban járó, mindig olyan rendezett életeknek, mintha skatulyából vették volna ki, ki kell vesznie soraink közül. Könnytől maszatos ábrázatú, feltört tenyerű, kereszt alatt roskadozó nép az, amelyik által Isten áldást kíván árasztani e világra. SZIKSZAI BÉNI.

Az Úr ösvénye.

Isten Igéje nem csak olyan utakról beszél, melyen az ember jár (széles és keskeny), hanem olyan utakról, ösvényekről, mely az emberi szíven húzódik át, sőt sokszor egészen keresztül-kasul szeli azt. A 84. zsoltár 6. versében így szól a zsoltáríró: „Boldog ember az, akinek Te vagy erőssége s a Te ösvényeid vannak szívében." Az emberi élet boldogsága vagy boldogtalansága tehát attól függ, milyen ösvények huzódnak a szívünkön s ki jár azokon az ösvényeken.

Urunk a magvetőről szóló példázatban, mikor a különböző talajról beszél, kétséget kizáróan az emberi szívről szól. Az útfélre esett magról szólva, olyan szívet példáz, ahol már nem is lehet szó különféle utakról, ösvényekről, hanem amit egyetlen kőkemény úttá taposott a Sátán, amint végig dübörgött rajta félelmetes seregével. Ilyen volt az én szívem is mindaddig, míg nem jött az áldott magvető és bele nem hasított mélyen a bünbánat ekéjével s az így felszaggatott szívbe bele nem hintette a drága „Ige" magvakat. Mikor az Ige megfogant, gyökeret eresztett, kettős sövénnyel fonta körül az életemet, hogy ellenség bele ne gázolhasson, meg ne tapodhassa, hogy a mag növekedhessen, gyümölcsöt teremhessen az Ő dicsőségére. Aztán útat készített magának, melyen csak Ő járt; ösvényt, melyet csak az Ő lába taposott. Egyedül Övé volt az életem. A belső sövény iránta való szerelemből volt fonva. De jaj, az a szerelem sokszor meghült, meglankadt, a sövény elromlott s akkor saját kezemmel bontogatni kezdtem a külső sövényt, áthágtam, megrontottam a parancsolatot s az így támadt résen újra berontott az ellenség, megrontott, meggyalázott, megtaposta az életemet. Boldogtalan lettem, mert új utak lettek a szívemben, melyeken nem Ő járt, ösvényeK, melyeket nem az Ő lába taposott. De legyen áldott, ezerszer áldott, hogy még így sem hagyott magamra, nem távozott el.

Bucsu.

Búcsúzom tőletek
boldogság-virágok,
Messze elkerüllek,
nem is nézek rátok . . .

Pedig — én is jártam
a boldogság partján,
Nekem is nyilt virág
néha-néhanapján . . .

Boldog mégse leltem —,
s most már nem is bánom,
Hiszen így leltem meg
nagyobb boldogságom . . .

Mert nem az a boldog,
kinek virág nyilik,
Boldogabb ki Jézus
szerelmében bízik . . .

SZÁNTÓ JÁNOS.

Az Ő soha el nem múló szerelmével lángralobbantotta kihúnyni készülő szerelmemet. A sövényt újra fonta, az ellenségnek futni kellett. Felszántotta az utakat, elsimította a lábnyomokat. Nem maradt más, csak az Ő útja, nincs más ösvény, csak amelyiken Ő jön hozzám. És Ő jön. Jön újra meg újra. Néha várat magára, de nem marad el; elrejtőzik, hogy annál inkább kívánkozzam utána, hívjam, keressem Őt. Néha fenyítékkel jön máskor vígasztalással és nekem mindenképpen gyönyörűség, mindenképpen öröm. Most még Ő jön hozzám, „Titokban, nesztelen, Hívó szavát susogja, mikor meg-megjelen". De eljön az idő, mikor én megyek hozzá, mikor „elviszi felhőkön át, elkészített menyasszonyát". Oh, de addig nem szabad másnak ösvényt taposni a szívemben; nem foglalhatja el az ő helyét még az érette végzett munka sem. Nem lehetnek mellékutak, amelyen vágyak, kívánságok úzik egymást. Hiúság, dicsőségkeresés megpróbál ugyan lábrakapni és ösvényt taposni, de az én Uram ilyenkor a megaláztatás völgyébe visz, ahol ez a baj nem tenyészik, elsorvad, elpusztul és újra nincs más út a szívemben, csak az Övé; újra nem jár más az élteemben, csak Ő, az én Uram, az én Töviskoronás Királyom.

Milyen ösvények vannak a te szívedben? Ha valaki nem akarja, hogy földjén idegenek járjanak, ösvényt tapossanak, tilalomfát állít oda. Ott van a szívedben a tilalomfa, a véres golgotai kereszt, hogy útját állja mindennek, ami ösvényt akar taposni az életedben? — Szép, nyárfákkal szegélyezett út vezet a vasútállomástól a falumba: a „Tulipán út". Mikor a tulajdonos itthon van, mindkét végén lezárják, hogy idegenek ne járhassanak rajta. Egyedül annak a számára legyen nyitva az életed, aki drága véren vásárolt meg a maga számára.

„Boldog ember az, akinek Te vagy erőssége és a Te ösvényeid vannak szívében."

Jánoszky Ilona.

Felelősség.

Rendkívül nagy és súlyos szó. Azt mindenki súlyos sértésnek venné, ha őt „felelőtlen elemnek" neveznék, de igen-igen kevés ember vesz magának fáradságot ahhoz, hogy saját felelősségei fölött szemlét tartson. Pedig ha a magunkbaszállásnak egy csöndes órájában ezt tüznénk ki célul, megdöbbentő felfedezésekre jutnánk.

Lapunk jelenlegi terjedelme nem engedi meg, hogy ebbe a kérdésbe alaposan és szétágazólag belemenjünk. Éppen azért csak nagy általánosságban akarjuk először azt hangsúlyozni, hogy Isten előtt életünk minden cselekedetéért, szaváért, sőt gondolatáért felelősek vagyunk, vagyis egykor Isten ítélőszéke előtt felelnünk kell mindezekért. De nemcsak azért kell felelnünk, amit elkövettünk, hanem azért is, amit elmulasztottunk.

Ezzel kapcsolatosan mindenekelőtt az őrálló kötelességére gondolunk, ahogy azt Ezékiel könyvének 3. és 33. fejezetében megírva találjuk. „Vérüket a Te kezedből kívánom meg" — így szól hozzánk Isten.

De nemcsak azok örök sorsáért vagyunk felelősek, akik azért nem jutottak el az üdvösségre, mert mi a bizonyságtételt előttük elhanyagoltuk, hanem sok más ártatlan vérért s felelnünk kell. Auguszus 5.-én a

Magyar Távirati Iroda híradása nyomán egyik esti lapban a következő hír volt olvasható:

„Irtózatos családirtás féltékenységből. Sz. R. m—i fuvarozó a csütörtökre virradó éjszaka kocsmából hazatérve féltékenységből agyonlőtte feleségét. Ezután revolverlövésekkel megsebesítette ágyban fekvő kéthéves Marika és héthónapos Elvira nevű gyermekét, majd borotvával saját nyakába vágott. A két gyermekt súlyos állapotban kórházba vitték. Sz.-t a rendőrség letartóztatta."

Valóban irtózatos bűncselekményről van szó. Nem kell túlságosan nagy képzelőerő, hogy magunk elé állíthassuk a duzzadt, vörösarcú fuvarost, amint kidülledő szemekkel, tántorgó léptekkel, alkoholbüzös lehelettel megjelenik a lakás ajtajában s akitől gondoskodó férji és atyai szeretetet kellett volna a kis család tagjainak kapniok, az revorvergolyóval elégíti ki családját. „Féltékenységből" — nem kell mondanunk, hogy ez a féltékenység minden valószínűség szerint egyáltalán semmi alappal nem bírt és csak a tettes mérgezett agyvelejében támadt.

Vajjon ki felelős ezért az „irtózatos családirtásért"? Csak a szerencsétlen részeg? Nem felelős az is, aki a törvény tilalma ellenére annyi szeszt adott neki inni, hogy azután ezt az őrületes bűntényt elkövette? De nem bűnösök-e azok is, akik napról-napra az ország minden részében elnézik, hogy azt a rendeletet, mely szerint ittas embernek további szeszes italt nem szabad adni, rendszeresen és hidegvérrel áthágják azok, akik a mások nyomorult szenvedélyéből gazdagodnak meg?

Vajjon nem bűnös-e az a törvényhozás, amely még mindig nem gondoskodott olyan törvényről, hogy a részeges emberek családja meg legyen védelmezve a családapa vadállatias gyötrésétől és attól a rettenetes önzéstől, hogy jövedelmének legnagyobb részét saját romlására költi és családja e miatt súlyosan nélkülöz? Talán olyan ritka esetről van szó, amelyikre nem érdemes törvényes rendelkezést kiadni? Szó sincs róla. Egyike a legmindennaposabb állapotnak az, amit itt olvastunk. Az önés közveszélyes őrültet elmegyógyintézetbe kell zárni, — az idült alkoholistáx szabadon garázdálkodnak.

De nem bűnösök-e mindazok is, akik nem állanak fel egy emberként és nem követelik azt, hogy végre teremtsenek rendet e tekintetben az országban és védjék meg azokat a szerencsétlen nőket és gyermekeket, akiknek napról-napra a családapa trágár szidalmait, ütlegeit kell elszenvedniök? Vajjon képviselőválasztáskor gondolsz-e arra, hogy akire szavazatodat adod, az ígéretet tegyen ilyen törvény hozására? Vajjon kit buzdítottál arra, hogy ebből a célból álljon össze veled és együttesen kiáltsátok világgá a rémült megdöbbenésnek azt a szavát, amely ilyen irtózatosságok láttára elhagyja a lelkiismeretes ember ajkát.

Nem, Te mindezzel nem törődsz. Te hideg közömbösséggel mégy el a jerikói úton fekvő részegek mellett, vagy talán éppen mosolyogva nézed azt az utca egyik oldaláról a másikra dülöngélő és időnként a lámpavasba fogódzó embert, aki azonban talán a következő pillanatban családját veri nyomorékra vagy öli meg.

Te mindezek láttára azt mondod, hogy a mértékletes ivás nem árt, s egyébként is: avagy őrizője vagy-e a te atyádfiának?

De egyszer ítélet lészen és akkor neked is felelni kell azért is, amit tettél és azért is, amit nem tettél.

Dr. vitéz Csia Sándor.

Bibliaszöveges LEVÉLPAPIR, 6 féle színben, csomagja 3.— P
Szikszai: KERESZTYÉN TANÍTÁSOK, új kiadás 14.— P

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Erdély.

A marosvásárhelyi CE-szövetség augusztus 28—30-án tartotta szokásos évi konferenciáját. A rég nem látott arcok találkozásából fakadó öröm s az eddig sohasem látott testvérek barátsága némi ízelítőt adott Isten országa életéből, hiszen úgy beszélgettünk az első percben is, mintha örökké ismertük volna egymást.

28-án csak esti imaóra volt. Textusa a konferencia vezérigéjéhez alkalmazkodott (Máté 24 : 44—51.). Tárgya röviden a következő: A szolgáknak kétféle tipusával találkozunk. Egyik a hű és bölcs szolga, aki mindig kész arra, hogy eledelt adjon (bizonyságot tegyen) az ő háza népének. Magas rangjára (gondviselővé tőn) féltőn vigyáz; ez a boldog szolga. Van egy másik típus: a gonosz szolga. Ez igazi magyaros jellemvonással úgy gondolkozik, „halogatja az én uram még a hazajövetelt". Patópáloskodik, csak magával törődve enni és inni kezd — elfelejti megbizatását, sőt részegeskedik, engedi elkábítani magát a világ barátságától. Az ilyen szolga a képmutatók sorsára jut. Szolgák, legyetek készen, vigyázzatok!

29-én, az első előadáson hallottuk, hogy az első szeretet, melyről oly könnyen elfelejtkezünk, nem a mi első fellobogásunk, hanem az Isten szeretete, mellyel Ő megkeresett, előbb szeretett minket. Ehhez a szeretethez kell visszatérni, különben keresztyénségünk csak olyan lágy-meleg keresztyénség, melyet Isten kidob, mert nem tudja semmire sem használni.

Gyakran megtörténik, hogy elbizakodunk, fennhéjázó lelki gőg csap ki egész magatarásunkból. Beleütközünk igy lelki törvényeink büntető paragrafusaiba. Isten nem csap mindjárt agyon ezért villámaival, csak elszáll szívünkből a Szentlélek. Ezért maradjunk csak meg a publikánus alázatosságában. Legyünk hűek Urunkhoz és megbizatásunkhoz mindhalálig, mert a próbatétel ideje elérkezett. Az utolsó előadás vezérigénk alapján szólt: „Ime eljövök hamar!" Ha az Úr azt ígérte, akkor ebben bizonyosak lehetünk. Akkor sírni fog a föld minden nemzetsége, de a hívek örülni fognak, mert őket nem éri semmi váratlanul. Csak a gonosz szolga fog nagyon meglepődni és csodálkozni. Mulasztásait szeretné helyrehozni, de akkor már késő lesz. Bár számolgatta az időt, szive nem kész a találkozóra, ezért menthetetlen. Én nem számolom az időt, hogy mikor jön vissza az én Uram, nekem nem fontos a dátum, elég tudnom, hogy hamar jön. Ezért állandóan készen kell legyek. A vőlegényére váró menyasszony lelkületét kell felépíteni magunkban. Bármelyik pillanatban készen lenni a drága vendég fogadására.

Az utolsó szó az esti evangélizáción hangzott el, a három kereszt üzenetéről. Minden kereszt beszél valamiről és ezen a világon mindenért fizetni kell. Hogy azzá lettünk, amik vagyunk, azért valakinek fizetni kellett. Hogy bűneink dacára büntetlenül élünk, azért valakinek drága árat kellett fizetnie és mikor a Megváltó magára vette a világ bűneit, rettentő árat fizetett érte, a rút kereszthalált. S ha van orcád még tovább is bűnözni, megteheted, de tud meg, hogy önkezeddel ütöd még mélyebbre a töviskoronát, még mélyebbre hasítod kezén a szegek ütötte sebet s oldalán kicsurgó vére a te bűnöd miatt lesz még fájdalmasabb. Egyszer bizonyosan szembe kerülsz az Ő arcával, Ő nem szól szemrehányóan — csak szeret. A szivbemarkoló előadás elhangzása után elénekeltük búcsúénekünket: Isten velünk, a viszontlátásra ... és aztán szétoszlottunk, hogy ki-ki magával vigye Istennek azt az üzenetét és biztatását, melyet ezen a konferencián oly gazdagon kapott.

FILEP BÉLA.

Ifjúsági napok Alcsuton.

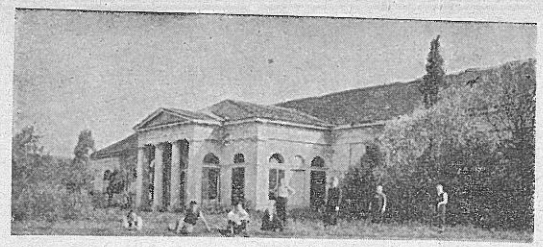

— *Adjatok hálát az Istennek* — zendült fel az ősi zsoltár több, mint hatszáz leány és fiú ajkáról a megnyitó tábortűz mellett. Bizony csak is hálaadással tárhatjuk fel kezünket az Úr felé. Hiszen emberek ezrei a halál torkában vannak, mi pedig a megterített királyi asztal körül duslakodhattunk. Soprontól Marosvásárhelyig, Pécstől Munkácsig falukból, városokból jöttek az ifjak, képviselve a társadalom minden rétegét. Ujra látnunk kellett, hogy az Ige egyforman szól mindenkihez. Ha nehezen is, de mindenkinek jutott fekvőhely és a mai nehéz körülmények között Isten nagy kegyelmét éreztette velünk az élelmezés körül is. A vakok nem látják ezekben Isten kezét, de mi megállunk Urunk előtt és zászlót lobogtatva dicsőséget adunk Néki.

Reggelenként huszonkét bibliakörben szólalt meg az Ige. Az erdő alatt és a platánok között elhelyezkedett csoportok énekét nem lehetett közömbös szívvel hallgatni. Különben ezek az alkalmak azért voltak fontosak, mert itt még közvetlenebbül érintette meg az Ige a lelkeket, mint talán máskor és máshol. Itt egészen bele kellett nézni a tükörbe. Először szomorú volt a tükörbe való nézés, hiszen nem jöhet más az ajkamra, mint: eredj el tőlem Uram, de már másnap a bűnei tudatában levő ember kérése csendült fel: Uram tarts meg engem, hogy azután mint vágy, ott éljen örökké lelkem mélyén: jövel Uram Jézus.

Az előadásokon megláttam, hogy harag alatt vagyunk. Megmámorosított a bün és ezért ott alszom a bün nagy álmában. A tábortűz fénye mellett, de Isten igéjének nagyobb világosságánál zokogott lelkem a többiével együtt, amikor elém tárult, hogy hol voltam valamikor, hol volt valamikor az ember. Majd a tudatlanság különböző ideje lett nyilvánvalóvá. De előkerültek az ördög rabtartó bilincsei is. Jaj, de kétségbejtő volt, amikor olyan sok finom kötelet láttam meg e bilincsek között. De ott volt a szemekben mindenütt a megdöbbenés, úgy láttam mások is meglátták a bilincseket, az ördögi igát felfedezték. Milyen örvendetes, hogy nemcsak a jelen nyomorúságairól értesít az Ige, nem akarja, hogy csak szomorú helyzetképem legyen egészen elrontott életemről, hanem kihív az Úr. Hivogatott a menyegzőre és hivogatott a szabadulás hegyére, a Golgotára. Ott jártam újra ezen a hegyen és magasztaltam Istent, hogy sok leány és fiú történtett felfelé. Nem lehetett ellentállni szerelme vonzásának, mert hívott csodálatosan és menni kellett, sokan nem így gondolták el a keresztyén életet, de Isten így akarta és áldottuk nagyon buzgón az Urat. Szinte egymás után tört fel testvéreim szívéből a vallomás, ahogyan a világ szerette őket. Vont csábított és ahogyan a tűz vonja a bogarat vagy lepkét, egészen odáig, amig nem tud már tőle menekülni és ott kell megégni. Igy szeret a világ. De másnap a Jézus nagy szeretetéről volt szó, ahogyan Ő szeret és megindult a bizonyságtevés. Az utolsó előadáson még egyszer összegezve láttunk mindent. A győzelem felsorolása ott bontakozott ki előttem. Szinte ujjongott bele a szívem, alig tudtam fejemmel felfogni mindazt, amit Isten itt a jelenben és a jövendő világban készített az Őt szeretők számára.

Kedves alkalom volt a szövetséges ünnepély is, ahol vagy ötvenhárom ifjú testvérünk nyilvánosan is bizonyságot tett az Úr mellett. Fel-

tört szívükből a boldog vallomás, a viszont szeretet érzése: szeretlek Uram, én erősségem! Mi is velük együtt mondtuk és tettük életünket hálából újra szent kezébe...

Azóta már műhelyekben, konyhában, mezőn, irodában, könyvek fölé hajolva él ez az ifjú sereg, de mégis visszhangzik szívemben és mások szívében egyre a kánon ének:

Az Úrnak szóljon énekünk, ki értünk ontott vért,
A bűnnek útált láncait hű kézzel törte szét...
Hű kézzel törte szét...

Egy pesti ifjú.

KÜLÖNFÉLÉK

Házasságot kötöttek: Szabó Lajos és Bíró Júlia makói, Kiss Sándor és Kovács Jusztina szentesi, Tót László és Halmi Mária abonyi szövetséges testvéreink. Isten áldja meg életüket továbbra is és ne felejtsék el: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.

Halmen Mária és Finna Kálmán marosvásárhelyi ifjúsági szövetségesek jegyesek. Kívánjuk, hogy testvéreink ezen új útjában legyen imádsággá a 86. zsoltárból: „Mutasd meg nékem a te utadat, hogy járhassak a te igazságodban és teljes szívből féljem a te nevedet".

Hétköznap dalai címen jelenik meg a közeljövőben Szikszai Béni új könyve, amely negyven zsoltár magyarázatát foglalja magában.

Iratmisszió szolgálatunk Isten segítségével ebben az új munka évben is megindul. Akik még nem küldték be igénylésüket, haladék nélkül rendeljék meg.

Alcsuton az utolsó összejövetelnek is vége lett ebben az évben. A szövetséges napokra közel nyolcvanan jöttek össze a testvérek. A szolgálatokat Gáty Ferenc, Szalay Lajos, Szikszai Béni látták el. Egy időre nem visszhangzik a Mária völgy az énekektől, de a szívünkben annál több hála van Istennel szemben, aki áldott időket engedett meg nékünk színe előtt.

Marosvásárhelyi konferenciánk látogatottabb volt, mint az elmult esztendőben. Igével szolgáltak Herbet István, Szikszai Béni, Szűcs Tibor, Vajda Erzsébet és Borbély Béla. Énekelt a budapesti szövetség kis énekkara.

Lelkimunkások és bibliaolvasók nem nélkülözhetik

a

100 ELLENTMONDÁS
és homályos hely a Bibliában

című könyvet. (5.50 P.)

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Milyen nagy a bűn?

KONFERENCIAI ELŐADÁS.

Nagyon nagy. Emberi mértékkel meg nem mérhető. Senki se menjen oda a Dunához egy ürmérték-egységgel (pl. egy literrel vagy egy vékával), hogy mennyi víz van benne. Éppen így nem lehet emberi mértékkel megmérni azt, hogy mekkora a bűn. De nagyobb, mint minden emberi fogalom. Nincs olyan elképzelhető gonoszság, ami ki nem telnék tőle.

A legnagyobb csalás és a legnagyobb tévedés azt gondolni, hogy van kicsiny bűn és nagy bűn, kicsinyben tolvaj és nagyban tolvaj. Hát aki fillért lop, az nem tolvaj, csak aki száz pengőt lop? A bűnnek a természetéhez tartozik az, hogy egy csipetnyi is magában hordozza a teljességnek a lehetőségét és az átkát. Végy belőle annyit, amennyit az asszony vesz a kovászból: átalakítja a maga indulata szerint egész környezetét. Csak annyi kell belőle, mint egy szikra és nem kell szükségképpen valami nagy láng ahhoz, hogy nagy tűz legyen belőle és felégessen mindent, ami a közelében van. A bűnből tehát a kicsiny is nagy, a kevés is sok, a valamicske is minden. És egy parányi is a bűnnek a teljes ítéletét vonja maga után.

Nagyon lényeges dolog, hogy tisztában legyünk avval, hogy az egész keresztyénségnek, az egész Kijelentésnek, ennek a konferenciának is egyetlen problémája van: a bűn. Ezzel a ténnyel kell számolnunk mindenütt és mindenkor. Keresztyén életünk legfőbb kérdése állandóan ez: hogyan szabadulhatok fel alóla; kicsoda szabadít meg engem a halálnak e testéből; kicsoda, vagy mi biztosít engem arról, hogy életem végül is nem esik martalékává ennek a sötét hatalomnak és halálos ellenségnek; ki ád nekem győzelmet vele szemben.

Mi tehát voltaképpen ez az ellenség, amelyet könnyed módon, sokszor gondatlanul és meg nem gondolva bűnnek szoktunk nevezni? Erre a kérdésre kell először feleletet keresnünk, hogy mi a bűn — és csak azután vizsgáljuk ezt a másik kérdést, hogy milyen nagy.

Mi tehát ez a dolog, amely megrontja és beszennyezi az egyéni életet is és gyűlöletet és halált szór széjjel szerte a világban. Vannak, akik azt mondják, hogy tájékozatlanság, tudatlanság, félreértés, balszerencse; betegség, rendellenesség, éretlenség, amelyen majd segít az idő. Valami olyan szükségszerűség, amely az erkölcsi egyéniség kialakulásához feltétlenül szükséges.

Hogy mi a bűn, erre két forrásból kereshetjük a világos feleletet: az emberi tapasztalatból és Isten kijelentéséből. És ez a két forrás lényegében ugyanazt mondja. A bűn gonoszság, törvényszegés, lázadás, engedetlenség, hitetlenség, vádolás, bukás, méltatlanság, gyűlölet, tisztátalanság. De talán a szentírási megjelölések közül a legvilágosabb az I. Ján. 3, 4-ben található meghatározás: „A bűn törvénytelenség."

Közelebbről megvizsgálva a dolgot, azt látjuk, hogy Isten az embert úgy teremtette meg, hogy életét, növekedését testi és lelki tevékenységeit törvények szabályozzák. És igaz állapotban van az ember addig, amíg ezeknek a Teremtőtől való törvényeknek az érvényesülését semmi (az emberi akarat) nem gátolja. És akkor jelentkezik a bűn és az Isten előtt való igazságnak a hiánya, amikor az ember figyelmen kívül hagyja a törvényt, a törvénynek akár csak egy pontocskáját vagy jottáját.

Jó lesz talán néhány szót szólni arról, hogy miféle törvények alá teremtette Isten az embert. A sok közül csak hármat szeretnék most idézni: azt, amelyik a hozzá való viszonyunkat szabályozza és azt, amelyik embertársunkhoz való viszonyunkat szabályozza. Istenhez való viszonyunkban az engedelmesség, magunkhoz való viszonyunkban a szentség és embertestvéreinkhez való viszonyunkban a szeretet törvényének kell érvényesülnie.

Vizsgáljuk először is az engedelmességet, azaz az Istenhez való viszonyunk törvényét. János apostol erőteljesen hangsúlyozza Isten törvényének gondos betöltését. Levelében hat-hétszer előjön a dolog különböző formában: (I. Ján. 2:3, 3, 5, 6, 17. stb.). Hasonlóképpen az Evangéliumban is: „Ha tudjátok ezeket, boldogok vagytok, ha cselekszitek ezeket" (13:17.); „Ha valaki cselekedni akarja, megismerheti e tudományról" (7:17); „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek" (15:14). Istennel szemben tehát elsőrendű kötelességünk az, hogy engedelmeskedjünk néki. Az engedelmesség tehát az az egyik törvény, amely alá Isten a mi életünket rekesztette az ő akaratának tanácsa szerint és a mi üdvösségünk érdekében.

Azután következik a szentség törvénye, amely az önmagunkhoz való viszonyunk meghatározója. Isten a mi életünket a szentség törvénye alá helyezte. „Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, — mondja Péter — ti is szentek legyetek teljes életetekben." És a tételt az Ótestamentumra való hivatkozással erősíti meg: „Mert meg van írva, szentek legyetek, mert én szent vagyok." (I. Péter 1:15—16.) Pál apostol is hangsúlyozza, hogy szentségre hivattunk el. „Szentség nélkül senki sem látja meg az Urat", mondja a Zsidókhoz írott levél (12:14). Ime tehát a szentség a mi életünk Istentől való rendeltetése: Isten akarata a ti szentté lételetek. Végeredményében azt jeleni ez, hogy lelki életünknek egészségesnek kell lennie: és erre mindenképpen ügyelni kell.

A harmadik törvény, amely alá Isten odahelyezte életünket, a szeretetnek a törvénye: ennek kell uralkodni testvéreinkhez való viszonyunk fölött. „Ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottunk, hogy szeressük egymást." „Ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal." „Aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát." Nem arról a szeretetről van itt szó, amely természeti vonzódás vagy rokonszenv, hanem az életünknek egyik törvényéről, amelynek testvéreinkhez, az emberekhez való viszonyunkban kell engedelmeskednünk. Isten ez alá a törvény alá is odarekesztette életünket, éppen úgy, mint az engedelmesség és szentség törvénye alá.

Ha tehát a bűn a törvénytelenség, ez azt jelenti, hogy nem kell a világ életét szabályozó tételes törvénybe ütköznünk ahhoz, hogy bűnösök legyünk, csupán csak figyelmen kívül kell hagynunk ezek közül a törvények közül valamelyiket. Ne engedelmeskedjünk Istennek, ne legyünk szentek, hiányozzék belőlünk a szeretet az emberek iránt — íme a bűn.

A bűn azonban nemcsak ebben a formában jelenik meg. Megjelenési módja a lehető legváltozatosabb — azonban leggyakoribb formája mégis a hitetlenség. Ez lényegileg alig különbözik a törvénytelenségtől.

(Folyt. köv.) *dr. Czakó Jenő.*

ÚJ ÁRAK:

ZSOLTÁR, legkisebb alak 2.60 P
FALIMONDÁSOK —.80, 1.20, 1.80 P

Szikszai Béni: HÍVŐK KÍSÉRTÉSEI, II. kiadás
e hó végén megjelenik.

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.

29243 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1943. OKTÓBER
XL. évfolyam — 10. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYARY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Útmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

özv. Vargha Gyuláné, a Mustármag megindítója s hosszú idején át szerkesztője, most lett Isten kegyelméből 80 éves. A Bethánia-Egylet és a Mustármag olvasótábora nagy szeretettel gondol ezen alkalommal a szép kort megért és Isten országában sokat fáradozott Testvérre. Bizony igazzá lett újra az ige: „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul." Legyen áldott Isten, aki vezette, megáldotta és továbbra is megáldja.

Házasságot kötöttek Zimányi József református segédlelkész és Dobos Margit szövetséges testvéreink. Házassági értesítésükön van. Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus keresztjében. — Kívánjuk, hogy valóra váljék életükben ez az ige.

Bevonuló katonák között most sok szövetséges van. Marosvásárhelyen és Makón szeretetvendégség keretében búcsúztak el. Az Úr tartsa meg hitben hívő katonáinkat.

Utazótitkár legutóbb Makón, Szentesen és Orosházán tett látogatást.

Külmissziói ünnepélyt tart a budapesti CE-ifjúság. Az utóbbi időben mindinkább több kapcsolatunk van a külmisszió munkájával. Minden hónapban külön tartunk külmissziói imaórát is. Örvendetes tény, hogy a külmissziói iskola növendékei között szövetségesek vannak.

Makón az ifjúság október 3-án tartotta meg az ifjúsági konferenciai beszámolóját. Utána pedig a „Bárka elment" című színdarabot adták elö. Isten megáldotta ezt az alkalmat és sok szív megsejthette az Ő szabadításának nagyságát.

Meghívó. A szokásos őszi szabolcsi evangélizáló konferenciát ezen évben Vaján tartjuk meg november hó 6, 7, és 8. napjaiban. Szeretettel hívunk erre az alkalomra nem csupán Szabolcsból, hanem az ország más helyeiről is. A jelentkezés kötelező. Jelentkezni lehet Kovács András szövetségvezető, Vaja, Szabolcs vm. címen. Közös szállás lesz az iskolában, takarót mindenki hozzon magával. Közös étkezést is biztosítanak jutányos áron az előrejelentkezettek számára, de a jelentkezésen kérjük az étkezés igénylését feltüntetni. Hisszük, hogy Isten akar ott megfáradtakat megújítani, halottakat az életre kihozni, békétleneket megbékíteni.

Otthont keres úriasszony, máv. tisztviselő özvegye. Lehetőleg városban és minthogy járni kissé nehezen tud, lehetőleg annak is középső részében. Teljes ellátásért 160.— P-t tud fizetni. Akik ebben segítséget tudnak nyujtani, szíveskedjenek a következő címre írni: dr. vitéz Csia Sándor, Budapest, VI., Andrássy-út 83.

Győzelem a halál felett című könyv, amelynek szerzője Szücs Ernő és amelyik eléggé ismert már a Mustármag régebbi olvasói előtt, most jelent meg újból, harmadszor. — Mindazok, akik a természettudomány fényében is szeretnék még világosabban látni az élet és halál kérdését és Jézusban való teljes megoldást, e könyv olvasása után csak azt mondhatják, hogy a hívő szívüknek a halál valóban nyereség. E könyv megszerezhető a Bethánia-könyvkereskedésben is. Ára 4.— P.

A NAPTÁRAKRA vonatkozólag a Mustármag legközelebbi számában közlünk részletes tájékoztatót.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 10. szám | 1943. október

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Mit várhatunk?

Milliók kérdése ez. Nehéz aggodalmak rejlenek a lelkek mélyén, várva a megnyugtató feleletet.

Nyerhet-e kielégítő választ az, ki emberekre néz? Mit tud az emberi bölcseség mondani a jövendőről, mikor a jelen problémáit sem tudja megoldani? És mi a kezessége az emberi vélemény igazságának? Hány emberi jövendölést cáfoltak meg a bekövetkezett események! Lehet-e csodálkoznunk a felett, hogy bizonytalanságok miatt aggódó ember álmait elűzik nehéz gondjai?

Hiszen az égre tekintő embernek is sok imádságra, az ige mind mélyebb ismeretére van szüksége, hogy békességgel vallhassa: „Csak Istenben nyugoszik meg lelkem, Tőle van az én szabadulásom! Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert Tőle van az én reménységem!" De ez a békesség is olyan, mint a változó hold: „Hamar elfogy, tölte alig hogy volt". Ha nagy hűséggel nem fogjuk azt a mennyei kezet, amely hordoz ugyan bennünket és harcol helyettünk és érettünk, de nekünk is fognunk kell azt hit által, hogy a hitnek érintése biztosítsa az Úr hűsége felőli meggyőződésünk szilárdságát, mint az atyai karok között is sokszor remegő gyermek maga is átöleli karjaival édesatyja nyakát és így jut nagyobb békességre.

Isten szívén megpihenve telik meg szívünk újra és újra élő reménységgel a felől, hogy csak az Úr kezét fogva várhatunk jót egyedül. Egy percig sem szabad felednünk, hogy a nagy megpróbáltatások idejét éljük, éppen ezért áldások ideje is ez. Isten legdrágább kijelentéseit mindig akkor nyerjük, mikor nehéz útakon vezettetünk.

Mit várhatunk? Mindenekfelett annak megtapasztalását, hogy az Úr hű marad az Ő ígéreteihez. Csak néhányat lássunk ezek közül: „Hívj segítségül engem a nyomorúságnak idején és én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.“ „Mielőtt kiáltanának, én felelek; ők még beszélnek, én már meghallgattam.“ „Ime én ti veletek vagyok minden napon e világ végezetéig!“

Állandóan változó világban, szünetnélküli meg-megújuló körülmények, vagy engedni nem akaró nehézségek között, kit ne üdítene fel e boldogító kijelentés: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!“? Mindörökre áll ez a felséges ígéret: „Az én juhaim hallják az én szómat és én ismerem őket és követnek engem. És én örök életet adok nékik és soha örökké el nem vesznek és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.“

Mit várhatunk? Teljes bizonyossággal számolhatunk azzal, hogy az Ő hűsége meg nem rendül, mert „paizs és páncél“ az. „Senki sem szégyenül meg, aki téged vár.“ „Mikor vizen mégy át, én veled vagyok és ha folyókon, azok el nem borítanak; ha tűzben jársz, nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged“.

Az ige igazsága újra és újra igazolódik, mert Istennek beszéde megmarad örökké. Az Ő csodái soha el nem fogynak. Nem az emberi erőlködéssel viaskodók diadalmaskodtak minden időben, hanem akik Vele számoltak és meg voltak győződve csodái felől a legsúlyosabb viszonyok között is.

„Ime a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből . . .“

Dániel társai a hitnek eme bátor bizonyságtételéhez ezt is hozzátették: „De ha nem tenné is! . . .“ Nem azt jelenti hinni, hogy az Urat a magunk akaratára kényszerítsük, hanem az alázatos meghajlásnak ezt a mindenkori készségét: „De ha nem tenné is! . . .“ Egy bizonyos, hogy az Úr akkor is az övéivel marad, ha nem tenné is, vagy nem úgy tenné, ahogyan mi kérjük.

Mit várhatunk? Van ennél egy még fontosabb kérdés: Mit várhat az Úr én tőlem? Mert ő is vár; várja, hogy hű leszek hozzá mindhalálig. Várja, hogy végezzem el minden napnak a kötelességét. Várja, hogy ne nyugtalankodjam, ne jobbra és balra tekintgessek, hanem kitartóan felfelé: „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem!“ Tartsak ki a hitben minden körülmények között.

Igy várhatom, hogy Isten mindig Istennek bizonyuljon az én életemben is, ki az övéinek valóságos jót akar adni örökségül.

Igy lesz nemes a harcom, igy tartok ki a futásban, igy nem állok meg a cél előtt, igy teszek vallást róla minden körülmények között az emberek előtt. Ez a fetétlenül biztos útja annak, hogy megkapjam azt, amit várok, én se hagyjam cserben a reám váró Istent, ki végezetül megadja azt, amit ígért, a hervadhatatlan koronát.

NYÁRY PÁL.

Pince vagy katakomba?

A mult hetekben egyik este barátomhoz siettem egy alkonyodó mellékutcán. Hazasietők, vagy szórakozni induló városi népség jött-ment körülöttem. Imitt-amott az abakokon rádiószó szürődött ki. Amint elhaladok az egyk ház előtt, egyszerre különös hang üti meg a fülem. Egy pinceablakból jön: valaki prófétai hangon a bibliából olvas fel, — egy húsz év körüli fiatalember — egypáran hallgatják, fáradt-unottan időnként beletarkítva a hangos, monoton beszédbe egy-egy váratlan felkiáltással: Hallelujah! Pár percig megálltam, hallgattam, kik lehetnek ezek? Az igeholvasás végetért, átmentek a másik, teljesen sötét helyiségbe. Alig helyezkedtek el, észrevettek. Csend lett. A kapuban kisvártatva megjelent a vezető, a hűszéves és körülnézett. Nem tartottam becsületesnek, hogy elsündörögjek; odamentem, szóbaálltam vele. Hajszolt tekintetű, örömtelen arccal kezd rá az első bizalmatlankodás után a mondókájára. Folyik belőle: látszik, sokszor elmondta már. Megbiztosít afelől, hogy meggyőződésért szívesen meg is hal, ha kell. Közben kiderül, hogy az egyház szerinte Babilon, a helybeli és országos ébredési csoportokat nem ismeri, sem az ébredésekről nem tud — nem is érdekli. Pár szektát sorol fel, ezekről tud. Nem érti, mi az evangélizáció, mire való egyáltalán a hivogatás? Aztán buzgó térítésbe fog. Mikor bizonyságot tettem arról, hogy már átadtam magam Krisztusnak, kijelenti: ez nem elég! De azért ezentúl testvérnek szólít. Beszélni kezdtem neki az egészséges, felelős keresztyénségről, de nem figyelte, önmaga körül kerengett tovább.

Fiatal, jóeszü, jókülsejű ember. Nagyon megfájdult a szívem miatta. Szegény, eltévedt testvér! Elbúcsúztunk: viszontlátásra! Sietve ment vissza a pincébe és azonnal elkezdődött a sötét oduban az éktelelen lárma. Visítás, kiáltozás, értelmetlen szavak. Egy darabig ott állottam az ablak előtt. Visszatetsző és elszomorító volt számomra ez a beteg pincehelyiség. Milyen más, mikor a katakombák áldott, forró, életes szent légkörére gondolok! A csillagos égre néztem és fellélekzettem. Boldog hálával töltött be az a nagy, egészséges harmónia, ami végigömlik a teremtettségen. Megszólíthatom a Mindenség szívét és Ő tanít engem, hegyen-völgyön, utcákon járva. Szavakon és sorsokon át üzen. Sok mindent üzent most is ezen a szomorú kis epizódon keresztül.

Hogy is van ez az elkülönülés? Lehet-e ez öncélú? A Sátán arra ösztönöz, hogy nagyképűen időszerűtlennek és túlhaladottnak mondjuk ezt az egész kérdést. Mi nem vagyunk elkülönült szektás rajongók, minket nem fenyeget ez a veszély. Pedig titkos terve és vágya, hogy minket is a betegesen elkülönülő, szűkkeblű lelki önzésbe, majd tévelygésbe vigyen. Szeretne a pincébe dugni minden hívőt. Hány őszintén kereső szívvel tette meg ezt már! Igyekszik előttünk elleplezni az igazságot.

A világ alatt kettőt ért az Írás. Az Isten ellen lázadt emberek lelkiségét, magatartását, művészetét, melyet a világ fejedelme, a Sátán diktál. Ettől gyökeresen el kell szakadnom, különben nincs meg bennem az Atya szeretete. De van egy másik értelme is: a teremtettség, az Isten zsámolya, a benne élő, bűnnel küszködő emberiséggel. Ezt a világot nagyon szereti Isten. „Úgy szerette Isten e világot..." Az elsőtől éppen azért kell olyan határozottan elfordulnom, hogy beleáradhasson szívembe az Aya szeretete a második iránt. „Ránk vár a világ!" — Az Ige szerint sóvárogva. *Ezt* a világot szereted-e Testvér? Ha nem, elszakadtál az Isten szívétől, aki Egyszülöttjét áldozta érte.

Mi lesz velünk, ha pincébe huzódva földalatti hatalmak kerítenek hatalmukba bennünket, magunkkal törődünk s az élménykeresztyénség mámorában nem fordulunk tusakodó szeretettel a teremtett világ felé? Nagyon kemény és túlzó az elrettentő példa tudom, de az Úr üzen rajta keresztül és figyelmeztethet veszélyekre. Mint az autóroncsok a veszélyes kanyarnál.

Ti vagytok a világ savai. Be kell állnunk a nagy vásárba becsületesen tusakodva és vigyázva, hogy utaikat ne kövessük. Az Isten Lelkétől indult igazi ébredés mindig sóvá tudott lenni a világ számára. Nem volt közömbös neki a nemzeti lét és a társadalmi bajok. Életünk súlypontja a mennyei Jeruzsálemben van, itt jövevények vagyunk, de küldetésünk itt van. A mennyben már nem menthetünk lelkeket. Más a pince és más a katakomba. Egyikben önként és bűnösen húzódnak meg, a másikban átmenetileg, kényszerűségből, mint egykor. De ennél a felelős szeretet túlsugárzott a sötét boltíveken, átváltoztatta, legyőzte a parázna Rómát. Az üldözött s félrehúzódni kényszerült herrnhutiak szeretetükkel a nagy világ felé fordultak s idegen földrészekre is elhatott ez az isteni szeretet. Katakomba volt ez is, nem pince. Te melyikben vagy? Nem kezd az életed pinceszagúvá válni? Vannak hívők, akik elvből nem olvasnak ujságot, nem törődnek a háború borzalmait szenvedő világgal. Nem imádkoznak békéért, holott az Ige mást parancsol. Aki igy gondolkozik, olyan lépcsőn indult el, mely a pincébe, az önző, tévelygő elvonulásba vezet. Sok szomorú példa van előttem nemcsak az ördögi, tévelygő szekták soraiban. Jöjj ki a napfényre, hol sok hajszolt, boldogtalan élet tülekedik az élet piacán. Légy természeti, evangéliumi egyházadnak anyádnak hű gyermeke. Ne légy vak és gögös a mult értékeivel szemben. Ha pedig katakombákba fogunk ismét kényszerülni, szívünk akkor is lendülő, másokért imádkozó, napfényes szív marad.

A katakombákban nincs tévelygés és nincs rajongás. De van a Szentlélek mámoros öröme. Nagyon hideg, józan és értelmi lett a keresztyénségünk, a túlzók rajongását sajnálkozva, megvetve emlegetjük. Ki mondja ránk, hogy édes bortól részegedtünk meg? Ez a szomorú, groteszk, beteg „örvendezés és nyelveken szólás" sürgeti az igazit, az egészségest, a magával ragadó, Szentlélekkel betelt életet. Nincs semmi, amit Isten keményebben ítélne el, mint a haszontalan, eredménytelen életet. Testvér, imádkozol-e ébredésért, békéért, vagy hiába vár rád sóvárogva ez a teremtett világ? Dolgozol-e az egyházadban vagy a pincében bírálgatsz tétlenül? Mi a vágyad? Élet vagy halál? Mi az otthonod: pince vagy katakomba?

Ha nehéz idők jönnek jól vigyázz hová szaladsz, nehogy eltéveszd a lejáratot. Nehogy pincébe juss a katakomba helyett! *Szűcs Tibor.*

Sátán vértanui

Az én igám gyönyörűséges és az én terhem könnyű. Máté 11 : 30.

Elveszett az az ügy, amelynek nincsenek vértanúi, mondják egy-egy nagy emberi célnak a képviselői, amikor eszméiket híveik vérével akarják öntözni, hogy azok még inkább gyökeret verjenek.

Az igazság azonban az, hogy a vesztett ügyet a vértanuk vére sem mentheti meg. Sok nemes és derék ügyért ontották már vérüket az emberek, sokszor azonban érthetetlen semmiségekért is.

Sok ámító hitetés vitt már ezreket vérpadra vesztett ügyért.

A legnagyobb Hitetőnek, a Sátánnak is igen sok vértanuja volt már és ma is milliószámra menetelnek megvakított, elbódított követői a biztos halálba őérette, egy régen vesztett ügyért.

Nem mondja meg neked, hogy kicsoda, nem fedi fel emberölő szándékait, hanem álarcba öltözve lép eléd. Tudja, hogy a boldogságot keresed s azt mondja neked, hogy a boldogság a pénzben van, a sikerben van, emberek elismerő tiszteletében, abban, hogy nevedet halálod után is évszázadokra fenntarthatod, köbevésett emlékezeted előtt késő utódok sorai hajlanak majd meg tisztelettel s példa leszel eljövendő koroknak. Ne mutasd meg soha senkinek a szívedet, ne higyj az embereknek se, ne szeress igazán senkit, mindenáron kerüld a szenvedést, egy percnyi örömet se tagadj meg magadtól s ne engedd, hogy mások miatt neked kevesebb jusson.

Mennyi mindent hazudik még és te elhiszed, elindulsz hívó szava után és miközben szakad verítéked, össze-vissza taposnak a veled együtt törtetők, egyre azt liheged fuldokolva, hogy már közelebb vagy a boldogsághoz.

Ahogy az évek mulnak, a hitetés már nyiltan mutatja magát, megmondja a Sátán neked, hogy minden út romlásba visz, a tied is. Hiába voltak szép gondolataid, nemes céljaid, az élet, amit az ember kapott, csupa nyomorúság és nincs aki segítsen. És te ezt is elhiszed s ebben a kétségbeejtő hitben vonszolod magad, futásod meglankadtan vergődéssé válik, már a munkád sem tud kivonni kínzó miértjeid pergőtüze alól és keserű panaszok között nyomorultul rogysz a sírba, mint aki egy percig sem volt ember, Isten irgalmából életre teremtett, drága lelket hordozó ember. Igy avat vértanujává a Sátán.

Vagy azt mondod, azért is, összeszorított fogakkal nekilendülsz újra a munkának, ha megszakadsz is bele, nem hagyod abba, miközben belül ezer kín tűszúrásai égetnek és szívedből megutáltad a napot s megátkoztad az órát, amelyben születtél, mosolyogsz az emberek felé, mert nem bírnád el, hogy ezt a szörnyű nyomorúságot még az ő sajnálkozó, hideg kacagásuk kísérje. Így gyötröd magad, amíg bírod, azután összepréselt fogaid hirtelen szétengednek s odarogysz holtan a többi megcsalt, becsapott sátánvértanu mellé.

Drága embertestvérem, ne ily halált, ne ily véget keress!

Ne légy vesztett ügy vértanuja!

Hazug jelszavak, hazug ígéretek, kiszáradt kutak mellől riadtan ébredj és fordulj oda régen váró Istened felé, akinek valóban drága vagy, aki mielőtt te egy csepp verítékeddel megajándékozhatnád, vért verítékezett éretted, a kereszten pedig halálig elvérzett.

Vedd magadra Jézus igáját, meglátod, nem nehéz, boldogság után sóvárgó szíved ez alatt az iga alatt pihen majd igazán, gyönyörűséget hiába hajszolt szemed könnyek között tekinthetnek Urad arcára, ahonnan változatlan hűség és jóakarat árad feléd.

Életet adott érted Jézus, életet kér. Csak az Övé lehetsz, megnyert ügy győztes Vezére hív, akinek zászlaja alatt, ha meghalsz is, élsz és mivel az Övé vagy, soha meg nem halsz, csak Haza költözöl.

Mielőtt eddigi urad, a nagy Hitető, magával sodorna a teljes romlásba, jöjj és légy a te Uradé, életeddel, ha kitüntető kegyelméből megengedi: haláloddal is.

Zimányi József.

Milyen nagy a bűn?

(2. folytatás.)

KONFERENCIAI ELŐADÁS.

Miután így nagyjában tisztáztuk azt a kérdést, hogy mi a bün: felelnünk kell a másik kérdésre is, hogy milyen nagy a bün. Már kezdetben megadtuk a feleletet erre a kérdésre: nagy. A továbbiakban csak ennek a tételenek a bizonyításáról van szó.

Elsősorban is a bün (amikor bünt emlegetek, voltaképpen a bün gazdájára, a Sátánra gondolok) nagyobb akar lenni Istennél is. Azt világosan látjuk, hogy Istennek jó ajándékainál mennyivel nagyobb erő. Hogy meg tudja rontani azokat! Itt van pl. az, amit hitnek, lelki életnek, vagy összfeoglaló szóval vallásnak nevezünk: hogy be tudja szennyezni mindazt, aminek az volna a hivatása, hogy Istent dícsérje. Hiúsággal, hencegéssel tölti meg annak a szívét, akinek a szószékről Isten törvényét és a bünbocsánat üzenetét kellene hirdetni; önelégültséggel tölti meg azoknak a szívét, akiknek az Ige hatása alatt össze kellene törniök; ott látja az ember a divatbábokat, a tisztátalan tekintetüeket, a kőszívűeket és a bünnek sok és sokféle áldozatát, ahol Isten Lelkének kellene uralkodnia. Tehát még itt is az történik, amit a bün akar — itt a szent helyen. Valóban beül a bün az Isten templomába és isten gyanánt mutogatja magát.

Istennek azonban nemcsak az ilyen ajándékait rontja meg, hanem a legnagyobbat is: Jézust is megrontja — erejének Istentől engedett mértéke szerint. Az Isten Fiát megtapodja, a szövetség vérét tisztátalannak tartja, a kegyelemnek Lelkét bántalmazza (Zsid. 10:29). Amikor a próféta azt mondja Isten szenvedő szolgája felől, hogy megostoroztatott büneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért: mit gondoltok, ki ostorozta meg őt, ki rontotta meg őt? Amikor hátát adta a veröknek, ki és kik verték őt? Igaz ugyan, hogy az Úr Jézus, Istenek e szenvedő Szolgája, maga szolgáltatta ki magát erre. Ő maga tette oda életét az oltárra; ő maga adta oda másik orcáját is, hogy megköpdössék; ő maga maradt ott Jeruzsálemben, hogy tövissel koronázzák meg őt. De mialatt ő az Istennek való engedelmességben hagyta mindezt tenni magával: lássátok meg, hogy tombol a bün. Dühöng, mint a vihar és kiönti rá haragja poharának egész tartalmát. Az ördög nem akarja, hogy Istennek a Fia uralkodjék, ezért meg akarja semmisíteni őt, maga alá akarja gyűrni, ajkára fakasztja az elgyötört kiáltást: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Ő nagyobb akar lenni, mint Isten. Ő akar életed vitathatatlan ura lenni. Gyakorlatilag úgy is látszik, hogy ő az úr benned és körülötted. Nézd a golgothai keresztet: amely Jézus kibeszélhetetlen szeretetét hirdeti, hirdeti egyúttal azt is, hogy milyen nagy bün.

Nagyobb, mint a világ. Ezen a világon minden az Ő hatalma alatt van. Az Úr Jézus e világ fejedelmének hívja őt. A fejedelemnek pedig alattvalói, hadserege, hódító célja van. Erről a fejedelemről vagy diktátorról valóban elmondható, hogy totális uralomra pályázik ennek a világnak az életében.

Ebben a világban úgy jelenik meg, hogy mindent betölt. Mint a meleg átjárja a vizet, a vasat, a levegőt anélkül, hogy első tekintetre észrevennéd, úgy jár át a bün mindent és mindenkit ezen a világon. Betölt: ez nem csak azt jelenti, hogy ott van egy városi közgyülési teremben, egy fiú és leány között folyó beszélgésben: csak egyszerűen jelen van mint érdeklődő, de tétlen résztvevő. Nem úgy van jelen és nem úgy tölt be mindent ezen a világon, mint ahogy a vízzel telt poharat betölti a víz. A bün nem ilyen tehetetlenül és szenvedőlegesen van jelen ebben a világban. Úgy van benne jelen, mint emberben az éhség, amely türelmetlenül hajszol; mint emberben a vágy, amely kilégülést keres; mint emberben az indulat, amely mozgásba hoz. Mint autóban a mótor és benzin, amely viszi és sodorja a gépet. A bün jelenléte ebben a világban aktív.

Nem csak az a fontos vonása, hogy hajtóerő gyanánt tölti be ezt a világot, amelynél feltétlenül nagyobb, de át is járja, mint ahogy a füst átjárja a dolgokat. A bün is, miként a füst, maga mögött hagyja a szennyét és szagát. Azért bünszagú ezen a világon minden. Ezért érzik ki a bünszag mindenből ezen a világon: a jótékonyságban, az istentiszteletben, az anyai csókban, ebben a konferenciai előadásban, — mert a bün mindent átjárt és maga mögött hagyta illatát. Csak ott szünik meg ez az átható, útálatos szag, ahol a Krisztus jóillatja erőteljesebben árad.

Ugyan miért figyelmeztet bennünket az Ige: „Ne szeressétek a világot, sem azokat, amik a világban vannak!" — ha nem amiatt a kísértés miatt, hogy magunk is hatalma alá kerülünk annak, aki halálnak illatával betölti azt a világot, amely nékí szolgál.

Nem tartozik szorosan tárgyamhoz, de mégis megemlítem, hogy éppen az a körülmény, hogy ebben a világban a bün olyan gáttalanul terpeszkedik, azt jelenti, hogy Isten megváltottainak, a keresztyéneknek van egy bizonyos feladata ebben a világban is: hogy ennek a világnak életben segítsenek a bün hatalmát megtörni és Isten uralmát diadalra juttatni.

A bün nagyobb, mint én. Nem azért mondom ezt utoljára, mintha fontosság tekintetében volna itt a helye. A bünnek a nagy és a nagyobb voltát én úgy tapasztalom meg, hogy nálam nagyobb. Saját magamon érzem meg, hogy mennyire tehetetlen az emberi erő a bünnel szemben.

Hozzám képest akkora, mint a tenger: akkor nyel el, amikor akar. Egy darabig pacsáljak csak a szélén és uszkáljak benne. Ez még nem is olyan kellemetlen. Egyszer csak azon veszem magam észre, hogy ő lett úrrá fölöttem; hogy elvesztettem benne a talajt a lábam alól. A fuldokló ember pedig úgy a hatalmában van a víznek, mint az egér a macskának.

(Vége következik.)

dr. Czakó Jenö.

(6)

. . . nem tért vissza."

HADIJELENTÉSEKBŐL jól ismerjük ezt a kifejezést. Nagyon megkopott és elszürkült a sok használattól, mégis nagyon komoly: húsba, vérbe és életbevágó jelentése van. Amikor arról értesülünk, hogy: egy gép nem tért vissza, — sohase felejtsük, hogy a gépnél sokkal drágább: a gép legénysége is odaveszett . . . Bizonyára nem jószántukból nem tértek vissza, hanem mert nem „térhettek" vissza: elvesztek vagy meghaltak. Talán még ennél is tragikusabb, mikor Krisztus útján elindult életekről halljuk vagy látjuk, hogy addig-addig kószáltak el a nyájtól, míg rájuk is érvényes lett a szomorú jelentés: nem tért vissza . . . — Akinek már „valakije" nem tért vissza valahonnan, az érti meg igazán e rövid néhány szó igazi jelentését. Dehát nem „valakink"-e nekünk minden lélek, akik valamikor a keskeny úton jártak? . . .

*

MENNYI FÁJDALOM sír fel Pál sóhajából, mikor jelenti: Démas engem elhagyott a jelenvaló világhoz ragaszkodván. Nem az volt a baj, hogy Pált hagyta ott, hanem hogy Krisztustól is eltávozott. A Jézust otthagyó gazdag ifjú „szomorúan" ment el, mint aki tudat alatt megérezte, hogy ő sem tér vissza soha többé . . . A tíz meggyógyított bélpoklos közül csak egy tért vissza, a többi kilenc nem. Ananiás és Safira sem térhettek vissza soha többé, pedig látszólag csak egy lépésnyit távoztak a gyülekezettől. — Megfigyelhetjük: azok nem térnek vissza, akik Jézussal való találkozásuk után vissza-visszacsavarognak a világba, mint kutya az okádékára. Nagyon kockázatos játék a világba visszajárni önálló vállalkozásokra, kalandokra, zsákmányra. A vállalkozások leginkább nem sikerülnek, a vállalkozók: nem térnek vissza . . . Nem hiába óvta Jézus a tanítványaiul jelentkezőket a visszatéréstől még akkor is, ha mindjárt csak halottaikat akarták eltemetni, vagy csak búcsúzni szerettek volna az elhagyottaktól, vagy most vett szántóföldjüket kívánták megnézni. Ha egyszer Jézus mellé állottunk, ne csavarogjunk vissza a világba senki és semmi kedvéért, mert könnyen ottveszünk.

*

BIZONYÁRA sok kedves arc elevenedik meg előttünk, akik valamikor közösségünkhöz tartoztak s most — nincsenek köztünk. Kirándultak a világba valakiért vagy valamiért — azzal a gondolattal, hogy aztán visszajönnek s —: nem tértek vissza . . . Úgy jártak, mint az a mult világháborúban kintrekedt beregi magyar, akivel messze orosz földön találkoztam az elmult télen. Sokáig nem felejtem el könnyes tekintetét, amint arra a kérdésemre, hogy nem vágyik-e haza Magyarországra, csak ennyit felelt: már nem lehet . . . Családot alapítottam, elég jó állásom van, idegyökereztem. Nem tért vissza, amíg lehetősége volt rá: végül is a nagy orosz tengerben elveszett a magyarság számára. — Hányan vesztek így el az Isten országa számára? Kél-e imádság szívünkben ezekért, hívjuk-e őket vissza?

*

MARADJUNK csak a Jézus közelében, maradjunk meg közösségünkben. Szörnyű vihar csattanásai hallatszanak felénk, hideg tépő szele már eljutott a Krisztusba beoltott életek régi és zsenge hajtásaihoz. Ne csellengjünk hát el, mert: ki tudja, visszatérhetünk-e még? . . . Ezer alkalom hív a „kirándulásra", de vajjon, lesz-e egy alkalom a m e g t é r é s r e? A fészkéről elszálló madár hamarabb és könnyebben visszatalál, mint az ő Urát ott hagyó lélek. — A mi Urunk nem csősz, aki a „máséra" vigyáz, de Jó Pásztor, aki életét adta az övéiért s aki Benne marad tehát: nem kószál el Tőle, — azt senki és semmi ki nem ragadhatja az Ő kezéből. Pál ebből a biztonságból mondhatta el: sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Isten szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

*

AZ A KÉRDÉS, hol tartasz? Ha azon gondolkoznál éppen, hogy ne ránduljon-e ki a világba egy kis változatosságért: üzd el a kísértőt, míg nem késő. Ha már úton vagy „vállalkozásod" felé: hamar fordulj meg és térj vissza. De ha talán ez az üzenet már a moslékos vályúnál találna: még akkor is inkább légy idejében visszatérő és kegyelmet nyerő „tékozló fiú", mint „vissza nem tért" — snájdig, „rendes" ember a kárhozat számára . . .

Ott a messze földön, árván, hontalan,
Halld meg a kiáltást: fiam, fiam!
Vár Atyád szerelme, vár rád vígasza,
Jöjj a messze tájról, oh jöjj haza! . . .

SZÁNTÓ JÁNOS.

Olvasta már?

AZ ALÁBBI ÚJ KIADVÁNYOKAT:

Szikszai Béni: Hívők kísértései (II. kiadás)	1.80
Szántó János: Véletlenül . . .	—.60
Mackintosh: Elmélkedések Mózes harmadik könyve felett	4.50
Szikszay: Keresztyén Tanítások (Új kiadás.)	14.—
Szűcs Ernő: A csoda vígasztalása	2.50
Spourgeon: Gondolatok (Spourgeon műveiből)	4.50
Armstrong: A két árva (Elbeszélés.)	3.20

*

NYOMÁS ALATT:
Szikszai Béni: HÉTKÖZNAPOK DALAI.

*

LEVELEZŐLAPOK bibliai szöveggel —.20, —.24

Bibliai szöveggel KÖNYVJELZŐK —.16

*

FALIMONDÁSOK fekete és színes kivitelben 1.—, 1.40, 2.—

Bibliai idézetekkel LEVÉLPAPIR színes papíron, csomagja 3.—

*

908. sz. BIBLIA félvászon kötésben 5.—

ZSOLTÁR 32-des alak 2.60
16-dos alak 3.80

*

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
32843 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1943. NOVEMBER
XL. évfolyam — 11. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYARY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

FELHIVÁS! Szeretettel felhívja a kiadóhivatal lapunk előfizetőinek figyelmét arra, hogy akinek előfizetési hátraléka van, december hó elején mindenki megkapja hátralékának pontos kimutatását, befizetési lappal együtt, hogy ezt rendezhesse. Azoknak az előfizetőknek, akik előfizetésüket 1944. január 15-ig nem rendezik, azontúl a lapot már nem küldjük, mert az előfizetési díj be nem küldését a lapról való lemondásnak tekintjük.

1943. **Nagy örömmel** adja hírül ezúton is a Bethánia Egylet, hogy titkára Borbély Béla és Vajda Erzsébet november 11-én Debrecenben házasságot kötöttek. „Legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban." Az a kérésünk kíséri őket együttes útjukon, hogy ezutáni életükben még gazdagabban teljesedjék be Istennek fenti és házasságkötési meghívójukra írott igéje.

Kedves örömben volt része a nyíregyházi közösségnek is. Soltész Kornél és Kállay Margit kötöttek házasságot, mely alkalommal a közösség tagjai szeretetvendégséget rendeztek, ahol Turóczy Zoltán egyletünk elnöke, Rózse István és Joób Olivér ev. lelkészek szolgáltak az igével. Legyen az új házasok életében Istennek minden útja valóban kegyelem és nagy hüség.

Nyírkércsen az ottani közösség tagjai évfordulói szeretetvendégséget rendeztek. A szeretetvendégségen Borbély Béla titkárunk szolgált.

Gellért Margit leánytitkárunk meglátogatta a szabolcsi közösségek leánycsoportjait. Körútja alkalmával szolgált Kisvárdán, Tiszakanyáron, Dombrádon, Ófehértón, Vaján, Mándokon, Nyírbátorban, Nyírbogáton és Nyíregyházán.

Hajdúböszörménybe látogatott le a budapesti Bethánia néhány tagja, ahol igével, személyes bizonyságtétellel és énekszámmal szolgáltak az október 31-i ünnepélyen és más gyülekezeti alkalmakon.

Sátoraljaújhelyen végzett evangélizációs szolgálatot az egylet főtitkára, ahol szolgálatában a budapesti ifjúsági szövetség néhány tagja is segítségül volt.

Miskolci szövetségünket néhány napra Szamosközy Zoltán testvérünk látogatta meg és szolgált ott az igével.

Borbély Béla titkárunk Nagyvázsonyban az ev. és ref. gyülekezetben végzett evangélizációs szolgálatot. Ezt megelőzőleg látogatást tett Felsőmocsoládon és Tótvázsonyban is.

A vajai konferencián a szolgálatokat Benke József, Borbély Béla, dr. Kálmán Sándor, Konrád György, Szabó Dániel, Szamosközy Zoltán, Szikszai Béni, Szűcs Tibor, Vajda Erzsébet és Vajda Mária végezték.

A papíroskorlátozó rendelkezések értelmében a naptár kiadások bizonytalannak mutatkoztak. Éppen azért a Bethánia-könyvkereskedés úgy határozott, hogy nem naptárt, hanem áhitatos könyvet ad ki az 1944. évre, az áhitatos könyv kiadása azonban ugyancsak papírhiány miatt még mindig késik. Szeretettel kérjük olvasóink türelmét azzal a reménységgel, hogy ha későssel is, e drága lelki áldásokat rejtegető áhitatos könyv mégis csak megjelenik.

135 helyre heti 10.000 példányban megy széjjel a Bethánia evangélizációs röplapja. Ára 4x10 példányonként 1.— pengő. Aki e szolgálatba bekapcsolódni óhajt, mindig a hónap 15-éig jelentse ilyen természetű igényét.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 11. szám | 1943. november

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

A köd fölött

Héviz fürdőn töltöttem egy hetet. Ablakomon reggelenként kitekintve a Rezi felé vonuló völgyben rendszerint nagy ködöt láttam. Ennek itt megvan az ősz nélkül is az a különleges oka, hogy sok párolgó melegvíz-felület van a környéken. Néha még a szomszéd házat se láttam. Az az érzésem támadt, ami — azt hiszem sokakban felkelt már — hogy ez a köd felterjed a magas égig. Pedig csak egy kicsit kellett azután a domboldalban feljebb mennem, a köd tisztult s csakhamar kiragyogott a nap.

Nagyon sok ember állandóan ilyen ködben él. Lelki ködjük mindent eltakar, látóhatáruk nincs, sokszor a szomszédot se látják jól. Sőt minket is sokszor elborítanak úgy a világ gondjai, bajai, a mindennapi nehézségek, hogy ebben a ködben elvész a kedvünk, meglankad erőnk, elsötétülnek kilátásaink. De nemcsak a bú-baj köde vesz bennünket körül, hanem a magunk és mások bűnei is. A bűnök mocsarából száll föl ez a köd, a napot nem látjuk, csak itt-ott villódzik egy-egy lidércfény. Főképpen a saját bűneink köde az, ami sokszor áthatolhatatlannak látszó módon vesz bennünket körül és a járásunk is sokszor olyan süppedővé válik, mintha a hévizi tó iszapjában lépkednénk.

De nemcsak a magunk bűne, hanem a mások bűnének a látása is lehúz bennünket. A hévizi tó mélyebb részein cölöpökre szegezett lécekbe kapaszkodhatik a fürdőző és ezek tartják a víz színén. Nekünk is vannak ilyen kapaszkodóink, egy-egy bibliai hely, melyek vigaszt, bátorítást, útmutatást tartalmaznak, azonban látóhatárunk mégis sokszor homályba merül.

Magasabbra kell mennünk, hogy a köd fölé kerüljünk és felfelé a kilátás egészen szabaddá váljék. Ha őszinte és igaz vágyakozással fordulunk Isten felé és felfelé irányozzuk lépteinket, feljutunk a Hermon-hegy csúcsaira s meglátjuk ott Jézusnak és az Ő szentjeinek alakját.

Boldogok, akiknek szívük tiszta, — azok az Istent meglátják. A bűnnel való komoly szakítás és a Jézus vérében megtisztított lelkiismeret által válik ragyogó kékké az ég, melyen keresztül a látóhatár kitágul és felséges célokat mutat.

DR. VITÉZ CSIA SÁNDOR.

Lelki ház — testi kövekkel.

... épüljetek fel lelki házzá ... I. Pét. 2 : 5.

Lehetetlen dolog betonbunkert vályoggal keverve építeni. A vaserődök acéllemezeit sem lehet sárhabarccsal összefogni.

Éppen ennyire képtelenség a lelki házba testi téglákat beépíteni. Pedig mi ezt akarjuk!

Menjünk csak végig az életünk pár területén és ismerjük el, hogy így van.

A nyáron megadta Isten, hogy szolgálhattam néki, dolgozhattam érette. Nagy örömmel álltam a helyemen. Egy csendességemben azonban megkérdezte tőlem az Úr, hogy vajjon ugyanilyen szívesen tennék-e mindent, ha egyedül kellene ott lennem? Éppen annyira ragyogó és vidám arccal maradnék-e a posztomon, ha elvenné mellőlem a kedves és megszokott személyeket? Szomorúan kellett válaszolnom, hogy nem!

Ennek oka pedig az, hogy a lelki munkába beépítettem a környezetemet, a hozzám közelálló embereket.

És nálad mi a helyzet ezen a területen? Tudsz-e teljesen csak az Úrért fáradozni? Vagy pedig végzed a missziókat, mert ez jó és kellemes időtöltés? Mert közben együtt lehetsz barátaiddal, testvéreiddel?

Tovább vizsgálgattam aztán magamat és megláttam, hogy bizony a közösségbe való járásom mögött is sokszor ez van. Eléggé szégyenletes tény, de nem mindig az ige iránti éhség vezet az összejövetelekre.

Járunk szorgalmasan az órákra, mert ha otthon maradnánk, akkor sokkal egyhangúbban telne el az este. Elmegyünk, nem azért, mert sóvárogjuk az Úr üzenetét, hanem mert olyan jó látni az ismert arcokat, olyan meghitten el lehet utána beszélgetni egész kapuzárásig.

Szorgalmasan építjük a lelki házat és nem vesszük észre, hogy az egyes falakba bekerül egy-egy nem odavaló, könnyen szétmálló kő.

Vegyük csak szemügyre lelki házunk egy következő oldalát: Milyen az örömünk?

Az ige azt mondja, hogy „Örüljetek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljetek." (Filippi 4 : 4.) Nem ott van a hiba, hogy mi megszomorodott, vagy savanyú ábrázattal járunk. Tele vannak napjaink nevetéssel, vidám percekkel. Látszólag nincs is ebben semmi kivetni való. Egyedüli, de végzetes baja ennek csupán az, hogy nem az *Úrban* való öröm.

Milyen ritkán tölti el újjongó, túláradó boldogság szívünket a felett, hogy a mi neveink fel vannak írva a mennyben! Mennyivel gyakrabban felderül az arcunk, más, de nem lelki öröm miatt!

Pedig ezek csak vályogtéglák, nem a lelki házba valók!

Sajnos, még a csendes órám örömeit sem sorolhatnám minden esetben az Isten szerintiek közé. Sokszor megnyugtat az ige, mert azt veszem ki belőle, hogy sikerül az elkövetkezendő vizsgám, nekem van igazam az annyit vitatott kérdésben, meg fogok gyógyulni betegségemből.

Félelemmel kell most arra gondolnom, hogy mi lesz a sorsa az ilyen nehezen összetákolt, földiekkel keverten épített lelki háznak az ítéletben?

Hiába jó és rendíthetetlen ugyanis a krisztusi alap, ha a falak gyengék! A testi téglákat egyszer kiüti a többi mellől Isten. Ha sok volt belőle, akkor bizony könnyen megtörténhet, hogy összeomlik egy-egy oldal.

„Hogy kinek-kinek a munkája minémű légyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, melyet ráépített megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tüzön keresztül." (I. Kor. 3 : 13—15.)

Aki erre vágyik, ám építsen tovább korhadt fából „lelki házat". Én azonban arra kérem Jézust, hogy még most szabadítson meg a földi tégláktól, hogy megmaradhasson Krisztuson nyugvó házam az örökkévalóságban is.

Szamosközy Zoltán.

Megjelent a bibliaolvasó naptár. Ára 20 fillér. Mindennapra tartalmaz egy textust és összefoglaló címét. 50 példányon felüli rendelés esetén 25% kedvezményt nyújt a Bethánia titkári hivatala. Egy példányért 24 fillér küldendő be bélyegben.

Isten iránti hálával közölhetjük, hogy szabolcsi testvéreink Vaja községben a mult évihez hasonlóan ebben az esztendőben is megrendezik a karácsonyi vásárt. A karácsonyi vásár mult évi tiszta jövedelme jelentős összeggel járult hozzá az Alcsuton létesítendő ifjúsági barak költségeihez. Arra kérjük szeretettel szabolcsi testvéreinket, hogy akinél valamilyen kézimunka van, vagy valamely dolgot a karácsonyi vásárra szánt, azt november végéig jutassa el Jánoszky Ilona testvérünk vajai címére.

Dr. Graf Elemér törvényszéki tanácselnök a Bethánia üv. alelnöke, október 31-én és november 1-én a makói fiókegyletet látogatta meg. Krisztus Királyról szóló bizonyságtételében a Király szeretetéről beszélt, aki ha felemeltetik, mindeneket magához vonz.

Ő SZERET!

Nagy kincsesbánya, amit legkevésbbé aknázunk ki. Pedig *óriási erőforrás*, ami acélossá teheti a fáradt izmokat. Mérhetetlen zuhatag árja úgy hullhat reá életemre, mint megannyi gépet hajtó hegyipatak zúgó vízesése. *Vigasztalás:* a bánat idején. Csalódtál abban, akit szerettél? — Nem kapod meg mindazt, amit vártál, amit érzel és adsz az embereknek? Legyen *elég, hogy Ő szeret.* Éld át igazán, mélyen: Ő szeret nagyon!

Mostanában sokat hallok keresztyén férfiakról és nőkről, akik sokat szenvednek házsártos, zsémbes hitvestársuktól; titkon átsírt könnyek, panaszok emésztik őket. Miért? Vajjon lehet-e hiányt érezni, szeretetre vágyni: ha Ő szeret?! Akard hát szeretni környezeted, viszonzást nem kérve, nem várva s újjongj győzelmes újjongással: Ő szeret!

Valaki, hívő leány, levelet írt, kérve: beszéljek a barátommal s győzzem meg, oktalanul cselekszik, hogy nem viszonozza gyöngéd érzelmeit. Szenvedő leány, lásd meg, — mondottam — a boldogságot nem adhatják emberek... „De mikor én úgy akarom szeretni, boldogítani s tudnám is boldoggá tenni őt!" Balga szív! (Mily csalóka!) Csak Jézus adhat boldogságot, de ez igazi és elég boldogság!

Ő szeret. Ez adhat igazi *missziói felelősséget is.* Vinni, elmondani, ragyogni, sugározni az Ő szeretetét. Jézus szeret! Téged, aki poklok felé rohansz, aki téboly szélén állasz, ki eszelősen futsz csalóka boldogság után: Ő szeret...

Ez adjon *erőt a megszentelődésre.* Ha Ő ennyire szeret: nem vehetem könnyen bűneimet. Gyűlölség, elkeseredés húzódik meg a lelkem mélyén azzal szemben, aki bántott, vagy az Úr ügyének ellensége?... Lohadjon le a tűz, mely haragra tüzel! *Ő szeret* — és én nem gyűlölhetek egy percre sem földi embert. Ez a szeretet égesse ki bennem és belőlem a kényelmes, önző, hiú, öntetszelgő farizeus ént, a kevély óembert s a látszatkeresztyént. Ő szeret: golgotai, véres-kereszt-szerelemmel: s nekem halálba kell adnom a sértődő, a tömjént, és dicséretet, elismerést váró álhívőt, — a megalkuvó „hazugság fiát"; nem élhetek *én,* engednem kell *Őt* élni. Bántsatok, nevessetek ki, olvassátok fejemre (szeretetlenül bár) bűneimet, ítéljetek meg, mit számít, nem fáj, ha fáj — hadd fájjon! — hiszen Jézus szeret nagyon! Meg kell térnem csöndben, alázatosan!

Oh, dédelgetett én! Keresztre kell menned, mert Az, aki az én Megváltóm, hű Uram, Akit én követni vágyom — (s akarom Őt követni!) — alázatosan keresztre adta magát szeretetből.

Volt idő, amikor buzgó és kemény bizonyságtevője voltam a bűnt megítélő Igének. Utána sokszor üres, de ilyenkor mindig nyugtalan lett a szívem. Megtérést hirdető tanítvány-szívek: csak Jézus keblén nyugodhattok meg! Ott leltem én is békét, nyugalmat.

Aztán nagyon fájt, hogy nem tudom igazán szeretni az embereket. Vádolt emiatt a szívem: úgy éreztem, nem nyerhetek érte bűnbocsánatot. A jövő élet felől pedig bizonytalanságban voltam. Az Úr könyörült rajtam: megjelentette, hogy Ő — érettem, az én bűneimért is — meghalt: s üdvösségem készen van. Üdvbizonyosságot nyertem.

Újjongó szívemmel úgy láttam ekkor, már többet e földön nem kaphatok. Aztán kitűnt, hogy adott esetekben, kis narancshéjakon, hétköznapi ütközetekben, otthon és másutt, szóban és cselekedetekben: újra elbuktam. Bukásom oka és következménye: nem láttam Őt, nem néztem Reá. Kitűnt, hogy az üdvösség bizonyosságának birtokában is lehetek haragos, ideges (szeretetlen) és rab. Mert az üdvösség messze van. Már e földön az enyém, de mégis csak *hozzá* az Úr, mikor majd megjelen. Szükségem van mindennapjaim közben valamire, ami *most és itt* és *mindig* enyém, mindig körülvesz: s ez nem lehet más, csak annak komoly és alapos elhivése, tudása, átélése, érzése: *Ő szeret!* Jézus szeret! Szeretetének bizonysága: Jézus keresztje.

Most az az imádságom: hadd érezzem, hadd tudjam, hadd higyjem: Ő szeret. Olyanféle hittel, mint Pál és a többiek: akik tudták, hogy „végezetre eltétetett nékik az igazság koronája" s hogy bármi sötét hatalom, „sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Isten szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban." (Róma 8 : 39.)

Tömöry Lajos.

Gazdag lévén irgalmasságban.

Őszi verőfényben fürdött az arcunk és csodálatosan hangzott a közel ezerfőnyi gyülekezet ajkán az ének: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklem". Megrendült szívvel döbbentem rá, hogy mennyire az Istennek irgalma, hogy együtt lehet a gyülekezet, mennyi minden oknál fogva nem lehetne együtt. Mennyi része van e földnek, ahol nem szabad együtt lennie és milyen közel lehet az idő, amikor az Úr népe újra a katakombákba szorul.

Mintha érezték volna a lelkek és mintha éreznék. Valami vészérzetszerű megérzés hajtotta egybe 50 helyről azt a 400 vidéki résztvevőt, aki Vaján november 6., 7., 8. napjain leült az ige hallgatására. Körzeti konferenciának indult és országos konferencia lett belőle. Megmozdultak a szívek Dunántúltól Tiszán innenig, hogy együtt lehessenek. Isten a vágyra áldással felelt. Nemcsak úgy, hogy a hetek óta esőt szomjazó földet megöntözte és megbíztatott a testi kenyér felől, hanem úgy is, hogy kiárasztotta Lelkének áldásait.

Szembeállított a látszatok világával, hogy figyelmünket a Valóságra, Jézusra irányítsa, majd amikor a magát mentegető emberrel állott szemben, akinek ez a legrégibb mestersége, mentségként a keresztre mutatott. Ezt tettem érted, mit kellett volna még tennem? Leleplezte az ordító oroszlánt, aki megfélemlíteni akar, hogy ne higyjünk és ne éljünk. Bizony, hitetlenségünkkel, ördögfélelmünkkel gyakran szomorítjuk meg a Szentlelket.

Vasárnap az istentisztelen fájón, szemrehányón, mégis szeretettel hangzott felénk a kérdés: Bethánia! Bethánia! Negyven év alatt hányszor akartam egybegyüjteni a ti fiaitokat, de ti nem akartátok. Ítéletként zúgott reánk Jézus panasza. Utána elmondta valaki, hogyan nyilvánult meg életében Istennek az akarata. Hallottuk és szívünk együtt dobbant a bizonyságtévővel, hogy Isten akarata az, hogy a kereszt népévé legyünk, hogy a kereszt Királya előtt hódoljunk meg és vállaljuk a közösséget a kereszt népével. Ifjú ajakról hangzott el a felhívás: Menjetek be a szoros kapun. Ne vessz el a kapun kívül.

E világon mindig lesznek elsők és utolsók, urak és szolgák. Ne szégyelj azonban Krisztusért utolsó lenni, mert ő e világ szerint utolsókat elsőkké teszi az országában. Légy Krisztus rabszolgája, hogy lehess Isten szabadosa. Az átok és áldás helye a kereszt, mert ott szakadt rá Jézusra a maga teljességében a törvény átka. Miután pedig nem igazságtalan az Isten, az ő haragja oda nem sujt többé. Ott van tehát megtartatás és élet.

A három esti evangélizáció Arról szólt, Aki akarja, hogy az emberek megítéltessenek, hogy az emberek higyjenek és akik hisznek, ne menjenek vissza többé Egyiptomba. Mégha majd nehéz lesz is az iga, ha majd megkeseredik is szádban az élet kenyere, ha majd unalmassá válik a keresztyén élet, akkor se menj vissza Egyiptomba, mert Egyiptomban Isten haragja és ítélete vár.

Mindez pedig azért hangzott el, mert Jézus a te házadnál kíván maradni. Isten kegyelméből a záróösszejövetelen láthattuk, hogy voltak, akik leszállottak a fáról és helyet adtak szívükben Jézusnak. Mi pedig alázattal meghajtva fejünket, újra helyet adunk a szívünkből feltörő éneknek: Az Úrnak irgalmát örökké éneklem! Legyen dicsőség néki.

Szikszai Béni.

Milyen nagy a bűn?

(3. folytatás.)

KONFERENCIAI ELŐADÁS.

Nagyobb, mint én. Mint ahogy az oroszlán nagyobb áldozatánál. Ordít az oroszlán, ki ne rettegne. És ez az ordító oroszlán szerte jár és áldozatra les; mert nagy az étvágya és telhetetlen. Különösen fiatal életeket emészt meg nagy élvezettel.

Célja az, hogy Istennek a munkáját megrontsa és beszennyezze bennem. Az, hogy az ember bűnben van, az is az ő rontásának diadala bennünk. Ő azonban a második teremtést: Krisztusnak a megváltó munkáját is meg akarja dönteni bennem. Ezért nem lehetek sehol sem biztonságban tőle, hogy elmondhatnám: ide már nem ér el; hogy megszüntethetném a vigyázást és imádkozást. Majd csak akkor, amikor Isten népének a szombatjába bemegyek, akkor lesz vége fölöttem az ő cselvetésének. Egyébként a Jézus kebelén sem vagyok tőle biztonságban. Még ott sem hagy békét. Gondold meg, hogy az imádkozó életedet és közvetlenül az imádságodat is hogy beszennyezi! Még a mennyország ajtajában is állít fel csapdát a lelkek számára, ha talán kitéphetne valakit a Jézus kezei közül.

Azt akarja, hogy Krisztus elveszítse előttem hitelét — vagy abban a tekintetben, hogy ő nem képes rajtam segíteni, vagy pedig úgy, hogy más segítség célravezetőbb.

A bün világosság angyalának ruhájában, az igazság és jogosság köntösében jelenik meg, hogy — ha lehetséges elhitesse a választottakat is. — És ha ez sikerül, a markába nevet. A bűnnek az a legfőbb gyönyörűsége, ha meggyalázhatja Krisztus munkáját. Hogy tombolhatott örömében akkor, amikor Júdás hangosan sajnálkozott Mária Magdaléna illatozó olajának kiáradásakor és eltékozlásáért. Jézus ott azt mondta, hogy Mária jó dolgot cselekedett; Júdás azt mondta, hogy kár volt: a szegényeknek kellett volna adni. Ime, hiszen itt Júdás képviseli a tetszetősebb a gyakorlati keresztyénséget, nem pedig Jézus...

Annak, hogy a bün ilyen és ekkora, gyakorlati következményét vonjuk le magunkra nézve: emberi erő nem elég arra, hogy szemben álljunk vele. Az emberi erkölcsi és lelki erőben én nem hiszek. Az „osztd meg és uralkodj!" elv a bűnnek a módszeréhez tartozik; a bűnnel szemben azonban nem hatékony. Sokan megpróbálták már a bünt a Descartes féle módszerrel legyőzni: részleteiben, egymásután. Ma a hazugságot, holnap a paráznaságot, holnapután az irígységet, azután megint valami mást. Másnak sem sikerült, nem hiszem, hogy neked sikerülne.

Van azonban egy hatékony gyógymód: fogadd be a Krisztust a szívedbe. Ő megvívta a harcot a bűnnel és győzelmének előnyei és haszna csak úgy lesz a tied; az Istennek rád szabott törvényét: az engedelmesség, szentség és szeretet törvényét csak úgy töltheted be; Istennek ajándékai csak úgy tartják meg éltető erejüket és friss ízüket benned: ha a hit által befogadod Krisztust a szívedbe és szüntelenül ebben a megváltó, megigazító, megszentelő és bölccsé tevő hitben jársz.

(Vége.)

dr. Czakó Jenő.

Megjelent *dr. Victor János: Református Hiszekegy* című hatalmas népszerű dogmatikai munkája. A könyv a hitvallás alapján református hitünk minden szépségét, mélységét világosan, a mai kor nyelvén — mégis tiszta bibliai alapokon tárja az olvasó elé. A magyar nyelven egyedülálló könyv vallásos irodalmunk egyik legértékesebb terméke. A 352 oldalas nagyon szép kiállítású könyv ára 12 pengő és 50 fillér portóköltség. Megrendelhető a kiadónál: Református Traktátus Vállalat Budapest, XI., Lágymányosi-u. 21/a, vagy a protestáns könyvkereskedésekben.

(7)

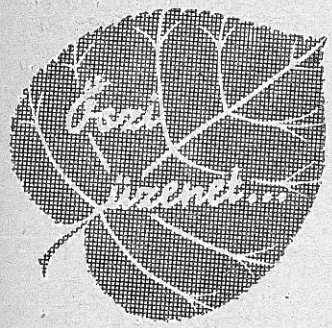

a „nagyobbik" fiúnak.

BOCSÁSD MEG e néhány sort, melyet őszi hervadáskor küld feléd nemrégen hazatért tékozló öcséd. El is hallgatnám, de igen nehezemre esne úgy élnem most már melletted, hogy el ne mondjam, ami az utóbbi napokban még erősen a szívemre nehezedett. — Mióta Atyánk kegyelméből ismét az atyai ház békéjét élvezhetem, csak ez zavar még s ettől is szabadulni szeretnék. Nem követelés ez, nem is zúgolódás, nem is vád, csak tékozló öcséd őszinte vallomása.

Úgy láttam, nem nagyon örültél visszatérésemnek; nem szívesen fogadtál. Igazad lehet. Kikértem annakidején az örökségből rámeső részt, eltékozoltam, mit is keresek én már ennél a háznál? Aztán igen csúful is nézhettem ki. Ábrázatom, ruhám egyáltalában nem volt valami kívánatos. Ha utcán találkoztunk volna, bizonyára messze elkerülsz, mint ahogy hazatértemben sokan el is kerültek a régi ismerősök, akiket én mind-mind megismertem, de ők egy sem emlékeztek már reám. Elhiszem, hogy nehéz közösséget vállalni tépett ruhájú, züllött élettől eltorzult, az éhezéstől beesett arcú tékozló fiúval. Most már csak azt kérdem, vajjon megszünt volna-e közöttünk a közösség, ha én ott maradok a moslékos vályunál? Vajjon nem öcséd lennék-e akkor is, ha százszor letagadnál is? Mint ahogy Atyám gyermeke voltam én ott a messze idegenben is, legfeljebb szégyent hoztam a nevére és házára s nem mondom, talán Tereád is. De ha netán akasztófán végeztem volna is életemet, akkor is a Te „öcséd" függött volna a fán... Látod, Atyám nem tagadott meg, sőt várt haza, mert akármicsodássá is lettem, mégis csak a „fia" voltam, mint ahogy Neked is csak öcséd, testvéred maradtam. Ezt éreztem meg én is ott a messze idegenben. Voltak ugyan cimboráim, de nem voltak barátaim. Voltak ugyan jó „komáim", de — nem tartoztam igazán hozzájuk s ők sem hozzám. És még mást is éreztem. Azt, hogy vár Atyám szerelme, vár rám vigasza... Ne haragudj, ha megmondom őszintén, hogy a Te várásodat soha nem éreztem, de akkor nem is volt ez számomra kérdés. Minden érzések felett ez élt bennem: Atyám, vétkeztem ellened... Ezt láttam egyetlen megoldandó kérdésnek s lám, ez is volt a megoldás útja.

*

AZÓTA BELÁTTAM, hogy Tereád sem hoztam dicsőséget tékozló, züllött életemmel, de engedd ezt jóvátennem azzal, hogy igyekszem ezután jó testvéred lenni s ne légy hozzám olyan hideg és közömbös. Nem kívánom, hogy ugrándozz örömödben, hogy hazajöttem, csak arra kérlek, hogy értsd meg helyzetemet. Ne felejtsd, hogy Neked könnyebb volt otthon maradnod. A Te szívedben nem kelt „vágy" soha az otthon elhagyására. Tehát Te nem úgy maradtál otthon, hogy leküzdötted e vágyat és ne felejtsd, hogy: ami nem volt, az még mindig lehet ezután... Leginkább az esik el, aki áll... Könnyebb annak nem inni, nem dohányozni, nem paráználkodni, akinek erre soha vagy nagy ritkán nyílik alkalma s nem kél szívében vágy ezek után, mint Néked sem... A világért sem becsüllek ezért Téged le, csak szeretném, ha egy kicsit megértenél, aki elég jól ismertél s nem nagyon tapasztaltam, hogy valamit is tettél volna annakidején, hogy visszatarts végzetes útamtól. Jó Atyám sokat marasztalt ugyan, de lehet, hogy ha Te is többet törődtél volna velem, elkerülhettem volna e csaknem végzetes kirándulást. Hogy Te otthon maradtál, ne hidd, hogy jóságodnak vagy erkölcsi fölényednek köszönheted. Ez nem a Te érdemed, mint ahogy nem az én „jobb belátásom", vagy megjavulásom hozott haza engemet sem, hanem megéreztem Atyám szerelmének vonzását, mely minden piszkon áthatott hozzám s nem tudtam ellenállni — és ennek most igen örülök.

Úgy látszik, hogy Te még soha nem veszítettél el semmit s ezért nem tudod megérteni, hogy micsodás öröm a páncélszekrény biztonságában pihenő bankók mellé megtalálni az úgy alá elgurult garast; a kilencvenkilenc élő mellett az egy halott feltámadását áhítozni, vagy a teljesnek látszó nyájból az egy eltévedt bárány hiányát megérezni. Valahogy úgy van ez is, hogy aki még nem szenvedett, az nem tud igazán szeretni...

*

VÉGEREDMÉNYBEN úgy látom, hogy Téged visszatértemmel nem ért sem anyagi, sem erkölcsi lehetetlenülés, sőt még kár sem. Fogadj hát el újra testvérednek. Nézd, Atyám nem kárhoztat, talán Te is megbocsáthatsz. Úgy örült „minden", mikor hazajöttem s ne haragudj, hogy rosszul esett, hogy Te be sem akartál jönni, mikor megtudtad, hogy itthon vagyok. Amikor meg végre kezet foghattunk, bizony nem éreztem kezedben még azt sem, amit a kilincs lenyomásakor, mert az legalább jókedvűen csettent egyet, mikor beléptem az ajtón...

Ne bántson, hogy régi szokás szerint így kitettem az ablakba e Neked szóló üzenetet. Hátha másoknak is szól, mert bizony azóta jól megszaporodtunk mi tékozló fiúk, meg Ti is, „nagyobbik" testvérek; annyira, hogy sok helyen már közösséget is alkottok. Letagadhatatlanul van közöttetek sok szeretet, de azt leginkább egymásra ontjátok s igen kevés jut belőle a négy szelek felől a végveszély elől egyre sürűbben hazavánszorgó tékozló fiúknak. Pedig milyen szép és jó lenne, ha nemcsak az Atya szívét tötlené el a ház „teljessége" utáni vágy, hanem az otthonmaradt „nagyobbik" testvérek is kiállnának az Atyával együtt a kapuba s egymás kezét fogva énekkel várnák haza a megtépett, de megalázkodott szívű, rossz tékozló fiúkat:

Az ajtó nyitva, befogadni kész,
Testvér siess, hogy el ne késs;
Vár itt a hely! Oh jójj s ne vesztegelj...

Erősen hiszem, hogy eljön az idő, amikor elmúlik a „nagyobbik" fiúk egymás babusgatása és megnyílnak a szívek a hazatérő tékozló fiúk felé, akik minden kis szeretetért hálásak lesznek, ha lesz... Addig is meleg szeretettel köszönt a többi tékozló fiúk nevében is, tékozló öcséd:

SZÁNTÓ JÁNOS.

MOST JELENT MEG!

340 oldal.
Ára fűzve 12.— pengő.

Szikszai Béni: HÉTKÖZNAPOK DALAI című munkájában a Zsoltárok könyve első negyven zsoltárát dolgozta fel. Aki a „Két királyság" című munkáját már olvasta, örömmel fogja fogadni a Zsoltárok könyve alapján tartott bibliamagyarázatainak ez első kötetét, mely egyike lesz a karácsonyra ajándékul alkalmas könyveknek nemcsak tartalmánál, hanem tetszetős kiállításánál fogva is.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ 1944. évre —.20 P

KARÁCSONYI LEVELEZŐLAPOK és JELZŐK bibliai idézetekkel és Hallelujah énekszöveggel, 12 féle képpel és szöveggel, darabja —.20 P

Roy Krisztina: NAPORSZÁGBAN és HÁROM BARÁT című könyve egybekötve 8.— P

*

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
37543 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1943. DECEMBER
XL. évfolyam — 12. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYARY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Szeretettel *felhívjuk lapunk előfizetőinek figyelmét arra, hogy e lappéldányhoz minden előfizető számára befizetési lapot mellékeltünk. Nyomatékosan kérjük minden előfizetőnket, hogy január első napjaiban legalább egy félévi előfizetést küldjön be e befizetőlap felhasználásával. Negyedévi előfizetést ne küldjön senki. Aki csak teheti, azt arra kérjük, hogy egész évi előfizetési díját küldje be.*

Özv. Ary Lajosnét november 19-én hazahívta az Úr. Élete végén megnyerte a kegyelmet, hogy sírjánál elmondhattuk: Ne keressétek a holtak között, mert él! Temetése alkalmával a Bethánia énekkara énekelt.

Balla Dezsőék házasságát Isten fiúgyermekkel ajándékozta meg. Növelje a kicsiny gyermeket a mi Urunk az ő kegyelme dicsőségének magasztalása mellett.

Sipos Miklós és Kun Margit vajai szövetséges testvéreink házasságot kötöttek. „Érezzétek és lássátok, hogy jó az Úr!"

Szőllősi István debreceni szövetséges eljegyezte Csányi Esztert, a budapesti szövetség tagját. „Az az indulat legyen bennetek, mely volt a mi Urunk Jézus Krisztusban."

A Bethánia Egylet szövetséges konferenciáján a vidéki szövetségesek közül mintegy 150-en vettek részt. A konferencia előadói: dr. Ecsedy Aladár, Borbély Béla, Jeney László, Nyáry Pál, Sallay István, dr. Szabó Mihály, Szücs Tibor, dr. Tömöry Lajos, Túrmezei János, Zimányi József, Szikszai Béni voltak.

A Bethánia titkárai Tahitótfaluban, Sallay Istvánnal együtt, szolgálhattak a gyülekezeti konferencián. A gyülekezet meleg érdeklődéssel vett részt az előadásokon.

A kecskeméti körzeti leánykonferencián szolgált az igével a budapesti leányszövetség néhány tagja. Ugyanekkor az ifjúsági szövetség tagjai közül ketten Ászáron és Kisbéren tettek látogatást.

A mátészalkai evangélizáción, melyet Borbély Béla végzett, nagy érdeklődéssel vett részt a helybeli gyülekezet, voltak azonban a környékbeli falvakból is hallgatók.

A Bethánia Egylet borsodi körzeti konferenciáját Miskolcon rendezte, ahol az esti nyilvános evangélizációs szolgálatokat dr. Szőnyi Sándor tankerületi főigazgató, Túróczy Zoltán evangélikus és dr. Enyedy Andor református püspökök vállalták.

Plakátmisszió. A Magyar Református Vasárnapi Iskolai Szövetség az evangéliumi igazságok terjesztésének szolgálatára plakátmissziót kezdett. Egyelőre 8 plakátot bocsátott ki, amelyek alkalmasak arra, hogy falvaknak és városoknak az utcáira kiragasztva egy-egy nagy isteni igazságra, evangéliumi gondolatra felhívják az emberek figyelmét. Az evangélium ilyen módon való terjesztése elől azok sem zárkózhatnak el, akik templomba vagy egyéb alkalmakra nem járnak. Ha a kezdeményezés megértésre talál, akkor még alkalmasabb formát és módot is találhatunk az evangéliumi plakátmisszió számára. A nyolcféle plakátból 100 darab 4.— pengő. A portót külön kell megfizetni. A plakátok megrendelhetők: Dr. Ecsedy Aladár címén, Tahitótfalu, Pest vm.

Szikszai Béni színdarabjai közül a Bethánia-könyvkereskedésben kaphatók: A tékozló fiú, A bárka elment, Nincs út visszafelé, Jerikhó ostroma. Bármelyik ára előadási joggal 10.— pengő. Eszter, Kívülmaradottak pedig előadási joggal 4.— pengő. Sodoma pusztulása 5.— pengő.

MUSTÁRMAG

XL. évfolyam | 12. szám | 1943. december

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Embereket térítünk.

A magyar keresztyén megmozdulásoknak egy illusztris alakja előadás közben azt mondotta, lejárt már az az idő, amikor keresztyén szolgálatunknak abban kell kimerülnie, hogy egyéneket nyerjünk meg Krisztus számára, hanem törekedjen minden hívő ember arra, hogy egész környezetére nyomódjék rá Krisztus bélyege, így majd egyszerre nagy tömegek kerülnek evangéliumi hatás alá és jön a magyar ébredés.

Igazán nem vitatkozó kedvemben talált ez a kijelentés. De megdöbbentett. Annyira, hogy a fenti igét is eszembe juttatta. E kijelentés — az az érzésem — jégre teszi Pál apostolnak fenti kijelentését. Embereket térítünk. Nem lehet más hivatása és megbízatása Isten idvességre elhívott gyermekének ennél. Jóllehet ez bolondságnak tetszik sokak szemében, de éppen e kijelentéssel kapcsolatosan folytatja ő tovább így, ha bolondok vagyunk, Istenért vagyunk azok. Nagyon jól tudom, hogy az evangéliumnak minden időben igyekezett tetszetős formát adni Valaki, de csak azért, hogy a forma mellett elsikkadjék a lényeg. Akkor, amikor az evangélium hirdetésének egyetlen célját, hogy embereket térítsünk, valaki elhallgatni vagy elrejteni igyekszik, nyilván tudatos vagy tudatlan eszközként adta oda magát annak a Valakinek, aikt úgy gondolom, megnevezni nem kell.

Isten választott népe semmiféle jelszavak által ne hagyja megtéveszteni magát, mert igenis ma is, mint minden időben, ez a küldetésünk, hogy embereket térítsünk. Ebben a szolgálatban Isten előtt is és azoknak az embereknek a lekiismerete előtt is, akik engednek az igének, nyilván vagyunk. Ha leplezett a mi evangéliumunk, akkor azoknak leplezett, akik elvesznek.

Igenis embereket térítünk és ezenkívül semmi másról nem kívánunk tudni, mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket. Nem magunknak, még kevésbbé földi, testi elgondolásainknak kívánunk élni, hanem annak, Aki értettünk meghalt és feltámasztatott. Ne csodálkozzék senki rajtunk, ha nem ismerünk senkit test szerint, mert aki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, újjá lett minden.

Mindez pedig Istentől van. Aki megbékéltette Krisztusban magával a világot és ránkbízta a békéltetés szolgálatát. Krisztusért járunk követségben, aki pedig az ő követségében jár, csak az Isten békítési szándékát hirdetheti. Ez a békítési szándék pedig nem egyéb, minthogy embereket térítünk. Isten éppen azt várja az övéitől, hogy az ő békeüzenetével az ő megbízottai szertefussanak ebbe a világba és hirdessék a választottaknak Isten békességéről szóló üzenetét.

Ezt várja tőled is, aki olvasod e sorokat. Istennel perben élő vergődő szívek vesznek körül, nem találják nyugalmukat, nincs békességük, mert istentelenek. Szorongó, esengő szívvel várják a hírt, hogy Isten nem haragszik rájuk. Ez a hír az, ami a szomjúságtól eltikkadt szívekre úgy hat, mint kései eső száraz nyárban.

Embereket térítünk. Senkiért, semmiért le nem mondunk hivatásunk és megbízatásunk egyetlen céljáról. Tartsanak bolondnak, túlzónak, eszelősnek, nem tehetünk mást. Krisztus szerelme szorongat minket.

SZIKSZAI BÉNI.

Feláldozott élmények.

„... a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek." (II. Korinthus 4 : 12.)

A Krisztusban újjá lett élet, hitben való élet. Ez a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. Ez a születés és csecsemőkor mindenkinél egyforma módja. A növekedés, a gyermekkor ragaszkodása, a mátkaság szeretete, amelyre az Úr gyakran visszaemlékszik (Jer. 2 : 2.), szintén ezzel az újabb és újabb élményvággyal van tele: mind szorosabb közösségben az Úrral, hallani kedves hangját, figyelni intéseit, újra meg újra odahajtani fejünket János feje mellé és nyugodni.

Ennek a kornak minden szép virága és tavaszi levegője azonban csak előkészítés, érlelés az aratás nagy nyári hevében való munkára, amikor többé nem a magunk életének illatosítása, az Úr gyöngéd szeretetének mohó keresése és az ezek felől való kérdezősködés és újra való meggyőződés idejét éljük már, hanem Jézus szeretetében teljes bizonyosak lévén, elkezdünk szenvedélyesen osztozni az Ő terheiben is.

Hívő életünk gyermekkora az, amikor mindent vetnénk az Úrra és magunkat szeretnénk tehermentesíteni, kínosan vigyázunk arra, hogy

valahol verítékbe kerülő munka ne szakadjon ránk, s ha egy-egy fájó sóhaj feltör is bennünk, félve állapítjuk meg: valahol baj van s levesszük kezünket a munkáról és újra elmerülünk Jézus ígéreteinek, az eljövendő dicsőségnek gazdag szépségében. Eltelve boldogan állapítjuk azután meg, hogy ismét rendben van minden, már nem nyomja a vállunkat semmi, terhünk nincs, helyreállt a közösség az Úrral. Ez az élménykereső, ábrándozó időszak, kezdetben az egészség jele, de az érett kor jöttével ennek tünni kell és oda kell szánnunk magunkat Pállal együtt a másokban életet munkáló, de nekünk halált jelentő, külső emberünket naponta mélyebb romlásba döntő szolgálatba. Jézus nem vívhatta meg a váltság csodálatos harcát, csak úgy, hogy „ábrázata nem vala kívánatos", a legszebb arc vált útálatossá a kereszten. Aki teljesen odaszánta magát az Istennek, Jézus, egészen átadatott a halálnak.

Kész vagy-e, testvérem erre?

Önző, magadat szerető, követelő viszonyodat kész vagy-e feláldozni sok kedves és szépemlékű élményével együtt, gondosan ápolt keresztyénségedet az Úrért és ügyéért való összetöretés nem vonzó állapotába vetni?

Hogy lehet, hogy míg Jézus testének hiányzó szenvedései ott sajognak az Ő testéhez tartozó hívők szívében, te könnyet sem ejtesz, arcod sem rándul? Ha gyermek vagy, ábrándozzál csak, ha mátkaságod öröme tölt be, ábrándozzál csak, de azért halld meg néha, hogy Urad és jegyesed testét sürün éri korbács, annyi fáj ebből neked, amennyire magadnál jobban szereted Őt.

És amint kész vagy erre a magadban munkálkodni megtürt halálközösségre, azonnal megnyílik előtted a valóságos közösség az Úrral. A felnőttkor drága tapasztalata ez: miközben a külső ember naponta romlik, a benső annál inkább újul. Pál áldott szolga volt, kemény munkás, őt nem az elragadtatás élményei építették, hanem önmagának Uráért a halálba való örömteli odaadása. Itt kezdődnek az igazi élmények, itt nyílnak a nem hervadó virágok, itt ragyog fel az a Jézus, akit Pál többé nem test szerint ismert, a megöldökölt testi érzékek nem juthattak szóhoz, de annál többet nyert az egészen Jézusra irányított benső.

Nyomorékká tesznek a futó évek, testvérem, ha annyi esztendő után is a gyermekkor csoda- és élményvilágát óhajtod, a valóságos, emésztő, de igazi belső épülés drága alkalmai elől pedig jóillatú keresztyénséged őrizni akarásával menekülsz.

Ne értsd félre, nem az a helyes állapot, hogy munkád miatt, szolgálatod terhei alatt elfordul tekinteted Jézustól, egyre távolabbi emlék lesz utolsó találkozástok, hanem éppen arra intenek ezek a sorok, hogy a munkaképtelen ábrándozás önző öngyönyörködtetéséből szabadulj és keresd a halálszánt ember semmit sem veszíthető kockázatával azokat az alkalmakat, amelyeket Jézus azért készít, hogy a válság legfeszültebb óráiban jöjjön el hozzád és nem csendesóráid Jézusa, nem élményeid Jézusa legyen csupán, hanem minden emberi reménytelenség közepette is dicsőséges szabadító Istened.

Gyermekkorod, vagy ábrándozó mátkaságod idejét élő testvérem, Jézus várja, hogy végre ne csak áldásait, hanem Őt Magát is vállald.

Zimányi József.

Ti ne!...

Amikor egy bűnös megtér s átadja életét Jézusnak, gyökerestől megváltozik élete. Szinte azt mondhatnánk: ellenkezője lesz új élete a réginek. Mint a gabonamagnál történik. Míg elvetetlenül van a magtárban, óvni kell nedvességtől, földtől, napsugártól. De hogy magot hozzon, éppen ezek válnak életszükségletté számára. Ilyenformán van az Isten Lelke által újjászületett ember is.

Hogy neki is könnyebben meg lehessen állania, határvonalat húz az Úr: Eddig jöjj és ne tovább! Élesen látszik a Jézus legelőjének határa. Mégis az ördög azon mesterkedik, hogy elmossa határokat. „Még ezt is megteheted, hogy keresztyén maradj, még ennyit csavarinthatsz a hajadon, még ezt az üzletet is megkötheted úgy, hogy keresztyén neveden nem ésik csorba" — s íme, máris túlléptünk a határon, mert tekintetünket leemeltük Arról, Aki szemeivel tanácsol minket.

Komolyan szólt hozzám az Úr most Ézsaiás 8 : 12—13. verseivel. Ez a vers így kezdődik: „Ti ne!..." Vannak dolgok, amit csak az tehet meg, akinek nem személyes Megváltója Jézus. Amit a világ igenel, Isten gyermekei sokszor helytelenítik. Vannak esetek, amiknek a világ gyermekei örülnek s ugyanazok Isten gyermekeiből könnyes szomorúságot váltanak ki. Maga az Úr Jézus is említ ilyent: eljön az idő, mikor a világ örül, ti pedig szomorkodni fogtok. De amilyen igaz ennek az Igének a színe, olyan igaz a visszája is: eljön az idő, mikor Isten gyermekei örülnek, a világ pedig sír és jajgat; amikor majd eljön a várva-várt Vőlegény és elviszi felhőkön át elkészített menyasszonyát. Oh igen, akár az Oszövetséget, akár az Újszövetséget nézem: ott látom Isten ujjának határozott intését: Ti ne!...

Soha nem volt időszerűbb a hívő ember számára ez az Ige, mint ma. Ha valamikor, úgy most nagyon sikerült kitolnia a határt az ördögnek. Tudom, hogy az Úr azért adta ezeket a nehéz időket, hogy próbára tegye az övéit. Van-e hitem, amikor az Ő igéretére támaszkodva el kell készítenem először Isten gyermekének a marok lisztecskét? Milyen aggódva várta az Úr, hogy engedelmesen megtegyük és dicsőíttessék az Ő nagy neve a mi konyhánkban is! Hát kinek szól, hogy ne aggodalmaskodjatok, ha nem azoknak, akik mögött hatalmas és gazdag Isten áll? Születésünk óta az Ő gondja vagyunk! A világ fiai aggodalmaskodhatnak, de ti ne!... Vagy megrövidült az Úr karja? Vagy nincs már benne megszabadításra való erő?

Ti e nép félelme szerint ne féljetek. Mitől fél a világ? Anyagi romlástól, testi nyomorúságtól, a földi életre tartozó kellemetlenségektől. Ti ne! Ha e világ félelme szerint rettegsz, ha ezek miatt aggódsz, nem lettél teljes a szeretetben. Akkor a földhöz tapad a szíved s míg tekinteted a földre szegeződve kotorász a szemétben, nem veszed észre, hogy Jézus drága koronát tart a fejed fölött. Hányszor maradtál engedetlen Isten Lelke hívására, mert átlépve a vér által megjelölt határt, gonosz utakon jártál, melyet a világ fiai számára betonozott ki az ördög simára, de Isten gyermekei elcsúsznak rajta.

Isten kegyelme az, ha az első határátlépésnél megtörténik a baj. Talán nagy szégyen, mély megaláztatás ér, de ez komoly figyelmeztetés, hogy a szent Isten az övéitől is szentséget kíván. Ő nem huny szemet, mert nagyon bántja az övéi kicsapongása. Ha első útján rajta veszít, azt akarja, hogy ha már Isten szerelme, az Ő Fiának véres áldozata nem elég ahhoz, hogy visszatartson a tiltott úttól, hát visszatart szégyennel, nagy fájdalommal, vagy veszteséggel, de semmiképpen sem uszod meg zavartalanul. Mert amit lehet a világ fiainak, nem lehet Isten gyermekeinek.

És ezerszeresen jaj néked, ha sorozatosan ellenszegülhetsz Isten akaratának anélkül, hogy ellenállásba ütköznél. Jaj néked, ha néked nem szól ez az ige: Ti ne!... Ha már nem vagy nyilvántartva Isten megváltott gyermekei között. Ha már nem tilt téged a megszenteletlen utaktól. Akkor már te azok csoportjában vagy, akiknek mindenkor be kell tölteniök bűneiket (I. Thess. 2 : 15.), akik meghátráltak, akikhez a Sátán már hetedmagával közeledik, hogy gazdátlanul maradt szívedet elfoglalja s utolsó állapotod gonoszabb lesz az elsőnél. Mert jobb lett volna, ha sohasem ismerték volna meg az igazságot, minthogy megismervén, elpártoljanak a nékik adott szent parancsolattól. Ti ne!...

BORBÉLY BÉLÁNÉ.

KÖNYVISMERTETÉS

A Magyar Keresztyének 1944. évi Áhitatos Könyve január első napjaiban megjelenik. Az év minden napjára tartalmaz egy elmélkedést. Ára 3.60 pengő. Megrendelhető a Bethánia-könyvkereskedésben.

Református Hiszekegy. Irta: dr. Victor János. A Református Traktátus Vállalat kiadása. 352 oldal. Ára 12.50 pengő.

Vajda Mária: Isten szeretet. 16 oldal. Ára 30 fillér. Akik Isten szeretetéről hallani kívánnak, azoknak ajánlom e füzetet.

Turóczy Zoltán: Ami a világra és a keresztyénségre vár. A CE szövetségi könyvtár sorozata. Az Ige világosságában készíti elő a kérdező és várakozó szíveket a következendőkre. Ára 60 fillér.

Zimányi József: Kegyelemre ítélve. Ugyancsak a CE szövetségi könyvtár sorozatban jelent meg. Bárák és Sisera harcának történetében tárja fel Isten népe és e világ sohasem kétes kimenetelű küzdelmeit. Ára 60 fill.

Szikszai Béni: Jézus mint megfeszített. Asszony a bakon. Mindkét füzet az Örök Kérdések sorozatban jelent meg. Az első igeszerű Jézusarckép, a második kor, vagy kórkép kíván lenni. Ára 30 fillér.

Modersohn—Székely: Karácsonyi történetek. Három megragadó karácsony esti történetet tartalmaz. Ára 1.— pengő.

Láttam a hűtleneket és megundorodtam.

(119. zsoltár 158. verséhez.)

Sokszor, sokáig úgy gondoltam, ez az Ige a hitetlenekről szól. Isten gyermeke ugyanis, azáltal, hogy elfogadta Jézust Megváltójának — kijutott az ítélet haragköréből — ebben a vonatkozásban is. Az viszont valóban undorító, ahogy a hitetlen világ és ember él. Az utca világi lármája, a hiúság vására, a feketepiac szennyes krónikái, házassági botrányok, mulatók csúf kalandhősei, a világ pénzéhsége, haszonlesése, paráznasága, önzése, ó, mindez (valóban) undorító! Azért undorító főképpen, mert istentelen, mert „az Ő mondását meg nem tartják"!

Ámde itt *hütelenekről* van szó! *Hívekről,* akik hűtelenek. Mert hütelen csak az lehet, aki kapcsolatban áll az Istennel.

Mi tudunk igazán undorítók lenni.

Keresztyének, akiktől undorodik Isten emberének, de még a világnak is *a gyomra,* mint egészséges gyomor a rossz ételtől. Az a rettenetes, hogy az étel *készítőjét* gyalázzák érette: „miattatok káromoltatik Isten országa!"

Tapasztalat mutatja, hogy a világ gyülöli a keresztyéneket Jézusért, — a valódi keresztyéni szent életért, de *undorodik* az álkeresztyénségtől: *a keresztyének bűneitől.* Az ideges, tépett életek valóban az ördög győzelmei. A nyafogó, megtérni nem akaró keresztyén életek: valóban undorító látvány.

Valakit (hívő testvért) meglátogatok. Megdöbbenek ingerült, türelmetlen beszédmodoráért, ahogy szüleivel beszél. Nem menthető a tiszteletlensége — a kimerült voltával sem. A világ fiai is kimerülnek az élethajszában s azért civódnak, azért lépik át a VI. parancsot.

Valakinek nagy érzéke van az anyagi dolgok iránt. Spekulál, minden kínálkozó alkalmat megragad, fizetéses munkavállalásban első, pénzét jól fekteti be: a jó Isten megáldja — mondja ő. Az a kísértése, hogy túlságosan szereti a pénzt — állapítja meg róla a hívő testvér. Minden szentnek maga felé hajlik a keze! — intézi el a világ. Nem hagyom magam becsapni alkalmazottaim által — ez az ő véleménye. Jól érti, hogyan kell legalacsonyabb munkabérért a zsírját is kiszedni a munkásnak! — mondják az emberek. (A kereslet és munkáskínálat lehetőségét jól kihasználja.) Mennyien vergődnek közülünk a test igájában, a VII. parancsolattal kapcsolatban!

Ezek, *akik megfeküdték a világ gyomrát,* úgy hogy kiveti őket. Hányszor *egyenetlenkedést* lát a világ közöttünk, (s amit nem lát, azt érzi:) sokszor csak *szereplésvágyat* a szolgálatban, bizonyságtevésben. *Irígykedünk.* „Még a szolgálatban elért sikert is irígylem a testvéremtől" —pirul el egyik küzdőtársam. Sajnos, nem mindig küzdünk e nyomorúságaink ellen.

Valaki egyszer odáig jutott, hogy bevallotta lelki testvérének: „gyülöllek," — miért? — „mert az Isten megáld téged!" Intrika, pletyka,

egymás gyöngéinek kiteregetése, szinte *kárörömmel* tárgyalása. Alvásunkban *haragszunk* arra, aki felébreszt. Az Ige szólt hozzánk — s neheztelünk (világi módra) arra, aki leleplezett, „ránkprédikált". Mennyi az el nem intézett kérdés, hogy várjuk, hogy *megbékéljen* velünk a testvér, pedig *nekünk kellene* elindulni.

Panaszkodom, mily *gyáva* vagyok. Az apostolnak élete sem volt drága, csakhogy elvégezhesse futását: én nem merek kiállani — s méghozzá *lusta* is vagyok. Óh! *kényelmes,* dédelgetett én!

Mily gyarlók *imáink.* Ezrek hullatják vérüket, jönnek a hírek ismerőseink megsebesüléséről, stb.; tudjuk, hányan élnek a halál mesgyéjén, betegágyban. — Egyik faluban, ahol szolgáltam, sok testvér között, — a harmadik tanító akasztja fel, illetve lövi főbe magát rövid idő alatt; — s mi hirdetjük az Igét, de oktalanul; — bántják Urunkat (káromkodnak), elindulnak a kárhozat útján, de hallgatunk, nem intjük meg őket, — nem visszük nekik az Evangélium vígasztalását. Ha minket bántanak, bezzeg visszavágunk.

Undor! Undor!

Ezzel szemben: látunk hösi módon türőket. Betegségben Jézusra nézve szenvedőket. Hitükért üldözötteket: imádkozva élő, alázatos, szelíd „Jézus embereket".

Még bántóbb lesz az undor. Csöndes, alázatos jézusi életük megítéli lármás, dicsekvő énünket. Ó! add Uram, hogy fájjon, ha alszik más s imádkozzam értük, akik kárhozat felé mennek mosolygó vagy tébolyult arccal. Imádkozzam érte: hadd haljon meg az énem: az Ő szerelme tüzében. Legyen szép, Jézusibb, halálra adott énem, minden nap halál révére lépni kész életem: kedves áldozat. Báránytermészet, alsó úton járás. Amit lehet gyülölni ördögi dühvel, — de undorodni tőle nem.

Legyen több az ajkamba harapott *nem* (a Sátán felé), a megtagadott sátáni hívás, a jabbókrévi küzdés, — míg meg nem áld az Úr. Míg nem látszik rajtam Jézus szépsége. Ó, jövel Uram Jézus! Szerelmed follyon át tagjaimon! Golgotai áldozatod égesse ki az énemet! Véred gyógyítsa meg undorító sebeimet (amitől — ettől éppen — a világ undorral fordul el), s a sebeket, amiket Igéd, vagy a világ, vagy magam ütöttem. Hírdesse gyógyulásom, új életem is a Te nevedet — s undorodás helyett legyen dícsérő ének az életem láttára földön és mennyben!

Ő, hadd menjek, Uram, terheimmel véred alá.

Dícsérlek érte, hogy mehetek!

Dr. Tömöry Lajos.

Modersohn—Székely: Az élet iskolájából. Történetek, útiképek, élmények Modersohn Ernő életéből. Megszoktuk, hogy Modersohn írásai frissek és elevenek, de ez kiváltképpen ilyen könyv. Bizonyos, hogy ez a könyv saját magát fogja ajánlani. 116 oldal terjedelemben, csinos kivitelben. Ára 5.— pengő.

Kónya Imréné és *G. Pintér Károly* — mindketten a noszvaji CE-szövetség tagjai — elköltöztek közülünk oda, ahol nincsen gyász és könny. Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...

(8)

Ne féljetek!...

SENKINEK nem múlik el a félelme attól, hogy a fenti két szót leírtam, ő meg elolvassa, — akármilyen őszintén kívánnám is ezt. Mint ahogy nem lett még attól senki boldog, hogy az esküvője alkalmából „sok boldogságot" kívántunk neki és senkinek sem lesz azért jó napja, mert „Jó napot"-tal köszöntünk reá. A fenti biztatás nem ilyen emberi szokásos kívánság, hanem a Szentírás biztatása, mellyel Jézus is igen sokszor közeledett a csüggedőkhöz. Angyalok ajkán is sokszor felzendült a biztatás: Ne féljetek! A Szentírásban háromszázhatvanötször fordul elő a „Ne féljetek!" bátorítása, tehát minden napra jut egy, amire igen-igen nagy szükségünk is van ebben a végvonaglásaiban vergődő világban.

*

A FÉLELEM egyidős a bűnnel. Már az első ember beledadogta a világba a borzalmas szót, amikor ott állott Isten előtt első bűne után: megfélemlém... És azóta nincs ember, aki ne félt volna, vagy ne félne, mint ahogyan nincs ember, aki ne vétkeznék... Azóta vannak a veszély idején riadt tekintetek, velőtrázó sikolyok, hisztériás vonaglások, idegességek, bujkálásban tönkrement életek, mert előbb vétkezünk és azután félünk. Pedig de sokkal jobb lenne, ha nem a bűnözés után félnénk az Istentől, hanem a botlás előtt félnénk az Istent. Minden egyéb félelem is ebből a félelemből ered s bár szine és nagysága talán más-más, de csak félelem az, melyet a bűn előtt nem ismertünk. Mert mitől félünk? Betegségtől, haláltól, nyomorúságtól, szenvedéstől. Ezek mind nem voltak a bűn előtt, de azóta kijut mindig bővebben hívőknek és hitetleneknek. A hívőknek áldásul, a hitetleneknek átokul.

*

AKÁRMILYEN félelmetes világban élünk, mégis hangzik felénk Jézus ajkáról és a Szentírás lapjairól az égi üzenet: Ne féljetek! Ne féljetek a betegségtől, hiszen betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat Ő hordozá és az Ő sebeivel gyógyulánk meg. Az Úr a mi gyógyítónk, áldott orvosunk minden testi és lelki nyavalyánkban.

Legfélelmetesebb az emberi élet számára talán a halál. Dehát: Jézus legyőzte a halált és zsengéje lőn a feltámadtaknak. Azóta nincs okunk félni a haláltól, azóta ha Benne élünk, boldog bizonyossággként hangozhatik ajkunkról: Halál, hol a te fullánkod, pokol, hol a te diadalmad? Azóta zenghet szívünkben az ének igazán:

Nincs már szívem félelmére,
Nézni sírom fenekére,
Mert látom Jézus példájából,
Mi lehet a holtak porából.

Nyomorúság, szenvedés, üldöztetés nem szabad, hogy félelmet keltsenek a hívő szívben, hiszen benne van a menetlevelünkben: E világon nyomorúságtok lészen, de bízzatok, én meggyőztem a világot. De az is benne van, hogy a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk az igen-igen nagy örök dicsőségnek a megelőzője... Meg az is, hogy azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra van. Meg az is, hogy: ne rémüljetek meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek, sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben: örüljetek, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessenek... Meg az is, hogy: Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak s te dicsőítesz engem. Meg még nagyon sok minden meg van írva, amelyek mind ezt zengik felénk: Ne féljetek!...

Azért a mi szívünk nem félne,
Ha az egész föld megrendülne
És a hegyek a tengernek
Közepébe bédülnének...

*

A BETLEHEMI éjszakában is ez a két szó hangzott a megrémült pásztorok felé az angyal ajkáról s — hangzik felénk ma is. Kétezer év után mintha még időszerűbb volna e biztatás és bátorítás. Azóta kitaláltunk ugyan sok mindent, de minden találmányunkkal növekedett a félelmünk, mert a bűnmarta és bűnnyugtalanította lelkiismeretet nem lehet kultúrával és civilizációval közömbösíteni. S nyomorúság is lesz, míg ember és élet lesz e földön. Egyetlen menedék van csak remegő szívü mindnyájunknak: a Megváltó felénktárt karja. Ha ott talál bennünket a szenvedés, megpróbáltatás, nyomorúság, betegség vagy ákár a halál vagy az egész világ összedülése is, nem rémülünk meg, mert fülünkbe cseng a Királyok Királya bátoritása: Ne féljetek!...

És útam sötét bár s környez sok veszély,
Hangját egyre hallom: Gyermekem, ne félj...
S majd ha fönn a mennyben meglátom Uram,
Ujjongva kiáltom: Nem, Ő nem hagyott magam!

SZÁNTÓ JÁNOS.

Ki vesztett el pénzt a Fiúmei-úti konf. közös szálláson? Mennyi és miben volt, mikor és hol veszítette el? A megtaláló szívesen elküldi a károsultnak, ha ír a következő címre: Tóth Katalin, Abony (Pest vm.), Kálvin-u. 4. szám.

NYOMÁS ALATT VAN MÁR

a Magyar Keresztyének Naptára (Bibliai Leszakítós Tömbnaptár), melynek 1944. évi évfolyama az eddigi formától és címtől eltérően a fennálló rendelkezéseknek megfelelően új formában és cím alatt fog megjelenni. Nem lesz külön könyv és külön tömbalakú kiadás, hanem csak egyféle, *könyv alak.* A neve is megváltozik és címe lesz: *Magyar Keresztyének Áhítatos könyve, 1944. évre.* A tartalom és beosztás a régi marad. A bibliai rész a naptári jelzéssel és a hozzáfűzött példa egy oldalon és egymás mellé kerül. A könyv zsebben könnyen hordható formát nyer és nem a hossz-oldala irányában, hanem haránt, albumszerűen nyílik. A két kép világosan mutatja a fentiekben ismertetett változást. Ára az új évfolyamnak, fűzve, csinos karton borító címlappal *3.60 P.* Terjesztőknek 10 példánytól kezdve 25% engedményt adunk a portó, csomagolás és bélyegköltségek felszámítása mellett. Az elszámolási határidő 1944. január 31. Ez időponton túl naptárakat nem veszünk vissza.

Január **11** Kedd

Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett.
Zsolt. 32. 1.

Mondd, kit tartasz te boldognak? Azért kérdem ezt tőled, mert ennek a világnak igen ferde felfogásai vannak a boldogságról illetőleg. E világ boldognak tartja azt, akinek millió vannak, akinek háza, földje, jó keresete van. Boldogtalannak mondja azt, aki nyomorék, a szegénypházak lakója, akinek minden, mindig csak balul ütött ki ebben az életben. Igen sokféle megállapítást hallottunk már, amelyekben sok igazság lehet. Isten szerint azonban csak egyféle megállapítás van, ami minden megállapításnál több. „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett." Tulajdonosa vagy-e ennek a boldogságnak? Vagy úgy gondolod, hogy nincs szükséged rá? Hiszen te nem is vagy bűnös?! Nézd, majd ha bűnössé leszel, ha rádöbbentél elveszett, nyomorult voltodra, akkor jöjj Jézushoz, Ő ad neked igazi boldogságot, igazi békességet, mert minden hamisságodat elfedezi, minden vétkedet megbocsátja. Akkor leszel igazán boldog, amilyen még sohasem voltál. Most még felkavarható a boldogságod, mert még nem vagy részese az igazinak. Meddig késlekedsz? A Bíró már az ajtó előtt áll. Menekülj! Húzzá és légy boldog!

—o-O-o—

AZ ÓVÓHELYEK.

a harctéri fedezékek ideiglenes menedéket tudnak csak adni. A világhírű Maginot-vonal nem tudott védelmet adni az ország belsejében lévőknek, pedig mindennél biztosabbnak hitték. Az arany, a vagyon, a szépség nem menedék. Egyetlen biztos menedék van ezen a nyomorult világon: Jézus vére. *V. P.*

A bün felkavar. 1. Móz. 4: 8—16.

KÖNYVUJDONSÁGOK:

Modersohn Ernő: Az élet iskolájában. (Ford.: Székely Benjamin.) (Történetek, útiképek, élmények Modersohn életéből.) Fűzve	5.—
Modersohn Ernő: Karácsonyi történetek	1.—
Turóczy Zoltán: Ami a világra és a keresztyénségre vár. (Ker. szöv. könyvtára, 5. szám.)	—.60
Szikszai Béni: Asszony a bakon. (Örök kérdések, 19. szám.)	—.30
Szikszai Béni: Jézus mint megfeszített. (Örök kérdések, 17. szám.)	—.30
Vajda Mária: Isten szeretet. (Örök kérdések, 18. szám.)	—.30
Zimányi József: Kegyelemre ítélve. (Ker. szöv. kvtára, 4. szám.)	—.60
dr. Ecsedy Aladár: Isten szava a zsoltárokban. (150 prédikáció a százötven zsoltárról.)	20.—
Turóczy Zoltán: A hitrejutás útja	1.20
dr. Tomay Dezső: Jézus élete. (26 tanítás a négy evang. alapján.)	14.—
dr. Ecsedy Aladár: Lelki házépítés. (III. kiadás.)	2.—
dr. Ecsedy Aladár: Isten közelségében	—.50
Lottó-játék. (Bibliai és történelmi.)	2.—

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.

43543 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1944. JANUÁR
41. évfolyam — 1. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Előfizetőinkhez! Szeretettel de nyomatékosan felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét a következőkre. Az előfizetés azt jelenti, hogy az előfizetési díjat az előfizetők *előre* küldik be. Más gazdasági viszonyok között lehetséges volt e kérdés mellett elmenni és megengedhette a lap magának az utófizetéseket is. Ma azonban erre módunk nincsen. A felszólítások és figyemeztetgetések annyi munkát és portót emésztenek fel, hogy a lap előfizetési díjával nincsen arányban. Éppen ezért szeretettel kérjük előfizetőinket arra, hogy *előfizetésüket január 31-ig rendezzék, mert aki ezt elmulasztja, annak már a februári lappéldányt sem küldjük meg.* Aki tehát februári lappéldányát nem kapja meg, vegye figyelmeztetésnek a tekintetben, hogy előfizetése rendezetlen.

Bartha Gyula és *Sándor Janka* debreceni szövetségesek házasságot kötöttek. Ez alkalommal dr. Kálmán Sándor hirdette az Igét: „Más fundamentumot senki sem vethet, azonkívül, mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.

Bíró István budapesti próbaszövetséges eljegyezte *Lukács Máriát*, aki a mezőtúri CE-szövetség tagja. „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr. Boldog az az ember, aki öbenne bízik."

Dr. Czakó Jenőék házasságát Isten leánygyermekkel ajándékozta meg. A kis Mártha ötödik gyermek a családban. Legyen Isten áldásainak hordozója.

Jeney Lászlóék házasságát fiúgyermekkel áldotta meg az Isten. Legyen az Isten kegyelme a kisgyermeken és növekedjék Isten és emberek előtt való kedvességben.

Vad Ferenc és *Fónyad Ilonka* házasságát Isten leánygyermekkel ajándékozta meg, aki a keresztségben Ilona nevet kapott. Isten tartsa meg az Ő dicsőségére.

Nyírbátorban Vajda Mária testvérünk három napig szolgált a próbaszövetségesek között.

Kőszegremetén Kovács András vajai szövetségvezető karácsonyi ünnepek alkalmával szolgált a szövetségben.

Egyházaskozáron január elején látogatta meg a szövetséget Borbély Béla és ezen alkalommal keresztelte meg Macher Péterék kisleányát.

Szövetséges theológusaink a karácsonyi ünnepek alkalmával a következő helyeken szolgáltak az Igével, mint ünnepi legátusok: Döge, Nyírmada, Vaja, Hajdúböszörmény, Gyula és Beszterce.

Vaján január 24—31-ig bibliai tanfolyam lesz. Résztvehetnek rajta nők és férfiak egyaránt, akik az evangéliumi munkában résztvesznek. Várjuk nagyon szövetségeink és bibliaköreink kiküldötteit. Csak teljes időre fogadunk el jelentkezést. Részvételi díj 10 P, amelyben az ebéd ára is benne van, reggelit és vacsorát mindenki hozzon magával.

A budapesti Bethánia-Egyletben január 9—17-ig dr. Ecsedy Aladár tahitótfalui ref. lelkész végez evangélizációs szolgálatot.

A magyar keresztyének 1944. évi áhítatos könyve 10.000 példánya az utolsó darabig le van jegyezve. Azt jelenti ez, hogy ezen áhítatos könyv lapjain keresztül 10.000 magyar családban hangzik majd Istennek az igéje.

„Nincs már szívem félelmére" címen jelent meg Nyáry Pál pécsi ref. esperes gyászolók és szeretteiket siratók vigasztalására írt könyvecskéje. A 64 oldalas csinos kiállítású könyvecske 2.— pengőért beszerezhető a Bethánia-könyvkereskedésben is.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | 1. szám | 1944. január

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Vissza Szárai kezei alá!

„Hágár, Szárai szolgálója! Honnét jössz és hova mégy?" Ezt a kérdést vetette fel Isten angyala a nyomorúságból menekülő Hágárhoz a pusztában.

Fájdalmas volt a válasz. Jövök a nyomorúságból. Az nyomorgatott, akinek meddősége miatt kerültem Ábrahám karjai közé. Nyomorgat az élet miatt, melyet szívem alatt hordozok. Honnét jövök? Szárai nyomorgató kezei alól. Onnét a nagy nyomorúságból. A kínkeserves életből. Az égő város romjai közül. Mögöttem vannak életem roncsai. Multamban nincs öröm, jövőmben nincs remény.

Hová megyek? Ezt én is kérdem. Az oázis nem megérkezés. Utána újrakezdődik a puszta. Ünnepről-ünnepre futni nem életcél. A holnap sötéten rémlik fel szemeim előtt. Mindig félelmesebb, mindig több szorongás tölti meg szívemet.

Kedves olvasóm! Hívő testvérem! A te vallomásod ez. Előtted is ezer ígérettel állott az élet. Boldog gyermekkor, szép menyasszonyság, reményteljes ifjúság. Most még reszkető inakkal, megriadt szívvel tekingetsz vissza a környező éjtszakából a romváros égő zsarátnokaira. Reszkető ajakkal suttogod: Onnét jöttem. A családi életed pokol. Környezeted kín. Roncstestet hordozol.

Mikor ezen állapotodban kérdez a Lélek, hogy: Hová? — csüggedten vonsz vállat. Ezt szeretném tudni én is.

Kétkedő kérdésedre felel az Isten: Menj vissza Szárai kezei alá. Ne várj csodát az újesztendőtől. Ne várj rendkívüli élményeket. Menj vissza oda, ahonnét jöttél. Menj vissza oda, ahon-

nét menekülsz. Vedd fel az igát, amit türelmetlenül ledobni készültél.

Vissza Szárai keze alá! Csak ne úgy, ahogyan kijöttél! Tanulj meg két dolgot. Először is *alázd meg magad az ő keze alatt.* Lásd be, hogy méltán bánt úgy veled, ahogyan bánt. Lásd be, hogy nem érdemeltél az élettől többet, mint amit kaptál. Ismerd be, hogy bűneid és méltatlanságod szerint ez a sors illet téged. Szólj úgy, mint a kereszten megfeszített latrok egyike: Mi ugyan méltán. Alázd meg magad és mondjad: Igazságosak és igazak Uram a te ítéleteid. Ne tedd fel újra és újra a kételkedés miértjeit, hanem ismerd el, hogy Isten igazán bánt veled.

Tanuld meg azonban azt is, hogy *Isten ígéretei a reménytelenség ellenére is megállanak.* Az élet, melyet szíved alatt csak mint reménységet hordozol most, a nyomorúság ellenére is megszületik. Az élet, mely felől csak ígéreteid vannak, egyszer valóságosan a tiéd lesz. Egyszer valóságosan karjaidba zárhatod, szívedre ölelheted.

Eljön az idő, amikor a kérdésre: „Ezek, akik fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek?" — elhangzik a válasz: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyi széke előtt és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában és aki a királyi széknek közepette ül, kiterjeszti sátrát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem tűz rájuk és semmi hőség."

Szikszai Béni.

NAPLÓJEGYZETEK.

Miskolc, december 5., 6., 7. Ezekben a napokban volt a borsodi konferencia. Isten sok nehézségek árán vezetett a győzelemhez. A Bethánia helyisége nagyon is kicsinek bizonyult ezekben a napokban. Az esteli alkalmak pedig meglepetésszerűen látogatottak voltak. Az első evangélizációs szolgálatot dr .vitéz Szőnyi Sándor tartotta volna, azonban betegsége miatt nem jöhetett el és így Szabó Dániel lelkész testvérünk szolgált helyette. Újra meg kellett tapasztalnunk, hogy Isten annak adja az Igét, akinek akarja és Ő ezen az estén sem vonta meg tőlünk kegyelmét. — A második estén, amikor Turóczy Zoltán püspök úr szolgált az Igével, nem fértünk el a zenepalota dísztermében. Sokan megszomorodott lélekkel távoztak el emiatt. Huszonöt helyről jöttek össze a testvérek. A délelőtti és a délutáni előadásokon is Isten Lelke volt közöttünk. Igen, Miskolc vidéke várja az evangéliumot. Az Igével szolgáltak a már említetteken kívül: dr. Enyedy Andor püspök, Benke József, Gyülvészi István, Szücs Tibor, Vajda Mária, Komjáthy Aladár, Fodor Lajos és Szamosközy Zoltán.

Mándok. A szövetségesekkel imaórát tartottunk este és megbeszéltük a másnapi útunkat, amikor Lónyára készültünk át. Lónya már Bereg megyében van. Délelőtt és délután szolgálhattam az Igével. A mándoki szövetséges testvérek hádomszor előadták „A bárka elment" c. színdarabot a leventeotthonban. amelyet nagy tömeg nézett végig. Az asszonyok között kezdődött itt az ébredés és reménységünk van arra, hogy ez a lelki tüz tovább terjed. Isten megáldotta az ottani forgolódásnukat. Szinte fejfej mellett volt a teremben, mikor elhangzott a kérdés: Bent vagy-e a bárkában?

Tiszakerecseny. Az éjtszakai fagy hamar felengedett és a vendégmarasztaló beregi sárban mentünk át e nagy faluba. Délután istentiszteleten, reggel gyermekistentiszteleten szólhattam az Igéből. Többekkel beszélgethettem is.

Tiszamogyorós. Tiszakerecsenyből az adonyi réven át Kopócsapátin keresztül utaztam Mándokra, ahonnan csak egypár kilométer Mogyorós. Öreg ember kísért át, akinek szívét Isten mostanában melegítette át szerelmes Fiának evangéliumával, szíve tele hálával Isten mentő kegyelméért, de az én szívem még hálásabb, mert az az Úr, aki öreg szíveket és életeket megújít az Ő Szentlelkével, hiszem, hogy ezen a vidéken sokakat megújít még és sokakat boldoggá tesz. Itt a lelkész úrnál és egy családnál tettem látogatást; azzal a bíztatással jöttünk el, hogy itt Isten szólt hozzánk: Én adok néktek új szívet és új lelket adok belétek.

Ketergény. Ungvár mellett van. Egy napot töltöttem el itt. A csehek által felépített iskolában este evangélizáció volt. Ebből a kicsiny magyar faluból már többen megfordultak konferenciánkon. Isten különösen az egyéni beszélgetéseket készítette el számomra.

Porcsalma. Hat napig lehettem ebben a 3000 lelkes faluban, amelyik Szatmárhoz egészen közel fekszik. Három évvel ezelőtt két testvérünk látogatása és bizonyságtétele ébresztgette itt a lelkeket. Azóta már kialakulófélben van itt egy kis imaközösség és kapcsolatot tartanak fenn velünk. Nagyon nehéz munkaterület. A Jehova tanuinak erős központja volt. Miattuk az Úr ügye gyalázatot szenvedett és nagyon lejárt szó ez: hívő keresztyén. Az ördög sokakat azzal tart vissza, hogy ide se menjetek, mert ezek is éppen olyan kommunisták, mint amazok voltak. Hiszem, hogy lassan-lassan Isten Lelke sokakat meggyőzött arról, hogy munkánk komoly evangéliumi munka. Reggeli istentiszteleten vettünk részt, utána imaóra volt, melyen a Filippi levelet vettük sorra. Este evangélizáció, azután pedig utóösszejövetel volt az iskolában.

Átlagban kétszázan járhattak, akik hűséggel elejétől végig kitartottak. Különösen áldottak voltak a beszélgetések. A záróösszejövetelt pedig Isten Szentlelke pecsételte meg. Isten adott jelt arranézve, hogy a szívekben határozottan megkezdte munkáját és hogy régieket megújított. Mátészalkáról, Gégényből, Nyírbogátról többen átjöttek és segítségemre voltak. Ebben a faluban alkalmaztuk először evangélizációs szolgálatunkban az evangélizáló plakátokat. Isten nagyon reámnehezítette, hogy ott, ahol járunk, mindent meg kell tennünk az Úr ügyéért.

Hajdúböszörmény. Karácsony másodnapján Böszörményben voltam. Délelőtt az istentiszteleten több mint 2000 ember előtt tárult elénk a testté lett Ige. Délután megalakult a próbaszövetség, azután mintegy nyolcvan ifjú jelent meg az ifjúsági órán, ahol feleségem szolgált az Igével. A hétfő délutáni bibliaórát most is mintegy kétszázan látogatják. Hisszük, hogy a magvetésnek Isten megadja a drága kegyelmi esőt, hogy kikeljen.

Borbély Béla.

Ímé, mindent ujjá teszek!

(II. Krón. 29.)

Újévi történetet írok ma és ébredési történetet. Ezékiás királysága első esztendejének első hónapjának első napján kinyitotta a megszentségtelenített templom ajtaját és azt megújíttatá. Bent szenny volt, rendetlenség és sötétség. Régen megszünt az áldozás! Az oltáron nem volt tüz és nem volt vér. De volt kint az ellenségdúlta országban tüz, vér és jaj. A szent oltár félredobva állott, s helyét valami furcsa, idegen oltár foglalta el. Azután az, aki ezt rendbehozta, otthagyta az egész templomot. A maga számára állíttatott fel oltárokat Jeruzsálem szegletein. Mégsem temették el királyok sírjába. A templomajtaja bezárult, szövétnekei eloltva, edényei összetörve, vagy ellenség kezén. Fű nőtte be a templomhoz vezető útat.

Most megcsikordult a régi zár, az elvetemedett ajtó megújult. Napkelet felé pirkad már, a választott népnek, hangzik a királyi parancs: Szenteljétek meg magatokat, fel a templomba, hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyről! Papok és léviták mosdanak, öltöznek a szolgák, szentelik már magukat Isten szolgái. Szennyes templomba csak szentül lehet takarítást kezdeni. Be, be! A legbelső részbe, a Szentek Szentjébe, ott kell kezdeni a tisztítást. A baj legmélyéig behatolni, a gyökerénél kezdeni a dolgot. Kinyitni minden zárat, megtisztítani minden sarkot. El nem nézni semmi szennyet, mert a Király parancsa: Hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyből! Pitvarba minden szeméttel, ma meg holnap, míg csak tart a szenny, onnan ki vele a Kidron patakba, léviták! Most Szemétkapu lett a templomajtó. Tódul ki rajta a sok undokság. Gyöngyözik a verejték a szolgák homlokán, nehéz tehertől görnyed a válluk. Oh, hogy tud összegyülni annyi szemét Isten templomában!

De nemcsak az a szentségtelen, ami szennyes. Az is, ami nincs a helyén isteni rendben. A templomban óriási felfordulás volt. Összevissza forgatta az ördög. Sötét templomban ez mind nem látszott. Ha valaki felületesen rágondolt volna Isten temlomára, azt mondta volna: Nincs semmi baj. Megvannak az edények, az oltár, minden jól van. De a Szentlélek nem türi meg, hogy idegen oltár is legyen a régi mellett, s azt sem, hogy a régi szent oltár helyét más elfoglalja. Egy centire sem lehet helyéből kimozdítani a régit, a szentet. És üresen se állhat az oltár. Minden reggel Bárányt akar az Úr rajta látni és minden nap vért.

Azért történt minden. A takarítás, a szemétkihordás, a régi oltár helyreállítása, az idegen eltávolítása, hogy azon az ajtón, amin kikerült a sok szemét, bekerüljön a Vér. Szennyet, romlott templomokat csak a Vér tisztít meg. Izráel bővizű földjeiről hozzátok a Bárányt. Egy darabot a nyájból, az egész nagy embernyájnak elég. Elég az istentisztelet helyreállítására. Mindenre elég a Vér. (Ezékiel 45 : 15.)

Isten népe! A ti szívetek a régi templom! Ha a világról szólna a Lélek, Hiúság Vásárjához, Boroshordóhoz, vagy nem tudom mihez hasonlítana? De a ti szívetek templom. A régi bezárt templom. Bent vannak a szent edények mocskosan, törötten, használatlanul. A régi Oltár, jaj, félretéve áll s helyette idegen oltáron történt minden áldozás, aztán ez is félbemaradt már. Sötét szívedben szövétnek sem ég.

Új esztendő első hónapjának első napján megnyitod-e a templomajtót? Ki a szeméttel, el az összevissza forgató rendetlenséggel! Kint a világban szörnyű tüzek égnek, felénk harapódzik a lángjuk. Szennyes vérfolyók hömpölyögnek felénk, holnap már minket is, szeretteink hulláit is magukkal sodorhatják. Segítségkiáltás ma az egész világ. Fuss az Oltárhoz, állítsd helyére, kerüljön szíved trónjára Ő, Aki érted halt. A Bárány Vére ma elég még a mult betakarására, a templom megszentelésére. Van Vér! Van Erő! Van Élet! De minden és mindez a Vérben. Ömöljön el az Oltáron a Vér! Megszentelt Oltáron Megszentelő Vér. Lobbanjon fel benned a tűz újrá, égjen a szívedben a hála. Bizony mondom, mikor szíved Oltárán csurran a Vér, énektől zendül meg szíved, trombiták harsannak, angyalok dalolnak, a Király arcra borulva imádkozik.

Vajda Mária.

Szilveszter éj.

Bevett szokás, hogy a Szilveszter-éjszakát bolondul kell eltölteni. Mintha csak ezzel akarná az ember elfátyolozni szemei elől a mulandóság gondolatát, melyre a szilveszteri évforduló mutatni akar. Mindenesetre jó fogása az ördögnek, hogy ahelyett, hogy az ember feleszmélne, hogy újra egy esztendővel jutottam közelebb a naphoz, amikor meg kell állanom ítéletre, a szórakozások, mulatczások mámorába kergeti és így kihasználatlanul hagyja Isten e nagy alkalmát.

A budapesti ifjúság számára már előre kérdés volt, hogyan töltse el Szilveszter éjtszakáját. Meg kell várni az éjfélt, de hogyan? Bohóságokkal töltsük az időt, mint a multban gyakran tettük, majd egy rövidke imaórával zárjuk le az évet és lépjünk az újba. Őszerünek és korszerűtlennek tünt föl, de főként léleknélkülinek.

Valakinek aztán akadt egy egészséges gondolata. Nyomattunk néhány ezer röplapot, melyen egy nagy kérdőjel volt és alatta a kérdés: Hová? A másik felén néhány sorban eszméltető szöveg. Beosztva Budapest területét térkép szerint, kettesével elindultunk felkeresni a mulatókat, a Dunapalotától a legutolsó lebujig. Ezeken a helyeken aztán szétosztogattuk e röplapokat. Nincsen helyünk mindent leírni, amit láttunk és tapasztaltunk.

Csak egy-két eset álljon itt betekintésül. Két ifjú kerülgette a Dunapalotát. Arra gondoltak, hogy bár inkább a kerülgetésre leomlanának falai, mint Jerikhó falai leomlottak, hogy ne kellene bemenni. Végül mégis bementek. Győzött az erősebb az erős fölött.

Nekem mikor az első korcsma kilincsére rátettem a kezemet, a szívem nem is a torkomban, de a fejemben dobogott. Bementünk azért. Itt is győzött az erösebb.

Két fiatalember ment együtt. Előkelő helyen ruhatári őrzési díjat kell fizetni. Az egyik megjegyzi: Nem baj, van az Úrnak pénze. A másik válaszol: Jó, jó, de nálad mennyi van ebből a pénzből, mert nálam nem igen van. Úgy látszik aztán, az egyiknél mégis volt, mert csak mentek tovább. Igen, mert az Úrnak valahol mindig van pénze.

Két leány találkozik az utcán emberekkel és adni akarnak nekik röplapot. „Köszönjük, mi már ennek hatása alatt jöttünk ki a korcsmából."

Egy fiatalember a kezébe véve a röplapot, fájó sóhajjal tette le: „Hová? Nekem már mindegy."

Valaki azt a megdöbbentő és igaz megállapítást tette, hogy: „Azt láttam meg, hogy az emberek egészen ugyanazok, akár a Dunapalotában, akár a Teleki-tér környékén mulatnak." Ugyanazok, mert ugyan az a hatalmasság tartja őket távol az idvességtől.

Voltak még érdekes, félelmes, megdöbbentő esetek, a legmegrázóbb azonban maga a látvány volt, amiben részünk lehetett. Borzalmas képe a bűnnek, megrendítő mélységei. Szívünkben fokozott mértékben kelt föl a vágy: menteni ebből a mélységből, ebből a fertőből Jézus vérén megváltott drága tulajdonait.

E látvány után fokozott mértékben ég szívünkben a kérés: Evangéliumot Budapestnek!

„Összkomfortos" keresztyénség.

„Az én országom nem e világból való." (János 18 : 36.)

Elméletileg nagyon jól tudjuk a fenti igéket. A gyakorlat azonban másról beszél. Magamat legalább is sokszor kaptam azon, hogy tervezgettem, de keresztyén jövőmben mindig benne volt a kényelmes, meleg otthon, a fütött, szőnyeges lakás, a jó életpálya, rendes megélhetés, szép fizetés. Persze, mindennek aztán gyártottam magyarázatát is. Szeretnék sokat keresni, — mondtam magamnak — hogy többet adhassak, nyugodtan tölteni a napjaimat, hogy zavartalanbbul dolgozhassam az Úrért.

Pedig Jézus nem így tette! „A rókáknak vagyon barlangjuk, az égi madaraknak fészkük, de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani." (Máté 8 : 20.)

Nem rendezkedett be erre az életre, nem tartotta fontosnak még azt sem, hogy lakása legyen.

A multkor csak kb. tíz percet kellett gyalogolnom a hideg őszi esőben, míg szállásomra érkeztem egy idegen helyen. Cseppet sem tetszett nekem, hogy nem duruzsolt a kályha, mikor a szobába beléptem. Magamban zúgolódtam, hogy a cipőm beázott, hogy a ruhám átnyirkosodott. Féltem, hogy megfázom!

Akkor aztán elém tárta az Úr, hogy neki még ennyi sem volt. Fejét sem tudta hol lehajtani. Ő még fedél alá sem mehetett! Most nagyon szégyenlem magam, hogy olyan „összkomfortos keresztyén" vagyok. Szeretném, ha a vágyaimat, terveimet az Úr alakítaná és nem én. Arra kérem Krisztust, hogy végre értesse meg velem a gyakorlatban is, hogy az Ő országa nem e világból való.

Most azonban tőled is szeretném megkérdezni, hogy valóban érted-e ezt az igét? Hétköznapjaidban úrrá lett-e teljesen ez a rövid mondat?

Vagy pedig egy konferencián mindjárt rosszabbul érzed magad, ha csak a földrehintett szalmán jut csak már neked hely? Nem mutatod, de belül mindenesetre rosszul esik, ha téged nem kezelnek megkülönböztetett szeretettel.

Vállalod akkor is a szolgálatot, ha talán az egészséged kockáztatásával jár az? Ha a kényelmedet, pihenésedet kívánja Krisztus, feláldozod?

És vizsgáld csak meg te is terveidet, vágyaidat. Vajjon nincs-e benne sok kivtenivaló, csupán csak azért, mert inkább az összkomforthoz, mint Jézushoz tartozik?

Jó lenne, ha megtanulnánk Tőle, hogy itt nem érdemes berendezkedni. Nincs rá idő! Felesleges, de sokszor akadály is!

A példa azt mutatja, hogy Istennek nagy és hatalmas eszközei földi viszonylatban nagyon boldogtalanok voltak. Volt, amelyiknek bénán kellett dolgozni évekig, másiknak keserves házasélet keresztjét rakta nyakába az Úr. Pál gyenge, vénza testtel vergődött végig a hosszú útakon, de nem törődött a nélkülözésekkel, mert tudta, hogy Mestere is így tett.

Annyi helyre kellene elvinni ma is az evangéliumot, de nincs munkás, mert kényelmesebb otthon ülni!

Ez a teremtett világ most is sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését, de hiába! Azok nem jönnek, mert „összkomfortos keresztyének!"

—

Borzasztó, de nem értjük még mindig, hogy „az én országom nem e világból való". Ha csak egyszer is átlátnánk, hogy mit jelent ez, akkor többé nem volna olyan drága sem a kényelem, sem a test.

Arra lenne szükség, hogy a szó helyett a gyakorlat is megmutassa, hogy nekünk ez a világ nem érték és még a pihenésem sem drága nékem, hogyha Jézus ügyéről van szó!

Megváltóm éngem úgy szeret...

(Szövetséges tagsági fogadalom.)

Egyszólamu ének

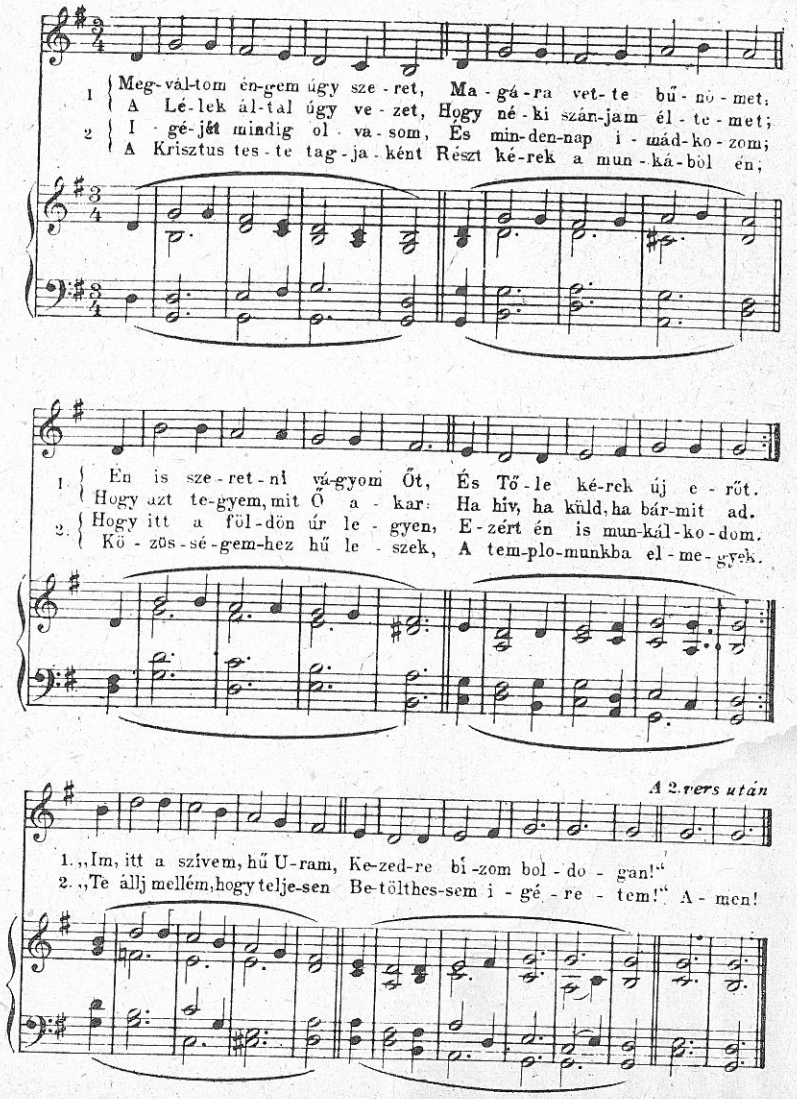

(9)

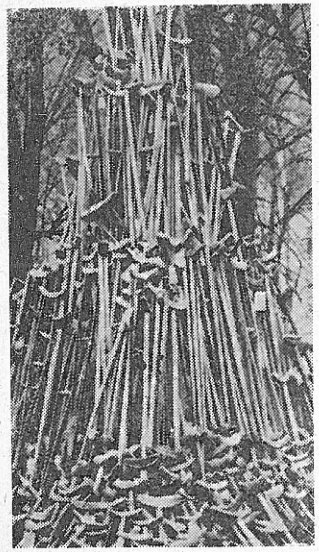

Kelj fel és járj . . .

AZ ÚJ ESZTENDŐ küszöbén minden emberben feltámad a kérdés: mit hoz a jövő, közelebbről: mit hoz ez új esztendő? Vannak, akik komoly vagy kevésbbé komoly önvizsgálatot is tartanak s rászánják magukat a jobb életre. Némelyek továbbmennek s írott vagy iratlan fogadalmat tesznek maguknak vagy másoknak is, hogy ezt vagy azt többé nem csinálják. Akad olyan is, aki még továbbmegy s azt is megfogadja, hogy ezt meg ezt pedig cselekszi. Látszatra ez utóbbi már valami, pedig semmi mindaddig, míg abból cselekedet nem lesz. S leginkább erre a sorsra jutnak a nagy és kis elhatározások... Éveken keresztül üzzük ezt az emberhez méltatlan sportot. Az idönk pedig fogy, fogy, míg egyszer csak meg kell jelennünk Isten ítélőszéke előtt s ott már késön ébredünk rá, hogy a jószándékokkal kikövezett úton megérkeztünk a — kárhozatba. De maradjunk egyelőre e földön és legyünk öszinték: az elhatározások és fogadalmak magukban itt sem adnak békességet és boldogságot. Nem is adhatnak, mert az élet nem fogadkozásokból, nem uram-uramozásokból, hanem cselekedetekből tevődik össze. Értsük meg jól: „cselekedtekből", nem pedig nem-cselekedetekből, mint a remetékkel még ma is nagyon sokan gondolják. Még a mai nehéz beszerzési viszonyok között is egyszerűbb volna talán úgy készülni az üdvösségre, hogy elvonulnánk az „élet" elől egy erdei barlangba, hogy jók maradjunk (?), — mint Jézus parancsát teljesíteni melyet ez új év elején is felénk üzen: Kelj fel és járj . . .

*

JÁRNUNK KELL, ha haladni akarunk, mert aki áll, az: marad... ott, ahol van, sőt még visszább jut, mert járás nélkül arra visz az út. Járni sokféle módon, és úton lehet. Drága anyanyelvünknek sok szava van az általában járásnak nevezett helyzetváltoztatásra, hadd soroljak el belőlük néhányat: bandukol, ballag, csavarog, mászkál, ténfereg, tekereg, iszkol, tévelyeg, tántorog, botorkál, ödöng, támolyog, baktat, cammog, szédeleg, somfordál, sompolyog, kóválygyog, csetlik-botlik, rohan, bolyong, törtet, bujdosik, biceg, futkároz, kalandoz, szalad, kószál, kotródik, csatangol, kujtorog, settenkedik, barangol, kisér, követ... Még van jónéhány, de elhagyom. Ennyit sem tréfa kedvéért raktam ide, hanem azért, hogy elgondolkozzunk rajta, hogy mi a járásnak melyik módján haladunk át ezen az életen? Mert hogy nem mindegy, azt saját bőrünkön tapasztaljuk napról-napra, sőt őszintébbül: évről-évre . . .

*

A SZENTIRÁS sem hagy bennünket tanács nélkül a járást illetőleg. Sokkal több utasítása van arra, hogy hogyan és hol járjunk, mint arra, hogy hogyan ne járjunk, mert nem az a lényegesebb, hogy mit nem tegyünk, hanem sokkal inkább az, hogy mit cselekszünk. A sok száz közül lássunk néhányat. Boldog ember , aki nem jár a gonoszok tanácsán és a bünösök útján meg nem áll. Boldog, aki féli az Urat és az Ő útaiban jár. Eredj a hangyához te rest, nézd meg az ő útait és légy bölcs. Az Úrnak minden útja kegyelem és hüség. A Szentírás minden útra és járásra vonatkozó igéje arra figyelmeztet, hogy csakis az Isten útján jutunk célhoz. Nem csoda, hát ha a Zsoltáriró igy fohászkodik: Vezérelj engem az örökkévalóság útján; máshol meg igy: Gondom van a tökéletes útra; ismét máshol: Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy. Az emberi útak veszedelmére figyelmeztet e két ige: Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de a vége a halálnak útja. Járj a te szívednek útaiban, de megtudd, hogy mindezekért az Isten ítéletre von. Mert: az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útai. Érdemes az Ő útain járni, mert: megőrzi a te ki- és bemeneteledet. Énokhot is azért vette magához az Isten, mert vele járt. Noé igazságának és tökéletességének is ez a magyarázata: Istennel járt vala.

*

AZ ÚJ ÉV új lehetőségei mögött sziklaszilárdan áll a régi igazság: „csak" a keskeny út visz az életre. S milyen jó, hogy keskeny: nem lehet rajta ögyelegni, bitangolni, kalandozni, kószálni, csatangolni és még sok mindent nem lehet, csak egyetlen egyet: „követni" a mi töviskoronás Királyunkat. Félre tehát az emberi mankókkal mert annak meg bicegés lesz a vége! Keljünk fel az elmúlt év vagy évek vackáról s menjünk Ő utána, Aki segítő erős kezét felénknyujtva hiv: Jer, s kövess engem! — Ne fogadkozzunk, ne igérgessünk. Akik az Ő hivására igy válaszoltak: Mester, követlek, valahova mégy, azok leginkább elhagyták. Az „jár" jól, aki „követi" Őt!

Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem,
Hogy Nálad nélkül járni sem tudok,
De igy, Uram, e mennyből jövő fénynél:
Reád tekintve bizton indulok . . .

SZÁNTÓ JÁNOS.

MI A JOBB?

Jobb a dadogó beszéd — mint a néma nyelv.

Jobb a keserű igazság — mint az édes hazugság.

Jobb egy becsületes kételkedés — mint egy halott hit.

Jobb az elveszett pénz — mint a gonosz lelkiismeret.

Jobb az egyperces hitből fakadó imádság — mint az egy óráig tartó, de kétségek közötti.

Jobb egy kis virág az életben — mint egy nagy koszorú a síron.

Az új évben új könyvet!

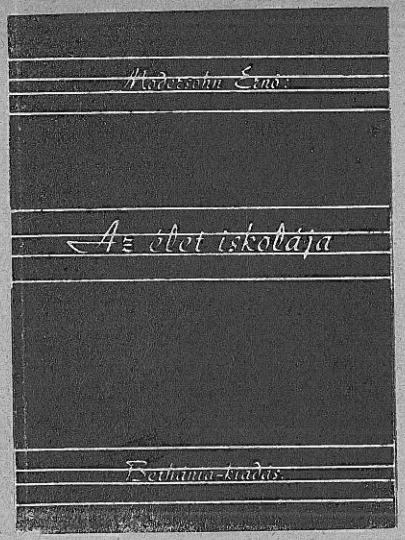

116 oldal.
Ára csinos kivitelben 5.— P.

Történetek, útiképek, élmények Modersohn Ernő életéből. A Székely Benjamin ref. lelkész által fordított könyv bizonyára olyan szívesen fogadott lesz, mint Modersohn Ernő eddig megjelent többi könyvei.

—o-O-o—

UTAZÁS A BIBLIÁBAN.

A gyermekek számára szerkesztett igen alkalmas könyvecske. Játszva kérdésekben, képekben, megoldandó feladatokban és rejtvényekben, rajzokban szinte észrevétlenül teszi a gyermeket a Bibliában és annak igazságaiban jártassá. — Ára füzve 2.40

Dr. Ecsedy Aladár: KRISZTUS A KOPORSÓNÁL. (Temetési beszédek. (II. kiadás.) . . . . . 10.—

Nyáry Pál: NINCS MÁR SZIVEM FÉLELMÉRE. (Vigasztaló könyvecske imákkal betegek részére.) . . . . . 2.—

Dr. Victor János: REFORMÁTUS HISZEKEGY. . . . . 12.—

Ruth Paxon: ÉLŐ VIZNEK FOLYAMAI és James H. Mr. Concey: A SZENTLÉLEK HÁRMAS TITKA . . . . . 3.—

—o-O-o—

Bibliai idézetekkel LEVÉLPAPIR tömbalakban . . . . . 6.—

ÚJ KIS KÉPEK ívekben . . . . . —.50

Keresztalakú (nagyobb alak) JELZŐ, virégképpel . . . . . —.20

—o-O-o—

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
1244 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1944. FEBRUÁR
41. évfolyam — 2. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Takács Ferenc vajai szövetséges eljegyezte Birtha Jolánkát, a nyírbogáti szövetség tagját. „Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket. Legyen együttes életük középpontjában Krisztus irántuk való szerelme.

Borbély Béla utazótitkárunk Mezőtúron, Sátoraljaújhelyen, Kistoronyán, Abaújszántón és Kassán tett látogatásokat.

Budapesten dr. Ecsedy Aladár tahitótfalui ref. lelkész evangélizált a Bethánia Egyletben. A kilenc napig tartó evangéizáció központi gondolata a bűn volt. Isten drága megtérésekkel ajándékozta meg szolgálatát.

Kisvárdán Szamosközy Zoltán müegyetemi hallgató végzett evangélizációs szolgálatot. A nyolc napig tartó evangélizáción résztvettek a környékbeliek is. A megtérések mellett sokakat megelevenített Isten Szentlelke.

Lipták Mihály és *Vántus András* testvéreink Borsodban látogatták meg a közösségeket és szolgáltak az igével.

Gellért Margit Abonyban, Dévaványán, Berettyóújfaluban, Köröstarcsán, Mezőtúron, Ráckevén és Szigetszentmiklóson tett látogatást.

Átányban Jeney László kiszombori lelkész testvérünk evangélizált, ahol a szolgálatban Vajda Mária volt néki segítségül.

Szamosközy Zoltán testvérünk erdélyi körútja alkalmával Kolozsvárt, Marosvásárhelyen, Kibéden, Parajdon, Nagykenden, Sófalván és Udvarfalván tett látogatásokat. Mindegyik helyen szolgált az egybegyülteknek és házonként az igével is.

Edelényben Szabó Dániel hejöcsabai ref. lelkész testvérünk szolgált a gyülekezeti csendesnapon Gyülvészi Istvánnal együtt.

Dr. Gráf Elemér, a Bethánia ügyvezető alelnöke, az abonyi szövetséget látogatta meg és szolgált a közösségben.

Ófehértón Szabó Dániel hejöcsabai lelkész végzett evangélizációs szolgálatot, ahol az utolsó napok alatt Gellért Margit testvérünk is segítségül volt neki.

A vajai bibliakurzusról a Mustármagban más helyen találják meg az olvasók a beszámolót, itt csak annyit jegyzünk meg, hogy 25 helyről 80 résztvevö vett részt és Borbély Béla, Czakó Jenö, dr. Ecsedy Aladár, Szikszai Béni és Szücs Tibor szolgáltak a csendesnapokon. Borbély Béláné pedig énekeni tanította a testvéreket.

Idősebb MÁV nyugdíjas urihölgy keres szeretetteljes otthont ellátással biztos megélhetésü embereknél. Majdnem egész nyuglíját felajánlja e célra. A fővárosban, vagy jó közlekedésü helyen óhajtana lakni. Erdős helyet különösen szívesen venne. Ajánlatokat e címre kér: dr. vitéz Csia Sándor, Budapest, VI., Andrássy-út 83.

A SZERKESZTŐSÉGNEK szüksége volna a Mustármag 1943. évi példányaiból egy teljes sorozatra. Akinek megvan és nélkülözni tudná, kérjük, küldje be a szerkesztő címére.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | 2. szám | 1944. február

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

„Legyen a holnap olyan, mint a ma."

Ézsaiás próféta 56. részében olvasom ezt a mondatot. Egyike azoknak a ritka szentírási helyeknek, amelyeket v i s s z á j u k r ó l kell értenünk. Tulajdonképpen idézőjelbe kellene tenni az Ézsaiás 56 : 12-t. Az Irás itt arra mutat rá: igy beszélnek, igy gondolkoznak némelyek. Pellengérre állit egy bizonyos életfelfogást. És ez az életfelfogás maig sem veszett ki!

„Jertek, hozzatok bort és igyunk részegítő italt", igy kezdődik ez a vers. Majd igy folytatja: „és legyen a holnap olyan, mint a ma . . ."

„Igyunk részegitő italt", vagyis fessük a mámorral rózsaszinüvé a világunkat; meneküljünk a narkózisba, a kábulatba a nagy, félelmetes valóságok elől! Az a mámor nemcsak a bor, vagy a cocktail részegsége lehet. Lehet a táncnak, a kártyának, vagy akár a regény-falásnak kábulata. Lehet a spiritizmusnak, teozófiának, vagy valamilyen beteges vallási rajongásnak a bódulata. Lehet a vagyonszerzés láza. Lehet akármi, ami a lelket elkábitja és igy megakadályozza, hogy szembe nézzen az élet, halál és örökkévalóság nagy kérdéseivel; hogy meglássa a legnagyobb valóságot: a Krisztus keresztfáját és azon Isten itéletét a bűn felett és Isten kegyelmét a bűnöshöz. „Legyen a holnap olyan, mint a ma!", — vagyis, bármennyit szidjuk is a mai világot, mégis jól érezzük magunkat benne, otthon vagyunk benne és nem kívánunk egyebet, mint hogy e z a világ össze ne omoljon. Hadd élvezzük holnap is ennek a világnak hitvány kis javait, nyomorult kis örömeit, amelyeket nagyoknak és

dicsőeknek látunk, mikor annak a gondolatnak az árnyéka vetődik ránk, hogy el is veszíthetjük őket ...

„Igyunk részegítő italt! Legyen a holnap olyan mint a ma!" Ne áltassuk magunkat azzal, hogy ez a szellem csak a „világ"-ban található meg és mi, „hívő keresztyének", mentek vagyunk tőle. Bizony nekünk is megvannak a magunk narkotikumaink és mi is kapaszkodunk a má-ba és szeretnénk azt ámenteni a holnapba.

Pedig ez nem az Úr Jézus Krisztus szelleme. Ő még a keresztfa kínjai közt sem fogadta el a méreggel elegyített ecetet és az abban kínálkozó „jótékony" kábulatot. Tiszta öntudattal akart szenvedni, utolsó leheletéig az Atyára nézni, vele beszélni és az ő kezeibe tenni le lelkét. És mikor az övéit készíti elő az utolsó időknek nagy katasztrófáira és szenvedéseire, nem azt mondja, hogy mámorral — akár szent lelki mámorral is — vigasztalják magukat, hanem azt mondja: „Vigyázzatok", vagyis ébren legyetek! És ő nem olyan holnapot várt, mint a ma és nem olyan holnap várására tanította az övéit. Az ő holnapja az Istenországa volt és akik az övéi, azoknak a holnapja sem lehet más. Nem kapaszkodhatnk görcsösen a má-ba, amely a világ fejedelmének bélyegét hordja magán, hanem várják az egészen más holnapot, amit Krisztusuk hoz el, mikor megjelenik.

Legyen a holnap olyan, mint a ma? Nem, ne legyen! „Jöjjön el a Te országod!"

V. T.

Nép, amelynek nincs más választása.

A mult bünei nyomnak. Szinte félek újabb emlékeket engedni szemem elé. Szorongás és szégyen tölt el. Előttem a jövő és reménység helyett a kétség fogja meg szívemet. Fogsz-e még használni, Uram, vagy pedig mint nagyon költséges és mégis eredménytelen eszközt, elvetsz és helyembe másikat állítasz? Magam is megelégeltem már, amennyit türtél már nekem s félek, hogy belefáradsz a szánakozásba. Néhány napja, hogy hazatértem egyik hosszabb szolgálatomról, ahol adtad Lelkednek nyilvánvaló erejét, az Ige hallgatói mégis süketen ültek ott és nem gyúlt világ: úr maradt továbbra is az éj és vaksötét. Szívem megszomorodva, kimondani nem merte ugyan, de a mult vádolása és a jövő terhei ijesztő félelme alatt azt tanácsolta: hagyd abba. Kicsi vagy, kevés vagy egymagad. Nagy, egyetemes romlás ülte meg a világot, kikerülhetetenül jön a vég s Isten Maga akarja ezt a halálos zsibbadtságot, hogy ne szóljon az Ige, ne hangozzék többé hazahívó szó. Igy vergödtem, magambanhordva kábultságom felett is éles fájdalmamat. Valaki megszólít. Távollétemben gondolt rám, imádkozott értem, egy kedves Igével bátorít: Én az én szerelmesemé vagyok és engem kíván Ő (Énekek éneke 7 : 10.).

Mind erösebb fénnyel árad el szívemen ez az Ige. Uram változatlan szeretettel kezd beszélgetni velem. Kié vagy? — kérdi. Milyen nehéz és mégis milyen jó most mondani: Tied, Uram! Érzem arcomon aggódással biztató tekintetét: Miért csüggedtél hát el annyira? Azt hitted, hogy ha te nyomorult vagy is, én, az Úr, megváltozom?

Minden szó, amit ezután mond: gyógyító fájdalommal érinti szívemet. Visszaemlékezem az emult év és a mögöttem maradt évek sok nehéz órájára, amikor gyöngéd keze újra meg újra szívemet érte és általvitt a szakadékok felett is, mintha síkon járnék. Áldott tisztulást ad ez a csendes vallatás, mennél több szégyelni valóm kerül elő, annál nagyobb a bizonyosságom, hogy Ő nem változott meg. S mire végére jutunk, szívem megalázottan pihen az Úr kezén.

Nem, nem lehet más választásom. Engem a kereszt megragadott és ha hiú szememet teleszórja is szeméttel a világ, ha hamis fények elkápráztatnak is, ha szolgálatomban teljesen értéktelen vagyok is, ha semmi sincs bennem, amire Isten örömmel nézhetne, mégis, így is, egy választásom lehet csak: odaadni magam mégjobban az Úrnak, hiszen engem kíván Ő.

Mélységből hozott fel az Úr, vérével mosott meg, sebeivel gyógyított meg, Lelkével megkeresztelt, tekintetével tanácsol, szívemet kegyelme ejtette foglyul: nincs lehetőségem, hogy válasszak.

Halálig Magáénak kívánt és kereszthalála engem is magával sodor a halálba. E világon nekem nem nyílhat virág, számomra nincs bársony és selyem, homlokomra nem fogadhatok el soha babért azoktól a kezektől, amelyeken áruló nyomként Uram vére piroslik. Nem, Uram! Nem! Áldalak Téged, hogy zúgó éjen, vagy fénylő nappalon, győzelem, vagy vereség, siker, vagy kudarc, öröm, vay sírás idején egyformán csak egy választásom lehet: még jobban szeretni Téged, még teljesebben kezedre bíznom magam és megtelni a Te utánam szomjazó szíved szerelmével és vallani mind hangosabban, ha szégyentől, ha győzelemtől kipirultan, hogy én az én Uramé vagyok és engem kíván Ő!

Nem tudom, mit hoz a holnap. Nem tudom mennyit ajándékozol nekem. Programmom nincs, egy lépésnyire sem látok. Ha előremeresztném szemem, bizonyára véres árnyékok lengenének körül. De nem félek. Szememet felfelé emelem. Kedves arcodon nyugtatom. Szívemen szomjas ajakként tátong a seb, amit feddésed okozott és nem oltja más ezt a hálátadó szomjúságot, csak hozzám hajló irgalmad, Uram.

Köszönöm a jövő reménységét, köszönöm egész életem boldog utitervét: én az én szerelmesemé vagyok és engem kíván Ő.

Segíts, Uram, hogy ez a kívánság több legyen számomra a levegőnél, ételnél, italnál. barátok jó szavánál, fájdalmaktól való félelemnél, segíts, hogy sohase lehessen más választásom, néped minden gyermekével együtt, mint odaadott életemmel még jobban Tiednek lenni.

Zimányi József.

Kétség nélkül. BESZÁMOLÓ A VAJAI BIBLIAKURZUSRÓL.

Január 24—31-ig rendezte a Bethánia Egylet Vaja községben, Szabolcs megyében, szövetségesei számára bibliai tanfolyamát. A tanfolyam 80 résztvevője az ország minden területéről tevődött össze. A tanfolyam tárgyai a következők voltak: A Bethánia Egylet története. a szekták ismertetése, a vasárnapi iskola ismertetése, Biblia tanulmányozás, egyháztörténelem, Heidelbergi Káté ismertetése. A tanfolyammal egyidejűleg minden este evangélizáció volt a gyülekezet számára, reggelenkint pedig áhitat nyitotta meg, közös imádkozással a tanfolyamot.

Isten Lelke különböző üzeneteit tárta fel minden egyes alkalommal a tanfolyam hallgatói előtt. Úgy az általános ismeretek, mint az egyéni elcsendesedés szempontjából sokat közölt a résztvevőkkel. A szolgálatra nézve kiváltképpen azt tárta a hallgatók elé, hogy ne Keresztelő János hangja szóljon rajtuk keresztül, hanem maga Jézus jusson szóhoz szolgálatukban. Ne az emberi erkölcsi felemelkedés gondolatát hirdessük, hanem Istennek a Jézus Krisztusban hozzánk hajló kegyelmét. Jézus akkor szólal meg bennünk, amikor Keresztelő János mögött becsapódik a börtön ajtaja. Szükség, hogy elhallgasson a jánosi hang és megszólaljon bennünk Jézus. Itt az ideje, hogy elkövetkezzék az ébredésben az az időszak, amikor a Szentlélek kijelentésén keresztül maga Jézus lesz az aki szól az Ige szolgái életében.

A bibliakurzus befejezéséül a Vaja környéki favakba mentek széjjel a kurzus résztvevői 4—6-os csoportokban, nagyrészt gyalog a 4—14 kilométernyi távolságban lévő községekbe, távolabbi helyekre pedig vonattal. Csodálatos volt a visszatérés és a beszámoló. Még éjfél felé is jöttek hólében, sárban, lemaradt cipőkkel, de szívükben nagy örvendezéssel.

Isten mindenütt előttük járt. Mindenütt nyitott ajtók és szívek várták őket. A lelkipásztorok és hívek egyaránt szívesen fogadták szolgálatukat és Isten nagyon gazdagon megáldotta őket. Több helyen alig tudták befejezni az összejövetelt.

Azokból az áldott megtapasztalásokból, amikben Isten részesített bennünket, ez alkalommal nyilvánvalóvá vált, hogy kétség nélkül elérkezett hozzánk az Isten országa. Ó, bár mindig több lenne azoknak a száma, akiknek szíve örömujjongással dobog fel e hír hallatára.

Baxter Richárd (1615-1691).

Élete arra az időre esik, amely az angol keresztyénség legtermékenyebb időszaka volt történelmének folyamán. VIII. Henriknek, majd Erzsébetnek az intézkedései az angol egyházat szervezetileg elszakították Rómától, ezzel szemben a királytól tették függő viszonyba. A XVII. század égető kérdése Angliában az, hogy ebben a politikai és hatalmi célokat szolgáló egyházban, vagy — ha másként nem megy — mellette, Krisztus tiszta egyházát építsék fel a hívő keresztyének. A bibliai tisztaságra, puritásra törekedtek tanításban, egyházi szervezetben, főleg azonban gyakorlati keresztyén életben. Ezért nevezték őket puritánoknak. Minduntalan ki voltak téve a legsúlyosabb üldöztetésnek, mert az államegyházi hivatalos istentiszteletekről elmaradtak. Ezen a címen kellett Bunyan Jánosnak is tizenkét éven keresztül a bedfordi börtönben lakni; ezért szenvedett ismételten fogságot Baxter Richard is, aki szintén anglikán lelkészként kezdte, később azonban lelkiismereti okok miatt szakított az angol államegyházi püspöki rendszerrel.

Huszonhat éves volt, amikor (1641-ben) a parlament megbizásából Kidderminster lelkésze lett. Itteni lelkészkedése tizenkilenc évig tartott. Ez alatt az idő alatt a romlottságáról híres Kidderminster és környéke az ő szolgálatának nyomán olyan átalakuláson ment keresztül, amelyhez hasonlóról nem igen tud az egyháztörténelem. Az elvadult családi életek helyébe a megszentelt családi életek léptek. Baxter maga mondja el, hogy amikor az esti áhitat idején végig ment Kidderminster utcáin, nem igen akadt ház, ahonnét az esti családi áhitat hangjai ne hallatszottak volna. „Ha mi, akik az evangélium szolgái vagyunk, megláthattuk munkánk böséges gyümölcstermését; ha Isten hét év alatt jobban megáldotta szolgálatunkat (1643—1650-ig), mint másokét húsz vagy harminc év alatt; ha Isten bennünket boldog, bár méltatlan eszközévé tett, annak hogy egy igehirdetésünkre több lelket térítsen és szabadítson meg, mint nálunk különb emberek egész életük során — miért panaszkodnánk azon. hogy Isten munkájában nem tölthetünk elég hosszú időt?“ (A szentek örökkévaló nyugalma, 477. l.)

A Cromwell-féle polgárháború során katonalelkészként szolgált. Ez alatt az idő alatt írta legjelentékenyebb irodalmi művét, *A szentek örökkévaló nyugalma* címen. „Egy gallon vér hirtelen elveszítése és sok évi gyengélkedés következtében távol otthonomtól (hadi) szállásomon voltam és rendkívüli módon epekedtem ... s miközben szüntelenül halálomat vártam. gondolataimmal örökkévaló nyugodalmam felé fordultam; s mivel a rendkivüli gyengeség miatt emlékezetem tökéleten volt, tollat fogtam és elkezdtem írni saját temetési beszédemet, illetve néhány jegyzetet saját mennyről való elmélkedésem számára, hogy megédesítsem e világi és örökkévaló nyugodalmamat. Ebben az állapotban tetszett Istennek távol tartani engem otthonról mintegy öt hónapig; ahol, miután semmi egyebet nem tehettem, ezzel a munkával előre haladtam, amely végül is olyan hosszú lett, amilyennek itt látjátok.“

A mennyei dolgoknak és az üdvösség kérdésének valami olyan csodálatos elemzését adja nagyterjedelmü könyvében, amelyhez hasonlót alig lehet találni. Izelítőként néhány szemelvényt adunk itt a könyv negyedik részéből. Ez a rész utasításokat tartalmaz a keresztyének számára, hogyan gyakorolják magukat a mennyei dolgok fölötti elmélkedésben.

Az Isten dolgaiban való foglalkozásnak meg kell látszania a hívő ember lényén: „Amikor Mózes együtt volt Istennel a hegyen, annyi dicsőséget nyert Istentől, hogy arca úgy ragyogott tőle, hogy az emberek nem tudtak ránézni. Szeretett barátaim, ha ti is rászánnátok magatokat

erre a foglalkozásra, veletek is ez történnék. Magatartástokat figyelve, az emberek felőletek is azt mondanák: Bizony, ez az ember Istennel volt!" (498. l.)

Nagyon sajnálatos az, hogy a keresztyének érdeklődése a mennyei dolgok iránt elenyészően kicsiny ahhoz az érdeklődéshez képest, amelyet a földi dolgok iránt tanusítanak: mintha ezek biztosítanák az örökkévaló nyugodalmat. Mi egyéb ez, mint a legdurvább bálványimádás? „Ó, keresztyének! Milyen rosszul eshetik Urunknak az, hogy úgy kell panaszkodnia ránk, mint panaszkodott hajdani báványimádó társainkra: hogy eltévelyedett juhokká lettünk, akik elfelejtették pihenő helyüket! Amikor azt kellett mondania ránk: Hiszen az én népem minden másban nyugalmat talál, csak bennem nem!"

Lelkére köti a keresztyénnek az idővel való bölcs gazdálkodás felelősségét. Mert az emberek idejük nagy részét oly haszontalanságokra pocsékolják el! Le lehetne élni száz évet anélkül, hogy néhány évre való komoly dolgot végezne valaki. „Száz éves koromban is korai a pokolbamenetel, viszont a mennybemenetel húsz éves korban sincs túl korán... Ti, akik a kegyelemben való életet ismeritek, elcserélnétek-e belőle húsz vagy harminc évet a gonoszságban eltölthető ezer esztendőért?" (476. l.)

A mennyei dolgok fölött való elmélkedés egy bizonyos mértékig keresztyén önfegyelem és törekvés kérdése, „mert elismerem, hogy Isten a szív indulatainak legfőbb irányítója, de utána következve, te magad rendelkezel fölötte leginkább s neked van hatalmad saját gondolataidat rendezni és megszabni akarati elhatározásodat azok kiválasztásában. Bár Krisztus nélkül semmit sem cselekedhetsz, ő alatta azonban sokat tehetsz és sokat kell tenned... Amikor egy lelkész prédikációját tanulja, kényszerítheti gondolatait a legüdvösségesebb igazságokra minden különösebb kegyelmi segítség nélkül; nem kell-é sokkal jobban törődni az igazi keresztyénnek az eljövendő élet dolgaival, ha csak nem hanyagolja el teljesen saját gondolatai fölött azt a befolyást, amit Istentől nyert..." (485. l.)

A mennyei dolgokkal való foglalkozásnak nagyon sokféle haszna van. Ha tehát kísértések által üzött ember vagy, mondja, használd ezt a gyógyszert: „Mennyei lelkülettel maradj Isten közelében... s amikor jön a kísértés, menekülj egyenesen a mennybe... Tégy úgy, mint a férfiak szoktak a pörlekedő asszonyokkal, magukra hagyják őket és végzik dolgukat. Ezzel előbb elhallgattatják őket, mintha minden szavukra felelnének. Tegyetek így a Sátán kísértésével is: lehet, hogy túl tud beszélni benneteket, lehet, hogy nálatok ravaszabb vitatkozó: de hagyd őt magára; ne tanulmányozd a kísértés természetét, hanem foglalkozz az odafelvalókkal, ahol a Krisztus is van... és hamarabb legyőzöd a kísértést, mintha érvelnél a kísértővel." (496. l.)

„A mennyei keresztyén az élő keresztyén... Azért szaladunk oly lassan és azért küzdünk oly restül, mert a megjutalmaztatással oly kevéssé törődünk." (497. l.)

A Kidderminster-környéki lelkészeket, tekintet nélkül felekezeti hovatartozandóságukra, csendes napokra és termékeny munkaközösségbe gyüjtötte össze; fogadást tétetett velük a személyes lelkigondozásra és a gyermekekkel való foglalkozásra. Ezzel kapcsolatban készült a „Református Lelkipásztor" című könyve (1655). Néhány dézettel szeretnénk szemléltetni azt az erkölcsi komolyságot, mellyel lelkésztársai felé fordul.

Könyvének az alapigéje: „Vigyázzatok azért magatokra és a nyájra, amelyben vigyázókká tett benneteket Isten." Első sorban tehát önmagára kell ügyelnie a pásztornak: „Higyjétek el, testvéreim, Isten senkit sem üdvözít azért, mert igehirdető, sem pedig azért, mert kiváló igehirdető; egyedül azért, ha megigazíttatott és megszenteltetett ember s ennek következében Mesterének munkájában hüséges..." „Sajnos, gyakori veszedelem az egyházra nézve,... hogy sokan prédikátoraivá lesznek még mielőtt keresztyénekké lettek volna, akik az oltáron való felajánlás által Isten papjaivá szenteltettek, még mielőtt megszenteltettek volna Krisztus tanítványai gyanánt szívük felajánlásával..." — Miért kell a pásztornak önmagára vigyáznia? „Mert életet nyerhetsz vagy veszíthetsz: nemcsak a magadét, de sokakét. Mert bűnös természet birtokosa vagy. Mert a Kísértő jobban megkörnyékez kísértésével, mint más embert; minél hüségesebb vagy a Krisztushoz, annál jobban gyülöl; mily nagyszerű győzelmet arathat, ha szemébemondhatja az egyháznak: ‚Ezek a te szent igehirdetőid? Ezek a lusták és tudatlanok?' Ha Krisztusnak meg ezt mondhatja szemébe: ‚Ezek a te hőseid? — Házad szolgáit, sáfáraidat hütlenekké tudom tenni!' Ne engedj a Sátánnak győzelmet, mert sok szem néz rád..."

Közli *dr. Czakó Jenő.*

KÖNYVISMERTETÉS

Az ember fiának napjaiból. Modersohn Ernő elbeszélése a jövendőből. Az 57 oldalas könyvecske nagyon jó evangélizáló és megrázó tartalmú.

Három prédikáció. Moodytól. A 16 oldalas füzetke igen alkalmas evangélizáló tartalmu.

Rúth. Vajda Mária legújabb írása az Örök Kérdések sorozata 20. száma.

A kék baba. Dorn Katalin elbeszélése harmadik kiadásban. A két első kiadás igéret arra, hogy a fiatal lányok számára a harmadik kiadás is hasznos lesz.

Jó Pásztor. Irta Szikszai Béni. Arról a Pásztorról szól, aki megy az elveszett után, míg megtalálja azt és hazaviszi a mennyei dicsőségbe.

Az Ige testté lett. Örök Kérdések nagyságban, 32 oldalon. Második kiadás. Szikszai Béni írása arról, aki vállalta a mi emberi életünk nyomorúságát, hogy megváltson a kárhozattól.

Samaritánus kérdés. Éliás József ref. lelkész könyve a keresztyén hitre áttért zsidók számára. Minden ilyen származásu keresztyénnek el kell olvasnia ezt a könyvet, mert kérdéseiket az evangélium egészen meglepő világításában tárja az olvasó elé.

Vettél-e Szentlelket? Irta Farkas János. E könyv igen alkalmas arra, hogy próbára tegye, igazán a hitben van-e olvasója és a Szentlélek által nyert fiúság birtokosa-e.

Vallomás. Zimányi József írása ez a 10 filléres füzetke. Nagyon alkalmas arra, hogy akár mellényzsebbe téve, magával vigye az ember és beszélgetések alkalmával, evangélizációs szándékkal tovább adja. E kis füzettel a Bethánia könyvkiadó vállalata új evangélizációs füzetsorozatot indít meg. Bizonyosak vagyunk benne, hogy sokak számára teszi e kis füzetkét Isten lelki áldássá.

Mindezek a könyvek kaphatók a Bethánia-könyvkereskedésben, lapunk hirdetési oldalán közölt áron.

(10)

Soha többé...

NÉZETELTÉRÉSEM támadt a kisebbik fiammal. Megesik ez rendesebb családban is. Azt hiszem, máshol is úgy végződik az ügy, mint nálunk: a fiam húzta a rövidebbet. Látszólag aztán megszünt köztünk minden eddigi jóviszony. De nem sokáig. Egyszercsak félénken elémáll, összeteszi két kicsi kezét és könnyei mögül békeajánlatot tesz: soha többé nem leszek rossz... Megsimogattam buksi fejét, megcsókoltam. Szent lett a béke s ő vidám szívvel szaladt tovább. Én meg — átmentem a másik szobába, hogy ne lássa senki, hogy a férfi szeme is könnyes lehet néha.

*

SOHA TÖBBÉ... Hányszor elmondtuk már és mégis mindig újra és újra... Szakítunk bűneinkkel, szenvedélyekkel, rossz szokásokkal s nemsokára megint otthonosan mozgunk bennük. Este megszüntetünk áldatlan kapcsolatot valakivel s elbúcsuzunk, hogy: soha többé... s másnap reggel felhívjuk telefonon, hogy csak még egyszer. Kijövünk a moziból azzal a meggyőződéssel, hogy még az ilyen rendes darab se nekünk való s nemsokára megint zsebünkben az új jegy az újabb szolid darabra, melyet egészen komoly ujság ajánlott megnézésre. A nagyon hosszú sorból csak egy-két mutató ez, amelyekről megérezzük s megtapasztaltuk, hogy nem nekünk való és amelyektől elbúcsuztunk, hogy soha többé — s újra csináljuk. Akárhogy akarunk jók lenni, nem tudunk. Vergődünk, kinlódunk s nem megy a jobbálevés. Talán odáig is eljutunk küzdelmünkben, mint Pál apostol: Óh, én nyomorult ember!...

S ez az igazság! Nyomorult, akiben nincsen semmi jó! Nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit nem akarok, sőt szívem szerint utálok. Úgy gondolom, ide is vonatkozik Jézus szava: E világon nyomorúságtok lészen. Van-e annál nagyobb nyomorúság, mint mikor jó akarok lenni és nem megy. Isten szava pedig állandóan a fülembe cseng e küzdelmem között is: csak bűneiddel terhelsz engem. Ha így állnak a dolgok, nincs mit csodálni azon, ha a mindenáron maga erejéből megjavuni akaró ember idege roppan, esze bomlik.

A Világ Világossága derit csak fényt erre a zürzavarra is: „Nincsen" jó, csak egy: az Isten. Máshol így: Jaj néktek, ha mindenki jót mond felőletek. Meddő sziszifuszi küzdelem tehát azért harcolni, hogy mi „jók" legyünk vagy azért, hogy minden ember jóvéleményét megszerezzük. Jézus már csak elég jó volt a szó teljes értelmében, mégsem érte el, hogy minden ember jót mondjon Róla. Nem ezen fordul meg a kérdés. A Szentirás sehol sem biztat, hogy legyetek jók, vagy: javuljatok meg. A Hegyi Beszédből is kimaradt, hogy: Boldogok a jók... A jóság nem boldogit.

Őszinte ember sohasem mondhatja vagy gondolhatja magáról, hogy ő jó. Mert mi a jóságunk?: — ideig-óráig lefékezett rosszaság, vékonyka jóság-lemezzel letakart forrongó rosszaság-vulkán. A mi alázatosságunk történtét, a tőlünk telő szelidség ugrásra kész vadságot, a tőlünk telő tisztaság büzös mocsarat, a tőlünk telő békesség ölésre fent fegyvert, a tőlünk telő segités hideg számitást takar, szeretetünk mögött sokszor önzés lapul. Ennyire juthatunk csak a „mi" jóságunkkal...

*

DEHÁT MI LESZ velünk? Nem is a világgal, hanem velünk, akik komolyan „jóra" igyekszünk s mégsem sikerül. De igen, sikerül minden bizonnyal, ha majd igazán belátjuk, hogy nincs énbennem „semmi" jó. Ha mégis látszik a sok csunyaság és rosszaság mellett valami igazán szép és jó a magunk vagy a mások életében, az nem tőlünk van, Isten ajándéka az, mely annyira árasztja el életünket, amennyire a mi jóságunkkal felhagyunk és helyet adunk az egyedüli jóságnak, az Isten jóságának. Csak „így" lehetek jó:

És hogyha néha-néha győzök,
Ő járt, az Isten járt előttem,
Kivonta kardját, megelőzött...

Ne akarjunk hát kézzel-lábbal, tüzzel-vassal a „magunk" erejéből „jók" lenni, hanem engedjük magunk előtt a mi Urunkat, aki kivivta már a győzelmet számunkra. Az Ő erejében bízva lesz győzelem is életünkben s nem lesz csupán üres szó ajkunkon a fogadalom: életemet neki szentelem. S ha közben mégis meg-megbotlom — elfogadom a kisfiam leckéjét:

Édes Atyám, lásd ím, fáj a lelkemnek,
Szemem csatornáin könnyek peregnek,
Kér szívem s a könny is, bűneimen könnyíts,
Engedj közeledbe könnyek között is...

mert hiszen az a „soha többé!..." igazán úgyis csak odaát lesz.

SZÁNTÓ JÁNOS.

AZ OLVASÓ KÉRDI

HOGY ÉRTSEM
az Apostolok cselekedete 16 : 37-38-39. verseit?

Minden időben nagy kísértés volt Isten gyermekei számára, hogy mártirt csináljanak önmagukból. A bibliai és egészséges álláspont ezzel szemben az, hogy Isten gyermekei vállalják a szenvedést, amikor azt vállalniok *kell*. Amikor azonban anélkül, hogy ebből Isten ügyének és dicsőségének kára származnék, lehetőség van arra, hogy a szenvedést elkerüljék, nemcsak megtehetik, hanem meg is kell tenniök. Ha nem ezt vallanánk, könnyen abba a veszedelembe jutnánk, hogy a szenvedéseket keressük, sőt tovább menve, az indiai fakirok önsanyargatásánál kötnénk ki.

Igen, vannak idők, amikor a világ kényszerül elismerni Isten gyermekeinek a jogát és velük szemben gyakorolt jogtalanságáért bocsánatot kér. Ez azonban nem mindenkori eset.

Az, hogy Pálék rómaiak voltak, mai értelemben azt jelenti, hogy bizonyos társadalmi, illetve polgári jogokkal birtak, amelyeknek birtokában a jogállam részéről kiváltságos elbánásban kellett részesülniök. Isten gyermekeinek a jelenvaló világban is lehetnek ilyen jogai. Nem lehet pl. keresztyén embert, mondjuk, kihallgatás nélkül ma sem bebörtönözni. Ha ez mégis megtörténnék, keresztyénsége dacára is élhet azzal a jogával, hogy ez ellen óvást emeljen.

HELYESBITÉS:

Ruth Paxon: ÉLŐ VIZNEK FOLYAMAI c. könyv árát mult számunkban tévesen közöltük. Ára fűzve . . 7.—

—o-O-o—

ÚJ KIADÁSOK:

Szikszai Béni: JÓ PÁSZTOR. (II. kiadás)	1.40
Szikszai Béni: AZ IGE TESTTÉ LETT. (II. kiadás.) .	—.80
Vajda Mária: RUTH. (Örök kérdések, 20. szám) . . .	—.30
Zimányi József: VALLOMÁS. (Tömeges terjesztésre szolgáló traktátus)	—.10
Moody: HÁROM PRÉDIKÁCIÓ	—.80
Modersohn Ernő: AZ EMBERFIÁNAK NAPJAIBAN. (Történet a jövőből. — II. kiadás)	1.80
Dorn Katalin: A KÉK BABA. (III. kiadás.)	1.—
Bereczky Albert: MIÉRT? (II. kiadás.)	1.50

—o-O-o—

LEVÉLPAPIR bibliai idézetekkel 10—10: 3.50 P, kisebb méret, 12—12: . . . . . 4.—

Bethánia-könyvkereskedés, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
6144 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1944. MÁRCIUS
41. évfolyam — 3. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Baranyai Irén makói szövetséges édesanyját gyászolja, aki engedelmes gyermeke volt az Úrnak, amíg e földi életben elhangzott felé: „Jól vagyon jó és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe."

Fazekas Józsefné, Fazekas Judit budapesti szövetséges testvérünk édesanyja az Úrban megbékélt lélekkel költözött el közülünk az üdvösség honába.

Dr. Kálmán Sándor hajdúböszörményi lelkész és szövetségvezető házasságot kötött Huszár Lenke debreceni szövetséges testvérünkkel. Az esketést utazótitkárunk végezte. A Bethánia tábora sok áldást kíván az együttes élethez. „Járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket."

Eljegyzés: ifj. Horváth Ádám orosházi ifjúsági szövetséges testvérünk eljegyezte Séllei Krisztina dévaványai szövetséges testvérünket. „Hű az, aki elhívott titeket és ő meg is cselekszi azt."

Borbély Béla utazótitkárunk vakbéloperáción átesve örvendetesen halad a gyógyulás útján és az a reménységünk, hogy hamarosan újra visszaadatik szolgálatunknak.

A makói konferencián főleg makóiak, de Szegedről, Szentesről, Földeákról, Kiszomborról, Püspökleléről és más helyekről is voltak résztvevők, úgyhogy az előadásokon átlag 250-re tehető a hallgatók száma. Az esti evangélizációkon ennél is lényegesen többen voltak. A konferencia központi gondolata a szív — az ember szíve és Isten szíve volt. Az előadásokat dr. Czakó Jenő, Vajda Mária, Szücs Tibor, dr. Tömöry Lajos, Jeney László, Szamosközy Zoltán, Gellért Margit, Bíró Sándor tartották, illetve vezették a bibliaköröket.

A ceglédi csendesnapon dr. Szabó Mihály és Szücs Tibor testvéreink is szolgáltak.

A **miskolci** evangélizáció is készületben van, amely hisszük, hogy megújulású lesz a közösségnek és igéjét megtérésekkel gyümölcsözteti az Úr.

Titkárunk Hajdúsámsonban szolgált, ahol újból szépen megindult a munka, azután Karcagon és Hajdúböszörményben szolgált.

Józan László testvérünk Hajdúböszörményben Kálmán Sándor lelkipásztor testvérünk meghívására végez evangélizációs szolgálatot.

Szabó Dániel hejőcsabai lelkész testvérünk Kántorjánosiban végzett evangélizációs szolgálatot, ahol Gellért Margit volt neki segítségül.

Vántus András atyánkfia Ófehértón, Kisvarsányban, Mándokon, Tiszabezdéden, Tiszamogyoróson, Mezőladányban, Tiszakerecsenyben, Ketegényben, Szürtén, Hejőcsabán, Tapolcafürdőn, Szirmán tett látogatást és szolgált az igével. Tapolcafürdőn három alkalommal beszélt a munkások előtt.

Vántus András nyírbogáti szövetségesünk Hejőcsabán végzett evangélizációs munkát.

Szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe Nyáry Pál: „Református testvér, köszöntelek" c. traktátust. A 8 oldalnyi terjedelmű traktátus 12 filléres áron kerül forgalomba és igen alkalmas a tömeges terjesztésre is. Kiváltképpen szól azokhoz, akik előtt a református név drága, mert megvilágosítja, hogy mit jelent igazán reformátusnak lenni.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | 3. szám | 1944. március

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Igéretek népe

„Hű az, aki igéretet tett."
Zsid. 10 : 23.

Nem emberi, hanem isteni igéretek népe vagyunk, ha Krisztus nyájához tartozunk. Aki emberi igéretek útain indul el, a sorozatos csalódások fájdalmas ösvényein kénytelen haladni. Diplomáciai asztalok mellett mennyi hazug ígéret hangzott el és hány ország ment tönkre azért, mert hitt ezeknek az ígéreteknek.

Milyen jó: Isten ígéretei népének lenni! Hogyan is leszünk azzá? Isten igéje megmondja: „Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliomát, amelyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével." (Ef. 1 : 13.)

„Minekutána hallottátok az igazságnak beszédét . . ." Első a hallás: hallanunk kell az idvesség evangéliumát. Második a hit: „amelyben hittetek is". A hit a lélek visszhangja a kegyelem üzenetére. A hívő azonnal megnyer valamit, amivel ezelőtt nem bírt: „megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével". E megpecsételés eredménye bennünk, hogy bízunk az ígéretekben, mint Ábrahám, aki: „Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben. dicsőséget adván az Istennek és teljesen elhitte, hogy amit ígért, meg is cselekedheti." (Róma 4 : 20—21.)

A pünkösdi gyülekezetnek ezt hirdette Péter: „Néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk." (Csel. 2 : 39.) Isten predestináló hűsége rejlik a mögött, hogy akik messze voltak, közelvalókká legyenek, „valakiket csak elhív magának az Úr". Az elhivottak Jézusban találják meg a

fundamentumot: „Mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk" (II. Kor. 1 : 20.).

Jézus juhainak serege tudja, hogy „amit ő ígért, meg is cselekedheti" (Róma 4 : 21.). Úgy leszünk gyakorlatilag az ígéretek népe, hogy ezekre építjük reá egész életünket, felváltva azt a mindennapi élet apró cselekedeteire.

Hű az, aki ígéretet tett! Hányszor indít könnyes hálaadásra és mély megalázkodásra a hű Isten megállása az ő ígéretei mellett! A kegyelemnek ebben a hozzánk hajoló irgalmában látjuk meg, hogy mennyire bűnösök vagyunk, méltatlanok arra a szeretetre, mely bűneink ellenére is hordoz bennünket. Ebből a meglátásból születnek ilyen elhatározások: „Mivel, hogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket" (II. Kor. 7 : 1.). A tisztátalanságok átka, hogy elhalványítják bennünk Isten ígéreteit. Mindig ebben keresendő, ha egy hívő ember nem érzi az isteni ígéretek támogató erejét.

„Óvakodjunk tehát, hogy mivel meg van az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék!" (Zsid. 4 : 1.)

Végül még egy gondolat: Isten hű az ő ígéreteihez, vajjon mi hívek vagyunk-e?

NYÁRY PÁL.

ÜDVBIZONYOSSÁG NÉLKÜL.

1. Üdvbizonyosság nélkül egy lélek sem szeretheti Istent teljes szívből; a belsejében Istennel szemben elhajolt.

2. Üdvbizonyosság nélkül egy lélek sem szeretheti teljes szívből Istennek másik gyermekét; sokkal inkább bizalmatlanabb velük szemben és kételkedik azok megkegyelmezett voltában, mint a sajátjában.

3. Üdvbizonyosság nélkül egy lélek sem tud teljes bizalommal Istenhez imádkozni.

4. Üdvbizonyosság nélkül nincs öröm. Ha baj van és szükségben azokat mint a bosszúálló Istennek haragjából fakadó ítéletnek látja.

5. Üdvbizonyosság nélkül senkinek sincs öröme a halálban.

6. Üdvbizonyosság nélkül, amelyben a lélek teljes megelégedést talál, nincs erő azokkal a csalogatásokkal és ingerlésekkel szemben, melyekkel a világ az ő boldogságát fölkínálja.

7. Üdvbizonyosság nélkül senki sem tud örömteljes bizonyságot tenni és másokat Jézushoz édesgetni.

8. Üdvbizonyosság nélkül a biblia sötét könyv marad, az félelmet fog támasztani és a fenyegetések könyvévé lesz ahelyett, hogy az ígéretek könyvévé lenne.

9. Azért, kedves lélek: bizonyos vagy-e üdvösséged felől a Jézus Krisztusban?

Krisztusibb magyarság, vagy magyarabb Krisztus?

Nem könnyen fogok hozzá e cikk megírásához egyrészt azért, mert attól félek, hogy vitairatnak gondolják, másrészt pedig attól, hogy félreértenek. Megsem hallgathatom el azonban azokat a bennem szorongó aggodalmakat, amiket a közszellem vált ki szívemből, amelynek előretörését még komoly keresztyén körökben is fokozott mértékben észlelem.

Az a meggyőződésem, hogy e cikk kérdés alakban feltett címére mindenki első pillanatra gondolkozás nélkül megadja a választ, hogy természetesen a kérdésnek első fele az igaz és a helyes. Különböző események azonban, amik keresztyén körökben eléggé zajlanak, azt a felismerést váltották ki bennem, hogyha elméletileg tudatában vagyunk is ennek az igazságnak, mégis ott kísért az a gondolat, hogy Krisztust igyekezzünk magyarabbá tenni.

Az elmult napok egyikén tanonc csendesnapon az egyik tanonc azt a kérdést tette fel hozzám, igaz-e az, hogy Jézus zsidó volt és hiszem-e én ezt. Roppant nagy szemeket meresztett, amikor én határozottan azt mondam, hogy igen, és én ezt hiszem, és mindenkinek ezt kell hinnie, aki a szentirásokat komolyan veszi. Ez azonban nemcsak annak az inasgyereknek a kérdése, hanem feszengő kérdése sok száz és ezer szívnek, akik hajlandók volnának Krisztust magyarabbá tenni, azzal a gondolattal, hogy hátha így jobban elfogdná őt a magyarság.

Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Azt jelenti ez, hogy mozdíthatatlan, örök kőszál, amelyre valaki ráesik, szétzuzza magát és akire ő esik, összetöri azt. Furcsa volna tehát Krisztust magyarítani, vagy germánitani, vagy akármilyen nemzetségűvé eltorzítani. Nem a nemzetisége, hanem Istensége az a hatalom s erő, amely képes arra, hogy olyanná tegye a mi életünket, amilyen az ő élete volt. Jó tehát nagyon komolyan tisztában lennünk a furcsán feltett kérdésre adandó válasszal, hogy szó sem lehet róla, hogy Krisztust akarnánk vagy akarjuk magyarítani, hanem igenis minden vágyunk, akarásunk, sóvárgásunk az, hogy magyarságunk legyen minél krisztusibb.

Vallanunk kell ezt annál is inkább, mert egy megmagyarított Krisztus hamis Krisztus, akinek nincsen hatalma, ereje megváltani életünket a bűntől és a nyomorúságtól, nincsen hatalma megváltoztatni, megújítani, megszentelni minket. Az a Krisztus pedig, aki Kőszikla és Örök, aki kezdetben vala, hatalmas arra, hogy bűnös magyarságunkat, mulasztásokkal terhelt életünket, megtisztított magyarsággá és felelősséget hordozóvá tegye. Nem ott van a baj, hogy Krisztust nem tudjuk eléggé magyarul adni a magyarságnak, hanem sokkal inkább ott, hogy Krisztus nem tett még bennünket igazán krisztusivá és magyar voltunknak sok átka, a széthúzás, a másik lekicsinylése még mindig ott van az életünkben. Határo-

zott meggyőződésem, hogy a falu és a város népe, földművesek, tanoncok, diákok, minden rendü és rangú emberek, akikkel szolgálataim nyomán módom volt találkozni, büntől elcsigázott életük megtartására nem magyarabb Krisztust várnak, hanem Krisztusban odaszenteltebb, áldozatosabb életü magyarokat, akik egészen odaáldozott szívvel tudják mondani: hogyha kiöntettem is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök és együtt örülök mindnyájatokkal.

Krisztusibb magyarság! Odaszenteltebb élet! Ez az, amit vár a falu népe, fajunk törzse, ez az, amit vár minden bünnel megterhelt magyar szív.

Szikszai Béni.

Patkós Bálint

Már többé nem látjuk jóságos, derült arcát és mégis szilárdságot áruló tekintetét a földön. Február havában hazahívta az Úr a földi munka- és küzdőtérről, hogy magasabb megbizatást kapjon a dicsőségben. A csöndes hűség nem egyik halvány vonása volt jellemének, hanem egész lényét jellemző fény életén. Ha visszagondolunk erre az életre makóiak és mind, akik őt közelről ismertük, egy nem sokakra találó bibliai szó jut eszünkbe: oszlop! Ez volt a munkára, a testvéri seregre és jellemére nézve. Most oszlop az Úr örök templomában. Egyszerű földmüves volt és mégis oszlop volt. Egyáltalán nem volt hivatásához mérten kimagasló tudása, rendkivüli ismerete, de ami volt, az világos, átlátszó és nemesen egyszerű volt. Nem kereste az alkalmat az igemagyarázatra, — még a bizonyságtételre sem — meggondolt és szükszavú volt. De ha mégis szólania kellett, az is ilyen volt: nemesen egyszerű. Áldásos a hallgatókra és építő. A makói munka kezdetén a szenvedés és félreértés próbáján is átment, evvel sohasem dicsekedett. Adakozott — bár igen takarékos volt — bőven, feljebb, mint gazdasági helyzete után gondolható volt, de ezt is a bibliai parancs szellemében: Ne tudja a te balkezed, mit cselekszik jobb kezed. Ha valami távol állott tőle, úgy az a kérkedés és a maga értékének tudata. Tekintély volt a testvéri sereg, minden ismerőse, sőt a város előtt és ő maradt egyszerű magyar földmüves. Tiszta volt és tudott szivből megbocsátani súlyos tévedéseket, bünöket. Sohasem hallottuk őt másokat ítélni, de magát mentegetni sem.

Az Úr utolsó éveiben súlyos betegséggel és fájdalmakkal látogatta meg. Csöndes szenvedő volt, igy készült el a szemtől-szembe való látásra.

Könnyezve utána néző testvérek:
Szeressük, akiket szeretett,
Folytassuk, mit abbahagyott . . .

K. Gy.

Csak az marad meg, amit Jézussal tettél

Úgy áll előttem a templomépítő Salamon király, mint az önzetlenség mintaképe. Sokszor megszégyenültem szemlélve őt és nyertem indíttatást arra, hogy saját dolgaimat hátratéve, legyen első az Úr ügye, az ő háza, országa építése. Ez is a helyes. A keresztyén személyesnévmás nem így kezdődik, hogy „én" és a végén az „ő", hanem első nagybetüvel az „Ő" az Úr, azután „te„ a felebarátom és utolsó helyen jövök én. Igy volt Salamon is, amikor első helyre tette az Úr háza építését és csak amikor azzal készen volt, fogott hozzá a maga háza építéséhez. E dologban sokszor megítél bennünket, Isten országa munkásait, az ószövetség embere, Salamon. Bár igazán magunkat megszégyenelve megalázkodnánk az Úr előtt, hogy megszabadíthatna bennünket a túlzott magunk szeretésétől és magunk haszna keresésétől.

Egyszer azonban megláttam az Igében mást is. A Királyok könyve 6. fejezetében azt olvassuk, hogy az Úr háza hét esztendeig épült, a maga házát pedig 13 esztendeig építette Salamon. Lehet ezt úgy is magyarázni, hogy az Úr háza építését jobban siettette, azért készült el hamarabb, de ha megfigyeljük a két épület leírását, meglátjuk, hogy mennyivel nagyobb méretü volt az utóbbi. Már a Libánus erdő háza is 40 singgel hosszabb és 30 singgel szélesebb volt, mint az Úr temploma. Ehhez jött még az oszlopcsarnok, a trónterem, a saját háza és a fáraó leányának háza, akit feleségül vett Salamon.

Mennyiszer van ez így velünk? Istennek sok gyermeke fáradtságot nem ismerve, magát nem kímélve, saját érdekét háttérbe helyezve fogott hozzá Isten országa építéséhez. Egyszercsak meglankadt a buzgóság. Az Úr ügye háttérbe került. Előbb csak lassan, majd mindig nagyobb buzgósággal kezdte építeni a maga hajlékát. Sok templomépítés végződött vagyonszerzéssel, hiú dicsőség hajhászásban, világi kapcsolatok keresésében. Mi az előbbrevaló: az Úr dicsősége, szolgálata, vagy az anyagi érdek? Aggódsz-e annyit gyermeked lelkéért, mint az iskolai bizonyítványért? Mi nyugtalanít jobban: az idvessége, vagy a kelengyéje, a mennyei része, vagy az utánad öröklendő vagyona? Tusakodsz-e annyit az Úr előtt lelkekért, mint amennyit sopánkodsz a rossz helyzet miatt? A régi jó időket kívánod-e vissza, vagy vállalnád kész szívvel a nyomorúságot, csak jöjjön el a magyar szívek számára a hajnalhasadás ideje? Jaj, ha úgy cselekszel, mint Salamon, aki megadta, ami az Úrnak járt, a köteles részt, a többivel pedig szabadon rendelkezett. Valakit figyelmeztettek reá, hogy ne költse pénzét hiábavalóságokra. Azzal felelt, hogy megadom a tizedet az Úrnak, a többi pedig az enyém. Rájöttem, a magam életében, hogy egy időben azért olvastam kora reggel Bibliát, hogy azután nyugodtabban dolgozhassam nappal, nem pedig azért, hogy mélyebben elmerülhessek benne.

Amit magunknak építünk, mind elvész. A Prédikátorok könyvében a 2 : 5. versében így ír Salamon: „Építek magamnak házakat, ültetek magamnak szőlőket, csinálék magamnak kerteket és ékességre való kerteket. Csinálok magamnak víztartó tavakat, hogy azokból öntözzem a fáknak sarjadó erdejét. Szerzék szolgákat, szolgálókat, gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is és királyok drágaságait. Valamit kívánnak vala az én szemeim, meg nem fogtam azoktól, hanem szívem örvendezett minden én munkáimmal szerzett jóban. És tekinték minden én dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, ez mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme."

Figyeld csak meg, a templomépítés nincs a hiábavalóságok között. Juttassa eszedbe, vésse mélyen a szívedbe, hogy csak az nem hiábavalóság, amit Jézusért tettél.

Jánoszky Ilona.

A BETHÁNIA EGYLET 1944. ÉVI TAVASZI KONFERENCIÁNJÁNAK PROGRAMMJA:

A konferencia színhelye a Budapest—józsefvárosi ref. templom: VIII., Salétrom- és Kissalétrom-utca sarok. — A konferencia főgondolata: Lukács 10 : 30—35.

25-én délelőtt 10—12-ig két előadás:
1. Jeruzsálemből Jerikóba. 2. Az úton ólálkodó ellenség.

Délután 4—6-ig két előadás:
1. A bűn megsebez, de be nem kötöz. 2. Akik nem segítenek.

Este ½7-kor evangélizáció:
A törvény pörölye alatt.

26-án délelőtt ½11-kor istentisztelet.

12-kor előadás: Az Úr érkezése.

Délután ½6-kor vallásos ünnepély külön műsorral a református gimnázium dísztermében (Lónyay-utca 33.).

27-én délelőtt 10—12-ig két előadás:
1. Isten ismeri a te nyomorúságodat. 2. Ki kötözi be szíved sebét?

Délután 4—6-ig két előadás:
1. A saját dicsőségével hívott el. 2. A gondviselő szeretet.

Este ½7-kor evangélizáció:
Lenyult a magasból és felvett engem.

E konferencián olyan vidéki résztvevők, akik szállást igényelnek, csak úgy vehetnek részt, ha szállásbeosztásukra nézve jelentkezésükre a Bethánia titkári hivatalától választ kaptak.

LOVASPÓLÓ

„Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok..." Máté 11 : 29.

Modern sportot nevez meg a fenti cím. A játék lényege az, hogy a csapatok lóhátról ütögetik a cél felé a labdát. Sokszor mélyen lehajolnak ugyan, hogy továbbguríthassák a földön fekvő korongot, de a nyeregből a játék alatt nem szállnak le.

Csúnya kudarcon keresztül kényszerített Isten annak a meglátására, hogy én is ilyen „pólózó" keresztyén vagyok. Lóhátról kezelem az embereket. Az ugyan a célom, hogy az üdvösség felé tereljem a lelkeket, csak éppen a módszert tévesztem el.

Legalább félméterrel kimagaslóbbnak gondolom magam, azért, mert „én megtértem". (Mintha valami részem lett volna benne!) „Te nem jársz Jézussal, — nézz rám, — én igen! Látod, kivel van dolgod!" Ez sokszor a hátsó — persze, jól elrejtett — gondolatom. Ennek tudatában aztán „keresztyén göggel" nézek végig a bűnösök feje felett. Magyarázom ugyan nekik az üdvösség evangéliumát, sokszor azonban a szeretet és menteni vágyás helyett a magasabbrendűség érzése csillan elő a szememből.

Kívánnám, hogy te is megvizsgálnád a bizonyságtevéseidet. Megtanultad-e Jézustől, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok? Tudsz-e olyan gyöngéd tapintattal simogatni, mint ahogy azt Jézus tette? Nézdd, milyen finoman és kíméletesen védi, de ugyanakkor feddi is meg a bűnös asszonyt. Nem veri a fejéhez a bűneit, csak szelíden ránéz, ez a tekintet azonban többet tesz, mintha korbácsot ragadott volna.

Ezzel ellentétben mi a helyzet nálunk? Megmutatjuk ugyan neki az üdvösség útját, de úgy, hogy arról koldul. Simogatólag közeledünk ugyan mi is felé, gyöngédségünkben azonban nincsen köszönet. Ő nem lóhátról kezelte azokat, akik remegve elé állottak, hanem magát megalázva hajolt a bűnös fölé.

Nekünk is így kell cselekednünk! Ne is csodáljuk, ha munkánk nyomán megkeményednek a szívek, mert ez csak a lovas-pólózásunk eredménye. Puskával, fölényes modorban nem lehet megtéríteni senkit.

Tanuljunk ebben is Tőle!

Mindig azzal a tudattal kell szólanunk, hogy éppen olyan nyomorult bűnösök vagyunk, mint az, akivel szemben állunk. A baj csak ott kezdődik, hogy elfelejtjük azt, hogy velünk mennyi baj volt, milyen nehezen mondtunk igent a hívásra. Mennyit kellett Jézusnak zörgetni, mire megcsikordult berozsdásodott szívünkben a zár! Hányszor szólít és int még ma is, mire meghalljuk! Persze arra könnyen hajlandók vagyunk, hogy ne emlékezzünk arra a mélységre, posványra, ahonnan kihúzott bennünket Megváltónk erős keze. Jó lesz, ha tükörbe nézünk szolgálataink előtt és észrevesszük, hogy most is milyen nyavalyás és bukdácsoló bűnösök vagyunk!

Igazán nincs semmink amiért magasabbra emelhetnénk a fejünket a másokénál. A világ sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését. Nem korbácsra, hanem megértő, féltő szeretetre van azonban szüksége. Isten azt kívánja tehát, hogy ne lovas-pólózzunk tovább, hanem szálljunk le irgalmas samaritánusként a vérbefagyott életekhez és így beszéljünk nekik arról, aki az mi életünket is felemelte.

(11)

Jó reménységben legyetek...

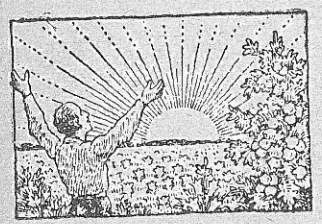

NÉHA MÁR madárcsicsergésre ébredünk: úgy látszik, tavasz készül. A sötétszürke felhők lassan lekopnak az égről. Egyre többet és mindig nagyobb melegséggel néz le reánk a nap. A mezőn egyre nagyobb területeket hódítanak vissza a zöldülő foltok a halál megszállása alól. A fák ágai élettől duzzadnak, rüggyé fakadnak és tudom: hamar virággá nyílnak, hogy gyümölcsöt teremjenek. Győzött az élet s az Igével együtt üzen a tavasz az ezer nyomorúság és kétség közt vergődő embernek: Jó reménységben legyetek!

*

LEGJOBBKOR jön ez az üzenet, mert már a hívők is inkább egymást rémisztik, ahelyett, hogy egymást vigasztalnák. Pedig még a világi törvények szerint is: a rémhírterjesztés hazaárulás. Ha nem is látszik valami igen rózsásnak a helyzet, mégis az Ige alapján azt kell mondanunk, hogy nincs okunk a rémüldözésre, de különösen nincs jogunk a rémisztgetésre, sőt legidőszerűbb feladatunk éppen a jóreménységgel való biztatás. Bármennyire reménytelennek látszik is körülöttünk az élet, mégis áll az Ige: csak a hitetlen és gonosz él és hal reménység nélkül. A legnagyobb veszedelem és háborúság idején is:

Az Isten a mi reménységünk,
Midőn reánk tör ellenségünk...

Ne rémüljünk hát meg felettébb és ne is rémisztgessünk, mert a hívő számára „soha" nincs reménytelen helyzet. Legfeljebb annak látszó: kétségeskedünk, de kétségbe nem esünk! Még testi viszonylatban is Istennek ezer útja van az övéi megszabadítására. Ha másként nem menne: ablakot nyit az égen, ha meg akar szabadítani. Ha meg más a végzése, akkor azt a boldog béke világban sem változtathatjuk meg. Egymás rémisztgetése helyett inkább az Igével és lelki énekekkel vigasztaljuk egymást a földi nehézségek között.

Van aztán a rémisztgetésnek sokkal veszedelmesebb formája: amikor a hívők fölöslegesen nyugtalanítják egymást lelki riadókkal. Ne olvassunk ki az Evangéliumból olyan rémhireket, amik nincsenek benne. Vannak, akik ilyenekkel kinozzák a lelkeket: a megtérés nem számít; meg hogy: megtértek és hívők is gyötrődnek majd a pokolban. Mintha bizony elavult volna, hogy: aki hisz és megkeresztelkedik, az idvezül. Megoldott kérdéseket cibálnak elő és zavarják egymást kétségbe. Némelyek még a megörző kegyelem után is kérdőjelet bigyesztenek. Ha valaki megtéved, rögtön befűtik számára a poklot, pedig a Jelenések könyve szerint a pokol kulcsai is Jézusnál vannak. Ne zavarjuk egymást a reménytelenségbe olyan kérdésekkel, melyeket egyszer s mindenkorra megoldott a Jézus drága vére. Nézzünk inkább a még megoldatlan kérdések felé, amelyek reánk várnak: evezzünk a mélyre. Sokan azért nem tudnak a mélyre evezni, mert a résmisztgetők minduntalan vissza-visszarántják őket a partra.

Egyre ritkábban, sőt már csak elvétve hallik szó a hívők között a győzelemről. Mintha már nem is volna lehetőség a szent, győzedelmes életre. Pedig van, mert: győztes lesz a kereszt s ez a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Jó reménységben legyünk e kérdésben is és erre biztassunk, bátorítsunk másokat is.

*

VIGASZTALÁS és bátorítás szava hangozzék ezekben a rendkívül nehéz napokban egymás felé. Ne fessük rózsaszínűre a feketét, de ne is akarjuk mindenáron elfüggönyözni a ki-kisütő napot. Ne vijjogjuk mindenki füléhe vészmadárként a végzetes holnapot, amely talán csak fekete szemüvegünkön és „elsötétített" szobánkban látszik annak. De még ha valóban végzetes lenne, akkor is: jó reménységgel kell lennünk, mert akár élünk, akár halunk, az Úré vagyunk. Nekünk „még ma is" az élet Krisztus, de a meghalás is nyereség! — Lelki kérdésekben se szirénázzunk fölöslegesen, inkább keressük a megoldást az Igében. Az Ige nem csak bírál és elítél, de „evangélium" is! Az Isten ítélete és törvénye mellett hangozzék nagyon sokat az Isten kegyelme és szeretete. Igaz, hogy benne van az Igében, hogy a bűn zsoldja a halál, de a János 3 : 16. is benne van! S nagyon vigyázzunk, hogy amikor az Isten kegyelemmel venné körül a megtérő bűnöst, nehogy mi nehéz és elhordozhatatlan terheket kötözzünk egybe és dobjunk vállaikra. — És biztassuk egymást a győzedelmes életre. Ne járjunk úgy ebben a világban, mint egy tönkrevert sereg lehetetlenjei: megnyált arccal, savanyú és kétségbeesett ábrázattal, hanem mint akik harcoljuk a kitnek szép harcát s mint akik tudjuk, hogy eltétetett nékünk az igazság koronája, melyet megád az Úr mindazoknak, akik várva várják az Ő megjelenését.

Még akkor se veszítsük el reménységünket, amikor a kísértés és bűn özöne környékez bennünket és napról-napra keservesen tapasztaljuk, hogy: az ördög mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen — s a bűn ajtónk előtt leselkedik és reánk van vágyódása. Isten mindig megadja a kimenekedést, — még ha megbotlunk is — ha őszintén kérjük és ha igazán keressük, meg is találjuk a nyitott ajtót a szabadulás felé.

Fel a fejet hát, jó reménységgel legyünk, hiszen az Isten újonnan szült minket élő reménységre, mely soha meg nem szégyenít.

Ne csüggedez te kis csapat,
Az ellen, mint vad áradat,
Ha elsodorni vágyik,
Ha bár kiirtásodra tör,
KÉTSÉG, SZORONGÁS MÉRT GYÖTÖR?...
Nem tart ez így sokáig!
Nem tart ez így sokáig!

SZÁNTÓ JÁNOS.

Új hónap - új könyvek!

Farkas János: VETTÉL-E SZENTLELKET? 1.60
dr. Ecsedy Aladár: A GOLGOTA KERESZTJE. II. kiad. 2.—
dr. Ecsedy Aladár: A MENTŐ BÁRKA. II. kiadás. 2.50
dr. Ecsedy Aladár: A NEVELÉS ESZMÉNYKÉPE. —.50
Spurgeon H. K.: CSAK KEGYELEMBŐL. 6.—
Farkas Zoltán: FOGLYOK ANGYALA. (Képek Wrede Matild életéből.) II. kiadás . . . . . 10.—

ÚJ SZINDARABOK:
dr. Ecsedy Aladár: A RABSZOLGALEÁNY. (Színdarab hat felvonásban a II. Kir. 6. fejezete alapján, 12 szereplővel.) 5.—
dr. Ecsedy Aladár: A LÉLEK SZOLGÁLATÁBAN. (Párbeszédek és jelenetek ifjak és leányok számára.) 5.—

SYLVESTER BIBLIAI LEXIKON. I—II. kötet 80.—
SYLVESTER BIBLIAI KÉZIKÖNYV. Fve. I—VI. kötet 24.—
dr. Halmi: ARANYHÁRFA. (Vallásos alkalmakra válogatott költemények gyűjteménye.) 25.—
Czeglédy Sándor: JÉZUS ÉLETE. 20.—

Új LEVÉLPAPIROSOK bibliai szöveggel és színes díszítéssel, 10—10 egy borítékban 3.50 és 4.20
HANGJEGYES HALLELUJAH IV. kiadása reménységünk szerint május elején megjelenik.

A fenti könyvek kaphatók a Bethánia-könyvkereskedésben, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
11944 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1944. ÁPRILIS
41. évfolyam — 4. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Útmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Bakos Jánosné, a budapesti CE szövetség tagja, áldott lelki elökészület után haza költözött a mennyei dicsőségbe. Temetésén Kistarcsán a budapesti közösség tagjai közül sokan vettek részt és szolgálatukkal és a mennyeiekre fordított tekintetükkel örömünnepé tették a „gyásznapot". A gyülekezet lelkésze, Kovács Zoltán, áldott evangélizációt tartott.

Kiss Lajosék házasságát Isten leánygyermekkel áldotta meg. Legyen ez az immár harmadik gyermek Isten áldásainak hordozója. — Ugyancsak gyermekük született Széll Lászlóéknak is Debrecenben és dr. Fehér Lászlóéknak Budapesten. Az előbbi első, az utóbbi negyedik gyermek a családban.

Borbély Béla utazótitkárunkat, alighogy betegségéből felgyógyult, katonai szolgálatra hívták be. Egyelőre Budapesten van.

A husvéti ünnepek alatt Sollich Júlia Kisbéren és Ászáron, Hordós Borbála Tornagörgön, Zsombok Margit Tiszaföldváron találkozhatott a jelzett gyülekezetek leány és asszony tagjaival.

Tiszaföldváron húsvétot megelőző héten Szikszai Béni végzett evangélizációs szolgálatot a gyülekezet lelkészének meghívására.

A diák, tanonc és levente csendesnapok alkalmával Gellért Margit és Szikszai Béni szolgálhattak a Budapest—Kálvin-téri, a Fasori és a Szilágyi Dezső téri gyülekezetekben, valamint Beregszászon az állami gimnázium csendesnapjain. Ugyancsak a miskolci tanítóképző és ipari szakiskola csendesnapjain.

Meglátogatta Szikszai Béni a sátoraljaújhelyi gyülekezetet is, ahol kedves gyülekezeti közösség előtt volt alkalma szolgálni az Igével.

A miskolci evangélizáció a református egyház gyülekezeti termében áldott lelki közösségben és környezetben folyhatott le. A szolgálatokat Szikszai Béni végezte.

Tavaszi evangélizáló konferenciánkat megtartottuk. Igaz, hogy tiszántúliak, söt általában a vidékiek nem vehettek részt rajta, de Isten kegyelmének és szeretetének olyan megtapasztalása volt a konferencia minden egyes mozzanata, hogy azoknak, akik résztvettek benne, nagy ígéret és bizonyságtétel volt a jövőre nézve. Igazán áldott alkalma volt a konferenciának a református gimnázium dísztermében tartott evangélizáló ünnepély, ahol mintegy 700 ember előtt hangozhatott Isten üzenete. A konferencián Bereczky Albert, Dobos Károly, dr. Ecsedy Aladár, Szücs Ernö, Szamosközy Zoltán tartottak előadást.

A budapesti evangéliumi egyesületek és közösségek képviselői a KIE helyiségében egy héten át imaórákat tartottak, ahol az az elhatározás érlelődött meg a jelenlévökben, hogy ezeket az imaórákat közösségenként egy újabb hétig tovább folytatják, utána pedig Budapest egy sereg templomában és evangélizációs helyiségében közös programmal egy héten át evangélizációt tartanak. Ez utóbbi szolgálat előkészületei most folynak.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | 4. szám | 1944. április

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Az ő karjain.

Amikor a kisgyermek megriad valamitől, akkor ijedten felsikolt, hogy: Anyámhoz megyek. Csak anyja karjain talál nyugalmat és békességet. Lehetnek vagy látszhatnak más karok erőseknek. Hangozhatnak felé nagy vígasztalások, nagy biztatások, csak anyja karjait találja elég megbizhatónak arra, hogy őt megtartsák. Miért? Azért, mert azok mögött a karok mögött van a legigazibb szeretet, mely őt e földön szereti.

Arra tanít ez, hogy a gyermek helyes ösztöne nem az erőben, nem az ígéretekben bízik, hanem a szeretetben. A szeretet az, mely erősebb, mint a halál. A szeretet az, amely hű marad minden körülmények között. A szeretet az mely mindent remél, mindent eltűr és soha el nem fogy. A férfi erős karjai alánhanyatlanak már, a szeretet még kitart. A szeretet erős.

Jézus szerette az övéit mindvégig. Szerette a halál borzalmai, a poklok mélységei között, sőt, mindenha él, hogy esedezzék értettük. Kinek a karjai lehetnek hát megbízhatóbbak, mint az övéi? Kinek karjaira bízhatnók hát nyugodtabban magunkat, mint az övéire? Azok mögött a megfeszítésre széttárt és ölelésre kitárt karok mögött érettünk megszakadt szív van, melyben olyan buzgó a szerelem, hogy túlélte a megfeszíttetést, a halált. Szeretet, mely soha el nem fogy. Szeretet, mely mindent remél.

Rábízzuk hát magunkat az ő karjaira. Az ő karjain lehetnek lábaink alatt riasztó mélységek, fenyegethet elnyeléssel kísértéseink zúgó örvénye. Félelmes morajlással törhet ellenünk bűneink megáradt folyama, az ő karjain biztonságban vagyunk. Az ő karjain elcsitul szívünk vad dobogása, elnémul ajkunk lázas miértje. Az ő karjain békesség van és nyugalom, mert a szeretet békét és nyugalmat ád.

Akik más erősségek után futnak, azok ki vannak téve sok háborúságnak, sok nyugtalanságnak. Átszegzik magukat sok fájdalommal. Az ő jobbján gyönyörűségek vannak örökre.

Ezek a karok nyúltak le értünk, hogy bűneink posványából, a nagy mélységből kiemeljenek. Ezek a karok vannak alant örökké, hogy amikor megbotlunk, amikor ellankadunk, amikor elfáradunk felöleljenek és tova vigyenek. Bizony fáradt lábaink botladoznak, bizony térdeink rogyadoznak és újra és újra felhangzik ajkunkon a kérés: Végy föl engem is! Ilyenkor aláhajlik örökkévaló szerelme, átölelnek alant lévő karjai és visznek tovább. Nemcsak megyünk, de megpihenünk. Nemcsak haladunk az örökös öröm, a mennyei dicsőség felé e karokon, hanem megnyugszunk bennük.

Békesség van az ő karjain. Ne nyugtalankodjék hát szíved, se ne féljen! Ezek az erős karok hatalmasak arra, hogy lecsöndesítsék szíved vad zaját. Reszkető lélek! Karjaiba zárva szíved békét, nyugalmat talál. Remegő lelked elcsitul s mire szemeidet újra felemeled, a tovasuhant viharfelhő széleit bearanyozza a napsugár!

SZIKSZAI BÉNI.

A közösség megtisztítása.

„...vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, akik nem hisznek és ki az, aki elárulja Őt."

(János ev. 6 : 64.)

Isten akarata az, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. Jézusban minden ember számára megjelent az Istennek idvezítő kegyelme. A bünösök nagy többsége értelmetlenül, kihívóan, megvetőleg nézi ezt. Kisebbik része pedig Jézus köré sereglik. Közösségek alakulnak. Emberek járnak evangélizációra, majd szükebb közösségekben annak rendje szerint bekapcsolódnak Jézus körül és vele járók kis csoportjába.

Esztendők telnek el és az Úr megrostálja, kitisztítja a köréje gyülteket. A lágyan és megbocsátó szeretettel történt hivogatás után elérkezik a teljes átadás, a Jézussal együtt való megfeszíttetés vállalásának ideje. Az Úr nem színlel, hanem őszintén a keresztre mutat, ahol Vele együtt régi életünknek is halálba kell mennie, hogy feltámadásának hatalmas erejét elnyerhesse győztes Új emberünk.

Itt történik a nagy tisztogatás. Sokan azok közül, akik eddig körülötte forogtak, át nem adott szívvel, kíváncsiságból, érzelgős vonzódásból, vagy testi áldások reményében, most a teljes halálba szóló belépőjegy átvétele helyett visszavonulnak.

Mielőtt a döntő harc elérkezett volna a Golgothán, Jézus megtisztult közösség után vágyott. Nem szenteket akart látni maga körül, hanem Pétereket, akik ezer bukás és nyomorúság ellenére is pünkösd felé mentek és akiket pünkösd után már csak egyetlen cél hevített és vonzott: elégni Jézusért.

Kemény beszéd után (János 6 : 26—71) visszavonul az addig Krisztust követök nagy része, de ottmarad Júdás.

Csodálatos engedelmesség volt Jézustól, három éven át türni Júdást a maga mindig ellenkező, másvéleményen levő, közösségzavaró és bomlasztó jelenlétével. De így akarta az Atya. Egész éjjelt imádságban végigviaskodva, másnap Júdást is a tizenkettő közé választja. Most azonban az idő elérkezett, Júdásnak is döntenie kell: Monda a tizenkettőnek: vajjon ti is el akartok-é menni? Péter bizonyságot tesz arról, hogy Jézus az ő számára és társai számára Isten Fia, ama várvavárt Messiás. Júdás nem mond ellent, hallgat, mint annyiszor, amikor szint kellett volna vallania. Jézus pedig végsőkig élezi a kérdést: Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt, és egy közületek ördög. Értette pedig Iskáriótes Júdást, a Simon fiát, mert ez akarta Őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül. Júdás is megérthette, de nem akarta érteni.

Azok közül, akik a kemény beszéd miatt visszavonultak, talán néhányan még kegyelmet nyerhettek későbbi életükben megtérésre, Júdás azonban nem.

Keresztyén közösségi tag, vizsgáld meg Jézus körüli forgolódásokat, mi köt téged Őhozzá? Gyötrő büneid vittek-e oda, vagy valami testi kötelék tart? Jézus tekintete szívedben olvas. Egy közületek ördög. Az ördög még nem ment be Júdásba (Lukács 22 : 3.), csak az utolsó vacsora alkalmával, de Jézus már így nevezi: ördög.

Az utolsó vacsoránál pedig az odanyujtott bemártott falattal félreérthetetlenül nevén nevezi Jézus az árulót. De ekkor már nem volt vissza út Júdás számára.

A kereszt előtt végleg elváltak útjaik s míg a többi erőtlen tanítvány számára s a később hitrejutottak számára, akik mind nagy mélységekből jöttek, menedék lett a kereszt, Júdást a vér, az elárult vér halálba kergette. Jaj annak az embernek, aki által az Embernek Fia elárultatik, noha neki el kell mennie keresztrevivő útján, amint megiratott, elvégeztetett! (Lukács 22 : 22.)

Szükség, hogy legyenek botránkoztatók, de miért lennél éppen te a botránkoztató?

Szükség, hogy legyenek farkasok a nyáj között, de miért éppen töled kérné számon az Úr bárányai életét? Szükség, hogy Jézus ma is megcsúfoltassék, gyalázatban részesüljön, de miért éppen te vennéd fel annak árát és lennél eszköz arra?

Inkább lépj vissza még ma! Vesszél el becsületes, őszinte hitetlenségedben, légy inkább Heródes, vagy Pilátus, csak Júdás ne légy!

Az Úr megtisztított közösség után vágyik, te, aki nem tisztító vére, nem gyógyító szeretete, nem a Vele együtt megkívánt kereszthalál vonzásában élsz, siess, hagyd el a tizenkettőket, mielőtt Júdás sorsa telnék be rajtad. Szakadj el inkább most és ha majd ismét egyedül leszel, ha bűneid mégis fájni fognak, ha irgalomért emberhez hiába nyujtod törödelt kezedet, akkor jöjj a kereszt alá és Ő megbékél veled.

Addig azonban nincs mit keresned itt.

Azaz, hogy van. Borulj a lábai elé most és mondd meg, valld meg eddigi képmutatásaidat, hitetlenségedet és ne légy hitetlen, hanem hívő!

Zimányi József.

Siratóének egy méhecskéről.

Százszor, ezerszer is megtette,
ismert már minden kis útat,
tudta, hol van a mézes kertben,
sokszor látta már a kutat.

Ma mégis belehullt szegényke,
ma mégis belefult szegény,
ma mégis véget ért egy mézes,
bolondos, zümmögő regény.

Mikor kiröppent a kaptárból,
nem is hitte, hogy van halál,
csak azt, hogy aranyporos ajka
a szirmok közt sok dalt talál.

És most belefulladt a vízbe;
mert neki vízzel játszani
nem szabad, neki egy a cél csak:
a búnak mézzel ártani.

Vígasztalódj, halott méhecske,
mi is oly sokszor megfulunk;
oly vizekre lopózkodunk, hogy
átúszni rajtuk nem tudunk.

Titkos kutakban, bujdokoltál,
csaltak idegen, új ízek;
megölnek minket, méhe-pajtás,
megölnek a titkos vizek.

MAGASI ARTUR.

(A Pannonhalmi Szemle 1944. XIX. évf. 1. sz.-ból.)

A kegyelem mélységei.

A kegyelmi állapot sem egyforma, mint ahogyan a keresztyén életben egyik ember több, másik kevesebb talentumot kap. Első pillanatra valóban az az ember érzése, mintha ezt a különböztetést csak mi cselekednénk meg, mi, akik hozzászoktunk, hogy mindent osztályozzunk és értékeljünk. De a helyzet nem így áll, a különböztetést megtaláljuk mindenütt az igében.

Voltak és vannak egyének és közösségek, akik és amelyek több vagy különösebb kegyelmet nyertek vagy nyernek, mint mások. Az ötezer ember az öt kenyér megszaporításánál nagyon megtapasztalhatta az Úr szeretetét, vagy amikor olvassuk, hogy széjjeljárt és a vakokat meggyógyította és a süketeket hallóvá tette, ez mind kegyelem volt, amelyet nagyon sok ember nem tapasztalhatott meg. De a hetven tanítvány ezeknél is több kegyelmet nyert, hiszen ezeket munkatársaivá emelte fel az Úr. Hogy ők a szenvedés és a kereszt emlegetésére elhagyták Jézust nagyobbrészt, az most a mi szempontunkból is egyedül Isten szeretetét húzza alá és nem az emberi erővel kiharcolt és valamilyen piedesztálra feltornázott emberi kegyességet. Ezentúl ott van még a meghitt szükebb kör, a tizenkettőnek csoportja. Mennyit imádkozott értük az Úr, mielőtt elhívta volna őket, mert csak azokat akarta, akikről megtudta, hogy részük van a több kegyelemben. E szükebb kör hallhatott olyan kijelentést, amelyben nem gyönyörködhettek mások, a földhöz, világhoz jobban ragaszkodók. Előttük sokszor feltárta az Emberfiának nagy titkát, reá várakozó szenvedést s a dicsőséges feltámadást. Nékik nangzott el: „Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek." Előttük ragyogott fel az eljövendő Istenországának gyöngyszemei. Nékik adta a hatalmat az ördög minden erejével szemben. Ők egyszer Izráel 12 törzsét ítélik meg és mégis ebben a társaságban is volt még egy szükebb kör, a hármak közössége, amelybe Péter, János és Jakab tartozott. Ők ott voltak az Úr színeváltozásánál a megdicsőülés hegyén, vele lehettek olyankor is sokszor, amikor az Úr másokat elküldött maga mellől.

Nagy kegyelem enni az Úr kezéből kapott kenyeret. Kegyelem meggyógyulni gyógyíthatatlan betegségből, kegyelem eljutni a mennyei világossára, de kegyelem másoknak is megmutatni ezt a világosságot. Kegyelem a kereszt mellé kerülni, ennek mélységeit megismerni, kegyelem a jövendő világ erőit megízlelni, kegyelem, amikor valaki epekedik a fetámadásban levő erőt kiaknázni. Tehát van út mélyebbre és mélyebbre. Kegyelem az, amikor kiváltságnak tartja a keresztyén szenvedni az evangéliumért, az Úrért. A keresztyén vándor megáll egy-egy lépcsőnél és azt gondolja, hogy ennél többet sohasem tapasztalhatok meg, nem foghatok át többet szívvel és elmével a keresztyén életből.

Minden lépésnél újabb színek, újabb dalok, drágább megtapasztalások lesznek, a meglepetések egész sorozata. De ezek a lépcsők nem az emberi tökéletességnek lépcsői, vagy pedig az önhittségnek és magasabbrendűségnek a lépcsőfokai, sőt inkább a tisztább önismeretnek, a bűnbánatnak és a maga emberi erőtlenségének és a felszámolt embernek az útja ez.

A II. Kor. levél 8-ik részének az első 9 versében beszél az apostol arról a kegyelemről, amelyet a macedóniai gyülekezet kapott. Mi bizonyára minta-gyülekezetnek tartjuk a korinthusiakat, hiszen a 7-ik versben így nyilatkozik az, aki nem mond valótlant: „Mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben." Micsoda gyülekezeti élet lehetett ott! De volt valami, amit a korinthusiaknak a macedóniaiaktól kellett megtanulniok. Ezért szól az apostol hozzájuk és adja tudtukra azt a kegyelmet, amit Isten

macedóniai gyülekezetével közölt: „Hogy a nyomorúság sok próbái közt is böséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett, erejök felett adakoznak, sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálatra befogadjuk őket." Képzeljük el ezt a nagyon szegény gyülekezetet, amelyik méltán várhatta volna a gazdagabbak segítségét és e helyett ilyen nyilatkozatot olvasunk. Mennyi egyszerű ember lehetett ott, akiknek az ördög fülükbe súghatta, hogy nem tudtál eddig a földi életben érvényesülni, szerezzél magadnak barátokat a gazdagabbak között. Ime, nem ez történik mégsem, nemcsak a látszatra nem, hanem a kegyesség palástja alatt sem folyik lent titkos számítás... Gondoljuk el, hogy mennyi munka és lemondás, mennyi böjt árán gyüjtötték össze az adományt! S míg otthon, a gyülekezet tagjaiban ott bujkál a félelem, hogy hátha hiábavaló volt és visszautasítják, addig imádkozó szívvel mennek a bizottság tagjai és könyörögnek, hogy a gyülekezet e szeretet-megnyilatkozását fogadják el. Micsoda lelkiállapotra vall ez! Mi ahhoz szoktunk hozzá, hogy az adományért könyörögjünk, nem pedig azért ,hogy elfogadják adományunkat. Nem az adományok nagyságát látom itt, de irigylem ezt a lelkiállapotot és vágyom ezután az Úrral való szoros kapcsolat után. Olyan kegyemet kapott ez a gyülekezet, amelyre fel kellett hívni más komoly gyülekeztek figyelmét is... Ez a lelkület nem a világ lelkülete, nem is az átlag, a maga körül forgolódó keresztyéné, nem a kicsinyes. a maga üdvösségében gyönyörködők kincse, hanem akik odaléptek a nagy Szenvedő nyomdokaiba. Ez a lelkület azé, aki megtapasztalta az ének szavait, hogy: a hegyek magasak, tenger zúgó árja mély, ámde még nagyobb szerelme...

Első olvasásra megindító dolog ez. Bizonyos érzelmeket fakaszthatnak fel keresztyén szívekben, de a gyakorlati életben az ő számukra ez nem hangulat volt. Mennyi emberi, testi dologról kellett lemondaniok. Rosszul is mondom, nem lemondás ez, hanem boldog odaadás. Nem csupán kegyes kifejezés volt ajkukon: Mindenről lemondok érted, hanem valóban csak Jézust akarták egyedül... Erre a több kegyelemre van szükségünk ma is. Ez az átértékelés sokkalta fontosabb és égetőbb kérdés, mint máskor. Mérd életedet a korinthusiakhoz, bővölködő hitük mellett bizonyára naponkénti imádságod: Növeljed az én hitemet. De ha a macedóniaiak mellé állítod szívedet, akkor még jobban meglátod szegénységedet. De arra kérlek, hogy magadon, a korinthusiakon, a macedóniaiakon túl meglásd Jézust, aki gazdag volt és szegényé lett éretted! Jelenjék meg előtted a szegény körülmények között nyomorgó macedóniai gyülekezet, tudd meg, hogy gazdag ő, mert a kegyelemben, a hitben, az Úrban vannak. A test, a földi remények, célok, a fiatalság duzzadó élniakarása, hívő keresztyén életünknek világi dolgokhoz való hozzátapadása ellene van az ilyen útnak, de ma mégis így kell járnod, mert több kegyelemre, a bízóbb hitre van szükséged. *Borbély Béla.*

SZIKSZAI BÉNI: MAGYAR UGARON.

Tíz évi szolgálat tapasztalatait gyüjtötte össze tükörcserepeken az író e 124 oldalnyi könyvecskében. A történethű események mellett tanításokat is tartalmaz, miután a következtetéseket az egyes eseményekből leginkább levonta. Bizonyára hasznos lesz az olvasóknak e könyvecske. Ára 5.— pengő.

Gondolatok az édredésről.

„Nem él azokban a kegyelmi idő felelősségének tudata, a mentőszeretetnek rettentő sürgetése, nem elég realitás a pokol azok számára, akik ma a problémázgatásra ráérnek. Lehet, hogy Isten meg fogja adni az időt, amikor ezekre rá fogunk érni és akkor bizonnyal sok minden lesz majd a mai munkánkban, amire magunk is azt mondjuk, hogy ez, vagy az nem volt helyes, máskép kellett volna csinálni, de mikor valaki fuldoklik, szabad-e nekem arról tanácskozni, hogy szabályosan veszi-e a tempókat az, aki meg akarja menteni? Majd lesz idő az úszóleckére is, de amikor emberek fuldokolnak, akkor nincs idő az úszóleckére."

*

Az ébredés nem mindig úgy énekel, mint az „egyház". Az ébredés lallamai rendszerint nem oly patinás csengésűek, mint az „istentiszteleti dallamok". Van azonban az ébredések történetében, pl. a finneknél, az ellenkezőre is példa. Én szeretem a choráljainkat s mindenütt szeretettegetem az „egyházi" énekeskönyvünket, de Isten jogaiba nem mernék beleavatkozni. Ahol Isten Lelke akar végezni munkát, szóljon ott Isten úgy, ahogyan Ő akar. És ha Ő úgy látja, hogy az egyik embernél choral kell, örüljön neki, de ha úgy látja, hogy ennél az embernél meg más dallamok kellenek, akkor ne akarjunk lakatot tenni a szájra, amely Istent akarja dicsérni. A karmester nem mi vagyunk, és ha a karmester megtűri s megáldja az éneket, ami nekünk nem tetszik, akkor ne bántsuk mi azt! Hová lenne az aratás munkája, ha akkor, amikor két egymás mellett lévő búzatáblában az aratók rázendítve akarják végezni munkájukat, valaki odamenne az egyik táborhoz és előadást tartana nekik arról, hogy ilyen nótára nem szabad aratni! Hát miért bánt minket az, ha a másik banda más nótát fujt? Csak arassanak! Csak minél több legyen a kévéjük! És ha ők jobban tudnak aratni a maguk nótájára, hát fújják azt! Mi meg fújjuk a magunkét. Majd lehiggad minden és ők is megfogják látni, hogy szebb és értékesebb a mienk, közben azonban mi is megtanulunk tőlük egy párat. Csak nem ezen kell kezdeni a dolgot. Ez a magatartás is huzódozás attól, hogy az ember gondolkodás nélkül, egészen átadja magát Isten parancsoló akaratának. Nincs bátorságom Péterrel tisztának mondani azt, amit tisztának mond Isten. Pétert is milyen nehezen veszi rá Isten arra, hogy a lepedőben alászálló állatokat tisztának mondja! (Ap. csel. 10 : 15.) Ha Isten valamire azt mondja, hogy tiszta, akkor nekem nincs jogom azt mondani arra, hogy tisztátalan. Amit Isten felhasznált és megáldott, afölött nincs jogom elitélő kritikát gyakorolni. Isten mindent jobban tud, mint én.

*

Aki nem tartja szem előtt, hogy csak oda szabad mennie, ahová Isten küldi, két hibába esik bele: vagy a tétlenség, vagy a túlságos elfoglaltság bünébe.

*

Bármilyen fontos is, hogy kellő teológiai fundamentumunk legyen, mégis nem a tanulmány tesz alkalmassá az ébresztésre, hanem Isten iskolája, nem a „kimüvelt fő", hanem a hivő lélek.

*

Isten engedi, hogy az övéi pihenhessenek, de van úgyis, hogy engedi, hogy az övéi elégjenek. Jaj annak, akit Isten el akar égetni, azonban ő oltogatja a gyertyáját, hogy tovább tartson, de jaj annak is, aki gyujtogatja gyertyáját akkor, amikor Isten kioltotta azt egyidőre! Mindig feltétlenül Isten rendelkezésére kell állanunk.

(Túróczy Zoltán könyvéből.)

(12)

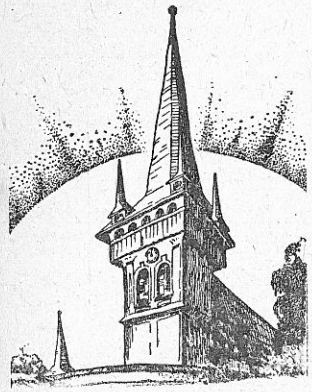

Pusztuló templomok.

TIZÉVES távlatból is sokan emlékeznek még bizonyára a hidasi jajkiáltásra: be kellett zárni, majd lebontani az omladozófalú templomot, mert elfogytak a hívek. Feleslegessé lett az elhanyagolt templom. Az utolsó istentiszteletre már harangozni sem mertek, mert a korhadt harangláb nem birta ki a harang ingását. Hősök napján kiosztották az utolsó Úrvacsorát — s elpusztult Tolna-Baranya határán egy templom. De sok templom pusztult el ezelőtt és azóta is, ha nem is mindenik dűlt össze vagy bontották le valamennyit.

Napjainkban a bombák szórják szét a templommá épített köveket. Sokezer templom helyén már csak kőhalmaz jelzi, hogy ott talán nem is olyan régen hívek százainak és ezreinek éneke zengett, akik menedéket és vigasztalást kerestek a templomban.

*

MÁSKÉNT IS pusztulnak templomok. Bármennyire hihetetlennek látszik: van a pusztulásnak veszedelmesebb formája is, mint a bomba. Pusztulás a sorsa minden templomnak, mely nem igazán és valóban Isten háza. Mert lehet ám az általunk templomnak nevezett épület más is, mint Isten háza. Az épület belső és külső művészi kiképzése, a gyönyörű árkádsorok, az égbenyuló torony még éppen úgy nem templom, mint az egyszerű fehérre meszelt falak sem mindig Isten házát jelentik. Jézus a jeruzsálemi templomot rablók, latrok barlangjának és kalmárság házának minősítette, mert nem Istent lélekben és igazságban imádó híveket talált ott, hanem pénzváltó és árusító asztalokat, melyek mögött, mint áldozatára leső pók, — ültek a kapzsi és pénzsóvár árusok.

Hogy mennyire nincs az épület formájához és eredeti rendeltetéséhez kötve a templom, arra álljon itt a Szentírásból két kép. János ev. 2 : 15-ben arról olvasunk, hogy Jézus a jeruzsálemi templomból a kötélből font ostorral nemcsak árusokat hajtott ki, hanem ökröket és juhokat is. Vagyis: a templomnak kinézö és szánt épület valójában istálló volt. Ezzel szemben ott van a betlehemi istálló, ahol Jézus megszületett, milyen letagadhatatlanul templommá lett. A mai időkben is előfordul, hogy templomot szószerint istállóvá, mozivá és raktárrá tesznek s én is résztvettem már szószerint istállóban tartott itentiszteleten s nem tudom másnak is-e, de nekem ez istálló templommá nött, mert ott éreztem az Istent.

Az ember egyik legnagyobb tévedése, amikor azt hiszi, hogy az Istent, akit az ég és az egeknek egei be nem fogadhatnak, befalazhatja egy rozoga épületbe, ha mindjárt dómnak nevezzük is azt... Az Isten nem fér el égbenyuló templomóriásokban, de megfér gyermeki szivekben és széljárta viskókban, ahol ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, hogy lélekben és igazságban imádják Őt. Egyre nagyobb valóság lesz, hogy Isten országa nem itt vagy ott van, hanem: tibennetek...

*

PUSZTULÓ TEMPLOMOK világát éljük, de nincs okunk aggodalomra, hogy az Isten hajléktalanná lesz, mert az Isten nem „lakik" kézzel csinált templomokban, hanem megtért emberi szivekben. Ha elpusztulnak a templomok, úgy teszünk, mint a három színnel: keblünkről beljebb vándorol, befogadják a szíveink... Sokat panaszkodtunk, hogy kevés a templom s ma örömmel látjuk, hogy egyre nagyobb lesz az Isten férőhelye az emberi szivekben. Ha pedig egyszer az emberi szivben lakozást vesz az Isten, az lesz a legdicsőségesebb templom, a Szentlélek temploma.

A pusztuló templomok nem temetik maguk alá az Istent. Mint ahogy Jézus temploma is csak három napig hevert romokban, hogy azután annál dicsőségesebbé épüljön, úgy a most elpusztuló templomok is megtisztulva, megújulva emberi szivekben épülnek újjá igazán Isten dicsőségére. A pusztuló templomok figyelmeztessenek bennünket arra is, hogy útban vagyunk a Város felé, amelyben nem lesz templom, mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány.

Pusztulnak a templomok: nagyon itt az ideje, hogy a Jézus Krisztus fundamentumára mi magunk is, mint élő kövek épüljünk fel lelki házzá, melynek sem a szelek, sem az árvíz nem árthatnak.

Jöjj, lakozzál bennem!
Hadd legyen már itt lenn
Boldog templomoddá lelkem!...

SZÁNTÓ JÁNOS.

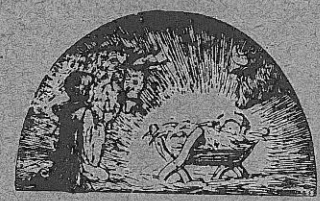

VIGYÁZZATOK!

Alig van ember a földön, akire valamilyen formában rá ne nehezedett volna a vigyázás terhe. Már kicsiny gyermekkorunkban is bíztak reánk valamit, aminek végzése közben vigyáznunk kellett. Falusi gyerekek őriznek jószágot. Vigyáznak rá. Vigyázni is kell, mert ha a pásztor elgondolkozik, vagy eljátssza az időt, tilosba megy a jószág és baj származik belőle. Vigyáznia kell azonban a gazdának, a katonának, de a vasutasnak vagy a tisztviselőnek is, hogy munkáját, megbíztását pontosan, kifogástalanul elvégezhesse. Fel sem lehetne sorolni, mennyi mindenre kell vigyáznia az embernek. Éppen a sok hűtlenség és vigyázatlanság miatt származik annyi baj, romlás és nyomorúság emberi életünkben.

Az Úr az övéit nagyon gyakran intette vigyázásra. Valóban, ha a földi élet területén annyira vigyáznunk kell, mennyivel inkább szükséges ez a lelki életben, ahol sokkal rejtettebb útak és alattomosabb török várnak reánk. Nézzen csak szét mindenki a maga életében, a saját portáján, rendben van-e a ház, amelyben az Úr godviselővé tette? Hasonlítunk-e ahhoz a szolgához, akit az ő ura, amikor hazajő, vigyázva talál? Legyen meggyőződve Istennek minden gyermeke afelől, hogy reá is bízott valamit az ő Ura. Őt is gondviselővé, vigyázóvá tette valami felett. Jóllehet nem bízta rád egy egész közösség vezetésének a gondját. Ne is azon versengj, kire mennyit bízott, hanem ha jelentéktelennek látszik is megbizatásod, vigyázz! Lehetséges, hogy emberileg nincsen rád bízva senkinek a sorsa. Beleállított azonban az Úr egy munkakörbe, hitetlen emberek közé, ahol ha többet nem, annyit meg kell tenned, hogy magadat közöttük jól viseld és jól cselekedj, mégha mint gonosztévőt rágalmaznak is téged.

Figyeld csak meg az életedet. Kiosztod-e a maga idejében az eledelt azoknak, akiket rád bízott az Úr? Akinek szeretet jár, szeretetet, akinek türelem, türelmet, akinek szelídség, szelídséget, akinek engedelmesség, engedelmességet, akinek alázat, alázatosságot. Ezekről ismernek a ránkbízottak minket, hogy Isten gyermekei vagyunk-e. Ismered jól környezetedet, tudod, kinek mivel tartozol, kinek milyen eledel van javára és táplálтatására. Vigyázz, hogy azt osztogasd ki néki!

Az egyenruha kötelez. Ha valaki Krisztust öltözte magára, akkor Krisztushoz méltóan kell járnia. Ha magadon hordod az ő szeretetének és vérének jegyeit, de vigyázatlanul jársz az emberek között, a világ országútján, hamar eléje kerülsz ítéletre. Ne feledd hát el, hogy minden alkalommal, minden körülmény között néki tartozol tisztelettel és engedelmességgel. Noha nem is sújt le haragja engedetlenséged miatt azonnal reád, mégis vigyázz, nehogy egykor kivágattassál és az engedetlenek sorsára juss.

Tegye az ő szeretete, hűsége és Szentlelkének ereje szíveinket vigyázókká, hogy hasonlatosak legyünk az olyan emberekhez, akik az ő Urukat várják! „Boldogok azok a szolgák, akiket az Úr, amikor hazamegy, vigyázva talál. Bizony mondom néktek, hgy felövezvén magát, leülteti azokat és eljövén szolgál nékik.“ (Lukács 12 : 37.) *R. T. A.*

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
17244 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1944. MÁJUS
41. évfolyam — 5. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

özv. dr. MISLEY SÁNDORNÉ

a magyar külmissziói munka egyik úttörő munkása és hűséges hordozója életének 81. évében elköltözött közülünk. Kiadója és szerzője volt az „Örömhír" című gyermeklapnak is, melyen keresztül sok magyar gyermekhez juttatta el az evangéliumot. Nagy erősségét vesztett el vele kiváltképpen a gyermekek közötti külmissziói szolgálat.

Haboszky Bella, a budapesti szövetség leánytagja hazatért Megváltójához. Életének utolsó heteiben nagyon sokat szenvedett, úgyhogy reá nézve igazán szabadítás volt, hogy megnyílt az élet másik kapuja és ezáltal átléphetett a gazdag dicsőséges életbe.

Szabó József nyírmadai szövetséges tag házasságot kötött Meleg Bertával. Isten kegyelme vigye teljesedésre életükben, hogy valóság lehessen a Józsué kijelentése: „Én és az én házam az Urnak szolgálunk."

Meskó Pálcknak fiúk született, akit Gyulának kereszteltek Növelje Isten a kisgyermeket előtte és emberek előtt való kedvességben.

A budapesti evangéliumi egyházak nagy közös összefogással május 21-től kezdődőleg pünkösd másnapjáig befejezőleg az összes protestáns templomban és imaházban közös programmal evangélizációt rendeznek. Az evangélizáció tárgya a tékozló fiú példázata. Ezt megelőzőleg egy héten át közös imaprogrammal ébredési imaórákat tartanak az egyetemes magyar ébredésért. Az evangélizációt valamennyi felekezetből e szolgáltra megbízást nyert lelkipásztorok és evangélisták végzik. A Bethánia főtitkára előreláthatólag a Nap-utcai baptista gyülekezetben fog szolgálni.

A budapesti szövetségesek figyelmét és felelősségét a pestkörnyéki szolgálatra irányította az utóbbi időben Isten Lelke. E szolgálatok kapcsán Gyömrő és Pomáz kerültek kiváltképpen a szolgálat előterébe, de nagy öröm az is, hogy az Auguszta-telepi szükséglakótelepen a vasárnap délelőtti istentiszteleti szogálatot is a Bethánia tagjai látják el.

A Bethánia Egylet tiszántúli tagjai számára, akik a tavaszi konferenciáról lemaradni kényszerültek, Mátészalkán a ref. egyház keretében május 20, 21 és 22. napjain konferenciát rendeznek. A konferencia 20-án, délután 5 órakor imaórával kezdődik és 22-én este evangélizációval végződik. A konferencia tárgya az irgalmas Samaritánusról szóló példázat. A konferenciai előadások tartására Turóczy Zoltán, dr. Szabó Mihály, dr. Kálmán Sándor, Szabó Dániel, Vajda Mária kérettek fel, akik az előadásokat már nagyobbrészt vállalták is. A konferencián részt venni szándékozók a mátészalkai ref. lelkészi hivatalhoz címezzék érdeklődésüket, ill. jelentkezésüket.

A Mustármag előfizetőinek figyelmét szeretettel felhívjuk arra, hogy az eddig érvényben lévő Útmutató előfizetések lejárata után a jövőben külön Útmutató előfizetéseket nem fogadunk el. Akik erre az évre már előfizettek, azok az év végéig megkapják, de az elkövetkezendő évekre azok előfizetését sem újítjuk meg.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | **5. szám** | **1944. május**

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

SZABÓ ALADÁR

1862—1944.

Egyik egyházi cikkírónk róla írott cikkében azt írja, hogy halálával zavarba hozta egyházi sajtónk cikkíróit, mert akkor halt meg, amikor kevés kivétellel azok írnak, akik legkevesebbet tudnak mondani róla. Akik őt már csak emberi öregnek ismerték. Az a helyzet, hogy én is csak emberi öregnek ismertem őt és még mint ilyent sem eléggé közelről és alaposan. Nem is tehetek mást, minthogy ebben az emlékező és emlékeztető cikkben arra az egyetlen találkozásra térjek ki, amely közte és köztem néhány esztendővel ezelőtt gödöllői hajlékában végbement. Mások volnának vagy lesznek majd hivatottak elmondani a magyar református egyháztörténelem lapjain, hogy milyen lelki ajándékokat közölt rajta keresztül a magyar református egyházzal és az egész magyar néppel Isten. Ha a Bethánia Egylet történetét majd valaki megírja, annak is alaposan ki kell térnie az ő életére és szolgálatára. Sem a magyar lelki ébredés, még kevésbbé a Bethánia Egylet története nem választható el Szabó Aladár életétől.

Mint fentebb említettem, több futólagos találkozás mellett egyzer találkoztam vele Gödöllőn, ahol sok mindent elmondott életéből, megtapasztalásából és más kifejezést alkalmazva azt mondotta nékem, hogy a Bethánia történetében most együtt

van a mult és a jövő. Majd ezzel a kifejezéssel kapcsolatosan megfogva a kezemet, szeretettel rám nézett és azt mondotta: Kedves öcsém, a szolgálatban el ne felejtse soha azt az igét, amely az én életemnek is mindenkori erőssége volt, hogy: „A mi alkalmatos voltunk Istentől van." Ne rettenjen meg a nehézségektől, ne szorongassák szívét félelmek, ne rettenjen meg saját alkalmatlanságának láttára sem, hanem tartsa szemei előtt mindenkor nagyon határozottan ezt a kijelentést. Ez az ige azóta életem és szolgálatom egyik vezérigéjévé lett és amikor elibém kerül, sohasem tudok megfeledkezni az emberi öregről, aki még emberi öregségében is olyan biztatást tudott adni egy fiatalember számára. Néha sajnálom, hogy nem ismertem őt fiatalnak, mert el tudom képzelni, mit jelentett az a tűz és az az élet az ő ifjúságában, amelyik hamvadó öregségében is olyan forró lángot tudott vetni az én szívemben.

Emberi mértéken sohasem lehet helyesen leérni egy áldott életnek az értékét. Az irigyei megtépázzák, a rajongói eltúlozzák, — annak az igének a világosságában, amelyiknek fényénél akkor előttem ő maga lemérte saját magát, azonban egész világosan láthatjuk, mi volt az az érték és mi volt az a csoda, ami Szabó Aladár életében olyan maradandóan és mások életében is maradandó nyomokat hagyóan megnyilatkozott. Isten volt az, aki az ő engedelmes, odaszánt életén keresztül eljutott egy sereg magyar szívhez, majd ezeken a szíveken keresztül mindig több és több kereső lélekhez. Nem volt ő más, csak eszköz Isten kezében, de engedelmes. Eszköz, aki tudta, hogyha alkalmas, azért alkalmas, mert Isten tette azzá és ebben volt az ő erőteljes, győzelmes életének elrejtett titka.

Futását elvégezte, a hitet megtartotta és mi, akik figyelmeztünk élete végére, kell hogy meghalljuk Isten igéjének a felhívását: „kövessétek hitüket". Tanítson bennünket az ő élete, szolgálata, bizonyságtétele arra, hogy a mi alkalmatos voltunk Istentől van. Ez a kijelentés az, ami a sikerek idején megóv az elbizakodottságtól, kudarcok idején a kétségbeeséstől. Mult és jövő, ha találkoznak a jelen tovatűnő pillanataiban, ragyogjon mindig fényesen, dicsőségesen a szemeink előtt ez a kijelentés, hogy nem magunktól, hanem Istentől, akié a dicsőség, tisztesség, a gazdagság és hatalom.

SZIKSZAI BÉNI.

Lót felesége.

(Olvassuk el I. Móz. 19 : 12—19 és Luk. 17 : 18—33 verseket.)

Sodoma és Gomora történetének időszerűségét még a vak is látja ma, mikor „kénköves és tüzes eső" hullik alá, ha nem is az Úrtól, az égből; de az ellenséges repülőgépekből, romboló és gyujtóbombák záporával és városrészek és városok pusztulnak el rettenetes pusztulásal.

De azt már nem mindenki látja, hogy az a történet főképpen nem azért időszerű, mert ma félelmetesen megismétlődik a háború borzalmaiban, hanem azért, mert Istennek igazságos és rettenetes „utolsó" ítéletét példázza. Ennek az ítéletnek közeledésére pedig ma több jel utal, mint valaha.

Sodoma pusztulásának történetéből egy alakot emel ki maga az Úr Jézus, intő például állítva elénk. Ez a Lót feleségének az alakja. Lót feleségének a sorsa az elképzelhető legszomorúbb sors. Ő *majdnem* megmenekült és mégis elveszett. Akinek a menekülésre alkalom nem nyílt, aki elveszett, mert el kellett vesznie, annak a sorsa nem olyan megdöbbentő, mint azé, aki előtt megnyílt a menekülés útja, el is indult rajta és mégsem jutott el a menekülés hegyéig, még kicsiny Coárjáig sem, hanem útközben pusztult el, a maga bűne miatt.

Miért veszett el Lót felesége?

1. Nyilvánvaló, hogy az ítélet elől csak a kegyelem menthet meg. Milyen kapcsolatban volt ő a kegyelemmel? Valamilyen kapcsolatban kétségtelenül volt, de nagyon laza kapcsolatban. Isten Ábrahám kedvéért kedvezett Lótnak, az Ábrahám unokaöccsének. Noha Lótban is volt valami jó (Péter az „igaz" Lótnak nevezi, akinek lelkét gyötörte Sodoma romlottsága: II. Pét. 2 : 7, 8), mégis távolról sem volt olyan erős a szövetsége Istennel, mint a „hívő" Ábrahámnak. És az Ige nyilván mondja, hogy az Isten *Ábrahámról emlékezett* meg és azért küldte ki Lótot a veszedelemből. Lót feleségének meg éppencsak Lót kedvéért kedvezett az Úr. Lóttal együtt hozzátartozóinak is útat nyit a menekülésre a kegyelem. De hogy ezt a közvetve hozzá is elérkezett kegyelmet Lót felesége erősen megragadta volna, arról szó sincsen. Ezért el kellett vesznie. Nagy tanulság a számunkra: Ne elégedjünk meg a kegyelemmel való laza és közvetett kapcsolatokkal! Keressük a közvetlen és szoros összeköttetést az Úrral! Nagy áldás, nagy alkalom a számomra, ha hitvesem, szülőm, rokonom útján elérkezik hozzám a kegyelem. De csak akkor fog megmenteni, ha közvetlenül engem is megragad és ha én is erősen megragadom!

2. Az is nyilvánvaló, hogy az ítélet elől csak az engedelmesség menthet meg! Hogyan állt Lót felesége az engedelmességgel? Férjével együtt két parancsolatot kapott az Úrtól. Hogy hagyja el a várost és hogy ne tekintsen vissza. Az elsőnek engedelmeskedett, nem jószántából ugyan, hanem kényszerítve. Isten követei kézen fogják a habozó Lótékat és viszik ki őket a veszedelem városából. De hogy a másik parancsnak is engedelmeskedjék, erre már nem kényszeríthette Lót feleségét az Úr. Hátra fordult és elveszett.

Mi indíthatta Lót feleségét arra, hogy hátratekintsen? Nemcsak aszszonyi kíváncsiság. Hanem: nagyon kedves volt neki, amit ott hagyott, Sodoma a maga kényelmével, gyönyörűségeivel, hiúságaival. *Amilyen volt Lót feleségének a kapcsolata az Úrral és az ő kegyelmével, olyan szoros volt a világgal.* És ez rendszerint így van. Istennel és a világgal való kapcsolatunk *fordított arányban* állnak egymással. Amint az egyik erősödik, lazul a másik. Hiszen, igaz, otthagyta, kénytelen-kelletlen Lót felesége Sodomát. De szívében ott élt a vágy, hogy csak egy pillantást hadd vessen még a „kedves" városra! Az a pillantás veszte lett.

„Ne szeressétek a világot", — int János első levele. „Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. És a világ elmúlik és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké."

Ha szívünk szeretetével e világhoz tapadunk, e világgal együtt kell elvesznünk az ítéletben. Ha hittel és engedelmességgel az Úrhoz csatlakozunk, bizonyos ígéretünk van a megmaradásra. „Megmaradunk": nem még egy-két évig, vagy évtizedig. *Örökké.* *Vargha Tamás.*

Meg ne nehezedjék a ti szivetek.

Mindenkor nagyon időszerű figyelmeztetése ez Jézusnak az övéi számára, de nekünk, kik most élünk és kik még a hátralévő jövőben élnek, különösen az. Ismeri az Úr a mi „nehezedésre" hajlamos szívünket és azokat a sátáni erőket, melyek minket kísértenek. Figyeljünk reá, íme Ő előre megmondott erre nézve is nekünk mindent.

Isten népe, kit Jézus áldozata felszabadított a bűnnek rabsága és terhe alól, kiknek eltörte jármaik keresztfáit, nem nehezítette-e meg már újra szívedet, nem zavarta-e meg a Magasságossal való közösségedet és járásodat az engedetlenség járomfája? A Bárány vérében megtisztított szívünket nem lepte-e meg a durva és finom bűnök pora, melyek fölött olyan könnyen napirendre térünk? Nincsen a világon olyan érzékeny műszer, melyben a legkisebb por és tisztátalanság olyan hamar zavart okozna, mint amilyen érzékeny a mi lelki életünk éltetője, a Szentlélek. Nem állt-e be valami zavar lelki életedben? Talán nem gerjedez úgy szíved Isten szeretetének láttán, mint régen? Nem erőtelen-e igeolvasásod és imádságod?

Nem tudsz a földről felemelkedni és szárnyalni. Szárnyalásodban valami erősen megnehezít, ami miatt nem szárnyalás, hanem csak erőltetett verdesés lelki életünk. Nagyobb hiba, ha ebbe az állapotba beletörődsz. Ha megelégszel ezzel az alacsony, ágról-ágra való repdeséssel ahelyett, hogy keresnéd, hol a hiba, mi akadályoz magasba szállásodban. A repülőgépet felszállás előtt alaposan átvizsgálják, nincs-e szerkezetében valami hiba, mert a legkisebb hiba miatt alázuhanhat. Hogy nem szárnyal életünk magasabbra, hanem a porban vergődik, annak mindég megnehezedett szívünk az oka. Földi és testi dolgot engedünk rátapadni. Hogy felszállhassunk, jó lesz előbb alászállni „önmagunkba". Őszinte önvizsgálatot tartani.

A repülésnek szigorú szabályai vannak. A mi szárnyalásunknak az a szabálya, hogy öldököljük meg a mi földi tagjainkat és Lélek szerint járjunk. De mi sokszor kíméljük magunkat, lelki életünk rovására. Mennyi közöttünk még mindig egymással szemben is a sértődés és az érzékenykedés. Azután az „élet gondjai". Nagy akadálya a Lélek kiáradásának, hogy mi is a világ szellemében aggodalmaskodunk panasz, sóhaj, méltatlankodás között. Pedig nekünk „előre" megmondta Jézus, hogy ezeknek meg kell lenniök, mégsem az ő kezéből vesszük az események forgását. Beleéljük magunkat a világ eseményeibe, azok elmondásába és elfelejtjük, hogy ez nem a Lélektől van. Lelki testvérek együtt töltött idejét is sokszor üres dolgok kötik le, ahelyett, hogy vennék Isten igéjét és ígéretét, melyekből magasba emelő erőt nyerhetnek minden körülmények között.

Egyéni és közösségi életünket mindég a földi indulatok és gondolkozásmód teszik alacsonyan járóvá. Beszélünk valakiről a háta mögött, különösen ha megsértett, olyan hangon és indulattal, mely megnehezíti szívünket arra nézve, hogy az illetőért ott nyomban könyörögni tudnánk Istenhez. Pedig meg van írva: „Imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket." (Máté 5 : 14.)

Bizony köznapi keresztyénségünk nagyon sokszor nehéz földszagú. Ez onnét van, hogy indulataink, gondolkozásunk és magatartásunk a földbe és nem Jézusba gyökereznek. Földieket és nem lelkieket terem életünk. Fölgerjedés, harag, türelmetlenség, összeférhetetlenség, irigység stb. milyen sok terem ezekből életünkben. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat. Ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek.

Testvérem! Hozd most megnehezedett szívedet oda a Krisztus vére alá, aki a mi életünk. És legyen is ott mindenkor, hogy az Ő élete beáradjon a mi életünkbe. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk. Eképen majd gazdagon adatik néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel (I. Péter 1 : 11.) és akkor majd minden időben vágyakozva, boldogan kiáltjuk: „Bizony hamar jövel, Uram Jézus." *R. T. A.*

A mi főpapunk: Jézus Krisztus.

Vannak a Bibliának olyan könyvei, amiket nem szoktunk olvasni. Felületesen átlapozva unalmasnak, időszerűtlennek látszanak, de ez csak látszat. Valóság az, hogy a teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre. Minden testvéremnek szeretettel ajánlom a válogatás nélküli sorban olvasását az Igének, mint a legalkalmasabb módját az Igében csendes, alázatos elmélyedésnek.

Mózes II., III., IV-ik könyvét olvasom mostanában s a legnagyobb áldást az jelentette számomra, hogy sokat kellett gondolnom a főpapra. Az ótestamentomi főpap elmosódó alakján keresztül diadalmasan ragyogott fel az Újtestamentom főpapjának, Jézus Krisztusnak az alakja. Szeretnék ebből az örömből, fényből valamit tovább adni.

Áront Isten választotta főpappá. Nem maga akart az lenni, nem a nép választotta. Isten maga választotta százezrek közül és ez bizonyság volt arra, hogy kedves a szolgálata Istennek. Kedves is volt! Egyedül az Áron áldozata volt kedves. Volt idő, mikor fellázadt egy csoport a főpap ellen, de Isten haragja megsemmisítette a lázadókat. Áronnak nem kellett védeni a maga igazát, Isten maga harcolt érette.

Jézus Krisztust az Atya adta nekünk főpapul. Az ő kezéből kedves az áldozat. De csak érette kedves. Fáradhat, áldozhat az ember akár-

mennyit, nem lehet kedves az Istennek, sőt haragot gyűjt maga ellen, mint Kóré és társai. Ó, a mi Főpapunk sem védi a maga igazát, nem verseng és nem kiált, de várj csak, Isten maga harcol Szentjének igazáért és egyszer minden térd meghajol Előtte mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. Senki sem mehet az Atyához, hanem csak Őáltala.

Csudálatos volt a főpap öltözete. Remekelt a takács, aki szőtte, az asszonyok mestermunkával hímezték, arany és bíbor pompa volt, a mennyben tervezték s a földön művészi kezek vitték végbe. S amikor felöltözött a főpap e csudálatos pompába, az áldozati bárány véréből meg kellett hinteni a főpapi ruhát, hogy ne csak szép, hanem szent is legyen. Nem tiltakozik a szíved ez ellen. Gondold el: a makulátlan, művészi szépségü ruhán vérfoltok! De lásd, a föld nem adhat az égnek semmit, ami igazán tiszta, szent lenne. Tehettél valamit Isten parancsára, legjobb tudásod szerint, áldozni kész szívvel, szeretettel, lehet az nagyon szép, csudálhatják az emberek, de mit ér, ha Istennek nem tetszik. Előtte az kedves, amit megszentel a Vér. A főpapi ruha vér nélkül azt jelentette volna: Életem, erőm, tudásom legjavát neked ajánlom, Istenem! De a vérrel hintett papi ruha ezt: Bünös vagyok, de hadd legyek tied, én Istenem!

A mi főpapunk ruhája is vérrel hintett. Sokan irtóznak ettől, jobban szeretnék a vakító fehérséget. De Isten látja a vért, megemlékezik a Golgotáról és könyörületre indul. A bünösök tudják ezt, tudják, hogy megszentelőjük a Vér és imádattal borulnak le a vérrel hintett ruhás Főpap előtt.

Isten féltékenyen vigyázott a főpap tisztaságára. Nem volt szabad hozzányulni semmi tisztátalanhoz, még a papi szolgálatban is más végezte azt a részt, ami tisztátalanná tett. De a mi főpapunk olyan főpap, aki megérinthette a bélpoklost, a halottat és nem fertőztette meg magát, sőt áradt belőle a gyógyulás, az élet, a tisztaság.

Isten őrizte a főpapot az ítélettel szemben. Áron bünös volt, mint akárki más, de az ítélet villáma mellette csapott le, megégette fiait, sujtotta testvérét, neki egy haja szála se görbült meg. Fel tudod-e fogni szívem, mit cselekedett Isten akkor, mikor engedte, hogy minden ítélet rázúduljon a Főpapra, a büntelenre? Mellette nem ér a harag, övéi biztonságban lehettek!

„Minden, ami teljesen Istennek szenteltetik Izráelben, tied legyen!" — mondta az Úr Áronnak.

„Tied valának és nékem adtad azokat és a te beszédedet megtartották" — hangzik az újtestamentom főpapi imája.

Ahogy olvassuk a pusztai vándorlás történetét, mindig többször találkozunk az orcájára boruló, könyörgő főpappal. Ó, mennyi baj volt a néppel! Hányszor könyörögte ki a bocsánatot az a földre roskadt, áldott főpap! Mózes IV. könyve 16. részében pedig fel van jegyezve egy nagy lázadás, mikor „kijött az Úrtól a nagy harag, elkezdődött a csapás". Amikor gyorsan kellett az áldozatot végrehajtani, mert emberek ezrei hullottak el az ítélet alatt. „És megálla a megholtak között és az élők között és megszünt a csapás."

Testvérem, aki remegve látod magad körül Isten haragjának ítéletét, tekints fel, nézd, ott áll a Főpap, az Úr Jézus Krisztus, élők és halottak közt. Isten választottja, Szentje, csudálatos fenségben, tisztaságban. Ruháján az engesztelő Vér. Szívében a szánalom, szeretet és imádság. Benne van a megtartatás. Mindenkié. Egyedül benne! Míg ő ott áll, addig van reménység és menekülés! Hozzá menekülj! Vígy oda másokat is!

Dizseri Sándorné.

(13)

Legyetek férfiak!

NAGYON KEVÉS a férfi. Nem arra a nőkre kedvezőtlen arányra gondolok, mely miatt sok lány pártában marad, hanem arra a még szomoritóbb valóságra, hogy a férfiak között is egyre ritkábban akad férfi. Egészen ferde és beteges felfogás van ugyanis meghonosodóban a férfi-ideálról. Mint ánnyi sok másban, úgy ezen a téren is az alja felfogása került felül, s ami valamikor férfias erény volt, ma nagyon sokaknál férfiatlan mujaságnak számit. E beteg felfogás szerint mind férfi, aki nadrágban és csizmában jár. Még férfiasabb, ha kerit magának egy sarkantyút, meg egy fokost. Dohányzás nélkül nem egészen férfi a férfi; sokak felfogása szerint pedig a férfi igazi férfiasságát a gyengébb nemnél elért sikere határozza meg. — Még Biblia nélkül is világosan látható e felfogás tökéletlensége, mert hiszen már megint látunk nőket nadrágban, kirándulásra fokossal járnak, nagyobb füstöt csinálnak, mint a férfiak s szivesen elébe sietnek a kalandnak...

*

VALAHOL MÁSHOL kell keresnünk az igazi férfi-ideált, mint a közfelfogásban, amit sokszor irányitanak aljas szenvedélyek. Sokan rájöttek már, hogy nem az a legény, aki üt, hanem aki állja..., meg arra is, hogy nem az első cigarettához kell nagyobb férfiasság, hanem az utolsóhoz... A tiszta élethez meg aztán éppen több férfiasság kell, mint a mocsokban hentergéshez. Még pedig nem is akármilyen férfiasság, mert a 119. Zsoltár szerint „csak" az Isten beszédének megtartása által őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát. A magyar történelem sok példája igazolja, hogy az igazán nagy férfiak mind bibliaolvasó és aszerint élő emberek voltak s nem a fenti „férfiasságok" tették őket naggyá és hasznossá a nemzet életében.

Sok „mai férfi“ a fehérnépet küldi a templomba, ő meg a kocsmában „szenteli“ meg a vasárnapot, pedig sokkal több és magasabbrendü férfiasság kell az örök Isten imádásához és szolgálásához, mint a bor és pálinka nyeléséhez és a bicskázáshoz. Azok az örökké nagylegény férfiak, akik a becsületüket bicskával igyekeznek kivakarni, elfelejtik, hogy a tisztességnek előtte jár az alázatosság s a felfuvalkodás után mindig romlás következik, s az ilyen férfiak inkább férgek, mint férfiak...

Üzenjünk hadat annak a téves felfogásnak, mintha a keresztyénség és a bibliaolvasás elvenné a férfiasságot, megfosztana a magyarságtól s gyönge, hitvány bábbá torzítana. Az első keresztyéneket, s a XVI. és XVII. századbeli magyar hithősöket nem a kártya, nem a káromkodás, nem is a fokos, nem az üres nyegleség és nem a nadrágjukra-büszkeség képesítette a harcra, az állhatatosságra és hűségre, hanem istenes életük. — A keresztyén férfi-ideál ezekben keresendő és semmiesetre sem a „mai férfiakban“, akik a káromkodást férfiasabbnak tartják, mint az imádkozást, ami szerintük vénasszonyokhoz illő csak.

Nem hiszem, hogy Dániel és társai a „mai férfierényekkel“ vállalták az oroszlánok vermét, meg az égő tüzes kemencét. Nem hiszem, hogy Dávid „mai férfierényekkel“ győzte le Góliátot. Nem hiszem, hogy Péter „mai férfiassággal“ lett Kőszikla, melyre Krisztus felépíthette az Anyaszentegyházat. Nem hiszem, hogy a „mai férfiakból“ gályarabok és hithősök rekrutálódhatnának. A „mai férfierények“ inkább júdásságra és nabukodonozorságra képesítenek...

*

PEDIG MEGINT igazi férfiakra van szükség, mert „férfiak“ híján beteg a világ. Férfiakra van szükség, akik szívükben Krisztussal, kezükben és életükben a Szentírással komolyan vállalják a hitnek szép harcát egyéni életükben s ha kell, kifelé is. Férfiakra van szükség, akik nem szégyenlik a Krisztus evangéliumát s az istenes életet. Férfiakra van szükség, akik nem emberekben bíznak, hanem Istenbe vetik bizodalmukat s akik elhiszik, hogy: Jó a férfinak, ha igát visel ifjúságában, mert ez sokkal inkább előkészíti az igazi férfiasságra, mint a henyeség és élvhajhászat, meg az esztelen, üres nagylegényeskedés...— A Szentírás is ezt üzeni felénk igen komolyan: Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek „férfiak“, legyetek erősek. Igen: erős férfiakra van szükség, akiket nem sodor ide s tova a tanításnak akármi szele; akiknek Jézus Krisztus, a Fájdalmak Férfia az eszményképük, aki példát adott, hogy hogyan kell férfiasan állni a vártát, mert egészen a halálig vállalta amit hirdetett, amiért küldetett és élt...

E néhány sor nem „csak férfiaknak“ íródott. A sorok között van üzenet a keresztyén nőknek is: ezeknek a férfiaknak szükségük van „hozzájukillő“ élettársakra, akik koronájuk az ő férjüknek s nem megszégyenítésükre valók, akik elől inkább a pusztába menekülnek, hogy békességük legyen... Jó lenne, ha a keresztyén nők „leányálma“ a Biblia férfi-ideálja lenne, ha szemre talán nem is mindig olyan „snájdigok“, mint amazok...

SZÁNTÓ JÁNOS.

Könyvujdonságok:

IGEN, ATYÁM! Imakönyv nők számára. (Evang. nőegyes. orsz. szöv. kiadása.) . . . . . 6.—

PÉLDÁK GYŰJTEMÉNYE. II. kötet. Dr. Koczogh András gyűjtése. — Szerkesztette Pócs Lajos . . 12.—

Dr. Domján János: A „KÖNYVEK KÖNYVE“ bibliaismertető. I. kötet: Az Ószövetség . . . . . 5.—

NYÁRY PÁL: REFORMÁTUS TESTVÉR, KÖSZÖNTELEK. (V. kiadás. 23—32.000.) . . . . . —.12

Dr. Ecsedy Aladár: HALÁLOS SZERELEM . . . . —.50

Kocsi Csergő Bálint: MAGYAR VÉRTANÚK NYOMÁBAN. (Gályarabok perének legdrámaibb fejezetéről szól.) 4.50

HALLELUJAH hangjegyes kiadása munkában van. Előreláthatólag július hóban lesz készen.

Egyéb ujdonságok:

ÚJ FALIMONDÁSOK:

Fekete alapon, arany nyomással, 31x14 cm. nagyságban, többféle bibliai idézettel. Darabja . . . . . 3.—
Zöld alapon, ezüst nyomással, 28x13 cm. nagyságban, többféle bibliai idézettel. Darabja . . . . . 2.—

LEVELEZŐLAPOK:

színes és matt, virág és tájképekkel, sokféle bibliai idézettel. Darabja . . . . . —.24

BIBLIAI JELZŐK:

színes virágképekkel, sokféle bibliai idézettel.
Kis, hosszúkás alakban darabja . . . . . —.16
Névjegyalakú nagyságban, darabja . . . . . —.20

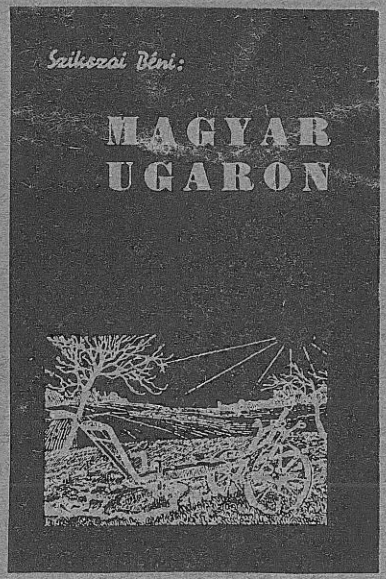

Jó könyv —

— JÓRA TANIT!

124 oldal.

Ára fűzve . . . . . 5.— P.

Tíz év szolgálatának tapasztalatai szólalnak meg e könyv lapjain. Az események felelevenítésével nemcsak visszaemlékezést ad, hanem tanulságok leszűrésével hasznos segítség a lelki munkában forgolódók számára.

Új formában, új külsőben jelent meg a fenti négy füzet, egy egy füzet ára 30 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.

21044 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

Ugs. Nagy Ernő
áll. tanító urnak,
Nyháza, Közép u 14.

1944. AUGUSZTUS

41. évfolyam — 8. szám

MUSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET

Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Grimm József budapesti szövetség tagja eljegyezte Marton Etelt, aki budapesti próbaszövetséges. „Én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet, tanácsoddal igazgatsz engem." (Zsolt. 73 : 23—24.)

Szombathy Károly és *Demeter Margit* szövetséges tagok Kecskeméten házasságot kötöttek. A kecskeméti leánykör tagjai bensőséges szeretetvendégséget rendeztek a házasságkötés alkalmából. A fiatal férj a házasságkötés után azonnal a frontra indult. „Istennek minden útja kegyelem és hűség."

Király István és Bordács Ilona békéssámsoni szövetségesek házasságát negyedik fiúgyermekkel ajándékozta meg az Úr. Legyen az ifjú János méltó névrokona az evangélium szerzőjének.

Alcsúton, a Lelkiszolgálat Házában áldással folyt le a harmadik evangélizáció is, melyen Zimányi József és Horváth János szolgáltak. A 45 fönyi résztvevők testileg-lelkileg megújulva távozhattak otthonukba.

Az evangéliumi munkások konferenciáján mintegy 60 résztvevő volt az ország különböző részeiből. Isten iránti hálával van tele a szívünk, hogy a mostani körülmények között is lehetővé tette ennek megrendezését.

Ifjúsági konferenciánkra a megszűkült lehetőségek mellett is 90 fiú és 180 leány jelentkezett. Nagy reménységgel nézhetünk annak az ifjúságnak a jövendője felé, amely a mostani körülmények között is kész meghozni az áldozatot arra, hogy Isten igéjét hallgassa és általa megerősítve térjen vissza szolgálati helyére.

Gellért Margit legutóbbi útja alkalmával Kecskeméten, Fülöpszálláson, Szabadszálláson és Apostagon tett egy-egy egyedülálló testvérnél látogatást.

Katonáink tábori számait folytatólag következőkben közöljük: Deme Sándor honvéd D 433, Flórika Sándor tizedes K 918, Sólyom Péter szakaszvezető V 760, Sipos Miklós honvéd C 862, Tóth Ádám honvéd Á 806, Takács György tizedes Á 235, Vertig György őrv. F. 661.

A Bethánia tagjait és vagyonát mindezideig megőrizte a mi Urunk minden háborús veszedelemtől. Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme.

„NAPRÓL-NAPRA" áhítatoskönyvünk 1945. évi kiadása már előkészületben van. Kérjük a terjesztőket, hogy az igényelni szándékolt példányok számát közölni szíveskedjenek, mert a könyv korlátozott számban készül.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | 8. szám | 1944. augusztus

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Ami megmarad.

A damaskusi úton nagy elszántsággal, fiatalos hévvel futott Saul szándékai után. A nagy forduló után kincsei Krisztus szeretete által átváltódtak és mennyei márkájukká váltak. Ez a Pál, aki nagy buzgalommal indult a keresztyének üldözésére, éppen olyan örömmel járt Krisztus követségében. Pál római szobra csupa elhatározás, csupa harc. Nincs arcán a félelemnek egy vonása sem. Csak győzni és mindent Krisztus lábai elé vinni. Régi tanulmányainak tárházát az evangélium világosságában nyitotta meg, hogy ne a magas, de egyszerűek által érthetetlen bölcsesség áradjon ki belőle csupán, hanem az egyszerű, életet árasztó erő is.

Szeretem ezt a Pált. Otthoni szolgálataim alkalmával sokszor átforrósította szívemet. Sok lendületet és elhatározást ébresztett bennem ez a kép. Nem akartam elképzelni másképen, csak izmos, erős karokkal, a harcra kihúzott karddal, tudósokat legyőző bölcsességgel. Olyannak akartam látni őt, aki mindég győz, akivel szemben meghátrál az ellenség.

Néha azonban más Pál is elémrajzolódott: a hajótörött. A bilincsek között lévő, az évekig raboskodó, a napokig gyalogló, az, akivel szemben a jeruzsálemi apostolok bizalmatlanok voltak. Így csak ritkán láttam őt. Csak egy-egy megdöbbentő belepillantás volt ez a valóságba. Ha aztán az ilyen alkalomnak és meglátásnak vége szakadt, jó volt arra gondolni, hogy mi nyugodtabb körülmények között, gyorsvonat másodosztályon, rugalmas ágyon, 2—3 tálas ebédek mellett, jólruházottan, drága szeretteink körében lehetünk Krisztus szolgái.

Azóta ezt az apostolt nemcsak egy-egy futó pillanatban, hanem mind állandóbban látom. Úgy veszem észre, nem min-

dig olyan erős, azért hangzik felém: „Az én erőm erőtlenség által végeztetik el.“ Nem használja mindig a régi tudománynak érveket érvekre hozó meggyőző levezetését, hanem vállalja a bolondságot, mert tudja, hogy tetszett az Istennek az igehirdetés bolondsága által megtartani sokakat. Kezdetben nagy gyülekezetek vagy szétszórt nagy közösségek tagjaihoz küldi üzenetét, de eljött az idő, amikor legfőbb dolgának tekinti közbejárni Onézimusért, a szökött rabszolgáért. Diadalmas, amikor tapasztalatait elmondja munkatársainak, arról, amikor még pokol kapui is engedtek néki, de látom őt megverni, üldözve, kinevetve és kicsúfolva is.

Csak én választottam el Pál életében ezeket a képeket úgy, mintha időrendi sorrendben következtek volna egymás után, egy azonban bizonyos, hogy mindig hagyott, vesztett el valamit, míg eljutott sok évi tapasztalatok után az egyetlen fundamentumhoz, hogy mind meggyőzőbben hangozzék ajkáról a vallomás: „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus keresztjében, aki által nékem megfeszíttetett a világ és én is a világnak.“

Csodák, gyógyítások, emberek százai megtérítése, pogány filozófusok meggyőzése, meg sem említtetnek. Rendíthetetlen szobor, a meggyőző erő, elváltozik előttem — karja nem is annyira erős, arcán szenvedés és kísértések által szántott ráncok, a tépett ruhájú alak, nem is márványba való. — Úgy látom azonban, hogy ez a Pál közelebb van a Megfeszítetthez, a szenvedő Jézushoz.

Csak ő marad meg. A megfeszített és a benne kapott bűnbocsánat és üdvösség. Emberek vannak körülöttem, akik nem sokat értenének meg azokból, amiket csendességemben, hitmélyítő konferenciákon kaptam, de róla, a Megfeszítettről beszélhetek előttük. Ha a keresztyén élet dolgairól szólok, elintéznek egy kézlegyintéssel, de ha a Megfeszítettről van szó, az élettelen szemekben értelem fénye gyúl. Jutottam már olyan helyzetbe, amikor csak ennyim maradt, hogy Jézus eltörölte az én bűneimet és enyém. Megszégyenyedtem, hogy jobban közelébe jussak. Elhomályosodtak a nagy megtapasztalások fénye, hogy ő jobban világítson.

Fiatalon és még jó egészségben írom e sorokat. A nyári napfény éppen úgy érinti ezeket a tájakat, mint odahaza. A gyermekek hancurozását motorok zúgása váltja fel, itt dübörög körülöttem az élet. Valamivel azonban jobban belenézhettem az emberélet mélységeibe és szenvedéseibe, mint valaha. Jártam hősök temetőjében, sebesültek termeiben, szemléltem könny nélküli szenvedéseket, elnéztem esténként tréfálkozó, nevetgélő ifjakat, találkoztam az élet értelme nélkül járókkal s nekem nem marad más, egyedül Ő.

Felismerések, meglátások, a gondviselő szeretet elmult számtalan esetei meghalványodnak, csak a Megfeszített marad meg egyedül. Ő azonban megmarad minden körülmények között, benne vigasztalás, békesség és erő van. Elsodródik a hangulati keresztyénség, a teljesen át nem adott életeket elnyeli a förgeteg, akik a Krisztusban vannak, megmaradnak együtt vele. Megmarad ő és megmarad néki odaszánt életed.

BORBÉLY BÉLA.

Két út.

Régi, sokszor hallott, de soha eléggé nem hangsúlyozható komoly igazságokat tárnak elénk Jeremiás próféta könyvének 21. részében a 8. és következő versek. Ha már százszor hallottuk is, halljuk meg őket újra. Egyszer *utoljára* fogjuk hallani...

1. *Két út* van az egyes ember és egy egész nép számára. Kettő, nem egy, de csakis kettő, nem három vagy több. *Két út van:* tehát nem kell végzetszerűen, szomorú fatalizmussal járni egy úton. Van másik út is! Vegyen róla mindenki tudomást. De *csakis* két út van: tehát akármilyen ezerszínű az élet, akármilyen változatos a különböző emberek sorsa, mégis minden ember csak a két út közül egyiken járhat. Hasztalan keresné a harmadikat; nevezze azt bár középútnak vagy bárminek. Vagy, vagy!

2. A két út *nem kettős vágány,* amely párhuzamosan halad és a vége ugyanahhoz az állomáshoz ér, hanem a kettő egymástól mindig messzebbre távolodik és merőben ellentétes célhoz jut. Az egyik az *életre* visz, a másik a *halálra,* a veszedelemre. S nem lehet közben valahol leszállni. El kell utazni a végállomásig!

3. Az Úr *elénk adja* a két útat; egyes ember elé és nép elé. Ez az „elénk-adás“ azt jelenti: választást enged, sőt egyenesen választásra hív föl. Határozza el magát ki-ki, melyiken akar járni! Ez a felhívás üzenet útján történik. Valakit megbíz az Úr, Jeremiást vagy mást, hogy mondja el az embereknek a két út üzenetét és sürgesse őket a döntésre. Azután ám lássa ki-ki, hogyan felel az üzenetre!

4. Az élet útja nem más, mint a *kimentel.* Honnan? Jeruzsálem lakói számára ez a kimenetel fizikai helyzetváltoztatást jelentett. Kimenni a pusztulásra ítélt városból. Mint ahogy ma, a bombázások idején sokan úgy próbálják megmenteni az életüket, hogy kiköltöznek egy veszélyeztetett nagyvárosból. De minket az Úr nem ilyen kimenetelre hív fel. Ma az életmentő kimenetelt csak lelkileg érthetjük. Kimenni a léleknek egy állapotából: Isten és az ő országa iránti közösségből, makacs hitetlenségből, az Isten akarata iránt való engedetlenségből, az Istennel való botor hadviselés állapotából, — egyszóval abból az állapotból, amely felett ott függ az Isten haragja, igazságos ítélete.

5. De az élet útja nemcsak kimenetelt, hanem *odacsatlakozást* is jelent. Itt a jeremiási intést megint lelkiképen kell értenünk. Ma nincsenek olyan „káldeusok“, akikhez való menekülés biztonságot jelenthetne akárki számára! De van egy hatalmasság, akihez odacsatlakozni élet és üdvösség, béke és biztonság. Ez nem más, mint maga az Élet Feje.

delme, a mi Urunk Jézus Krisztus. Akié a Fiú, azé az élet. Csatlakozzunk Őhozzá örökre! Más menedékünk nincsen sem égen, sem földön!

6. A halál útja tulajdonképpen *nem is út*, hanem az ottmaradás, a ki nem mozdulás. A meneküléshez mozdulni kell, de az elveszéshez nem szükséges semmiféle elhatározás, semmiféle megindulás. A veszedelem felé nem kell *menni*. A veszedelem *jön maga* és bizonyosan megtalálja azt, aki meg nem kereste a menekülés, az élet útját. „Ha meg nem tértek, mindnyájan elvesztek." Igy szól az Úr Jézus Lukács 13-ban. Ennél világosabb szót nem várhatunk. Nem akkor vesztek el, ha valami égrekiáltó gonoszt tesztek, hanem ha nem tesztek semmit. Ha nem menekültök. Ha nem tértek meg.

A halál és az élet közeledik. Még ma is emlékszem dr. Szabó Aladárnak, Isten nemrégen hazatért áldott emberének egy négy évtizeddel ezelőtt, a Mustármag valamelyik első évfolyamában megjelent cikkére. Ide írom a címét. Ma talán mindenki érzi ennek a kérdésnek időszerűségét. Szóljon általa még egyszer, holta után is, Isten áldott szolgája:

„El vagy-e készülve a halálra és az ítéletre?"

Imé, én elötökbe adom néktek az élet útját és a halál útját — ezt üzeni ma az Úr.

Vargha Tamás.

Közösségi óra idegenben.

Néhány napig az egyik nagy városban voltam. A magyar istentisztelet számára kerestem templomot. Igy kerültem el a németekhez. A német evangélikus lelkész szívesen fogadott. Elmondtam néki, hogy Magyarországon a CE-ben dolgozom, erre az ő szeme is felragyogott, hogy ismeri a mozgalmat és szintén tagja volt. Majd meghívott a vasárnap esti közösségi alkalomra. Nagyon kíváncsian vártam. Gondoltam, hogy nem sokan lesznek, de ezen a területen is nagyon megszégyenültem. Néhány civil jött és azután sok katona, közöttük sok fiatal fiú. Voltak az ápolónők közül is. Az órát olyan valaki vezette be, aki otthon is bibliaórát tart Németországban. Többen a CE-hez, a methodistákhoz, vagy más evangéliumi mozgalomhoz tartoztak. De a nyomorúság ideje őket is összehozta. Felzengett a teli teremben az ének: „A munka sok és a munkás oly kevés." Majd a Dániel könyvének harmadik részét olvasták fel sorban. Megint jól esett, hogy ószövetségi részt olvasunk. Majd egymásután jöttek az áldott meglátások a rövid, kedves bevezetés után. Nagyon sokat mondott a 25. vers: „Imé négy férfiút látok szabadon járni a tüz közepében és semmi sérelem sincs bennök és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé." Az erős babiloni férfiak, akik a megkötözött Sidrák, Misák és Abednégót a tűzbe dobták, azok menthetetlenül megégtek, de e három utóbbinak csak a kötözéke égett meg. Ezentúl pedig még Jézus is megjelent közöttük. Igen, e nehéz időben Isten gyermekeinek csak a kötelékei égnek meg, ha bármi történik is földi javaikkal. És egy valaki a tüzben is ott marad. Ez Jézus egyedül. Az Ő orcáját nem takarhatja be a füstös, kormos levegő, eszmék és emberi elgondolások. Felszakadhat a pokol minden hatalma, Isten gyermekeinek fénylő arc világít, Isten gyermekei előtt valaki körüljár a szenvedések tüzében. Nélküle pokol és kárhozat lenne ez a tűz, de Vele és Őérte a keresztyén kitárt kiváltság és öröm.

Nem sokat értettem a megbeszéléseikből, de nekem ott ezeket mondta ez az ige. Vágyom e hitre egészen. Majd még néhány otthoni levelet olvastak fel, az otthoniak sok nyomorúságát, de a levelekből kitünt, a tüzben nem voltunk egyedül. Asztalomon magyar hívő katonák levele van, mind arról beszél: a tüzben nem vagyunk egyedül.

Otthonlévők, ti sem vagytok egyedül! Végül közösen imádkoztunk: Tudom, hogy az ég nyitva volt imádkozásunk alatt.

Borbély Béla.

Egyetlen menedék.

Éjfél körül halad az óra. Sötétség borítja a világot. Nyomasztóan félelmes a csend és félelmes a zaj. Nem tudjuk, mi következik. Ma nagy kiváltság Isten népéhez tartozni. Egyiptomban lakik a népe, szorongattatás alatt van, nincs mit félnie még sem, ha szót fogadott Urának és megfogta magának a Bárányt. Hittel lehetett Őt megragadni. Volt idő, mikor csak kínálta magát, Ő tudta, milyen nagy szükség lesz rá. Jó volt őrizet alatt tartani, hogy megmaradjon a mienknek, egyetlen menedékül a mostani időkre. Jaj annak, aki be nem fogadta, szívében nem őrizte.

Most azonban többre van szükség. Ami rejtve volt, annak a nyilvánosság elé kell kerülni. Az egész világ szemeláttára az ajtóra kerülni a Bárány vérének. Annak a vérnek, amit gyűlöl a világ. Ezzel vállalnunk kell, hogy a bünös néphez, a megvetetthez tartozom. Én öltem meg a Bárányt. Boldog, aki nemcsak a maga házanépével vállalja ezt, hanem házanépét kevésnek találva, olyan nagy neki a Bárány, hogy szomszédjait is magához hívja. Sokan legyünk a Bárány vére oltalma alatt ma. Sokan mentessenek meg. Aki kívülmarad az ajtón, mindenki elvesz. Izsópot a vérbe, siessen mindenki, mert elkéshet. A szemöldökfát és a két ajtófelet meg kell hinteni vérrel, mert különben bejön a pusztító irgalom nélkül a házba. Ma mindenki menekül, védelmet keres. A legerősebb védelmet akarod? Isten csak egy védelmet adott, a vér oltalmát a halállal szemben és Isten nem hazudik.

Mikor a nagy bombatámadáskor a mi ajtónkat is rázta a pusztító, be akart jönni a házba, szívünk ajtaját is próbálta betörni, csak egy védelem volt, amire nézhettünk, a drága vérre az ajtón. Más nem volt. De ez a vér elégnek bizonyult és elég örökre. Jézus vére mindennél nagyobb erő. Nincs a sátánnak hatalma rajta. Megértettük, milyen erős a pusztító, de erősebb a vér. Megértettük, hogy Isten elment az ajtó mellett, az élet és halál Ura, és vele szemben is kellett a vér. Isten szent és a népe bünös nép ma is. Isten a Fiát azért adta a keresztre szerelméből, hogy önmaga büntető kezét megkösse. Mikor által megy az Úr, hogy megverje az egyiptombelieket és meglátja a vért a szemöldök-

fán, és a két ajtófélen; elmegy az Úr az ajtó mellett és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen; elmegy az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaitokba. (II. Mózes 12 : 23.)

Most hiába bízik valaki a jó Istenben, Isten csak a Bárány véréért könyörül. Mindenki elvesz a vér oltalma nélkül. Aki benn van a házban, az jól vigyázzon, ki ne lépjen a háza ajtaján reggelig. Jaj annak, aki a világgal megalkudott, aki kijött a vér rejtekéből. Ma a véres ajtó válasszon el a világtól. Rejtőzz el, Isten népe! Ne mutatkozz. Ne könnyelműsködj. Ne csináld azt, amit a világ csinál. Isten népe nem futkos, nem kapkod, nem jajgat. Isten a borzalmakat eltakarja az övéi elől. Arra való az ajtó. Életébe került a Báránynak, hogy így legyen.

Isten népe egyszerűen megtette azt, amit Isten mondott és ezzel az engedelmességgel más lett a dolga, mint a világnak. Istenben rejtett életet élt a veszedelem idején. De nemcsak ennyit tett. Uj szolgálat, új felelősségteljes életre készülődött. A szenvedő világ számára áldássá kell válnia. Keserű füvekkel, kovásztalan kenyérrel fogyasztotta a Bárányt. Ugyanaz a Bárány táplálta, amelynek vére megmentette. Egészen a magáévá kellett tenni a Bárányt. Isten népének bűnbánatot kell tartania önmagáért és a világért, ez a keserűfű. (Jóel 2 : 17.) És el kell hagynia a bün kovászát. (I. Kor. 5 : 7.) Mert aki kovászossal eszi a Bárányt, kiirtatik, ha hazug módon megkeni is az ajtót. A vér büntörlő vér. Isten népének nagyon csendesen és fehéren kell kikerülni ezekből az időkből.

Más idők fognak következni reánk, mint eddig voltak, de akármilyen idők lesznek, arra most kell készülnünk, a veszedelem idején. Erre nézve rejt el Isten Bárányának vére, Ő felöltöztet és táplál önmagával, hogy mindenre erőnk legyen. Komolyabb idők és komolyabb szolgálatok azonban nem következhetnek annál, mint amilyenre tanít és vezet a Bárány vére.

Vajda Mária.

Isten gyermekeinek jövendője.

Isten csodálatos jövendöre rendelt minket. Hívő életünkben eddig is sok csoda és örömteli meglepetés ért, sok mennyei áldás és gazdag kegyelem ömlött felénk, de Isten ezeknél többre és nagyobbra rendelt minket: „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek." (Róma 8 : 29.)

Isten Lelkének az a vágya, hogy sok ördögi indulattal és gonoszsággal, bünös vággyal és testiséggel megtelt életünkben az az indulat legyen, amely volt a Krisztus Jézusban. (Filippi 2 : 5.)

Jézus azért hívogat magához, hogy megfáradt és megterhelt életünk büszkeségének és gögös magabízásának kötelei megoldódjanak és legyünk szabadok és alázatosak, miképen ő. (Máté 11 : 28—29.)

Jézus életünkben az ő hozzá való hasonlatosságunkat munkálja vére által. Jézus élete benne van az ő vérében. (III. Mózes 17 : 11.) Minél jobban átjár vérének ereje, annál inkább kiábrázolódik bennünk Krisztus.

Szeretem a Jézus vérét mert nemcsak benne van büneim bocsánata és Istennel való békességem, hanem drága biztosíték is arra, hogy hasonlóvá leszek őhozzá.

Egy kertész sokat bánkódott azon, hogy hiába gondozza a parkot és ülteti tele a virágágyakat a legszebb rózsákkal, ura rájuk sem néz. Egyszer gazdája megbetegedett. Az orvosok lemondtak róla, egyik orvos azonban azt mondta, hogy vérátömlesztéssel még lehet segíteni. A kertész felajánlotta vérét. Vizsgálat után alkalmasnak találták. A műtét sikerült és pár hét mulva tolókocsival a beteget már a parkba vitték. Az ott szétnézett és örömmel gyönyörködött a rózsákban. Nem tudott betelni azok illatával és szépségével. Mikor ezt hírül vitték a kertésznek, az csendesen megjegyezte: igen, mert az én vérem van benne.

Nagy bőséggel ömlik a Jézus vére, engedd, hogy átjárjon és az életed Jézushoz hasonlóvá válik.

Teljesedjél be Szentlélekkel, hogy a Lélek megjelenthesse Jézus dicsőségét és feltárhassa rejtett szépségeit, hogy az azokban való gyönyörködés által Jézus ábrázatára elváltozhass dicsőségről dicsőségre. Olvastam egy leányról, aki szennyes és rongyos ruhában járt és hetekig is elvolt mosakodás nélkül. Majd városba került. Utcákon való járkálás közben egy gyönyörü szobor ragadta meg figyelmét. Megállt előtte és órákig nézegette. Majd hazament és megmosakodott. Másnap megint gyönyörködött a szoborban. Majd a ruháját hozta rendbe. A szobor nézése és az abban való gyönyörködés átalakította ezt a leányt rendessé és tisztává. „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől." (II. Kor. 3 : 18.)

Milyen hatalmasnak és tündökletesnek látta Jézust Péter, Jakab és János, amikor elváltozott előttük. „És elváltozék előttünk és az ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség." (Máté 17 : 2.) Ilyen ragyogó lehet a mi életünk is. „Akik téged szeretnek, tündököljenek, mint a kelő nap az ő erejében." (Bírák 5 : 31/b.)

Akik egymást szeretik, hasonlóvá válnak idők folyamán egymáshoz. Szeresd azért a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből, hogy hasonlóvá lehess őhozzá.

Jézus ábrázatára való átváltozás most még folyamat, de egyszer — szinte beleszédülök a gondolatába — befejezett valóság lesz, mert aki elkezdette bennünk a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézus napjáig. „És amiképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is." (I. Kor. 15 : 49.)

Feltör a szívedből a sóvárgó kiáltás, mikor lesz ez? Mikor a homályos és tükör által való látás világából megérkezünk a szemtől szembe látás birodalmába. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, mert meg fogjuk őt látni, mint van." (I. János 3 : 2.)

Addig pedig tisztítsuk meg magunkat!

Jeney László.

(16)

Az elvesztett Jézus.

FÁJDALMAS DOLOG arra ébredni, hogy valakit vagy valamit elveszítettünk. Valahol a mult világáborúban betört az ellenség egy határmenti kis faluba. Egy édesanyának csak annyi ideje volt, hogy kis pólyásgyermekét pokrócba csavarja s úgy meneküljön. Mikor már úgy gondolta, hogy kissé biztonságban van, megállt, hogy kipihenje magát, hogy jobban bírja tovább az útat s akkor megdöbbenve látta, hogy a pokróc üres; a nagy izgatottságban és rohanásban elvesztette gyermekét.. — A Szentírásban is találunk példákat, melyek azt bizonyítják, hogy nem közömbös senki számára, hogyha valakit vagy valamit elveszít, legyen az pénz, juh vagy maga az ember. De ki ne veszített volna el már valakit vagy valamit ebben az életben s úgy-e, hogy hiányzott? Annyira, hogy ha bármily reménytelennek látszott is, mégis keresésére indult...

*

MEGSZOKTUK, hogy mi vagyunk az elveszettek és keresettek, pedig mi is járunk úgy sokszor, mint Jézus szülei a jeruzsálemi úton: elveszítjük. Jézust bizonyára szerették szülei, — és mégis egyszer csak azt vették észre, hogy nincs mellettük, elvesztették. Az emmausi úton szomorúan bandukoló tanítványoknak is az volt a nagyobb bajuk, hogy valahol elvesztették Jézust. Látták meghalni Őt s ha nem is tudatosan, de ottfelejtették a kereszten. Azért nem gerjedezett az ő szívük, azért nem vették észre a hozzájuk csatlakozó vándorban a Megváltót. Elvesztették.

Ez az elvesztés leginkább úgy történik, hogy mi előresietünk. Nem bírjuk fiatalos hevünkkel azt a nyugodt, lassú tempót, amivel Jézus vezetne bennünket. Előreszaladunk, mint a gyermek, amikor szüleivel kirándulni megy s akárhányszor mi jelöljük meg a célt, ahova kívánjuk, hogy Jézus kövessen bennünket, ahelyett, hogy így szólnánk és legfőképen így élnénk: Hová kívánod, én követlek... Egészen természetes, hogy ha mi előreszaladunk a célba, amely igazában csak a mi célunk, — Jézus oda nem követ. Lemarad, s csodálkozunk, ha szívünk nyugtalan, nincs békességünk minden beérkezésünk ellenére sem. Jézus nem akassza rá magát erőszakkal senkire sem. Ha lehagyjuk, lemarad. Még beérkezésünket sem akadályozza meg, de nagyon keservesen meg fogjuk bánni, ha Őt elveszítve futunk be a célba...

Akit igazán szeretünk, azt nem veszítjük el, mert minden lépésünknél ellenőrizzük, hogy mellettünk van-e s ha azt tapasztaljuk, hogy akár egy lépéssel is elhagytuk, azonnal lelassítunk s hozzá igazítjuk tempónkat s nem kívánjuk, hogy Ő igazodjék hozzánk. — Akit szeretünk... Igen, amíg új a szerelem Jézus iránt, addig őt követjük s a világért előre nem szaladgálnánk. Minden érzésünk, gondolatunk csak Ő, mert korunk a szerelem kora, amikor éjjel és nappal ezt hajtogatjuk: Ő enyém és én övé... Csak amikor meghűl szívünkben Urunk iránt a szeretet, akkor tudunk nélküle is menni helyekre, tudunk dönteni kis és nagy dolgokban mi magunktól is — és így hagyjuk el, így veszítjük el Jézust. — Ettől már nincs messze, hogy fellobogjon szívünkben a világ szerelme, mert nincs a világon egyetlen közömbös szív sem. Valakit mindenki szeret és ahhoz ragaszkodik, akit szeret; aki iránt kihűlt a szíve, azt elfelejti, lehagyja...

Az a nagy veszedelme a Jézus elvesztésének, hogy lassanként történik, szinte észrevétlenül. Hirtelen nem igen hagyja el senki Jézust. Mindig kevesebbet gondolunk Vele. Fokozatosan: először csak néhány percre, egy-egy tisztátalan tekintetre, gondolatra. Aztán mindig több időre és nagyobb alkalomra felejtkezünk el Róla, míg azon vesszük észre magunkat, hogy addig-addig csavarogtunk el Tőle, míg egészen elhagytuk, egészen elveszítettük... Olyan megrendítő Jézus panasza a János ev. 16 : 32-ben: Imé, eljő az óra és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez és engem egyedül hagyjatok...

*

BÁR IDEJÉBEN rádöbbennénk, hogy elvesztettük valahol Jézust s hamar indulnánk keresésére. Ő ott vár bennünket, ahol elvesztettük, ahol nagy gondtalanul otthagytuk. Az Ő szerelme lángja most is hűségesen értünk lobog és vár reánk. Ha mi hűtlenekké lettünk is, Ő hű maradt. Ha a mi szerelmünk lángja átcsapott is másra, az Ő szíve csak értünk dobog. Emlékezzünk az első szerelem, a mátkaság idejére, valljuk be, hogy mi voltunk a hűtlenek s menjünk vissza ahhoz a keresztúthoz, ahol szándékosan vagy tudatlanul otthagytuk s ahol ma még vár reánk mindent elfelejtve. Sőt nemcsak vár, de elénk jön. — Menjünk keresésére az elvesztett Jézusnak, amíg nem késő, mert egyszer aztán hiába keressük, nem találjuk többé, vagy ha megtaláljuk is, csak ennyi szava lesz hozzánk: Nem ismerlek titeket...

SZÁNTÓ JÁNOS.

Ngs. Nagy Ernő
áll. tanító urnak,
Nyháza, Közép u 14.

MEGJELENT

a

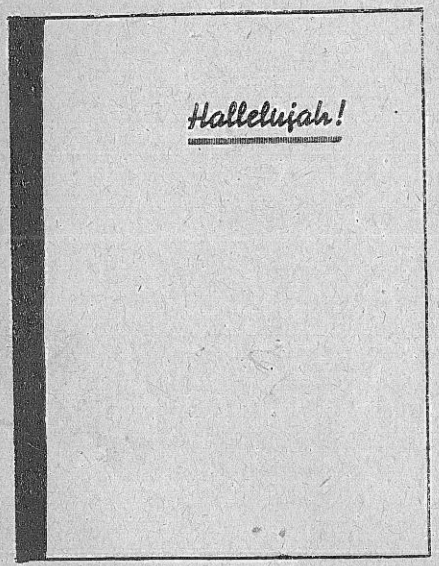

hangjegyes kiadása félvászonkötésben 20.— pengő.

KÖNYVUJDONSÁGOK:

Newman Hall: Jöjj Jézushoz!	1.60
Jézus akarja, hogy: Napsugár legyek. (Néhány kép egy kedves, korán hazatért ifjú leány életéből.) . . .	2.50
Hetey Sándor: Háborúban. (Testvéri szó, igék, imádságok honvédeink számára.)	2.50

Virágos falimondások kaphatók! *Darabja 2.— és 2.50 P.*

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
34344 — Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.
(Felelős: Horváth János.)

1944. SZEPTEMBER
41. évfolyam — 9. szám

MŰSTÁRMAG

EVANGÉLIUMI HITMÉLYÍTŐ FOLYÓIRAT

Főszerkesztő:
NYÁRY PÁL

Felelős szerkesztő:
SZIKSZAI BÉNI

Főmunkatársak:
Vargha Tamás
Borbély Béla

LAPTULAJDONOS A BETHÁNIA-EGYLET
Megjelenik minden hó közepén. — Állandó melléklet: Utmutató a Szentírás olvasásához.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.

KÜLÖNFÉLÉK

Juhász Ferenc, a budapesti férfiszövetség tagja hősi halált halt. Földi hazájáért adta életét és ezen az úton érkezett meg hitünk szerint menynyei hazájába, a győztesek seregébe. Imádságainkban ott állunk az Úr előtt, hogy ittmaradt ifjú feleségét és kicsi fiacskáját tartsa meg, illetve nevelje fel az Ő dicsőségének szolgálatába a mi Urunk.

Tudomásunk szerint az eddigi bombatámadások tagjaink életében, egyesületünk vagyonában nem okoztak kárt. Tetszett az Úrnak megőrizni bennünket. Zengjétek az ő nevének dicséretét.

Alcsuti hirek.

Ifjúsági konferenciánkon a fennforgó nagy nehézségek ellenére is 270 résztvevő volt. Kb. 90 fiú és 180 leány. Csodálatos, hogy minden nehézség dacára mind testiekben, mind lelkiekben bőségesen, gazdagon gondoskodott rólunk a mi Urunk. A konferecia előadói: dr. Ecsedy Aladár, Gáthy Ferenc, Fehér Ákos, Horváth János, Józan László, Szamosközy Zoltán, Szücs Tibor, Zimányi József és Szikszai Béni voltak. Nagy hálával, Isten nevének magasztalásával telt meg szívünk, amikor a reggeli órákban az erdő alján, a virágos réten felzendült a csoportos bibliakörök éneke. Urunk még abban is segítségünkre jött, hogy a hatalmas zápor, amelyikre igen nagy szükségünk volt, az éjtszakai alvás idején sepert végig határunkon, úgyhogy reggel akadálytalanul folytathattuk a konferenciát a platánok alatt. A konferencia lelki mérlegére nézve mutasson valamit a más helyen lévő bizonyságtétel és az a számbeli tény, hogy a zárógyülés 46 résztvevője közül 40-nél többen jelentették ki azt, hogy most adták oda szívüket Jézusnak.

A konferenciát követő ifjúsági táboron az első napokban százas létszám volt, ezt követőleg lassanként lefogytunk 70-re. Ennek a zárógyülésén is csodálatosan mutatkozott meg Isten hatalma és kegyelmes szeretete. A táborparancsnokságot Horváth János látta el.

A Lelkiszolgálat Házában tartott negyedik evangélizáción a szolgálatot dr. Czakó Jenő és dr. Ferenczy Jenő végezték. A résztvevők száma 60 körül volt, úgyhogy minden hely megtelt. Ezen az evangélizáción is csodálatosan tapasztaltuk Isten gondviselő szeretetét, de a Szentlélek csendes munkáját is. A befejező összejövetelen szinte megdöbbentően mutatkozott meg Isten jelenléte, amikor voltak szívek, kik az utolsó pillanatot felhasználva ragadták meg Jézus feléjük nyujtott kezét.

A hitmélyítő napokat is megtartottuk Isten kegyelméből, közel 50 résztvevővel. Sokakat utolért az Ige kétélü kardja, hogy megújulást hozzon a „megöregedett" életekbe. — A lelkiszolgálatot dr. Graf Elemér, Horváth János és Szikszai Béni látták el.

*

Legyen áldott az Isten neve, hogy e nyáron is megőrizte számunkra a Lelkiszolgálat Házát s az előre tervezett programm szerint mindent megtarthattunk. — Íme: Istennél ma is „minden" lehetséges.

MUSTÁRMAG

41. évfolyam | 9. szám | 1944. szeptember

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Ami épit

Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épit. Általában mi büszkék vagyunk ismereteinkre. Hangsúlyoznom kell, hogy kifejezetten bibliai ismeretről van itten szó. (Ámbár a világi tudományok ismerői is sokszor elbizakodottakká válnak tudásukra.) Mégpedig olyan bibliai ismeretről szól az apostol, amikor valaki úgy érzi és helyesen, hogy bizonyos dolgokon ő már túl van. Neki már szabad ezt, azt, kinőtt a törvényeskedés gyermekcipőjéből és úgy látja, hogy a kegyelem csodálatos szabadságának nagy, szabad terére jutott. Ilyenkor aztán csodálkozva, de legtöbb esetben lekicsinylőlea áll meg a hitben együgyűek vélekedései mellett. Felfuvalkodottá válik. Ismerete tehát ahelyett, hogy építene kapcsolatokat, létesítene közösséget, inkább tépi, rombolja ezeket a szálakat.

Az utóbbi idők megtapasztalásai azonban még valamire rávezettek. Még pedig arra, hogy a szeretet az igazsággal szemben is épit. Sokáig lebegett a szemeim előtt a Jeremiás elhivásánál elhangzott szózat: „irts, pusztíts, rombolj!" Megdöbbenve látom sok esetben, hogy a merev és mezítelen igazság mennyiszer csak erre képes. Ezzel szemben a szeretet épit és plántál.

Gondolj csak rá, az igazság durva csőcseléket látott a kereszt alatt. Röhögő, kockajátékot űző katonákat, egy hányaveti római katonatisztet, bosszujukban gyönyörködő papokat és kíváncsi tömeget. Ez az igazság. A szeretet pedig megváltásra szoruló szíveket, akikért így kiáltott fel: Atyám, bocsáss meg nékik, mert nem tudják mit cselekesznek.

Megrendítő dolog ez. Az igazság kemény öklével rásujtott a szeretetre és a szeretet kész volt meghalni az ökölcsapás alatt. De erre a szeretetre épül fel az idvesség, a megtartatás és az élet. Kérdezem tőled, ki e sorokat olvasod, az igazság vagy a szeretet képviselője kívánsz-e lenni ebben a világban? Az igazság keményen rátámad az együgyű együgyűségeire, a vétkező hibáira, a megkötözött bilincseire, az eltikkadt bárány tévelygéseire, a szeretet pedig gyöngéden odahajlik hozzá. Sok leckét adott nekem ebből az Úr, de még mindég nem tudom. Te vajjon megtanultad-e már? Az a bizonyosságom, hogy sok romlás vár megépítésre ma és az elkövetkezendő időkben. Sok élet épülete dől össze, lesz majd lelki bombatámadások sérültje vagy áldozata. Lesz-e bennünk elég szeretet építeni? Lesz-e bennünk elég szeretet a tévelygőket karjainkba venni, az együgyűeket tanítani, a megkötözöttek bilincseit gyöngéd kézzel kioldozni, vagy pedig megmarad a merev igazság, amelyik vág, amelyik metsz, amelyik rideg, mint a tőr és szíveket olt, amelyik éppen az igazság ütötte sebektől véreznek.

A szeretet épít. Az ő szeretete megépíti a te igazság által megsebzett szíved romlásait is. És jó, hogy ide hozhatjuk szívünket az ő vérző sebeihez, mert azokat is az igazság ütötte. Az a rettenetes igazság, hogy én vétkeztem, sötéten, gonoszul akkorát, hogy az Isten Fia keresztre kellett, hogy menjen értem. Vérzik a szeretet az én igazságomért. Vérzik a te szíved szerelme is az igazságért.

SZIKSZAI BÉNI.

Jézus bízik bennem.

János 21 : 15—19; Lukács 22 : 54—62.

Nem tudom leírni, mit jelent számomra, hogy Isten megbocsátotta bűneimet. Isten szeretete, amellyel Fiát érettem adta, bizonyosan az enyém, enyém Jézus keresztjének minden áldása. Sem betelni vele, sem beszámolni róla nem tudok. Akik részesei lettek, tapasztalják, de elmondani éppígy nem tudják. Szeretném egész életemet ennek a messzire elémbejött szeretetnek viszonzására fordítani. Bűneim nem juttatnak már kárhozatra, Isten megbékélt velem igazán és örökre, erről ezek a sorok csak nagyon keveset tudnak mondani, mert a betű csak betű, az élet, a valóság, a birtokolt kegyelem azonban nem fér betűkbe.

Most azonban egy újabb dicsőséges szépségére szeretném felhívni a Krisztus vérében megmosódott és igazságában megigazult testvéreim figyelmét. Talán nagyon is ismert dolgot mondok, nekem azonban anyira új, noha eddig is tudtam, mint betűt, hogy most, mint valóságot, mégis le kell írnom.

A valóban megtapasztalt bocsánat, az a bizonyosság, hogy „elvetted rólam bűneimnek terhét", akkor lesz igazán elkötelezővé számomra, ha meglátom ennek Istentől nyujtott bizonyítékát: Ő bízik bennem.

Vannak, akik megbocsájtottak nekem, ki többet, ki kevesebbet, aszerint, amint vétettem ellenük, de legtöbben a bocsánat után már nem biztak meg bennem. Megpróbálták feledni a multat, de a jövőt maguk részéről megbélyegezték rajtam.

Jézus nem így tett Péterrel.

A kereszthalál előtti lelki és testi gyötrődésnek egyik igen sebző fájdalma volt Jézus számára Péter tagadása. A legnagyobb elhagyatottságban a legrajongóbb tanítvány is letagad mindent, esküvel mossa le magáról a három áldott esztendő minden emlékét. Elgondolhatjuk, menynyire fájt ez Jézusnak? Hiszen oly fájdalmasan kérdezte egy alkalommal a tizenkettőtől: Vajjon ti is el akartok-e menni? Szinte porig alázkodó kérés volt benne: ne hagyjatok el.

És a feltámadás után, az elvégzett és megszerzett váltság után, amikor minden hatalom, amely mennyen és földön van, sőt a halál és pokol kulcsai is kezébe adattak Jézusnak, megkeresi Pétert és vallatni kezdi: szeretsz-é engem? Nem a szemrehányó fgiyelmeztetés volt ebben súlyosabb, hanem azt akarta Jézus megértetni Péterrel: annak ellenére, ki voltál, tagadó, mert magadtól nem is lehetsz más, én mégis megkérdezem, szeretsz-e, ha igen, egész bizalmam rádirányul, nézd, rádbízom munkám folytatását: legeltesd, őrizd juhocskáimat és bárányaimat.

Ez a megbízatás végleg, életre-halálra odakötötte a gyáva Pétert Jézushoz. Jézus bízik bennem, ez volt Péter szívének boldog vallomása s amikor meg kellett dicsőítenie Urát azzal a halállal, amelyről Jézus beszélt neki, Péter már nem tagadott, nem félt, Ő bízott és bízik bennem, ez töltötte be szívét és könnyű volt számára minden testi fájdalom. Testvér, Jézus nemcsak megbocsátott neked, hanem egész szeretetével bízik is benned. Lelkeket bízott rád, örökkévaló, csak vére értékével mérhető kincseket, terád, a megbízhatatlanra és haszontalanra, pocsékolóra és hűtlenre. Ha megfásultan jártad hívő élted útját, csillanjon fel szemedben a hála és öröm fénye és mondjad csendesen: por vagyok, magamban csupa bűn vagyok, de Ő megváltott engem, minden bűnömet megbocsátotta és bár magam is bizalmatlanul nézek magamra, Ő bízik bennem. Amit nem bízott angyalokra, rámbízta: legeltetni, őrizni, megkeresni, Hozzávezetni elveszetteket. Testvér, erre a bizalomra felelj bizalommal: egészen add oda magad Jézusnak. Rendelkezhet veled?

Zimányi József.

„Együtek, mert ez a ti javatokra szolgál."

Csel. 27 : 34.

Bizonyára minden Mustármag-olvasó tudja azt, hogy Pál apostolnak ez a bíztatása mikor és hol hangzott el. Egyike a Biblia legérdekesebb, legmegkapóbb jeleneteinek Pál apostolnak ez a viharos tengeri utazása.

Természettudományi, orvosi igazság, hogy az erőt az ételből kapjuk. Tudják is ezt a mi munkásaink és azért igyekeznek táplálkozásukra nagy gondot fordítani. Néha talán családtagjaik táplálásával szemben túlságosan is nagy gondot. Van azután ezzel kapcsolatosan egy súlyos tévedés is, mely azonban többnyire nem túlságosan jóhiszemű. Ez pedig arra vonatkozik, hogy bizonyos italok szintén erőt adnak. Már minthogy a szeszes italok. Ezek ugyanis valamennyi erőt tényleg adnak, ugyanakkor azonban mérgeznek is. És sokkal több elvész a vámon, mint amennyi bejön a réven. Szeszes italra és dohányra még mindig szívesebben költenek az emberek, mint táplálékra. Viszont annak, akik a táplálékot helyezik minden elébe, elmondván azt a szörnyen anyagelvű igazságot, hogy „az a mienk, amit megeszünk".

Mivel azonban ez nem táplálkozási szakcikk akar lenni, rátérek tulajdonképeni tárgyamra: ezekben a rettentően viharos időkben célszerű lesz l e l k i l e g igen kiadósan táplálkozni, mert „még erőnkön felül való útunk van". Valóban, a mai élet az emberi erőn felül van. Nem szeretem időmet henyéléssel elvesztegetni, de már rá kellett jönnöm, hogy több alvásra van szükségem, mint volt a rendes időkben. Idegzetünket nagyon megviselik a mai idők. Már pedig az idegzet kormányozza egész testi életünket és így ennek állapota egész életünkre súlyos hatást gyakorol. Az idegrendszernek is szüksége van testi táplálékra, de még inkább szüksége van lelki táplálékra.

Együnk, kedves testvéreink! Nemcsak azt jelenti ez, hogy járjunk szorgalmasan istentiszteletekre, bibliaórákra, hanem jelenti mindenekfölött azt, hogy nagyon gondosan tartsuk meg csendes óráinkat és azon nagyon behatóan tanulmányozzuk Isten igéjét. S azután tápláljuk a ránkbízottakat is. Ne csak a testi eledelt osszuk ki a családtagoknak és a cselédeknek, hanem a lelki eledelt is. Ne csak mindennap tartsuk meg a családi áhitatot, hanem esetleg naponta kétszer is. Sőt lehetne minden étkezésnél egy kicsit az igével is foglalkozni. A családi élet kérdése is sokkal könnyebben fog így megoldódni.

Egyetek, kedves testvéreim! Ne féljetek attól, hogy megterhelitek nagyon lelki gyomrotokat és gyomorrontás, csömör lesz a következménye. A lelki eledelnél is jól meg kell nézni a minőséget, a mennyiség tekintetében azonban csak egy aggodalmatok legyen: nem kevés-e? Attól sohase féljetek, hogy bibliamérgezésben pusztultok el. Ezt a kórformát az orvostudomány még nem ismeri. Pedig már kétezer esztendő alatt megismerhette volna, ha volna ilyen betegség.

Dr. vitéz Csia Sándor.

A templom.

Oroszországi frontszolgálatom alkalmával szolgálati útam többször egy lerombolt templom előtt vezetett el. Csak a falai ásítoztak unalmasan, benne és körülötte minden rom. Füstös falak, üszkös gerendák beszélnek a pusztulásról. Érdeklődtem, hogyan történt a dolog, pontos részlettel senki sem szolgált. Egyet tudtak csak, hogy valamikor templom volt. Emberek látogatták és az épen maradt harangláb valamikori harangjait bizonyosan nem időjelzésre állították, hanem azért, hogy a város lakóit csengő szavukkal Isten dícséretére hívogassák.

Azt se tudom, hogy az építési költséget úgy táncolták-e össze, vagy egy gögös nagy úr építtette a saját dicsőítésére, egy azonban bizonyos, hogy Isten neve nem magasztaltatott benne akkor, amikor láttam. Nem mehettek be fáradt, elcsigázott lelkek, hogy felüdülést nyerjenek az Úrtól. Tégláját esetleg felhasználják más építésére, vagy a romok útmutatással szolgáltak átvonuló csapatrészek számára.

Láttam más templomot is. Körülöttük romban állott minden, de a templom ép volt. Hadd mondjam el, mire tanított engem ez a templomrom.

„Ti Isten temploma vagytok", ha Isten Lelke lakozik bennetek. Azt jelenti ez, hogy dúlhat felettünk az idő, dúlhatnak körülöttünk borzalmas csaták, pusztulhat minden, de Isten temploma áll. Ezer hadával támad az ördög, kicsordul a vérem, vagy elvész szemem világa, amíg azonban Isten Lelke lakik bennem, áll a templom.

Amíg a kőből épített templom különleges alakjával messzire ellátszik, az én templomom külsőre nézve olyan, mint a többi. Arcom ragyogása, életmegnyilvánulásaim, tetteim azonban el kell, hogy árulják templom voltomat. Minden lépésem, tettem szolgálja Isten dicsőségét. Dícsérem azt, aki idejött, hogy templommá szenteljen. Míg ez a nagy csoda szemeim előtt lebeg, mit tehetnék mást, minthogy szívem szerelmével lábai elé borulok és gyönyörködöm benne. Hivatásom az, hogy hirdessék bennem és általam Isten örömüzenete. Dicsőíttessék meg bennem és általam Isten örömüzenete. Dicsőíttessék meg bennem Isten Fia, aki otthagyva a menny dicsőségét, földi élet nyomorúságait vette magára.

A rombadőlt templom arról is beszél, hogy ki vagyok téve az ellenség rontásának. A világ fiai rontani, csúfítani akarnak. Jól esik, ha sarat, szennyet fröcskölhetnek reám. Templomom mégis áll, mert Isten Lelke tartja. Csak ha elhalkulna benne a szó, kiköltöznék belőle a lélek, akkor válik feleslegessé a templom. Felgyujthatják, vagy alkudozhatnak rá építőmesterek, hogy helyére mást építsenek, vagy anyagát másra használják fel.

Hadd kérdezzem meg töled testvér, hogyan áll a te templomod? Hirdettetik-e benne az Úr csodaszerelme, vagy romokban heverve van az országút mellett? Vigyázz templomodra, mert szent hivatása van. Igyekezz tisztán tartani, hogy alkalmas legyen lakóhelyül Isten Szentlelke számára. Legyen benne mindig hely a Főpapnak, hogy végezhesse benne áldozatát és szolgálatát lelkekért.

A harctéren vagyok. Azért kellett idejönnöm, hogy megerősíttessék templomom. A Szentlélek temploma. Áldott legyen érte az Úr neve!

Megpróbáltam, megerősödve kell Jézussal járni, hogy ne csak útmutató épület, hanem templom legyünk mások megerősítésére, vígasztalására, megvidámítására és tanácsolására, ha kell. Mindenekfelett pedig hirdettessék életünkön keresztül Isten legdrágább üzenete, hogy Krisztus meghalt érettünk.

al.

Nem vagyok méltó.

Isten gyermekei valamennyien megjárták a tékozló fiú útját. Ezen az úton akkor támadt szívünkben a boldogság első sugara, amikor felkelt bennünk a vágy a moslékos vályu mellől visszatérni az atyai házhoz. Ennek az elhatározásnak aztán nem lett keserű vége, hanem boldog folytatása. Az elindulással kezdődött meg életünkben az engedelmesség útja, amikoris egész terhével ránehezedett szívünkre az eltékozolt élet, az elvesztett fiúság keserű vádjával. Vajha ismét otthon lehetnék, hogy bíztatólag pihenhetne meg rajtam atyám tekintete. De nem vagyok immár méltó. A vágy azonban győzött és a szót — hogy felkelvén, elmegyek az én atyámhoz — tett követte.

Emlékezz csak vissza, milyen áldott volt ez az indulás. Bizony nem bántad meg. Mikor Atyád karjai között mgpihentél, amikor Szentlelkének meleg szeretetével körülölelt, megérezted, hogy olyan szeretetet adott nékünk, hogy Isten fiainak neveztetünk.

Áldott legyen az Isten, hogy a tékozló fiú hazavezető útján már ennyire jutottunk. Isten legyen kegyelmes hozzánk, hogy bárki is viszszafelé induljon. Hogy azonban a megtisztulás útján tovább haladjunk, a szemtő-szembe látásig, sohasem szabad kinönünk méltatlanságunk első tudatából. Ámbár Atyánk sohasem érezteti velünk szemrehányólag multunkat, mikor azonban áldó tekintete megnyugszik rajunk, amikor élvezzük az atyai ház minden javát, naponként terített asztalhoz ülünk, mindig jusson eszünkbe, hogy én erre nem vagyok méltó. Légy bár negyven vagy ötven esztendeje otthon, akkor se felejtsd el ezt.

Ha néha jóleső érzéssel nézel végig mennyei öltözeteden, melyet nem értek túlságosan szennyes foltok, borítsa el arcodat a szégyen pírja és emlékezz vissza alázatosan: „nem vagyok méltó". Ha ékességeidre esik tekinteted, melyek fényesebben csillognak, mint másokéi, akkor is gondolj rá, hogy mid van, amit ne kaptál volna. Ha boldog örömmel tekintesz jövendő örökségedre, emlékezz arra is, hogy egyszer már eltékozoltad a magadét. A jogos örökség tulajdonképen kegyelem.

Jó, ha ezen a ponton a keresztyén életben nem haladunk, hanem maradunk.

Maradunk tékozló multunk méltatlan tudatában. Ne növekedjen senki nagy fiúvá, aki jogokat formál és a másikkal szemben sértve érzi magát. Aki növekedik, azt kénytelen az Atya esni hagyni, hogy magához térítse.

Isten gyermeke mindenkor csak úgy ismerheti magát, mint méltatlant. Igy újjonghat minden időben bocsánatot nyert szíve és dícsérheti a megöletett Bárányt, aki egyedül méltó, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást. A te szíved és a te ajkad által is. Alázd csak meg magad Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztalhasson a maga idején.

R. T. A.

Csordultig van a poharam.

Mindig tudtam, hogy Isten nagyon szeret, különben nem kellene nehéz útakon járnom. Felismertem már, hogy mi volt az életem nagy hiánya. Nem volt elég nekem a kereszthordozáshoz Isten ereje, a magaméból is tettem hát hozzá, hogy jobban haladjak. Nem mondom, hogy nem bírtam, de közben megkeseredett a szám íze és elfelejtettem örülni.

Azzal a vággyal mentem a konferenciára, hogy sokat kapjak. Úgy gondoltam, egészen üres és kész a szívem az áldások befogadására, amiket ingyen, ajándékképen fogok kapni. Kaptam is én, de áldások helyett terheket. Isten csak úgy hozta elém és rakta rám egymás után céltalan, kereső fiatal életek gyötrődését, vagy vágytalan mozdulatlanságát. Aztán elfelejtettem aludni, enni, mikor annak ideje volt a mások számára.

Szabadulásokat kértem az Úrtól, arról közben megfeledkeztem, hogy nagy igényekkel érkeztem magam is.

Aztán láttam a keresztről való beszéd hatása alatt vívódókat. Láttam befelésírt könnyeket, összeszorított szájjal mondott segélykiáltásokat. És láttam — ezért áldom az Ő szent nevét — megszabadulásokat, könnyázott arcokat az Ő iránta gyulladt szerelem szent ragyogásában. Valaki meghalt és született a karjaim között és én rémülten gondoltam a saját szívem hidegségére. Láttam vak leányt, akiért sokat kellett tusakodnom és tekintetnélküli arcán is meglátszott aztán, hogy látja Jézust. Néma ajkak tanultak beszélni, sánták tették meg nagy elhatározással az első lépést. Az ige számára sok konferencián keresztül süket fülek hallotiak végre és terheket cipelő elnyomorított életek tanultak meg énekelni a könnyű igáról.

Libapásztor leányka beszélt a maga együgyü módján a nagy csodáról. Tanár-ember nyitotta meg a szívét és ékes magyarázkodás helyett egyszerü szavakkal keresve beszélt az Őbenne talált igazi megoldásról. Fiatal leány áldozta fel a hitetlen völegénnyel való kapcsolatot az égi Völegény jegyességre való hívásáért. Fel-feltörö zokogások, egysoros bizonyságtételek beszéltek arról, hogy közöttünk jár az Úr. Csörögtek a lehulló láncok, hullottak a terhek, aztán minden csendes lett és ebben a szent csendben borult reánk a csillagos, néma éjtszaka.

Az a kép úgy vésödik a szívembe, mint azé a sokaságé, amelyiket Jézus gyógyított meg. Boldog, felszabadult ifjú sereg. Lelki eldobott mankókat, szennyes rongyokat, melyekkel a bélpoklosok sebeiket takargatták. Rozsdás láncok, béna kezek, egész lelket megbotránkoztató, megfertőző szemek, életeket lángbaborító nyelvek, sebek, megromlott szívek, — aztán mindent elfödöz, betakar, meggyógyít a vér.

Én is ott voltam és körüljárt tekintete belemélyedt az enyémbe. Boldog, nagy, félelmes örömtől ver azóta a szívem. Hija volt annak a pohárnak, nem is sok volt benne, de most látom csordultig tele. Kínjában kacagott eddig a szívem, ijesztő volt a kacagása. Az is csak azért, mert Istentől kapott parancsnak vette. Most megtelt a pohár, nem fér bele több.

Mindent betakar a csillagos ég, én még mindig mozdulatlanul állok a velem történt csoda hatása alatt. Számadással végeztem. Kettő maradt meg nekem. Idelenn egy kereszt, a csillagokon túl pedig egy királyi korona.

Andrássy Ferencné.

(17)

A síró Jézus...

A SÍRÁSRÓL azt tartjuk, hogy a tehetetlenség jele. Amíg valami mást tudunk tenni céljaink elérése érdekében vagy érzéseink és indulataink levezetésére, addig nem sírunk, hanem cselekszünk. Csak amikor már úgy látszik, hogy minden hiába, akkor csillan meg szemünkben a könny. Amikor már annyira örülünk, hogy csordultig van a poharunk, akkor mosolyogva talán, — de sírunk. Amikor annyira fáj valami, hogy jobban már nem fájhat belül, akkor könny alakjában buggyan ki szemünk ablakán a belül már el nem fért szenvedés-fölösleg. Mi emberek általában a saját bajaink miatt sírunk, csak igen ritkán a másokén. Annyira önzők vagyunk, hogy nem igen tudunk másokkal sem örülni, sem sírni s bizony nagyon betöltetlen marad a Szentírás parancsa: örüljetek az örülőkkel és sírjatok a sírókkal.

*

A BIBLIÁBÓL Jézusnak két sírásáról tudunk. Mind a két esetben másokért jelent meg a Megváltó szemében a belül már el nem fért fájdalom. Nem könnyek között mondta, hogy a rókáknak van barlangjuk, de az Ember Fiának nincs hova fejét lehajtani, de könnyekre fakadt, amikor megtudta, hogy Lázár meghalt. Nem sírt, amikor megostorozták, megköpdösték, nem sírt a kereszt alatt és a kereszten sem, — de sírt, amikor Jeruzsálem pusztulására gondolt, amit nem tudott megakadályozni.

Különösen ez utóbbi volt Jézusnak tehetetlen fájdalmában való sírása. Nem sírt Ő egészen addig, amíg valamit tehetett e városért. Hogy mit tett Jeruzsálemért, azt fájdalmas sóhajából tudjuk meg legjobban: Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kiscsirkéit az ő szárnyai alá, de ti nem akartátok. Összeütközött a két akarat: én akartam, — de ti nem akartátok... Ezért sírt Jézus tehetetlenségében: ő meg akarta menteni a szeretett várost, de a város nem akarta. Más városokról is tudunk, melyeknek nem volt mentségük: Korazin, Bethsaida, Kapernaum. Ezekre is súlyos ítélet várt, mint Jeruzsálemre. Súlyosabb, mint Tírusra és Sidonra, még Gomoránál is súlyosabb, mert ez utóbbiak nem látták azt a sok csodát, amit az előbbiek szemlélhettek. Ezért sírt Jézus, mert ezek a városok enyhébb büntetésben részesülnek az ítéletkor, mint azok, amelyekben járt, amelyeknek utcáin vakok, sánták, ördöngösök gyógyultak meg, mert ezeknek ezer alkalmuk lett volna megtérni és nem tértek meg és ez lett az ő megbocsáthatatlanabb bűnük, mint a törvény meg nem tartása.

*

MEGRENDÍTŐ férfit sírni látni, de ezerszer megrázóbb sírni látni Jézust, a világ Megváltóját, a Fájdalmak Férfiát, aki a keresztet elbírta sírás nélkül, de azt, hogy szeretete hiábavaló legyen, azt nem. Nem az fájt Neki jobban, hogy nem szerették, — hanem az, amikor találkozott emberekkel, akik nem hagyták magukat szeretni. Minden ember letagadhatatlan vágya: Szeretném, ha szeretnének. Csak igen kevésé és tökéletesen csak egyedül Jézusé ez a vágy: szeretnék szeretni. Ha fáj a szívnek, hogy nem szeretnek, sokkal inkább fájdalmas, ha arra ébred a szív, hogy nem kell a szeretete. Annyira fájdalmas a szeretet visszautasítása, hogy Jézust is sírásra kényszeríti.

Jeruzsálem többször szerepel a Szentírásban, mint jelkép. Egészen bátran mondhatjuk, hogy itt az eredeti jelentésén kívül jelenti azt az embert, aki Jézust egészen közelről látta. Látta Őt magát, látta csodáit. Örömújjongva pálmaágakkal fogadta, — de a szeretetét nem vette igénybe, visszautasította. Nem hagyta magát szeretni. Nem olvadt oda Jézus forró szeretete melegében a kereszt alá, hanem maga intézte tovább is élete sorát: meg akart javulni, meg akarta magát igazítani. Hiába ajánlotta fel a Megváltó a véres kegyelmet: nem tört meg, hogy bűnös vagyok, de hadd legyek tied. E felett az élet felett sír Jézus, mint Jeruzsálem felett, mert nem segíthet rajta. A szeretetét nem erőszakolja rá senkire. Se Jeruzsálemre, se arra az emberre, aki megöli a prófétákat, aki a szenvedésekben nem ismeri fel az ő meglátogatásának idejét, aki nem akar a veszedelem elől az Ő szárnyainak árnyékába menekülni.

*

MÉG HÍVŐ ÉLETEK fölött is sírni kell Jézusnak. Hívők is sokszor visszautasítják az Ő kegyelmét és szeretetét s vergődnek, kínlódnak ebben a világban, mint hal a szárazon. Hogyne sírna Jézus felettünk, mikor Ő azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk s mi rongyosan és tépetten botorkálunk az életben. Hogyne sírna, mikor Ő megtisztította az övéit annyira, hogy így szólt rólunk: ti már tiszták vagytok s mi sokszor maszatosan járunk. Hogyne sírna, mikor bennünk kellene megdicsőíttetni Neki és de sokszor miattunk káromoltatik az Ő neve...

Jézus sír, pedig nekünk kellene sírnunk a mi bűneink miatt.

SZÁNTÓ JÁNOS.

MEGJELENT

a

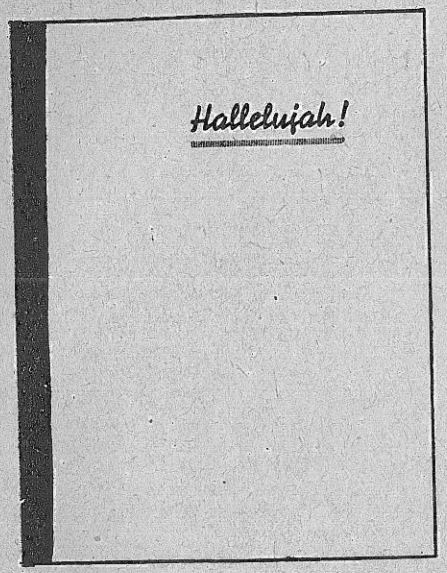

hangjegyes kiadása félvászonkötésben 20.— pengő.

KÖNYVUJDONSÁGOK:

Newman Hall: Jőjj Jézushoz! 1.60

Jézus akarja, hogy: Napsugár legyek. (Néhány kép egy kedves, korán hazatért ifjú leány életéből.) . . . 2.50

Hetey Sándor: Háborúban. (Testvéri szó, igék, imádságok honvédeink számára.) 2.50

Virágos falimondások kaphatók! *Darabja 2.— és 2.50 P.*

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.

36744 — Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

(Felelős: Horváth János.)

MUSTÁRMAG

41. évfolyam 11. szám 1944. november

Magyarországon: előfizetési díj egy évre 5.— pengő, fél évre 2.50 pengő. Egyes szám ára 50 fillér. — Külföldön egy évre 7.— P, fél évre 3.50 P.

A befizetésre p.-utalvány v. ptkp. befizetési lap használható. Postatakarékpénzt. csekkszámlaszám 33.499. Átadható helyi csoportjaink vezetőinek is.

Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyujtva. Luk. 12.

Az oltáron.

Pál apostol irja a II. Kor. levél 4:12. versében, hogy a halál mibennünk, az élet pedig tibennetek munkálkodik. Azt jelenti ez, hogy az oltárra tette életét. Kész áldozni és áldozatul esni azért, hogy az ő életének megáldoztatása által más élete megtartassék. Azt jelentette ez gyakorlatilag, hogy nem kimélte magát, nem alkudott testtel és vérrel, amikor a test számára kellemetlen, nehéz utakat kellett választania, örömest áldozott és esett áldozatul mások hitének papi szolgálatánál.

Azt jelentette ez, hogy amikor neki lett volna igaza, akkor is feláldozta igazságát, hogy énjének megöldöklése által másokban támadjon fel az élet. Megértette, hogyha a földbeesett gabonamag el nem hal, meg nem rothad, akkor nem teremhet gyümölcsöt. Halálba adta önmagát. Igy volt lehetséges, hogy mig az ő életereje mind jobban és jobban fogyott, sokak, százak és ezrek nyerhettek rajta keresztül életet és világosságot. Hogy nem kimélte magát, annak eredménye volt az, hogy elmondhatta, többet munkálkodtam, mint a többi apostolok együttvéve. Isten az odaszánásra az ő jótetszésének gazdag ajándékaival válaszolt.

Isten gyermekei előtt ma is ott van csodálatos távlataival a küzdőtér. Az áldozathozatal és a megáldoztatás nagy lehetőségei tárultak és tárulnak fel. Előkerülnek-e vajjon azok, akik vállalják, hogy bennük munkálkodjék a halál, megrontván testi életüket, önigazságukat, hogy ugyanakkor környezetükben azok életében, akik sóvárogva várják az életet, munkálkodhassék a csodálatos, gazdag élet világossága. Előállnak-e azok, akik nem vonogatják magukat, sem nem alkudoznak testtel és vérrel, hanem odaszentelik magukat az áldozati oltárra. Akkor lesz körülöttünk élet és annál bőségesebb és gazdagabb, minél többen lesznek készen arra, hogy odaáldozzák magukat, vállalják, hogy munkálkodjék bennük a halál.

Testvér! Élet után sóvárgó emberek tizezrei vesznek körül, lesz-e benned elég készség vállalni, hogy munkálkodjék benned a halál? Ne

feledd, hogy aki meg akarja tartani életét, elveszti azt, Aki pedig kész elveszíteni Krisztusért és az evangéliumért, az életre találja meg azt. Gondolj arra, akiben olyan borzalmasan munkálkodott a halál a keresztnek a gyötrelmei között és ezen az áron lehettél te az élet részesévé. Aki önlelkét áldozatul adja, magot lát. Legyen hát az az indulat benned, ami volt a mi Urunk Jézus Krisztusban, aki nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem megalázta magát a halálig. Zengjen a te ajkadon is győzelmesen és diadalmasan: a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek.

SZIKSZAI BÉNI.

SZŰCS MARGIT

Arra se volt alkalmunk, hogy elbúcsúzzunk, arra sem, hogy temetésén a koporsójánál kifejezésre juttassuk tiszteletünket és hálaadásunkat Isten iránt azért, hogy őt annyi esztendőn keresztül a magyar evangéliumi szolgálatnak ajándékozta. Váratlanul, de a legszebb lelki környezetben találta őt Isten hazahivó szózata. Bibliaórán ültek együtt, amikor bombatalálat következtében rájuk szakadt az öreg iskola és kilencedmagával le kellett tennie a földi szolgálat terhét. Meg vagyok győződve, hogy ujjongó örömmel hallotta a felmentő szót, szolgám elég, szolgám elég. A mi szivünk pedig egy szállal ujra erősebben van odakötva a mennyekhez és egy szállal kevesebb köti ehhez a világhoz. Igy készit minket is az elköltözésre a mi Urunk.

Sokan sajnálják benne lelki édesanyjukat, mert ajtaja és szive mindég nyitva volt a fájó szivek, a siró lelkek előtt és csodálatosan tudott vigasztalni, igazán mint férfit akit anyja vigasztal, ugy vigasztalt rajta keresztül megfáradt sziveket a Szentlélek Isten. Vele kapcsolatosan el lehet mondani, hogy olyan volt élete, mint a Moderson által használt példa szerint a mézes üveg, melyet ha megütöttek, édes méz csordult ki belőle. Aki őt megsértette, csodálkozva kellett tapasztalnia, hogy sokkal kedvesebb volt hozzá és a szeretet fegyverével igyekezett legyőzni azt. Bizonyára sokak számára veszteség, hogy ő eltávozott közülünk, mert az evangéliumi szolgálat erős oszlopa dőlt ki vele, de valljuk az igével, hogy az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, hogy az irgalmasságtévők elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz. Ki tudja mik voltak és mik lesznek azok a nyomoruságok, amiktől jónak látta megmenteni őt Isten. Elkészitett szolgálóleányát hazahivta, hogy szenvedéstől mentesen örvendezhessék Isten Fiának dicsőséges szabadságában a mennyekben. Amikor szivünk búcsút int felé, a boldog viszontlátás reményében örvendezzünk az Úrban.

A holnap Krisztusa.

„Nem tudjátok, mit hoz a holnap..."
(Jakab 4 : 14.)

A mának élő ember elé sohasem meredt ilyen megrázó valósággal *a holnap,* mint napjainkban. Sohasem tudtuk, hogy mit hoz a holnap, — mégsem nyugtalanított ennek a gondolata. Valahogyan csak „megvoltunk", amint mondani szokták. De ma olyan rémes dübörgése van az időnek, hogy a próbáltatásokban egyre gazdagabb „ma" után, még nehezebb „holnap" ígérkezik. Fel vagyunk-e készülve a holnap terheire, akik a ma feladatainak erőnket próbáló, egyre nehezebb vizsgáján sem tudunk kellőleg megfelelni. Mintha még mindig nem volnánk készen. Pedig az Úr olyan határozottan sürgeti ezt a készenlétet: „Ti azért legyetek készek; mert amely órában nem gondolnátok, abban jö el az embernek Fia!" (Luk. 12 : 40.) Jó lenne ezt a komoly kijelentést szivünkben forgatnunk, kik nem tudjuk, mit hoz a holnap. Hány hivő ember tartja számon az Úr visszajövetelének gondolatát! Hány szivben él, mint komoly lehetőség, hogy mi most az ítélet tüzén keresztül a visszatérő Mesternek megyünk elébe.

Nem tudjuk, mit hoz a holnap: a történések megjelenési formáját tekintve. De azt tudnunk kell, hogy bármi történjék is, holnapjaikba is be van építve Istennek rendíthetetlen szeretete és hűsége. Aki életét Istenbe rejtette el, az tudja, hogy az Úron keresztül éri, akármi érje is. Amit Ő elgondolt és jónak tart felőlünk. Hiszen még fejünk hajszálait is számontartja. Az Ő kezében a holnap, tőle jön minden, ami hozzánk érkezik: próbáltatás, szenvedés, gyász és halál éppenúgy, mint munkáink sikere, előbbrejutásunk, — boldogulásunk. A holnap csak azt hozhatja, amit az Úr elrendelt felőlünk. „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökre ugyanaz." Olyan meggyőződéssel hirdette templomunkban, néhány évvel ezelőtt Istennek egyik megáldott szolgája: „A tegnap Krisztusa holnap is Krisztusunk marad." Mennyi erő van ebben a bizonyosságban!

De van e tételben egy nagy kérdés is, mit ki kell olvasnunk belőle: Hát én az leszek-e holnap, aminek és aminőnek az Úr akar látni engem? Hitvaló, békességhordozó, Jézus nyomdokán haladó keresztyén, aki a halálig való hűség nehéz út ait járja, mert Jézussal jár szüntelen? Holnap az leszek, akivé ma készülök fel. A ma hűsége, a ma feladatainak betöltése, a ma önmegtagadása és áldoztos készsége, a ma hite és engedelmessége hozza ki belőlem a holnapi ember kívánatos képét. A mai nap hűségeseinek szivét inti csendességre az Úr, mikor ezeket mondja: „Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja."

Nyáry Pál.

K Ü L Ö N F É L É K

Búzás Sándorné abonyi szövetségünk tagja légitámadás következtében elköltözött közülünk. Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.

Keve István és Sulyovszky Etelka budapesti szövetségünk tagjai házasságot kötöttek, Isten kegyelme kisérje őket együttes útjukon.

Biró István budapesti próbaszövetséges és Lukács Mária a mezőtúri szövetség tagja Mezőtúron házasságot kötöttek. Tegye Isten valósággá életükben az ő igéjét, hogy szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket.

Borbély Béla és Vajda Erzsébet testvéreink házasságát Isten Nyiregyházán fiúgyermekkel áldotta meg. Adja meg a mi Urunk, hogy a kis gyermek felnövekedvén járjon Isten és emberek előtt való kedvességben.

Zimányi József és Dobos Margit testvéreink házasságát Isten Beregszászon fiúgyermekkel áldotta meg. Legyen a kis Alajos Isten dicsőségének hordozója.

Isten iránti hálával közölhetjük, hogy budapesti szövetségünk életében zavartalanul folynak a munkák, összejöveteleinket mindezideig megtarthattuk, közülünk senkinek sem történt mindezideig baja. Jónak tetszik az Úr előtt, hogy itt tartson szolgálatunkban az ő dicsőséges neve magasztalására.

Szövetséges katonáink felől mindegyikről jó hireink vannak, közülük többekkel találkozhattunk és nagy örömmel tapasztalhattuk, hogy az Úrral való közösségüket a szolgálat csak megerősitette és győzelmesebbé tette az eljövendő élet reménysége felől.

Menekült testvéreink figyelmét szeretettel felhivjuk arra, hogy akinek csak lehetősége van rá, közölje jelenlegi tartózkodási helyét, a Bethánia központjával. Miután sokan érdeklődnek egymás iránt és szeretnénk felvilágositással szolgálni, hogy kit hol találhatunk meg.

Rettentő a bűn hatalma
És mibennünk nincs erő,
Te vígy minket diadalra,
Hősi Jézus, Bűnverő!

Felelős szerkesztő és kiadó: Szikszai Benjámin.
26044 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős: Horváth János.

1945. jún. 15.

Kedves Testvéreim!

Hosszú és sok szorongattatással telt hónapok után végre újra megadja Isten a kegyelmet, hogy rendszeresebben tudhatunk egymásról és közösségeink életéről. Szolgálataink mibenlétéről és eredményeiről beszámolhatok néktek.

Legyen az első szó a hálaadás szava. Annakidején, amikor a szorongattatások megkezdődtek, a 106. Zsoltár 9. versével erősített meg minket az Úr és kijelentését igazzá is tette életünkben: „Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt, **s úgy vivé őket mélységeken, mint egy síkon.**“ Különböző nehézségek között tapasztaltuk meg, hogy noha mélységek felett jártunk, úgy hordoztak bennünket hűséges Urunk erős karjai, mintha sík földön jártak volna lábaink. Nehéz volna részleteiben beszámolni arról, hogy mi mindenen mentünk keresztül. A lényeges az, hogyha hitünk karjai nem lankadtak volna imitt-amott, akkor, mint a későbbi idők tapasztalásai megmutatták, nem lett volna okunk a rettegésre és nyugtalankodásra. Dicsérjétek velünk együtt az Urat azért, amit cselekedett értünk. Megoltalmazta életünket, megtartotta javainkat, meghagyta szolgálati eszközeinkat, lehetőségeket, ajtókat nyitott meg előttünk, hogy szolgáljunk előtte örömmel és hálaadással.

A következő szavunk legyen a bűnbánaté. Ahelyett, hogy szívünk hálaáldozatával, megújult missziói lélekkel szolgálnánk néki, sok helyen a missziói tűz megapadásáról beszélhetünk. Sajnos, vannak közösségek, ahol a közösségi összejöveteleket nem tartották, de még ma sem tartják meg. Sokaknak a szíve megnehezedett az élet gondjai és a gazdagság csalárdságai miatt. Nem kevesen vannak azok, akik beleavatkoztak a világ dolgaiba és ezáltal a lelkiszolgálatban gátoltatnak. Nem azokról szólok, akik szükségből és kötelességből vállaltak őrhelyeket, hanem akik haszonszerzés és egyéni jobb előmenetel szempontjából második helyre tették az Ige szolgálatát. Akadnak, akiket a pénzszerzés ördöge ragadott magával, mások az élet terheinek aggasztó tünetei között találják meg nehezen a kereszt-

tyén élet helyes útját. Alázzuk meg tehát magunkat bűnbánattal a mi Urunk előtt, hogy nem tartottuk meg az ő parancsolatát: Legyenek a ti derekaitok felövezve, szövétnekeitek meggyujtva, ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az ő Urukat várják. Alázzuk meg magunkat azért is a mi Urunk előtt, mert ha szenvednek is közülünk némelyek még mindig, nem azért, mert Krisztus hűséges tanubizonyságai, hanem sokkal inkább azért, mert e világ dolgába avatkoztak, holott az Ige nyilván mondja: Senki ne szenvedjen köztetek, mint e világ dolgába avatkozó.

Megkísérlek röviden beszámolni az elmult hónapok lényeges eseményeiről. Budapesten Isten kegyelméből minden tekintetben megtapasztaltuk az Úrnak oltalmát és erős kezét. Magában a Bethánia központban határozottan mondhatjuk, sem az ostrom alatt, sem azután nem ért bennünket sem lelkiekben, sem anyagiakban olyan károsodás, ami miatt csak búslakodnunk is kellene. Tetszett az Úrnak az élelmezés kérdésében is segitségünkre lenni. Volt vizünk, ha nem is bőségesen, volt élelmünk. Éhezni nem éhezett közöttünk senki. Áhitatokat megszakitás nélkül minden időben tartottunk. Rendes közösségi összejöveteleink egy hónapig szüneteltek. Szövetségmegújitásra pünkösd első napján jöttünk össze. Azzal az Igével újitotta meg szövetségét velünk az Úr: „Imé, van hely énnálam, állj a Kősziklára." Az ostromot megelőző időben is ezzel bocsátott neki a nehézségeknek. Jó volt újra megragadtatni ezáltal az Ige által. Tudomásunk szerint a budapesti közösség tagjai közül senki sem távozott el a földről. Vannak, akikről nincsenek megbizható adataink, de éppen azért, jó reménységgel vagyunk felőlük.

Vidéki közösségeinkben nagyrészt ugyanez a helyzet. Mindegyikről vettünk már hírt, egyes közösségekkel élénk a kapcsolatunk. Általában arról tehetnek bizonyságot, hogy ahol a közösségi elvekhez hiven ragaszkodtak, semmiféle kellemetlenség, baj, nehézség nem volt, összejöveteleiket megtarthatják és kevés kivétellel meg is tartják.

Üzemeink nehezen indultak el. Először könyvkereskedésünk nyitott ki. Mindig élénkülő forgalommal mozog. Június hó eleje óta működik a nyomdánk. Az első nyomás a „Szeretet vonzása" cimű evangéliumi röplap. Alcsúti házunk épségben maradt. Belső berendezés tekintetében ugyan sok károsodás ért bennünket, de kertünk be van vetve, ami budapesti háztartásunk szempontjából nagy igéret.

Barabási ingatlanunkat a Bereg-megyei Földigénylő Bizottság igénybe velte, amit természetesnek találunk.

Anyagi veszteségeink minimálisnak tekinthetők. Földi életünk és szolgálatunk szempontjából veszteségnek tekintjük azokat a testvéreinket, akiket Isten hazaszólitott közülünk, de örömmel tehetünk róla bizonyságot, hogy rájuk nézve a halál nyereség volt. Ezek között van Szűcs Margit és Buzás Sándorné abonyi szövetségesek, Pálné Oláh Mária a nyiregyházi szövetség tagja, aki Sátoraljaújhelyen lakott. Ők tekinthetők háborús áldozatoknak, mert bombatámadás következtében fejezték be földi életüket. Rajtuk kivül még Zuggó István és Daróczy Istvánné nagyvázsonyi és Dobrai István budapesti testvérünk költöztek el közülünk, akik budapesti szövetségesek. Fiaink közül sokakról nem tudunk, de biztat bennünket a jó reménység arra nézve, hogy Isten visszahozza őket és újra beállitja a szolgálatba.

A felszabadulás utáni időkben, miután az élelmezési nehézségek is növekedtek Budapesten, leányaink egy részét vidékre küldtük. Egyrészt ezért, másrészt pedig a szolgálát szempontjából is szükségessé vált, hogy Gellert Margit testvérünk hosszabb időre Szabolcsba telepedjék át, ahol a közösségek látogatása a feladata. Budapesten is megindult az élet. A szövetséget feloszlottnak nyilvánitottuk, mindenkinek újra kérnie kellett visszavételét. Isten iránti hálával közölhetjük, hogy csak kevesen és főleg olyanok nem kérték a szövetség tagjai között való megtartásukat, akik már korábbi időben is elhalóban voltak. Budapesti szolgálataink megindultak. Volt egy evangélizáció Kőbányán, csekély számú résztvevővel ugyan, mégis a megindulás jelképe volt. Itthon maradt leányaink végzik a látogatás szolgálatát. Elindult az első iratmissziós szolgálat. Auguszta-telepen, Zuglóban, Angyalföldön bibliaórák indultak. Isten elevenit bennünket aléltságunkból.

A jövendőre nézve látásokat is adott a mi Urunk. Mindenek előtt szeretnénk iratmissziói szolgálatunkat minél alaposabbá tenni. Áhitatos könyvünk második kötetét ugyan nem tudjuk kiadni, de minden reménység megvan rá, hogy ki tudjuk adni a következő esztendőre. Augusztus végére Alcsúton, Szabolcsban pedig ugyancsak nyár végére vagy ősz elejére tervezünk konferenciát. Az a reménységem, hogy a mi Urunk, aki a látásokat adta, be is teljesiti ezeket a reménységeinket.

Legutóbbi szövetségmegújitásunk alkalmával ezzel az Igével szólt hozzánk a mi Urunk: „Meg ne nehezedjék a ti szivetek!" Minden szövetséges testvérem figyelmét kivánnám, hogy felhivná erre a Szentlélek Isten, hogy felemelkednénk a porból és elszakadván ettől a világtól, az odafelvalókat keressük, nem a földieket, mert a mennyeiek örökkévalók, a földiek pedig ideigvalók.

Arra kérem testvéreimet, hogy a szövetségmegújitó összejöveteleiket tartsák meg, rendezzék a közösséghez tartozandóságot, akik a hitben és az Úr Jézus Krisztusban való közösségben hütlenekké lettek, azoknak tagságát függesszék fel. Figyelmeztessék, bátoritsák a csüggedőket és a lankadókat, hogy lehessünk hordozói az Ige világosságának, a mi Urunk Jézus Krisztus üzenetének. Munkálkodjatok, amig nappal van, eljő az éjtszaka, amikor senki sem munkálkodhatik. Minden hívő testvéremre Istennek áldását kérve, hordozó imádságaitokra számitva, testvéri szivvel gondol rátok

Budapest, 1945. június 15.

SZIKSZAI BÉNI

Felelős kiadó: Szikszai Béni. 945 Bethánia-nyomda, Budapest. (Felelős: Szűcs Zoltán.)

BETHÁNIA-EGYLET
BUDAPEST, VIII, GYULAI PÁL U. 9.

KÉSZPÉNZZEL-BEKÖNTÉSTIVE BUDAPEST 8 45 VII.-4 15

Szeretettel
Batár József urnak

Nyiregyháza
Szarvas u. 78.

Nagy Ernő áll. tanitó
Nyiregyháza. Közép u

KÉSZPÉNZZEL-BEKÖNTÉSTIVE BUDAPEST 8 45 IX. 20. 1.

Nem csüggedünk, sőt...

FŐTITKÁRI JELENTÉS
A BETHÁNIA EGYLET
1943—45. ÉVI MUNKÁJÁRÓL

Összeállította:

Szikszai Béni

KRISZTUSÉRT ÉS EGYHÁZÁÉRT

A beszámoló költségeinek fedezésére önkéntes adományokat a mellékelt befizetési lap felhasználásával szeretettel elfogadunk.

Isten munkatársai

Nekünk ellentmond minden a világon,
Velünk felesel a hullott haraszt,
Tövis sérteget törött téli ágon,
Mi hívogatjuk mégis a tavaszt.
Ez a mi harcunk, Testvér!

Jövendőt mondunk az alvó rügyeknek,
Kifütyül bár a februári szél.
Helyet készítünk a virág seregnek,
Hol rút korókat zörgetett a szél.
Ez a mi dolgunk, Testvér!

Letiprott földet verejtékkel ásunk,
Vetőmagunkat sírva hintjük el,
Nem látjuk még, hogy lesz-e aratásunk,
Vagy meg sem érjük míg plántánk kikel?
Ez a mi erőnk, Testvér!

Tudjuk: az Ige már csírába szökken,
Rügyet duzzaszt a lelkeken a hit.
E tavaszváró, áldott munka közben,
Tanuljuk már a nyár zsoltárait.
Ez a győzelmünk, Testvér!

Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában.
Habakuk 2:1.

Annak idején, a nagy viharban, ezzel az igével bocsátott el bennünket a mi Urunk: *Ímé, van hely énnálam, állj a kősziklára!* Beváltotta ígéretét. Csodálatos oltalom és erősség volt a szorongattatások és megpróbáltatások idején. Az ő kegyelmének magasztalása mellett tehetünk bizonyságot róla, hogy úgy vitt át bennünket a mélységek felett, mint lovakat a síkon. Nem engedte, hogy lábaink inogjanak, nem szunnyadt el a mi őrizőnk.

Amikor a vihar okozta aléltságunkból és kábultságunkból magunkhoz térített bennünket, akkor szívembe új odaszentelés és odaszánásként fakadt fel a próféta bizonyságtétele: *Őrhelyemre állok és megállok a bástyán és vigyázok, hogy mit szól nékem és mit feleljek néki panaszom dolgában.* Most, amikor ideállok, hogy a Bethánia tagjainak nagy vonásokban számot adjak mindarról, amit Isten kegyelméből megtapasztalhattunk az elmult két esztendőnek sokféle próbatételekkel teli útain át, a legelső, ami ajkamra tódul, ez a megismerés, hogy:

Megmérettünk.

Sajnos, a mérlegen nem találtattunk híjja nélkül valóknak. A megpróbáltatások idején sokszor tántorogtak a lábaink, nem egyszer jártunk ott a kétség szélén, hogy hátha mégis elfeledkezett rólunk a mi Urunk. Sokszor mi is siránkoztunk és a kezünket tördeltük, mint a hitetlenek, mentettük életünket és nem találtattunk a mi megváltó Urunk hüséges bizonyságainak. Nem egyszer lehettünk volna hithősök, szerezhettünk volna babérkoszorút homlokunkra, a hősiesség helyett azonban gyáván meghúzódtunk és nem mertük életünk kockáztatásával is min-

dig vallani a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Volt idő, amikor csak a kényszernek engedve nem rejtettük el magunkat önön testünk elől és ha sikerült imitt-amott a mi Urunk hűséges bizonyságaiként megállnunk, leginkább azért történt, mert a kényszerítő körülmények rászorítottak bennünket erre az útra. Önként, odaszentelten, kész szívvel kevésszer mutatkoztunk a mi Urunk hűséges sáfárainak. Megmérettünk és híjjával találtattunk. Orcapirulással és szégyenkezéssel kell vallanunk, hogy nem mutatkozott meg nálunk a hirdetett evangéliumnak ereje. Sokszor az vált nyilvánvalóvá, hogy nálunk az Isten országa csak beszédben állott. Alázzuk meg ezért magunkat, keresztyén szövetségesek, egyetemben a mi Urunk orcája előtt!

Ami megmaradt.

Ha végigtekintünk a mult veszteségein és összehasonlítjuk azokkal, amik megmaradtak, akkor szívünk egész hálájával kell bizonyságot tennünk a mi Urunk megtartó kegyelméről és oltalmazó hűségéről. Hiszen megmaradt tulajdonképpen minden. Nem veszett el a kegyelem, sőt megtöbbszöröződött, még nyilvánvalóbb lett életünkben Isten gondviselése és hűsége. Nem zárultak el szolgálati alkalmak és lehetőségek, sőt megmaradtak szolgálati eszközeink is.

Hadd tegyek bizonyságot e helyen hálaadással arról, hogy megmaradt a nyomdánk, amely az elmult évek folyamán sok evangéliumi nyomtatvánnyal gazdagította életünket és szolgálatainkat. Most is rendelkezésre áll és amíg e sorok íródnak, azalatt is zúgva ontják gépei a papírra nyomott evangéliumot, hogy ezer, sőt tízezer számra legyen vígasztalássá, világossággá és vezetéssé. A mult esztendőben ugyan és ennek az esztendőnek az első napjaiban is a minden téren mutatkozó gazdasági és üzemi bénultság miatt nem tudtunk terveinknek teljes mértékben végére járni. Áhitatos könyvünket erre az évre csak felerészben tudtuk kiadni, de már készül a jövő évi leszakítós naptár és hisszük, hogyha nem is tízezres tömeghez, de sok ezer magyar családhoz juttatja el az evangéliumot majd.

Ugyancsak készülnek az iratmissziói lapok, amelyek a mult esztendőben már tízezres példányszámban vitték a vígasztalás írását és hisszük, hogy viszik majd a következőkben is. Iratterjesztésünk forgalma a mult esztendőben messze felülhaladta az előző évek forgalmát, annak bizonyságául, hogy a csak evangéliumot tartalmazó iratok után éhség és szomjúság támadt a szívekben. A mult év folyamán elfogyott a *Hallelujah!* énekeskönyvünk százezredik példányszáma, úgyhogy az újabb kiadás már 130 ezerig nyúlik ki. Sajtószolgálatunk előtt nagy lehetőségek tárt kapui voltak és vannak még ma is nyitva és hisszük, hogy ezen az úton hirdetett Ige sem tér vissza üresen.

Teljes egészében megmaradt evangélizációs szolgálatunk és noha a háborús erőszak által elragadott fiaink helyébe sok helyütt erőtlen asszony és leánykezek állottak a munkába. Isten megáldotta az ő bizonyságtételeiket is és ha nem is pótolták olyan mértékben a férfimunkásokat, hogy a munkák előbbre lendültek volna, de nem szűntek meg a legutolsó helyen sem és várják vissza azokat, akik majd erős kézzel, Isten Lelkétől indítva, újra kézbeveszik a kormányt és a határozott cél felé kormányozzák a ladikot. Nagy a reménységünk, hogy már a tél folyamán megkezdődhet újra az evangélizációs szolgálat azoknak a fiainknak szolgálata nyomán, akiket Isten hazavezetett és velük együtt erre a szolgálatra felkészített leányaink közül is egyik-másik egészen odaszentelt szívvel és idővel szolgálhat az Úrnak.

Amíg Budapest ostroma tartott, szorongó szívvel vártuk a hírt alcsúti házunk felől. Amikor az első híradás megérkezett, szívem hálaadással dobogott fel erre az értesülésre, hogy állnak az épületek és hogyha a közeli harcok a felszerelés tekintetében sok kárt jelentettek is, az a lényeges, hogy a terület, az épületek mégis megvannak, készen arra, hogy amit vesztettünk: hitünk, készségünk, odaszentelésünk nyomán újra felépítsük, újra berendezzük és újra készen várja azokat, akik a szolgálatban megfáradtak és pihenni vágynak a békeszigeten. Szívünk feldobogott arra a gondolatra, hogy ifjúsági konferen-

ciánkat, most kapuit az idősebbek felé is kitárva, ebben az évben is megtarthatjuk ott és boldogan emlékeztünk vissza a mult esztendei konferenciára, amikor szorongások között készültünk rá, hogy vajjon nem dobnak-e bennünket ki házunk falai közül, megmaradhatunk-e zavartalanul az Ige forrásai mellett. Isten élő bizonyságát adta azok hitének, akik a konferencia megrendezését vállalni merték; áldásait kiárasztotta és most újra dícsérjük és áldjuk az Urat azért, amit velünk cselekedett.

Isten iránti hálával van tele a szívünk vidéki közösségeink életére gondolva. Azok, akik meggyökereztek az Úrban és az Ő hatalmas erejében, a vihar elmultával ki korábban, ki később jelentkeztek, bizonyságot tévén róla, hogy a hitet megtartották és továbbra is hűséges követői kívánnak maradni a mi Urunk Jézus Krisztusnak. Határozottan állíthatjuk, hogy nem veszett el közülünk egy sem a hosszú harc alatt. Igéretek ők a jövendőre nézve. Hisszük, hogy hordozói lesznek az új társadalmi rendben új lehetőségek előtt álló megújult egyházi gondolatnak is és bizonyságok majd arról, hogyha eddig vádoltattunk hellyel-közel egyházunk iránti hűtlenségünkért, most alkalmat nyerünk arra, hogy nyilvánvalóvá váljék majd közöttünk, mi volt számunkra az egyház és mivé akarunk lenni a számára.

Ami megmaradt. Ezt a címet írtam e fejezet fölé és nagy baj lenne, hogyha elfeledkeznék a leglényegesebbről: az egyszerű evangéliumról. Hiszen, ha mindent elveszítettünk volna is, megmaradt volna az Ige, az Ige ereje és annak bizonyságai. Vannak foglyaink, akiknek pillanatnyilag, látszólag, valóban nem maradt más, mint az Ige és bizonyságtételeik, bárhonnét jutottak el hozzánk, mind arról tesznek vallást, hogy: ez elég. Közülük valamelyik arról írt, hogy a vasúti kocsiba bezártak közé is el kellett jutni az Igének és hogyan jutott volna máskép, mint úgy, hogy őt is odazárta az Úr. Egy fiú már megtért! — írja levelében. — A többiek pedig arra kérnek, tanítsam őket énekelni és tartsak nékik bibliaórákat. Imé, ami megmaradt:

az elég! Bárhol, bármilyen körülmények közé kerüljön is Isten gyermeke, elég vígasztalásul, erősségül és megtartásul az Ige!

Nem csüggedünk, sőt.

Annakidején a Mustármag ilyen című vezércikkét a cenzura teljes egészében törölte. Szívünkből nem tudták törölni ezt az elszánást azóta sem és azzal, hogy őrhelyünkre állottunk, bizonyságát kívánjuk adni annak, hogy ma sem és hiszem, nyerünk a mi Urunktól kegyelmet arra nézve, hogy soha.

Nem csüggedünk. Tudjuk, hogy mérhetetlen nehézségek között kell küzdenünk, némelykor roskadoznak térdeink a terhek alatt, olykor úgy érzem, hogy a nagy felelősség hordozásában egészen magamra maradtam. Istennek Szentlelke azonban szól emberi szívek összedobbanása által, hol anélkül újra és újra megerősít, aminek nagyon komoly elszánás, kiállás és odaszentelés a vége. Igy szólunk, így teszünk vallást, hogy : nem csüggedünk. Sőt. Ha kifütyül is bennünket a februári szél, ha kinevet is bennünket a zörgő haraszt, szembefordulunk a viharral, szembe a nehézségekkel, oda akarjuk tartani vállainkat a kereszt alá és ha rút közöny, ha gúnyözön, fogadnak is bennünket, határozottan és elszántan így szólunk: nem csüggedünk!

Keresztyén szövetségesek! Hívlak benneteket. Szeretném, hogyha az őrhelyen, ahova Isten állított, úgy tudnám fújni a lelkek riadóját, hogy ne tudna közületek aludni senki, szívében dermesztő rémület támadna a veszélyre, ami a bűnözön által bennünket fenyeget; de nagy harci készség is, hogy a nagy lehetőségek nagy alkalmait megragadva, szívünk egész odaszánásával kiáltanátok velem együtt: nem csüggedünk, sőt!

Legyenek bár a feladatok mérhetetlennek látszók, noha túlhaladnak minden emberi erőfeszítést és képzeletet, ha úgy érezzük, hogy a következő pillanatban beleszédül az agyunk és beleroskadnak a lábaink, keményen kiállunk és így szólunk: nem csüggedünk!

Mi nem tudunk másról. Eddig sem akartunk másról tudni és nem is volt ajkunkon más bizonyságtétel, mint a Jézus Krisz-

tus keresztjéről szóló beszéd. Mi nem tudunk másról az elkövetkezendőkben sem. Nem értünk egyet a keresztyénségnek azzal az eltorzult formájával sem, amelyik a világnak nagy kérdéseit akarja megoldani, amelyik minden társadalmi problémát fel akar ölelni és abban a nagy, ereje felett való vállalkozásban azután olyan paktumokat köt, hogy vagy így, vagy úgy nevetségessé válik és lejáratja magát. Nem értünk egyet azzal a sok helyen előtörő egyházpolitikai felfogással, amely ebben a világban a Krisztus Anyaszentegyházának olyan hatalmat akar, amely hatalom erre a földre sohasem ígértetett, hanem így szólunk: mi nem tudunk másról, mint Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.

Bármilyen társadalmi állású és politikai felfogású legyen valaki, egyszer bűnkérdés támadhat szívében, felborulhat belső biztonságérzete és akkor keresni fog valami bizonyosságot, ami őt megtarthatná, bármilyen biztosan halad is valaki célkitűzései felé, egyszer rádöbben, hogy néki is meg kell halnia és a halál révén bizonytalanságai közepette jó, ha kősziklára állhatnak lábai. Ez az, ami a Krisztus keresztjében adatott a világ számára. A bűnből szabadulás, a halálból élet! Mi nem akarunk tudni másról, mint a bünösök Megváltójáról és az idvesség Uráról, Jézus Krisztusról. Ez a keresztyénség egyetlen programmja és ez a keresztyén szövetség programmja is.

Ha most befejezésül mégegyszer így szólok hozzátok, hogy: *Őrhelyemre állok és megállok a bástyán!* — akkor azért feszítem meg lábaimat a viharban és azért szeretném tekintetemet belefúrni az éjszakába és túlkiáltani a zúgó vészt, hogy minden szív minél biztosabban és tisztábban hallja, hogy: *Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére!*

A BETHÁNIA EGYLET tagjai közül a központ tudomása szerint háborús áldozatként a következők vesztették el földi életüket: *Szűcs Margit* református tanítónő, Abony; *Buzásné Nagy Sára*, Abony; *Pálné Oláh Mária* a nyíregyházi szövetség tagja Sátoraljaújhelyen, — valamennyien bombatalálat áldozatai lettek. Az első kettő éppen bibliaórán, az utóbbi lelkiszolgálat közben kapta meg a hazahívó szózatot. Elköltöztek még: Juhász Ferenc és dr. Fehér László budapesti szövetségesek, akik hősi halált haltak; Temesközi Teréz, özv. Vásárhelyi Dezsőné és Daróczy Istvánné. Nem volt ugyan közösségünknek kifejezetten tagja dr. Graf Elemérné, de drága testvérünk az Úrban, aki szintén a budai ostrom áldozataként, szívében örömmel távozott közülünk az örök hajlékokba.

*

A BETHÁNIA KÖZPONT tudomása szerint szövetséges fiaink közül még jelenleg is hadifogságban vannak: Borbély Béla, Szamosközi Zoltán, Sallay István, Sallay László, Nádházy László, Horváth János, Nagy Sámuel, Nagy László, Nagy György Lajos, Selmeczi László, Finna Kálmán, Halmen József Andrássy Ferenc, Szombathy Károly, Szabó János, Fekete József, Vad Ferenc, Gergely Ferenc, Vertig György, Takács György, Sipos Miklós, Sólyom Péter, Pap Antal, Osváth András, Bakó Pál, Farkas János, Gál József, Hozdik József, Légrády Elek, Lázár Sándor, Rausch József, Szönyi György és Fehér Ákos.

*

DR. KÁRPÁTHY GÉZA, törvényszéki bíró, a pesti szövetség hűséges tagja, Buda ostroma alkalmával eltünt. Egyelőre halálhíre semmilyen oldalról nem erősíttetett meg.

*

A BETHÁNIA KÖZPONT tudomása szerint az Egylet azon tagjai és munkásai, akik a fentiek között nem szerepelnek, Isten kegyelméből mind testben, mind lélekben megtartattak és szolgálnak az Úrnak hálaadással és örömmel.

*

NYÁRY PÁL, a Bethánia Egylet elnöke, az utazási nehézségekre való hivatkozással, miután ő az Egylet munkájában, mint elnök, alapos részt nem vehet ki, elnöki tisztéről lemondott. A Bethánia Egylet sajnálattal értesült szeretett elnökének lemondásáról, Isten iránti hálával emlékezett meg arról a több mint két évtizedes hűséges és hasznos elnöki szolgálatról, amellyel nagyon nehéz időkben az Egylet ügyeit vezette, kifejezi iránta való szeretetét és reménységét, hogy ezután is számíthat volt elnökének szolgálataira és testvéri támogatására. Életére és szolgálatára Isten bőséges áldását kéri.

*

DR. GRAF ELEMÉR, törvényszéki tanácselnököt elnökévé, dr. Czakó Jenő ceglédi református lelkészt alelnökévé választotta meg a Bethánia Egylet közgyülése. A megválasztott elnök meleg szavakban köszönte meg az iránta megnyilatkozott bizalmat, kifejezésre juttatta, hogy a többrebízatás szolgálatában is igyekszik szövetségben Krisztussal, és szövetségben testvéreivel szolgálni a CE ügyét.

*

HEJŐCSABÁN Szabó Dániel lelkipásztorral egyetértésben a Bethánia Egylet missziói állomást létesített, a missziói állomásra Zsombok Margit budapesti szövetségest küldte ki, aki a közösségi munka szolgálata mellett a gyülekezeti hitoktatásban is részt vesz.

*

MÁTÉSZALKÁN az ottani református gyüle-

kezet lelkészével egyetértésben missziói jellegű bazárt és ezzel kapcsolatosan missziói állomási óhajt létesíteni a Bethánia Egylet, mely missziói bazár a környékbeli és tiszántúli közösségek evangéliumi iratokkal lendő ellátását is célozná. A misszió vezetője természetesen a mátészalkai gyülekezet lelkiszolgálatában is részt kapna és venne. A missziói állomásra Sollich Júliát küldötte ki a Bethánia választmánya.

*

A NYIRBOGÁTI SZÖVETSÉG augusztus hó 17—19 napjain Nyírbogáton körzeti konferenciát rendezett. A konferencián nyilvánvalókká lettek a Lélek gyümölcsei. Mindazok, akik ott voltak, arról tesznek bizonyságot, hogy a nagy Isten lakozott közöttük.

*

A SZIGETSZENTMIKLÓSON rendezett Bethánia konferencián ráckevei és dunaharaszti részvevők voltak még a helybelieken kívül. Azt a reménységet gyujtotta fel a hívők szívében az Úr, hogy a dunamenti ébredés lángjai csaptak ott fel. Hisszük, hogy a közelesen tervbevett ráckevei konferencián ez a tűz tovább terjed, annál is inkább, mert a környékből az alcsúti konferencián egész seregel vettek részt.

*

MEGINDULT a Bethánia iratmissziói szolgálata. A kinyomtatott iratmissziói lapok szeptember végén kerülnek szétküldésre, a megrendelhető legkisebb mennyiség: heti 10 példány. A röplapok példányonként 12.5 fillérbe kerülnek. Megrendelhető a Bethánia Központban: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

*

MEGJELENT a Magyar Keresztyének Áhitatos Könyve az 1946. évre. Tekintettel arra, hogy a Bethánia Könyvkereskedés a mult évek példányszámaival szemben csak fele olyan mennyiségben adta ki, ajánlatos a naptár sürgős megrendelése, annál is inkább, mert a könyvkereskedés a mindenkori könyvkereskedői szorzószámot alkalmazza és a naptár árát a szerint számlázza.

*

A LELKISZOLGÁLAT HÁZA, a Bethánia Egylet alcsúti evangélizációs telepén, csupán felszerelési tárgyaiban szenvedett károsodást. Isten kegyelméből augusztus hó 19—21 napjain megtarthattuk ott szokásos évi konferenciánkat, melyen 230-an vettek részt az ország különböző részeiből. A konferenciát hétnapos üdülőtábor követte, melynek résztvevői mintegy 70-en voltak. Mind testiekben, mind lelkiekben egyaránt megtapasztaltuk Urunk gondoskodó szeretetét. Azzal a reménységgel nézünk a következő esztendő felé, hogy az Ő hűsége nem fogyatkozott meg és a jövő nyáron már egész idő alatt nyitva lesz a ház a testi-lelki pihenést keresők számára.

*

A BUDAPESTI SZÖVETSÉG szeptember 8-án egésznapos csendesnapot, utána pedig 9-ig bezárólag a budapesti KIE-vel együtt konferenciát rendezett.

*

A BETHÁNIA EGYLET demecseri árvaháza megnyilt. Régi vágya és kérése teljesült be ezáltal az imádkozók seregének és hisszük, hogy az indulást Isten áldott továbbfejlődéssel jutalmazza meg. Az árvaház vezetője Fazekas Judit, a szolgálatban Fühl Teréz van közvetlen segítségül mellette. Akik érdeklődnek az árvaházi szolgálat iránt, kérdéseikkel forduljanak közvetlenül az árvaház vezetőjéhez. Címe: Fazekas Judit, Demecser, Szabolcs m. Bethánia Árvaház.

BORBÉLY BÉLA utazótitkárunkat ezen munkájában Gellért Margit helyettesítette és helyettesíti nagyrészt ma is. Nyírgyulaj, Nyírbátor, Encsencs, Nyíregyháza, Debrecen, Mándok, Kisvárda, Döge, Tiszakanyár, Szabolcsveresmart, Lónya, Tuzsér, Tiszakerecseny, Kőszegremete, Hirip, Szatmárnémeti, Avasújváros, Szürte, Palágy, Komoróc, Demecser, Komoró, Mezőtúr közösségeit látogatta meg. Látogatásai során szolgált Cegléden az ifjúsági körök által rendezett konferencián is.

*

A budapesti szövetségesek szolgálata kapcsán Budapesten és közvetlen környékén több háziáhitatszerű bibliaköri közösség alakult. Úgy tekintünk ezekre, mint Budapest lelkiébresztésében az eljövendő ígéretek hordozóira.

*

A MUSTÁRMAG kiadóhivatala közli volt előfizetőivel, hogy azok a Mustármag példányok, amiket a háborús helyzet miatt az előfizetők egy része nem kaphatott meg 1944. december haváig, rendelkezésükre állnak. Miután azonban a kiadóhivatal nem tudja megállapitani, kik kapták meg, csak azoknak küldi el, akik kérik és kérésükben azt is megjelölik, hogy mely számokat nem kapták kézhez. A lapot a Bethánia Egylet egyelőre nem szándékozik megindítani.

BORBÉLY BÉLA utazótitkárunktól szeptember 14-én az Amerikai Vöröskereszt útján a következő sorokat kaptuk: *„Elég néked az én kegyelmem.“ Isten kegyelméből jól vagyok és szolgálok. Remélem, nemsokára mehetünk haza. Imádkozunk értetek.*

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
42 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

Bethánia könyvkereskedés
kiadványainak jegyzéke

A közölt árak alapárak. Ezeket a mindenkori szorzószámmal kell beszorozni. A szorzószám jelenleg 25.

Baksay Zoltán: Felette nagy titok	—.40
Erdélyi János: Diákélet Jézussal és Jézus nélkül	—.60
Farkas János: Vettél-e Szentlelket?	—.60
Modersohn Ernő: Az élet iskolája	3.—
—.— Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van	—.20
—.— Megjelentve és mégis váratlanul	—.20
—.— Megőrző kegyelem	—.20
—.— Száz ellentmondás és homályos hely a Bibliában	5.—
Moody: Három prédikáció	—.30
Pierson T. A.: Müller György	6.—
Roth: Stockmayer Ottó élete és tanítása	6.—
Steinberger Gy.: Maradjatok meg az én szeretetemben	—.20
Szántó János: Véletlenül.	—.40
Szikszai Béni: Hívők kísértései	2.—
—.— Az Ige testté lett	—.40
—.— Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel	2.—
—.— Asszony a bakon	—.20
—.— Hétköznapok dalai Füzve	5.50
Kötve	8.—
—.— Jézus karjain	1.20
—.— Jó Pásztor	—.60
—.— Magyar ugaron	4.—
—.— Mécsvilág	5.—
—.— Vérig!	—.30
Ufer-Held F.: Csöndes asszonyok, hatalmas asszonyok	—.20
Wesley János naplója	4.—
Würz Frigyes: Munka Isten országában	—.60
Zimányi József: Kegyelemre ítélve	—.30

ELBESZÉLÉSEK.

A kis Ruth	—.40
Andrae Hedvig: Egy királyi gyermek	—.60
—.— Fényesre tisztított lámpácskák	—.60
Dorn Katalin: A fehér ruha	—.60
—.— Kék baba	—.40
—.— Győzelmes hit	—.40
Modersohn Ernő: Az emberfiának napjaiban	1.—
—.— Karácsonyi történetek	—.60
Oertzen Mária: Bízom benned Uram Jézus	—.20
br. Podmaniczky Pál: Az iga	—.40
—.— Két fenyő	—.40
—.— Vihar (12 elbeszélés.)	2.40
Roy Krisztina: Isten nélkül a világban	—.80
Szeret-e azért a Megváltó?	—.40
Szikszai Béni: Anna-Róza	—.60
—.— Beppó	1.—
Tavasszal	—.40

ÉNEKESKÖNYV.

Hallelujah! szöveges kiadása	5.—
Hallelujah! hangjegyes kiadás	20.—
Kis Hallelujah! gyermekeknek	—.40
Evangéliumi kánonok	—.40
Új énekek, I., II. Füzetenként	—.20
*	
Magyar Keresztyének Áhitatos Könyve, 1946. évre, kb.	10.—

Bibliák, falimondások, levelezőlapok, bibliajelzők, képek és más kiadók kiadványai nagyválasztékban állandóan raktáron.

BETHÁNIA-KÖNYVKERESKEDÉS,
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

Nagy Ernő áll.tanító
Nyiregyháza, Közép u 14.

1945.

Munkára fel!

BUDAPEST 13

Az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik. Dániel 11 : 32.

Sanyarú idők látomásai vonultak el Dániel próféta szemei előtt és e sanyarú idők látomásai közepette legcsodálatosabb volt az a felismerés, amit ezekben a fent írt igékben foglal össze. Mások ellankadtak, másokon hatalmat vett a csüggedés és kétségbeesés, rettegve, szorongva nézték a holnapot, az Istenét ismerő nép azonban felbátorodott és cselekedett. Mi is anyagi és lelki szorongattatások között járunk. Aggódó szívvel nézünk a holnap elé és az emberek millióinak szívét egyetlen gond terheli: mi lesz holnap, milyen nehézségekkel kell szembeszállnunk, milyen terhek alá kell odatennünk vállainkat? Bénítólag nehezedik rá az emberek szívére az élet gondja. Mások pedig a felbillent gazdasági egyensúlyban meg akarják szerezni maguknak azt az életlehetőséget, amelyhez egyébként talán sohasem jutottak volna. Hatalmat vett rajtuk a gazdagság csalárdsága.

Egyházi vezetők legnagyobbrészt a mult megmentésén fáradoznak és biztosítani akarják azokat a lehetőségeket, amik veszendőbe indultak. Bizony az Evangélium ekéje sokhelyütt olyanformán van, mintha az őszi ugaron ott felejtették volna. Itt az ideje, hogy az Istenét ismerő nép felbátorodjék és cselekedjék. Itt az ideje, hogy munkások ragadjanak bele a szántóföldön ottfelejtett ekébe és új barázdát hasítsanak a magyar ugarba. Itt az ideje, hogy az álomból felserkenjünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Hajnallik. Fel az álomból, fel a heverésnek a vackáról! Ne legyünk olyanok, mint akikről a próféta szól: Őrállói vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni, álmodók, heverők, szunnyadni szeretők. Ne legyünk pásztorok, akik nem tudnak vigyázni, hanem minden szív ragadja meg a ma alkalmait.

Isten minden hívő gyermeke hallja meg a riadó kürt szavát. Isten őrállóként állított őrhelyedre téged. A faluban, a városban, melyben lakozol, bűnösök keresik a gyógyulás forrását.

Halálfélelem dermesztő fagya által megrémített szívek kiáltanak az örökélet bizonyossága után. Az Istenét ismerő nép keljen fel és cselekedjék! Vegye a Szentlélek által való bátorságot, mert nem félelemnek, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét adta nékünk az Úr.

Legyenek ezek a sorok a harci kürt harsogása, melyek eljutnak szívedhez, felriasztanak szunnyadásodból, hogy kezedet az eke szarvára tévén, hasítsd a magyar ugart, hogy harsonája légy Jézus Krisztus üdvösséget adó Evangéliumának! Hadd emeltessék fel dicsőségesen, csodálatosan a kereszt, rajta a megfeszített Isten Fia, aki adatott mindeneknek, akik őbenne hisznek, idvességül.

Nem hagylak titeket árvákul!

Emberi természetünk, hogy nem szeretünk egyedül lenni. Különösen a nehéz időkben áll ez. A baj könnyebb, ha azok is mellettem vannak, akiket szeretek. A lelki élet területén is így van ez.

Vannak helyzetek, amikor egy-egy bibliaórán olyan testvéri közösséget kap valaki, hogy elfelejtheti egészen egyedüliségét és örvendezve járhat útjain. Máskor egy-egy hűséges barát tűnik fel, akinek közelében feltámad jobban a vágy a tisztább és szentebb élet után. Hátha még a család, a feleség, a férj, a vér szerinti testvérek is lelki közösséget jelentenek számunkra!

Egyedül lenni nem jó. Valamikor az Úr állapította ezt meg és szerzett az embernek segítőtársat. Vannak idők, amikor ezek a külső keretek, esetleg komoly alapra épített barátságok is elegendők. De van olyan idő, amikor mindezek teljes birtokában elhagyatott az ember. Jézus jól látta a tanítványok életét, az első keresztyén gyülekezet kialakulását, látta, hogy lesznek az ő ügyéért lángoló szívek, lesznek családok, ahol kitüntetésnek tartják s ha a közösségi óra számára kaput nyithatnak és a vendégszeretetet gyakorolhatják és mégsem ezekkel bíztatja az övéit a jövendőt illetőleg, hanem azzal a nagy ígérettel, hogy: nem hagyja őket árvákul.

Nincs nyomorultabb sors az árváénál. E világnak is annyi szánalma nyilvánul meg az árva sorssal szemben. Isten nem akart lelki árvaságot. Isten soha nem hoz el olyan időt, amikor az ő gyermekeinek egészen határozottan azt kellene megállapítaniok, hogy: most már árvák vagyunk. Nem, ezerszer nem. Ilyen idő nincs a keresztyén számára. Reáragadhat ennek a mai világnak szánt irtózatos ítélet legnehezebb megnyilatkozása, senyvedhet a fogolytábor barakjában, velőkig s csontjáig elhatolhat a hideg, megízlelheti az éhség követelményeit, láthatja maga körül az istentelen ember sikereit, testileg megítélődik, de árva nem lesz. Nem lesz, mert árvaságából és vígasztalan állapotából emelte fel az Úr. Az a hívő ember, aki a lelki kenyérrel rendszeresen táplálkozik, meglátja, hogy a dolog így van. Noé 120 évig járt ki a bárkát építeni. Látszólag a körülötte lévőknek volt igazuk s az ítélet teljességében mégis megmutatkozott, hogy nem hagyta el az Úr. Józsefről is azt olvassuk, hogy nyomorúságaiban vele volt az Isten. Atyjától elszakították, mégsem volt árva. Valaki hatalmasan ott állt az események mögött.

Bizonytalan körülmények között biztos talajra vágyunk, jó barátot akarunk. Több van, drága Megváltó van, aki megmásíthatatlan igéretével áll mellénk.

Csak az árva jövője bizonytalan, a miénk nem. Csak az árvát kell szánni, minket az Úr már megszánt a lelki nyomorúságok útján. Csak az árva hányt-vetett életű, a mi életünknek az Ő nyomdokain szabad mennie és szabad a mi útunk egészen az Atya szívéig. Csak az árva nincstelen, de mi örökösök vagyunk. Csak az árva sírjánál lehet keserves könnyeket ejteni, de a mienkénél győzelmi ének hangozzék fel!

Mindez pedig Jézus által van, aki Isten legnagyobb ajándéka. Bár a hívő testvérek a mai körülmények között velem együtt így néznének minden napon a jövő felé és tudnák, hogy nem lesznek árvák soha sem!

Borbély Béla.

Változó időkben változatlanul.

Az elmult idők megtapasztalásai nagyon élénken emlékezetébe vésheték minden nyitottszemű embernek, hogy mennyire ingatag alapokkal bír minden, amire az ember pedig a maradandóság jegyeit véste és azzal a gondolattal építette, hogy a mulhatatlanság számára állít emlékoszlopot. Egyszercsak megindult minden. Nemcsak messzi idők látomása már a kialakuló új társadalmi rend, átalakult történelmi értékelésünk, sok tekintetben társadalmi felfogásunk, a változó időkben azonban valami változatlanul megmaradt és ez: az Ige.

A bűnkérdés változatlanul ott van a társadalom szívében. Hiába próbál akár gazdasági, akár szociális megoldást keresni rá, az egyén újra és újra szembetalálja magát személyes kísértéseivel, egyéni életének bomlasztó, rothasztó bűneivel. Amíg pedig az egyénnek bűne van és kísértéseivel szemben tehetetlenül áll, addig hiába beszél megújulásról, mert az egyénnek kell megújulnia, mássá lennie. Rajtam pedig senki más nem segíthet, csak Jézus Krisztus, aki azért jött, hogy megtartsa a bűnösöket, aki azért jött, hogy megváltson minden hamisságtól. Azért áll ott a változó idők forgatagában változatlanul az egy szükséges dolog: *evangéliumot a bűnösöknek!*

Evangéliumot a bűnösöknek! Szemben minden más állítással és elgondolással, határozottan állítjuk és hirdetjük azt, hogy az evangéliumra az egyénnek van szüksége és eltévedtek az igazságtól azok, akik közösségek vagy nemzeti rétegek megmentésén munkálkodnak, mert az egyének megmenekedése által lesznek mássá vagy menekülnek meg közösségek és társadalmi rétegek is. Bármennyire változnak az idők, a *„lelkeket menteni“* jelszón mi nem változtathatunk, sőt szeretnénk, ha minél kevésbbé maradna jelszó csupán, hanem lenne életünkben ténnyé és valósággá.

Visszautasítjuk azt a vádat, hogy nemzeti katasztrófánk azért következett be, mert a hívők nem lettek eléggé sóvá és világossággá, a társadalom alkotó tényezőivé, de ezzel szemben alázatosan vállajuk, hogy nemzeti katasztrófánk bekövetkezésében annyiban vagyunk részesek, hogy nem igyekeztünk lelkeket vezetni Jézus Krisztushoz. Tunyán, restül, hanyagul végeztük a lélekmentés szolgálatát. Nem akarjuk ezzel azt mondani, hogy a sóvá és világossággá létel szüksége ránk nem vonatkoznék, nem úgy látjuk azonban a sóvá és világossággá lételt, hogy bele kell keverednünk a mindenkori társadalmi kérdések vitatásába, hanem életünkön keresztül kell kiáradnia Isten világosságának és életünknek kell az életnek beszédét hirdetnie környezetünk előtt.

Az Evangélium minden politikai irányzattól és elgondolástól mentes. A politikai irányzatok fejlődnek az egészségesebb és tisztább világnézet felé. Az Evangéliumnak ilyen fejlődésre nincsen szüksége. Éppen azért a politikailag változó idők forgatagában is csak egyet tehetünk, hogy *minden politikától távol,* mindenféle politikai nézetű és felfogású emberre úgy tekintünk, mint aki megváltásra szoruló bűnös és akinek ezt a váltságot Jézus Krisztus adhatja egyedül.

Nem hagyjuk befolyásolni magunkat azáltal, hogy másoknak mi a véleménye, nem engedjük megszédíteni magunkat keresztyén vagy keresztyénnek nevezett egyéniségek küldetésnek látszó szolgálata által, hangoztathatnak nagyszerű jelszavakat és érhet bennünket a begubózás vádja, mégsem tehetünk mást, minthogy változó időkben változatlanul *hirdetjük: Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére!*

Jól tudjuk, hogy vannak emésztő szociális kérdések, ismerjük mit jelent a kenyértelenség gondja, a ruhátlanság terhe; ezek széleskörű társadalmi megoldása azonban nem az evangélizációs szolgálat feladata, hanem a társadalomé, amelyik kell, hogy mindig megtisztultabb felfogású legyen gazdasági és szociális szükségünk felismerése tekintetében.

Mi nem tudunk másról, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről. Jól tudjuk, hogy nagy tragédia, ha ég a ház és fontos dolog a tűzoltók munkája, sőt a tűz tovább terjedésének megakadályozása, amidőn azonban a ház égő falai között emberek kiáltanak segítségért, mindenek felett való

szükségnek tartjuk a tűzhalállal fenyegetettek megmentését. Jól tudjuk azt, hogy a társadalomnak más konstrukcióra van szüksége, hogy a felgyujtott világot el kell oltani, mást, alkalmasabbat építeni helyette, amíg azonban a társadalom égő falai között bűnösök kiáltanak bűnbocsánatért, haldoklók rimánkodnak az örökélet bizonyossága után, nem tehetünk mást, mint a változó idők közepette is változatlanul hirdetni, hogy: *Jézus Krisztus feltámadott és élnek mindazok, akik hisznek őbenne!*

Nem változtatunk programmunkon, mert Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz és ez az örökké ugyanazon Úr hívott el minket az ő dicsősége szolgálatára. Változtassanak mások, kárhoztassanak mások, mi nem tehetünk mást, mint hirdetjük minden bűnbemerült, minden haláltól szorongatott szív számára Jézus Krisztusban a dicsőséget és az életet.

Szikszai Béni.

Házhoz szállítva.

Kereskedők kedveskedtek annakidején vevőiknek azzal, hogy a vásárolt árut házhoz szállították. Nem kellett a vevőnek cipekednie, kényelmesen hazasétált, sőt esetleg az üzletbe sem kellett elmennie, hanem egyszerűen telefonon rendelte meg a szükséges javakat és azokat lakásán pontosan megkapta. Mindenesetre igen nagy kényelem és roppant kellemes odala az életnek, nagyon alkalmas is arra, hogy még önzőbbé és élősdibbé tegye az embert. Akinek megvolt a módja hozzá, az akár kiskirályként élhetett a maga földi paradicsomában. Lábát sem kellett onnét kitennie, mindent, amire szüksége volt, különösebb fáradtság és áldozathozatal nélkül megkapott.

Az önző, áldozatot vállalni nem akaró, kényelemkereső keresztyénség szembeszökő példájaként áll előttem ez a gyakorlat. Vannak ugyanis keresztyének, sőt keresztyén közösségek, akik csak a házhoz szállított evangéliumot fogadják szívesen, arra már, hogy ők maguk vállaljanak fáradtságot az evangéliumért, nem nagyon hajlandók. Szívesen veszik, hogyha mások fáradoznak és bajlódnak lelkükkel, ők maguk azonban szinte minden fáradtságtól kímélni óhajtják magukat.

Konferencia van? Jó, mi résztveszünk a konferencián, de rendezzük azt nálunk. Miért mi utazzunk esetleg száz kilométereket, mikor a konferencia előadóinak sokkal egyszerűbb utazmi? Azután meg azzal is érvelnek, hogy az út kockázatos és miért költsenek el esetleg százan útiköltséget, amikor azt két-három ember költségével is meg lehet oldani. Bár különös, hogy ilyen esetben sohasem jutott az illetők eszébe, hogy az így megtakarított utiköltséget adja oda az evangélium szolgálatára.

Ennek a kérdésnek megszégyenítő emberi oldala mostanában lett nyilvánvalóvá előttem, amikor azt a megszégyenítő megtapasztalást kellett észlelnem, hogy amíg keresztyén atyafiak kockázatosnak tartották és fárasztónak, hogy konferenciára felutazzanak, ugyanakkor mások egy kis üzleti haszonért sokkal nagyobb kockázatokat vállaltak, nem is beszélve arról, hogy ugyanezt hívő testvéreink is hasonlóképpen megcselekedték, ha arról volt szó, hogy egy pár cipőt vagy egy öltözet ruhát kell szerezni; nem kímélték a fáradtságot, vállalták a kockázatokat, de hogy egy konferencia lelki csendjébe bekapcsolódjanak, azt már nem.

A házhoz szállított evangélium élősdivé tesz. Minél több áldozatot vállal valaki azért, hogy az evangéliumot megnyerje, annál gazdagabban adatik néki az Isten országába való bemenetel. Minél több kockázatot jelent a Krisztus követése, annál dicsőségesebb a kereszttel való közösség megtapasztalása. Éppen abban mutatkozik keresztyén életünk egyik nagy fogyatkozása, hogy húzódzkodunk az áldozathozataltól. Minden inkább előbbvalóvá válik, mint az evangélium szolgálata. Ugyancsak megdöbbentő tényként tapasztaltam, hogy a közösségi összejövetelünkről elkésnek, sőt elmaradoznak, mert ilyen vagy olyan akadály jött közbe, ugyanakkor azonban, ha a test dolgaiban utazniok kell, vagy sorba kell állni a kenyérért, akkor nem maradnak el, sőt nagyon is idejében érkeznek.

Átvihetnénk aztán ezt a kérdést megszégyenítő módon az anyagi természetű dolgokra is. Csak egy példát hadd hozzak fel erre, amikor egyszer-egyszer kiürítjük a perselyt, a legrongyosabb és a legkisebb névértékű pénzeket találjuk meg benne, olyanokat, amiket másoknál nem igen lehet felhasználni. Azt gondolják sokan, az Úrnak jó az is. Ezeknek azt mondja Isten Igéje: „Átkozott az álnok, van ugyan a nyájában him és fogadást is tesz, mégis hitvánnyal áldozik az Úrnak." Ne gyalázzátok meg az Úrnak asztalát, mert nem megvetni való az!

Ha azt akarod, hogy Istennek az áldásai megnövekedjenek életedben, akkor légy kész áldozatokat vállalni testi, lelki és anyagi téren egyaránt. Majd amikor a magyar keresztyénség megtanulja, hogy az Úr dolgait minden téren előre tegye, akkor átéli a csodát, hogy a mi Urunk is első helyre teszi a magyar lelki ébredés ügyét. Hogy ettől függetlenül még tart számunkra a kegyelem, az az ő irgalmának különös megnyilatkozása. Hozza el Isten Szentlelke az időt, amikor megalázzuk magunkat Isten hatalmas keze alatt, hogy ő is felmagasztalhasson bennünket annak idején!

A Bethánia Egylet 1945. évi őszi szövetséges konferenciáját november 24—26. napjain tartotta. A konferencián a vidékiek közül csak Átányból, Ceglédről, Ráckevéről, Mándokról, Alcsutról, Abonyból, Nyírgyulajból és Nyíregyházáról voltak résztvevők. Más vidéki helyekről az utazási nehézségek miatt nem vettek részt. A konferenciát a testvéri együttműködés kifejezésére a Lorántffy Zsuzsanna diakonissza egylettel közösen rendezte a Bethánia. Annak vasárnap délelőtti része a nevezett egylet székházában folyt le, ahol Farkas József missziói lelkész igehirdetése után Esze Tamás, a diakonissza intézet igazgatója ismertette a Lorántffy Zsuzsanna Egylet munkáját.

A konferencia főgondolata az ellanyhulás, annak következményei és a megújulás szükségessége és útja volt. Előadói: Bütösi János utazótitkár, dr. Takács László, dr. Graf Elemér, Farkas József, Sréter Ferenc, Esze Tamás, Kutassy Béla és Szikszai Béni voltak, az úrvacsorai istentiszteleten a szolgálatot Borbély Béla végezte. Szívünkben azzal a hálaadással és örömmel zárhattuk konferenciánkat, hogy Istennek Szentlelke mindannyiónkat elvezette a gyógyulás forrásához, mely a bűn és a tisztátalanság ellen fakadt. Az úrvacsorai jegyekben, annak kiszolgáltatásában pedig látható bizonyságát adta bűnbocsátó kegyelmének és szeretetének az Úr.

Mándoki konferenciánkon *éreztette hatását, a résztvevők számát illetőleg, a váratlanul leállított vasúti forgalom. A konferencia budapesti résztvevői is csak elkésve érkezhettek meg. Ez a körülmény azonban nem lehetett akadálya a Szentlélek kiáradásának. Nagy hálával és örömmel tapasztalhattuk a zárógyülésen, hogy sokak számára tette Isten ezt az alkalmat a megtérés alkalmává. A konferencia résztvevői jórészt a környékbeli és a helybeli gyülekezetekből tevődtek össze, vasárnapra mindazáltal megtöltötték a templomot. A konferencián az Ige szolgálatát Vajda Mária, Gellért Margit, Bütösi János, Takács László, Keve István, Kutassy Béla és Szikszai Béni végezték.*

A Bethánia Egylet dunamenti szolgálata során egyik legfontosabb állomás volt a Ráckevén rendezett másfélnapos konferencia, ahol a konferencia első estéjén a szigetszentmiklósi CE-közösség tagjai előadták a Kívülmaradottak című színdarabot. Az istentiszteleten Vargha Tamás református esperes, a Bethánia Egylet választmányi tagja szolgált, azt követőleg pedig a budapesti szövetség tagjai tettek bizonyságot konferenciai előadások és énekkari szolgálat keretében.

Isten iránti hálával *és nagy örömmel közöljük a Bethánia Egylet legfrissebb hajtásának, a ceglédi — nagyobbrészt ifjúsági jellegű — szövetségnek megalakulását. A szövetség vezetője dr. Czakó Jenő, a Bethánia Egylet alelnöke.*

A Bethánia titkára vidéki utazásai kapcsán látogatást tett és szolgált

Mátészalkán, Debrecenben, Abonyban és Miskolcon. Az utazási nehézségek miatt a tervbevett hódmezővásárhelyi evangélizációra nem jutott el, az a reménységünk, hogy erre a szolgálatra tavasszal sor kerül.

A ráckevei gyülekezetet *látogatta meg Bíró Sándor és Kutassy Béla, ahol vasárnap a gyülekezeti istentisztelet keretében szolgáltak az Igével. Hisszük, hogy amit Isten a Duna-mentén cselekedni akar, ezáltal a szolgálat által is előbbre viszi.*

Szigetszentmiklós, Dunaharaszti, Tököl, Horthy-liget, sőt Pesterzsébet és Ráckeve is kapcsolódik ahhoz a lelkiszolgálathoz, amelyik kiváltképpen a szigetszentmiklósi ébredező közösség szolgálatai nyomán keletkezett, mely közösségnek lelki hordozását különösen Debreczy Géza és felesége szívére helyezett az Úr.

Az iratmisszió *szolgálattal kapcsolatosan minden félreértés tisztázása végett nyomatékosan közöljük a következőket: A lapok árát, tekintettel a változó pénzügyi helyzetre, nem határozzuk meg, épp azért mindenki annyit küld be, amennyit erre a célra Istentől kapott. Hadd közöljük azonban, hogy a nyomdai és papírárakat tekintve egy négyoldalas traktátus ma, amikor e sorokat írom, kb. 20 pengőbe kerül. Azért kívánjuk ezt megjegyezni, nehogy valaki abba a tévedésbe essék, hogy néhány fillér beküldésével k i f i z e t t e a lapot, de természetesen néhány pengőt is szívesen fogadunk. A röplapokat minden rendelőnek egyszerre h á r o m hónapra küldöttük el, portó kímélés miatt. Aki a január-február-márciusi röplapokat e sorok kézhezvételéig még nem kapta volna meg, közölje velünk, mert azok mindenki címére elmentek.*

Többen tették már fel azt a kérdést, hogy kik azok, akik a Bethánia lelkiszolgálatában hivatásszerűen vesznek részt. Ezeknek kívánunk a továbbiakban megfelelni.

Az Egylet lelkész-jellegű titkárai: *Borbély Béla* és *Bütösi János*. Mindketten Szabolcs megyében tartózkodnak. Borbély Béla Nyíregyházán, Bütösi János Nyírgyulajban lakik.

Az Egylet leánytitkára: *Gellért Margit*, a legutóbbi időkig szintén Szabolcs megyében munkálkodott, az utazási nehézségek miatt azonban utazó jellegű szolgálatot nem végezhet. Budapesten tartózkodását az Egylet más munkásaival és tagjaival együtt az élelmezési nehézségek tették nehézzé, így Dévaványán tartózkodik.

Zsombok Margit a hejőcsabai református gyülekezetben végez gyülekezeti munkát.

Sollich Júlia a Bethánia Egylet könyvkereskedés mátészalkai fióküzletét vezeti és az ottani gyülekezeti szolgálatban munkálkodik.

Demecseri árvaházunkban, mely Hantos Istvánné adományából létesült, *Fazekas Judit* és *Fühl Teréz* szolgálnak. (Árvaházi jellegű kérdésekkel, esetleg adományokkal, mindenki hozzájuk forduljon.)

Kiss Irén, aki részint otthonaink háztartását, másrészt pedig nyáron a Lelkiszolgálat Háza háztartását vezette, átmenetileg a Kunhegyesen létesítendő szeretetotthonunk előkészítésére odautazott. Kunhegyesen Mestyán Józsefné testvérünk ajánlotta fel elaggott szövetségesek számára létesítendő szeretetotthon céljaira házát és házi felszerelését. Amennyiben Isten tovább vezet bennünket, reménységünk van reá, hogy az otthont nemsokára megnyitjuk.

Molnár Kálmán és felesége Alcsuton a Lelkiszolgálat Házában házgondnoki teendőket végeznek. Kálmán bácsi feladata az egész épület köműves, asztalos, lakatos, mázoló és egyéb munkálatainak elvégzése.

Petróczi János az alcsúti Lelkiszolgálat Háza kertészeti munkáinak végzésével szolgál. Az ő gondja az egész telek kertészeti és gazdasági berendezése. Az esetleg telepítendő állatállomány is.

Fekete Miklós az Egylet diakónusa, egyben leghasznosabb szolgája, mert elmondhatjuk róla, hogy ajánlja magát mindenben. Ha kell vizet hord, kocsit húz, udvart seper, kapál, követ tör, kész minden szolgálatra az Úrért.

A Bethánia központban *dr. Ferenczy Jenő* a könyvkereskedés üzletvezetője, egyben az Egylet pénztárosa. *Szalay Lajos* gondnoki minőségben teljesít szolgálatot, január elejével azonban nyugalomba készül, öregségére való tekintettel. Ugyancsak nyugalomban van *Nagy Irén* testvérünk, aki a Bethánia könyvelési munkálatait végezte és a nyomda irodában látta el az adminisztrációs teendőket.

Nyomdánk vezetőjét, *Horváth Jánost* fogsága idején *Szűcs Zoltán* helyettesíti, a nyomdában egy szedőn és egy gépmesteren kívül még *Kiss Zsuzsanna* és *Major Erzsébet* testvéreink szolgálnak.

Kutassy Béla könyvkötészetünk vezetője, a könyvkötői munkák végeztével végzi evangéliumi szolgálatát, ugyancsak így szolgál *Bíró Sándor* is, aki a nyomdai kifutói teendőket végzi nem tekintvén megalázónak ezt a szolgálatot sem.

A Bethánia központi irodájában az adminisztrációs munkát *Cziniel Júlia* végzi, a központi munka vezetője és az egész országos munka titkára *Szikszai Béni*.

Tegyünk még említést *Vadászi Erzsébetről*, akit miután lelkiszolgálatra készül, Miskolcról gyakorlatra a Bethánia központba hívtunk be.

Ezek végzik a Bethánia szolgálatát hivatásszerűen, de Isten iránti hálával kell megemlékeznünk azoknak a nagy seregéről, akik mind Budapesten, mind vidékenként önkéntes odaszentelés alapján, ugyanolyan hűséggel és áldozathozatallal munkálkodnak, hogy mind életünkben, mind halálunkban dicsőíttessék a dicsőséges Úr, Jézus Krisztus.

Reménységeink és terheink közös hordozásának könnyebbé tételére január folyamán szeretnénk összefoglalni kéréseinknek és hálaadásainknak tárgyait, hogy aztán azok, akik ebbe az imaszövetségbe bekapcsolódni óhajtanak, egységes vezetés szerint hordozhassák szükségeinket. Ami

ebből az úgynevezett imaprogrammból óhajt, illetve ebbe a közös imádkozásba lélek szerint belekapcsolódik, közölje nevét és címét a Bethánia titkári hivatalával.

Isten iránti hálával és örömmel közöljük, hogy fiaink közül legutóbbi híradásunk óta Vad Ferenc, Finna Kálmán, Nagy György Lajos, Lázár Sándor és Borbély Béla testvéreink tértek haza.

Kettős esküvő volt a budapesti Bethánia Egyletben, amikor is Debreczy Géza és Jakus Etelka, Grimm József és Marton Etelka kötöttek házasságot kedves ünnepség keretében. A házasságot Farkas József áldotta meg. Ugyancsak a Bethánia kedves közösségében kötöttek házasságot Formanek Antal és Hordós Borbála testvéreink is.

A Bethánia könyvkereskedés kiadásában néhány új könyv jelent meg, melyet szeretettel ajánlunk az evangélium után óhajtozók figyelmébe.

A BEPPÓ egy cigánygyermek története. Nagyon alkalmas különösen a serdülő gyermekek számára.

JÉZUS KARJAIN. Az irgalmas samaritánus példázata alapján elhangzott evangélizációs sorozat szövege.

A KEGYELEM MUNKÁJÁNAK A RENDJE. Dr. Czakó Jenő írása, az újjászületéssel és megtéréssel kapcsolatos kérdések rendszeres összefoglalása. Igen hasznos minden elinduló és elindult élet számára.

A HÍVŐK JEGYESSÉGE ÉS HÁZASSÁGA AZ IGE FÉNYÉBEN. Hasznos lelki tanácsokat tartalmaz házasulandó ifjak és leányok számára, akik erre az útra az Úrral óhajtanak indulni.

AZ ANYA A CSALÁD NAPSUGARA. Ufer-Held Frieda a „Csendes asszonyok, hatalmas asszonyok" című írásán keresztül már ismert keresztyén nő írása, dr. Ferenczy Jenő fordításában az anyák, a háziasszonyok számára tartalmaz egy sereg lelki tanácsot. 80 oldal.

HALÁL ÉS AZUTÁN. A címben foglalt kérdés körüli félreértéseket igyekszik tisztázni és ad új meglátásokat.

SZÉGYENT NEM VALL. Az evangélium szolgái és szolgálata számára tartalmaz tanításokat, figyelmeztetéseket és ad tanácsot.

A SZENTEK ÖRÖKKÉVALÓ NYUGODALMA. Baxter Richárd írása. Dr. Czakó Jenő fordításában mind hívők, mind vágyakozók számára igen hasznos könyv.

JÉZUS A KRISZTUS. A János evangéliuma első kilenc fejezetének magyarázata 320 oldalnyi terjedelemben. Január közepe táján jelenik meg. Az első rész megjelenése után „Jézus a jó Pásztor" címen sajtó alá kerül a második kötet is.

Az alliance imaközösség *budapesti előkészítő bizottsága elkészítette az 1946. évre az imaközösség évnyitó programmját. Aki ebből az imaközösségi programmból igényel, ill. akik meg akarják rendezni az alliance imahetet, amennyiben címüket a Bethánia titkári hivatalával idejében közlik, szívesen küld ilyen programmot a titkári hivatal.*

Bethánia könyvkereskedés

Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

kiadványainak alapárjegyzéke

Hitmélyítő, építő könyvek, életrajzok, bibliamagyarázatok és traktátusok.

dr. Antal Géza: A zarándok atyákról (1620—1920.)	—.10
Baksay Zoltán: Felette nagy titok	—.40
Czeglédy Sándor: Luther Márton és Kálvin János egymás között	—.10
Csia Lajos: A zsidók története	—.10
Csia Sándor dr.: Egy ifjúsági világmozgalom Krisztusért és az egyházért. (Christian Endeavor, a C. E. mozgalom története.)	—.20
Czakó Jenő dr.: A kegyelem munkájának a rendje	1.—
Czakó Jenő dr. — Baxter Richárd: A szentek örökkévaló nyugodalma.	4.—
Erdélyi János: Diákélet Jézussal és Jézus nélkül	—.60
Farkas János: Vettél-e Szentlelket?	—.60
Hívők jegyessége és házassága az Ige tükrében.	1.50
Miért? (Bizonyságtételt tartalmazó kis füzetke.)	—.10
Modersohn Ernő: Az élet iskolája	3.—
—.—: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van	—.20
—.—: Megjelentve és mégis váratlanul	—.20
—.—: Megőrző kegyelem	—.20
—.— Nézz Jézusra!	1.40
—.—: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában	5.—
Moody: Három prédikáció	—.30
Piersohn T. Arthur: Müller György	6.—
Roth A.: Stockmayer Ottó élete és tanítása	4.—
Sallay István: Mi a keresztyén szövetség? (C. E. füzet.)	—.20
Steinberger György: Maradjatok meg az én szeretetemben!	—.20
Szántó János: Véletlenül...	—.40
Szebb vagy! (Bizonyságtételt tartalmazó kis füzetke.)	—.10
Szikszai Béni: A hívők kísértései	2.—
—.—: Az Ige testté lett	—.40
—.—: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel	2.—

—.— Asszony a bakon — — — — — — —.20
—.—: Halál és azután — — — — — — 1.—
—.—: Hétköznapok dalai füzve 8.—, kötve 10.—
—.—: Jézus karjain — — — — — — 1.20
—.—: Jó Pásztor — — — — — — —.60
—.—: Magyar ugaron — — — — — 4.—
—.—: Mécsvilág — — — — — 5.—
—.—: Szégyent nem vall — — — — — 1.40
—.—: Vérig — — — — — —.30
—.—: Jézus a Krisztus! (Sajtó alatt.) Kb. — — — 10.—
Takaró Géza: Savonarola — — — — — —.20
Ufer-Held Frieda: Az anya a család napsugara — — — — 6.—
—.—: Csöndes asszonyok, hatalmas asszonyok — — —.20
Wesley János naplója — — — — — — 4.—
Würz Frigyes: Munka Isten országában — — — — — —.60
Vajda Mária: Isten szeretet — — — — — —.20
—.—: Miért sírsz? — — — — — —.20

Elbeszélések:

A kis Ruth — — — — — — — — — — .40
Andrae Hedvig: Fényesre tisztított lámpácskák — — — — —.60
Dorn Katalin: A fehér ruha — — — — — — — — —.60
—.— Kék baba — — — — — — — —.40
—.— Győzedelmes hit — — — — — — — —.40
Modersohn Ernő: Az ember fiának napjaiban — — — — — 1.—
—.—: Karácsonyi történetek — — — — — —.60
Oertzen Mária: Bízom benned Uram Jézus — — — — — — —.20
br. Podmaniczky Pál: Az iga — — — — — — — —.40
—.—: Két fenyő — — — — — — —.40
—.—: Vihar (12 elbeszélés.) — — — — — — 2.40
Roy Krisztina: Isten nélkül a világban — — — — — — —.80
Szeret-é azért a Megváltó? — — — — — — — — —.40
Szikszai Béni: Anna-Róza — — — — — — — —.60
—.—: Beppó — — — — — — 1.—
Tavasszal — — — — — — — — —.40

Énekeskönyvek:

Hallelujah (Evangéliumi énekek gyüjteménye) Szöveges kiadás 5.—
Hallelujah (Evangéliumi énekek gyüjteménye.) Hangjegyes kiadás 10.—
Kis Hallelujah (Vasárnapi iskolák használatára.) — — — — —.40
Czakó Jenő dr.: Evangéliumi kánonok — — — — — — — —.40
Új énekek. I. füzet — — — — — — — — —.20
Új énekek. II. füzet — — — — — — — — —.20

Költemények:

dr. Thaly Lóránt: Eolhárfa — — — — — — — — —.80

Naptárak:

Magyar Keresztyének Áhitatoskönyve az 1946. évre nettó 1600.— P

Színdarabok, jelenetek, párbeszédek.

Dömötör I. — Sallay I.: A legnagyobb ajándék. A nagy ajándék —.50
Dömötör Ilona: Plánták az Úrnak kertjében — — — — — —.50
N. E.: Egy délután (Fiatal leányoknak.) — — — — — — —.80
br. Podmaniczky Pál: Beszélgetések (3 párbeszéd.) — — — —.80
Szántó János: Menjetek ezt elbeszélni — — — — — — — —.80
Szerb Anna: Boldogság keresők (Két felvonás.) — — — — —.80
—.—: Hálaadás (Egy felvonás.) — — — — — —.40
Szikszai Béni: A bárka elment (Három felvonás.) — — — — 10.—
—.—: Eszter (Négy felvonás.) — — — — — — 10.—
—.—: Kivülmaradottak (Három felvonás.) — — — 10.—
—.—: Nincs út visszafelé (Mária Magd. és Judás tört.) 10.—
—.—: Sodoma pusztulása (Négy felvonás.) — — — 10.—
—.—: Tékozló fiú (Három felvonás.) — — — — — 10.—
Vargha Gyuláné: Két párbeszéd — — — — — — — — —.50

Falimondások, bibliajelzők, levelezőfapok:

Református keresztyén hitvallás (Falimondás.) — — — — 1.—
Levelezőlapok, színes virág és tájképekkel, bibliai idézetekkel — —.30
Bibliajelzők, színes virágképekkel, bibliai idézetekkel — — — —.20
Vargha Tamás énekei (Kilenc ének, levelezőlapon) — — — —.10

Bibliák, zsoltárok, keretezett képek, falimondások, más kiadók evangéliumi kiadványai nagy választékban raktáron.

E jegyzék árai alapárak, melyek szorzandók a mindenkori szorzószámmal (ez például a jegyzék nyomásakor 2000). Csak a pénz előzetes beküldése ellenében szállítunk. Szállítási költséget és a forgalmi adót felszámítjuk.

Felelös kiadó: Szikszai Béni.

95 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelös: Szücs Zoltán.)

A

Bethánia Egylet

1946 I. negyedévi

körlevele

E körlevelet ezentul csak azoknak küldjük, akik e példány vétele után kifejezetten kérik. Közösségvezetőknek annyi példányban, ahányat igényelnek. Közösségek lehetőleg csoportosan rendeljék és vállalják a szétosztás szolgálatát. Olyan helyre, ahol CE közösség van, külön cimre körlevelet nem küldünk. Előfizetés nincs csak a hozzávetőleges árat közöljük minden esetben.

E példány ára 100.000 P

Lelkiszolgálat Háza

Amint bejártam újra az ismerős területet, hogy a nyáron meginduló alkalmakhoz a szükséges előkészületet megtehessük, a sok kár és veszteség mellett is az támadt fel a szívemben, hogy megmaradt számunkra Az, aki a legtöbb, a mi Megváltó Jézusunk. Ő tette azt a helyet kedvessé és az Ő drága vére hozott ott össze testvéri közösséget. Most is az Ő segítségében reménykedve közöljük, hogy június közepétől kezdve, amennyire a külső körülmények is lehetővé teszik, megnyitjuk a házat.

Idejében szétküldjük a nyári programmot. Szabadidő táborokon 25—30 embert a megszűkült berendezési viszonyok mellett is elhelyezhetünk kényelmesen. Sok szobában jelenleg se ajtó, se ablak, de hat helyiség a nyár elejére lakható lesz. Az augusztusi ifjúsági konferenciát pedig ablakok nélkül is megtarthatjuk.

Már most felszólítom a testvéreket, hogy készüljenek erre a találkozásra. Az országos választmány egyelőre engem bízott meg az alcsúti dolgok vezetésével. Jelenleg odakint öt testvérünk van és a nyár elején megy ki Kiss Irénke a háziasszonyi teendők ellátására. Értük és értem is könyörögjetek, hogy az Úr örömére élhessünk és szolgálhassunk.

A kőműves és asztalos munkákat Molnár bácsi Fekete Miklóssal végzi. A három holdnyi kertben pedig bőségesen talál foglalkozást Petróczy János testvérünk. Baromfi állományunk lassan javulóban van, de más állatállományunk nincs is.

Ezen a nyáron nem lesz résztvételi díj, hanem amellett, hogy mindenki elhozza fejadagját az ott eltöltendő időre, anyagi erejéhez és szíve szeretetéhez képest, hasznosítható dologgal járuljon hozzá Házunk szükségleteihez. Azokat a testvéreket pedig, akik fejadagjukon felül nem rendelkeznek anyagi lehetőségekkel, Urunktól kapott új parancsolat értelmében hívjuk és várjuk.

Készüljetek és imádkozzatok! Nagy kegyelem, ha az Úr lehetővé teszi. Nagy kegyelem, hogy a szörnyű bűnnel, testtel való küzdelemben béke szigetet készített, ahol annyi imát meghallgatott.

Urunk Jézus mondja: Jertek el, csupán ti magatok, valamely puszta helyre és pihenjetek meg egy kevéssé. (Márk 6 : 31.) *Borbély Béla.*

ÚJ KÖNYV! Szikszai Béni: Jézus a Krisztus! A János evangéliuma magyarázata. I. kötet az 1—9. fejezet alapján. Alapára: 20.— P.

Az Úrért és Gedeonért.

Ezzel a kiáltással indultak Izráel fiai a harcba az Úr dicsőségére, az Úr erejével és tanácsa szerint, de Gedeon vezetése mellett. Szükségesnek tartom, hogy Isten népe tekintetét erre a dologra irányítsuk. Sokak szívében ugyanis a kérdésnek sem az egyik, sem a másik oldala nincs tisztázva. Vannak az evangéliumnak szolgái, vannak, akik prédikálják Isten országát, de vagy felcserélik a sorrendet, vagy elhagyják az egyik tényezőt és így bálványozókká, illetve öncélú életekké válnak.

Nem szabad megfordítanunk a sorrendet. Először az Úrért. Az Úr által, az Ő nevében és az Ő dicsőségére. Isten gyermekei semmi más küldetéssel nem járhatnak ebben a világban és minden más célt félre kell tenniök szemeik elől. Egy a szükséges dolog, mégpedig Isten országa hirdetése, Krisztus evangéliumának diadalra jutása minél teljesebben abban a körben és helyzetben, amelybe állíttattunk. Az Úrért. Baj, hogyha egyházi vagy közösségi érdekek, akár nemzeti, akár egyházi megmaradásunk kívánsága lép ennek a hűségnek a helyére. Az Úr felette van az egyházi, nemzeti és társadalmi érdekeknek. Éppen azért mindenekfelett Őt kell dicsőítenünk és néki kell életünkben megdicsőülnie. Az Úrért, az Ő felemeltetett keresztjéért, eljövendő országa dicsőségéért.

De Gedeonért is. Vannak hívő életek, akik azt gondolják, hogy nem szükség odatartozniok semmiféle lelki közösséghez, vagy ha névlegesen odatartoznak is, szabadon végezhetik a maguk kontár, sokszor kontra munkáját. Nem hajlandók elismerni magukra nézve a közösségi fegyelmet, így aztán minden törekvésük és igyekezetük egyéni akcióvá törpül, amely azonban elég arra, hogy gyöngítse a közösség egységét és kisebbé tegye a közösségi győzelmeket. Nem maradhat el e második, hogy: Gedeonért. Aminthogy nem is előzheti meg az elsőt, mert amint viszont a közösségi érdekek kerülnek előtérbe és az Úr dicsősége elhomályosul, ismét az elljövendő Isten országának vetettünk gátat.

A Bethánia népe kell, hogy ezt a két szempontot mindenkor szem előtt tartsa. Mindenek felett fontos nekünk az Úr győzelme. Nem egyházi és magyar megmaradásunk a célunk, ha-

nem, hogy Isten dicsősége minél inkább nyilvánvalóvá legyen rajtunk keresztül, bárhol, ahová állít bennünket az Úr. Viszont miután a mi Urunk ezen a közösségen keresztül ébresztett fel bennünket és áldotta meg életünket, itt akarunk megmaradni mindvégig. Aki ezekben egy velünk, az vegye a fáklyát és harsogjanak a trombiták, aki pedig nem egy ebben a dologban, az álljon félre, mert rendbontókra, bizonytalanul tipegőkre nincs szükség az Isten országáért folytatott küzdelemben.

Mi az Úrnak akarunk dicsőséget szerezni, nem magyarságunknak; az Úrnak és nem egyházi szervezeteinknek; az Úrnak és nem a Bethániának, az Úrnak és nem mi magunknak, miután azonban ez alatt a zászló alatt hivattunk el a szolgálatra, ez alatt akarunk megmaradni és akik ebben a jelszóban, hogy: az Úrért és Gedeonért! — egyek velünk, azokkal hisszük, hogy együttesen diadalra segít bennünket az Úr.

Gedeon történetéből még azt jegyezzük meg, hogy mindenki ott állott a maga helyén a tábor körül. Keresztyén szövetségesek, álljatok ott a magatok helyén és hangozzék a kiáltás a mi ajkunkról: „Az Úrért és Gedeonért"!

SZIKSZAI BÉNI.

Dél

A makói közösségben Jeney László és Haluska János testvéreink munkálkodnak. Haluska Jánost a makói közösség lelkiszolgálatra alkalmazta és ő kiváltképpen Makó környékén és a tanyavilágban szolgál. Szőregen, Deszken, Újszegeden, Rákostanyaközpontban végeztek vagy végeznek munkát. Kiszombor, Püspöklelle, Földeák szintén nyernek az általuk hirdetett evangéliumból. Jeney László testvérünk ötnapos evangélizációs szolgálatot végzett Szegeden. Február 2-án Makón egésznapos csendesnapot tartottak és megtapasztalták az Úr áldásait.

Hódmezővásárhelyen Szikszai Béni és Bíró Sándor voltak evangélizáción; azt megelőző héten Kis Antal Jenő debreceni testvérünk végzett ott egyhetes evangélizációt. A két egymásra következő evangéizáció gyümölcseként imaközösség alakult. Az a reménységünk, hogy együtt is maradnak az Úr dicsőségére és neve magasztalására.

Szentesen és Csongrádon Kis Antal Jenő testvérünk végzett evangélizációs szolgálatot. Mindkét helyen megmutatkoztak a Lélek áldásai.

Dévaványán házi istentiszteleteket tartanak. Utcánként olyan nagy érdeklődés mellett, hogy olykor nem is lehet csak az utca egyik felét meghívni, mert nem férnének el másként. Vad Ferenc és Gellért Margit testvérünk szolgál ott. Utóbbi ott töltötte a telet.

Ebbe a csoportba kell sorolnunk Karcagot, ahol újra kérték a Bethánia központhoz való csatlakozásukat és hisszük, hogy az elszáradt csontokat megeleveníti Isten Szentlelke.

Abonyban evangélizációra készülnek húsvét hetére. A szolgálatokat Borbély Béla testvérünk vállalta.

Keleti CE

Isten kegyelméből sok helyütt halad a munka. — Vántus András testvérünk több hetes körútat tett Iskolákban vagy házaknál szolgált az Igével. Mindenütt nagy volt az érdeklődés. Emlékezzünk meg öreg testvérünkről és kérjünk még másokat is, akik Istentől kapott világosságukkal ébresztgetik **népünk nagy lelki álmát.**

— Vaján esténként három helyen van házi istentisztelet. Különösen az Újtelepen nagy az érdeklődés.

— Mándokról járnak Tiszabezdédre, Lónyára, néha Tiszakerecsenybe és Komoróba. Itt is igaz, hogy a munka sok és a munkás kevés.

— Kisvárdán is szeretnénk egy könyvkereskedést nyitni, hasonlót a mátészalkaihoz. Segítsetek az imádkozásban, hogy megkapjuk az alkalmas helyiséget és vezetőt is.

— Demecseri árvaházunk ez évi igéje: „Veletek vagyok minden napon." Máté 28 : 20. Jelenleg hat fiunk van. Isten megható szeretettel gondoskodik. Fazekas Judit testvérünk napról-napra előre haladva a konyhaművészet titkaiba irányítja a fiúk testi és lelki növekedését. Közben Fühl Teréz testvérünk a környéken végez lelkimunkát.

— Tiszakerecsenyben telepedett le Vadászi Erzsébet testvérünk, aki eddig Budapesten a Bethánia központban gyakorlaton volt és most a környéken lelkimunkát végez. Áldjátok az Urat ezért a lehetőségért.

— Visky Ferenc testvérünk néhány nehezen elérhető helyen szolgált az Igével.

— Nyírmeggyes a mátészalkaiak új munkaterülete. Adjon az Úr Jézus gazdag vetés után bőséges aratást.

— Február 2-án a CE-szövetség alapításának 65. évfordulóján sok helyen megemlékezés, imaóra volt. Nyíregyházán nagy szeretetvendégséget tartottak. Isten megáldotta az Igét és a testvéri együttlétet.

— Debrecenből az ifjúság kijár a környező falvakba és az Igével szolgál.

— Nyírjákón nagy az érdeklődés. Legyen ebben a faluban naggyá Megváltónk szeretete!

— Nagyecseden Törő Margit testvérünk hónapok óta munkálkodik. Itt néhánynapos evangélizáció is volt, ahol Borbély Béla szolgált.

— Mátészalkán január végén volt a bibliaiskola. 22 helyről 44-en jöttek össze. A helybeliekkel együtt mintegy hetven résztvevő volt. Megengedte Isten, hogy esténként a gyülekezet számára evangélizáció is legyen. Habár különösen a férfiak részéről alig volt érdeklődés, mégis láthattuk az evangélizáció áldásait felszabadult egyéni életek bizonyságtételében. A gyülekezet lelkésze, dr. Kincses Endre, három alkalommal szolgált közöttünk. Áhitatokat tartottak: Vántus András, Jánoszky Ilona, Visky Ferenc, Bütösi János és Adorján Gusztáv. Előadásokat és az esteli szolgálatot Szikszai Béni vezette. A többi alkaommal Borbély Béla szolgált. Drága alkalom volt ez, részint a szolgálat egyes területeire világított rá az Úr, részint komolyabbá tette számunkra az Igét és az Ige Urát. A záró-úrvacsorán pedig nyilvánvalóvá lett Megváltónk halála hirdetése közben, hogy nincs miért csüggednünk.

— Legutóbb 18 helyen fordultam meg néhány napra. Reggelenként a közösségekkel merültünk el az Igében, esténként pedig evangélizáció volt. — A fentiekkel nincs szándékunkban a dicsekedés, mert mi dicsekedésünk tárgya a mi megfeszített Megváltónk, csak azt szeretnénk máshová elüzenni, hogy élünk és mozgunk itt Keleten.

— Házasságkötés: Mándokon: Szeles Sándor és Oláh Zsófia; Vaján: Takács György és Kovács Ilonka; Sipos Sándor és Gábor Elvira szövetséges testvéreink áldották meg házasságukat. „A szeretet soha el nem fogy." I. Kor. 13 : 8.

— Eljegyzés: Visky Ferenc ref. s. lelkész és Sollich Júlia; Szabó Sándor és Korláth Júlia szövetséges testvéreink eljegyezték egymást. „Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel." Zsolt. 100 : 2.

Borsod

Országos viszonylatban Borsodot látogatták mostanában leginkább munkásaink. Kutassy Béla két körútat is tett s tapasztalata szerint az éhség mindenütt feltünő az evangélium után. Nekem is hasonló élményem volt a tiszakeszi evangélizáción. A szomjas, becsapott emberi szív mohó vággyal ragadja meg az alkalmakat, ahol Isten szíve dobogását hallgathatja. Áldjuk érte az Urat!

Ezt láttuk a hejőcsabai ifjúsági konferencián is március 15—17-ig. A hűvös idő ellenére is 15—17 környező helységből jöttek össze az ifjak. Nem kell az evangéliumnak idegen cégtábla. Megfogja őket az Ige, ha a Szentlélek tüzesíti élővé. Különös örömünk volt, hogy a fiatalemberek száma napról napra nőtt s a záróösszejövetelen többen tettek bizonyságot arról, hogy Krisztusnak kívánják szentelni az életüket. A szolgálatokat Borbély Béla, Bütösi János, Gretzár Margit, Kutassy Béla és Zsombok Margit végezték. A konferencia megnyitásakor a miskolciak előadták „A bárka elment" c. színdarabot.

Külön öröm volt a számunkra a hejőcsabai gyülekezet meleg vendégszeretete, friss lendülete és megújuló egyházi élete. Úgy, hogy megérlelődött bennünk a gondolat, hogy a borsodi körzeti konferenciákat ezután is Hejőcsabán lesz a legalkalmasabb tartanunk.

Március 31-től április 7-ig Mezőcsáton lesz evangélizáció. Hisszük, hogy az Úr Borsodban is új fejezetet akar nyitni közösségünk életében: a megújult, életesebb, munkásabb keresztyénség fejezetét.

Bütösi János.

Budapest

Hosszú pangás után végre Isten kegyelmes volt hozzánk és megtöltötte az egyébként kiépített szervezetet Lélekkel is. Elkezdte közöttünk az ébresztés munkáját, egyenként vezetett bennünket megújulásra és ezt a munkát tovább is végzi. Ilyen részben megújult, részben pedig megújulás után sóvárgó szívvel várta a budapesti szövetség az evangélizációt, amelyet dr. Szabó Mihály testvérünk végzett kilenc napon keresztül a központban. Csodálatos volt, ahogy jöttek az emberek, ahogy hangzott az Ige és ahogy megújított bennünket a Szentlélek. Nagytermünk újra zsúfolásig megtelt. Igy mehettünk át az alliance-konferenciára, melyre vidéki testvéreink közül is feljöttek egynéhányan Miskolcról, Lébényből, Győrből, Ceglédről, Abonyból, Makóról, Ófehértóról, Vásárosnaményból és Noszvajról. Más gyülekezetbeli hívő testvéreinkkel együtt mindig gazdagabban tapasztaltuk, hogy közöttünk van az Úr a Naputcai baptista imaház falai között, ahol a konferenciai közösséget úrvacsorai közösség fejezte be. A konferenciai előadásokat dr. Kiss Ferenc, Szécsey János, dr. Somogyi Imre, Bányai Ferenc, Ungár Aladár, Tomi József, Pap Kálmán, Farkas József, Vida Sándor, dr. Takács László, Bütösi János és Szikszai Béni látták el.

Bibliaórai közösségeink vannak a város különböző pontjain, azontúl Leányfalun, Pomázon és Kispesten. Budapest evangélizálása minél szélesebb körben, a nyomorúságba jutottak lelki megsegítése az, amit szívünkre helyezett az Úr és hisszük, hogy végzi is rajtunk keresztül az evangélizálásnak és az ébresztésnek ezt a szolgálatát.

Különféleék

Régi mulasztásunkat szeretnénk pótolni, amikor több mint egy esztendő multán most emlékezünk meg róla, hogy *Vajda Istvánné* testvérünk, aki sok esztendőt töltött betegágyban, még a mult év februárjában elköltözött dicső Urához. Életével még betegsége idején is sokak számára lehetett áldás, mert akik őt betegágyánál felkeresték, mindenki számára volt valami vígasztaló, bátorító igéje. Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg!

Nagy László ref. lelkész, özv. Nagy Istvánné kisújszállási lelkipásztorné fia, szintén elköltözött e földi térekről, hogy a tulsó parton szolgáljon tovább a mi Urunknak.

Egész szívet adj neki.

„Nem tér vissza Egyiptom földére, hanem Assíria lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni." Hós. 11 : 5.

Isten hívő népe sokszor bírja a megváltás tényét, de a megváltott élet nagy erőivel nem rendelkezik.

Sok örömtelenség és erőtelenség jellemez bennünket. Miért? — Hátunk mögött van Egyiptom, a bűn láncai közül kijöttünk, de sokrendbeli engedetleség miatt nem vagyunk egészen Krisztus királysága alatt. Ezért nem tör fel boldog önfeledten egyéni és közösségi életünkben egyaránt, hogy az Úr örömére szabad és lehet élni. A testi vágyak, kívánságok elnyomják a Szentlélek figyelmeztetéseit és megerötlenítik a kijelentés komoly voltát. Ezért lehetnek áldatlan csendesórák, értelmetlen bibliaszakaszok.

Asszíria királysága jelenti a Jézus uralma helyett betolakodott erőket.

Egyiptomból szabadult ifjúságunk, nincs ott életedben az idegen uralkodó? A nehezebb életkörülmények által, vagy a szerelem területén hányszor elsodortattak! Mert nem helyezkedtek egészen Jézus uralma alá. Pedig az Ő elhívása életünk boldogsága is. Ne akard magad biztosítani az élet sikerét! Emeld fel fejedet a Megfeszített felé, hogy valaha is el ne sodorjon a csalárd szív és a test kívánsága!

A bűn Egyiptomából szabadult férfiak és nők, akik sokszor sajnálkoztatok azon, hogy nem ifjúkorban ébredtetek fel, nincs-e ott a test és világ a ti éltetekben is? Nem lehetne mondani, hogy nem imádkoztok, nem hisztek, egy kicsit nem adakoztok, de kérdem: nem lehetne életünk, hitünk és adakozásunk által nagyobb az Úr dicsősége? Minden bizonnyal! Az út, amely idevezet: a hívők bűnbánata és megtérése. Áldott alkalom az, amikor a keresztyén ember is meglátja hívő élete bűneit és keresi belőle a gyógyulást.

Szabad Egyiptomból, a bűn szolgaságából, az ígéret Kánaán földje felé áldott csendesórák, szolgálatok és buzgó adakozások közepette a Bárány Jézus véres zászlaja alatt haladnod!

Jöjjön hát az ébredés, jöjjön Jézus! Adjon ébredést! Jöjj áldott Bárány és adj előbb a hívőknek alázatos megtérést nevedért és dicsőségedért!

B. B.

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
143 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

A Bethánia Egylet 1946 III. negyedévi körlevele

E körlevelet szívesen megküldjük mindenkinek, akik szolgálatunk után érdeklődnek. Közösségünk tagjai terjesszék.

Missziói munkaterv 1946-47. évre.

1. EVANGÉLIZÁCIÓK: Abaújszántó (Borbély Béla), Berettyóújfalu (Bütösi János), Budapest, Bethánia (?), Cegléd (Dr. Kálmán Sándor), Dévaványa (Kiss Antal Jenő), Gégény (Bütösi J.), Hajdúböszörmény (?), Hajdusámson (Erdélyi János), Hapduszoboszló (Szabó Mihály), Kemecse (Borbély B.), Kisgyör (Erdélyi J.), Kisvárda (Szücs T.), Makó (Borbély B.), Mándok (Kiss A. J.), Mezőcsát (Kiss A. J.), Mezőtúr (Kiss A. J.), Miskolc (Szabó M.), Nyírbogát (Sréter F.), Nyírkércs (Erdélyi J.), Nyírtass (Kutassy B.), Ófehértó (Jeney L.), Panyola (Kutassy B.), Pap (Erdélyi J.), Porcsalma (dr. Kálmán S.), Ramocsaháza (Erdélyi J.), Sátoraljaújhely (Szikszai B.), Szabolcsveresmart (Bütösi J.), Szeged (Szabó M.), Szentes (Jeney L.), Tótvázsony (Bütösi J.), Tiszabezdéd (Borbély B.), Tordas (Borbély B.), Tószeg (Borbély B.), Újpest (Szikszai B.), Vasmegyer (Erdélyi J.).

Ezektől függetlenül a Tiszántúli Egyházkerület missziói bizottsága által kijelölendő helyeken.

2. KONFERENCIÁK: *Vaja*, szept. 7—9. (rendezi Borbély Béla, Nyíregyháza, Józsa A. u.); *Miskolc*, szept. 29—okt. 1. (rendezi Bütösi J. Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.); *Debrecen*, okt. közepén, (rendezi Szabó Mihály, Debrecen, Arany János u. 34.); *Abony*, okt. 31. (rendezi Bütösi J.); *Kisvárda* okt. 31. (rendezi Borbély B.); *Budapest, szövetséges konferencia* november végén, *evangélizáló konferencia* március végén (rendezi Szikszai Béni); *Hejőcsaba*, febr. elején (rendezi Kutassy Béla, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.); *Makó*, febr. végén, (rendezi Jeney László, Kiszombor.); *Nyíregyháza*, április elején, (rendezi Batár József, Nyíregyháza, Szarvas-u. 78.).

3. HELYI KONFERENCIÁKAT minden közösség saját hatáskörében rendezhet.

Naptárrendelők figyelmébe!

Szeptember hó második felében már kapható lesz az 1947. évre szóló bibliaolvasó naptár. Új cím alatt hagyja el a nyomdát. A következő évfolyam címe:

UTITÁRS. (Áhitatok az 1947. esztendőre.)

Ára 10.— forint.

A naptárt kizárólagosan a pénz előzetes beküldése ellenében küldjük. Sem előjegyzést, sem bármily más rendelést a naptárra nézve figyelembe nem vehetünk a pénz beküldése nélkül. Engedményt kizárólagosan csakis iratterjesztésnek adunk. Tíz példány megrendelése esetében a portót és a forgalmi adót nem számítjuk fel. Tíz példányon alul 1 példánynál —.80, 2—4 példánynál 1.80, 5—9 példánynál 3.10 forintot kérünk még a naptár árához hozzáadva a szállításra és forgalmi adóra beküldeni.

Szárnyas harangok

A tábor alatt érdekes álmom volt. Átrepült a völgyünk felett egy óriási, kiterjesztett szárnyú galamb. Szájában hozott valamit, házunk előtt leejtette és leesés közben fehér liliomként hullott alá, majd pedig földet érve, gyönyörű művű szárnyas haranggá változott. — Így jöttek a Szentlélek által hozottan a konferencia résztvevői, hogy Jézus vérében megmosódva szárnyas harangokként vigyék szerte a drága hírt. Kilencven helyről jöttek, kilencven helyre mentek széjjel. Hangozzék fel minden helyen ajkukon a bizonyságtétel! Szállj szerte hír e föld színén: Isten szeret!

Szárnyas harangok! Zengjétek szerte az országban, hogy mit akarunk! Teleharangozni ezt a földet Isten nagy szerelméről, melyet Jézus Krisztusban mutatott meg a Golgotán. Zendüljön fel mindenütt, hallja meg minden szív, hogy: Isten szeret!

„Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát!" Hallják meg sokan a Lélektől fakadt bizonyságtételeket, siessenek minél többen hajnalpír méhébe öltözve az Úr sereggyüjtésének nagy napjára.

Csak csengjen-bongjon a harang! Zúgja vésztjóslóan a bűn folyamának vad áradását! Zengje, zúgja: „Aki az Úré, ide hozzám!" Gátra!

A kristályosodások csodás idejét éljük. Vége a mázolásnak. Legyen végre nyilvánvalóvá, kik az Úréi, kik adták szívüket Néki, kik akarnak Jézusnak szolgálni! A meglapulók, a kétkulacsosak, a küszöbön ugrálók, a kétfelé sántikálók hallják meg a harang szavát: az Úr kegyelemre, az Úr ítéletre hív!

Isten legyen irgalmas, nehogy nyelv nélküli harangok legyünk! Harangok, melyek nem zengik, nem zúgják Isten szeretetét és nem hívják fel a figyelmet a bűn sodró árjára. Halld meg az Ige figyelmeztetését: „Ha hitetlenkedünk, Ő hű marad,

ő magát meg nem tagadhatja!" Kételkedéstől tántorgó térdeinket erős karjai fogják fel, kihült szívünket az Ő forró szerelme hevíti lángra.

Ha azonban megtagadjuk, Ő is megtagad. A nyelv nélküli harangok sorsa a kivettetés. Szárnyas harangok, hangozzék szerte a drága hír: Bús szív, ne sírj, szeret az Úr; e drága hír örökre új!

Szikszai Béni.

Minden után felül áll:

hogy: *Luthert és Kálvint Istentől adott tanítómestereinknek fogadjuk el, a hit mértékének mégsem őket tartjuk, hanem a Szentírást. Így ha tévednénk is, még mindig jobb első kézből, mint másodkézből tévednünk.*

hogy: *aki az Urat engedelmesen követi, az az iránta való engedelmességet nem teheti függővé családi kötelmektől sem.*

hogy: *hívő ifjú nem köthet házasságot hitetlennel. Ez az egyetlen vegyesházasság, amit az Írás ismer, de tilt is.*

hogy: *CE-szövetséges csak az lehet, akinek üdvbizonyossága van.*

hogy: *nem a CE-szövetség az Isten országa, de a CE-szövetségesek számára elsősorban és mindenekfelett ez a terület és szervezet az, ahol Isten országáért dolgoznak.*

hogy: *nem CE-szövetséges az, aki a közösség összejöveteleit rendesen nem látogatja.*

hogy: *amíg saját közösségemben elvégezetlen feladatok vannak, hűtlenség volna másutt dolgoznom.*

hogy: *a CE-szövetséges személye szövetséges voltától el nem választható. Ahol CE-szövetséges van, ott ha még nincs, akkor lesz CE-szövetség.*

hogy: *Isten Igéje hangsúlyozza a világtól való elszakadást és a világgal való keveredést választottai életében mindig súlyosan kárhoztatja.*

hogy: *nem tekintjük idvességszerzőnek, sőt még jócselekedetnek sem, ha tagjaink az öltözködésben, szórakozásokban, hajviseletben, stb. közösségi meggyőződéseinkhez igazodnak. Másokat ettől eltérő vélekedésükért nem kárhoztatunk, de állítjuk, hogy Isten parancsára kívánjuk meg ezt tagjainktól s az Úr — még ha csupán a közösségi fegyelemért engedelmeskednek is e kérdésben — magáért a közösség iránti engedelmességért megáldja őket.*

hogy: *a szívből, melynek a világ felé nyitott ajtaja van, a huzat kilopja a Szentlelket.*

hogy: *bűneikben kínlódó lelkeket akarunk Jézushoz vezetni és távol áll tőlünk minden egyház-politikai vagy társadalom-politikai törekvés.*

hogy: *minél komolyabban vesszük az Úr Igéjét, annál több gonosz rágalmat költenek ránk az Ő nevéért.*

hogy: *senkit sem hívunk magunk közé, de aki jön, azzal a tudattal kell jönnie, hogy a közösségi elveket és fegyelmet magára nézve kötelezőnek vállalja.*

Imádság Alcsút után.

Uram, ott voltál közöttünk, hatalmasabban és csodálatosabban, mint máskor! Áldunk érte Téged! A Mária-völgyben felvontad sátorodat és naggyá tetted a nevedet. Igaz, a Te neved nagy odafönt a tieid előtt mindenkor és nagy lesz majd mindenekfelett itt is. Mi újra és újra az eget kémleltük és figyeltük, hogy talán még a mennyei énekkar hangjait is meghallhatjuk.

Te szóltál az előadásokon. A négy táboron és az ifjúsági konferencián drágagyöngyeidet Te tártad ki. Séba királyné-asszonya kíváncsiskodásával merültünk Igéd fölé, hogy könnyes szemek énekeljék: Felét sem mondták el nekem, hogy mennyi szeretet, felét sem mondták el nekem, Ő tisztává tehet! Te szent vagy és hívtál a szentség útjára. A Néked letett életeket kedveltetted meg. Majd a Szentlélek hatalmas munkája mutatkozott meg egy másik csoport előtt. Igen, megfeszített Jézusunk, Téged dicsőít a Lélek és éppen azért tárt fel bennünk nagy hiányokat, kirívó bajokat, hogy Te légy az egyetlen, hogy szerelmed kiáradását semmi se gátolja meg. Te arra a turnusra is gazdagon jöttél el, ahol kevesen voltunk, mert Te nem a kevéshez mérted ajándékaidat, a megtért élet boldog következményeit, hanem szíveink elesettségéhez. Csak Te tudsz ilyen Isten lenni, Rajtad kívül nincs senki más!

Te segítetted el azt a közel ötszáz fiatal lelket is az ifjúsági konferenciára. Mi csak csodáltunk Téged, hogy ennyinek volt elegendő hely és élelmezés. De tudjuk, hogy a lemaradt 380 jelentkező és a többi fiatal testvéreink, akik még csak nem is jelentkezhettek külső akadályok miatt, sok felébredt öregebbel együtt több helyen ebben az országban Nálad könyörögtek érettünk. Te pedig hallgattad őket. Uram, Alcsúton sokan találkoztunk. Hitünk, hogy nemcsak az előadást hallgatók vették az áldást, hanem a velünk lélekben együttérzők is. Áldd meg nagyon az imádkozókat és adj nékik oly belső örömet, hogy közellétednek édességét semmi se felejtesse el!

Te tártad fel az ifjúság előtt, hogy micsoda az ember élete. Azután megrendítően láttuk, hogy csak egyedül Te fordíthatod el az Atya ítéletét rólunk. Te tetted fel a kérdést, mondva a sok fiú és leány nevet, hogy: Szeretsz-e engem? Olyan ellenállhatatlan voltál, olyan erős, olyan hódító, hogy tizek és tizek álltak fel és mondták meg, hogy szeretnek Tégedet. És Te jól tudod Uram, hogy a fiúk hogyan álltak fel: fiúk, a Te drága kincseid, szemünk fényei! Uram, Te olyan erős és olyan vonzó tudsz lenni! — A reggeli bibliaórák áldásait, közvetlenségeit is köszönjük. Köszönjük, hogy Te nem Ábelt, azt az igazat tüntetted ki megszólításoddal, hanem azt a gyilkost, Kaint. Ezért várhattuk, hogy minket is megszólítasz. Nem is hagytál bennünket a magunk nyomorúságaiban. Arra a kérdésre pedig, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el

engemet!?" — Te láttad, hogy nem tudtunk mást tenni, mint mi feleltünk meg, közülünk nagyon sokan: érettem, miattam, helyettem!

Te áldottad meg az ünnepélyt is. Öreg és fiatal beszélt ott Rólad, hogy életet és békességet jelentesz számukra. Ott bontakozott ki előttünk a CE-zászló is, amely alatt Éretted és az egyházért való megújított fogadalmunk újra elhangzott. Fogadd el a letett életeket, az új elhatározásokat és adj győzelmet dicsőséges nevednek bennünk. Kilencven helyről jöttünk össze, hogy majd egyszer felettünk is elhangozzék: ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból.

Te voltál ott, Jézus, a táborozáson; mintegy százhúszan zártuk azt be; hívtál, szerettél minket továbbra is. Mi, akik várjuk a nagy által is elhozhatod, ha akarod. Hozzad Uram, hozzad ennek a nemzedéknek az életében, hozzad úgy, hogy az előörsökbe áldozatot hozhassunk és áldozatul eshessünk! A Timótheusi levélben Te adtál gyakorlati tanácsot; Te mutattad meg Magadat szomjazó Istennek, hogy a szomjas ember minden vágyakozásával Hozzád meneküljünk. Légy áldott Jézusom a letett kövedrekért!

Uram, kinek a gondja volt az, hogy a konferenciai napok alatt a leggyönyörűbb idő volt? Miért nem jöttek el az esős napok néhány nappal hamarább, mint ahogyan eljöttek? Ki adott vasúti kocsikat? Ki rendezte az anyagiakat úgy, hogy látnunk kellett, ezt nem emberek cselekedték?! Ki rakta tele gyümölccsel fáinkat? Ki őrzött meg démoni lelkek megzavarásától, vagy nehéz betegségtől? Kicsoda? Te voltál egyedül! Te küldted a kenyeret, Te küldted az adományokat, hogy minden a legalkalmasabb időben használódjék fel. Mennyiszer gondoltam, hogy bűneim miatt másokat is megrontasz, de nemhogy másokat nem rontottál meg, hanem magamat is megújítottál. Bűnösök barátja, légy áldott!

Légy áldott azért a kegyelemért is, hogy háromszor élhettünk a nyár folyamán az úrvacsora áldásában. Köszönjük azt a drága szentséget, ahol különösen szívedhez láncolsz és bizonyossághoz juttatsz.

Uram, akik áldás nélkül mentek el, akik nem tértek meg, azokat ne felejtsd el! Tekintetünk elfelejti arcukat, megromlott szívünk elhanyagolja hordozásukat, Te, aki mindenha élsz, esedezz érettük!

Te tudod, hogy a következő időkben kétszerannyi fiatal testvérünkkel szeretnénk áldani Téged. Ha Tőled való, akkor segíts elérni a lehetőséget! Indíts imádkozásra, Veled való közös munkára felébredt szíveket, indíts adakozásra testvéreket! Drága Jézusom, segíts sokakkal megérteni, hogy csak egy földi élet van és abban csak Te lehetsz egyedül középen. Köszönöm a testvérek segítő, elhordozó szeretetét, feleségem imádságait, szolgálatra való bátorításait. Köszönöm Néked, Uram, a pionír-munkát végző közösségünket, ahol csak Téged akarunk, Jézust, a Megfeszítettet!

Alcsúton lélekben felállítottuk a Reád emlékeztető emlékkövet. Isten Báránya, mi Urunk Jézus Krisztus, bűnösök barátja, áldott légy ezért már itt közöttünk és bennünk! Ámen. *Borbély Béla.*

Beszámoló

a debreceni evangélizációs konferenciáról.

A Tiszántúli Református Egyházkerület csaknem egy éve foglalkozik már az evangélizációs munka intenzívebb megindításának gondolatával. Hovatovább lehetetlenség ugyanis a reálisan látó embernek észre nem vennie, hogy egyházunk külső és belső helyzete egyaránt aggasztóan komoly s a megtartatásra és megújulásra nincs más lehetőség, mint az Evangélium egyszerű és világos hirdetése. Ezt a célt kívánta szolgálni az Egyházkerület azzal is, hogy augusztus 7—9-ig megbeszélésre hívta össze mindazokat a személyeket és munkaközösségeket, amelyek az evangélizációs munkában érdekeltek lehetnek. A Bethánia Egylet nem zárkózott el a meghívás elől, sőt a munka terhét hordozó képviselőinek részvételével kívánta megbizonyítani azt a tényt, hogy felelősséget érez minden kezdeményezés iránt, ahol bűnös lelkek megmentését tűzték ki célul s különös örömmel és felelősségérzettel siet szolgálni ezen a téren akkor, ha a kezdeményezés az egyház hivatalos vezetőitől indul ki. Mi egyházunk felépülését imádságos szolgálatkészséggel szeretnők hordozni és munkálni.

A megbeszéléseken kiderült, hogy mennyire a kezdet kezdetén áll még a mi magyar református egyházunk az evangélizációs munkában. Fogalmi ellentétek, elvi tisztázatlanságok, tapasztalati tájékozatlanságok kerültek elő lépten-nyomon. Sajnos, volt alkalmunk a pártoskodás villódzó fényét is látnunk, meg a köppenyforgatók gerinctelenségét, a muszájnak engedelmeskedők meghunnyászkodását és a helyzetet nem ismerő vakok néma tiltakozását. Annak azonban őszintén örültünk, hogy a megbeszéléseken több izben is volt alkalmunk bizalommal és őszinte nyiltsággal feltárni látásainkat, meggyőződéseinket, tapasztalatainkat azok előtt, akik eddig talán mindig csak másoktól nyertek felőlünk megbízhatatlan és eltorzított információkat. Elmondhattuk, hogy a most szóban forgó evangélizáción mi sem érthetünk mást, mint a bűnös lelkek Krisztushoz való vezetését és veszedelmesnek látjuk ezt a célt bármi mással megosztani vagy összekeverni. Elmondhattuk, hogy az evangélizációs munkában elsőrenden látjuk fontosnak az Úrtól küldött munkást, valamint az elő- és utómunka biztosítását, mert enélkül a legjobb szándékú próbálkozás is csak kudarccal végződhet. Megvallhattuk azt a meggyőződésünket, hogy ha komoly felelősséget érez egyházunk a felébredtek iránt, akkor egyelőre nem „spórolhatja" meg az egyesületi keretet: az egyházat az egyházban. Ha valaki előítéletek nélkül merte ezeket a megnyilatkozásainkat hallgatni, meggyőződhetett róla, hogy állásfoglalásainkban nem bakafántoskodás vagy oktalan különcködés vezet bennünket, hanem Urunkhoz és kijelentéséhez való feltétlen hüség. Ha harcolunk, nem egyéni vagy egyesületi érdekekért küzdünk, hanem azért, mert az Evangélium tisztaságát, a kereszt fényét, az üdvösségben járók útját látjuk veszélyeztetve. Mi valóban Krisztusért és az Ő egyházáért kívánunk élni

és halni. — Tapasztalnunk kellett ugyan több izben is, hogy ezt a mi őszinteségünket és bizalmunkat a jelenlevők a legtöbbször nem viszonozták hasonlóval, hanem inkább csak diplomatikus elhallgatásokkal és illuzórius engedményekkel, mi mégis a konferencia egyik legjelentősebb eredményét ebben látjuk. Az tudniillik már csak gyakorlati tükröződése mindennek, hogy a most meginduló őszi evangélizációs hadjáratban erőinkhez mérten, sőt erőnk felett is felajánlottuk szolgálatainkat a Tiszántúli Egyházkerületben. Nem mi vonakodtunk eddig sem ettől. Hiszen számunkra az apostol feladata volt az irányadó: „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. Azért ami rajtam áll, kész vagyok néktek is... az evangéliumot hirdetni." (Róma 1 : 14—15., Kol. 1 : 28., Máté 28 : 18—20. stb.)

A debreceni megbeszélések eredményének lemérésénél nem szeretnénk sem vakoknak vagy háládatlanoknak, sem pedig elvakítottaknak vagy naívoknak bizonyulni. Tudjuk, hogy jelentős lépés volt ez a multhoz viszonyítva s türelmetlenség lenne ennél sokkal többet követelni, de azt is tudjuk, hogy csupán csak ígéretes próbálkozás, örvendetes haditerv-készítés volt ez, amelynek a gyakorlati kivitele csak ezután következik és egyelőre nem tudhatjuk, mit fog ebben nyilvánvalóvá tenni előttünk az Úr. Tudjuk, hogy nagy dolog, amikor püspök, professzorok, egyszerű lelkészek és nem lelkészek együtt tudnak tusakodni az egyház megújhodásáért, de arról is meg vagyunk győződve, hogy szükség parancsolta egység volt ez s hátra van, hogy a Lélek tegyen egyekké bennünket hitben, reménységben és szeretetben. Tudjuk azt is, hogy sokak szívügye ez a kérdés a hivatalos részen is, de arról is meg vagyunk győződve, hogy kerületi viszonylatban igen erős ellenállással és értetlenséggel is kell számolnunk, amelyet erővel és hatalommal összetörni nem Isten Lelke szerinti megoldás lenne. Egyszóval Isten iránti hálával láttuk, hogy az ébredés hajnalpirkadásáról adott jelt Isten Debrecenben is, de azt is látjuk, hogy nagy és súlyos feladatok megoldása áll még előttünk, hogy Isten Szentlelke végigzúghasson a meggyötört magyar földön. A Bethánia népe adjon hálát az Úrnak, hogy az egyszerű Evangélium mellett való megmaradásunk helyességét újólag is igazolva láthattuk Debrecenben, de tanulja meg az idők jeléből, hogy elmélyedésre, megtisztulásra, nagyobb felelősségérzetre, éberebb vigyázásra és esengőbb imádkozásra van szükségünk, ha nem akarjuk, hogy zászlónk meghazudtoljon bennünket: Krisztusért és az Egyházért!

Bütösi János.

Egyéb.

Pál a korinthusiaknak nem tudott másról szólni és nem is akart másról bizonyságot tenni, mint a Krisztusról, a Megfeszítettről. Nem volt egyéb mondanivalója. Pedig ha valaki az apostolok közül tudott volna egyébről szólni, akkor ő igen. Ha valaki tudott volna bölcseségről, utazásról, törvényről, az ősöktől kapott drága hagyatékról beszélni, akkor ő igen. Ha valakit izgatott volna népének élete, népének e földön való elhelyezkedése, akkor őt igen. És a szörnyű, égő világban, a változó társadalmi helyzetben, világrészek számára éppúgy, mint kicsi faluk számára, görögnek és zsidónak nem volt más mondanivalója, mint ez az egyetlen egy: a megfeszített Krisztus. Pedig az egyéb öt is izgathatta. Mert ő is ember volt, mert ő is egy fajhoz tartozott, néki is voltak kérdései; de Krisztusban, a Megfeszítettben, olyan győzelmesen látta a kibontakozást, az életet, hogy az egyéb az mindig másod és harmadrendű kérdéssé változott, az egyetlen egy mellett.

A mai felébredt keresztyénséget is sok minden izgatja. Nap mint nap jönnek hírek innen és onnan, egyházi dolgokról, nagy elhatározásokról. Felébredt és fel nem ébredt embereket egyaránt betöltenek az e világi dolgok. Régi keresztyéneket megingat a mai élet sok megnyilatkozása, mint hogyha az egyéb fontosabb lenne, drágább lenne, mint az egyetlen egy. Elgondolom, hogy izgathatta Pál apostolt is sok látott, tapasztalt dolog, hogy foglalkoztathatta szívét népe életének megoldása, hogy fájhatott néki sok időszerű seb, de látta, hogy ezeket az ő jószándéka, aggodalma, töprengése nem oldja meg, hanem egyedül csak Ő, Isten drága Báránya, aki megfeszítettetett.

Valahányszor az egyéb előtérbe kerül, mindannyiszor nehezebb lesz a kereszt, fájóbb a seb, keservesebb ez az élet. Mert az egyébben nincsen vígasztalás, mert az egyébben nincsen igazi élet. Csak a Megfeszítettről szóló beszéd, a Megfeszítettben megjelent erőben van kibontakozás s béke.

Ifjaink meglankadása, öregek megfásulása sokszor éppen azért jön el, mert megkopott, megerőtlenedett a Megfeszítettről való beszéd, a Megfeszítettről való bölcseség. Valóban igaz, hogy népünk, mint minden kor népe is, nem ezt a beszédet szerette és kedvelte. Hazugsággal gyógyították és sokszor kedvelte és kedveli a bűnös, hogy magasztalják öt. Amikor pedig a Megfeszítettről van szó, ott nincs egyéni érdekek előtt való meghajlás, fiatalságnak, embernek és sikernek való hódolás, mert itt nincs más, mint porba hajlás, senki tudatunkban Isten hatalmas erejének elfogadása.

Csodálatosan dolgozik Isten körülöttünk. Látom, hogy bennem és bennünk leépíti a földre vonatkozó dolgokat, ábrándokat és magához annál közelebb enged, mennél inkább kisebbedik az egyéb és mennél inkább lesz nemcsak szóvá, hanem életté is a Megfeszítettről való beszéd. Mert a Megfeszítettről való bizonyságtétel nem csupán a prédikációkban akar megnyilatkozni a felébredteknél, hanem a magatartást, a gyakorlati, a mindennapi életben való viselkedést is jelenti ez! Ahogy aggódsz, ahogy kapálod földedet, ahogy gyermekeid körülveszed, ahogy üzletet kötsz, mindenben-mindenben ott van, hogy te az egyebet akarod-e, vagy pedig egyedül Őt. Ahogy vasárnapod beosztod, ahogy adakozol, ahogy felveszed az elesettek gondját, ahogy megosztod falatodat, ahogy szereted ezt a népet, ahová Isten állított, mind-mind elárulja, hogy az egyéb a fontos, vagy pedig a Megfeszített. Mert minden más megtéveszthet, más útra visz, csak egyedül Ő, a Megfeszített mutat helyes útat, tölt be igazi tartalommal és tanít meg meghalni, megfeszíttetni magam és bennem mindazt, ami gát arra nézve, amit az apostol úgy mondott ki, hogy: áldozatot hozok és esem áldozatul.

Nem pillanatnyi fellángolás volt ez az apostolnál, hanem elvégzett dolog. Te mit végeztél már el a magad felébredt életében? Ifjaink vagy öregeink mit döntöttek már, hogy hogyan élik, folytatják hívő életüket? Vajha elvégzett dolog lenne egészen és mindenestől, hogy már itt mindinkább nyomdokaiban járunk, hogy majd odaát annál dicsőségesebben zengjük a Jézus, a Bárány nevét!

Borbély Béla.

Különféleék

Halottaink: Florika Bertalanné, szül. Süközdy Margit kisvárdai szövetséges testvérünk hazaköltözött. Temetését jún. 1-én Bütösi János végezte. — Özv. Szabó Lajosné budapesti szövetségesünk aug. 28-án tért vissza oda, ahol vígasságot és örök örömet találunk. Koporsójánál Szikszai Béni hírdette az Igét.

Eljegyzés: Széll György és Szöllösy Katalin debreceni szövetségesek, Kiss Ender András és Sallay Júlia szigetszentmiklósi szövetségesek, Szalontai Tibor vajai és Boér Gizella debreceni szövetségesek eljegyezték egymást. „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben!" (I. Kor. 16 : 13.)

Házasság: Helmeczy Sándor és Németh Etelka a nyírbátori közösség tagjai házasságot kötöttek. „Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel!" (Kol. 3 : 2.)

Gyermekek: Hejőcsabán Szabó Dánieléknek kisleányuk, Budapesten Lázár Sándoréknak kisfiuk, Szigetszentmiklóson Debreczi Gézáéknak, Orosházán Tömöry Lajoséknak, Dévaványán Vad Ferencéknek szintén kisfiuk született. Rajki Tóth Andrásék házasságát Orosházán, Takács Ferencékét pedig Vaján leánygyermekkel áldotta meg Isten. „Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövendőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám!" (Ésaiás 45 : 11.)

Iratmissziós lapjainkat 12 hétre (vagyis 1947. jan. 1-ig) szeptember hó folyamán szétküldjük mindazokra a helyekre, ahonnan igényüket bejelentették. A lapok ára: darabonként 6 fillér. Az összeget a küldeményhez mellékelt csekklapon kérjük majd beküldeni.

Nyírbogáton Baksay Zoltán tanyáján a nyáron két alkalommal volt egy-egy napos csendesnap a helybeliek és a környéken levők számára.

Dr. Szabó Mihály, a debreceni közösség vezetője nyári szabadsága alatt Nyírbogáton, Nyírjákón, Kántorjánosiban, Vaján és Hodászon szolgált az Igével. Szept. 1-től pedig Szegeden tart egyhetes evangélizációt.

Bütösi János a nyár folyamán a következő helyeken tett látogatásokat és végzett szolgálatot: Nyírbogát, Nyírbátor, Kántorjánosi, Vaja, Nagydobos, Szamosszeg, Panyola, Debrecen, Vásárosnamény, Kislónya, Nagylónya, Tiszakerecseny, Tiszabezdéd, Komoró, Mándok, Kisvárda, Demecser, Gégény, Nyírgyulaj.

Kulassy Béla Borsodban tett egy körútat s meglátogatta a miskolci, kisgyőri, harsányi, szentpéteri, duzsnoki, edelényi, finkei, szendrőládi, hangácsi közösségeket.

Budapesti és környéke részére kétnapos kirándulás volt jún. 29-én és 30-án a Hüvösvölgybe. Rákoscsabán júl. 21-én, Pécelen aug. 11-én, Ráckevén pedig aug. 4-én rendeztünk egy-egy napos konferenciát.

Bethánia könyvkereskedés

Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

kiadványainak árjegyzéke

1946. ŐSZ.

Hitmélyítő, építő könyvek, életrajzok, bibliamagyarázatok és traktátusok.

dr. Antal Géza: A zarándok atyákról (1620—1920.) — — — —.30
Baksay Zoltán: Felette nagy titok — — — — — — — —.50
Baxter—Dr. Czakó: A szentek örökkévaló nyugodalma — — 4.—
Dr. Czakó Jenő: Wesley János naplója — — — — — — 4.—
Czeglédy Sándor: Luther Márton és Kálvin János egymás között —.10
Csia Lajos: A zsidók története — — — — — — — —.20
Erdélyi János: Diákélet Jézussal és Jézus nélkül — — — — 1.—
Farkas János: Vettél-e Szentlelket? — — — — — — — 1.—

KERESZTYÉN SZÖVETSÉG KÖNYVTÁRA:

2. sz. *Túróczy Zoltán:* Bálám görbe útja — — — — —.60
3. sz. *Túróczy Z.:* Ami a világra és a keresztyénségre vár —.60
6. sz. *dr. Czakó Jenő:* A kegyelem munkájának a rendje 1.20
7. sz. *Szikszai Béni:* Halál és azután — — — — — 1.20
8. sz. *Veibahn György:* Hívők jegyessége és házassága 2.—

„MA" FÜZETEI:

Vajda Mária: Miért sirsz? — — — — — — — —.30
Modersohn Ernő: Az élet iskolája — — — — — — — 6.—
—.—: Azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van —.30
—.—: Megőrző kegyelem — — — — — — —.30
—.—: Megjelentve és mégis váratlanul — — — — —.30
—.— Nézz Jézusra! — — — — — — — 2.—
—.—: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában 10.—
Moody: Három prédikáció — — — — — — — —.60

ÖRÖK KÉRDÉSEK:

18. sz. *Vajda Mária:* Isten szeretet — — — — — —.30
19. sz. *Szikszai Béni:* Asszony a bakon — — — — —.30
Piersohn T. Arthur: Müller György — — — — — — 20.—
Roth A.: Stockmayer Ottó élete és tanítása — — — — 10.—
Szántó János: Véletlenül... — — — — — — — —.60
Szikszai Béni: A hívők kísértései — — — — — — — 4.—
—.—: Ahogy a teremtés dala Jézusról énekel — — — 5.—
—.—: Az Ige testté lett — — — — — — —.60
—.—: Hétköznapok dalai (A Zsoltárok magyarázata I.) 20.—
—.—: Jézus a Krisztus (János ev. 1—9. alapján) — — 20.—
—.—: Jézus karjain — — — — — — 1.20
—.—: Jó Pásztor — — — — — — 1.20
—.—: Magyar ugaron — — — — — 6.—
—.—: Mécsvilág — — — — — 12.—

—.—: Szégyent nem vall — — — — — — 2.—
—.—: Szomjazó szív sóvárgása (Zsoltárok magy. II.) — 14.—
Steinberger György: Maradjatok meg az én szeretetemben! — — —.30
Takaró Géza: Savonarola — — — — — — —.20
Ufer-Held Frieda: Az anya a család napsugara — — — — — 6.—
—.—: Csöndes asszonyok, hatalmas asszonyok — — —.30
Würz Frigyes: Munka Isten országában — — — — — — 1.20

Elbeszélések:

A kis Ruth — — — — — — — — — —.80
SUGÁRKÁK:
13. sz. *Oertzen Mária:* Bízom Benned Uram Jézus! — —.30
14—15. sz. Szeret-e azért a Megváltó? — — — — — —.40
Dorn Katalin: A fehér ruha — — — — — — — — 1.—
—.— Kék baba — — — — — — — — —.80
—.— Győzedelmes hit — — — — — — — — —.80
Modersohn Ernő: Az ember fiának napjaiban — — — — — 2.—
—.—: Karácsonyi történetek — — — — — — —.80
Br. Podmaniczky Pál: Az iga — — — — — — — — —.40
—.—: Két fenyő — — — — — — — —.40
—.—: Vihar (12 elbeszélés.) — — — — — — 4.—
Roy Krisztina: Isten nélkül a világban — — — — — — — 1.50
Tavasszal — — — — — — — — — —.60
Szikszai Béni: Anna-Róza — — — — — — — — —.80
—.—: Beppó — — — — — — — 1.—
—.—: Ethé Márton — — — — — — — 2.—
dr. Thaly Lóránt: Eolhárfa (Költemények.) — — — — — 1.—

Énekeskönyvek:

Hallelujah (Evangéliumi énekek gyüjteménye) Szöveges kiadás 5.—
Hallelujah (Evangéliumi énekek gyüjteménye.) Hangjegyes kiadás 30.—
Kis Hallelujah (Vasárnapi iskolák használatára.) — — — — —.80
Új énekek. I. füzet — — — — — — — — —.40
Új énekek. II. füzet — — — — — — — — —.40

Naptárak:

ÚTITÁRS (Áhitatok az 1947. esztendőre.) — — — — — — 10.—

Falimondások, bibliajelzők, levelezőfapok:

Levelezőlapok, színes virág és tájképekkel, bibliai idézetekkel — —.30
Bibliajelzők, színes virágképekkel, bibliai idézetekkel — —.24, —.30
Református keresztyén hitvallás (Falimondás.) — — — — 1.—

A pénz előzetes beküldése mellett szállítunk.

Kérje zsoltárok, bibliák és más evangéliumi könyvkiadók kiadványaival kiegészített árjegyzékünket, melyet készséggel küldünk minden érdeklődőnek.

Minden evangéliumi kiadványt rendelésre szállítunk.

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
203 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

KRISZTUSÉRT • ÉS • EGYHÁZÁÉRT •

A BETHÁNIA EGYLET

1946.

IV. NEGYEDÉVI KÖRLEVELE

ÁRA: 1 FORINT

Hódolat a gyermek előtt!...

Tudom én, hogy Ő nem kis Jézuskának született erre a világra, hanem Isten ama Bárányának, aki elveszi a világ bűneit, mégis engedjétek meg, hogy most a jászolban csodáljam Őt... Hiszen az első karácsonykor is mennyei seregek, tudós bölcsek és egyszerű pásztorok mindnyájan a Gyermek előtt hódoltak, s bizonyára a mi számunkra is van mondani valója ennek a „jelnek". (Lukács 2 : 12.)

Nemcsak a jászolban volt gyermek a mi Urunk. Egész életén át az volt! Mikor még semmi mélységek nem voltak, született és mellette volt Atyjának, mint kézműves és gyönyörűsége volt mindennap, játszva ő előtte minden időben... (Péld. 9 : 24, 30.) Gyermek volt, amikor Atyjának epesztő fájdalmát látva a világba bejövetelekor így szólt: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem. Égő és bűnért való áldozatokat nem szenvedtél; akkor mondám: Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem, óh Isten, a te akaratodat." (Zsid. 10 : 5—7.) S gyermek volt akkor is, amikor letette az életét a Keresztfára, noha lett volna hatalma, megtartani is azt. (János 10 : 17—18, Máté 26 : 53.) Igen, Ő gyermek volt szüntelen, mert mindig az volt az eledele, hogy annak akaratát cselekedje, aki elküldötte Őt s az ő dolgát elvégezze! (János 4 : 34.)

De hogy mit jelent Isten gyermekének lenni, azt mégis itt a betlehemi bölcsőnél látom a legvilágosabban. Teljesen tehetetlenül vállalja, hogy az Írások beteljenek az életében... Nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál sem, de megelégszik a jászollal is... Angyalszárnyak suhognak az éjtszakában, s Ő rábízza magát Máriára meg Józsefre, megérkezése tudtuladását pedig a pásztorokra meg a keleti mágusokra... Pedig jaj, de sötét az éj: Heródes katonái már élesítik fegyverüket... Mégis a karácsonyban nincs semmi félelem: csupa öröm, fény, békesség, szeretet az... Annyira, hogy ez a gyermeki lelkület ráragad mindazokra is, akik szemlélik Őt: Józsefre, a bölcsekre s a pásztorokra egyaránt...

Óh, áldott gyermek, Isten Fia! Hadd szemléljelek Téged én is hosszan, csendben, egyedül! Hiszen ládd, mennyi bennem a gond, a lárma, a ború, az önzés... Hadd csodáljalak Téged, míg meg nem remegnek térdeim, míg föl nem szakadnak könnyeim, míg ki nem tárulnak kincseim és bölcsődhöz nem hullnak ajándékaim: aranyam, tömjénem és mirhám!... Hadd imádjalak Téged, míg át nem forrósodik a szívem Atyám szerelmétől s a teljes szeretet ki nem üzi a félelmet belőlem, hogy istendicsőítés áradjon el bennem és rajtam keresztül mindenütt, ahol járok... Óh, Isten gyönyörűséges gyermeke! Tégy engem is Hozzád leomló gyermekké, kisdeddé, hogy kijelenthesse magát számomra az Atya (Máté 11 : 25.) s bemehessek és benne élhessek az Isten országa csodálatos valóságaiban! (Máté 18 : 3.)

Valaki azt mondotta, hogy Jézus földi élete a jászolnál kezdődött s a kereszten végződött, a keresztyén emberek élete pedig a fordítottja ennek: mi a keresztnél születünk s a jászolbölcsőhöz kell a földön megérkeznünk. Jól mondotta! Jertek azért ti is, testvéreim, s „menjünk el mind Betlehemig és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk". (Lukács 2 : 15.) Menjünk el, s kérdezzük mi is döbbenetes áhítattal:

„A jászolban ki az ott?
Kit imádnak pásztorok?
Ő az Úr, csodák csodája,
Ő az Úr, a menny királya!
Térdre hullva hódolunk,
Néked, óh Krisztus Urunk!"

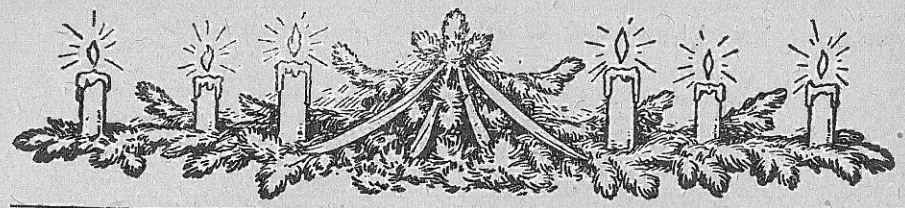

PITYMALLIK.

Ahogy kiléptem az utcaajtón, ütötte a négyet. A tovaszökő éjtszaka utolsó foszlányai még teljes súlyukkal telepedtek az utcára. Végigballagva a falun imitt-amott gyulladoztak a lámpák. A falu szélén az egyik ház mélyre nyúló gazdasági udvarán valaki már csörgött a saroglyalánccal, ekét rakott a szekérderékba, hogy szántani menjen.

A határba kiérve rajzolódni kezdett a fák koronája. Majd egész messze, a láthatár szélén, megjelent egy vonalnyi sáv. Aztán mindig gyorsabb léptekkel jött a reggel, még néhány pillanat és a nap első fénykévéje megvilágosította a felhőzetet, aztán egy csodálatos pillanatban megjelent a nap korongjának széle a látóhatár peremén.

Pitymallik. Jóllehet, csak egy-egy magányos vándor járja még ébren a szunnyadó, alig ébredező falu utcáját. A falu felett csak a toronyóra van ébren, a templom még sötét, a házakban is csak imitt-amott ragyog fel egy gyertyányi világosság. Ezek a fellobbanó fények arról beszélnek, hogy már vannak, akik az ekével motoszkálnak a kert alatt, hogy ébred a falu, munkára készülnek és ki szántani, ki vetni indul és mire magunkhoz térünk, egy váratlan pillanatban feltetszik a nap korongja az ég peremén.

Tudomásul kell vennünk végre, hogy a lelkiébredés idejét éljük. Vannak még, akik fáradtan és unottan a másik oldalukra fordulnak ágyukban, akiket nem ébresztget a harangozás. A későnkelők, a sokáig szunnyadók lehet, hogy elkésnek a szántással-vetéssel, a Bethánia népe azonban vegye eszébe, hogy pitymallik. Éppen ezért ideje már, hogy az álomból felserkenjetek, mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint amikor hívőkké lettünk. Az ébredés, ha elkezdődik, rohamléptek-

kel jő. Ahogy rohamléptekkel érkezik a reggel az első hajnali napsugár után.

Jóllehet, csak a fák sötétlő koronáját látják még szemeid, csak imitt-amott hallatszik körülötted egy-egy ébredésről beszélő sóhaj, lehet hogy alig látsz ébredőket, akik az ekével piszmognának, mégis kelj ki bűneid álmából, lelki tunyaságodból, mert megdöbbentően arra ébredsz, hogy besüt a nap az ablakon.

Milyen szégyen lenne, hogyha — míg mások már útban vannak a mezők felé, vagy éppen törik a rögöt és szórják a drága magvakat, — téged pedig hívő létedre ágyadban fekve találna az ébredés. Serkenj fel, aki aluszol és támadj fel a halálból és felragyog néked a Krisztus!

Aranyláz.

„Vér és arany" ütemére lüktet e világ. E kettő üzi az emberiséget a nagy zajló élethajszában. Ahogy tünnek az évek, a vér szava lehalkulhat. Krisztus vére, mely „jobbat beszél" túlkiáltja. De az arany sáppadt fénye sírig lázban tartja az emberi szívet. Nem segít más, csak ha a világ aranya helyett a Krisztus tüzben megpróbált aranya gazdagít meg, s hoz szent „aranylázba", hogy mindig többet nyerhessek — istenparancsolt telhetetlenségtől hajtva — az örökkévaló kincsekből. Mert a természetfölötti életnek is ez a nagy törvénye: „vér és arany"! Krisztus vére és aranya üzi, lendíti az új életet a kegyelem útján.

Most az aranyról beszéljünk, még pedig közelebbről Séba aranyáról a 72. zsoltárra gondolva: „Éljen ő és adjanak néki Séba aranyából, imádkozzanak érte szüntelen és áldják őt minden napon." (15. v.) Isten életparancsa ez, mellyel szinte kiutalja számodra Séba aranyát, „hogy gazdag légy". (Jel. 3 : 18.) Mit akar itt a közelebbi megjelölés mondani? Mi az a Séba aranya? Azonnal megérted, mihelyt Séba királynőjének jeruzsálemi látogatására gondolsz. (I. Kir. 10.) Felkerekedett messze földről ez a királyasszony „hallván Salamon hírét és az Úr nevét" — és „szóla vele mindezekről, amelyek a szívén voltak" — „és Salamon megfelelt néki mindenre". E bölcseség és gazdagság láttán a királynénak „még a lélekzete is elállott". A közelről való megtapasztalás minden váradalmát felülmúlta. Önfeledten tört fel szívéből a hálás megtapasztalás: „Legyen az Úr, a te Istened áldott...: és ada a királynak száz és húsz tálentom aranyat."

Íme, Séba aranya! Szíve megrendült a minden hírt túlszárnyaló nagy valóság közelségétől: az élő Isten itt lakozik s megdicsőíti magát felkentjének bölcseségében és gazdagságában. Beleujjongott a lelke, hogy ebben a csodás „lelki beszélgetésben" minden kérdésére választ kapott. Hálából odamérte aranyát Salamon elé. Kitárta szíve kincseit a nagy gazdagság láttán is, hogy beteljék az Ige: „Akinek van, annak adatik!..." Ilyen hálás tud lenni egy vágyakozó lélek, ha nem kell csalódnia. A gazdag Isten az Ő jókedvéből csodálatos kincseket helyezett az emberi szívekbe. Mikor hívő híredet hallván Krisztushoz vágyón hozzád közeleg egy-egy öröktől választott királyi lélek, vajjon lenyügözi-e a benned szóhoz jutó krisztusi élet bölcsesége és gazdagsága?

Hogy fest az életed közelről? Meg tudsz felelni neki a benned lévő reménység felől? Boldogan tárja eléd hálás szíve aranyát, vagy csalódottan, keserűn zárkózik el talán örökre — miattad? Hiszel Séba aranyában vagy azzal ámítod magad, hogy minden rendén van, hadd csalódjék bennem, legalább nem fog emberekre nézni? De hiszen ő a krisztusi élet valóságát kereste nálad, nem rád, hanem az Úrra kíváncsi, épp ezért nem benned csupán, hanem az Úrban csalódik, ha nem látja életedben Őt kiábrázolódva. Láttad már e csillogó aranyat, feltárult-e már előtted egy-egy hálás kereső szív sok-sok kincse? „Ha hiszel, meglátod..." „Akkor meglátod és ragyogsz, örömtől remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne s hozzád jő a népeknek gazdagsága" — dalolja Ézsaiás. Ehhez az kell mindenek előtt, hogy elfogadjuk: Isten valódiságot követel az életünkben. Sem Őt, sem a vágyakozó lelkeket nem fizethetjük ki hisztérikus könnyeinkkel. Krisztus életének láthatóvá kell válnia halandó tagjainkban. Búcsút kell mondanunk annak a vállrándító felelőtlenségnek, hazug szerénységnek, mely már szinte jelszóvá fajult köreinkben: „Ne keress köztünk szeretetet!" De vajjon miért ne? Hiszen „Isten szeretet" s az csak nem baj talán, ha valaki Őt keresi, hiszen bennünk, köztünk van, ha övéi vagyunk!

Hitünk és látásunk szerint az ébredés feltartózhatatlanul közeleg, — sőt bíborszínű hajnalából aranyló reggel lett. Imáinkra válaszul sok lélekben nyugtalanság és vágyakozás mozdul. Felkerekedtek Séba királynői a messziségből. Ha egyike, lehet, még ma, — betoppan hozzád, talál-e választ nálad, ha „szól veled mindenről, melyek szívén vannak"? Felismered-e benne a talán kopott s szerény külső alatt is a királyi lelket? Testvér, kell néked Séba aranya? Tudod-e értékelni az emberi lelkeket, melyekért Krisztus életét áldozta?

A Balkánon az a szokás, hogy a gazdag leányok aranypénz-füzérrel a nyakukon mennek a templomba. — „Élek én — így szól az Úr, — hogy felrakod mindnyájukat, mint ékszert és felkötöd, mint menyasszony." (Ézsaiás 49 : 18.) Annyi szegénykedés, annyi kudarc után olyan nehezen tudod elfogadni mindezt. Hiszen annyit csalódtál önmagadban és annyiszor csalódtak benned mások! De az Úr ma megesküdött néked; kell-e még ennél több? Hiszed-e hát, hogy néked akarja és tudja is adni Séba aranyát, hallhatatlan lelkek drága kincseit, azokét, akik általad találják meg Őt!?

Bár igézne meg bennünket Séba aranyának csillogása! Bár fogna el téged is ez a szent aranyláz, hogy mint csontjaidba rekesztett tüz üzzön a vágy, hogy fogadalmadhoz híven „valódi keresztyén életet élj" és ez által Séba királynéi ismerjék meg és magasztalják az Istent, te pedig gazdagodj és fiatalodj bele kitárult szívük, bűnbánó lelkük csodálatos kincsei láttán. Ez az aranyláz fütötte Xavier Ferencet, Kelet nagy missziónáriusát is, mikor százmérföldeket gyalogolt vérző lábbal egy-egy karaván után, ezt hajtogatva: Adj nékem lelkeket és végy el minden mást! Ez a szent láz ég Knox János imáiban: „Uram, add nékem Skóciát, vagy meghalok!" De mindenek felett ez az aranyláz emésztette Őt, mikor a kereszten utánad szomjúhozott.

Az aranypart egykori kalandos vállalkozói mindent felejtve törtettek a múló földi kincs után. Téged nem fog el a láz az örökkévaló kincs, Séba aranya után? Kívánod-e ezt a küzdelmes, izgalmas, szép harcot, az aranyláztól hajtott aranykeresők gazdag életét? Isten adja Séba aranyát; te elfogadod-e?

EVANGÉLIZÁCIÓ
a gyülekezeti munkában.

Az evangélizációs munka inflációját éljük manapság. Égetően szükséges tehát, hogy néhány dolgot radikálisan tisztázzunk ezzel a munkával kapcsolatosan, ha nem akarjuk, hogy idő előtt csődbe jussunk ezen a téren is. Talán legjobb lesz, ha a kérdést arról az oldalról próbáljuk megfogni, hogy vajjon van-e létjogosultsága a gyülekezeti munkában az evangélizációnak, vagy pedig csak egy aktuális rendellenesség magyarázza pillanatnyi szükségességét s a szükség múltával a jogosultsága is megszünik!? Sokan szeretnék u. i. úgy feltüntetni a dolgot, hogy az evangélizációnak nincs más feladata, mint az egyháztól elidegenedett tömegeknek az egyházba való visszaédesgetése, az „érintetlenek" megrázása, s ha ezt a munkát elvégezte, sutba lehet dobni, mint szolgálatát betöltött eszközt.

Kétségtelenül szükség van olyan munkára, amelyik azokhoz is eljuttatja az evangéliumot, akik soha nem hallották még igazi komolyságában a Kereszt titkát, de ezt inkább külmissziónak kellene neveznünk s nem evangélizációnak. Az, hogy most az ilyenfajta munkát kell végeznie az evangélizációnak, nem jelenti azt, hogy ebben ki is merül az evangélizáció feladata. Ez a tény csupán arról beszél, hogy Európának és benne hazánknak a „keresztyénség"-ét is erösen meg kell kérdőjeleznünk. Az evangélizációnak ez az értelmezése csak arról tesz bizonyságot, hogy egyházlátásunk letért az evangéliumi alapokról, igehirdetésünk nem töltötte be feladatát, gyülekezeti munkánk ítéletre érett.

Most *ezt* a missziói, mondhatni külmissziói szolgálatot végzi az evangélizáció, de az evangélizációnak megvan a maga helye a gyülekezeti munkában is. Mi ez? A legutóbbi időkben különösen a gonosz szőlőmunkásokról szóló példázatban lett ez nyilvánvalóvá előttem. (Luk. 20 : 9—19.) Vannak *munkások,* akiknek kiadja a gazda szőlejét, hogy munkálják azt, és vannak *szolgák,* akiket „annak idején" küld el az Úr a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből. Más a munkás és más a szolga feladata. Mint ahogy egy másik helyen mondja Jézus: „Ebben az a mondás igaz, hogy más a vető és más az arató." (János 4 : 37.) Igen! Isten országában az a törvény, hogy a legritkább esetben arathat a vető. „Én plántáltam, Apollós öntözött" — mondja Pál. (I. Kor. 3 : 6.) Amint kinekkinek az Úr adta, ... de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint!" (I. Kor. 3 : 6, 8.) Vannak, akiknek a kapálás, kötözés, metszés, gyomlálás munkáját kell végezni az Úr szőllőskertjében és vannak, akiknek a gyümölcshordás a munkájuk. Az az igazi evangélizáció, amikor nem az előbbit, hanem az utóbbit végezheti a szolga.

Azt jelenti mindez, hogy az evangélizáció félelmetesen komoly dolog. Ítélet órája. (Jel. 14 : 6—7.) Vizsga ideje. Jaj a szolgának, ha nem kapott megbízatást, küldetést Urától, ha becsapja a munkásokat, ha nem „az Úrtól — az Úrhoz!" a szolgálati útja! De jaj a munkásoknak is, ha üresen kell visszamennie a küldötteknek, megverve, meggyalázva, megsebesítve, mert az üres kezek, a sebek és kékek meg a kiomlott vércseppek irtózatos váddá súlyosodnak a fejük felett. (Luk. 20 : 16.) Az evangélizációnak éppen a gyülekezeti munkában van meg az igazi jelentősége s egyenesen veszedelmesnek látjuk ezt a szolgálatot ott, ahol igazi munkások munkája nem előzte meg. Ahol azonban nem gonosz szőlőmunkások vannak, ott az evangélizáció áldott szüretté lehet, gyümölcsfa-rázássá, amikor nem szárazlevelek, férges, éretlen és fanyar gyümölcsök hullanak a földre, hanem mosolygó, érett, ízes ajándékokkal telhet meg az arató szolgák keze, hogy Uruknak megvigyék a kóstolót „annak idején". Az a munka, amit mostanában végez az evangélizáció, nagyon sok esetben csak a „munkások" hanyagságának a pótlása, s előkészítése ennek az igazi evangélizációnak, a gyülekezeti evangélizációnak.

Próbáljuk meg a most közölt evangélizációs beszámolókat ilyen szempontból szemlélni, s az ezutáni evangélizációs szolgálatokat így kérni és várni!

Beszámolók az evangélizációkról:

Abaújszántó. A kevés lélekszámú evangélikus gyülekezetből is jártak a református templomban tartott egyhetes evangélizációra. Egyetlen szövetséges család lakik itt. A gyülekezet nő tagjai szívesen jártak az esteli alkalmakra, a férfiak vagy két alkalommal voltak szépen. Ugartörés volt. A leányok közül többen felmelegedtek. Különösen kiáradt a Lélek az egyik leányórán. Áldottak voltak az énekórák és az iskolásokkal való találkozások. Egész héten foglalkoztatta a gyülekezetet az evangélium gondolata. Itt éltem át különösen azt az erőt, amely a szolgálatokért elmondott imádságokban van. Hisszük, hogy a felébredők előtt mindig világosabb lesz Urunk vonzó keresztje. — Az abaúji hegyek között Szántón és Vizsolyban reménységünk van, hogy felharsan az Úr életre keltő drága szava.

Berettyóújfalú. A Kasza-iskolai gyülekezeti teremben kezdődött az evangélizáció, de már a harmadik este át kellett tenni az összejöveteleket a templomba az érdeklődők nagy száma miatt. Szembetünő volt látni, hogy az evangélium hogyan osztja meg a gyülekezet tagjait. Az önigazságukkal kérkedők megbotránkoztak a Kereszt titkán, az elveszettek azonban boldogan ragadták meg Benne üdvösségüket. Elszomorító, hogy a régi áldott közösségi életnek ma már csak romjai éktelenkednek. Hisszük azonban, hogy Berettyóújfaluban összeszedi Isten a szétszórt csontokat!

Debrecen—Szabadság-telep. November elején volt az evangélizációs szolgálat. Látogatott volt, de azt is megtapasztaltuk, hogy az Ördög sem pihen a magvetés idején. Legyen áldott az Úr, hogy az Ő ügyét nem kell félteni! Gondja van az ő Igéjére, hogy beteljesítse azt.

Budapest—Zugló. Kb. 7000 lelkes gyülekezet, Budapest legrégibb gyülekezetei közül való. Régi templomában estéről-estére a már nem első evangélizációra kb. 250-en jöttek össze. A hallgatók létszáma nem mutatott növekedést. Az utóösszejövetelekre mindig többen és többen jöttek, a vasárnap d. u. tartott előösszejövetelen, mely az evangélizáció záróösszejövetele volt, mintegy negyvenen tettek bizonyságot arról, hogy ezen az evangélizáción találták meg az Urat. Nincs jogunk kételkedni bizonyságtételükben, mindazáltal az a meggyőződésünk, hogy ezek között a bizonyságtételek között 10—12 lehetett, amelyik mögött valóságos megtalálás volt. A felébredtekből közösség alakult.

Hajdúböszörmény. A város hatalmasan megmozdult az evangélizációra. Voltak esték, amikor inkább a háromezerhez volt közelebb a résztvevők száma, mint a kettőhöz. Boldogan tapasztaltuk meg, hogy az Úr pedig minden napon szaporítja a gyülekezetet az idvezülőkkel. Vajha az áldások még nagyobb alázatra s még teljesebb odaszánásra késztetnék azokat, akik felébredtek.

Kemecse. Október utolsó hetében tartottuk meg az evangélizációt. Estéről estére többen jöttek. Csoportos összejövetelek közül a fiatalemberek

órája volt a legnépesebb és a legközvetlenebb. A záróúrvacsora mély nyomokat hagyott sokak lelkében. Második evangélizáció ez már, de még mindig ugartörés. A kis imaközösségre sokak hordozását bízta az Úr. A záróösszejövetelen többen külsőképpen is jelét adták Jézus melletti állásfoglalásuknak. Sokszor felzengett az evangélizáció kedves éneke: „Itt van szívem, neked adom Uram!"

Kisgyőr. Kb. másfélezer lakosú, szinte teljesen református vallású község, Miskolctól 20 km-re. Ez volt az első evangélizáció itt. Minden este bibliakört tartottunk az evangélizáció előtt, utána pedig utóösszejövetelt. Isten gazdagon megáldotta a szolgálatokat s az evangélizáció után bibliakör alakult azokból, akik életükkel szeretnék szolgálni az Urat.

Kisvárda. Okt. 27-től nov. 3-ig folyt evangélizáció. A gyülekezet szép számmal vett részt s a környező községekből is sokan eljöttek estéről-estére. Az utolsó két nap konferenciává bővült. A záróösszejövetelen tömegesen tettek bizonyságot a felébredtek. Hetenként hétfőn imaórára gyülnek össze. Legyen érte hála és dicsőség az Úrnak!

Mezőtúr. Az utóbbi időkben erősen fellángolt a gyülekezetben a missziói tűz. Szeretettel és nyitott kapukkal fogadta az evangélizációt is. Sok alkalom adatott az esti szolgálatokon kívül is a munkára: pedagógusok, presbiterek, diákok, nem diákok, asszonyok, leányok között egyaránt. Áldjuk Istent mindazért, amit cselekedett!

Nyírbogát. Evangélizációk és konferenciák egész sora szántotta már át a gyülekezetet. Akik féltik az ó-emberüket, azok már nem is mutatkoznak. A közösség belsőleg küzdelmes életet él. Mindazonáltal százával jöttek a résztvevők s néhányan életre ébredtek, mások megújultak a nyolcnapos evangélizáción. Reménység mutatkozik a közösség újulására is. Azonban: imádkozzunk értük különös mértékben!

Nyírkércs. Vajához közel lévő község. Ez erősen meg is látszott. Az evangélium nem ismeretlen már. A magvetést sokszor és sokan végezték. Kisebb közösség is van a faluban, mely igen komolyan veszi az Úr misszióra küldő parancsát. Az evangélizációs héten az evangélizáción, az utóösszejövetelen és a bibliaórákon kívül mindennap tartottunk reggel imaórát, délután pedig közösségi órát a közösség tagjaival. Az evangélizációt az Úr megáldotta. Többen átadták a szívüket az Úrnak, a régiek közül pedig sokan megújultak.

Orosháza. Ismeretes, hogy nem ez volt az első evangélizáció ezen a helyen. Az Úr mégis sok új áldást adott ezen az evangélizáción. Mély nyomokat hagytak azok a külön összejövetelek is, amelyeket a gyülekezet tagozatainak tartottak. Érdekessége volt az evangélizációnak, hogy a református templomban tartott alkalmakon többen voltak a résztvevők között az evangélikusok, mint a reformátusok. Adjunk hálát az Úrnak, mert érdemli.

Pap. Töretlen talaj. Ez volt az első evangélizáció a községben. A munka a szántás és magvetés munkája volt. Többen megindultak. Hisszük, hogy aki elkezdte a szívekben a jó munkát, az be is fogja végezni és elhozza majd az aratásnak idejét is.

Porcsalma. Majd egész héten esett az eső, de megtapasztalhattuk, hogy „sok vizek sem olthatják" Isten szeretetét, mely vonta a lelkeket s többeket döntésre kényszerített. Örvendetes volt a csoportösszejöveteleken a férfiaknak, majd a fiúknak a nagy száma.

Szabolcsveresmart. Sok és régi vetés aratása volt az evangélizáció. Estéről estére csodálkozva láttuk, mit tud végezni Isten Lelke. A nagy sötét ellenére is zsúfolva volt mindig a templom. Régi hívők elevenedtek meg, ujak indultak el a hit útjára. Különösen a fiatalok között lehetett tapasztalni ébredésszerű megmozdulást. A közösség kérdése azonban nem intéződött el megnyugtató módon! Gondoljunk reájuk imádságainkban!

Szeged. Szeptember első hetében volt az evangélizáció. Nagy volt a szomjúság a lelkekben s Isten csodálatosan megelégítette őket. Imaórákon, külön összejöveteleken, az utóösszejöveteleken s magán az evangélizációs szolgálaton egyre fokozottabban volt tapasztalható az Úr jelenlevő hatalma és dicsősége. Különösen csodálatos volt a záróösszejövetel. Egymás után álltak fel férfiak, asszonyok leányok, ifjak, egész fiatal gyermekek és tettek bizonyságot az Úrhoz való szeretetükről, a megnyert üdvösségről, bűneik bocsánatáról. Kifogyhatatlan volt a bizonyságtevők sora. — Az a reménységünk, hogy a felébredtek közösségének a kérdése is jó uton halad a megnyugtató megoldás felé.

Szentes. Az evangélizáció a Felsőpart-i gyülekezeti körzetben folyt le. A látogatottság a gyülekezet létszámához viszonyítva eléggé gyér volt: kb. 150 ember gyült össze estéről-estére az Ige hallgatására. Akik azonban részt vettek, mindvégig nagy érdeklődéssel figyeltek s a záróösszejövetelen Isten rméenységen felül kihozta a maga dicsőségét. A közösségben is megújult az egymás iránti felelőség tudata. Imádkozzunk értük!

Tiboldaróc. Sály leányegyháza. A háromnapos evangélizáción érezhető volt, hogy az idő rövidsége miatt sem tudott az evangélium győztes erővel áttörni a sokféleképpen megkötözött szíveken. Tudjuk azonban, hogy az Ige nem tér vissza üresen az Úrhoz!

Vasmegyer. Szinte szokatlan éhséggel fogadták az örömüzenetet. Sokan megindultak. Természetesen voltak, akik megbotránkoztak a kereszt beszédén. De az ördög minden gáncsoskodása sem tudja megakadályozni az Úr munkáját.

KONFERENCIÁK.

A budapesti, debreceni és miskolci konferenciákról beszámolunk körlevelünkben másutt. Hálával kell azonban megemlékeznünk a többiekről is. Különösen a *vajai* volt összbenyomásaiban rendkívüli alkalom, ahol a kétezres tömeg a Rákóczi-park ősplatánjai alatt letelepedve a Jézus korabeli ezrekre emlékeztetett vissza. Ahogy pedig jöttek a környékbeli, de messzi falvakból is az atyafiak, szekéren, gyalog, egy-egy általvetővel a hátukon, asszonyok pedig batyusan: ez a kép arról beszélt, hogy amíg imádkozunk a lelki ébredésért, észre sem vesszük, hogy íme, már benne is vagyunk. — Áldott alkalom volt a *kisvárdai konferencia* is, ahol az evangélizációs hét befejezésével esett egybe a konferencia két napja. Különösen a záróösszejövetel volt élményszerű és sokunkban az alcsúti ifjúsági konferencia emlékeit elevenítették meg. — Ezekhez viszonyítva az *abonyi* méreteiben és áldásaiban is lemarad, de Duna-Tiszaközi viszonylatban áldott alkalom volt arra, hogy a sok nehézséggel küzdő tesvtéreink felserkenjenek az álomból s mindnyájunkkal együtt rimánkodjanak az Úrhoz: „A négy szelek felől jöjj elő Lélek!..." — *Kisebblélekzetű konferenciák* voltak még Sárbogárdon, Szemere-telepen, Kistarcsán, Komorón, Tiszabezdéden és még néhány helyen pedig csendesnapokat tartottak szövetséges testvéreink.

Külföldi C. E.-hírek.

Mozgalmunk mindig nagyon fontosnak tartotta a külföldi kapcsolatok ápolását. Tudatában volt annak, hogy a faji, nyelvi, népi, sőt a felekezeti korlátok fölött mindent áthidaló kapcsolat a Krisztus testének az egysége. Amikor a viszonyok megengedték, ott voltunk a nemzetközi konferenciákon; ha kellett, mi vállaltuk ilyenek megrendezésének terhét. Mindig élénk lelki kapcsolatokat ápoltunk mozgalmunk központjával, amelyik a legutóbbi időkig Bostonban székelt.

A háború következtében ezek a kapcsolatok megszakadtak. Jól tudtuk, hogy odaát levő testvéreink szívében éppen úgy nem halványította el az irántunk való szeretetet a hivatalos hadiállapot, mint ahogy mi változatlan szeretettel gondolunk rájuk. Amint a szörnyű öldöklés véget ért, azonnal felmerült egy nemzetközi találkozás terve. A bostoni világszövetségi központ 1946 júniusának közepére szeretett volna egy vezetőségi gyűlést tartani Genfben. Hamarosan rájött azonban arra, hogy ez egyelőre nem valósítható meg. Már egy április 30-án kelt második körlevélben ezt a tervet „lefujták"; a konferenciát jobb időkre elnapolták. Helyette hívták mindazokat, akiknek módjuk lesz menni, a brit jubileumi konferenciára Londonba, július 7—10-ig. A magyar mozgalom vezetősége is megkapta a nagyon sürgető és nagyon szíves hívást Poling Dánieltől. Az útlevélszerzési nehézségek azonban útját állták a kimenetelnek. Ott voltunk azonban testvéri üdvözletünkkel. A magyar mozgalom üdvözletét teljes terjedelmében felolvasta a közgyülés előtt és közölte a „Christian Endeavour"-ban Wright Andrew, a brit szövetség főtitkára. Meleghangú válaszukból alább közlünk néhány sort.

Kelly Jakab, az európai szövetség elnöke is küldött egy részletes, testvéri hangú levelet. Íme, néhány idézet leveléből: „Két-három napon át együtt voltam Dr. Poling-gal és sokat beszéltem vele és másokkal is a mozgalom európai újraszervezése felől. Megfordultam a skandináv államokban, találkoztam ottani barátainkkal, különösen a norvégokkal. Közülök néhány jelen volt a londoni konferencián is... Hiszem, hogy mozgalmunk Magyarországon hű marad jelszavához, hű marad az egyházhoz, és működése egyre inkább az egyházat szolgálja és ez által ajánlja magát az egyházak vezetőinek bizalmába... Ha a viszonyok javulnak, bizonyára lehetséges lesz Magyarországra mennem..."

Az angol jubileumi konferencia (50 évvel ezelőtt, 1896-ban alakult meg a brit C. E. szövetség) üdvözletét a főtitkár, Wright Andrew tolmácsolta: „Közgyülésünk megbízott, hogy tolmácsoljam Nagybritania és Irország szövetségeseinek őszinte üdvözletét és biztosítsam önöket arról, hogy imádságainkban gyakran emlékezünk meg testvéreinkről. Alig tehetek jobbat, mint azt, hogy üzenetként küldöm 1946-os jeligénket: „Szánjátok oda magatokat Istennek!..." Brit elnökünk egy egész világra kiterjedő imamozgósítási felhívást tett, amelynek végcélja az evangélizáció életfontosságú ügyének való egyéni odaszentelés. Tovább adom a felhívást abban a reménységben, hogy közösséget vállalnak velünk ebben a nagy ügyben..."

Egyéb minket érdeklő hírek is érkeztek külföldről. A német mozgalom ügyvezetője jelenleg Stolpmann Pál. Súlyos megpróbáltatásban kellett átmennie, de megőriztetett. Családjából senki sem hiányzik. Schürmann és Wetzig is életben vannak. A woltersdorfi C. E. központ felszabadult és ismét a mozgalom céljait szolgálja. A mozgalom egyik eleven munkása és utazótitkára még mindig Kaphausen Henrik, akit szintén sokan ismernek a mieink közül.

A C. E. világszövetség központja a Massachusets-i államban lévő Bostonból a közelmultban az Ohio államban levő Columbusba költözött. Tizenkét év óta érlelődő terv megvalósítását jelenti ez a változás.

Még egy mindnyájunkat érdeklő hír: a legközelebbi nemzetközi C. E. konferencia, ha az Úr akarja és élünk, 1947-ben lesz Oslo-ban, Norvégiában. Dr. Poling kifejezte reményét, hogy azon már néhányan részt vehetnek Magyarországról is. Imádkozzunk azért, hogy ez valóban megtörténhessék!

Közösségi beszámolók.

BUDAPEST. *Október 7-én* allianszjellegű találkozó volt a budapesti és budapest környéki lelkimunkások számára. — *Október 20-án* mi is megtartottuk a hálaünnepélyt. A sírás fojtogatta sokunknak a torkát, amikor megláttuk a hosszú fehér asztalon a hálának sok-sok kedves megnyilatkozását, s mi magunk is letehettük oda hálaáldozatunkat. Volt, aki aznapi kenyéradagjának az árát tette az oltárra; volt, aki csak egy cédulát helyezett oda, rajta az írással: „Szabad időmben szívesen végzek hálából szobafestői munkát!" Egyetemista fiú volt. S hosszú lenne a többieket is felsorolni, de nem is ez a lényeg. Örültünk, hogy adhattunk! — *Szept. 22-én és nov. 10-én* a Szemeretelepen tartottunk félnapos és egynapos konferenciát. — *Nov. 23—25-én* a szövetséges konferenciának voltunk a résztvevői. A vidékiekkel együtt alig fértünk a nagyteremben, s egyre jobban kezd megérlelődni bennünk a vágy, hogy ki kellene valahogyan bővíteni nagytermünket. A konferencia összefoglaló tárgya Jézus visszajövetele volt. Délutánonként igen hasznos irányított megbeszéléseken tisztázódtak lelkiszolgálatunk akadályai, s másokhoz való magatartásunk kérdései. Az utolsó délután egészen az úrvacsoraosztás jegyében folyt le. A záróösszejövetelen sokan tettek arról bizonyságot, hogy újra megláttak a Kereszt fényében bűneiket és szabadításukat. Bár nemcsak hangulat lenne ez sokak számára, hanem elkötelezés is a megszentelt életre s a feltétel nélküli szolgálatra!

DEBRECEN. Az összel kétnapos konferenciát tartottunk okt. 12-én és 13-án. A konferencia csak városunk és a környék számára szólt. Utána szövetségi napot rendeztünk, melyre vidéki testvéreinket is meghívtuk. A konferencia a Kistemplomban, a szövetséges nap Bethániánkban zajlott le. Istennek tetszett mindkettőt megáldani. — Ezt megelőzőleg szükségesnek tartottuk a szövetség megtisztítását. Minden tagunkkal külön magánbeszélgetést folytattunk, imaórákra gyültünk össze, kötelezővé tettük a tized megadását. Általában úgy vettük észre, sokkal nagyobb fegyelemre van szükségünk, mint eddig, mert igen sokan vagyunk. — Dr. Szabó Mihály, szövetségünk vezetője a Kollégium Oratóriumában tart evangélizáló órát minden csütörtökön. Vasárnap a Bethániában van evangélizáló óránk. (Piac-u. 64.) Ezenkívül van ifjúsági evangélizációnk, leányóránk. Tagjaink telepeken, tanyákon, környező falvakban tartanak órát. Leányaink iratmissziói szolgálatot végeznek klinikákon, kórházakban s vasárnapi iskolákat vezetnek. Énekkarunkkal is szeretnénk egyre teljesebben az Úrnak szolgálni. — A legutóbbi időkben dr. Czakó Jenő és Sréter Ferenc látogatásai jelentettek különösen is áldást közösségünk számára.

MISKOLC. Közösségünk legfőbb vágya, hogy megszenteljen minket a mi Urunk, a Jézus Krisztus. A legutóbbi idők kiemelkedő eseménye konferenciánk volt. Szept. 29-től okt. 1-ig tartottuk ezt meg és hálaadással tapasztaltuk, hogy velünk volt hű Urunk. Csaknem 30 helyről seregletett össze a vidékiek s mindnyájunkat megújított a Szentlélek. Sokak számára vált a Krisztussal való találkozás drága alkalmává a konferencia. — 1947. január 5-től 12-ig evangélizációt készítünk elő, melynek előmunkálatai már folynak is: imaközösségünk van, amely minden este fél 8 órától kéri az Urat, hogy küldje a záport reánk. — A közösségi alkalmakon kívül Kistokajra, a Vasgyárba és Kisgyőrbe járunk ki szolgálni.

DUNAMENTÉ. Visszatekintve az elmult rövid időre, kezdve onnan, amikor az Úr megkeresett bennünket a szemétben, felvett, megtisztított és szolgálatba állított, igehirdetéseken, beszélgetéseken, áldásokon és harcokon át egészen mostanig, magunkat megalázva ezt kell valljuk: Tiéd, Uram, a dicsőség, miénk pedig orcánk pirulása... Magunkat megalázva tapasztaljuk u. i. újra meg újra, hogy Isten Lelke munkálkodik közöttünk nyomorúságaink, tévedéseink, hűtlenségeink ellenére is. Érezzük fúvását munkáinkban, átjár éltető tüze, mikor csak magunkban állunk meg Előtte. Kicsit homályos ugyan a szoba, ahol összegyülekezik szigetszentmiklósi közösségünk, de az Úr világossága csodálatosan betölti egy-egy igehirdetés alkalmával szíveinket. A legutóbbi időkben sikerült már egy íróasztallal is gazdagítani ennek az „otthonunk"-nak a berendezését. Mostanában pedig padok és írógép beszerzéséért imádkozunk. — Munkánk a következő: Rendszeres vasárnapi istentiszteletet végzünk két helyen: Dózsa-ligeten és Herminatelepen. Hermina-telepen szept. 8-án alakult meg az „Eszter" leányszövetség. Bibliaóráink vannak még Szilágyi-telepen, Dunaharasztin, Ráckeven és Szigetszentmiklóson. Közösségünk tagjai szolgálnak ezeken kívül házi istentiszteleteken, vasárnapi iskolákban, iratmisszióval, vallásos ünnepelyeken, színdarabok előadásával, stb. Az Úr segítségével a bibliaterjesztés munkáját is megkezdtük. Először a vasárnapi iskoláinkat, közösségeinket látjuk el Bibliával. Van énekkarunk is. Erősen érződik ugyan rajta, hogy több a lelkesedés, mint a hozzáértés, de szolgáljon az is Urunk dicsőségére, hogy Szentlelke nagyon megáldotta énekkarunk szolgálatát. Isten iránti hálával hadd említsem még meg, hogy a testvérek adakozása is különösen buzgó. Nagyrészük fiatal fiú és leány, kereset nélkül, mégis a kis adományokkal csodákat cselekszik az Úr! Van, aki angóranyulakat tenyészt az Úr ügyének szolgálatára, vannak, akik földek munkálását vállalják el. — Közösségünk és más közösségekben élő testvéreink értesítésére, meg a közösségi összetartozás ápolására szolgál a minden hónapban kiadott körlevelünk. — Isten kegyelméből négy konferenciát is rendezhettünk, okt. 31-én pedig zártkörű hitmélyítő csendesnap volt a szövetségesek részére szövetségünk helyiségében. — Sok a küzdelmünk, nagyok egyéni harcaink. Sokunknak nagy kegyelem, hogy otthon egyáltalán elengedik a közösségi órára. De éppen így tapasztaljuk meg az Úr különös hordozását is. Ebben van jövendőnkre nézve is egyetlen reménységünk: Ő, aki elkezdette bennünk a munkát, el is fogja végezni azt minden bizonnyal ama napra!... Így emlékezzenek ránk azok, akik imádságos felelősségérzettel hordozzák a magyar ébredés ügyét!

Alcsút.

A nagy platánfa alatt, amelyet templomfának is hívnak, különösen frissen kizöldült a fű. Az eső egyformán öntözte meg az egész völgyet, de ezen a helyen szembetűnően üde a föld. — Pedig a nyáron százak és százak ültek itt le és éppen ennek a területnek kellene sivárnak lennie. De nem.

Amíg a zörgő platánleveleken lassan elhagyom hosszú hetekre ezt az áldott helyet, újra és újra prédikál nékem a fentemlített eset. Semmiképpen nem lenne most szembetűnő az a terület, ha a nyáron megkíméltük volna. — Isten sem hagyja, hogy a kegyelem esőjének gazdag pásztázása után is, életünk ne mutasson más színt és más értéket, mint a világban lévő embereké. Baxter áldott elmélkedésében találkozunk hasonló gondolattal, hogy mi menekedünk a kereszttől, pedig ez a mi megtartó erőnk. — A nagyobb teher alatt nagyobb kegyelemre szorulság következik el.

Hívő testvérek! Áldottak a nehéz idők, mert a hitnek olyan hajtásai nőnek ki, amelyek ismeretlenségben maradtak volna jó külső, rendezett körülmények között. Jézus minden útja kegyelem és áldás és mégis a leggyőzedelmesebb a gyötrelmes golgotai szakasz!

Gondot viisel.

Ismertelen helyre kellett sötét estén elmennem néhány kísérővel. Nem figyelmeztettek, hogy a keskeny út jobboldalán cövekek állnak ki a földből. Csak másnap, visszafelé jövet láttam a karókat és csodálkozva figyeltem, hogy szinte a járásomba esnek és este csak nem is érintettem egyiket sem.

*

Egyik konferenciánk délutánján hamar beborult, a villany pedig elaludt. Néhányan kérték az Urat, hogy Magáért tegyen csodát és a nagy tömeg ne legyen sötétben az esteli evangélizáción. A beharangozás még el sem mult, amikor Isten felelt a könyörgésre.

Hogy vagy?

Olyan régen nem találkoztunk s amint arcod felém hajol, engedd, hogy beletekintsek szemeden át a szívedbe s megkérdezzem: Hogy vagy? Nem szenvedtél-e igen sokat? Nem esett-e szíveden soha nem gyógyuló fájdalom? Körülötted vannak-e szeretteid? Nem vársz-e valakit, aki soha sem jön? Megvan-e otthonod, a régi puha fészek? Mert úgy-e érted, hogy nem anyagiakat kérdek, azok nem jutnak szívig. De ott belülről, mikor magadban vagy, mi hiányzik, mi éget, mi vádol, mi fáj? Mert úgy-e te is az igaziak közé tartozol s nem maradhattál feddés nélkül?

És hogy vagy Jézussal?

Úgy-e, hű volt hozzád? Veled járt tűzben-vízben, halál árnyékában, amint megígérte. Mindent elvett, amit el kellett vennie, s adni akarta önmagát, a többet, ha észrevetted! Gyöngéden védett, megtartotta életedet, mert Jézusért még most is érdemes élni. Szenvedések völgyében járatott, hogy megértsd jobban Őt és a Golgothát.

Mert olyan Otthont senki el nem vesztett, mint Ő. Olyan szívről senki le nem szakadt, mint Ő. Olyan gyalázatba senki nem jutott, mint Ő.

Vállalta azért, hogy megmentsen. Hát hadd vezessen nehéz úton azért, hogy jobban magához vonjon.

Úgy-e tudod, hogy a szenvedés oka a bűn? És a világ bűnét Ő hordozta a kereszten. A világ szenvedése most annyi, amennyit nem fogadott el a keresztből. De az igazi szenvedők, a bűnösök mind Hozzá jönnek.

A próbák idején nem tünt ki egyéb, csak a nyomorúságom. Gyáva voltam és önző s amint visszanézek, nem látok mást, csak bűnt. Nem tudok szenvedni s abban, amit elvesztettem, magamat siratom.

De a szenvedések tengeréből látom kiemelkedni az igazi Szenvedőnek megkínzott arcát. Keresztre szegezett keze és lába csupa vér. Az Ő sebeivel gyógyulunk meg! Megkínzott szívemmel, árva életemmel hozzá csúszom én s elmondom, hogy jobban, mint valaha, megértem és: Szeretem!

Te vagy a jó, Te vagy a Jóság,
Mindenekfelett Irgalom.
Hogy énérettem mit végeztél,
Szóban össze nem rakhatom!
Te vagy a bűneimnek ára,
Mentél helyettem Golgothára,
Oh, mennyi vér, mily gyötrelem!
Hogy engemet betakargasson,
Befedezzen mennyei jusson
Mindörökre a kegyelem!

Különfélék

Halottaink: Isten az elmult időkben haza szólította *Nagy Atalné* miskolci, *Soós Márton* hejőpapi, *Tisza Bernátné* vajai szövetséges tesvéreinket. Értesülésünk szerint *Bartha Gyula* debreceni szövetséges testvérünk is hazaköltözött: 1945 február elején kiütéses tífuszban halt meg orosz hadifogságban. — Most értesültünk róla, hogy Isten Borbély Béláék újszülött gyermekét, a kis *Zsuzsikát* szintén magához vette. — „Bőséges a mi vígasztalásunk is Krisztus által." (II. Kor. 1 : 5.)

Molnár Mária, akit a külmisszió után érdeklődők nagyon jól ismernek, a legvalószínűbb feltevések szerint a japánok bevonulásakor vértanú halált halt. „Ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg! . . . (Máté 10 : 28.)

Eljegyzés: *Haluska János* és *Szűcs Erzsike* makói szövetségesek, *Nagy István* és *Kiss Irén* budapesti szövetségesek, *K. Oláh Sándor* és *Kovács Eszter* mándoki szövetségesek, *Szűcs Ferenc* és *Erdős Klára* debreceni szövetségesek eljegyezték egymást. — „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet!" (Péld. 4 : 23.)

Házasság: *Kiss Ender András* és *Sallay Júlia* Szigetszentmiklóson, — *Széll György* és *Szöllössy Katalin* Debrecenben, — *Tárnok Tibor* és *Drahos Erzsébet* Budapesten, — *Visky Ferenc* és *Sollich Júlia* Kisvárdán tartották meg esküvőjüket. „Nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten." (I. Thess. 4 : 7.)

Gyermekek: *Grimm Józsefékнek, Keve Istvánéknak* és *Kisfalvi Jánoséknak* kislányuk született, *Kovács Gáboréknak* és *ifj. Szemán Jánosék-nak* pedig fiuk. „Ne félj, mert kiöntöm lekemet a te magodra és áldásomat a te csemetéidre." (És. 44:2—3.)

A Bethánia Egylet 1946. nov. 24-én tartott közgyülésén a következő *tisztikart* választotta meg az 1946—49. munkaévre: *Elnök:* dr. Graf Elemér törvényszéki tanácselnök, Budapest. *Alelnök:* dr. Czakó Jenő ref. lelkész. Cegléd. *Pénztáros:* dr. Ferenczy Jenő, Budapest. *Ellenőr:* di Gléria Viktor és Lázár Sándor, Budapest. *Főtitkár:* Szikszai Béni, Budapest. — *Titkárok:* Borbély Béla, Nyíregyháza, Bütösi János, Budapest, Gellért Margit, Budapest. *Választmányi tagok:* Batár József, Nyíregyháza, Benke József ref. lelkész, Hejőpapi, Bertóti János, Mátészalka, Borsiczky Károly, Budapest, Gál Zoltán, Gödöllő, Jánoszky Ilona, Vaja, Jeney László, Kiszombor, dr. Kálmán Sándor ref. lelkész, Hajdúböszörmény, Lipták Mihály, Hangács, Mokry Eszter, Budapest, Nagy Imre, Makó, Nyáry Pál, Pécs, Rivó Károly, Miskolc, özv. Soltész Gyuláné, Nyíregyháza, Szabó Dániel ref. lelkész. Hejőcsaba, Szabó Lajos, Makó, dr. Szabó Mihály, Debrecen, Szalay Lajos, Rákoshegy, Szalay Mihály, Budapest, Szöllősi Ferenc, Budapest, dr. Takács László, Budapest, dr. Tömöry Lajos, Orosháza, Vad Ferenc, Dévaványa, Vajda Mária, Debrecen, Vincze László, Vaja.

Iratmisszió. Iratmissziós röplapokkal február 1-ig vannak ellátva testvéreink. Január hó folyamán fogják megkapni a következő három hónapra esedékes mennyiséget!

Árvaházunk Demecserből szept. 24-én Kemecsére költözött. Az érdeklődők Fazekas Judithoz forduljanak felvilágosításokért. Címe: Kemecse, Szabolcs vm. (Haas-tanya.)

Kalendárium! *„Mult, Jelen, Jövő"* címen evangéliumi tartalmú kalendáriumot adtak ki baptista testvéreink. Akik kalendáriumot akarnak vásárolni a jövő évre, azoknak ezt ajánljuk. Ára: 4 forint. Megrendelhető a „Bethánia" könyvkereskedésben.

Különös nyomatékkal

hívjuk fel az érdeklődők figyelmét arra, hogy Isten segítségével a következő év januárjától kezdődően *körlevelünket gyakrabban szeretnők megjelentetni.* Évenként kb. 10—12-szer. Pótolni kívánjuk ezzel azt a hiányt is, amit a „Mustármag" pillanatnyi elmaradása okoz. Terjedelme és ára előreláthatólag az eddig megjelent körleveleikéhez fog igazodni. Rendszeresen megküldeni azonban zeeket a körleveleket már csak azoknak fogjuk, akik igényüket erre 1947. jan. 1-ig bejelentik. Szívesen postázunk személyre szólóan is, de ahol tehetik, csoportosan küldjék be megrendelésüket. Akik pedig felelősséget éreznek a betű szolgálata iránt, azokat nagy komolysággal három dologra kérjük: 1. Imádkozzanak rendszeresen ezért az ügyért. 2. Vegyenek tevékenyen is részt a szerkesztésben azáltal, hogy írásaikat, meglátásaikat, kívánságaikat, híreiket, nyert áldásaikat közöljék velünk. (Bütösi János címére, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.) 3. Igyekezzenek minél szélesebb körben terjeszteni a körlevelet!

Főtitkári jelentés.

Felhívjuk arra is a figyelmet, hogy még karácsony előtt meg fog jelenni *a főtitkári jelentés* is, amely az őszi konferencián hangzott el s amely a háború után történt eseményeinkről ad összefoglaló képet. Ennek ára 80 fillér lesz, s akik meg akarják rendelni, azok jelezzék a körlevelek megrendelésével együtt azt is, hogy hany példányban kérik a főtitkári jelentést. Ennek árát azonban küldjék be a megrendeléssel együtt.

Bibliaolvasó naptár.

Szeretettel közöljük mindazokkal, akik az 1947. évre szóló *bibliaolvasó naptár* után érdeklődnek, hogy az „UTITÁRS" még kapható könyvkereskedésünkben. Sőt kérjük is testvéreinket, legyenek rajta, hogy minél több helyre kopogtathasson még be a naptárokon keresztül is a jövő évben Jézus Krisztus.

Legújabb kiadványaink.

Legutóbbi körlevelünkben jelzett kiadványaink azóta a következőkkel bővültek:

Modersohn Ernő: Krisztussal	1.50
Zimányi József: A tizenharmadik forduló	5.—
Józan László: Térjetek meg! (Harmadik kiadás.)	—.30
Szikszai Béni: Üzenet a túlvilágról	—.30
Szikszai Béni: Az ébredés akadályai	—.30
Vikár György: Találkozás az útfélen	—.30
Karácsonyi levelezőlapok	—,30

Karácsonyra meg fog jelenni Isten segítségével Modersohn Ernőnek egy másik fordított munkája is: *Isten papjai* címen.

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
254 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

A BETHÁNIA EGYLET

1947.

ELSŐ KÖRLEVELE

Ez a körlevél,

— mint már leutóbbi körlevelünkben is jeleztük — egy lehetőleg *havonként megjelenő lap előhírnöke.* Az a reménységünk, hogy rövidesen a neve is „Mustármag" lesz.

Az a kérésünk, legyenek rajta testvéreink, hogy minél több helyre kopogtasson be rajta keresztül az Ige! Imádkozzanak érte, küldjék be írásaikat, híreiket, meglátásaikat, s igyekezzenek minél több előfizetőt szerezni! (Minden e lapra tartozó megkeresést Bütösi János, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. címre küldjünk.)

Tíz ilyen körlevél ára 10.— forint.

Mostani körlevelünkhöz azért csatoltunk *befizetési lapot,* hogy a tíz körlevél árának beküldése senkinél ne ütközzék akadályba. Kérjük is testvéreinket, hogy lehetőleg ne sokáig várjanak a beküldéssel, mert bár nem ez a legfontosabb, de szépen lenne, ha e miatt (még) támadnának nehézségeink.

Legközelebbi levelünket azoknak már nem küldjük, akik megrendelésüket eddig még nem jelentették be!

ÓVÁS! *Bártfay Mihály* református diakónus, aki soha sem volt a Bethánia tagja, több helyen jelentkezett szövetségeseknél, hogy evangélizációt tartson. Rendszerint C. E. vezetőkre hivatkozott, hogy azok küldték. A debreceni Protestáns Lapok január 15.-i száma közli, hogy Bártfay Mihályt a Diakonus Bizottság kizárta tagjai közül. Kérem, hogy közösségünkhöz tartozó testvérek Bártfay Mihályt ne fogadják sehol sem. Összejövetelt pedig egyáltalán nem tarthat.

Átkozzátok Mérozt!

Lelkiébredés idejét éljük. Tüzek gyulladnak fel, lelkiközösségek támadnak, munkások indulnak szerte az országban, hogy hirdessék az élő Krisztust.

Az aratásra érett gabonatáblák felelősséget igényelnek és nagyobb terhek hordhozására való készségünket és képességünket teszik szükségessé. Azt jelenti ez, hogy még határozottabban kell állanunk a bástyán, még szilárdabban kitartanunk az eddig helyesnek felismert meglátásaink mellett. Amikor a katona harcba indul, meghúzza a derékszíjját. Amikor a szekér teherrel rakottan nehéz úton jár, a kocsis szárba kapja a lovakat.

Több és újabb odaáldozás, mégteljesebb készség az engedelemre, még komolyabban vett közösségi fegyelem. Ez az, amit az Úr kíván tőlünk. Határozottan el kell jutnia szívünkhöz az Igének: „Átkozott, aki az Úr dolgát csalárdul cselekszi."

Átkozáttok Mérozt! Csak azért, mert a Sisera elleni hadviselés alkalmával ülve maradt a hodályban. Csak azért, mert amíg testvérei véreztek a harcban, ő kímélte magát. Nem tett az ügy ellen semmit, csak nem állott mellé. Ezzel szemben a győzelem gyümölcsét élvezni akarta a nélkül, hogy vállalta volna a harc kockázatát.

A lelkiébredés mindig harcot jelent. Kockázatot, sokszor egészen a vérig. A bűn ellen folytatott tusában előnyökről kell lemondani, lehetőségeket feláldozni, odahagyni a kényelmet, vállalni a zenebonát. Szektáskodónak, öncélúnak, tulzónak neveztetünk, szándékos és jóakaratú félreértések áldozataivá leszünk, a világ elfordul tőlünk, ellenségeinkké lesznek a vallásos-

kodók is, mégsincs más megoldás, mint meghallva a kürt szavát, engedelmesen, fegyelmezetten beállni a csatarendbe.

Aki tunyaságból, hitvány félelemből, önző haszonlesésből ezt megtagadja, ahhoz pedig így szól az Isten: „Átkozzátok Mérozt, átkozva átkozzátok mert nem jöttek az Úrnak segélyére vitézei közé!"

Íme, adott az Úr eléd ma áldást és átkot. Áldást, ha szíved teljes odaadásával cselekszed az Úr dolgait, ha így szólasz: Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy futásomat elvégezhessem örömmel! Átkot, ha kényelmedet keresve, testi vágyaid kielégítésére futva gyáván, a bot ránkozástól félve, visszahúzódsz. Előtted a nyitott ajtó, hogy az Úr népe áldást osztva emlegesse nevedet, vagy pedig egyszer majd az Úr követei átkot kell, hogy mondjanak rád.

„Zenebona nélkül."

„Júdás pedig megígéré és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezökbe adja zenebona nélkül." Lukács 22 : 6.

A világ gondosan ügyel a társadalmi formákra, a jóizlésre. Még a legnagyobb gaztettet is diszkréten, szalonképesen igyekszik végrehajtani. Jézust elárulni? Azt lehet, csak zenebona ne legyen a dologból.

A világ és a világgal közösködő keresztyének ma is szüntelenül ezt teszik. Elárulják Jézust — zenebona nélkül. Bevett dolog a világ szemében, hogy mindent szabad — legfőképpen Jézust elárulni és eltenni láb alól, — csak fő a tapintat és a minél simább elintézés.

Ugyanúgy bevett dolog az is, hogy amit a hívők tesznek, az rendbontás és botrány. Pált Korinthusban azzal vádolják, hogy *törvény ellen való istentiszteletre* csábítja az embereket (Csel. 18 : 13.); Thessalonikában pedig egyenesen azzal fogadják őt és kíséröit, hogy *ezek az országhábo-rítók itt is megjelentek.* (Csel. 17 : 6.) Tévedésbe ne essünk: Isten gyermeke nem keresi a botránkoztatást, de ki sem kerülheti, ha nem akarja véka alá rejteni a világosságot. De jó lenne, ha sok keresztyén, aki elméletileg nagyon jól tudja, hogy a Megfeszítettről való beszéd zsidónak botránkozás, görögnek bolondság, végre le merné vonni ennek az igének gyakorlati következményeit és nem húzódna vissza ijedten az első „zenebonától". Tudom, hogy nehéz dolog. Tudom, hogy a Sátán igyekszik még jobban kidomborítani kockázatos voltát, de szembe kell nézni evvel a kérdéssel minden hívő embernek, aki nem szeretne arra az útra csúszni, hogy zenebona nélkül elárulja Mesterét.

Kedves olvasóm! Nem kétlem, hogy szereted Jézust, hogy eddig is sokat megtettél érte, de kész vagy-e helytállani a rágalmak és gyalázkodások közepette is? Kész vagy-e vállalni érte a rendbontás, országháborítás, összeférhetetlenség vádját? Kész vagy-e nemkívánatos elemmé lenni a világ szeme előtt Őérette, a „rendes emberek" táborán kívül hordozni az Ő gyalázatát? Ismerek szövetségeseket — lelki munkásokat is — akikről tudom, hogy örülnek az evangélium terjedésének, imádkoznak, sőt adakoznak is érte, de a legkisebb zenebonát sem mernék vállalni Krisztusért. Ismerőseiket elküldik komoly bibliakörökbe, könyörögnek is, hogy térjenek ott meg, de maguk nem mernek foglalkozni velük, nehogy még azt találja mondani valaki, hogy ők csavarták el a fejét. Megtéréseket kérnek az Úrtól, de nem vállalják, hogy ők „bolondították meg" az embereket. Azzal érvelnek, hogy éppen az evangélium érdekében kerülik az *összeütközéseket, de közben elfelejtik, hogy a felülről való bölcseség először is* tiszta és csak *azután* békeszerető és méltányos (Jakab 3 : 17.); elfelejtik, hogy a világ barátsága ellenségeskedés Istennel!

Hívő testvérem! Ha magadra ismertél, ha teróla d írtam ezeket a sorokat, *döbbenj meg, hogy hova vezet az az út, amelyiken elindultál!* A Júdás sorsára! Krisztus ügyének árulói között sokkal kevesebben vannak azok, akik nyílt kiállással ország-világ előtt tagadják meg Urukat, mint azok, akik szép csendesen, zenebona nélkül „állítják át" életüket a Sátán szolgálatába, anélkül, hogy pontosan tudnák, mikor kezdődött el, vagy fejeződött be náluk ez a folyamat. Szájjal még Krisztusénak vallod magad, hozzá mersz szólni az Igéhez, de sejted-e, hogy az a mozdulatlan tóhoz hasonló békesség, az a zenebona nélküli csend, amit kiharcoltál magadnak a világban és talán örömöd egyik forrása lett, az már nem a Krisztus minden értelmet felülhaladó békessége, hanem a halottak békessége, a Sátán békessége.

Még valamit befejezésül. Aki nem mer szembenézni az Ige okozta felháborodással, aki el akarja kerülni a zenebonát, lehet, hogy jobban kiveszi belőle a részét, mint az, aki vállalja. A zenebona utánamegy a menekülőnek. Jáson házát *megostromolták* és a benne levőket kihozták a nép elé (Csel. 17 : 5—6.). Elvonulhatsz a csendes elmélkedés magányába, vagy pedig családi otthonod legmeghittebb sarkába, Isten oda is utánad küldheti éppen azokat, akiket legkevésbbé szeretnél ott látni. A felháborodott világ zaja áttör hálószobád falain és megkeseríti legédesebb álmaidat. Zúgolódsz, hogy hát már sehol sincs nyugta az embernek és nem veszed észre, hogy éppen ez az Isten kegyelme. Akármilyen kellemetlen lesz is, csak hívjon elő Isten a rejtekhelyedről, inkább minthogy hagyjon ismét elaludni a halálra!

Az evangélizáció feladata.

A népegyház bibliai látásának tisztulásával együtt kell járnia annak a felismerésnek is, hogy az Egyházba bele születni vagy bele neveltetni nem lehet. Más szóval: a keresztyén életet testi születés útján örökölni lehetetlenség. Szülői testi alkatát, vérmérsékletét még szellemi adottságait is örökölheti az ember, keresztyén hitét azonban nem.

Ábrahámhoz így szólt az Isten: „Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei." (I. Mózes 22 : 18.) Ahhoz azonban, hogy Izsák a benne foglalt ígéretek hordozójává lehessen, ehhez is így kellett szólnia az Úrnak: Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei. (I. Mózes 26 : 4.)

A Bírák könyvében olvassuk ezt az igét: „Az az egész nemzetség gyűjteték az ő atyáihoz, és támadott más nemzetség ő utánok, amely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel." (Bírák 2 : 10.) Íme, az új nemzetség, noha a választott népből született, és magán hordta a szövetség pecsétjét, ott lakott az ígéret földjén, és az ígéretek hordozója volt, mégsem ismerte az Urat.

Minden kétséget kizáróan következik ebből, hogy *Jézus Krisztust minden generációnak újra meg kell ragadnia.* Ezt pedig pusztán neveléssel elérni lehetetlenség. Evangélizációra van szükség. Nem azért, mert tömegeink elidegenedtek az egyháztól, hanem mert tömegeink nem nyertek új életet a Jézus Krisztusban. Még ott és akkor sem, hogyha egyháziasság tekintetében más gyülekezetekkel összehasonlítva esetleg nem sok kívánnivalót hagynak.

Az evangélizáció feladata a második nemzetséget a bűn álmából vagy a hamis kegyességből felébreszteni és Krisztushoz vezetni. Bűntudatra ébreszteni és üdvtudatra juttatni. Ezt a feladatát úgy érheti el, ha úgy hírdeti a Krisztust, mintha még soha nem hírdettetett volna.

Az evangélizáció szolgálata a békéltetés szolgálata. A már eredeti bűn következtében elszakadt embert megismertetni a megbékélés útjával. Az evangélizátor, az evangélizáció azzal a megbízatással jár, amit Pál apostol így fejez ki: „minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot... reánk bízta a békéltetésnek igéjét." (II. Kor. 5 : 19.)

Az evangélizáció egyetlen feladata tehát így hangzik: „Ismervén az Úrnak félelmét, embereket térítünk." (II. Kor. 5 : 11.)

Nem feladata az evangélizációnak társadalmi vagy szociálpolitikai kérdések megoldása. Nem családmentés, nem egyházmentés, hanem lélekmentés. Hogy az evangélizáció szükségességét ezen kérdések rendezetlensége még nyilvánvalóbbá teszi és hogy az evangélizáció következményeként e kérdésekben igeszerű változások következnek be, az a Krisztusban megnyert új élet természetes következménye. Az evangélizátor és az evangélizáció azonban ezen kérdések megoldását sohasem tette és nem is teheti feladatává. Jó megjegyeznünk, kiváltképpen az egyházmentés kísértésével szemben Pál apostol ezen szavait: „Nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem." (I. Kor. 1 : 17.)

Evangélizációról beszélvén, nem beszélhetünk ifjúsági, leány, lelkész, stb. evangélizációról sem, mert az evangélium Isten hatalma minden hívőnek idvességére. Zsidóknak, görögöknek, papoknak, nem papoknak egyaránt. Az evangélizáció szolgálatának ilyen „módszertani" szétaprítása mindig az evangélizátor vagy az evangélizáció rendezőinek bizalmatlanságát jelenti az Igével szemben. Attól félnek, hogy ugyanaz az evangélium nem ragadhatja meg a különböző korú, foglalkozású, esetleg társadalmi állású egyéneket.

Miután az evangélizáció célja nyilván az, hogy új életek születhessenek, elengedhetetlenül szükséges egy anyaméh, mely a fiakat hordozni kész. Mivel pedig a történelmi egyházközségek a maguk egészében a legtöbbször nemcsak meddők, de a szülési fájdalomtól irtóznak is, ezért érzik az evangélizáció szolgálatát elsősorban feladatuknak az élő közösségek. Náluk ugyanis adva van nemcsak a lehetőség, de a készség is az új életek hordozására.

Ebből következik, hogy az evangélizáció elengedhetetlen feltétele legalább egy ember, de méginkább egy élő közösség, aki az evangélizációt imádságban hordozza, előkészíti, és annak végeztével a felébredteket dajkálja, „amiként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit". (I. Thess. 2:7.) Gyakran maga az evangélizátor vállalja a szülési fájdalmakat. (Gal. 4:19.) Ezt azonban előbb-utóbb élő közösségnek kell átvennie töle.

Mi történt az evangélizációkon?

Alcsút. Január derekán volt az evangélizáció. Igen komoly előkészület előzte meg: a gyülekezet ünnepi hetének tekintette ezt az időt. Mindvégig élénk érdeklődéssel vett is részt az összejöveteli alkalmakon, s az Úr megengedte, hogy több szívben szökkent szárba a régi vetés. Akiket Isten a bűnbocsánat bizonyosságával ajándékozta meg, s akik feltétel nélkül szánták oda magukat — a közösségi fegyelmet is vállalva — Jézus Krisztus követésére, azokból kisebb közösség alakult a lelkipásztor vezetésével. Adjunk hálát a megújulásokért és imádkozzunk, hogy tovább folytatódhassék az alcsúti gyülekezetben a dunántúl ébredése.

Cegléd. Az evangélizációnak mindvégig sok nehézséggel kellett megküzdenie: érezhető volt a tömbgyülekezetek terhe, az előkészület hiányossága, a közösség elesettsége. A hallgatóság is csak lassan és szerényen növekedett a hét végére százról jó pár százra. Mindezek ellenére sem tért vissza üresen az Ige: az utóösszejövetelek imaközösségében több szívből tört fel a hála az Úr szabadításáért. A sokfelé szakadozott közösséget ugyan feloszlatták, de az a reménységünk, hogy a megújulásban levetkőzik az eddigi hibákat. Ne szünjünk meg imádkozni ezért!

Hajdusámson. Egy tanyaközpontban volt az evangélizáció, s igen nagy éhséget lehetett tapasztalni az Ige után. Estéről-estére zsúfolásig megtelt a terem. De megteltek a szívek is az Úr iránti hálával, s többen szánták oda életüket Jézus követésére. Az a reménységünk, hogy Isten felrázza a szunnyadozókat is s megépíti a sámsoni közösséget. Imádkozzunk érte!

Jármi. Évfordulóra esett az evangélizációs szolgálat ebben a szabolcsi közösségben. Isten nyilvánvalóan megmutatta, hogy néhány ember számára életfordulatot is jelentettek ezek az alkalmak. Elég kár, hogy meglehetősen „magánkezdeményezés" volt ez a szolgálat, s így nem állhatott mögötte imádságos háttér.

Kékcse. Kis szabolcsi falu, ahova semmi szekta sem jutott még be. Az evangélizáció alatt azonban hatalmasan megmozdult. A gyülekezet lelkészének is szívügye volt az evangélizáció, s előfordult olyan alakalom, hogy a 900 lelkes gyülekezetből 700 is résztvett. Nem számolhatunk be nagy viharos megtérésekről, de arról

igen, hogy sokak szeme nyílt meg az Élet meglátására, vagy legalább is sokak szívében kelt fel a vágy az igazi keresztyén élet után.

Kistelek. A Duna-Tisza közének a déli részén fekszik. Evangélizáció még nem volt. Most felkelt az érdeklődés sokak szívében, s valószínűleg újabb evangélizáció fogja követni ezt az előkészítő szolgálatot. Néhányan máris döntöttek Krisztus mellett. Bár megmozdulhatna Duna-Tisza közének álló tava is.

Mándok. Az evangélizáció estéről-estére egyre látogatottabb volt, s megmozgatta a község minden rétegét. Az utolsó nap 7—800 között mozgott a résztvevők száma. Reggel imaórák voltak, délutánonként pedig külön összejövetelek az evangélizáció előtt. Megújult a közösség, többen meg arról tettek bizonyságot, hogy most indultak el az új élet útján. Tartsa meg az Úr az ébredés tüzét közöttük!

Miskolc. A január eleji kemény hidegben folyt le a gondosan előkészített evangélizáció. A sok akadály ellenére is látogatottak voltak az összejövetelek: a reggeli imaóra, a délutáni bibliaóra, az esti evangélizáció és az utóösszejövetel. A résztvevők száma 5—700 között mozgott, s közöttük ott voltak az egyház hivatalos szolgái is. A C. E. közösség megújult, voltak megtérések, az érdeklődés is tovább tart, s hisszük, hogy a környékre is kihat az evangélizáció áldása.

Ófehértó. Szabolcsi község. Nem volt idegen már az evangélizációs hét. Estéről-estére szépen meg is telt a templom, a két utolsó este pedig zsúfolásig megtelt. Jöttek a környékről is: Kántorjánosiból, Nyírbogátról Nyírjákóról, Nyírkércsről, Ramocsaházáról, Vajáról. A mindent elsöprő felszabadulás nem következett be, de örvendetes reménység, hogy a próbaszövetségből megalakított 14 tagú szövetség drága eszközévé válhat az Úr kegyelmes munkájának az elkövetkezendő időkben.

Panyola. Ez volt az első evangélizáció ebben a Szamos-menti községben. A kis próbaszövetség azonban imádságos felelősségérzettel készítgette elő a szolgálatot. Nem is volt akadály az összejövetelek látogatásában a nagy hideg, hanem még két szomszédos községből is jöttek át. Igére szomjazó emberek. Legyen a dicsőség Istené, hogy új életekkel is megajándékozott bennünket!

Papos. Még az ősszel volt itt evangélizáció. Kívülről nézve talán „szabálytalanul" indult, mert nem nagyon tudott róla még a központ sem, belülről nézve azonban „szabályszerűen" folyt le, mert Isten sokak életében gyujtott világosságot az evangélizációs estéken. Vajáról rendszeresen látogatják azóta őket.

Ramocsaháza. „Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert." — Jézusnak ezeket a szavait nagyon valóságosan tapasztalta meg az utóbbi időkben ez a gyülekezet. Az evangélizáció folyamán is lépten-nyomon előütközött az ördög finom és durva támadása a Kereszt evangéliuma ellen, de sok szívben a győztes mégis Jézus lett. Ő azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa. Különösen örvendetes volt ezen az evangélizáción az, hogy a hallgatóság kétharmada férfi volt, s a záróösszejövetelen is férfi ajkakon csendült fel leginkább a Krisztust magasztaló hála hangja. Bár elhozná az Úr másutt is az ébredés „férfiasodásának" az idejét! Ne szünjünk meg tusakodni ezért az Úr előtt!

Tiszabezdéd. Sokat imádkoztak itt néhányan az evangélizációért. A nagy hideg miatt azonban csak az utolsó este nyilvánult meg nagyobb érdeklődés. Az utóösszejövetelek és a személyes beszélgetések különösen áldottak voltak, s Isten olyan jeleket adott itt, hogy reménységünk szerint ebben a községben még sokan kijönnek majd a halálból az életre.

Tótvázsony. Dunántúli község a Dunántúl félelmetes megkötözöttségeivel együtt! Az evangélizációt azonban a rossz idő ellenére is nagyon

szép számmal látogatták: a 200 lelkes gyülekezetből 100—150 rendszeresen jelen volt, s a környékbeliek is el-ellátogattak az összejövetelekre. — Pedig kevés helyen tapasztalható nagy felháborodást keltett az Ige. Néhányan azonban a meghasonlásban Krisztus mellett döntöttek, s az a reménységünk, hogy az ördög azért kelt fel olyan hatalmas erővel, mert félteni valója van Tótvázsonyban.

Vértesacsa. Alcsúttól 8 km. Evangélizáció azonban még nem volt itt, s ez az első próbálkozás nagy nehézségbe ütközött. De ez is csak egyet tett világossá előttünk: még fájóbb szeretettel, még több remegéssel kell tusakodnunk az Úr előtt, hogy könyörüljön meg a Dunántúlon, s küldjön munkásokat az ő aratásába!

Az eredménytelen evangélizáció okai.

Köreinkben a legújabb időben újra és újra Isten Lelkétől hangsúlyozottan állítottuk, hogy az ébredést csak Isten hozhatja el. Csak akiket Ő választott, akiknek fülük ván a hallásra, akik megnyerték a Szentlélek ajándékát, csak azok tudnak a kegyelem útjára lépni. Ami tehát az ébredésben, az evangélizációs szolgálatban Isten munkája, amit az Úr a maga döntésére tartott fenn, abba ember nem avatkozhat bele, még a legkegyesebb sem. Lehet valaki szelíd, mint Mózes és Istenre néző, mint Dávid, itt mégis szembe kell találkoznia a hatalmas Úrral.

De van a lelki munkának emberi része is, s ami az evangélizációban és általában az ébredésben az emberi oldal, azt nekünk kell megcselekednünk. Az eredménytelen evangélizációnak, sok hiábavaló szolgálatnak egyik legfőbb oka, hogy az evangélizációt végzők elfelejtik ezt az emberi oldalt s nem veszik igénybe azokat a kegyelmi eszközöket, amiket Isten a rendelkezésükre bocsátott. S ez a mi hibánk, és én most ezekről szeretnék néhány dolgot írni.

E kegyelmi eszközök közül első helyen említem meg az imádságot. Mostanában a keresztyén irodalomból az ébredések története érdekel különösképpen. Mint diákkoromban olvastam Verne vagy May Károly könyveit, Éppen olyan izgalommal olvasom most az ébredés történeteit. Régi folyóiratokból keresem ki a rövid áttekintésü helyzetjelentéseket, s ezekben az első meglepő felfedezés mindig az a számomra, hogy nagy imádkozások előzték meg az evangélium hírüladását. Amely közösségnek nincsen ideje az imádkozásra, az hogyan várhat áldást és ébredést attól az evangélizációtól, amit községébe és gyülekezetébe annyit kér? Vagy az az evangélizátor, akinek örökké sürgös dolgai vannak és a sok önzetlen szolgálat még imádkozásra sem enged időt, honnan várja a csodát?... Több időre van szükség! Isten előtt több megállásra! Idő kell a szent csendhez, hogy Isten közölhesse velünk akaratát, és ott hagyhassuk szívünket nála.

A másik nagy kegyelmi eszköz: Isten Igéje. Higyje el az Ige szolgája, hogy Isten magának az igehirdetésnek adott hatalmat! Tetszett az Istennek, hogy az Igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.

Higyje el az Ige szolgája, hogy az egyszerű igehirdetés csodát művel, s hogy a Szentlélek akkor végezheti el az ő munkáját igazán, akkor ítélhet és emelhet fel embereket, ha Isten Igéje a mi reménységünk egyetlen „emberi" eszköze. Jól jegyezte meg valaki, hogy ne féltsük az élő Jézust, kibír Ő minden kritikát, jót áll magáért! Igen. Akinek Isten a szájába adja az Ő Igéjét, azokat meg is bíztatja Jeremiással együtt: „Gondom van az én igémre, hogy beteljesítsem azt."

A tan, az okoskodás nem hoz életet, hiszen a bűn, a bűnbocsánat és üdvösség kérdésére vonatkozó bibliai igazságokat emberi ésszel végletekig megmagyarázni nem is lehet. Kudarc kísért ott, ahol mindent meg akar valaki magyarázni, s elfelejti, hogy érzéki ember nem foghatja meg Isten Lelkének dolgait, s az újjászületés Isten Lelkének a csodája.

Szükséges, hogy Isten szolgája a teljes Szentírásra helyezkedjék reá, s nemcsak egyes bibliai igazságok számára akarjon megnyerni lelkeket. Például Isten ítéletes haragját csak a kegyelem munkájának a nyilvánvalóvá tételével szabad hirdetni, ha azt akarjuk, hogy Isten a szívekben elvégezhesse az Ő munkáját. — Kívánatosnak tartom itt megjegyezni, hogy sok eredménytelen evangélizáció oka az, hogy Isten szolgája nem érzi magát szolidaritásban azzal, amit mond. Mások számára prédikál, s magát kivonja az ítélet és a kegyelem munkája alól. Feltétlenül gyümölcstelen az ilyen szájhősködés. Viszont az a tapasztalatom, hogy ha az evangélizátor elsősorban a maga életére nézve fogadja el az ítéletet és a kegyelem leleplezéseit, ha a bizonyságtevő először magát helyezi Isten sujtó korbácsa alá s először maga vígasztalódik meg az Úrban, akkor a gyülekezet is észreveszi, hogy itt nem tanról, ..prédikációról", hanem életről van szó. Így aztán könnyebben választja ő is ezt a valóságos utat. Arról az esetről nem is szólok, hogy mit lehet ott várni, ahol még az evangélizátornak soha nem is volt semmi életes köze azokhoz, amiket hirdet. De gondoljuk meg: vajjon lehet-e eredményt várni egy olyan evangélizációtól, ahol maguk az evangélizátorok sem élték még át a bűnbocsánat valóságát, az üdvösség bizonyosságát, az élő Jézus Krisztus csodálatos erejét? . . .

Meglátásom az evangélizáció szolgálatában az is, hogy Isten nem közölte ébresztő ajándékát olyan községek és közösségek területén, ahol a főcél nem az elveszett emberi lelkek megmentése, hanem valami más: pl. egyháztag- és egyházmentés, reverzálisharc vagy egyházi adó. Mindezek lehetnek következmények, a főcél azonban sohasem lehet más, minthogy a Megfeszített Jézus Krisztust prédikálni: bolondságul azoknak, akik elvesznek, és üdvösségül azoknak, akiket Isten a maga számára választott. Stanley mondja el, amikor erről a kérdésről beszél, hogy Pál apostol athéni beszédében az ottani bölcselkedésből akart kiindulni, s az Ige senkit sem tört össze, Korinthusban viszont már nem akart mást tudni, csak Krisztust, a Megfeszítettet, és Isten sok szívben végezte el a maga munkáját. — De éppen ilyen szükségesnek látom azt is, hogy Isten népe is úgy fogadja a keresztről szóló beszédet, mint a csodák csodáját, melybe angyalok kívánnak beletekinteni.

Sok eredménytelen evangélizációnak éppen az az oka, hogy Isten népe nem kegyelemre szorultan, sóvárogva várta az Ige felcsendülését, a Kereszt titkát, hanem úgy vette, mint amelyen ő már régen túl van, és az másoknak szól. Mennyi áldott szolgálat veszítette el a gyümölcsét a hívő embernek ezen a képmutató és útálatos magatartásán.

Szükséges, hogy ahol az evangélizáció lefolyik, ott legyen valaki, aki megmelengeti, körülveszi azokat, akik ébredőben vannak vagy már felébredtek. Istentől mindig ki kell könyörögni valakit, aki a többieknél világosabban lát, hogy mozgatójuk, irányítójuk lehessen. Isten nagy ébredést adhat 8—10 napon keresztül, de hogyha senki sincsen, aki azt tovább vigye, akkor nagyon meg kell gondolni, hogy érdemes volt-e, és helyes volt-e a szolgálat, mert a felébredő ember kereső lélek, és helytelen forrásokhoz is elmegy, ha nincsen, aki a tiszta, üdítő vízhez elvezesse. Egy ember elég ahhoz, hogy nagy megmozdulások történjenek körülötte, de e nélkül az egy nélkül sokszor marad eredménytelen a nagy megmozdulás is.

Végül még egyet. Az evangélizáció szolgálatában senkit sem ismerünk test szerint. Gazdag vagy szegény, tanult vagy tanulatlan, egyházi munkás vagy laikus szolga: ezek szolgálatainkat nem befolyásolhatják. Csak kétféle embert ismerhetünk: az Igének engedőt, és az Igével szemben engedetlent. Amikor akár az evangélizátor, akár a gyülekezet bármiféle okból is személyválogatóvá válik, elvesztettük Isten útjait, s magunk zártuk be magunk előtt az áldások útját.

Sok akadályról kellene még szólanom. De egyelőre legyen elég ennyi. Az a reménységünk, hogy Isten hozni akarja az ébredést, mi magunk is sokkal többet várunk, mint amennyit most láttunk, de tudjuk, hogy ennek útja a mi magunk megtisztulása. Adjon az Úr erőt, hogy legalább a *most* tárgyalt „emberi" dolgok komolyanvételében jussunk mélyebbre és előre egy lépéssel.

FIGYELEM! Jóelőre hadd hívjuk fel a figyelmet a budapesti

TAVASZI EVANGÉLIZÁCIÓS KONFERENCIÁNKRA!

Március 23—25-ig szeretnénk megrendezni, ha az Úr megengedi. Előreláthatólag féljegyet is tudunk biztosítani a résztvevőknek. Készüljünk máris reá, s hívjuk fel a mások figyelmét is!

A mi könyveink . . .

Zimányi József „A tizenharmadik forduló". (Részlet.)

Isten hadjárata.

Az utolsó napot is éppoly tehetetlen és tudatlan várakozással töltötte Jerikó, mint az ostrom első napját. A hetedik nap pedig más volt, mint az előző hat.

Jerikó talán éppen a hetedik napot gondolta teljesen csendesnek. Izráel a szombatot csendben, Istene előtti elpihenésben szokta tölteni, most pedig még korábban megmozdult a tábor, mint az előző hat napon. Amint a falak alatt elvonultak, mindegyik arcán valami különös izgalom és visszatartani alig tudott győzelmi öröm ült. Izráel tudja, hogy a mai napon az Úr cselekedni fog. Most már nem a megadás reménye, hanem az Úr hatalmas kezének csapása volt Izráel szeme előtt. Jerikó csak külső változást látott az ostromban. A lényeg ugyanaz volt: ugyanaz a felvonulás, ugyanaz a beosztása a felvonuló hadnak.

Izráel népe minden forduló után hangosabban hallotta verni saját szívét. Amint fogytak a méterek lépéseik alatt a hetedik fordulót jelző kürt szavára figyeltek csak, amikor kiáltaniok kell és a fal leszakad.

Gyermeki és e világ szerint esztelen reménykedés volt ez s ha Jerikó tudta volna, hogy az Úr milyen ígéretet tett népének, bizonyára kacagva vonultak volna otthonaikba s életük legnagyszerűbb tréfájaként nevették volna Izráelt és különös Istenét.

Ráháb azonban tudta, hogy valami történni fog.

Ő engedelmesen egybegyüjtve háznépét, a szabadulást várta. Nem tudta hogyan, de tudta, hogy jönni fog.

Így érkezett el a hetedik forduló. Az előző hat nap körüljárásával együtt a tizenharmadik fordulás volt. Az utolsó napon Isten megismételte azt, amit előzőleg hat napon át cselekedett. A kürtök most hatszor annyi ideig szóltak, az Úr most hatszor annyi időt töltött a körülhordott láda révén a falak közelében, mint eddig naponként, Isten népe most hatszor annyi utat tett meg. Valami félelmes sürgetés tetszik meg ebből a különös rendből.

Isten megismételte ajánlatát. Emlékeztette Jerikót az egész addigi kegyelmi időre, arra a hat napra, amelyhez hasonló Jerikó életében még nem volt. Isten így cselekszik. Mielőtt a kegyelem ideje véget érne, az Úr mégegyszer heves ostromba fog. Mégegyszer felkínál mindent. Mindent elmond mégegyszer, amit addig mondhatott, azután egészen átmenet nélkül kiönti az ítéletet. Igaz, hogy a kegyelmi idő utolsó percében is meg lehet térni, de igaz az is, hogy az utolsó prec elmulasztása után már nincs idő még egy perc töredékére sem. Eljön az idő, amikor Isten már nem ismétli meg, amit addig oly türelmesen ismételt, amikor már nem kínálja és semmi árért sem adja, amit addig ingyen kínált.

Te most pénz nélkül és ingyen, csupán gonosz szíved feltétel nélküli megnyitásával, őszinte meghódolásoddal, amellyel kegyelemre kiszolgáltatod magad, megnyerheted Istent magát. Jézus vére alatt megtisztulva az egész idvesség és Istenünknek minden áldott ígérete hiánytalanul a tied lehet. Multad vétkei, a kegyelemmel szemben eddig tanusított kevélységed mind megbocsáttatnak. Akarod-e?

Modersohn Ernő „Isten papjai" című könyvéből:

Urim és Thummim.

A hósenből még valamit meg kell látnunk. II. Mózes 28 : 30-ban ez van megírva: „Azután tedd az ítéletnek hósenébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, amikor bemegy az Úr eleibe és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szívén az Úr színe előtt szüntelen."

Gyakran olvassuk a Bibliában, hogy az emberek megkérdezték az Urimot és Thummimot, ha Isten akaratát keresték. Ha tudni akarták: menjenek-e háborúba vagy ne, kit támadjanak meg, megkérdezték az Urimot és Thummimot. (Fényt és igazságot.) Hogy ez miként történt, ma már nem tudjuk, csak találgatásokba bocsátkozhatunk. Tehát egyszerűen így kell szólnunk: nem tudjuk.

Azt azonban tudjuk, hogy ma is kapunk fényt és igazságot, „Urimot és Thummimot", a mi Főpapunk, Jézus által. Nem kell tehát szomorkodnunk, hogy a régi fény és világos igazság (Urim és Thummim) elveszett és nem tudjuk miként kezelték azt. A fényt és igazságot (Urimot és Thummimot) mi az Úrtól kérjük és várjuk.

Kívánság és akarat nélkülivé kell lennünk, ha azt akarjuk, hogy Isten az Ő akaratát tudtul adja nékünk. Nem szólhatunk így: „Uram, csak azt ne!“ — hanem azt kell mondanunk, hogy mindenre készen vagyok. Hozzá jön ehhez még, hogy meg kell tanulnunk várni. A mi óránk nagyon gyakran siet, éppen ezért azt képzeljük, hogy Isten órája késik. Pedig nem így van. Isten sohase késik. Nagyon jól udja, mikor van itt valaminek az ideje. Akkor sem jött későn, amikor Ábrahám a Mória hegyén kezét felemelte, hogy fiát, Izsákot megáldozza. A megfelelő pillanatban közbelépett. Tanuljunk meg Isten órájára várni. A megfelelő időben, amikor tudnod kell, hogyan döntsél, világosságot ad néked.

Éppen így ad igazságot is. Nem kell a magunk igazságát magunknak keresnünk. Ő megszerzi. János apostol azt írja: „Van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.“ Ezt a szót, hogy „szószóló“, mai nyelven így mondhatjuk: van ügyvédünk. Igen, Jézus a mi ügyvédünk. Csak át kell adnunk, rá kell hagynunk jogi eseteinket, igazság-kereséseinket, és majd Ő cselekszik.

Imádságainkban ne feledkezzünk meg szolgálatainkról!

Február 16—18-ig lesz a makói konferencia, a hónap végén pedig a hejőcsabai ifjúsági körzeti konferencia. Evangélizációkat a közeljövőben a következő helyeken készítenek elő: Bükkzsérc, Gégény, Harsány, Budapest—Kőbánya, Magyarboly, Sajószentpéter, Sátoraljaújhely, Tuzsér. — Az imádság a leghatalmasabb fegyver az evangélizációk előkészítésében! (Efézus 6 : 18—20.)

ÚJ KÖNYVEK! ÚJ KÖNYVEK!

Modersohn Ernő: Isten papjai		5.— Ft
Modersohn Ernő: Mit cselekedjem		—.30 Ft
Oravala—Podmaniczky: A parasztpróféta	fűzve	24.— Ft
	kötve	30.— Ft
Oravala—Koren: Kalajoki vádlottjai (Részlet az északi ébredés történetéből.)		5.— Ft
Stockmayer O.: Győzelem a Sátán felett		—.30 Ft
Zimányi József: A tizenharmadik forduló		5.— Ft
Túróczy Z.: Erőszakoskodóké a mennyek országa		3.— Ft
Selyem bibliajelzők is kaphatók különböző szélességben, darabja		3.—, 6.— Ft

Levél idegenből.

Kedves Testvérem! Tudom, csodálkozik azon, hogy ilyen hirtelenül, váratlanul az elfeledettség homályából felbukkanok levelemmel. De azt hiszem, hogyha más nem is, de kedves testvérem még emlékszik reám. Abból az időből, amikor még én is Bethánia tag voltam, meglehetős sok emléke maradhatott rólam, s mint minden embernek, akik igazán ismertek engem, csak rossz emlékei. Mások is valószínű, hogy már beszéltek rólam, s így valamit talán tetszik tudni körülményeimről. Beteg vagyok. Az orvosok csak a fejüket csóválják és nem tudják megállapítani a valódi diagnózist. Én tudom... Évek multak el, s én még mindig hadakoztam egy nálamnál sokkal nagyobb erő ellen, de nem adom fel a küzdelmet, holott nagyon jól tudom, hogy reménytelen. Jelenlegi betegségem is ezzel van szoros kapcsolatban. Idegösszeroppanás, szívműködési zavarok, stb. A látszat zerint betegégem ellenére sincs panaszra okom, t. i. külső körülményeim, anyagi helyzetem itt idegneben sokkal különb, mint az idevalo állampolgároké. Még sincs nyugalmam! Mégis mindig úgy érzem, hogy valami úr van az életemben, amely talán örökké betöltetlen marad... Itt aztán abszolut lehetetlen lelki vigaszt találni. Mindent, mindent megkapok, amit csak pénzért megszerezhetek, csak éppen ezt nem. Próbáltam szerezni egy Újtestamentumot, de lehetetlen. Egy magyar lánynak a kezében láttam, amint olvasott éppen egyet. Ez utazás közben történt, s igértem ennek a leánynak mindent: pénzt, élelmiszert, aranygyűrűt, fényképezőgépet, órát, selyemharisnyát, de nem adta semmi pénzért. Azóta sem tudtam szerezni. Pedig akkor feltámadt bennem a vágy egy Újtestamentum után... Valamikor én osztogattam őket. Ma nincs még egy lap sem belőle. És ha volna?... Vajjon olvasnám? És ha olvasnám, vajjon azt jelentené-e, mint régen? Vagy többet? Vagy semmit sem, és a fiókba kerülne hasznavehetetlen holmijaim közé? Nem tudom... Egyet azonban érzek: hogy ha volna, többet érne, mint az összes gyógyszerek, amit eddig beszedtem és beszedni fogok. Testvérem! Tessék nekem írni néha, ha az ideje engedi. Úgy szeretnék tudni mindent, ami a Bethániában történik... Hiszen nem is tudom felsorolni azt a sok kedves arcot, mely most egyenként mind elvonul szemeim előtt... Ugye, várhatom a levelét, és nem hiába?

Mindenkit üdvözlök. Szeretettel: *Cs. A.*

* (A közölt levél nem stílusgyakorlat, hanem tényleg kikézbesített levél. Annál figyelemre méltóbb tehát a tartalma mindnyájunk számára! *Szerk.)*

Különféléh . . .

Halottaink. Központunk közismert „Etelka néni"-je, *Komáromi Etel*, karácsony előtt egy hétte hazaköltözött. Január elején pedig *Sárközi Ida*, budapesti szövetséges testvérünk tért haza. „Aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal." (János 11 : 26.)

Házasság. Mult számunkból feledékenység miatt maradt ki az a kettős házasságkötés, amelyet Kisvárdán *Bánhegyi László* és *Korláth Erzsébet*, illetőleg *Cs. Szabó László* és *Korláth Juliánna* szövetséges testvéreink kötöttek a mult év okt. 13-án. — Házasságot kötöttek még *K. Oláh Sándor* és *Kovács Eszter* Mándokon, *Sághy István* és özv. *Fehér Lászlóné*, valamint *Nagy István* és *Kiss Irén* Budapesten. „Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza." (Máté 19 : 6.)

Eljegyzés. *Beregszászi Károly*, debreceni szövetséges testvérünk és*Hadházzy Esztike* eljegyezték egymást. „Szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, óh Isten, mindörökké." (Zsolt. 73 : 26.)

Gyermekek. *Vida Józsefék* házasságát Hajduhadházon Isten leánygyermekkel áldotta meg; a kislányt Évának keresztelték. „Minden gondotokat Őreá vessétek." (I. Péter 5 : 7.)

Szövetségalakulások. Harsányban és Ófehértón megalakultak szövetségeink. Kisgyörött pedig 20 taggal és Szabolcsveresmarton 7 taggal próbaszövetség indult. Tahitótfaluból is bejelentette a megújult közösség *dr. Ecsedy Aladár* vezetésével a központhoz való szorosabb csatlakozását.

Munkásaink. *Borbély Béla* az evangélizációs szolgálaton kívüli idejét közösségeink látogatására fordítja. Eddig meglátogatta: Nyírbogátot, Vaját, Nyírmadát, Kisvarsányt, Őrt, Kemecsét, Nyírbátort. — *Bütösi János* Kántorjánosiban, Ófehértón és Nyírbátorban szolgált, s egy dunántúli körúton sorra vette: Felsőörsöt, Zánkát, Nagyvázsonyt, Nemesleányfalut, Magyarbarnagot, Tótvázsonyt, Hajmáskért és Bölcskét. — *Gellért Margit* szintén vidéki testvéreinket kereste fel a közelmultban. Izsákon, Fülöpszálláson, Kecskeméten, Dévaványán, Mezőtúron, Kőröstarcsán és Túrkevén. Most *Erdélyi Jánosnak* segít az evangélizációs szolgálatokban és szabolcsi közösségek meglátogatásában. Együtt fordultak meg Nyírtason, Nyírkércsen, Berkeszen, Jákón, Vasmegyeren, Kemecsén és még néhány közösségben. — *Cziniel Mária* Borsodban járt: Bükzsércen egyhetes szolgálattal készítgette elő az evangélizációt, megfordult Noszvajon is, *Zsombok Margittal* együtt pedig Harsányban, Kisgyörött és Hejőcsabán tettek látogatást. — *Fühl Teréz* azokat a helyeket kereste fel, ahol Borbély Bélának segített az evangélizációs szolgálatban. (Abaújszántó, Vizsoly, stb.) — *Vajda Mária* szintén az evangélizációs munkában forgolódik, Sződligeten pedig egy hétig szolgált minden este evangélizáció-szerűen. — *Gráf Elemér* elnökünk Makón járt az év elején, s Nagymajláthon szolgált több alkalommal.

Hejőcsaba. Örömmel értesültünk róla, hogy a megújulás tovább tart a gyülekezetben s a szövetségben is. A közösség a legutóbbi időkben hat taggal szaporodott. Sok várakozással nézünk az ifj. konferencia elé is.

Csendesnapok. Több helyről kaptunk hírt, hogy testvéreink szövetséges csendesnapokat tartottak. Valamennyien egybehangzóan arról tesznek bizonyságot, hogy Isten megáldja az ilyen előtte való közösségi elcsendesedésünket. Kérjük testvéreinket, hogy ezentúl is számoljanak be áldásaikról, meglátásaikról, terveikről!

Pesthidegkúton január 5-én egynapos ifjúsági találkozó volt.

Felelős kiadó: Bütösi János.
284 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

KRISZTUSÉRT • S • EGYHÁZÁÉRT •

Tavaszi üzenet

A BETHÁNIA EGYLET KÖRLEVELE

1947. MÁRCIUS HÓ.

Figyelem! Figyelem!

Szeretettel hívunk mindenkit a budapesti országos tavaszi

evangélizációs konferenciára.

A konferencia a Kálvin-téri református templomban *1947. március 22-én este 6 órakor* kezdődik s március 25-én este 6 órakor kezdődő evangélizációval végződik.

Összefoglaló tárgya:

A NAGY ELLENTÉTEK.

Részletes programmja:

D. e. 10—12-ig és d. u. ½4—½5-ig *két-két előadás* a következő címeken: Az ember arca. Az Isten arca. — Az ember szíve. Az Isten szíve. — A halál merevsége. Az élet gazdagsága. — A megváltottak hálaéneke. Az elveszettek halálsikolya. — Az önigazság pókhálója. Az idvesség öltözete. — A bolond ember. A bölcs ember.

Minden este 6 órakor *evangélizáció.*

TUDNIVALÓK: Utazásra 50%-os vasúti kedvezményt kapnak a vidéki résztvevők. — Az elszállásolás családoknál történik. Éppen ezért szükséges takarót, lepedőt, kispárnát, tisztálkodási eszközöket hozni. Aki teheti, rokonainál vagy ismerőseinél helyezkedjék el! Ezt azonban a jelentkezéskor közölni kell a budapesti ismerős nevével és címével együtt! — Étkezéséről mindenki maga gondoskodjék. Tájékoztatásul közöljük, hogy a budapesti étkezdékben és kifőzdékben csak kenyeret nem adnak, ezt tehát mindenképpen hozzunk magunkkal. — A konferencia részvételi díja: 4 forint. Akik kedvezményes jegyet kérnek, a jegy kiállítási költségeit ezen felül fizetik. (Előreláthatólag 2 forint lesz.) A részvételi díjat csak a konferencia ideje alatt kell kifizetni.

Jelentkezni március 12-ig mindenkinek kötelező. Különösen áll ez azokra, akik féljegyet és szállást kérnek, mert ellenkező esetben mindezekre igényt nem tarthatnak. Csoportos jelentkezés esetén a névsort is közölni kell, valamint azt is, hogy kicsoda kér féljegyet, milyen címre, van-e szállása vagy nincs.

Jöjj! *Várunk!*

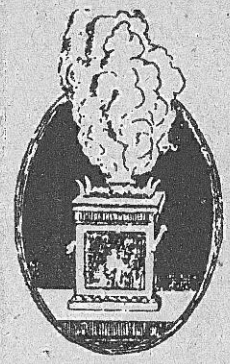

Ajándékul és áldozatul.

A mi Urunkról mondja ezt az Ige. Adta önmagát miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek . . .“ (Efézus 5 : 2.)

Nem tartozott vele Atyjának: megmaradhatott volna Isten formájában. Még kevésbbé tartozott vele embereknek: mi eljátszottuk minden jogunkat Istennel szemben. Ő mégis ide ajándékozta magát, mert szerette Atyját és szeretett minket. Nem a feleslegéből adott, nem életének egy részét, hanem adta Önmagát miérettünk az Istennek. Önként odaállott Atyja elé a világba bejövetelekor, és így szólt: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem . . . Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem, oh Isten, a te akaratodat.“ (Zsid. 10 : 5—7.) S amit vállalt, elvégezte! Nem várva elismerést, viszontszolgálatot, nem téve kikötéseket, vállalta az odaajándékoztatást minden következményével együtt, feltétel nélkül, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. (Fil. 2 : 8.) Ezt jelentette az Ő számára, hogy ajándékul és áldozatul . . . Így lett nékünk megtartatásunk, bűnbocsánatunk, örökéletünk.

Ajándékul és áldozatul! Mit jelent vajjon mindez a mi számunkra? Ugyanezt! Aki kedves és jó illatul akar lenni Istennek, aki életté akar lenni mások számára, annak az útja ma sem más: adja önmagát ajándékul és áldozatul . . . Pál apostol megértette ezt: „Én pedig nagy örömest áldozom és esem áldozatul a ti lelketekért; még ha ti, akiket én igen szeretek, kevésbbé szerettek is engem!“ (II. Kor. 12 : 15.) Mivel a Krisztus szerelme szorongatta, meghalt önmaga számára, odaajándékozta testét, lelkét élő, szent és kedves áldozatul Istennek a mások hasznára. (II. Kor. 5 : 13—15; Róma 12 : 1.) Nem törődött, kap-e viszontszolgálatot érte. Az ajándék ingyenes! Nem csupán képességeit, felesleges holmijait adta oda, hanem elégette önmagát is. Azért és azokért, akiket szeretett. Vállalta az éhséget, szomjúságot, mezítelenkedést, bántalmazást, háborúságot, szidalmat, hátratételt, sőt a megostoroztatást, börtönt,

megkövezést is, ha kellett. (I. Kor. 4 : 9—14; II. Kor. 11 : 23—28.) Mert az áldozat halálraszánást jelent, és vérig szól!

Hát te, testvérem, érted-e, mit jelent számodra az, hogy ajándékul és áldozatul? Azt tapasztalom, hogy a mi keresztyénségünk nem ismeri ezt a titkot. Nekünk még mindig igényeink, kikötéseink, követeléseink vannak Istennel és egymással szemben is. Mi magunknak élünk, mert nincs igazi szeretet bennünk! Azt tapasztalom, hogy még kis áldozatot sem vagyunk hajlandók megtenni az Úr ügyéért, nemhogy életet tudnánk odatenni az oltárra. Gyümölcstelen is az életünk! Mert hiszen a szeretet valódiságát mindig az áldozat méri. Nézz Jézusra! Pedig Ő nem tartozott vele! Nekünk pedig azt mondja az Ige: „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelések vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért." (I. János 3 : 16.)

Szövetségesek! Isten gyermekei! Az Úrnak nagy ígéretei vannak az övéi számára! Néha-néha fel is csillannak már vaksi szemeink előtt ezek a nagy távlatok, áldott lehetőségek, csodálatosan fénylő csúcsok. De az út hozzájuk: ajándékul és áldozatul. Ha azt akarjuk, hogy ébredés jöjjön környezetünkben, szövetségeinkben és hazánkban, ha azt akarjuk, hogy töpörödött és suta keresztyénségünk megteljen erővel, mennyei illattal, gazdag gyümölcsözéssel, — akkor meg kell tanulnunk a Gabonaszem titkát: ajándékul és áldozatul, semmit nem várva s mindent vállalva, önként és mindhalálig . . .

Isten Szentlelke jöjj! Adj kegyelmet új elszánásra, engedelmességre, Krisztussal való élő közösségre, hogy mindnyájan megérthessük: ajándékul és áldozatul!

Több szolgálat, több áldozat.

A lelki szolgálatban többször találkoztam Isten gyermekei között olyanokkal, akik vagy egyedül vannak, vagy házaséletüket az Úr nem áldotta meg gyemekekkel. Ilyenek számára többször feltettem a kérdést, hogy tudják-e, miért maradtak így. A legtöbbször nem kaptam rá megnyugtató feleletet, pedig a kiindulási ok bármi legyen is, az bizonyos, hogy hívő életünkre és az Úr ügyére nézve ebből a helyzetből is haszonnak kell származnia. A 127. zsoltár 3. versében azt olvassuk ugyan, hogy az anyaméh gyümölcse jutalom, de viszont kétségtelen, hogy nem lehet vereség az sem, ha valaki egyedül marad, vagy ha a házaséletben Isten nem áldotta meg gyermekekkel. Ezek

számára sem az elkeseredést akarja hozni az Úr! Reájuk több szolgálat és több áldozathozatal vár.

Sajnos ezek közül a testvéreink közül sokan a kesernyéskedésen nem mennek túl. Pedig az Úr nagy családjában senki sem érezheti magát egyedül, és nem kell földi életét céltalannak látni. Az egyedülállók és gyermektelenek jelenlegi élete azt mutatja, hogy sokszor nem hoznak több áldozatot Isten országa terjedéséért az életükben, mint mások, s lehet, hogy halálukban valamit hagyatkoznak, de az életük megkeseredett és megoldatlan. Nem mondjuk és nem is tanítjuk, hogy ne legyen valakinek tisztességes ruhája, lakása, és hogy ne éljen a normális keresztyén élet keretei között, de azt állítom, hogy ha látnák sokan, mennyi mindent tehettek volna meg az Úr országa terjedéséért, ha tudnák sokan, a siker és kudarc lehetőséeit vállalva mennyi örömmel forgolódhattak volna a szolgálat oltára körül: akkor átállították volna életüket erre a vonalra s már a földön megtapasztalhatták volna az ének sorait: Itt jövevény vagyok, hazám a menny!

Örvendetes dolog látni olyan felébredteket, akik Jézus mellett meglátták ezt. Jó velük együtt lenni, náluk tartózkodni. Ők mindennek örülnek, ami a Vőlegény örömére való.

A teljes Írást látva, és ebben a világban egyedül Jézust az élet értelmének szemlélve, igazán állítom, hogy céltalan és áldatlan az a felébredt egyedülálló élet, ahol a hívő évek földi fáradtságos munkálkodásai csak a testiekre mennek. A válogatós, finnyás étkezés, fölösleges nagy ruházkodás, a hasznosíthatatlan lakásberendezések: mind-mind halott tőkék. Igaz, hogy ezekben az elmult, ítéletes idő sok változást hozott, de sokakban ismételten nagy készség mutatkozik ilyen életbeállításra. Nem arról van szó, hogy valaki ne szeresse a szépet, a kellemest. Sőt tegye a keresztyén ember kényelmessé, meghitté azt a lakást, ahová Jézust is várja, de ne induljon el ismét egy fölösleges gyüjtőkörútra.

Tudjátok-e, hogy hazánkban ezen a télen is sok helyen nem lehetett még evangélizáció, mert néktek még kedvteléseitek vannak és nem meritek vállalni az egyszerű életet mások érdekében; hogy más mehessen terhektől szabadulva hirdetni az Igét. Ti ábrándoztok különféle visszaállítandó dolgokról, porfészeknek való lim-lomokról, szekrénytöltésekre való, évente kétszer használható ruhákról, — és van, aki a fél lábszáráig érő hóban ment el Jézus követségében lyukas cipővel . . .

Mondhatjátok, hogy megadjátok a tizedet, de ti nem ennyivel tartoztok! Sokan gyermekeket nevelnek, nagy családi ter-

heket hordoznak és tizednél többet adnak. Az nem baj, hogy csak öt év mulva lesz ismét 12 személyes étkészleted, gyönyörű függönyöd; az sem baj, ha egy évvel tovább hordod kopott téli kabátodat, de az baj, ha az élet után vágyakozókhoz nem érhet el az Ige a felébredtek silánysága miatt. A mi Urunk azt mondotta, hogy a világ arról ismer meg bennünket, hogy az övéi vagyunk, ha egymást szeretni fogjuk. A szeretet pedig nemcsak énekből, bibliaolvasásból és sajnos, tőlünk eltanult kegyes kifejezésekből áll, hanem tettből.

Az agg Simeon, Anna prófétaasszony (Lukács 2 : 4.) és némely szent asszonyok, akiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg Jézus, Mária, aki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki és Johanna, Khuzának, Heródes gondviselőjének felesége és Zsuzsanna és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálták Néki (Lukács 8 : 2—3.), ott égtek a több imádság, több áldozathozatal oltárán.

Várjuk Jézust, várjuk az ébredés nagy, Lélek-kiárasztó, illatozó idejét. Várjuk, hogy közöttünk lakozzon Izráelnek Szentje. De várja Ő is, hogy nem kényszerítésből, hanem örömmel, benső meglátás által tudjunk minden körülmények között bölcsen és haszonnal élni. Azok is, akiknek többre kell gondolniok, és azok is, akik magánosan élnek.

Borsodiak! Fiuk, leányok!

Tudjátok-e, hogy március 15-től 17-ig Hejőcsabán

körzeti ifjúsági konferencia

lesz? Készültök-e rá?

A konferencia összefoglaló tárgya: *A szabályszerű küzdelem.* Az előadásokon szó lesz a versenyzőkről, versenytársakról, pályáról, akadályokról, hamis versenyzőkről, kiesettekről, győzelemről, jutalomról. Esténként evangélizációkat tartunk a következő címeken: Láncok között, A Győztes, A győztesek.

Tájékoztatásul csak annyit közlünk, hogy élelmezéséről mindenki maga gondoskodjék; akik szállásra igényt tartanak, minél előbb jelezzék a hejőcsabai Ref. Lelkészi Hivatalnak; Bibliáját, Hallelujah-ját és főként bűnös szívét senki se felejtse otthon! Jöjjetek! Hívjatok! Várunk!

Az ébresztő igehirdetés dogmatikai alapjai.

Dr. Heim Károly tübingeni egyetemi tanár fenti cím alatt írt tanulmányából közlünk ebben a cikkben részleteket. Szükségesnek és hasznosnak látjuk ugyanis, hogy ezekkel a kérdésekkel is foglalkozzunk és tisztába jöjjünk minél többen.

Tanulmányának az elején arról ír, hogy az egész kereszténységnek, de különösen a protestantizmusnak alapvető kérdése a Szentlélek belső bizonyságtételéről vallott hitünk. Strauss Dávid Frigyes a protestáns rendszer Achilles-sarkának nevezte ezt a tételt. A sebezhető helynek. S ez teljesen igaz, mert ha megrendül bennünk az, hogy Isten Lelkének bizonyságtétele valóság és igazság, akkor bezárul az istenmegismerés, a hitrejutás és a hitben való megmaradás lehetősége is. Életünk végső kérdéseire ugyanis csak akkor kapunk igazán abszolut feleletet, ha nem bennem vagy emberi tekintélyben van a garancia reá, hanem ha abban a pillanatban, amikor az Igét olvassuk vagy halljuk, saját személyünk legbelsejében egy egészen elementáris isteni esemény megy végbe, az, ami a Róma 8 : 15-ben így van megírva: „A Lélek bizonyságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk; aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!" Kálvin így mondta ezt: „Csak akkor van biztos üdvmegismerés, ha bizonyságunk a Szentlélek által való belső meggyőződésen alapul." Minden más istenmegismerés emberi, s ezért bizonytalan és helytelen. (I. Kor. 2 : 14.) Ezek után így folytatja fejtegetéseit Heim:

A Lélek bizonyságtételének ez a tanítása a theológiai alapja az ébresztő bizonyságtételnek. Legyen az embertől emberhez menő személyes bizonyságtétel, vagy nyilvános bizonyságtevés templomokban és összejöveteli helyeken. Mert mi a különleges az élő bizonyságtevésben, amely által ébredések jönnek létre? Miben különbözik ez az igazhitű lelkészek tanulságos szószéki beszédétől, amely üres templomokban hatástalanul hangzik el? Ha a dogmatikai tartalomra nézünk, nincs különbség a között a száraz orthodox oktató beszéd között, mely a XVII. és XVIII. században széltében-hosszában szokásos volt, s a között a hatalmas ébresztő bűnbánati igehirdetés közt, amelyet Spener Fülöp Jakab az evangélikus egyházhoz intézett, ... vagy Krummacher Gottfried Dániel gyujtó igehirdetése között, mely által az elberfeldi ébredés keletkezett, avagy Württembergben Hofacker Lajos hatalmas prédikációja közt, amelynek hallgatására emberek ezrei gyültek mindenünnen. A közös dogmatikai tartalom ellenére miben rejlik a mélységes ellentét az igehirdetés kétféle módja közt? Abban, hogy a tiszta tan képviselői, akiket az ébredési mozgalmak nem érintettek, Isten üdvcselekedeteiről úgy beszéltek, mintha ezeket az üdvtényeket úgy is hozzáférhetővé tehetnénk az emberek számára, mint ahogy emberi ismereteket közvetítünk, azáltal, hogy ezeket a tényeket tanításszerűen leírjuk, s azután a hallgatókat felhívjuk, hogy az egyház emberi tekintélyének alapján igaznak fogadják el. Ezzel ellentétben mindazok a bizonyságtevők, akik az ébredési mozgalmakon keresztül támadtak, világos tudatában voltak annak, hogy éppen az egyházi tanítás szerint az isteni igazságok megismerését illetően egészen másképp állunk, mint minden más megismerést illetően. Érezték a hallatlan felelősséget, amit a Szentlélek bizonyságtételéről szóló tanítás súlyos igazságként minden emberre reáhelyez..., hogy Isten Igéjének minden hir-

detésekor... csak két lehetőség van! Vagy hiábavaló merészkedés az egész s az Ige üresen tér vissza, vagy szavaink alatt a hallgatók szívének a legbensejében bekövetkezik egy nagy, mindent átváltoztató esemény: Isten Lelke személyes párbeszédet kezd a lelkünkkel, felfedi a magunk állapotát és bizonyossá tesz az Isten ígéretei felől... Ez ad ennek a bizonyságtevésnek teljességgel más hangot és más belső magatartást. Másokért való könyörgésből született, emberlelkek megmentéséért tusakodó szent erőszakosság ez, olyan izzó szent szenvedéllyel, mint amit különösen Hofacker Lajos igehirdetéseinél találunk. Rövid életében, amely néki adatott, már 30 éves korára feleméstette magát. De e rövid élete alatt emberek ezreiben olyan tüzet gyujtott, mely nem tudott többé elaludni.

Ha az ébresztő bizonyságtevés theológiai alapjairól beszélünk, éppen ilyen világosan ki kell mondanunk a másik dolgot is, amit a Lélek bizonyságtevéséről szóló tanítás magába foglal: — az a bizonyosság, amely szent szenvedéllyel tölt meg bennünket, és az a tudat, hogy Isten Lelke használ fel minket, egy pillanatra sem szakadhat el az Igében bizonyított üdvtörténet hirdetésétől, amint ezt az úgynevezett „halott orthodoxia" is mindig tanította és bizonyította. Mert a Szentlélek az Isten Igéjéhez kötötte magát. Mihelyt a lélek az Isten Igéjéhez való kötöttségtől szabadulni akar, az már nem a Szentlélek, hanem rajongó tévelygés. Az egyház és a misszió története ezért minden lapján bizonyítja: igazi ébredések, amelyek maradandó gyümölcsöt hoztak, csak olyan igehirdetők által támadtak, amelyben a bibliai üdvösséghit három centrális igazsága világolva állt a középpontban. Az első igazság, amely nélkül életerős bizonyságtétel nincs, abban a felismerésben van, amelyet Luther kolostori vívódásában nyert: Isten előtt mint megkeresztelt és megtért emberek is mindig bűnösek maradunk... A második theológiai igazság, amely nélkül nincs ébredést támasztó bizonyságtevés, az az alázatos felismerés, hogy örök üdvösségünkért a legcsekélyebbet sem tudjuk megtenni; teljesen Krisztus halálának helyettesítő erejére vagyunk utalva... A harmadik theológiai igazság az új életre vonatkozik, amely a Krisztus engesztelésében való hitből születik: van üdvbizonyosság... De ez az üdvbizonyosság sohasem üdvbiztonság... Olyan bizonyosság ez, amely egyedül és egészen Istenre utal minket: az ellentétes lehetőségek szakadéka fölött Ő tart bennünket. Az ébresztő bizonyságtétel ezért hív fel újra és újra vigyázásra és imádkozásra, naponként való bűnbánatra és megszentelődésre. Ezért nincs az ébredési mozgalmon belül soha vallásos individualizmus. ... Ha a felébredt egyén magára marad, abban a túl nagy veszélyben van, hogy a környező világ hatására újra elveszti azt, amit nyert. Testvéri körre van szüksége, amely öt imádkozással és lélekgondozó intéssel hordozza. Ezért állt elő egészen magától minden ébredési mozgalomban a sürgős szükség, megvalósítani azt, amit Luther a Deutsche Messe-ben 1526-ban mint eszményt állított fel, s ami a német reformáció kezdeti korszakában még nem volt megvalósítható: „Azoknak, akik komolyan keresztyének akarnak lenni és az evangéliumot tettel és szájjal vallani, névszerint be kellene iratkozniok és valahol egy házban magukban összegyülekezni imádkozásra, igeolvasásra, keresztelésre, szentség vételére és más keresztyén cselekedetek gyakorlására..."

Az ébresztő igehirdetésnek theológiai oldalról szemére vetették, hogy a megigazítás helyére a megtérést teszi, s a megtérési élményből dogmát csinál, tehát abba a pelagianus tévtanításba esik, hogy megtérés és megszentelődés által mi magunk is közreműködhetünk üdvösségünk megnyerésében. Ez félreértés. A megtérésre és belső megfordulásra való felhívásnak éppen az ellenkező az értelme. Mert az ébredés és megtérés, amely az élő igehirdetés célja, semmi más, mint bekövetkezése annak a nagy eseménynek, amelynek a Lélek bizonyságtételéről szóló tan szerint Istentől kiindulva az ember szívében meg kell történnie, hogy a belső fül az engesztelés üzenete számára megnyíljék. A Lélek belső bizonyságtétele tehát, amely a megtérés tapasztalása, nem visszaesés a pelagianizmusba. Sőt inkább éppen megfordítva: ez az egyetlen eszköz, amely által a pelagianizmusból, melybe mint természeti emberek mindnyájan fogva vagyunk, megszabadíttathatunk. Csak ha a Lélek munkálkodik bennünk és a nagy belső változást előidézi, világosodik meg előttünk, hogy minden mi tulajdon erőfeszítésünk, minden mi belső élményünk és önmegváltáskísérletünk Isten előtt tisztátalan és értéktelen, hogy tehát minden reménységünket csak abba vethetjük, ami rajtunk túl történt. Amíg ez a legbelsőbb változás meg nem történt, a legkorrektebb theológiai és egyházi tanítás ellenére is fogva maradunk természeti szívünk pelágiánizmusában. A paradox tény előtt állunk tehát: csak azáltal, hogy bennem magamban valami egészen nagy dolog tötrénik, fordul el a tekintetem teljesen attól, ami bennem magamban történik, és irányul egészen arra, ami az én hozzátevésem nélkül érettem történt. Csak azáltal, hogy Isten engem magamat atyai szívére vesz, váltatom meg a magamra irányuló minden reflexiótól és minden belső élményemtől. Megtanulom önmagamat elfeledni és egészen feloldódni abban, amit Isten tett. Csak a szubjektivizmuson keresztül jutok a bibliai objektivizmushoz.

Tanulmányát azzal végzi Heim, hogy elmondja: amit fejtegetéseiben közölt, nem csupán az egyház és misszió történetből levont tanulság, hanem személyes megtapasztalása is. Schrenk Élias ébresztő igehirdetése által végezte el Isten benne nagy újjáteremtő munkáját, még egyetemista korában. Ez a személyes bizonyságtétel még jobban hitelesíti számunkra is mindazt, amit tanulmányában kifejtett, s ami mindnyájunk számára világosságot és megerősödést jelenthet.

HOL VOLT EVANGÉLIZÁCIÓ?

Budapest-Kőbánya. Február végén kezdődött az evangélizáció. A látogatottság estéről-estére reménységeinket is túlhaladva nőtt, úgy hogy az utolsó este teljesen megtöltötte a ref. egyház nagytermét. Köszönhető ez emberileg annak a komoly imádkozó háttérnek, amelyik mindvégig nagy felelősséggel hordozta az evangélizáció ügyét. A záróösszejövetel különösen meleg, bensőséges és áldott volt. Valamennyien ujjongva örültünk a megszabadulásoknak: — régi hívők megújulásának s a most megtértek elindulásának. Bár megtalálnák a hitben való növekedésnek, a közösségben való megmaradásnak is egészséges útját a kőbányaiak.

Bükkzsérc. Eléggé el van dugva a Bükk mögött. Evangélizáció sem volt még itt. Most február 4—11-ig tartott. Átlag 400 ember vett részt rajta. Noszvajról is többen átjártak. Minden összejövetelen tapasztalható volt az éhes figyelem, ami különösen a záróösszejövetelen mutatkozott meg abban, hogy kb. 70—80 lélek tett bizonyságot az evangélizáción kapott áldásokról. Bár megtartaná az Úr lobogásukat!

Dévaványa. Sok külső és belső nehézség között folyt le az evangélizáció jan. 19—26 között. A látogatottság kb. 300 körül mozgott, s még ezek közül is hiányzott azoknak az értelmiségi embereknek a csoportja,

akiket Isten lelkiekben is vezetőivé akar tenni a hatalmas gyülekezetnek! A záróösszejövetelen — ahol kb. 150-en vettek részt — az lett nyilvánvalóvá, hogy inkább a már ébredezgetőknek jelentett különösen sokat az evangélizáció.

Finke. Ebben a borsodi községben január közepén volt az evangélizáció. Isten reménységen felül megáldotta. Az iskola zsuffolásig megtelt nagyrészben férfiakkal, diákokkal. A környékből is voltak résztvevők. Kb. 160 ember rendszeresen látogatta az összejöveteleket. Többen megtértek, s az a reménységünk, hogy Isten meg fogja erősíteni a finkeieket az önálló életre s szolgálatra is. Adjon az Úr alázatos és engedelmes szívet hozzá!

Gégény. Estéről-estére a nagy hideg ellenére is szép számmal és nagy éhséggel fogadták az Igét a gégényiek. A község állomás környéki részén külön bibliaórákat kellett tartani rendszeresen napról-napra. Csoportos összejöveteleink — férfiak, fiúk, asszonyok, leányok számára — szintén látogatottak és áldottak voltak, de itt derült ki igazán az is, hogy a szomjúságuk a legtöbbeknek menyire nem oltódott még el az élő vízzel! A záróösszejövetelen mégis néhányan örömmel tettek bizonyságot arról, hogy bűnbocsánatot nyertek, többen pedig arról, hogy Jézusé kívánnak lenni. Azóta bibliaórára gyülnek össze kb. 40—50-es számmal azok, akik növekedni akarnak a hitben.

Harsány. A Bükk alatt fekszik. Tavaly volt már evangélizáció. Így a más szántásába álhattunk. Talán nem volt olyan család, ahonnan nem jártak volna. A gyülekezet egyharmada tudott csak leülni. A többiek sürün a nagy zsúfoltságban és melegben hallgatták nagy figyelemmel az Igét. Még a vasárnapi iskolások között is szokatlan éhség volt tapasztalható. Az énekeket nagyon szerették. Esténként a József története alapján szólt az Ige. Nehéz életek melegedtek fel. Határozottan álltak szívek az Úr mellé. Az egész falut átjárta az evangélizáció. Szinte megfélemledtem, amikor nyílt ellenállást sehol sem láttam. A kicsiny szövetséges csoport is kényszerült több odaszánásra. Imádkozzatok értük! — Imádkozzatok a Bükkalja ébredéséért, ahol is különös nagy éhség van.

Köröstarcsa. Négy napig tartott ugyan csak a szolgálat, de lelkiekben annál gazdagabb volt az ördög minden mesterkedése ellenére is. A terem nem tudta befogadni a résztvevőket! Külön összejöveteleink szintén áldottak voltak, a záróösszejövetelen pedig — nagy örömünkre! — férfiak is bizonyságot tettek arról, hogy Jézust megismerték Krisztusnak! Vajjon tart-e még az öröm?

Magyarboly. Mint mindenhol a Dunántúlon, itt is igen nehéz a lelki talaj: nem nagy az érdeklődés az evangélium iránt. A lakosság anyagilag jobban áll, mint a tiszántúliak, de bizony nagyon igaz, hogy a gazdagoknak nehéz bejutni a mennyországba. A vagyonnal nő a lelki értetlenség. Az evangélizációt aránylag kevesen hallgatták, csak az utolsó napokon emelkedett a hallgatóság 80—100 főre. Mégis, ha kevesen is, de voltak, kik elfogadták Jézustól a bűnbocsánatot. Nagy áldás volt a C. E. közösség megújulása, de megújultak többen mások is, kik nem a C. E. közösség keretein belül élik hivő életüket.

Makó-Újváros. Az egyházkerületi evangélizáció során kaptuk ezt a beosztást. Mindannyian azt gondoltuk, hogy kevesen fognak járni, mivel Makó-Belváros a látogatott hely. Inten megszégyenített bennünket. A negyedik este már kiszorultunk a gyülekezeti teremből a templomba. Csoportos összejöveteleink is látogatottak voltak. Sokak számára tette Isten komollyá az ő beszédét. Nagy reménységgel várjuk, hogy a gyülekezeti imaóra a további áldások és elmélyedések forrásává váljék!

Sajószentpéter. A januári nagy hidegben tartottuk itt az evangélizációt. Ezért egy iskolateremben voltunk csak. Így is szépen jártak. Férfiak eléggé távol tartották magukat. Isten adott áldást. Az esti evangélizáció, reggeli istentisztelet és csoportos alkalmak mellett a bányánál és az üveggyárnál is tartottunk összejövetelt. Az utóbbi helyen különösen szépen összejöttek. Ugartörés volt ez. Sokakkal volt alkalmunk beszélgetni. Az utolsó összejövetelen pedig sok szívben hő vágy támadt a Megváltó után. Mondhatom, hogy két testvérem bíztatására mentünk el. Számukra kérjünk erőt, hogy magvetés utáni munkában ne fáradjanak el. Utólagosan értesültünk, hogy nehéz életkörülmények között levők örömmel fogadták az Igét, volt aki jóslókártyáját égette el. Egy asszony, aki egész végig járt és gyermekeit is hívogatta a bányáról, az evangélizáció után meghalt megbékélten. Számára az utolsó lehetőség volt. Az alkalmatlan idő számára alkalmas lett. Miskolcról, Boldváról, Finkéről, Edelényből és Duzsnokról is voltak.

Sátoraljaújhely. A Hegyalja 3000 lelkes gyülekezete. Sok áldott igehirdetés hangzott már el itt. Az evangélizáción az első estétől fokozódó létszámmal jött a gyülekezet, férfiak is. A negyedik nap már az utóösszejövetelen többen jelentették ki, hogy befogadták az Urat. Az evangélizáció utolsó napján azokból, akik bűnbocsánatot nyertek, és készek magukat elszakasztani a világtól, s alávetni magukat a közösségi fegyelemnek, 21 tagú közösség alakult. Nagyon érdekesen vált nyilvánvalóvá ezen az evangélizáción, milyen sokan vannak gyülekezeteinkben, akik Jézus nélkül vélik ismerni az Istent.

Tököl—Szilágyi-telep. Szigetszentmiklóshoz tartozik: innen járnak ki vasárnapi istentiszteletet s házi istentiszteletet tartani a szövetségesek. Kb. egy éve van itt munka. Az evangélizációt a hideg miatt ugyan kevesen látogatták, de a résztvevők számára áldott és sokat jelentő volt. Inkább ugartörésnek számított.

Az evangélizáció előkészítése.

(Két hozzászólás.)

Az evangélizáció nem csodaszer, nem rendkívüli mentőakció, az evangélizáció Krisztus egyházának állandó szolgálata. Nincs olyan ideális gyülekezeti vagy közösségi élet, ahol felesleges lenne. Még a hivő közösségben is, a megtérés alapján megkeresztelt missziói gyülekezetekben is állandó az evangélizáció munkája. Azokhoz szól ugyanis ez, akik a hitre elő vannak készítve. Kihalássza a tömegből azokat, akiknél elérkezett az idő teljessége.

Az előkészületnek két része van: az isteni és az emberi. Az előkészítő isteni kegyelem a legkülönbözőbb módokon és eszközökkel teszi alkalmassá a lelkeket az evangélizációra. Az Úr szeretete buzgó szeretet: töri, zúzza, simogatja, rázza, ébresztgeti a lelkeket, míg végül „készek" meghallani a bűnösök Megváltójának szavát.

A mi megbízatásunk, az emberi, szintén így van megjelölve: készítsétek az Úrnak útját; készítsétek elő a lelkeket az evangélizációra! Ebből a szempontból hálásnak kell lennünk minden szolgálatért, ami arra irányul, hogy a lelkeket előkészült állapotban találja az evangélizáció. Tudom, hogy vannak esetek, amikor látszólag minden előkészítés nélkül sikerül evangélizálni valakit. Pl. a latort a keresztfán. Az igazság azonban az, hogy még az ilyen esetben is megvolt az előkészítés, ezt az Úr tudja. A nyilvánvaló tapasztalat pedig azt mutatja, hogy az evangélizáció igazi gyümölcseként az előkészítettek jönnek elő.

Előkészítő munkát végezhet olyan valaki is, aki a teljes bibliai világosságnak nincsen birtokában. Pl. a népegyházi szolgálat — még a nem kimondottan pozitív irányú is — sokat jelentő és áldott, amit még

kell becsülni értéke szerint. Még egy egyszerű falusi iskola is, ahol semmi mást nem adnak, mint a száraz bibliai történeteket, egyoldalú életrajzokat, megbecsülendő szolgálat. Jézus szavai szerint: „Aki nincs ellenünk, mellettünk van." (Márk 9 : 40.)

Az evangélizáció előkészületének más és más útja van hívő családban, hívő közösségben, felébredt gyülekezetben, a népegyházi pozitív és a népegyházi elesett gyülekezeti közösségben. — Isten népére különösen áldott szolgálat van ezen a téren rábízva. Kivétel nélkül minden hívő részt vehet az előkészítő szolgálatban. Ez nem alábbvaló, mint maga az evangélizációs szolgálat.

Az evangélistaság azonban különös karizma (kegyelmi ajándék) nélkül hiábavaló emberi erőlködés. Itt tévesztik el sokan a dolgot. Más a vetés munkája, és más az aratásé. Más a vetés ideje, és más az aratásé. Van, ahol előkészületről lehet csak szó, és van ahol elérkezett az aratás ideje. Van, aki áldott előkészítő tevékenységet folytat, — ez adatott néki az Úrtól — a másiknak pedig ezt mondja Isten: „Az evangélista munkáját cselekedd!" Ne döngessük a bezárt ajtókat, ne ronanjunk ajtóstul a házba, és ne arassunk éretlen vetést!

Az Úr tegyen bölcs sáfáraivá az ő kegyelmének!

* * *

Evangélizációt könnyelműen vagy idétlenül megrendezni annyit jelent, mint játszani a tűzzel. Ez pedig egészen veszedelmes, tehát tilos is. Vállalni kell a felelősséget elsősorban annak, aki kéri, illetve akarja az evangélizációt. Jaj, ha csak úgy hübele-balázs módjára nekiugrunk, hogy evangélizációt „csináljunk" vagy „rendezzünk". Jól vigyázzon az evangélizációs szolgálatot kérő gyülekezet, illetve annak palástos vagy egyszerű civil őrállója! Hozzá kell készülni, a legapróbb részletekbe menő szolgálatokat is vállalni kell. Azt mindenekelőtt világosan kell látni, hogy az Úrtól való-e az evangélizációs szolgálat kérése, vagy emberi erőlködés, hiúskodás, utánzás-e az egész. Ilyen emberi, nagyon földszagú evangélizáció elveszi jutalmát, akármilyen sokan is legyenek jelen, akármilyen viharos legyen is a lelkesedés a hallgatóság körében. Ha az Úrtól valónak ismerjük fel az evangélizációt, akkor pedig menj be a te belső szobádba... Roskadj le a mi Urunk előtt és meghallod a választ, amit cselekedj. — A legelső, hogy társat keress, akinek tudtára add, hogy evangélizáció szükséges a gyülekezetben. Legyen kettő, vagy három, akik könyörögnek, tusakodnak az Úr előtt. Be kell kapcsolódni a gyülekezet minden hívő tagjának az imaszolgálatba, ha már elháríthatatlanul bizonyosság az, hogy evangélizációs hét legyen. Hetek, hónapok, talán éppen az egész nyár imaközösségének egyik nagy ügye az, hogy a következő ősz, vagy tél folyamán nyolc napon át hangozzék az evangélium. Ahol nincs e célra imaközösségi szolgálat, vagy egyáltalán hiányzik az imaélet, ott veszedelmes hazardirozás az evangélizáció. A további szolgálat: házalás, hivogatás, nagyobb helyeken röpcédulák és plakátok készítése, kihordása, megfelelő helyről, teremről gondoskodás, már mind az imádságra adott válaszból nyeri világosságát és indító erejét. — Semmiképpen nem kevesebb a felelőssége annak, aki evangélizátort küld a kérő szóra, vagy aki éppen az evangélizációt vállalja... Fontos előkészület! Kit küldjek el? Hova is? Lehet-e azt küldeni, akit kérnek, vagy arra a helyre mást mutat a Lélek? Ismerni kell tehát a gyülekezetet, tudni kell, hogy van-e ott imádságos, hívő háttér, biztositva van-e a tovább-gondozás nélkülözhetetlen pásztori munkája. Ki veszi számba a felébredt lelkeket? Lesz-e lelki otthonuk, lelki társuk, vezetőjük? Ezt nem elég az evangélizációt kérők szívére helyezni, ezért égni kell Budapesten és Nyíregyházán, központjainknak éppen úgy, mint az evangélizációt vállaló szolgáknak.

Így tehát e három tényező — az őrálló, aki kéri az evangélizációt; a gyülekezet, ahol lesz a szolgálat; az evangélizátor, aki végzi a szolgálatot — pontos és teljes összhangja, együttes felelőssége, közös imádságos szolgálata teremti meg az ugarolás és a szántás nagy munkáját, hogy hulljanak majd a drága, magvak és harmatozzon rá onnan felülről az áldás...

A templomépítés öröme.

„Lön pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségeitől; monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én cédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek ládája pedig kárpitok között van. (II. Sámuel 7 : 1—2.)

Sok lélek a nyugalomnak, békességnek napjaiban eltesped, elpuhul, élvezi a kényelmet, jólétet, a helyett, hogy észre venné az aratásra érett gabonatáblákat, meglátná az Isten országában mutatkozó ezer és ezer munkaalkalmat. Ül a maga palotájában, gyönyörködik a saját üdvösségében, és nem fáj neki, hogy Isten Fiának nincs helye ebben a világban. Dávid király nem tudta nyugodtan élvezni a cédrusfából készült palota kényelmét. Fájt neki, hogy Istennek ládája kárpitok között van. És bár nem ő építette meg Isten templomát, de ő készítette el annak tervrajzát (I. Krón. 28 : 11—13.), és ő gyüjtött rá aranyat, ezüstöt, rezet, vasat és mindenféle drága köveket bőséggel. És mivel nagy kedve volt az ő Istenének házához, ami saját kincse volt, azt is odaadta és Izráel népét is adakozásra buzdította. (I. Krón. 29 : 1—8.) Olyan örömnek jutott így birtokába, amit palotájának kényelmét élvezve, sohasem tapasztalt volna meg. Olvasd el hálaimáját! (I. Krón. 29 : 10—19.) Hogy árad belőle az öröm, a magasztalás, hogy tehetett valamit, hogy visszaadhatott valamit abból, amit az Úrtól kapott! Ilyen imádságok nem fakadnak a maga kényelmét kereső, csak a maga üdvösségét élvező szívből. Így csak azok tudnak hálát adni, akiknek olyan kedvük van az Isten házához, hogy érte kényelmet, erőt, pénzt és mindent készek odaadni!

Ilyen örömök forrása a szíved? Vagy úgy gondolod, hogy mivel tudsz nagy dolgokat tenni, inkább semmit sem teszel? Figyeld meg Dávid imáját: „Amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked." (14. v.) Nem kíván az Úr többet, mint amennyit adott, de amit adott, azt elvárja, hogy az ő szolgálatára használd. Az a kérdés, elvetted-e a kezéből, amit néked szánt: megújulást, imádkozásnak, szolgálatnak lelkét. Vigyázz! Az Úr háza építésénél nem lehetsz semleges. Ha nem épitel, rombolsz. Ha nincs nagy kedved a te Istened házához, másoknak is kedvét oltod. Kelj fel, ne ülj tétlenül, amikor az Úr házához való kövek szanaszét hevernek! Siess, segíts összeszedni őket, hogy az Úr minél előbb megépíthesse dicsőséges templomát! Igen. „Munkálkodjatok, míg nappal van, mert eljő az éjtszaka, mikor senki sem munkálkodhat!"

Tiszántúliak! Április 26, 27, 28. napjain

lesz a Bethánia keleti nagy találkozója Nyíregyházán! Készüljetek már most rá!

A keresztség értelme.

A sákramentumok használatával nagyon sokszor maguk a hívő emberek sincsenek tisztában. Különösen áll ez a keresztségre. Az úrvacsorát ugyanis még csak el tudjuk fogadni, hogy az az egyszerű és tökéletes váltság csodája felől erősíti meg újra meg újra ingadozó hitünket, a keresztséggel szemben azonban bizalmatlankodó értetlenséggel állanak meg a legkomolyabbak is: mire való ez, mi hasznom van belőle nékem vagy a gyermekemnek, egyáltalán: van-e szükség reá?

Sokan észrevették már az ébredezgetőknek ezt a tájékozatlanságát, próbálták is pótolni a hiányt, de olyan formában, hogy ezek ellenében is szükségesnek látszik néhány dolgot tisztáznunk. Nem tudóskodó fejtegetéseket szeretnék én írni, amit magam sem értek, hanem csupán azt, amit világossá tett Isten előttem az Igéből. Úgy látom, ennek a közlésével viszont tartozom testvéreimnek a szeretet jogán.

Az Ap. csel. 2 : 38—39. verseiben ezt olvassuk: Péter pedig monda nékik: térjetek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében, a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szentlélek ajándékát. Mert néktek lett az ígéret, és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk."

Ebből az Igéből az válik mindenekelőtt nyilvánvalóvá, hogy *a keresztség az ígéret megpecsételése.* Azt jelenti ez, hogy ahol nincs ígéret, ott értelmetlenség a megerősítése is, ahol azonban megvan az ígéret, ott nem közömbös az Istentől rendelt pecsét elfogadása vagy visszautasítása. (Róma 4 : 11.) Az I. Mózes 17 : 12—14-ben pl. ez áll: „Nyolcnapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek, nemzedékeiteknél... A körülmetéletlen férfi pedig... kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet." A külső jel ennyire nem volt közömbös az ószövetségnél. S Jézus beszél arról, hogy nem közömbös ez az újnál sem: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül." (Márk 16 : 16; Máté 28 : 19.) Isten üdvözítő pedagógiájához hozzátartozik tehát az, hogy ígéreteit külső jellel is megerősíti, s ezen önkényesen túltenni magunkat nekünk sem szabad. „Aki a jegyet megveti, az ígéret kegyelmét is visszadobja." (Kálvin.)

Csakhogy az a nagy kérdés itt, hogy *mi az az ígéret, amit a keresztség megpecsétel.* Igénk világosan megfelel rá: „Keresztelkedjetek meg... a bűnök bocsánatára." A keresztség a bűnbocsánatra üt tehát pecsétet. Azt erősíti meg, „hogy minden bűneink úgy megvannak bocsátva, úgy el vannak törölve, és úgy el vannak felejtve, hogy soha Isten színe elé nem kerülnek, sem róluk Ő meg nem emlékezik, sem nekünk fel nem rója azokat!" (Kálvin.) Igen, a keresztvíz arról beszél, hogy a Krisztus drága vére hullott a mi bűneinkért és tökéletes elégtételt szerzett a számunkra örökre. Igen! „Isten a keresztség által a bűnbocsánatot ígéri." (Kálvin.)

Tudom, hogy most mindenkiben az a kérdés feszeng: *„És ez érvényes a gyermekekre is?"* Az Ige így válaszol: „Néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk." Izráel népének fiaira érvényes és kötelező volt a körülmetélkedés. Másra azonban nem, bár voltak már az ószövetség idejében is olyanok, akiket Isten a „messzeségből" — Izráel társaságától távolról — hívot el magának körülmetéletlenségük ellenére **is. Isten üdvözítő tervét tehát nem köti a külső jegy, de a választottak** gyermekeire mindenképpen tetszett néki kiterjeszteni szövetségi ígéretét, s éppen ezért náluk a pecsét jogosult és helyes. A bűnbocsánatnak az az ígérete, amit a keresztség megerősít, érvényes a hívő szülők gyermekére is. Igen! Isten megkülönbözteti őket a hitetlenek ivadékától, s bár ezek közül is hív el magának választottakat, de amazokat meg már születésük előtt a bűnbocsánat ígéretével ajándékozza meg. (II. Mózes 20 : 6; Ézsaiás 44 : 1—5, 45 : 10—11; Zsolt. 139 : 14—17, 103 : 17; Róma 11 : 16; Ap. csel. 16 : 31.) Ha egyik szülő sem jutott hitre, egészen természetes, hogy nincs mit megpecsételni. Hiszen a sákramentumok csak a hit terében érvényesek, belőlük csak annyit nyerünk meg, amennyit hittel elfogadunk, s a kereszténséghez a szülők és nem az „egyház" hite szükséges. Ha azonban az egyik szülő hitben él, a gyermekek már szentek. (I. Kor. 7 : 14.) Érvényes rájuk Isten üdvözítő ígérete: „Néktek lett ez, és a ti gyermekeiteknek." A keresztség az Isten királyi uralma alá helyez bennünket. „Több ez mint az ő kegyelmének felkínálása. Királyi beleegyezés. A felmagasztalt Úr kijelenti az ő tulajdonjogát a keresztségben részesülő felett." (Brandenburg R. J.)

Itt azonban nem szabad megállanunk! A gyermekkeresztséggel kapcsolatos félreértések jó része onnan származik, hogy mindazt, amit idáig elmondottunk, nem szokták kiegészíteni azzal, amiről egész világosan beszél az egész Szentírás, közelebbről a szóban forgó Ige is: „Péter pedig monda nékik: térjetek meg!..." Vagyis: *az ígéret megléte és annak elpecsételése még nem jelenti az ígéret megvalósulását is!* A jeruzsálemi háromezerben bizonyára sokan voltak körülmetélkedett, ígéretbirtokos zsidók, Péter mégis világosan látja, hogy szükségük ván megtérésre, különben az ígéret és körülmetélkedés ellenére sem részesei a szövetség valóságának. Isten akaratának teljesülését az embernek is vállalnia kell önkéntes engedelmességben, mert bármennyire botrányos is, úgy van, hogy Isten akaratát az ember akarata keresztezheti. (V. ö. Máté 23 : 35—38.) Isten pedig senkit sem üdvözít mechanikusan, magának a cselekménynek a kiszolgáltatásával (ex opere operato). Hitetlenség miatt kitörettek a szelíd olajfa természet szerint való ágai is, mennyivel inkább kitöretnek a vad beoltások, ha nem hisznek! (Zsid. 11 : 17—22.) Igen, keresztvízzel is el lehet kárhozni! Hívő szülők gyermekei is juthatnak a pokolba, noha Isten üdvözítő ígérete érvényes reájuk. Ha meg nem térnek. Ha hitre nem jutnak ezek, akkor holt töke, sőt súlyosbító körülmény a keresztség rájuk nézve. Az üdvösség ígéretét mindenkinek saját magának is meg kell ragadnia ahhoz, hogy üdvösségre jusson. „A keresztség út Krisztushoz" — mondotta valaki nagyon találóan. — Az út pedig mindig a célért értékes. Aki tehát a megkeresztelkedést a Jézussal való hitbeli kapcsolat helyébe teszi, az összetéveszti az útat a céllal. A szentséggel eltakarja a Szentet, a keresztséggel a Krisztust. Éppen ezért a keresztség a misszió szituációja nélkül érthetetlen és helytelen. (Máté 28 : 19—20.) Az egyház kötelessége a keresztséggel nem befejeződött, hanem csak elkezdődött.

Ezek a félelmetes lehetőségek és ordító félreértések azonban nem jelenthetik azért a keresztség mellőzését is. Itt aztán igazán helyén való a figyelmeztetés: vigyázzunk, hogy a keresztvízzel együtt a gyermeket is ki ne öntsük!

Jeruzsálem romjain.

(Széljegyzetek Jerémiás Siralmai 1 : 1—12. verseihez.)

Hogy megdobbant minden zsidó ember szíve erre a névre: Jeruzsálem! Eszébe jutott a város hősi multja, csodákat látott kőfala, pántos zárai, büszke tornyai, és mindenek felett eszébe jutott az égi mintára épített hatalmas templom, ahol az élő Isten szíve lakott... (I. Kir. 9 : 3.) Jeruzsálem fogalom volt minden zsidó ember számára. — S egyszer mégis mi történt? Krisztus születése előtt 586-ban ellenség tör reá, felgyujtják az Úr házát, a kőfalat lerombolják, királyát leölik, népét pedig fogságba hurcolják.

Megdöbbentő! Jerémiásnak is, mikor végigjárja az üszkös romokat, vigasztalatlan keserűséggel hullanak, hullanak égő könnyei... Minden tégla arról beszél itt, hogy a legszentebb formák között sincsen biztosítva Isten népe az összetörettetés ellen, ha egyszer büneibe beleszerelmesedve engedetlenné vált Ura iránt. Isten nem vállal a bűnnel közösséget még Jeruzsálem kedvéért sem, s nem garancia semmiféle mult, ígéret, Istentől való forma vagy külső rendezettség sem a megmaradásra, amikor Isten, népe bűnéért, féltő szerelmében ítéletre indul. Igen! Az, hogy valahova Isten gazdagságának, szépségének, kegyelmének bőségét pazarolta, még nem jelenti azt, hogy minden körülmények között is biztosítva van fennmaradása. Igen! Ha Isten összetörte Jeruzsálemet büneiért, bizonyára összetörhet minket is ugyanazokért!

Pedig ezek a bünök nem is olyan idegenek tölünk...

Az elsőt így mondja a próféta: „Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt." Meglepő! Hát nem tudja azt az Úr, hogy nyomorultak vagyunk, s büntet azért, ha sokat szolgálunk? De nem abban volt a hiba, hogy nyomorult volt a nép, sem nem abban, hogy égett a szolgálat sokaságában, hanem abban, hogy a kettő együtt volt meg az életében, vagyis hogy nyomorult voltát a szolgálat sokaságával akarta leplezni, ellensúlyozni, megoldani. Abban nincs baj, hogy valaki nyomorultnak tudja magát — hiszen ez a mi igazi hangunk, — abban sem, ha a szolgálat egész életünket betölti — hiszen ilyen szolgálat által maradunk közösségben az Istennel, — de ha nincs valakiben elég alázat nyomorúságának a vállalására és megvallására, ha lázas tevékenységgel akarja megspórolni az őszinte összetörettetést bünei miatt, annak csak számkivetés lehet a vége. Dávidot azért tudta Isten nagy bünei ellenére is felhasználni, mert amikor ezek utolérték, nem szolgálni szaladt, hanem tisztulásért rimánkodott az Úr előtt. (Zsoltár 51.) Igen, a tisztátalan szolgálat tönkreteheti még Jeruzsálemet is! S annál rosszabb, minél több van belőle. Megtürt bünökkel, ismert engedetlenségekkel, idegen lánggal odamerészkedni az oltárhoz, sőt sokszor éppen azért növelni a szolgálatot, hogy elterelјük belső nyavalyáinkról, fertőzöttségünkről, tisztátalanságunkról a figyelmet: ez úgy felingerli az Urat, hogy kő kövön nem marad. Nem a sok, hanem a tiszta szolgálattól függ az áldás!

„Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá." Igen! A vétkekre van megoldás: Ő engesztelő áldozat az Atya előtt érettünk, Isten a bünbánón könyörül, a visszatérő tékozlónak megbocsát, de aki a vétket vétekkel gyógyítja, — s ez lehet szolgálat is! — azt az Úr csúfságra adja, még ha Jeruzsálemről van is szó. Ha egyszer megszünik a bünbánat hangja a hívő emberek ajkán, akkor megszakad az Úrral való közösségünk is, s közel az összetörettetés. „A megromlás előtt kevélység jár, és az eset előtt felfuvalkodottság" — mondja az Ige. (Péld. 16 : 18.)

Az okok között a második: „Emlékezik Jeruzsálem az ő nyságának és eltiportatásának napján minden ő gyönyörüségéről, a voltak eleitől fogva." (7. v.) Egész bátran meg is fordíthhatjuk tételt: Amikor a gyönyörűségekről emlékezik Jeruzsálem a nyomorúság napján, az elpusztulást és eltiportatást jelent. Amikor valahol csak lelki gyönyörűségre vágynak szüntelen, s a mult inyencségei töltik be a szivet, noha a jelen kínzóan nyomorult és letagadhatatlanul elesett, ott megérett az ítéletre a helyzet. Isten ugyanis a nyomorúságokon keresztül fel akar rázni, jelenlegi állapotunkból akar kiemelni; azért húz át számításokat, azért szorít meg, hogy eszünkre térjünk és Hozzá meneküljünk, nem pedig azért, hogy a multba meneküljünk, s az emlékek virágaival akarjuk díszítgetni a jelen koporsóját. Igen, a mult gyönyöreiben sütkérező nép halálosan megöregedett, s jaj, ha a nyomorúságot nem tudja kiértékelni a maga számára, mert beteljesül akkor Jeruzsálemen is az Ige: „Aki a feddésre is nyakas marad, egyszer csak összetörik gyógyíthatatlanul." (Péld. 29 : 1.) A jelenben élsz-e, élő összeköttetésben Jézussal, vagy pedig kihült a szíved már régen s a mult gyönyörűségein élősködsz most, hiába hív, kér, vár, fedd, ostorozz az Úr többre!?

De legalább lett volna mindez Izráel titka! Az Igében azonban ezt olvassuk: „Minden tisztelője megvetette, mert látták az ő mezítelenségét, ... szennye ruhája szélén; nem gondolt a jövőre!" A bün mindig csapatostul jár. Itt is így történt! Az még a kisebbik hiba volt, hogy észrevette a pogány világ is Izráel elesettségét, hiszen ez természetes. Amíg az Úrral kapcsolatban állanak Isten gyermekei, addig minden gyülöletük ellenére is tiszteli őket a világ, mert az Úr ajándékoz nékik valamit a maga tiszteletéből. Ha azonban Ő nincs bennünk, ha megoltjuk a Szentlelket, akkor elveszítjük tiszteltetésünket is, mert kilátszik mezítelenségünk rútsága. A hívő embernek csak az Úrtól van tisztelete. Nála nélkül fájdalmas, de természetes dolog, hogy elveszítjük ezt. Ez idáig tehát érthető. De az már érthetetlen, hogy mindez nem töltötte el fájdalommal, félelemmel és alázattal Isten népét! Jaj, ha valaki elveszítette az Úrtól nyert tiszteletét, kilátszik mezítelensége rútsága, s ezért nem tud sírni!... (Jel. 3 : 15—18.) Jaj, ha kivész belőlünk a lelki szeméremérzet! Ott van szennyünk ruhánk szélén, s nem pirulunk el belé... De van ennél még súlyosabb baj is: ha mi magunk is rajta vagyunk a magunk lejáratásán! A legrútabb perverzitás az, amikor kiteregetjük a hitetlen világ előtt szennyeseinket, a titkokat, amelyeket meg kellett volna tartanunk és Istenben megoldanunk! Nem arról van szó, hogy szépítsük magunkat mások előtt, hanem arról, hogy vannak dolgok, amiket nem kell tudni mindenkinek. Amikor egy közösség legbensőbb dolgait, szennyét, nyomorúságait széltében-hosszában beszélik már, ez a lelki elesettségünk félelmetes bizonysága, amelyre hamar eljön az összetörettetés. Óh, bár mindig gondolnék a jövőre, Isten népe tiszteletére, amikor a magam szennyéről van szó, amikor a mások rútsága felől kérdez a világ, amikor testvéreim mezítelenségét látom!... Adj, Uram, lelki szeméremérzetet, s szabadíts meg minket a lelki perverzitásból!...

„Látta, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe, akikről azt parancsoltad, hogy be ne menjenek a te örökségedbe," — így folytatja az Ige Izráel büneinek felsorolását. Megengedte Isten népe, hogy összeelegyedjék a szent mag, fattyak, félhívők, hitetlenek kerüljenek Isten gyülekezetébe. (V. Mózes 23 : 2—3.) Az Úr nem szenvedheti el ezt a keveredést! Házát a pogány lábak megfertőztetik. Ma is megbotránkozik ezen a világ, pedig ezerszer beigazolódott tény, hogy amikor Isten gyermekei összekeveredtek a világ fiaival, s megengedik, hogy a hívők közösségében részt vegyenek olyanok is, akik még nem jutottak élő közösségre

Jeruzsálem romjain.

(Széljegyzetek Jerémiás Siralmai 1 : 1—12. verseihez.)

Hogy megdobbant minden zsidó ember szíve erre a névre: Jeruzsálem! Eszébe jutott a város hősi multja, csodákat látott kőfala, pántos zárai, büszke tornyai, és mindenek felett eszébe jutott az égi mintára épített hatalmas templom, ahol az élő Isten szíve lakott... (I. Kir. 9 : 3.) Jeruzsálem fogalom volt minden zsidó ember számára. — S egyszer mégis mi történt? Krisztus születése előtt 586-ban ellenség tör reá, felgyujtják az Úr házát, a kőfalat lerombolják, királyát leölik, népét pedig fogságba hurcolják.

Megdöbbentő! Jerémiásnak is, mikor végigjárja az üszkös romokat, vígasztalatlan keserűséggel hullanak, hullanak égő könnyei... Minden tégla arról beszél itt, hogy a legszentebb formák között sincsen biztosítva Isten népe az összetörettetés ellen, ha egyszer bűneibe beleszerelmesedve engedetlenné vált Ura iránt. Isten nem vállal a bűnnel közösséget még Jeruzsálem kedvéért sem, s nem garancia semmiféle mult, ígéret, Istentől való forma vagy külső rendezettség sem a megmaradásra, amikor Isten, népe bűnéért, féltő szerelmében ítéletre indul. Igen! Az, hogy valahova Isten gazdagságának, szépségének, kegyelmének bőségét pazarolta, még nem jelenti azt, hogy minden körülmények között is biztosítva van fennmaradása. Igen! Ha Isten összetörte Jeruzsálemet bűneiért, bizonyára összetörhet minket is ugyanazokért!

Pedig ezek a bűnök nem is olyan idegenek tőlünk...

Az elsőt így mondja a próféta: „Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt." Meglepő! Hát nem tudja azt az Úr, hogy nyomorultak vagyunk, s büntet azért, ha sokat szolgálunk? De nem abban volt a hiba, hogy nyomorult volt a nép, sem nem abban, hogy égett a szolgálat sokaságában, hanem abban, hogy a kettő együtt volt meg az életében, vagyis hogy nyomorult voltát a szolgálat sokaságával akarta leplezni, ellensúlyozni, megoldani. Abban nincs baj, hogy valaki nyomorultnak tudja magát — hiszen ez a mi igazi hangunk, — abban sem, ha a szolgálat egész életünket betölti — hiszen ilyen szolgálat által maradunk közösségben az Istennel, — de ha nincs valakiben elég alázat nyomorúságának a vállalására és megvallására, ha lázas tevékenységgel akarja megspórolni az őszinte összetörettetést bűnei miatt, annak csak számkivetés lehet a vége. Dávidot azért tudta Isten nagy bűnei ellenére is felhasználni, mert amikor ezek utolérték, nem szolgálni szaladt, hanem tisztulásért rimánkodott az Úr előtt. (Zsoltár 51.) Igen, a tisztátalan szolgálat tönkreteheti még Jeruzsálemet is! S annál rosszabb, minél több van belőle. Megtürt bűnökkel, ismert engedetlenségekkel, idegen lánggal odamerészkedni az oltárhoz, sőt sokszor éppen azért növelni a szolgálatot, hogy elterelјük belső nyavalyáinkról, fertőzöttségünkről, tisztátalanságunkról a figyelmet: ez úgy felingerli az Urat, hogy kő kövön nem marad. Nem a sok, hanem a tiszta szolgálattól függ az áldás!

„Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá." Igen! A vétkekre van megoldás: Ő engesztelő áldozat az Atya előtt érettünk, Isten a bűnbánón könyörül, a visszatérő tékozlónak megbocsát, de aki a vétket vétekkel gyógyítja, — s ez lehet szolgálat is! — azt az Úr csúfságra adja, még ha Jeruzsálemről van is szó. Ha egyszer megszűnik a bűnbánat hangja a hívő emberek ajkán, akkor megszakad az Úrral való közösségünk is, s közel az összetörettetés. „A megromlás előtt kevélység jár, és az eset előtt felfuvalkodottság" — mondja az Ige. (Péld. 16 : 18.)

Az okok között a második: „Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltiportatásának napján minden ő gyönyörűségéről, amelyek voltak eleitől fogva." (7. v.) Egész bátran meg is fordíthatjuk ezt a tételt: Amikor a gyönyörűségekről emlékezik Jeruzsálem a nyomorúság napján, az elpusztulást és eltiportatást jelent. Amikor valahol csak lelki gyönyörűségre vágynak szüntelen, s a mult inyencségei töltik be a szívet, noha a jelen kínzóan nyomorult és letagadhatatlanul elesett, ott megérett az ítéletre a helyzet. Isten ugyanis a nyomorúságokon keresztül fel akar rázni, jelenlegi állapotunkból akar kiemelni; azért húz át számításokat, azért szorít meg, hogy eszünkre térjünk és Hozzá meneküljünk, nem pedig azért, hogy a multba meneküljünk, s az emlékek virágaival akarjuk díszítgetni a jelen koporsóját. Igen, a mult gyönyöreiben sütkérező nép halálosan megöregedett, s jaj, ha a nyomorúságot nem tudja kiértékelni a maga számára, mert beteljesül akkor Jeruzsálemen is az Ige: „Aki a feddésre is nyakas marad, egyszer csak összetörik gyógyíthatatlanul." (Péld. 29 : 1.) A jelenben élsz-e, élő összeköttetésben Jézussal, vagy pedig kihült a szíved már régen s a mult gyönyörűségein élősködsz most, hiába hív, kér, vár, fedd, ostorozz az Úr többre!?

De legalább lett volna mindez Izráel titka! Az Igében azonban ezt olvassuk: „Minden tisztelője megvetette, mert látták az ő mezítelenségét, ... szennye ruhája szélén; nem gondolt a jövőre!" A bűn mindig csapatostul jár. Itt is így történt! Az még a kisebbik hiba volt, hogy észrevette a pogány világ is Izráel elesettségét, hiszen ez természetes. Amíg az Úrral kapcsolatban állanak Isten gyermekei, addig minden gyűlöletük ellenére is tiszteli őket a világ, mert az Úr ajándékoz nékik valamit a maga tiszteletéből. Ha azonban Ő nincs bennünk, ha megoltjuk a Szentlelket, akkor elveszítjük tiszteltetésünket is, mert kilátszik mezítelenségünk rútsága. A hívő embernek csak az Úrtól van tisztelete. Nála nélkül fájdalmas, de természetes dolog, hogy elveszítjük ezt. Ez idáig tehát érthető. De az már érthetetlen, hogy mindez nem töltötte el fájdalommal, félelemmel és alázattal Isten népét! Jaj, ha valaki elveszítette az Úrtól nyert tiszteletét, kilátszik mezítelensége rútsága, s ezért nem tud sírni!... (Jel. 3 : 15—18.) Jaj, ha kivész belőlünk a lelki szeméremérzet! Ott van szennyünk ruhánk szélén, s nem pirulunk el belé... De van ennél még súlyosabb baj is: ha mi magunk is rajta vagyunk a magunk lejáratásán! A legrútabb perverzitás az, amikor kiteregetjük a hitetlen világ előtt szennyeseinket, a titkokat, amelyeket meg kellett volna tartanunk és Istenben megoldanunk! Nem arról van szó, hogy szépítsük magunkat mások előtt, hanem arról, hogy vannak dolgok, amiket nem kell tudni mindenkinek. Amikor egy közösség legbensőbb dolgait, szennyét, nyomorúságait széltében-hosszában beszélik már, ez a lelki elesettségünk félelmetes bizonysága, amelyre hamar eljön az összetörettetés. Óh, bár mindig gondolnék a jövőre, Isten népe tiszteletére, amikor a magam szennyéről van szó, amikor a mások rútsága felől kérdez a világ, amikor testvéreim mezítelenségét látom!... Adj, Uram, lelki szeméremérzetet, s szabadíts meg minket a lelki perverzitásból!...

„Látta, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe, akikről azt parancsoltad, hogy be ne menjenek a te örökségedbe," — így folytatja az Ige Izráel bűneinek felsorolását. Megengedte Isten népe, hogy összeelegyedjék a szent mag, fattyak, félhívők, hitetlenek kerüljenek Isten gyülekezetébe. (V. Mózes 23 : 2—3.) Az Úr nem szenvedheti el ezt a keveredést! Házát a pogány lábak megfertőztetik. Ma is megbotránkozik ezen a világ, pedig ezerszer beigazolódott tény, hogy amikor Isten gyermekei összekeverednek a világ fiaival, s megengedik, hogy a hívők közösségében részt vegyenek olyanok is, akik még nem jutottak élő közösségre

Jézus Krisztussal, ott felgerjed az Úr haragja. Különösen ébredéses időkben volt ez nagy veszély. A világosan látók azonban mindig hangsúlyozták: „Nem veletek együtt kell nekünk házat építeni a mi Istenünknek." (II. Mózes 8 : 20—27; Esdrás 4 : 3; II. Kor. 6 : 14—18.) A felhígított keresztyénség lehet „csodálatos" eredményeket felmutató, sokakat magával ragadó, napjai azonban meg vannak számlálva! Jaj, ha ott látod a szent helyen azokat, akiknek ott semmi keresnivalójuk sincs, s helyesled, megengeded és nem teszel ellene semmit sem. Igy kezdődik a második fogság! Mert a határozott fegyelem élet-halál kérdés Isten gyülekezetében. Ezen büntetlenül túltenni magunkat nem lehet!

És még egyet: „Egész népe sóhajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az ételért, hogy megelégedjenek!" Nézd ezt a mélységet! Mintha mind Ézsaú lenne. Első a gyomor, a kenyér, az étel, a testi megelégedés. Ezért sóhajtanak, ezért futkosnak, s ezért — odaadják drágaságaikat is. Jaj de félelmetes! Hamarabb kifosztották ők magukat, mint az ellenség őket. Hamarabb eldobták magukról azt az élő Urat, aki pusztaságon át vezette őket úgy, hogy semmiben sem volt hiányuk, mint ahogy összetörték volna a templom ékességeit. Hitetlen anyagiasságuk rabolta ki őket! — De valamelyest érthető ez a megszorultság kínjában, azonban hogyan érthető ez ma?!... Pedig hányszor sóhajtoznak, futkosnak ma a test, a föld, az anyag után Istennek olyan gyermekei, akik ninesenek „végszükségben", ugyanakkor, amikor viszont az Úr ügyéért a legkisebb fáradságot is sokallják... És hányan cserélik is el legdrágább kincseiket porért, szemétért, hitványságokért! Hányan adják oda testi megelégedésükért hitüket, Istentől nyert ajándékaikat, sokszor magát Krisztust is!... A világ fejedelmének hódolni ugyanis csak úgy lehet, ha a menny Királyát eladjuk s lélekben bolond pogányokká válunk. (Luk. 12 : 13—34.) Ennek pedig lehet-e a vége más, mint romlás, pusztulás, összetörettetés? Jeruzsálem életében így volt! (Zsolt. 78 : 29—31.)

Nem arról van mindezekben szó, hogy örökre elvetette Isten az ő népét. Ez lehetetlen. (Róma 11 : 29.) De arról, hogy mindezek miatt hetven évig rabságban tartotta őket, fogságba viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe. (Zsolt. 78 : 61—63.) Óh, bár komoly önvizsgálattal bele tudnánk tekinteni Jeruzsálem romjainak a tükörébe, míg nem késő. Az Úr dicsőségéről s a mi megmaradásunkról van szó! Adjon Isten erőt és engedelmességet hozzá!

ALCSÚT!

A Lelkiszolgálat Házát a nyári időszakra szeretnénk kedvesebbé, otthonosabbá tenni. Isten kegyelmét adta már többször számunkra ezen a helyen. Sok helyen, sokan szeretettel is gondolnak erre az áldott helyre. Felkérem már most közösségeinket, hogy a májusi első szövetségórán imádságban és áldozathozatalban gondoljanak Alcsútra.

Miket tegyenek meg a szövetségesek?

1. Imádkozzanak fokozottabban a Lelkiszolgálat Házáért, a nyári megindulásért, az ottani alkalmazottakért és hogy Isten akarata szerint tudjuk a lélekmentés szolgálatában beállítani ebben az esztendőben is.

2. A májusi tizedekből adjanak hálaáldozatot.

3. Nézzenek szét otthonukban és figyeljék meg, hogy nem kellene-e valami bútort, háztartási vagy bármilyen felszerelési dolgot elküldeni!

4. Érdeklődjenek eladó vízmentes sátorlapok után és közöljék a szint, nagyságot és árat. Az ezzel kapcsolatos mindennemü értesítést várja: Borbély Béla, Nyíregyháza, Józsa András utca 27.

MI TÖRTÉNIK KÖZÖSSÉGEINKBEN?

Makó.

1944 őszén, a Makó elleni harcok megszünésével mindjárt megindította szövetségünk összejöveteleit. Kezdetben csak a heti három alkalommal — vasárnap nyilvános evangélizáción, kedden nyilvános bibliaórán, pénteken szövetséges imaórán — telepedtünk le az Ige asztala körül. Ezekhez az összejövetelekhez kapcsolódtak azok a szükebb körü imaórák, amelyeken napról-napra könyörögtünk 10—15-en az Úrhoz, ítélet alatt levő népünk számára kegyelemért. Két alkalommal szövetséges csendesnapot is tartottunk. — Isten azonban csakhamar útat készített a környező falvakba is az evangélium hirdetésére. Evangélizációt rendezhettünk: Földeákon, Püspökladán, Kiszomboron, Békéssámsonban, Nagymajláthon, Makó—Rákostanyán, Makó—Honvéd-városrészben, Újszegeden, Denk—Szőregen, Szeged—Somogyi-telepen, Kisteleken és Pusztaszeren. — Az utóbbi időkben szövetségünk életében a következő kiemelkedőbb események voltak. Vántus András és Birtha Sándor nyírbogáti testvéreink ez év elején egy hétig tartottak nyilvános evangélizáló összejöveteleket és imaórákat. Szövetségünk rendezésében tartotta összejöveteleit február elején Éliás József is zsidóknak és egyháztagoknak. Isten megáldotta ezeket a szolgálatokat mindnyájunk számára. Február 16—18 napjain tartottuk a szokásos evangélizációs konferenciánkat makóiak és környékbeliek részére. Kb. 14—16 helyről jöttek össze erre az alkalomra. A konferencia összefoglaló tárgya Jézus Krisztus uralása volt, és sokak számára jelentett megújulást, új élet kezdetét, egészséges nyugtalanítást ez a konferencia. Az a reménységünk, hogy a makói áporodott közösségi levegőben is felszakad lassanként egy-két ablak, hogy beáradhasson a mennyei tavaszok áldott illata. Tervekről egyelőre nem írhatunk, mert elsőrendü feladatunknak azt látjuk, hogy közösségünk tisztuljon, erősödjön és mélyüljön el mindenek előtt. Hisszük, az Úr kegyelme elég lesz erre is.

Hajdúböszörmény.

Mammut gyülekezet. Lélekszám: 26.000 református, akik négy lelkipásztor gondozása mellett négy egyházrészben élnek. A Kálvin-téri egyházrészben munkálkodik a szövetség. 1946 október 6-án alakult meg 26 rendes és 16 próbaszövetséggessel. A vezető dr. Kálmán Sándor lelkipásztor. Isten kegyelméből saját gyülekezeti házunk van, amiből egy nagy előadóterem és egy kisebb terem áll rendelkezésünkre és egy beépíthető színpad-tér, melletle kis öltöző fülkével. Nagy áldás ez az épület. Szövetségünk irányít minden lelki munkát a körzetben. Több, mint 6000 lelket számoló hatalmas gyülekezetrészben minden szövetséges karton-lapra felvette a családi állást; gyermekről, ifjúról, felnőttről így tiszta képünk van. Egy-egy szövetséges vagy egy utcát, vagy annak részét kapja. Ő annak a gazdája. Hordja a traktátust, hívogat templomba, evangélizációra, az ifjakat ifjúsági, a gyermekeket a vasárnapi iskolába. Legalább havonta egyszer beszámolnak a testvérek a vezetőnek végzett munkájukról, egyéni lelki életükről. Egymást is meglátogatják a szövetségesek. Mivel nagy a város területe és közel ötvenen vagyunk, nem könnyű feladat. Leányok és nőtlen ifjaknál természetesen nincs ilyen kölcsönös látogatás, hogy az ördög be ne csapja őket. Fiúk-férfiak egymás között látogatnak. Munkarendünk egy héten így alakul: vasárnap d. e. 16 csoportban, és pedig magánházakban folyik vasárnapi iskolai munka; vasárnap d. u. van még a serdülőifjak és a

serdülőlányok bibliaórája (12-14 évig) a gyülekezeti házban; vasárnap d. u. külön az ifjak és leányok evangélizációs órája, utána közös énekóra, záró áhítattal. Vasárnap d. u. 5 órakor házi istentiszteleteket tartunk még körzetünk nyolc különböző helyén, egyszerre négy helyen. Hétfőn este evangélizációs istentisztelet a gyülekezeti házban, kedden d. u. vas. isk. előkészítő, szerdán szövetségóra, előtte imaóra, csütörtökön ifjúsági és leány-bibliaóra, pénteken d. u. a Szülőotthonban áhítat, látogatás. Szövetségünk tartja fenn már harmadik éve az Árvaházat hét árvával és árvaanyával. Körzetünk fedezi anyagilag egy diakonissza testvér tiszteletdíját, ellátását, sőt újabban szövetségünk terhe egy segédlelkész teljes ellátása is. Iratterjesztésünk forgalma pár ezer forint, összel áldott evangélizációnk volt, egy evangéliumi színdarabot háromszor kellett előadni, mert sokan vágytak utána, most készülünk újabb előadásra és tavaszi evangélizációs hétre és azzal kapcsolatos konferenciára.

Pécel.

Pécelen ostrom előtt egy szövetséges fiú és egy szövetséges leány volt. Isten kegyelméből 1943 őszén bibliaóra indult el. Nem sokkal később házi-istentiszteleteken is szolgáltunk és iratterjesztést is végeztünk. Igazában azonban az ostrom után kezdett éledni kis csapatunk. Bibliakörünk tagjai néhányan próbaszövetségesek lettek, majd öt szövetséges fiú és három szövetséges leány megkezdte a komoly munkát Isten Szentlelke által. Megtapasztaltuk azt a közmondást, hogy csinálva tanul a gyerek. A szolgálatban erősödtünk, új látásokat nyertünk, meggazdagodtunk. 1945 nyarán 12-en mentünk el Alcsútra, s onnét valamennyien megújulva jöttünk haza, s igyekeztünk a kapott világosságot a gyertyatartóban tartani. Isten még több szolgálatot bízott ránk. 1946 tavaszától minden vasárnap evangélizációs órákat tarthatunk. — 1946 nyarán az alcsúti konferenciára pénzügyi nehézségek ellenére is 30 fiú és leány mehetett el. A megújulás és az erő lelkével jöttünk ismét haza, s a tűz megelevenítette az alvókat, döntésre késztette a megalkuvókat, és ezek után szinte a csodák korát látták szemeink. A megtérések sokasága következett, s ma már negyvenen vagyunk szövetségesek és próbaszövetségesek. Heti beosztásunk pedig kb. így alakul: vasárnap reggel vasárnapi iskolai tanítást végzünk, d. u. 4—5-ig evangélizáció van és Isaszegen istentiszteletet tartunk. Hétfőn d. u. serdülőóra az V—VIII. osztályosok részére, este 7—8-ig közösségi imaóra. Hétfőn még Rákosligeten is tartunk bibliaórát. Kedden Rákoscsabán van házi-istentisztelet, Pécelen pedig szövetséges énekkari próba. Szerdán a fiúk bibliaórát tartanak szövetséges otthonunkban. Csütörtök a háziistentiszteletek napja: jelenleg a falu hat helyén folyik. Pénteken leány bibliaóra van. Szombaton középiskolások részére külön fiúknak és leányoknak tartunk bibliaórát, este pedig a szövetséges órát tartjuk egy hónapban egyszer közösen, különben pedig külön a férfiak és külön a nők. Pécelen egyelőre nincs megalakított szövetség, a pesti közösséghez tartozunk. Reménységeinket és terveinket azonban már az önálló szövetség kereteihez mérjük. Legközelebbi tervünk: férfi és asszony bibliaóra elindítása. Távolabbi tervünk pedig az lenne, hogy májusban szeretnénk egy nagyobb szabású konferenciát rendezni szövetségünk megalakulása alkalmából. Akik felelősséget éreznek munkánk iránt, már most felhívjuk, imádkozzanak ezért az alkalomért. — Senki ne gondolja azonban, hogy mindez nehézség, kudarc és vereség nélkül megy! Kívül s belül egyaránt sok harcban, küzdelemben és nyavajában van részünk. De hisszük, hogy a mi Urunk kegyelme ezek által nevel, erősít és tart bennünket szüntelenül a Kereszt útján, s nem hagy magunkra ezután sem, hanem alkalmatlanságunk ellenére is felhasznál egyházunk ébredése szolgálatában.

Így élünk mi...

(Beszámoló Árvaházunkból.)

... Valahol Szabolcsban él hét árva gyermek. Ezek a mi árváink. Bizonyára sokan gondoltak már rájuk imádságukban, áldozathozatalukban, de még soha nem hallottak közelebbit róluk. Hadd mutassam hát most be őket!

A legnagyobb: Kálmán, már „magasabb" iskolába jár. A kisvárdai általános iskola legfelső emeletét tapossa. Szeretne pap lenni, csak azt a latint ki ne találták volna!... A vajai konferencián döntött az Úr Jézus mellett, azóta már próbaszövetséges. — Pityú!... Csupa derű. Barna, pirosarcú legényke. A legélelmesebb az összes között. Ha valami hasznot lehet a házhoz hozni: ócska szeg, drót vagy spárga, az mind az ő zsebébe kerül az útszélről. Gyakran ő a kántorunk is. — Az előbbiek kis öccse Bandi. Szőke, kékszemű. Kitartó munkás. Súlyos tüdőgyulladása után már remekül felépült. — Házunk legelevenebb és legvídámabb lakója a három fiú kis húga: Boriska. Négy éves, édes, kerekarcú baba. Szép hangján kedvesen selypíti már: száz juhocska mind együtt legel... Ha jó napja van, néha reggeltől estig énekel.

A másik három fiú szintén egy családból való. A legidősebb: Béla, pár hónappal ezelőtt még koravén,ráncosarcú, ijedt szemű fiú volt, teljes ellentéte a mai szelíd mosolyú, simaarcú Bélának. Két testvérkéje: Palika és Zoli, nagy nyugodtan sétálgatnak a házban, s mivel nem tudnak okosabbat tenni, hát mosolyognak...

Miután pedig így rendre szépen bemutogattam őket, nézzünk be hozzájuk is! Vajjon mit csinálnak máskor, egész nap?

Megvirradt. Felhangzik az ébresztő. Lassabb vagy gyorsabb tempóban ugranak ki az ágyból. Attól függ ez, mit mutat a hőmérő. Mosakodás után vídáman csendül az ének: Felderült ránk ez új reggel, száll ajkunkról az ima... — A tanítás karácsony óta szünetel, a délelőttöt tehát favágással és házimunkával töltik el. Zenél a fűrész, csak úgy csattog a balta, s akinek nem jut szerszám, takarít, gallyat szedeget vagy bemegy a faluba a postáért. (3 km!) — Déltől kezdve aztán mindig kellemesebb a nap. Tanulnak, játszanak, de a legkedvesebb rész mégis csak vacsora után jön, mikor áhítat előtt sorra vesszük azokat az énekeket, amiket szeretnek. Szívesen énekelgetnek egyedül is. Az Igével kapcsolatosan pedig beszélgetünk, majd pár keresetlen szóval imádkozunk. Sokszor meglep, ha másokért, evangéliumi munkáért, ébredésért imádkoznak. Elnézem őket, amint az asztal körül az énekeskönyv fölé hajolnak, és hála, hála van a szívemben... — Ezzel azonban még nincs vége a napnak. Egyikmásik nagy titokzatosan odasúgja: beszélgessünk! És ilyenkor elmondják kis szívük minden örömét és bánatát... Lassan aztán elcsendesednek, elpihennek. Csak egyenletes lélekzetük hallatszik...

Lelkek, akik Szabadítót találtak vagy várnak. Bimbók, virágok, amelyek illatozni fognak Isten kertjében. Igen, mert ha nem látnám az ellenvetések ellenére is ezt, akkor talán elcsüggednék. De tudom, hogy így lesz. Így kell lenni! És sír a lelkem azokért, akik még nincsenek itt. Sokszor megjelennek előttem fáradt, elkínzott arcú gyermekek, s látom, hogy leszünk mi még többen is, és hangos lesz még házunk a sok gyermekkacajtól, ha...

Folytasd magadban a gondolatot, s felelj meg rá az Úr előtt! Ha nekem is válaszolni akarsz, erre a címre írj: Fazekas Judit, Kemecse, Szabolcs vm.

Fiúk — leányok.

Mostanában sokan házasodnak, férjhezmennek közülünk. Ez még magában véve nem lepne meg, de nemrégiben beletekinthettem egy kicsit ifjúságunk titkos, rejtett gondolatvilágába is, s ez olyan elszomorító volt a számomra, hogy nem tarthatom magamban. Így láttam, így kaptam, szépítgetés nélkül így adom tovább. Vegyétek úgy, hogy „mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk." (I. Kor. 11 : 32.)

Mikor hosszabb távollét után újra közöttetek jártam, hallottam különös, mondhatnám lehetetlen neveket. Érdeklődtem, és megtudtam, hogy a különös nevet viselő fiú vagy leány közösségünk tagja, egy úton, egy cél felé halad velünk. Eszembe jutott az Ige: „A tiszteletadásban egymást megelőzök legyetek". (Róma 12 : 10.) Higyjétek el, a világ hangja ez; ott hallani a legkülönfélébb gúnyneveket! Azok között, akik Isten fiainak neveztetnek, szégyen az ilyesmi! Rajtunk Jézus Krisztus bűntől, kárhozattól szabadító vére, bennünk Isten Szentlelke: ez értéx bennünk, ezért becsüljük meg egymást! Igen! Hiányzik a tiszteletadás. Kívül úgy látszik, mintha megvolna, de hiányzik belül, s ebből csak bün és bün származhat.

Megtudtam azt is, ki kinek „udvarol", melyik leány melyik fiút „szeretné", és szomorúan hallgattam, hogyan történnek ezek. Úgy, mint a világban! Ugyanúgy hódol test a testnek. Innen van, hogy egy-egy fiú végig udvarolhatja a szövetség leányait, és egy sem utasítja vissza ezt az udvarlást. Több fiú felbenmaradt szolgálata, hűtlensége és közönyössége, sok leány egy helyben állása, visszaesése és nyugtalansága bizonyítja, hogy nincs így rendén. „Az Isten akarata a ti szentté lételetek." (I. Thess. 4 : 3.) „S aki megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem Istent, aki Szentlelkét is közlé velünk." (I. Thess. 4 : 8.) Oh, ha tudnátok, miképpen zokog ezek miatt a Lélek a rejtekhelyeken! Megszomorították, megoltották hazug udvarlások, tetszeni vágyások, testi kívánságok. Milyen szomorú, hogy ifjúságunk nem áraszthatja ezek miatt a Krisztus fiatal, üde, friss illatát!

De az ördög nem azért rontja meg így az ifjúságot, hogy itt abbahagyja. Folytatása van ennek. Több közösség hívő házaspárjait látom most magam előtt. Ők azok, akiktől azt várjuk, hogy „egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját". (Róma 15 : 6.) S íme, lássátok! Buzgó munkása az Úrnak keresgél a leányok között élettársat. Megtetszik egy neki, mert határozott, tud intézkedni. Feleségül veszi. Azt gondolnók: milyen áldott életet élnek, hogy buzognak az Úrért! S mi lett belőle? Most csak úgy szenved a sok határozott, de Jézus nélküli intézkedések alatt... Vagy egy másik eset. Komoly hívő fiú, hűséges munkás megnősült. Eltelt pár hét. Ma már közösséget alig látogat, nem munkálkodik, otthona is szeretet nélkül való. — Ismerek esetet, amikor egy házaspár kölcsönösen bálványozta egymást. Most Ige nélküli életben, testileg-lelkileg megfáradva alig bírják hordozni egymást. — Vagy: nagyon szerette az Urat egy leány. Szolgálatával, életével Őt dicsőítette. Udvaroltak néki, férjhez ment. Ma sírva mondja, sokszor gondoltam már rá, hogy véget vetek az életemnek, mert nem bírom. — Fiúk, leányok! Így folytatódik az udvarlás, a minden áron való férjhezmenés, az Úr nélküli házasodás.

Pedig ez csak a felszín. El tudjátok-e képzelni, mi van mindezek mögött? Erőtlenség, hűtlenség, meggyalázása Jézus szent nevének, sárba tiprása hűségének és szentségének, semmibevevése a kereszt áldozatának.

E miatt kivész a bűnbánat, nincs imádság, nincs öröm, mert Lélek sincs. Nincs félelemmel és rettegéssel való élet sem, nincs örvendezés és hálaadás a kegyelemből kapott mennyei hajlékért sem: nincs élet. De van nyomorúság, szenvedés, bánat, könny, van az ördög minden munkájának szabad tér, van bukás, belső égés, titkolt szenny! Kívánjátok ezt? — Hát csak udvaroljatok, hát csak fogadjátok el, ha ezt akarjátok a magatok számára!

Ismertem egy fiút, Krisztus szeretete tudott belőle áradni, hűségesen követte Urát. Ismertem lányt is, csendes, imádkozó életű volt. Megesküdtek. Később ezt mondta a férfi feleségének: tudod, kedves, én a benned növekvő Krisztust szerettem meg! A feleség azt felelte: én meg a rajtad keresztül áradt krisztusi szeretetet csodálom most is. Bethánia volt a házuk: sokszor voltak együtt Jézus lábainál, hallgatva, áldva, imádva Őt. Jézus pedig újabb, mélyebb és szentebb szolgálattal bízta meg őket lépésről-lépésre.

Így is lehet! Ha az Úrra figyelsz, ha engeded, hogy a Szentlélek vezéreljen, így is lehet! Fiúk, leányok, melyikre vágytok? Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Imádkozzunk ifjúságunkért, az elrontott életben sinylődőkért, legyen elég számunkra mindig csak Krisztus!

Mélyponton.

„Az ő gonosz szívök fásultságában a maguk tanácsa szerint jártak és háttal vannak felém és nem arccal." (Jer. 7 : 24.)

A keresztyén életnek kétségtelenül vannak olyan időpontjai, amikor a fenti igét fájdalmas panasszal tárja elénk Isten. Hosszú ideig örömmel és hálaadással szedegetjük a mannát. Élünk, táplálkozunk az ő kegyelmével, ránk áradó szeretetének kézzel fogható tényeivel. Azután egyszer csak azon kapjuk rajta magunkat, hogy megszokottá, utálatossá válik a manna, nem kívánatossá a közösség, unalmassá a keresztről szóló beszéd!

Gonosz, fásult szívű nép! Gonosz, fásult szívű én! Vissza-visszaemlékezik és megalázkodik bennem a lélek. Szégyenlem, de meg kell vallanom, hogy sokszor érkeztem már el hívő életemben erre a mélypontra. Most már látom az okát is: erőt vettek rajtam a kísértések. Betört az ördög egy ponton és jöttek sorozatosan a bukások. Engedetlenné váltam Istennek egy parancsa iránt, és egyik engedetlenségem vonta a másikat maga után. Egy régi mondás így fejezi ki ezt az állapotot: a lejtőn nem lehet megállni. Vissz magával a bűnáradat hatalmas sodra. Az Ige bár éppúgy tele van drága kijelentésekkel, ígéretekkel, lassan a bűnös, megátalkodott szívem számára élettelen betűvé, hideg nyomdafestékké válik. Az imádság, ami eddig szárnyakat adott hitemnek, kifejezést az Úr iránti szeretetemnek, a szolgálat és a győzelmek utáni sóvárgó vágyamnak, egyszerre megfakul, ellaposodik, és lassan már nincs is mondanivalóm az Úr számára. Megszokottan mormogok megszokott szavakat, és közben a gondolataim már azon kalandoznak, milyen sorrendben is fogom elvégezni a mai napon rám váró sok feladatot, a végén pedig megkönnyebbülten sóhajtok fel: na, végre már ezt a kötelességemet is leróttam. Az, hogy kérdéseimmel az Úrhoz menjek, eszembe sem jut már. Oh, hisz annyi hazug tanácsot súg a szívem!

Szinte észrevétlenül elfordultam: háttal állok, nem arccal Isten felé! Mélypontra jutottam a bűneimben.

*

Hívő ember számára azonban még sincs rettenetesebb állapot annál, mint mikor Isten hallgat. Talán hosszú ideig észre sem veszed, hogy nincsen szava hozzád. Az azonban, hogy nem veszed észre, semmit sem változtat azon a tényen, hogy rettenetes állapotban vagy. Miután azonban Ő magát meg nem tagadhatja, minden ilyen esetben megtalálja az elvetemült bűnös szívhez az útat.

Megtalálta az én szívemhez is!

Sokszor minden külső behatás nélkül felsír bennem az elrejtett, elnyomott Isten-ember, a megváltott lélek. Megnyílnak meghomályosodott szemeim, látom beszennyezett, elmocskolt, megtépett ruhámat. Látom bűneimet ijjesztőknek, nagyoknak. Rámszakad hiábavalóságom, haszontalan életem tudata. Oh, én nyomorult ember! Lábbal tiportam azt, ami szent és drága!

És még mindig hallgat az Isten. Nagy, néma hallgatásal. Oh, bár jönne ítéletével, csak jönne haragjával, bár olvasná fejemre engedetlenségem minden vétkét! Oh, bár csak legalább hallanám újra a szavát! Miért élettelen az Ige, miért némák a betük? Küszködő szívem sóvárogva vágyik arra, hogy minden újra a régi legyen. De jó lenne úgy indulni a napi küzdelmek felé, Vele. Előttem bizonytalan, reménytelen sötét jövő. Ezer meg ezer kísértés. Hogyan is indulhatnék el az úton?

Nélküle az élet céltalan. S egyszer minden beszélni kezd Róla! . . .

Jövök hazafelé az utcán. A lábam alatt reménytelenül szürke, lucskos sár. Lassan, méltóságteljesen szállingóznak a fehér hópelyhek. Vajjon befedi-e a nagy feketeséget?

Szívemben reménytelenül szürke, szennyes mult. Vajjon befedi-e valaha Isten kegyelmének ragyogó, tiszta fehérsége?

Mélypontra jutottam a bűneim miatti kétségbeesésben! . . .

*

Kora reggel indultam másnap a munkahelyemre. Amint kiléptem a kapun, meg kellett állnom egy pillanatra. Amerre ellátott a szemem, mindenfelé nagy, tiszta fehérség. A friss hó ropogva beszél a talpam alatt és egy boldog titkot súg nekem. Egyszerre megértettem, hogy az éjjel csoda történt. Az utca reménytelenül szürke sarát befedték a kis fehér csillagok . . .

Állok a munkaasztalom mellett. Körülöttem zúgnak, zakatolnak a gépek. Egy munkatársam régi, kopott slágert dalol. Az elmult héten én is vele énekeltem. Tegnap: undorral, fáradtan, szomorúan hallgattam; ma: a szívemben új ének fakadt. Régi Hallelujah, jól ismerem. Most mégis győzelmesen tör fel az ajkamon: Mélyebbre benned, mélyebbre még, Nem kell a földön semmi egyéb . . .

De hol vagyok? Mi is történt velem? Belül csend, békesség, öröm . . . Mélyponton vagyok. A Jézus Krisztus érettem megszakadt szívének rejtekében. Befedte szívem szennyes, bűnös multját az ő vére! Fehér a ruhám! Igen! Mélyponton vagyok a kegyelemben! . . .

Levél faluról.

Tetszett az Úrnak, hogy férjemet elhívta mellőlem. Hazahívta a legtisztább, a legszentebb szolgálatra: hallelujáit zengeni a Bárány trónja előtt. Mikor ezt megtudtam, otthagytam régi otthonomat és szolgálati helyemet s hazamentem szüleimhez egy másik faluba. Itt az Úr munkába állított, megáldott. De új fordulat jött. Haza kellett költözni édesanyám szülőfalujába. Itt nőttem fel én is, egészen nagyleány koromig s most ide kellett újra visszajönnöm! . . . Nem akartam. Szégyenlem, de többször sirtam, hogy én pedig nem megyek. Inkább vissza a régi munkahelyemre: az olyan jó volt. Mégis szeretettel rábeszéltek, s engednem kellett. Hazaköltöztünk. A halál illata fogadott, de én is ugyanezt terjesztettem. Nem igen tudták meg rólam, hogy én Jézusé vagyok. Éltem úgy, mint más rendes, becsületes ember. Az ördög, akinek szivemben helyet adtam, elhitette velem, hogy elég szolgálat az, ha családomban sirás és keserűség nélkül hordozom el özvegységemet. Kívülről így ment ez sokáig. De belül égetett valami, a Lélek sóvárgott, vágyakozott Jézus után. De mert az én akaratom ellen volt, hogy ezen a helyen éljek, még kérni sem tudtam, hogy másképpen legyen. Nem volt közösségem az Úrral, s természetesen mindezekből keserűség származott. Kibirhatatlan lett számomra mindenki, magam is.

Egyszer aztán mégis csak áttört a Lélek. Dicsőitette Jézust úgy, hogy láttam őt érettem megfeszítve, s odaígértem magam néki újra. Ez azonban csak addig tartott, hogy megláthattam: én vagyok elviselhetetlen, s családom többi tagja szeretettel vesz körül. Tovább nem terjedt a megújulásom s tőlem ugyan ezután sem tudták meg az örömhírt, miért jött Jézus. Szégyeltem Krisztus evangéliumát azok között, akikkel valamikor együtt táncoltam és futottam a világ után. Eddigi keresztyén életem legnagyobb szégyene volt ez. Legyen áldott Isten, hogy nem hagyott meg ebben az állapotban. Agyöngyötört életem fölé hajolt, éhséget adott belém az Ige után, rámutatott bűneimre, előkészített megtérésre. Végre elérkezett az idő, mikor sirva örültem ismét a kegyelemnek, mikor újra menedékem lett a kereszt, és újra elég volt bűneimre Jézus Krisztus drága vére. Kimondhatatlan öröm töltött el. Újból szerethetem Őt! Megkérhetem, legyen férjemmé: ne kelljen özvegységem gyalázatáról emlékeznem. S most hadd kérjelek benneteket, örvendjetek velem együtt: megcselekedte! Uram, Királyom, Parancsolóm lett nékem! Nem tudtam magamban tartani tovább az örömöt. Keresztülléptem a küszöböt, mert vinnem kellett Jézust falum népének is.

Vasárnap délután készülődtem bibliaórára. Családom egyik tagja megkérdi: nem szégyelsz mindenféle papirt osztogatni és arról a Jézusról beszélni? Meglátod csak, kinevetnek, kigúnyolnak! Ráfeleltem: ettől nagyobb tisztesség nem érhet! Szavamon fogott az Úr. A kapuban egy percre megálltam: Uram, igaz? Csúfolástól, gúnytól nem érhet más tisztesség? S míg mentem az úton, megértette velem, hogy igen, a többi tisztesség a világé, magamé. Hiszen az ő útja milyen csúfolással, üldözéssel telt út volt! Sokaság, vitézek vették Őt körül, kikacagva és kigúnyolva. Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, gúnyból palástot adtak rá, aztán meg leszedték róla. Kikisérték Őt: vitték a keresztfára. Kezébe, mellyel gyógyított, szeget vertek, lába, mely annyi járt a bünös után, véresen dermedt a kereszt fájára. És hullott, hullott drága vére érettem, helyettem . . . Ilyen engedelmes volt Atyjához, így szeretett engem. Hát lehet az én utam más, mint az ő útja? S egyszerre meggyőződéssé vált

bennem: míg megelégszem azzal a tisztességgel, ami a kereszt gyalázata, amíg e világ tisztességére nem hajlik gonosz szívem, míg nem próbálok ellopni az ő dicsőségéből, addig meg fog áldani az Úr...

Azóta nem szégyenlem Krisztust a faluban s az öröm nő a szívemben: köszönöm, hogy járhatom a kereszt útját, őrizz és tarts meg rajta megváltó Jézusom. Ezt kívánom nektek is, akik hasonló helyzetben vagytok!

N. N.

Külföldi híreink.

„Mint a hideg víz a megfáradt embernek, olyan a messze földről való jó hírhallás." (Péld. 25 : 25.) Valóban, minden esetben megelevenítő és lelkesítő dolog az, amikor messziről való hír érkezik hozzánk.

Pedig most gyászhírről is be kell számolnom. Nem új a hír, de bizonyos adatok most váltak hozzáférhetőkké. *Meghalt Clark E. Ferencné,* mozgalmunk alapítójának özvegye 1945 szeptember 25-én 96 éves korában. Vele Istennek egyik választott szentje és megáldott eszköze költözött el, hogy birtokba vegye elkészített örökségét a dicsőségben. Férjét, aki 1927 május 26-án halt meg, majdnem húsz évvel élte túl. Özvegységének ebben a két évtizedében is nemcsak hogy állandó érdeklődéssel kísérte a C. E. mozgalom fejlődését és életét, de részt vett konferenciáin is; gyakran írt cikkeket a mozgalom folyóirataiban; levelezett. És a testvéri figyelmességnek az ilyen apró jelei, mint egy-egy újesztendei üdvözlet a reszkető kézjeggyel, a legutóbbi időkig sem maradtak el.

Isten iránti hálával emlékezünk meg róla: „Az igaznak emlékezete áldott."

*

Levél érkezett Svájcból is. *Macher Péter* testvérünk, akit a nagy vihar magával sodort, részletes beszámolót küldött új otthonából, a svájci Wil-ből. Felesége svájci származású nő. Így sikerült neki az otthontalanságot jó és hálára indító körülményekkel felcserélnie.

„Szolgálatom itt nagyon kedves — írja. — Megváltó Urunk hűségesen vezetett az ide irányuló utakon. Nagy és eleven gyülekezetem van. Az a szabad evangéliumi gyülekezet, amely iránt érdeklődik (Freie evangelische Gemeinde), bizonyos mértékig szabadegyház-szerű; tagjai azonban a tartományi egyháznak is tagjai. Ilyenféle gyülekezet szép számmal van Svédországban, Norvégiában, Németországban és itt, Svájcban... Még valamit szóljunk a svájci C. E. munkáról is. Sajnos, azt kell írnom, hogy a C. E. munka itt nagyon kicsiny. Német-Svájcban mindössze 4—5 szövetség van mintegy 100 taggal. Az itteni C. E. mozgalmat főleg Németországból szervezték, s tagjai elsősorban németek voltak. Most, hogy a háború következtében ezek elköltöztek, ezzel a szövetség is nagyon kicsivé lett. Az országos konferenciájukon 40—60 ember vesz részt. Legutóbbi konferenciájukra engem is meghívtak előadónak, sajnos, időm nem engedte meg, hogy részt vegyek rajta."

A szövetséges testvéreket az I. János 3 : 1—2. verssel köszönti.

KÜLMISSZIÓI BESZÁMOLÓ

Régi tapasztalat az, hogy az itthoni misszió külmissziói távlatok nélkül tragikusan megszegényedik. Éppen ezért hadd szedjem össze mindazokat a külmissziói híreket, amelyeket szórványosan kaptunk az utóbbi két esztendőben a világ misszionáriusairól!

Elsőnek a mánuszi misszióban szolgáló *Molnár Máriáról* kell megemlékeznünk. Még 1927 augusztus 14-én történt, a budapesti Kálvin-téri templomban, amikor Molnár Máriát misszionáriussá avatták. „Aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énérettem, megtalálja azt." (Máté 16 : 25.) „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságtok lészen, de bízzatok: én meggyőztem a világot." (János 16 : 33.) És végül: „Ímé, én elbocsátalak titeket, mint juhokat a farkasok közé!" (Máté 10 : 16.) Ezekkel az igékkel a szívében ment a liebenzelli misszió munkaterületére, a mánuszi, pitilui, paki és a többi kannibálok közé, hogy az emberevők is megbékélést nyerjenek a Jézus Krisztus által. A híradások szerint még 1943 áprilisában történt, hogy több misszionárius társával együtt elhurcolták Molnár Máriát is. Egyesek szerint eddig még ismeretlen helyre internálták, mások szerint — egy japán katona közlése alapján — az amerikaiak közeledtére japán hadihajóra vitték őket és valamennyiöket legépfegyverezték, majd a tengerbe dobták holttestüket. Ha így lenne is, áldjuk az Urat, hogy az Úrért való szolgálatban az életet is odaáldozhatta Néki. Vértanúsága a hívő magyar keresztyénség megerősödését jelenti. — *Babos Sándor* 1946 május hó végén családjával együtt elhagyta Mukdent és Pekingbe utazott, ahol az ősz folyamán állítólag hajót kaptak a hazautazásra. Megérke-

zésükről hírünk még nincs. — *Kunos Jenő*, aki evangélikus részről a Finn Missziói Társaság Tanácsa elhatározásából került ki még 1937-ben Kína Hunan tartományába, most Tsingshihben végzi szolgálatát. Az evangélikus Missziói Egyesület szabadságra való leváltását tervezi. — Diezl Lajosnéról, szül. *dr. Horváth Gabriellárói* életjelt nem kaptunk. — A holland kormány távirati értesítéséből tudtuk meg, hogy a holland ref. egyház és állam megbízásából került Sanghi szigetére a magyar *dr. Cseszkó József* és családja. Itt a Tarroenai kórházban teljesített orvosi szolgálatot. Dr. Cseszkót a japánok fogságba hurcolták és Minakarsában bombatámadásból eredő sérüléseibe belehalt. Feleségét a bennszülött fejedelmekkel együtt lefejezték. Négy gyermeküket egy bennszülött asszony megmentette. Később a gyermekek repülőgépen Ausztráliába kerültek.

A németországi misszióról keveset tudunk. Gőbel Tina Stuttgart mellett él. 1947 nyarán lesz Kanadában az International Missionary Commicile (Nemzetközi Missziói Tanács) világülése Mott János elnöklésével. Itt állapítják meg a német misszionáriusok munkába állítását is a többiekkel együttesen.

A francia külmisszióról — beszámolójukban — örvendetesen olvastuk, hogy fellendülőben van. 1946 májusa óta havonta 8—9 munkás megy ki a különféle missziói munkamezőkre. Egy teljes nyomtatott oldalon sem férne el azoknak a neve, akik a háború befejezte után ismét elindultak a missziói szolgálatba. A misszionáriusok kiküldetése egyben a francia belmissziónak is áldásos megerősödését jelenti.

A norvégek és a finnek misszionáriusai áldásos munkába kezdtek régi munkaterületeiken.

Kínában a háború alatt az egyes missziói állomások sok kínainak adtak menedéket. Ezt a kínaiak nem felejtették el. Az evangélium iránt komoly az érdeklődés.

A japán misszióban is kedvező fordulat állott elő. A japán császár isteni mivolta és az ehhez fűződő hagyomány minden japánnak nagy akadályt jelentett Jézus Krisztus elfogadásában. Kagawa megtérését is erősen gátolta ez. Most a japán császár istensége megszünt. A japán missziónak nagy reménysége Kagawa. Jelenleg kínai evangélizációskörúton van.

Friss lendület észlelhető *az amerikai* misszionáriusoknál. A misszió gondolata mindenütt előtérbe helyeződött, s megnőtt a felelősség, hogy a sötétségben ülő pogányoknak is hirdettessék az evangélium.

Ennyi az, amit össze tudtam szedni a külmisszió jelenlegi állásáról. Befejezésül hadd kérjem testvéreimet, hogy ne szünjünk meg imádkozni a külmisszió ügyéért s főleg azért, hogy érlelje oda Isten a magyar ébredést, hogy felelősséget érezzünk a pogány népek iránt is: hirdetni nekik az evangéliumot. A külmisszióval kapcsolatban mindennemű hírrel és kérdéssel forduljanak bizalommal Lázár Sándorhoz. (Budapest, III. ker. Hunor-utca 9. II. 11.)

A mi könyveink...

A napokban hagyja el nyomdánkat Szikszai Béni új könyve: „Elvégeztetett...“ János evangéliuma magyarázatának befejező, második része ez. Mutatóba közlünk néhány részletet:

Ez a kijelentés, hogy „az én Atyám a szőlőműves“, azt jelenti, hogy mindazt, ami e világban történik, Isten végzi. Vagyis a kifejlődésnek, az eseményeknek végső oka Isten, noha szemeink mást látnak kézzelfogható bizonyosságokként. Ő pedig Jézusban teremtett újjá mindeneket. Ő az a szőlőtőke, amelybe beoltja és növeli azokat, kik az eljövendő világ ígéreteinek hordozói. Jézus Krisztuson kívül nincs terv az eljövendőre. — Egy idő óta világos előttem, hogy a keresztyénség az eljövendő élet szempontjából két nagy csoportra oszlik. Van egy csoport, akik lemetszetnek. Ezek ott járnak Krisztus közelében, szívják az Ő élettartalmát, sok tekintetben birtokosai az Ő életerőinek, de lemetszetnek a tőkéről... Ezzel szemben ott maradnak a többiek, akik az eljövendő élet hordozói, ígéretesei, akik nem e világban erősek, hanem tekintetük, szívük, egész vágyuk és akarásuk odafordult a mennyei világ felé. Ezek azok, akiket megtisztít, hogy több gyümölcsöt teremjenek... — Jézust sohasem sajátíthatja ki magának egy közösség vagy felekezet sem. Jól tudja mindenki, én nem csinálok titkot belőle, hogy református keresztyén vagyok, abból se, hogy ahhoz a közösséghez tartozom, amelyik ezt a két betűt írta zászlójára, hogy C. E., de határozottan állítom és vallom, hogy mind a református felekezeten, mint a C. E. szövetségen kívül Krisztusnak még egész sereg gyermeke van ebben a világban, még azokon a helyeken is, ahol mi kevésbbé sejtjük, hogy lehetnek ilyenek. — Jézus nem tagadta meg a vallási hagyományokat, de azok nem uralkodtak rajta. Bement a zsinagógákba, tanított, de hirdette, hogy Isten Lélek, és lélekben kell Őt imádni. Atyai hagyományaink elvetése könnyen gyökértelenné tehetne, de az azokhoz való ragaszkodás maradivá, növekedés- és fejlődésképtelenné. — A bizonyságtétel értéke abban van, hogy igaz. Nem abban, hogy szép, jól megfogalmazott, hogy ügyes előadó valaki, hanem hogy igaz. Aki végigolvasta Isten kegyelméből ennek az evangéliumnak magyarázatát, jól jegyezze meg, nem az a lényeges, hogy szép volt-e vagy recsegett-e a hangszer, hanem az, hogy igaz. Tudjátok, mi ennek az evangéliumnak a lényege? Az, hogy Jézus a Krisztus. És ez igaz!

KÜLÖNFÉLÉK

Halottaink. *Korláth Olga* kisvárdai közösségünk vezetője, korán és váratlanul haza költözött. Az őszi konferencián még együtt volt velünk, ma már a mennyben szolgálhat. — Régi, súlyos betegeskedés után távozott el közülünk *Dömök Mária,* aki nyomdánknak volt hosszú időn keresztül hűséges munkása. — „Tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben." (II. Kor. 5 : 1.)

Eljegyzés. *Rikács Sándor* és *Szabó Rozália,* makói szövetségesek, valamint *Deme Sándor* öri és *Tisza Irma* vajai szövetségesek eljegyezték egymást. „A test nem a paráznaságnak rendeltetett, hanem az Úrnak és az Úr a testnek." (I. Kor. 6 : 13.)

Házasság. *Tisza Bernát* és *Kiss Margit* vajai szövetségesek házasságot kötöttek. „A mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk." (Fil. 3 : 20.)

Gyermekek. *Alföldi Jánosék*nak Makón, *Bíró Istvánék*nak és *Formanek Antalék*nak Budapesten kislányuk, *Gergely Gáborék*nak pedig fiuk született. „A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet." (Zsolt. 124 : 8.)

Foglyaink. Nagy örömünkre szolgált, hogy *Szamosközy Zoltántól* az utóbbi időkben három lapot is kaptunk. Jól van, Szolgál. — Hír jött *Takács Károly* vajai szövetséges testvérünkről is, akiről idáig semmit sem tudtunk. — *Farkas János* testvérünk rendszeresen ír. Adjunk hálát Istennek érettük!

Tariska Zoltán, debreceni szövetséges lelkész testvérünk a békésbánáti egymegye missziói lelkésze lett. Kívánjuk, hogy szolgálataiban Isten bölcseségével és erejével járhasson. „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben; legyetek férfiak; legyetek erősek!" (II. Kor. 16 : 13.)

Munkásaink. *Borbély Béla* tovább folytatta evangélizációs munkáját és közösségeink látogatását. Mátészalkán, Nagyecseden, Porcsalmán, Tyukodon, Kántorjánosiban, Ófehértón, Kisvárdán, Szentesen, Szegeden, Mezőtúron, Orosházán és Debrecenben fordult meg evangélizációs szolgálatain kívül. (Sajószentpéter, Harsány, Makó.) Jelenleg is közösségeket látogat. — *Bütösi János* Gégényben és Budapest—Kőbányán evangélizált és ezen kívül ismét tett egy körutat a Dunántúlon: Dorogon, Tokodon, Esztergomban, Neszmélyen, Szönyön, Győrött, Pápán, Veszprémben és Pétfürdőn járt. — *Erdélyi János* Magyarbolyon szolgált evangélizáción, látogatást tett Pécsett, Tahitótfalun és Kistarcsán, jelenleg pedig Szabolcsban szolgál. — *Gellért Margit* Dunakisvarsányt, Dunapatajt, Apostagot, Szalkszentmártont, Fülöpszállást, Helvéciát, Kecskemétet, Ceglédet vette sorra. Március elsején temette el édesapját. — *Fühl Teréz* Gégény, Berkesz, Tornyospálca, Nyírtass, Ramocsaháza, Kemecse községekben tett látogatást. Jelenleg is közösségeket keres fel. Borbély Béla mellett pedig az evangélizációs szolgálatokban segít. — *Szalay Lajos* bácsi január folyamán Mezőtúron, Karcagon és Püspökladányban tett látogatást. — Ne felejtkezzünk el imádságainkban az ezután következő szolgálatokról se! Még van néhány evangélizáció (Mezőcsát, Tiszakeszi, Tiszakerecseny, Vaja), aztán jönnek a konferenciák (Hejőcsabán, Budapesten, Pécelen), több helyen pedig szövetséges napok, csendesnapok, stb. készülnek. Ne felejtsük el: imádság nélkül szárnytalan madár a szolgálat. (Róma 11 : 30.)

A szigetszentmiklósiak a szövetség központjaként új megfelelőbb lakást béreltek ki. (Arany J. u. 5.) Március 15-én már itt szeretnék megtartani szöv. megújító órájukat.

Bethánia Könyvkereskedés

Budapest, VIII., Gyulai pál utca 9.

kiadványainak árjegyzéke.

1947. március.

Hitmélyítő, építő könyvek, életrajzok, bibliamagyarázatok és traktátusok.

dr. Antal Géza: A zarándok atyákról (1620—1920.)	—.30 F
Baksay Zoltán: Felette nagy titok	—.50 F
Baxter—dr. Czakó: A szentek örökké való nyugodalma	4.— F
dr. Czakó Jenő: Wesley János naplója	4.— F
Czeglédy S.: Luther Márton és Kálvin János egymás között	—.10 F
Csia Lajos: A zsidók története	—.20 F
Erdélyi János: Diákélet Jézussal és Jézus nélkül	1.— F
Farkas János: Vettél-e Szentlelket?	1.— F
KERESZTYÉN SZÖVETSÉG KÖNYVTÁRA:	
3. Túróczy Zoltán: Ami a világra és a keresztyénségre vár	—.60 F
6. dr. Czakó Jenő: A kegyelem munkájának rendje	1.20 F
7. Szikszai Béni: Halál és azután	1.20 F
8. Viebahn György: Hívők jegyessége és házassága	2.— F
9. Modersohn Ernő: Krisztussal	1.50 F
„MA" FÜZETEI:	
Vajda Mária: Miért sírsz?	—.30 F
Modersohn Ernő: Az élet iskolája	6.— F
—.— Azoknak, akik Isten szeretik, minden javokra van	—.30 F
—.— Megőrző kegyelem	—.30 F
—.— Nézz Jézusra!	2.— F
—.— 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában	10.— F
—.— Isten papjai	6.— F
Moody: Három prédikáció	—.60 F
ÖRÖK KÉRDÉSEK:	
18. Vajda Mária: Isten szeretet	—.30 F
20. Szikszai Béni: Üzenet a túlvilágról	—.30 F
21. Szikszai Béni: Az ébredés akadályai	—.30 F
22. Vikár György: Találkozás az útfélen	—.30 F
23. Stockmayer Ottó: Győzelem a Sátán felett	—.30 F
24. Modersohn Ernő: Mit cselekedjem?	—.30 F
25. Szikszai Béni: A zörgető Jézus	—.30 F
Piersohn T. Arthur: Müller György	20.— F
Róth A.: Stockmayer Ottó élete és tanítása	10.— F
Szántó János: Véletlenül	—.60 F

Szikszai Béni: Hívők kísértései	4.— F
—.— Az Ige testté lett	—.60 F
—.— Hétköznapok dalai (Zsoltárok kv. magyarázata I.)	20.— F
—.— Jézus a Krisztus (János ev. 1—9. r. magyarázata)	20.— F
—.— Jézus karjain	1.20 F
—.— Magyar ugaron	6.— F
—.— Mécsvilág	12.— F
—.— Szégyent nem vall	2.— F
—.— Szomjazó szív sóvárgása (Zsolt. kv. magy. II.)	14.— F
—.— Tárgymutató az Újszövetséghez (kb. 400 címszó)	—.30 F
—.— „Elvégeztetett!" (János ev. 10—21. r. magyarázata)	20.— F
Steinberger György: Maradjatok meg az én szeretetemben	—.30 F
Takaró Géza: Savonarola	—.20 F
Ufer-Held Frieda: Az anya a család napsugara	6.— F
—.— Csöndes asszonyok, hatalmas asszonyok	—.30 F
Würz Frigyes: Munka Isten országában	1.20 F
Zimányi József: A tizenharmadik forduló	5.— F

Elbeszélések:

SUGÁRKÁK:	
13. Oertzen Mária: Bízom benned Uram Jézus!	—.30 F
14. Szeret-e azért a Megváltó?	—.40 F
Dorn Katalin: A fehér ruha	1.— F
—.— Kék baba	—.80 F
Modersohn Ernő: Karácsonyi történetek	—.80 F
Podmaniczky Pál: Az iga	—.40 F
—.— Két fenyő	—.40 F
—.— Vihar (12 elbeszélés)	4.— F
Szikszai Béni: Anna-Róza	—.80 F
—.— Beppó	1.— F
—.— Ethé Márton	2.— F
dr. Thaly Lóránt: Eolhárfa (Költemények.)	1.— F

Énekeskönyvek:

Hallelujah! (Evangéliumi énekek gyüjt.) Szöveges kiadás	5.— F
Hallelujah! (Evangéliumi énekek gyüjt.) Hangjegyes kiadás	30.— F
Új énekek I—II. füzetje	—.40 F

Színdarabok nagy választékban!

Naptárak:

Utitárs (Áhítatok az 1947. esztendőre.)	10.— F
Levelezőlapok színes virág és tájképekkel, bibliai idézetekkel	—.40 F
Bibliajelzők, színes virágképekkel, bibliai idézetekkel —.30,	—.40 F
Református keresztyén hitvallás (Falimondás.)	1.— F

Zsoltárokat, bibliákat és más evangéliumi könyvkiadók kiadványait rendelésre készséggel szállítjuk.

Felelős kiadó: Bütösi János.
305 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

KRISZTUSÉRT ÉS EGYHÁZÁÉRT

A BETHÁNIA EGYLET

1947. évi

ORSZÁGOS KÖRLEVELE

1947. ÁPRILIS HÓ.

ÁRA: 1 — forint

KÜLÖNFÉLÉK

Halottaink. *Molnár Péter,* a szentesi szövetség vezetője eltávozott közülünk. — *Gergely Gáborék*nak pedig kisfiuk költözött haza rövid földi élet után. „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!" (Zsolt. 90 : 12.)

Eljegyzés. *Nagy György Ferenc* és *Kozma Erzsébet* makói szövetségesek eljegyezték egymást. „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által?" (Zsolt. 119 : 9.)

Gyermekek. *Takács Györgyék*nek Vaján kisfiuk, *Kovács Lajosék*nak Miskolcon kisleányuk született. „Jó az Úr, örökké való az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége." (Zsolt. 100 : 5.)

Szeretettel közöljük körlevelünk olvasóival, hogy legutóbb megjelent körlevelünk, a „Tavaszi üzenet" kettős szám volt, s így ára nem egy, hanem két forint. Akik példányonkint fizetik a körlevél árát és a legutóbbi körlevélért egy forintot fizettek, kérjük, pótlólag fizessenek utána még egy forintot.

Nem újság már, de még sokan nem tudják, hogy Flórika Bertalant, kisvárdai szövetséges testvérünket Isten hazasegítette a fogságból. Egyelőre lábadozó állományban van.

CE világkonferencia. Eléggé közismert már, hogy ezen a nyáron Oslóban akarták megrendezni a CE világkonferenciát. Illetékes helyről kaptunk értesítést, hogy ennek a megrendezése elmarad. Ellenben szó van arról, hogy 1948-ban esetleg ismét Budapest legyen a színhelye a világkonferenciának.

Az erdélyi CE ébredő munkájáról kaptunk hírt legutóbb. Különösen az ifjúság körében tapasztalható komoly munkakedv és felelősségérzet. *Nagy László* személyében utazótitkárt állítottak szolgálatba s jelenleg az a legnagyobb vágyuk, hogy Marosvásárhelyen otthont építhessenek a Bethániának. Egyelőre sok az akadálya ennek, de már tettek kezdeményező lépéseket a megvalósítására. Azt kérik tőlünk, ne feledkezzünk meg imádságainkban róluk. — Ugyanerre kérnek minket *Visky Ferencék* is Királyhágón innenről s azt közlik, hogy igen áldott szövetséges csendesnapjuk volt legutóbb Kőszegremetén.

Szövetséges kereskedő segédet, aki fűszer- és textil-szakmában jártas, keres alkalmazásra minél előbb *Gondöcz Pál* szövetséges testvérünk. (A címe: Ráckeve, Soltra 50.)

Budapest. Március 22—25-ig rendezte meg szövetségünk szokásos országos tavaszi evangélizációs konferenciáját. Most a Kálvin-téri templomban volt a konefrencia színhelye. Remegve gondoltunk arra, vajjon nem számítottuk-e el magunkat? Isten igazolta reménységeinket. Némelyik összejövetelen zsúfolásig megtelt a templom, s a jelenlevők száma kétezer körül járt. Tudjuk, hogy sokakat az 50%-os vasúti kedvezmény is vonzott, de az is bizonyos, hogy a többség mást keresett: a „nagy ellentétek" áldott isteni kiegyenlítődését a Jézus Krisztus keresztjében. Most már — egy hónap távlatában — hálaadással látjuk, hogy sokak meg is találták ezt, vagy legalább is elindultak komolyan a feléje vezető úton.

Hejőcsaba. Lassanként kezd már köztudattá válni, hogy március 15.-ét a borsodi ifjúság Hejőcsabán tölti el; együtt tusakodva Isten előtt, hogy adjon *valóságos* szabadulást sok fiatal szívnek az ő szent Fia által. Most is így volt. Körülbelül 25—30 helyről sereglettek össze a borsodi fiatalok az idén, megkétszerezve a tavalyi résztvevők számát. A konferencia összefoglaló tárgya „A szabályszerű küzdelem" volt. Az a sejtésünk, hogy ha külső rendezésben nem is volt fennakadás, a belsőben annál több „szabálytalanság" lehetett, mert nem következett be, amire sóvárogva vártunk: ébredés a fiatalok között! Hálaadással áldjuk az Urat mindazért, amit cselekedett ezek alatt a napok alatt közöttünk.

Miénk Jézus!

Olvasom a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetéből a hit nagy bajnokait. Az ígéreteket csak távolról köszönthették, mégis milyen csoda, milyen hatalmas volt életük! Őket már az ígéret is naggyá és boldoggá tette, nékünk pedig nem kell a jövőbe látunk, prófétai megnyilatkozásokból megsejtenünk az ígéretek nagy voltát, hanem minden nyilvánvalóvá lett, miénk lett Jézusban. (II. Kor. 1 : 20.) Tudod-e, mit jelent ez a számunkra?! . . .

Az Atyához nincsen más út, csak Krisztus. Hiába akar valaki a jócselekedetekből lajtorját építeni, hiába vezekel, böjtöl, cselekedhet, amit akar, csak a Krisztuson át lehet az Atya elé menni . . . S mienk Jézus!

Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Patakokban folyhat a vér, az áldozati állatoké és az embereké, gazdagoké vagy szegényeké, tudósoké vagy földhöz ragadottaké, mindegy. A bűnbocsánat csak a tiszta áldozatban, az Isten Bárányának vérében adatott egészen . . . S mienk Jézus!

Annyi segítségre lenne szükségünk! Bölcsőtől koporsóig hányattatás, könny, óriási szakadék szélén és mélységekben. A legjobbak tűnnek el mellőlünk. Csak Jézus mutatkozik hű barátnak; igazi, aki mindvégig és vérig szereti az övéit, aki nem különös alkalmi helyzetekre ígérte, hogy kezéből nem ragadhat ki senki és semmi, hanem végérvényesen és megbánhatatlanul . . . S mienk Jézus!

Emberek jártak itt a földön boldogan, haltak meg örvendezéssel, ítélték semminek földi értékeiket a több jegyében és reménységében. Cellák mélységeiben, a szegénység keserves, könnyes kenyerénél, árvaság, egyedüllét megosztatlan nagy magányánál, családi életek napsugaránál, mindig csak Ő mutatkozott megoldásnak: Jézus . . . Ő, akit a nemzetek óhajtanak, aki után az embereket űzi az ósvágy. Megjelent és közöttünk van . . . Miénk Jézus! . . . Olyan magas a zászlaja, olyan véres, de mindjobban halad előre a diadalra. Látszik-e az arcodon testvér, hogy milyen zászló után mégy? Látszik-e a bűneiden, földhöztapadtságodon, adakozásodon, vasárnapjaidon, hogy ki a te Urad? Megmutatod-e szívedet, megmutatod-e életedet ennek a világnak, hogy néked Megváltód, Jézusod van?

Fel a magad szeretéséből, fel a magad hasznának munkálásából, fel a bűnből, a sátáni becsapásokból, fel a drága keresztyén életre, mert lehet, mert minden lehetőség adva van, mert áll a kereszt és folyt a vér, mert miénk Jézus!

Miénk Jézus, mert Jézus magáénak fogadott bennünket.

Ne sóhajtozzatok egymás ellen!

Az egyik legrettenetesebb és legközösségrombolóbb bűn ütötte fel újra közöttünk a fejét, és ahogy eleinte csak szórványosan használta fel az ördög bástyáink döngetésére, úgy most egyre erőteljesebben és gyakrabban, és ami a legszomorúbb, egyre hatásosabban intézi vele támadásait ellenünk.

Ez a bűn: a pletyka. Olyan észrevétlenül lepi el a közösségeket, mint a köd a tájakat. Az ember először nem is gondol arra, hogy azok az ártalmatlan baráti fecsegések, amellyel az időt töltjük, lassanként a közösséget megrontják, a testvérek egymás iránti szeretetét elvágják, a barátságot lazítják és a tiszteletet megszüntetik.

Tudom nagyon jól, hogy senki sem akar a másikról tudatosan rosszat mondani, mások előtt megalázni vagy lekicsinyelni valakit, senki sem akarja a másik szolgálatát helytelenül beállítani, csak éppen olyan jól esik ómberünknek egy kicsit fontoskodni, benfentesnek látszani, azt akivel beszélünk, elszórakoztatni. Meg vagyok győződve, hogy amikor egyik vagy másik testvér hibái a beszélgetés során előkerülnek, az elbeszélőnek még a szíve legmélyén sincs ártó szándék. Bizonyosan nem kívánná, sőt erőteljesen tiltakozna még a gondolatára is, hogy az, akiről szó van, miután még nem jutott a megszentelődés folyamatában olyan magas fokra, hogy mintakép lehessen, menjen el a kereszt alól, vissza a világba, szakadjon el a közösségtől, mert személye hibái miatt elhordozhatalan. Oh, dehogy gondolna ilyet a panaszkodó, csak éppen olyan jól esik hiábavalóságokat beszélni, olyan jól esik panaszkodni, sóhajtozni!

Azt hiszem, az ilyen pletykázóknak üzeni az Úr a Jakab levelében a 4 : 11-ben: „Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai!" és az 5 : 9-ben: „Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai!" Ebben a szóban, hogy „sóhajtozzatok", benne van pontosan az az állapot, amivel egymás iránt és ezzel a közösség ellen vagyunk. A szemforgató, bűnre kegyes okot kereső, mást kipellengérező, saját bűneit nem látó, de föképpen a fontoskodó ember tulajdonsága a sóhajok és sajnálkozások közt feltálalt szeretetlen pletyka.

Magamról tudom, hogy egy-egy pletyka mit rombolt a szívemben, milyen előítéletet támasztott bennem egyesek iránt. Kezdő keresztyéneket gátol az előrehaladásban egy-egy vezető gyengeségének vagy régebben viselt dolgának ismerete, mely baráti pletykaként jutott fülébe. Idős lelkimunkások együtt dolgozását akadályozza az egymásról hallott pletyka. Hallottam már nem egy közösségi tagról, hogy nem szeretnek az órákra járni, mert egyesek rajta köszörülik nyelvüket, és szívemben igazat kellett nekik adnom. Ha valami történik, ha nem is tartozik mindenkire, hamarosan mindenki tudja, mert mindig kell valamit ujságolni...

Az ördög nagyon jól tudja, hogy mit akar elérni ezzel az alattomos, lassú, de jó fegyverrel. Azt szeretné, hogy szünjön meg köztünk az egymás iránti szeretet, féljünk egymástól és haragudjunk egymásra, hogy miközben a győzelmeken örvendezünk, egyszer csak azon vegyük észre magunkat, hogy nem vagyunk, mert közösségünk nem közösség, hanem egymást megútált, csak a szokástól összetartott gyülevész nép.

Isten nagyon komolyan figyelmezteti közösségünket a bűn elhagyására. Ha ennyire nem tudjuk egymást szeretni, nem vagyunk alkalmasak arra, hogy Róla bizonyságot tegyünk a világnak. (Ján. 13 : 35.) Az idézett ige is így folytatódik: „hogy el ne ítéltessetek: ímé, a Bíró az ajtó mögött áll." Nincs hosszú időnk a változáshoz. Ha nem akarunk ítélet alá jutni, még ma meg kell kezdenünk az erőteljes harcot a pletyka ellen. De nem ám úgy, hogy másban kárhoztassuk, hanem magunk legyünk őrei szavainknak. Még az ártatlannak látszó híreket sem fontos egymás tudomására hoznunk. Mielőtt valamit kimondunk, fontoljuk meg, hogy nem okoznánk-e vele keserűséget annak, akiről szó van. Mindent, ami a fülünkbe jut, kezeljük gyónástitokként.

Ha valami panaszod van valaki ellen, úgy azt „sóhajtozzad" el néki magának és ne tárgyald meg előbb mással. Ha nem használ, úgy a közösség vezetőjének, legvégül vidd csak a közösség elé, de azt is csak az ő jelenlétében.

Végül hadd emlékeztessek mindenkit az apostol szavaira: „Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni. Imé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nékünk, s az ő egész testöket igazgatjuk. Ime a hajók is, noha mily nagyok és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen kis kormánytól odafordíttatnak, ahova a kormányos szándéka akarja... Ime csekély tüz mily nagy erdőt felgyujt! A nyelv is tüz, a gonoszságnak összessége,... megszeplősíti az egész testet és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától." (Jakab 3 : 2—6.) Igen! „Ha valaki istentisztelőnek látszik közületek, de nem zabolázza meg nyelvét,... annak az istentisztelete hiábavaló!" (Jakab 1 : 26.)

NE FELEDKEZZENEK MEG

az imádkozásról azok, akiknek szívére helyezte Isten az ébredésnek és az evangélizációnak ügyét. A közeljövőben Budán, Pestszentlőrincen, Ujpesten, Sződligeten, Debrecenben készül evangélizáció.

Evangélizációink mérlegen.

A hátunk mögött lévő munkaévben kifejezetten Bethánia kezdeményezésre hatvan és néhány helyen végeztek evangélizációt a Bethánia hivatalos és nem hivatalos munkásai. Falukon és városokon sok ezer ember hallgatta az Igét. Jórészt ennek az evangélizációs előretörésnek köszönhető, hogy a Bethánia nagy hírre tett szert az elmult hónapok alatt. Szinte félelmesen kezdik megbecsülni szolgálatunkat. Ugyancsak az evangélizáció eredményei jórészt, hogy konferenciáink résztvevőinek száma magasan a háború előtti létszám fölé emelkedett, sok helyütt megtöbbszöröződött. Tömeges konferenciákat rendezhettünk. Közösségi alkalmaink hellyel-közzel a helyiségkérdés égető problémájával küzdenek. Helyiségeink nem tudják befogadni az érdeklődőket.

E cikk keretei között azonban az Ige világosságában kívánom lemérni szolgálatunk eredményeit. S így a helyzetet egészen másképpen látom. Az bizonyos, hogy egy lélek újjászületése többet ér, mint az egész világ. A gadarai ördöngősért Jézus átkelt a tengeren, sőt még vagyok gyázódve, hogy egy lélek idvességéért testté lett volna és alászállott volna a poklokra is. Miután azonban lelki é b r e d é s r ő l beszélünk, az ébredést az Ige ígéretei és távlatai tükrében kell megvizsgálnunk. (Pl. az Apostolok Cselekedeteiben leírt tények világosságában. Hiszen a Szentlélek azóta semmit sem változott. Sok ébredés igazolja is ezt.) Tudom, hogy a lelki munka lemérése mindig megtévesztő lehet, ez azonban nem ment fel bennünket a látott dolgok megvallása és vállalása alól. Ezzel tartozunk Isten s egymás iránt. — Igy nézve pedig szolgálatunkat, az alábbi megállapításokat kell tennünk.

Nem töltetett ki a Szentlélek. Hiányzott ez, amikor az evangélisták útrakeltek az előírt evangélizációs szolgálatra. S ennek eredménye az volt, hogy nem hajtott bennünket a Szentlélek tüze, a lelkekért való felelősség tudata olyan mértékben, hogy az elveszésben élő szívek Krisztus ellenállhatatlan szerelmének tüzébe kerültek volna. Nem töltetett ki a Szentlélek szolgálatunk nyomán vagy közben sem. Nem szakadt fel olyan mértékben a szívekből a bűntudat és bűnbánat, mint az a Lélek kitöltetése nyomán mindig történt.

Amiknek közösségi tünetekként kellett volna jelentkezniök, azok csak személyi jelenségekként mutatkoztak. Akadtak megtérések, de igazi megtérés csak nagyon kevés volt. Voltak emberek, akik új életet nyertek, de nem mozdultak meg seregek. Az evangélizációk nyomán támadt lelkesedés, de nem alakultak gyülekezetek. Ha egy-két hónap elteltével visszatérünk az evangélizáció színhelyére, alig látszik belőle valami. Sok helyütt pedig a szolgálatnak semmi nyoma. Eltévesztettük ugyanis a célt, ha megelégszünk az evangélizáció eredményeként vallásos lelkesedéssel; azzal, hogy némelyek buzgóbban látogatják az istentiszteleteket, esetleg megtanult a gyülekezet egy-két új éneket, és maradt az evangélizáció után egy vérszegény bibliakör, át nem adott életekkel.

Fájdalommal kell látnunk, hogy a legtöbb evangélizáció virágvasárnapi bevonulás volt csupán, lelkesedett a gyülekezet, lelkesedett az evangélizátor, de a szolgálat eredményeként nem támadtak új életek, hitben egész emberek, akik maradék nélkül örökre odaszentelték volna magukat az Úrnak. Akik a lelkesedés hevében igent mondtak, hamar megütköztek, amikor a hétköznapi élet nehézségei között újabb döntésre hívta őket az Úr. Nem szakadtak el a világtól. Ennek a következménye az, hogy nem támadtak újabb munkások, nincsenek gyülekezeti vezetők.

Kötelességemnek érzem azt is megvallani, nem ítéletképpen, hanem tényként, hogy a népegyház vezetői az evangélizációt egyházmentési varázsszernek, a közösséget az Igével való szerelmeskedési alkalomnak tekintették. Sokan — lelkészek és közösségi vezetők egyaránt — az evangélizáció által remélték elvégeztetni azt, amit nékik kellett volna elvégezniök. Igy akarták behozni sokszor évtizedek bűnös mulasztásait. Ezzel a csalfa reménységgel nyíltak meg a kapuk és várták az evangélizátort. Lehetett-e más az „eredmény", mint amit tapasztaltunk?!

Ezért foglalhatjuk így össze a helyzetet, hogy nagy lerohanás volt gól nélkül. Őszinte bűnvallással kell megállapítanunk, hogy sem a gyülekezetek, sem a Bethánia, de még az evangélizátorok sem kívántuk existenciálisan a lelkek idvességét. Elveket tisztáztunk, és nem tartottuk meg azokat. Elkapott bennünket a munka láza, s a helyett, hogy végeztünk volna kevesebbet a Lélek által és jól, sokra futottunk, és keveset sikerült megragadni. Az evangélizációkat még mindig csak inkább mi csináltuk, s nem a Szentlélek Úristen. A lélek annyit végezhetett csupán, hogy felseyített vergődő erőfeszítéseinkben, hogy végzetesen kétségbe ne essünk, s nyomorúságaink megláttatása közben táplálgatta bennünk a reménységet aziránt, hogy a kibontakozás csak ezután fog bekövetkezni.

Nem a hirdetett Igében volt a hiba. Nem igehirdetésünk tartalmának vagy módszerének kell megváltoznia. Meg kell változnunk nékünk, bensőleg, önmagunkban: megújulni a Szentlélek által. Továbbmenőleg: még inkább maradék nélkül kell ragaszkodni a tisztázott, a helyesnek ítélt és hasznosnak megtapasztalt elvekhez. Ezeket így foglalhatnánk össze: elengedhetetlenül előre tisztázni kell a közösségi elveket, nem hagyni tisztázatlanul egyetlen pontot sem. Ahol a közösség beteg, megvárni annak gyógyulását, amíg életképessé válik új életek foganására és kihordására. Ahol nincs közösség, csak úgy vállalni az evangélizációt, ha megfelelő biztosíték van arra nézve, hogy megbízható, érett keresztyén személyében megvan a lehetőség az utómunka végzésére. Utómunka biztosítása nélkül evangélizációt nem szabad kezdeni. S nem lehet evangélizáció megfelelő előkészítés nélkül sem. Ahol a közösség imádságban nincs felkészülve, nem kész vállalni az evangélizáció anyagi terheit, az evangélizációban való tevékeny részvételt, a röplapok szétosztásától a templomajtó bezárásáig, ott evangélizáció nem lehet.

Összefoglalva: mind közösségileg, mind egyénileg több odaszánást, kevesebb evangélizációt. A több odaszánásra majd kiárad a Szentlélek és a Szentlélek kiáradásának eredményeként a nagy magyar éjtszakában nem picike tüzek, hanem a világ Világossága jő el, és meglátja minden Őt. (sz. b.)

MI TÖRTÉNT AZ EVANGÉLIZÁCIÓKON?

Budapesti Református Gimnázium. Hatnapos evangélizáció volt itt. Minden nap a tanrend hatodik órájában gyültek össze az érdeklődők. Aránylag meglepően kicsi volt a látogatók száma. Kb. ezer diák közül 12—45 járt el ezekre az alkalmakra, 45 tanár közül pedig 3—4. Az Úr Lelke azonban ott volt közöttünk, kevesek között is. Többeket komolyan megérintett az Ige, némelyek pedig eljutottak a határozott döntésre is.

Csanádpalota. Karácsony óta tartó hivogatás és sok könyörgés készítette elő a március elején végzett evangélizációt. Átlag ötven-hatvan lélek hallgatta az Igét felekezeti különbség nélkül. Isten nagy akadályokat rejtett el szemeink elől, és a bizonyságtétel estéjén sokan tettek bi-

zonyságot arról, hogy Jézus Krisztusban új életet nyertek. Nagy örömünkre a férfiak aránya meglepően nagy volt. Különlegessége volt ennek az evangélizációnak az is, hogy római katolikus, görögkeleti, evangélikus és református emberek felekezeti torzsalkodás nélkül tudtak eggyé válni a szabadító Jézus Krisztus keresésében és megtalálásában.

Gyulavári. Március első hetében volt az evangélizáció. Mérhetetlen dühvel támadta az ördög mind az Ige hallgatóit, mind annak hirdetőjét. Az erőtlenségen át mégis megbizonyította Isten az ő hatalmas erejét s ennek áldott gyümölcse az a pár lélek, akik komolyan elindultak Jézus Krisztusban való élet útján. Sajnálatos, hogy a továbbgondozás munkája nincs biztosítva. Az Ige hallgatóinak létszáma 300—400 között mozgott.

Kiskunlacháza. Mintegy 3600 lelkes gyülekezet. Március 16—23-ig folyt itt evangélizáció, iratterjesztői munkával egybekötve. A szolgálat nem volt előkészítve, aminek talán az is oka, hogy eléggé magánkezdeményezésű volt a megindítása. A résztvevők száma 100—150 között mozgott. Isten azonban reménységet adott, hogy a kemény talaj ellenére sem volt csak tövisek közé vetett mag az igehirdetés.

Mezőcsát. Ez a második evangélizáció ebben a délborsodi helységben. Most gyülekezeti-nappal kezdődött március 9-én. A látogatottság a tavalyihoz mérten talán kisebb volt, de a résztvevők között most már mélyebb szántást végezhetett az Ige. A külön-összejövetelek (bibliaórák, csoportos megbeszélések, utóösszejövetelek) népesek és igen komolyak voltak. A férfiak is megmozdultak, ha nem is olyan mértékben, ahogyan arra vártunk volna. A fiúk között önkéntes kezdeményezésre bibliakör indult meg. Imádkozzunk azért, hogy Isten tegye áldássá az övéit Mezőcsáton, s adja meg nékik az egészséges kibontakozás útját.

Mezőkeresztes. A tavalyi evangélizáció ellenére is még mindig csak ugartörést kellett itt végezni. A látogatottság egyre növekedett ugyan, s 500—800 között mozgott az érdeklődők száma, a férfiak közül azonban mindvégig igen kevesen érdeklődtek az evangélium üzenete iránt. Áldjuk az Urat, hogy mégis történtek egészséges elindulások, s megadta azt a reménységet, hogy a könnyes vetésnek lesz még örvendező aratása.

Nagylak. A kis szórvány gyülekezet hatalmasan megmozdult a március elején rendezett evangélizáció alkalmával. Néhány lélekben Isten nyilvánvalóan megindította az új életet. Bár munkálná ez a szolgálat is a Dél-Tiszántúl minél előbbi ébredését.

Nagymajláth. Február 21—28-ig volt itt evangélizáció. Nagyon kiélezödött a kis faluban a harc a világ részéről Isten gyermekei ellen. Imádságos bizodalmunk azonban az, hogy Isten meg fogja tisztítani, erősíteni és áldani az övéit Nagymajláthon, s a próbaszövetség Isten kegyelme által alkalmassá válik egészséges szolgálat végzésére.

Pestszentlőrinc—Szemere-telep. Húsvét utáni héten volt az evongélizáció. Azt gondoltuk, ünnep után alkalmatlan az idő. Örömmel szégyenültünk meg, mert az érdeklődést tekintve már az első alkalommal megtelt a templom, s napról napra mind többen jöttek el. Ennél azonban még örvendetesebb volt megtapasztalni az Ige erejét. Határozott ellenállásokat tört meg és sok gondolatot ejtett foglyul a Krisztusnak. Az evangélizáció utómunkájaként hetenként egy nyilvános evangélizáló óra indul meg, azok számára pedig, akik ezentúl komolyan akarják venni Isten Igéjét, egy közösségi óra. Áldjuk Istent azért, amit tett!

Sárrétudvari. Az egyházkerületi evangélizációk kapcsán volt itt jan. második felében evangélizáció. A talaj evangéliumtól érintetlennek látszott, a szívek azonban annál szomjasabbak voltak az Ige után. Estéről estére kb. háromszázan keresték az élő víz forrását. Felejthetetlen volt a záróösszejövetel, amelyen sokan tettek bizonyságot arról, hogy életüket Jézusnak szentelik.

Szalkszentmárton. Iratterjesztő szolgálattal egybekötve 12 napig tartott itt az evangélizáció húsvét előtt. A részvevők száma azonban ez alatt az idő alatt is ötvenről csak százötvenre emelkedett a kb. 2600 lelkes gyülekezetben. A résztvevők közül többen komolyan megmozdultak. Ezekből bibliakör alakult. Örvendetes, hogy a presbiterek között is megindult egy bibliaóra. Imádkozzunk, hogy Isten könyörüljön meg a Duna-Tisza közének mozdulatlan részein is!

Tiszakeresceny. Az Úr különösen megáldotta ezt az evangélizációt. Bár már az első napokon is igen sokan voltak, a hallgatóság napról-napra nőtt. Megtapasztalhattuk a Lélek újjáteremtő munkáját is: feltünően sokan tettek bizonyságot a hét végén, hogy elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak, s ezentúl Őt kívánjuk követni. Reméljük, hogy Keresceny kovász lesz Bereg megyében, s rajtuk keresztül megindul az ébredés az egész környéken.

Tószeg. Tiszamelletti falu. Nagyhéten volt itt evangélizáció. Szívesen hallgatták az Igét, s katolikus részről is volt érdeklődés. A csoportos összejövetelek közül a férfiak órája volt a legnépesebb. Ugartörés volt ez a szolgálat, de Isten azzal a reménységgel ajándékozott meg, hogy lesz itt folytatása a munkának. Az alföldi ébredést szívükön viselők emlékezzenek meg erről a faluról is!

Vaja. Itt igazolódott be újból az a tény, hogy az evangélizáció nemcsak időleges szolgálat az elesett egyház megújulására, hanem az élő közösség állandó szolgálata is, amely a döntésig juttatja azokat, akik számára már elérkezett az idők teljessége. Vaján igazán nem ez az első evangélizáció, Isten mégis igazolta, hogy szükség volt reá. Március elején tartott a szolgálat. Sokan látogatták a környékbeli falvakból is; hisszük, nem hiába. Vaján különösen a fiuk között voltak maradandó nyomai. A régi könyörgéssel emlékezünk Vajára: „Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet!" (IV. Mózes 6 : 24.)

Vásárosnamény. Ez volt az első evangélizáció itt, márc. 2—9-ig, s ez érezhető is volt szolgálat közben. Kívül harcok, bent félelem: ezzel lehetne talán legjellemzőbben kifejezni ennek az evangélizációnak a hátterét. Kb. 200—250 volt a látogatók száma, az utóösszejöveteleké pedig 30—40, s egészséges megmozdulás alig látszott. Azóta értesültünk róla, hogy mégsem volt hiábavaló az Úrban végzett munka: az egész gyülekezet életében tapasztalható a változás. Kérjük is az Urat, hogy adjon győzelmet és növekedést az ő ügyének Vásárosnaményban!

Vizsoly. A gyülekezet számához viszonyítva sokan jártak a néhány napig tartó összejövetelekre. A környék több helységéből szintén voltak résztvevők. Ugarolás folyt itt, de mind az érdeklődésben, mind pedig a lelkész felelősségérzetében komoly alapja van annak a reménységünknek, hogy azon a vidéken, ahol valamikor először jelent meg a híres vizsolyi biblia, és ahonnan egy ébredési mozgalom is elindult régen, most újra drágává válik az Ige és sok szív megbékül Jézus Krisztusban. Abaujra is áll azonban az, hogy miképpen higyjenek, ha nem prédikáltatik nékik...

Az evangélizáció utómunkája.

Ha van aratása az Igének az evangélizáció alatt, ha van ébredés, elindulás, semmivel sem lehet jobban a tüzet megoltani, mint az elmaradt, vagy helytelenül végzett utómunkával. Ezért nagyon szükséges, hogy a most lezajlott evangélizációs „hadjárat" után szóljunk az utómunkáról is, mint az elfoglalt terület kiépítéséről, megszervezéséről, valóságos birtokbavételéről.

Az utómunka két részre oszlik. Az egyik az evangélizáció alatti, a másik az evangélizáció utáni munka. Az előbbit utóösszejövetel néven ismerjük, amit maga az evangélizátor végez, a másikat közösségi munkának nevezhetnénk, s a legegészségesebb, ha egy hívő közösség végzi felébredt pásztorával együtt.

Vagyük sorra mindkettőt! Miért szükséges evangélizáció idején még külön összejövetel is? Nem szektás túlzás ez? Nem oktalan megbontása a templomi gyülekezetnek? Nem felesleges elkülönülés, aminek több a kára, mint a haszna? Nem! Ismételjük: nem! Mert az utóösszejövetel jogosultsága abban a közismert reformátori tételben van, hogy minden igazi igehirdetés kettéosztja a hallgatóságot. Vannak, akik érdektelenül, közömbös szívvel fogadják az Igét, és vannak, akiket szíven üt, megráz, felkavar. Nos, az utóbbiakért van az utóösszejövetel, hogy bennük személyesítse, elmélyítse és döntésig érlelje a hit munkáját. Ott, ahol nem a kíváncsiskodás hozza össze az embereket utóösszejövetelre, hanem a Lélek munkája, ott valóban a legáldottabb munka alkalmává válik ez az összejövetel. Itt kerül sor a gyakorlati, személyes kérdések pásztori megbeszélésére. Itt hangzanak el az első bizonyságtevések arról, hogy „igaz" voltam, s most látom: bűnös vagyok. Itt nyílnak meg legelőször a bezárt szívek boldog vallomásra: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia, az én Megváltóm. A születés pillanatai ezek, amikor az újszülöttek első hangos sírása összecsendül a család örömével s az angyalok ujjongásával. A későbbi munka szempontjából fontos az, hogy akik ilyenkor bizonyságot tettek, azoknak neveit feljegyezzék és számontartsák. Az újszülöttek anyakönyvezése ez!

Az utómunka második része a valóban utómunka. Itt már nincs evangélizátor, a nagy „eseménynek" vége, s bizony igen sokan „elmegyek halászni" döntéssel visszazökkentek a régibe, sokszor örülve annak, hogy nem csináltak semmi olyan bolondságot, mint Zákeus és a szamáriai asszony. De mi lesz az „árva" néppel, amelyik nem akar beletörődni abba, hogy az evangélizáció elvégződött, mert nála kezdés, új életelindulás van? Mi lesz ezzel a néppel, amelyiknek legtöbbször ellensége a saját házanépe is, amelyiket most kísért csak igazán és húz vissza mult, amelyiket hetedmagával ostromol most az ördög egyre nagyobb dühe? Mi lesz ezekkel, akik a csecsemőkor minden nyomorúságát és erőtlenségét hordozzák, ki gondozza ezeket? Mert bizonyos, hogy ha nem gondozzák őket, utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél s mindenféle ragadozó karjaiba kerülnek. A legjobb természetesen az lenne, ha lelkipásztorra bízhatnók őket. De ez csak akkor lehetséges, ha a lelkipásztor maga is megtért ember, s Isten Szentlelke újjászülte. Krisztus csecsemőit csak az gondozhatja, aki maga is volt Krisztus csecsemője. Az ujjá nem született lelkipásztor nemcsak hogy megoltja, de meg is öli a lelkeket. Újjá nem született lelkipásztor esetében ki gondozza hát akkor őket? ...

A felelet nem lehet vitás. Valaki, vagy valakik a gyülekezetből, akik már felébredtek. Nem lehet megkerülni ezt a kérdést! Sőt, a leghatározottabban hangsúlyozni kell, hogy amint az igazi evangélizáció megrendezése is feltételezi már a hívő közösséget, éppúgy az utómunkánál is elengedhetetlenül szükséges ez. Ha a hívővé letteket nem gyüjtjük össze és nem vezetjük be őket Isten országa gyakorlati munkájába, akkor ezzel csak az ördögnek segítünk célját elérni, hogy a felébredteket kivonja a Krisztus teste élő, meleg organizmusából, s a Robinson-keresztyénség jégmezőjén dremessze halálra. Fagyos télben csecsemőknek különösen kell a család, plántáknak a melegágy. Ezért kell az utómunkában biztosítani azt, hogy Isten gyermekei hit- és szeretet-közösségbe kerüljenek egymással. Ezt ismerte fel Luther is, mikor azt akarta, hogy mindazok, akik komolyan keresztyének akarnak lenni, jelöltessenek meg és gyüljenek össze külön egy házban úrvacsorát venni és más keresztyén cselekményeket gyakorolni. Igen! Hívő közösség az egészséges utómunkának alanya, területe, Istentől rendelt organizmusa. E nélkül nem számíthatunk a felébredtek komoly továbbépülésére, s mindaz, amit utómunkának nevezünk, utópista álommá válik.

Természetesen az evangélizáció egész utómunkája nem könnyű feladat. Gyermeket világrahozni könnyebb, mint gyermeket felnevelni. Ide csendes, emésztő, önfeláldozó szeretet szükséges. Az utómunka nem is más, mint az újjászülötteknek a hívő közösségben való felnevelése. Kezdődik ez azzal, hogy anyatejjel kell tovább táplálni őket. Ki kell egészíteni az evangélizációt egészséges tanítással bibliaórák keretében. Vigyázzunk arra, hogy ne tematikus prédikációk legyenek ezek a bibliaórák, egy textusnak rendszerezett kifejtései, hanem inkább bibliatanulmányozások megbeszéléssel egybekötve. Kívánatos, hogy a bibliaórákon kívül úgynevezett közösségi órákon is találkozzanak a felébredtek, ahol nehézségeiket, hitbeli kérdéseiket, veréségeiket megbeszélhessék. Ügyelni kell arra is, hogy minden hívő ember kapjon valamilyen szolgálatot lelkiajándékához és erejéhez mérten. Szolgálat nélkül megszakad a keresztyén élet növekedése. A vezetőnek meg kell tanulnia azt, hogy helyesebb, ha tíz embert állítunk munkába, mintha tíz ember helyett munkálkodunk. Természetesen a szolgálat alkalmait elsőrenden abban a környezetben kell megkeresni, ahol éppen él a felébredt lélek. Különösen fontosnak látom kiemelni itt a hívő család jelentőségét. (Ap. csel. 2 : 46, 5 : 42.) Ha egy-egy helyen hívő családok lehetnek, ahol nyitva az ajtó más testvérek számára is, ott a legegészségesebben oldódik meg az utómunka megosztása, mert ott ezek a családok összefoghatják és pásztorolhatják a környék megmozdultjait. Gondoljunk csak Aquila és Priscilla szolgálataira. Általában az utómunka egyik leglényegesebb része a pásztoráció. Hüségesen utána kell menni mindazoknak, akik az evangélizációt látogatták, komolyan vették s azután nyomuk veszett. — Végül hadd utaljak még a nevelés egyik klasszikus igehelyére: „Aki megtartóztatja az ő vesszejét, gyülöli az ő fiát." (Péld. 13: 24.) „Aki gyülöli a fenyítéket, meghal." (Péld. 15 : 10.) Vagyis fegyelem nélkül nincs gyermeknevelés, egészséges utómunka. A bölcs fió enged atyja intésének, nem kell tehát félni attól, hogy a komoly fegyelem eltiasztja a gyermekeket otthonról. Akik Lélektől születtek, azok tudják mi a Szentlélek hajléka, a hívő közösség. (II. Kor. 6 : 16.) Természetesen legyen ez a fegyelmezés is lelki és pásztori, nem e világ szerint való.

Gyakorlatilag ezek szerint az utómunkánál ügyeljünk a következőkre: 1. Minden felébredt lelket személyi gondozásban kell részesíteni! Ne hallogassuk a látogatást! — 2. Minél hamarabb a közösségbe bevonni, ahol ismételje meg, vagy tegye nyilvánvalóvá Jézus iránti szeretetét s bűne meggyülölését! — 3. Segítsünk néki az Ige olvasásában, megértésében, hogy személyesen ismerje meg az Úr üzenetét! — 4. Bízzuk meg neki megfelelő munkával, amit Krisztusért főképpen övéi között végezzen! — 5. El ne felejtkezzünk külső helyzetéről, ami növekvő teherrel kísértheti új életét! — 6. A közösség legyen számára Krisztustól kapott új család! (Fegyelem, egymás hite által való épülés, stb.) — 7. S ne felejtsük el az apostoli intést, amivel minden munka kezdődik és végződik: szüntelen imádkozzatok!

Ne csodálkozzunk, ha az evangélizáció felébredtjei lassan vagy gyorsan visszahullanak régi életükbe, sőt sokszor a Sátán kezében lesznek eszközök Jézus gyalázására: nem volt vagy rossz volt az utómunka! Utómunkások, ne felejtsétek: ti is megítéltettek ezért!

ALCSÚT! (Felhívás.)

KEDVES TESTVÉREIM!

Az Úrnak nagy panasza volt Aggeus idejében, mert mindenki csak a maga hasznára futott, csak magának akart építeni. Isten megmondta, hogy az egyéni utakon nem lesz áldás. (Aggeus 1 : 8.) Mi pedig úgy várjuk a belső és külső áldásokat! Jöjjetek testvérek és Istennek ezt a kedves helyét, a Lelkiszolgálat Házát, ahol annyi ember előtt megjelent az üdvözítő kegyelem, építsük, tegyük kedvessé az Úr és emberek előtt egyaránt. Jöjjetek felemelt kézzel, jöjjetek az anyagi segítséggel, hogy ezen a nyáron is dicsőíttessék közöttünk Megváltónk nagy neve!

Közlöm a testvérekkel, hogy hamarosan megjelenik a Lelkiszolgálat Háza programmja, amely szerint június közepén nyílna meg a Ház és szeptember 3-án zárulna. Négy tíznapos turnus, egy hétnapos csendes táborozás, háromnapos lelkész találkozó, háromnapos ifjúsági konferencia és egyhetes ifjúsági tábor lenne a nyári tervünk.

A szabadidői táborozások számára 16 helység áll rendelkezésünkre. Részletezve: 4 egyszemélyes, 2 kétszemélyes, 4 háromszemélyes, 2 négyszemélyes, 3 hétszemélyes és 1 nyolcszemélyes szoba.

A szobák számát és befogadó képességét nézve, jelenleg 30 ágy, 10 mosdó, 10 kisebb fajta asztal, 5 szekrény, 30 szalmazsák, 5 drb négyméteres lóca, 10 drb fogas és 25 mosdótál hiányunk van. A konyhában 25 mélytányér, 30 vastag vizespohár, 40 csésze, 25 pár evőeszköz, 12 vizesveder, 5 vizeskanna, 1 drb negyvenliteres fazék, 1 drb negyvenliteres lábas és 2 drb százliteres üst. Az épületen még semmi tatarozás nem történt a háború óta. Szükséges lenne 1000 drb cserép a hiányok pótlására, 70 négyzetméter padlásdeszka, 28 négyzetméter üveg, 10 négyzetméter falemez, 2 új ablak és 2 új kis ajtó szükséges, 10 mázsa mész, 14 mázsa cement, 10 drb ajtózár. Ezeken kívül két új mellékhelyiséget és egy mosdóházat szeretnénk építeni, amelynek költségéhez szerteném megemlíteni, hogy a kis méretű tégla 23 fillér, a cserép 45 fillér, és még az ehhez szükséges faanyag. Átmenő vendégek számára 4 lepedőre, 4 paplanra, 4 pokrócra, 4 párnahuzatra lenne szükség. Mivel pedig a beszerzési helyek eléggé messze esnek Alcsúttól, így nagy fuvarokra is számítanunk kell. Szegények vagyunk, de az Úr temploma is nehéz időben épült!

A „Tavaszi üzenet" című, legutóbbi körlevelünkben felhívtuk már erre testvéreink figyelmét. Amennyiben egyénileg vagy közösségileg a fenti hiányok pótlását valaki vagy valakik vállalnák, vagy otthonukból ezeket nélkülözni tudnák, úgy kérem szíveskedjenek ezt közölni sürgősen velem. Ajánlatos lenne, hogy egy-egy szükségleti dolog beszerzését egy-egy nagyobb közösség vállalná. Májusban hozzunk pénzben is hálaáldozatot erre a munkára!

Ugyancsak közöltük, hogy esőmentes ponyva után érdeklődjenek. Ennek a mostani körülmények között olyan ára van, hogy egyelőre elhalasztjuk beszerzését. A nyáron 1000 ifjút, fiatalembert és leányt várunk az országos konferenciára. Ötszázan a Lelkiszolgálat Házában, ötszázan a faluban szállásolódnak el.

Június 1-ig Nyíregyháza, Józsa András utca 27. szám a címem, aztán Alcsút. Természetbeni adományokat, mielőtt feladnák a testvérek, kérem, hogy értesítsenek előzőleg egy lapon.

Testvéri üdvözettel

Nyíregyháza, 1947. április 20. *BORBÉLY BÉLA.*

Szükséges még a közösségi mozgalom?

Sárgult lapokat forgatok, mikor elém mered a fenti kérdés. Német a cikk, régi is, mégis mintha nekem írták volna. Szavai bennem is visszhangoznak, s nem tehetem, hogy tovább ne zengjen rajtam. Akárhogy is vélekedtek a kérdés felől, gondolatai számotokra is eszméltetők lehetnek. Nem másítok hát rajtuk, tovább adom, vizsgáljátok meg: mit mond néktek?

Így szól a cikk: Néhány év óta szemben állót és mellettünk állót egyaránt nyugtalanít ez a kérdés: szükséges-e még a közösségi mozgalom? Ellenfeleink már régen válaszoltak erre: nem! És bizonyára megvan nekik is az indokuk rá. Vegyünk hát most ezek közül néhányat vizsgálat alá, hogy aztán a másik oldalt is megvilágítva, mindenki tisztán láthasson ebben a kérdésben!

Azt állítják egyesek, hogy a közösségi mozgalom nem szükséges, mert egy-egy ébredés csak egy emberöltőig tart, aztán letünik és elmúlik. Kétségtelenül van ilyen eset is, mint például a belowi ébredés Kelet-Poroszországban 1820 körül, amelyikből ma már csak egy nagyon kicsi maradék van meg, az is megkövült formákban. Hogy azonban ez nem mindig van így, mutatja a württembergi pieteizmus és a methodizmus, amelyik még ma is fennáll és virágzik. Aki tehát azt állítja, hogy minden közösségi mozgalomnak a belowi úton kell járnia, az gondolja meg, hogy van másik út is! Egy ébredés elöállása és megszünése Istentől függ, nem ellenfeleinek a kívánságától.

Egy másik indok az szokott lenni, hogy az egyháznak egészen megváltozott közben az állapota. Ezelőtt ötven évvel lelki halál volt és akkor szükség volt a közösségi mozgalomra. Ma már azonban!? ... De akik ezt állítják, azok elfelejtik, hogy akkor sem megértéssel fogadta az egyház az ébredést, hanem haddal támadt reá és üldözte azt, mint egy veszedelmes szektát. Ma már természetesen ezt a tévedést régen belátták, az ellenségeskedés azonban sokféle formában megmaradt továbbra is. Csak hát más arcot vett fel. Vagy talán most is nem a régi állítást bizonyítgatják, hogy t. i. nincs szükség közösségi mozgalomra? ...

S vajjon micsoda az egyháznak az a ma „egészen más" állapota? Mert azt valóban el kell ismernünk, hogy az egyház a forradalom óta, mivel állapotát veszélyeztetve látta, sok mindenben megváltozott. Eleven munkába kezdett, melynek néhány oldalát már egészen világosan ismerjük ... Elsajátított bizonyos módszereket is. Ezek azonban a közösségi mozgalom örökségei. (Pl. evangélizáció, felébredtek kicsiny körben való összegyüjtése gyülekezeti kovászként, felfokozott bibliaköri, ifjúsági és gyermekmunka, családlátogatás közösségi tagok által, stb.) Az istentelenség elleni kemény küzdelem is még fokozottabb tevékenységet követelt a nyilt harcban. S hogy ez az egyházra nézve áldássá lett, ki vonhatná azt kétségbe? Hogy azonban az egyháznak ez az egyre nagyobbodó tevékeny-

sége ma a közösségi mozgalmat már feleslegessé tenné, ezt úgy gondolom, Isten országa munkájának egyetlen helyes ismerője sem állíthatja.

Egy következő megállapítás az, hogy most már nagy számban vannak valóban hívő lelkipásztorok. Kétségtelenül nagy az a kegyelem, hogy az úgynevezett egyházi liberálizmus halotti ágyánál állhatunk ma már, és a pozitív hit különösen a fiatal theologusok között győzelmesen tör előre. Meg vagyunk győződve, hogy ha ezeknek a bizonyságtételén keresztül az evangélium ereje hathatóssá válik, akkor az egyházra nézve nagy áldások kora következik el. Aki azonban azt gondolja, hogy *ezért* nem szükséges most már tovább a közösségi mozgalom, annak nincs világos látása Isten országa felől. Isten ugyanis az ő munkáját nemcsak a hivatalos szolgálaton keresztül végzi, hanem szabad személyiségek által is, akik ugyanannak a kegyelemnek a talaján állanak. Minden hívő lelkipásztornak hálásnak kell lennie, ha ilyen személyiség van gyülekezetében, és az ilyenekkel össze kell tartania még akkor is, ha ezek a lenézett közösség emberei... Hogy nem mindig ez az eset, azt szomorúan kell megállapítanunk.

Itt azonban egy sajnálatos ténnyel is szembekerülünk. Azzal t. i., hogy éppen a fiatal hívő theologusok közül tartják távol sokan magukat a hívő közösségtől. Hogy magyarázzuk ezt meg? Úgy-e, mintha ők azt mondanák: nekünk nincs szükségünk reátok, magunk is megcsináljuk ezt? Vagy talán úgy, hogy nem merik vállalni egyházi ellenfeleink előtt a Krisztus gyalázatát, amelyet a közösségi mozgalom hord?... Korábban egészen másképpen volt ez. Akkor a megtért lelkipásztorok csaknem kivétel nélkül a közösségi mozgalomhoz tartoztak. Hiszen a legtöbb esetben annak is voltak a gyermekei. Éppen ezért, ha ma sok fiatal theologus van, akik szintén elvezték a közösségi mozgalom áldásait és most mégsem tartoznak ahhoz, joggal kérdezhetjük: mi az oka ennek? Hiszen kétségtelen, hogy van sok ránc, szeplő, nyilvánvaló hiba a közösségben, de vajjon mindez jogcím lehet arra, hogy megvessük azt a közösséget, amelyet az Isten kegyelme adott számunkra? Hát vajjon ugyanilyen joggal a közösségi mozgalom nem szakadhatna-e el az egyháztól, amelyik nemcsak nagy foltokkal van éktelenítve, hanem amelynek képviselői gyakran hadat is indítanak a közösség tagjai ellen? De nem, ők az egyházzal való kapcsolatot nem szakították meg. Hiszen hol van a földön valami tökéletes? Világosan tudják, hiszik és vallják, hogy mind az „egyházat", mind a „mozgalmat" Isten teremtette, amelyet egyetlen ember sem tehet tönkre. De kérdem: ha a közösségi mozgalom hibái miatt nem szükséges többé, vajjon nem lehet ugyanezt mondani az egyház felől is? Istennek azonban mindkettő szükséges! Ezért kell mindkettőnek kölcsönösen egymás szükségességét elismerni.

A közösségi mozgalom nem szükséges tovább: állítják ezt nagy előszeretettel főként olyanok, akik számára a közösségi mozgalomnak az *önállósága* kényelmetlen. De hát vajjon ez nem hozzá tartozott már a keletkezésükkor is a közösségi mozgalmak lényegéhez? Nem ebben volt kezdettől fogva az erejük, fennállásuknak a biztosítéka? Hiszen nézzük csak meg, hol maradtak meg azok a mozgalmak, amelyek személyektől függtek? Nem úgy történt-e, hogy az ilyen mozgalmak hamarosan megszűntek, mihelyst vezetőjük sírba dőlt? Már régen eltaposták volna a közösségi mozgalmat is gyülölői, ha az Istentől számára ajándékozott önállóság ereje nem tartotta volna meg. Így él, így áll fenn még ma is, és ezért mondjuk mi, hogy a közösségi mozgalom ma is szükséges.

(Folytatása következik.)

Harmadszor is tükröt kértem.

(Egy vak leány vallomása.)

Mintha ma történt volna, oly élénken emlékszem rá: csoportba verődve siettünk a legújabb bolt felé. Hogy miért éppen a legújabb bolt felé? Hát csak azért, mert mi is szerettünk kapni. Azt meg már öt-hat éves korunkban jól tudtuk, a felnőttektől sokszor hallottuk, hogy az új boltokban az első alkalommal a vevőknek adnak valami ajándékot. Kíváncsian léptünk be. Az apróságok megvétele után a boltosnéni cukorkával kedveskedett.

— Én kis tükröt kérek! — szólalt meg közülünk a legbátrabb. Erre mind neki bátorodtunk és (kis pajtásaimmal együtt) a gyermeki naivság határozottságával én is tükröt kértem. Örömteli lármával siettünk haza. Az én örömömet azonban csakhamar valami különös, valami érthetetlen furcsaság zavarta meg: tükrömmel sehogysem tudtam bánni. De nem tünődtem rajta sokáig. Gyermekész nem birkózik nagy kérdések megoldásával. Ajándékom hamarosan el is kallódott. A legközelebbi alkalommal azonban újra tükröt kértem. Úgy gondoltam, majd megtanulok én is tükrözni, mint ahogy már sok játékot, sok verset is megtanultam. Hiába!...

Telt-mult az idő. Új élményeim eltakarták a régit. Amikor mások emlékeztettek rá, kifelé mosolyogtam, befelé a könnyem csordult. Fölcseperedtem. S egyszer ismét együtt voltam gyermekkori pajtásaimmal. A nagy tükör előtt csinosítgatták magukat, derűs hangjuk elárulta, hogy ruhájuk tetszésük szerint áll rajtuk, s hogy jól esik saját arcukon látniok az élet viruló rózsáit. Szótlanul hallgattam őket, mert mint egykor, ismét valami különös, de most már érthető furcsaságra kellett rádöbbennem. Hosszú távollétünk után a viszontlátás örömteljes volt, szerettük is egymást, mint régen; utunk, célunk, világunk azonban már mégsem egy! Övék a szép ifjúság, s vele az élet örömvirágai, és én?... Én szépséget, örömet, mindent veszítve, egyedül maradtam a fénytelenség világában... A bút, bajt feledtető gyermekkor meseföldjének határát átlépve, teljes egészében elém tárult e gyötrelmes valóság sivár pusztasága. Forrásának csak egyetlen cseppje is óh, mily keserű! Halálos méreg. E tény fölött már nem tudtam pillangóként elsiklani: elmém, szívem már töprengve, lázadozva állt meg nagy kérdések előtt: — Istenem, hát ezért születtem? — Hát csak ennyi az osztályrészem? — Miért? — Miért? Ugyan mi célja, mi értelme van így életemnek? — Semmi... semmi! — visszhangozta bennem tompán a vak homály. Oh, ez a tudat még látásom hiányánál is borzasztóbb, lesujtóbb volt. Nem beszéltem róla. A különben is megnyilvánuló szánalom csak növelte bánatomat, így csak bensőm emésztődött szüntelen.

Tudta, látta ezt jól Jézus, az áldott Orvos. Zörgetett is szívem ajtaján sokáig; sokszor mondotta nékem szelíden: „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága." (János ev. 8:-12.) Végre jött a legszebb virágvasárnap, amikor hitemmel átöleltem Őt, elfogadtam személyes Megváltómnak és mint Úr és Király vonulhatott szívembe. Gyöngéd kezének érintése többet, mint gyógyulást: újjászületést jelentett számomra. Ismét gyermek lettem, királyi gyermek. És mint egykor a boltosnéniktől, úgy most szívem Királyától újra, harmadszor is tükröt kértem. Kérésemet teljesítette, egyben „szemgyógyító írral" kente meg lelki szemeimet és szent Igéjének csodatükrében megláttam magamat. Tükröm nem legyezeti hiúságomat semmi széppel, mégis ez az én legdrágább kincsem, mert bár megmutatja szívemet bűneim rútságával, de egyben boldogan láthatom a kegyelem fényforrását is; érezhetem folyton Jézusom szent vérének tisztító erejét. — „Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben!" (Lukács 1:46—47.) Mert: „Az Úr az én osztályosrészem és poharam; Ő támogatja sorsomat. Az én részem kies helyre esett, nyilván szép

örökség jutott nékem." (Zsoltár 16 : 5—6.) A kegyelem gazdag reámáradásának folytonos tapasztalása Ézsaiás próféta eme szavait adja bizonyságtételként ajkaimra: „Áldásul volt nékem a nagy keserűség és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből." (Ézsaiás 38 : 17.) Ezért: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklem, néki élve, őt szolgálva szüntelen". Leghőbb vágyam, hogy harmadik tükrömet, ezt a drága királyi ajándékot soha el ne veszítsem!

Választmányi határozatok.

A Bethánia választmánya 1947. március 25-én tartott gyülésén néhány olyan határozatott hozott, amelynek közlése mindenki számára igen fontosnak és lényegesnek látszik. Ezeket az alábbiakban közöljük, s közösségeink vezetőit és tagjait arra kérjük, hogy a választmányi határozatokat ezuton vegyék tudomásul s jövőbeli magatartásukban ehhez szabják magukat.

Tárgyalta a választmány a szövetségek megalakításának kérdését és azt határozta, hogy „az alapszabálynak megfelelően szövetségek csak úgy alakulhatnak, ha az illetékes próbaszövetségesek kérelmüket az országos elnökséghez beterjesztik. Az elnökség a helyzet megvizsgálására kiküld valakit, aki javaslatot tartozik tenni az országos választmánynak. Ezek alapján a szövetség megalakítása felöl a választmány határoz és küld ki megbizottat a megalakításra". (Megjegyezzük, hogy próbaszövetségek alakulásához nem szükséges választmányi határozat. Erre a Bethánia hivatalosan megbízott munkásai jogosultak.)

Ezzel kapcsolatosan a választmány jegyzőkönyvileg és névszerint is felsorolta azokat a helyiségeket, ahol szövetségek meglétét jelenleg elismeri. Ezeket a következőkben közöljük, a közösség vezetőjének nevével: Abony (Kontor Sándor); Átány (Kiss János); Debrecen (dr. Szabó Mihály); Dévaványa (Vad Ferenc); Edelény (Gretzár Margit); Hajdúböszörmény (dr. Kálmán Sándor); Hangács (Lipták Mihály); Hejőcsaba (Szabó Dániel); Hejőpapi (Szabó Lajos); Kemecse (Jene István); Kisvárda; Magyarboly-Ujtelep (Kiss Gyula); Mátészalka (Bertóti János), Mezőtúr (Szabó Béla), Makó (Jeney László), Miskolc (Rivó Károly), Nyíregyháza (özv. Soltész Gyuláné és Batár József), Nyírkércs (Jáczku Mihály); Nyírmada (Bartha Sándor); Orosháza (Rajki Tóth András); Szendrőlád (Gyöngyössi János); Szentes (Jóvér Margit); Szigetszentmiklós (Debreczy Géza); Tiszakanyár (Kiss József); Vaja (Gábor Miklós). A mándoki, tahitótfalui és pécsi szövetségek ügye rendezés alatt áll. Budán, Karcagon, Panyolán, Pécelen és Porcsalmán a szövetségek megalakítását a választmány elfogadta. — Másutt tehát hivatalosan elfogadott szövetség jelenleg nincs, s a próbaszöveségek szövetséggé való alakulására már a fenti határozat érvényes.

Rendezte a választmány *más szövetségbe tartozók átvételének* kérdését is. Ezek szerint az elkövetkezendőkben egyik szövetségből a másik szövetségbe csak akkor lehet valakit átvenni, ha előző közösségi vezetőjétől erre irásbeli véleményezést hoz.

Ezekkel kapcsolatosan hívjuk fel a figyelmet arra is, hogy ismételten előfordult félrevezetések miatt ismeretleneket csak akkor fogadjanak el testvéreink szövetségeseknek, ha ezt „Tagsági jegy"-gyel igazolni tudják. Akinek nincsen meg ez, az nem tartozik közénk.

Felelős kiadó: Bütösi János.
342 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

KRISZTUSÉRT ÉS EGYHÁZÁÉRT

Nyári üzenet

A BETHÁNIA EGYLET KÖRLEVELE

1947. JÚNIUS HÓ.

ÁRA: 2.— forint

EGÉSZ EMBEREK.

Isten országa szolgálata, az evangéliumi ébredés, munkáskérdés. Bénák feküsznek a Bethesda-tó partján tehetetlenül, gyógyulás vágyával és csüggetegen, s reménye vesztetten így szólnak: nincs emberem.

Ha pedig még mélyebben tekintünk a kérdésbe, azt kell látnunk, hogy nem is annyira a munkások, mint inkább az egész emberek hiányoznak. Azokról nem is beszélve, akik számára az Ige szolgálata pusztán foglalkozás kérdése, igen sok keresztyén van, akik a keresztyénséget mellékfoglalkozásként gyakorolják. Úgy, hogy csak maradék idejükkel, erejükkel és anyagi képességeikkel szolgálják az Urat. Csak úgy és annyiban, hogy egyéni érdekeik csorbát ne szenvedjenek.

Fél úton maradt, fél útig jutott emberek ezek. Elfelejtik, hogy a fél megoldás nem megoldás, és hogy azok is a fél uton pihennek, akik a világ felé tartanak. Így aztán egy társaságban vannak velük. Ezek a visszafelé tekintgető szolgák aztán ferde barázdákat szántanak. A nép ugyanis, melynek szíve az egyiptomi húsos fazekaknál maradt, nem alkalmas Kánaán elfoglalására.

Egész emberek kellenek, akik így szólnak: mind testestől, mind lelkestől az én Uramnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok. Igen. Amint Pál mondotta: nem tanácskoztam testtel és vérrel. Vagy: ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek papi szolgálatánál, igen örülök. Egész emberekre van szükség, akik megértették az Úr Jézus felhívását: aki nem gyűlöli... még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.

Minden tőlem telhetőt az Ő uralmáért! Szánjátok oda a ti tagjaitokat élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. Igy hangzik a Szentlélek felhívása, miután feltárta Isten kegyelmének csodálatos gazdagságát a Római levél első 11 fejezetében. Azt jelenti ez, hogy legyen úr Krisztus életed minden területén. Nem lehetnek egyéni álmaid, célkitüzéseid többé.

Az egész emberek vakon követik Őt. Nem mérlegelnek és egyénieskednek, nem hangoztatják egyéniségüket, hanem teljes odaszánással, önfeledt szeretettel beleolvadnak Krisztus szeretetébe.

Beteljesedni Krisztussal! Az Efézusi levél első fejezete végén így szól az Úr Lelke: Aki mindeneket betölt mindenekkel. — Majd a második fejezetben így folytatja: Titeket is. Arról van itt szó, hogy Krisztus egészen be akarja és be tudja tölteni életedet. Nincsen az életnek olyan területe, amelyet Ő ki nem elégíthetne. De nem is lehet olyan terület, amelyet ha eredményes szolgálatot akarsz, kivonhatsz az Ő uralma alól. Az eredménytelen élet, a csőd és a kudarc legfőbb oka nem a kísértésekben, hanem az át nem adott életben van.

A kísértések az egészen átadott életen megtörnek. Gyökeret verni csak olyan területen képesek, amely nem került Krisztus uralma alá. Vizsgáld csak meg életed területeit, igaz-e, hogy mind testestől, mind lelkestől, tehát a test és a szellem minden vonalán Krisztus uralma alatt vagy!? Nincsenek-e még terveid, vágyaid, amit áthoztál az új életbe? El ne feledd, hogy az ó-ember legtisztább vágyait, legszentebb álmait sem hajlandó Krisztus megszentelni. Az Úr teljes átadást kíván. Azt jelenti ez, hogy nem maradhat életednek egy parányi zuga sem, amelyet fenntartás nélkül rendelkezésére ne kellene bocsátanod. Hogy Ő aztán összetöri vagy megépíti-e azokat, amiket átadtál néki, egészen az ő dolga.

Egész embereket! Akiket Krisztus egészen betöltött, akik nemcsak énekelik, de valóság is életükben: minden szavam, egész valómra, legyen Jézus pecsétje nyomva! Egész embereket, akik így szólnak: Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy futásomat elvégezhessem. Majd amikor életedet egész emberként helyezted Krisztus kezére, amikor egész testsúlyoddal nehezedtél az eke szarvára, akkor eredményes lesz a szántás és gyümölcstermő a magvetés.

A TIZED.

(Róma 12 : 1—2; Malakiás 3 : 7—18.)

Isten Szentlelke egyeseken kezdve, majd kicsi körökben folytatva, mind jobban igyekszik teljesen birtokába venni az egész embert. Nemcsak ébreszt, nemcsak bűntudatot támaszt, hanem nyilvánvalóvá teszi: egész életet, teljes odaszentelést követel a Megváltó. Úgy mondja ezt a Róma 12 : 1—2, hogy: követeli az egészen új szabályhoz való alkalmazkodásunkat; megvizsgálni mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. Az apostol nem részletez, nem ezt vagy azt a bűnt említi még, hanem azt mondja: szánjátok oda a ti testeteket! Az egész testet érti rajta. S tudjuk mi a test? Minden, ami a porsátorral összefüggésben van: eledelem, időm, szórakozásom, szellemi és anyagi kincsem, érzésvilágom, indulatom, ami szüntelen megszegi az Isten parancsolatát, s Jézusra feszítsdmeget kiált. Erre mondja az apostol, hogy szánjuk oda az Istennek, mégpedig a Róma 6 : 19 szerint: amint teljes volt az odaszánás a világnak, egészen a disznók vályúiáig, legyen teljes az Istennek való odaszentelés is, egészen a Krisztussal való meghalásig.

Sokan sokat odaszántak. Minden evangélizáció végeztével bizonyságtévők seregei számolnak be arról, hogy mit ítéltek kárnak és szemétnek. Paráznák, részegek, lopók helyezik oda bűneiket a kereszt oltárára, régi haragosok békülnek meg az Úr vére által, de oly sokszor kellett megtapasztalni, hogy a kedvenc bűnök továbbra is megmaradtak azért, s nem engedtük feltétel nélkül hatni hagyni az Igét, nem adtuk át fenntartás Nélkül az életünket: magunknak is tartottunk meg valamit. Úgy, ahogy Saulról olvassuk az Igében, hogy az amálekiták leverése után nem pusztított el mindent Isten akarata szerint az ellenségből, hanem csak ami megvetett és értéktelen volt. Mindazt, ami szemében jó volt, megkímélte, s amikor Sámuel megérkezett, a jól elrejtett helyen egyszercsak bögni kezdettek az amálekita ökrök és juhok!... Sokszor vagyunk úgy, mint Malakiás népe, amelyet hiába vert az Úr, nagyon is kézzelfoghatóan, hiszen bezárta az ég csatornáit, rábocsátotta a kártevőket, meddővé tette a szülőt, sőt nyilvánvalóan mge is mondotta az Úr, hogy csaltok engem,

mégis naivul azt kérdezték: mivel csalunk téged, s miből térjünk meg? Sokszor vagyunk így! Hadd mondja tehát most meg nekünk is: nem szántátok oda áldozatul testeteket egészen, s csaltok engem, pl. a tizeddel!

Tized? Talán megütközve kérded, mint az efézusiak a Szentlélek felől: vajjon vagyon-e olyan? Nem törvényeskedés ez? Nem az Ótestamentumba való visszasüllyedés? S egyáltalán: mi a tized? Hadd feleljek reá egyszerűen: a szent népnek anyagi téren való hálaáldozata az elvett jókért. Nem a hálás embertől indult ki, hanem Isten rendelése, hogy ezzel a szállal is jobban magához kössön, s a Mammon kísértései közepette megtartson magának. Annak az elismerése a tized, hogy mindenem az Úré: a föld, a nyáj, a termés, az egész élet. A szent nép csak sáfárkodik Isten tulajdonán, melynek furcsa bérleti szerződése így hangzik: adok neked földet, nyájat, gyümölcsöt, szőlőt, te ezt müveled, sáfárkodsz benne, és a tied kilencven százaléka, az enyém tizede. Ilyen bérleti szerződést csak Isten köt: nem harmados, nem feles, hanem kilencven százalék a sáfáré. Atya köti ezt a gyermekkel.

Az Írás erről szól pl. az I. Mózes 14 : 20-ban, amikor Ábrahám, a hívők atyja fizet tizedet Melkisédeknek, pedig amint az Ige mondja a Zsidók 7 : 8-ban: „Itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, aki bizonyság szerint él". A tized az Úr tárházába kellett a szent szolgálatra, majd a léviták számára, akik a tizedből tizedet tartoznak fizetni. (IV. Mózes 18 : 26; Nehémiás 10 : 38.) Lényege Isten felségjogának az elismerése volt s az ma is. Természetesen nem érdemszerzés, nem rideg kötelességszerűség ez, hanem a hála útjai annak, aki megértette, hogy mindeneket Isten adott nékem Jézus Krisztusban, s én az övéből morzsát nyujthatok fel: az övét s nem a magamét, mert mim van nekem, amit nem kaptam volna Tőle? — Félreértések elkerülése végett szükségesnek látszik megjegyezni, hogy a tizedet tehát nem abból kell adni, ami *nem a mienk*. Pl. hívő asszonynak nem hitetlen férje jövedelméből, hívő gyermekeknek nem hitetlen szülők keresményéből ellopva. Pál apostol azt mondja: „A végrehajtás is ahhozképest legyen, amitek van. Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem a szerint, amije nincs." (II. Kor. 8 : 11—12.) Az a tapasztalatom, hogy akiben megvan a háládatosság készsége, az mindig meg is találja az útját-módját, hogyan gyakorolhatja ezt. A sok problémázgatásnak igen sokszor nem-akarás az oka.

Ez a tizedfizetés nyugtalanítja most mind több megtértnek a szívét, mert Isten érezteti a csalás következményeit. Nemcsak Sámuel, de mi is halljuk, hogy bögnek az ökrök s vádolnak minket... De csak hadd vádoljanak, az Úr vádol benne, Ő ver miatta! Próbáljatok meg, hozzátok be a tizedet s megáldalak titeket, mondja az Úr ezek által nekünk is. Merjük hát megpróbálni a burgonyában, a gabonában, mustban, tojásban, nyájban, fizetésben, mindenben, még a gyümölcsben is. Mindenben

semmi se maradjon ki, s meglátjuk: nemhogy kevesebb lenne a burgonya, gabona s a gyümölcs és minden, sőt csodálatosan megszaporodik, mert a sareptai özvegy korsója nem a multé, hanem a jelené is. Isten, ha tud adni csapást és tud nyujtani veszedelmet, akkor tud küldeni áldást is, s az átkos földet kívánatossá tudja tenni korai esővel. Ezen túlmenően pedig próbáljuk csak meg egy kis számítással, mi következnék ebből Isten ügye szolgálatára is! Gondoljunk a felébredt nép közül csak ötszáz olyanra, akiknek fizetésük van, mondjuk havonta 200 forint. Ez összesen 100.000 forintot jelent, aminek a tizede 10.000 forint! Mit jelent ez! Pedig nem havi 200-ért dolgozunk sokan! S gondoljunk csak a másik 500-ra, — mert csak van talán ennyi földdel dolgozó atyafi — akik ha félreteszik a minden tizedik véka burgonyát, gabonát, minden tizedik liter mustot, olajat, az aprólék és nyáj tizedét, a gyümölcsből, a tojásból az Úr részét: nem fog-e hasonló eredmény nyilvánvalóvá válni, amit sok megtérésünk közepette eddig elrejtettünk, csaltuk vele az Urat, s nem segítettük vele magunkat sem, sőt magunkra zúdítottuk Isten haragját. Hát még ha arról szólunk, amit Nehémiás is felpanaszol, hogy a léviták szent szolgálat helyett a mezőn dolgoznak, mert nincs tized! Hogy hány munkás kénytelen a pult mögé állani, hivatában, szántóföldön dolgozni, amikor a szíve Boáz mezejére vinné aratni, mert látni kell, hogy az aratni való sok s a munkás oly kevés, és a Sátán aratja le a gabonát, mert az elhívott és megtért nép nem tért meg anyagi dolgaiban, csalja az Urat, s így vesznek el a lelkek munkás hiányában. Nézzünk széjjel: éhes nép Igét vár, bűnből szabadulni szeretne a nyomorult ember, de nincs nem „kit", de mivel küldeni, mert csaljuk az Urat, s nem adjuk be a tizedet! — Próbáljátok meg, s meglátjátok: több lesz mint volt, s mindenek felett szolgák nőnek ki ezekből, Ige hirdettetik, hitvalló iskolákban taníttathatunk gyermekeket. Nem is szólva arról, hogy sok bűntől is megment így az Úr anyagi téren benünnket.

A hívő ember s a hívő nép csak így lesz igazán az Úr tulajdona, csak így énekelhetjük igazán: nem vagyunk mi magunkéi, de Jézus vére-bére. Így látjuk meg igazán a teljes megtérés gyümölcseit, így ismerjük meg igazán, hogy akik mindent gondolunk adni, semmit sem adunk igazában véve annak, aki szent Fiát adta értünk a kereszten. Hiszen Ő vért adott, nem romlandó aranyat és ezüstöt. Tiszta, drága vért, szeplőtlen életet, s nem rothadó burgonyát, gyümölcsöt, rozsdamarta pénzt. De minden itt kezdődik: Adjad fiam a te szívedet énnékem! Az át nem adott szív áldozata útálatosabb az Úr előtt mindennél. Nem tudok ezen a téren nagyobb félreértést elképzleni annál, amit mostanában hallottam, hogy valahol valaki kötelezővé (!) tette a tizedfizetést olyanok számára, akik még sem bűneiket, sem a váltságtitkát nem ismerték meg. Ez csak farizeizmusukat növeli a képmutató embereknek. Előbb a szívedet add s csak azután jöhet a többi: szíveddel az életed, tested, egész valód!

Ki evangélizálhat?

Sokan unják is talán már, hogy körleveleinkben újra meg újra előhozakodunk az evangélizáció kérdéseivel. Abból a meggyőződésből táplálkozik azonban ez a magatartásunk, hogy jelenlegi magyar életünk legdöntőbb probémájának látjuk az evangélizációt. Meg vagyunk győződve róla, hogy minden nemzeti újjáépítés, egyházi reform hiábavaló emberi erőlködés csupán, ha Isten ki nem bocsátja újjáteremtő Szentlelkét az igehirdetés bolondsága által. Az ébresztő igehirdetés a leglényegesebb kérdése mai életünknek, mert ebben van jövendőnk forrása, megújulásunk kulcsa, ijesztő jelenünk egyetlen kiútja.

Na hiszen nincs is hiba az evangélizálás terén — mondják sokan —: végzik most már széltében, hosszában országszerte. Pedig éppen ez az aggasztó! Azt gondoljuk, evangélizációs szolgálatot végezhet akárki, aki mást akar, mint ami van, vagy akiben van egy kis felelősségérzet egyházunk és nemzetünk iránt. A helyzet azonban nem így áll! Éppen abban van az ördög győzelme ezen a téren, hogy megengedi az evangélizálást, de úgy, hogy az mindennek nevezhető, csak nem ébresztő igehirdetésnek. Az egyszerű oka pedig ott van ennek a vereségnek, hogy nem vizsgáltuk meg soha komolyan azt a kérdést, ami az evangélizációs szolgálat leglényegesebb kérdése: ki evangélizálhat? Ez elől a kérdés elől idegesen menekülünk, mondván, hogy az idő annyira sürgető, hogy ezzel nem foglalkozhatunk, mint ahogy a fronton sem lehet vitatkozni azon, hogy van-e orvosi képzettsége annak, aki elkötözi a vérző sebeket, vagy pedig nincsen, hanem az a lényeges, hogy a vérzés elálljon. Csakhogy ebben az érvelésben ott a hiba, hogy a lelki munkában a személy sokkal fontosabb, mint a testi eseteknél. Az Úr Jézus, mikor látta az elgyötört és szétszórt sokaságot, akkor nem azt mondotta, hogy sarlóra-kaszára minden épkézláb embernek, hanem így szólott: „Kérjétek az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába." (Máté 9 : 38.) *Az aratás szolgálata tehát munkáskérdés. Az evangélizáció azon a problémán áll vagy dől, hogy ki evangélizálhat.*

Hadd adja meg erre a kérdésre a feleletet most maga az aratás Ura, annak az embernek a tükörképében, aki minden vitán felül az evangélizátorok örök eszményképe lehet: Pál apostol élete tükrében. Csak nagy vonásokban hadd utaljak arra, hogy hogyan lett Pál apostol Isten munkatársává. Hiszem, hogy ez az útja minden igazi lelki munkásnak is, s úgy gondolom, nem lesz nehéz ebben a tükörképben még a vaknak is meglátni jelenlegi helyzetünk súlyos zűrzavarát, evangélizációs munkánk tragikus hibáit, az ébredés késlekedésének egyik legdöntőbb okát.

Mielőtt Pál szolgálhatott volna, előzőleg az Úr szolgált neki. Megkereste az ellene való lázadás vad indulataiban Saulust, legyőzte és visszafordította atyáitól örökölt hiábavaló élete útján. És Saul meghódolt kegyelemre Krisztus előtt. Kibékült Atyjával a kereszt alatt. Elfogadta az ingyen üdvösséget cselekedetek nélkül. Itt azonban nem állott meg! Ennek a ténynek levonta minden következményét is életére vonatkozólag: teljesen és tökéletesen felszámolt mindennel, fenntartás nélkül kiszolgáltatta magát az Úrnak élete elvesztésével, teste halálba adásával. *Megtért s egyszersmind oda is szentelte magát teljesen Istennek.* (Filippi 3 : 7—8.) Így lett Saulból Pál.

Mindezzel azonban még nem lett apostollá. Ő maga tesz róla bizonyságot, hogy ezt minden igaz keresztyén kell, hogy megtegye, ha egyszer valóban megismerte Krisztust. (Róma 12 : 1—2.) A szolgálathoz azonban több kell ennél. Különös kegyelem: *elhívatás.* Elhívatás nélkül senki sem lehet Isten munkatársa. Pál megnyerte ezt is. (Csel. 9 : 15—16.) Átment egy tökéletes megtérésen, fenntartás nélküli odaszentelésen, s mint ilyen, elnyerte a szolgálatra való elhívást is. Így lett Pálból apostol.

Elhívatása birtokában sem áll be mindjárt a szolgálatba. Előbb Isten által *felkészittetik* arra. Elmegy Arábiába, s ott élő kijelentéseket vesz az Úrtól. (Galata 1 : 17, 11 : 12.) Csend, a Lélek kijelentései, az Igében való elmélyedés: ezek a felkészítés eszközei életében.

További lépcső Pál apostol útján *a megpróbáltatás.* Még pedig kettős vonalon. Előbb úgy, hogy az elhívás és felkészítés után — félreteszi őt az Úr! Elküldi Társisba. (Csel. 9 : 30.) S Társisban szövögeti Pál a ponyvát, amikor Antiokhiában és környékén már az ébredés szellője lengedez. (Csel. 11 : 19—24.) Ezeken keresztül tanul meg Pál *várni.* — Így jön aztán a másik oldalon a próba: a *szolgálatban.* (Csel. 11 : 26.) Az Íge szolgálatában próbáltatik meg. Hogy a próba mit eredményezett, az Írás így jegyzi fel: a tanítványokat először Antiokhiában nevezték keresztyéneknek. (Csel. 11 : 26.) Vagyis azt az Igét vitte, azt az Evangéliumot hirdtete, amely az embereket krisztusiakká, Hozzá hasonlóvá tette.

Mikor Pált megpróbálja az Úr a csendes várni tudásban és a helyes szolgálatban, akkor elvégzi életében *a küldetés* munkáját is. Elküldi Pált a szolgálatra, mert mint később maga az apostol is mondja: mimódon prédikálnak, ha el nem küldetnek. (Róma 10 : 15.) Elküldetését a Szentlélek végzi el, s tesz állandóan bizonyságot is mellette. Elpecsételi és erővel ruházza fel az Igét az ajkán, s éppen ezért lelkek megtérése jelzi útját valahol csak megfordul. Ébredés az evangélizáció nyomán csak ott fakadhat, ahol a Lélek által való kiküldetés megtörtént. A kijelentést azonban a küldetésre nem Pál kapja, hanem *a közösség,* az antiokhiai gyülekezet. (Csel. 13 : 1—2.) Vagyis a nagy szolgálatra Isten Pál mögé odaállítja háttérként és hátvédként a hívő közösséget. Igen, az evangélizálás Isten országának frontszolgálata, s a közösség hadtápvonala nélkül lehetetlen itt a győzelem. A közösségnek kell ugyanis végeznie az imádkozás szent szolgálatát, hogy az elküldött munkás megőriztessék Istenben a Sátán minden támadásai ellenére is. A hívő közösség imaszolgálata nélkül olyan az evangélizátor, mint a tenger mélyébe leereszkedett búvár, akinek elszakadtak felvonó kötelei. Pál állandó kapcsolatban van a közösséggel. Kiküldetése után is onnan nyeri láthatatlan szálakon a bátorítást, erőt, megmaradást s munkája végeztével újra meg újra oda tér vissza megpihenni, felfrissülni, új erőt gyűjteni. (Csel. 14 : 26—27.) Így végzi ő azt a szolgálatot, amire Isten elhívta, felkészítette, megpróbálta és kiküldte.

Feleljünk tehát Pál apostol életét látva a feltett kérdésre: ki evangélizálhat? Az, akit Isten az ő Szentlelkével Jézusban újjonnan szült, erre a különös munkára elhívott, felkészített, megpróbált és kiküldött egy hívő közösségbe beleállítva és azáltal a közösség által hordoztatva. Rövidebben így lehetne összefoglalni ugyanezt: az evangélizálás *karizmatikus ajándék,* s csak azok végezhetik Isten nagy ígéreteire számítva, akik ezt a különös kegyelmi ajándékot megnyerték az Úrtól. (Efézus 4 : 11—12.)

Magyarországon végezhetik az evangélizálást nagy buzgósággal, szent felelősségérzettel igen sokan, annyira, hogy szinte már bele is unnak, le is járatják az értékét, Isten nagy ajándékai mégis elmaradnak, mert igazi evangélizáció addig nem lesz nálunk, amíg Isten nem ad munkásokat ebbe a szolgálatba. Az evangélizátorokon dől el a magyar ébredés. Akik

hát felelősséget éreznek valóban egyházunk megújulása iránt, akiket gyötör népünk mindenféle betegsége és erőtlensége, akik előtt fel-feltárul már néha a magyar lelkek fehéredő búzatáblája: azok értsék meg, hogy munkáskérdés az aratás szolgálata, s ijesztő a munkáshiány ma is Isten országában nálunk, és mint az éhhalállal küszködő sóvárog a falat kenyérre, úgy kell a tanítványseregnek könyörögni, rimánkodni, erőszakoskodni az aratás Ura előtt: „Oh, küld ki hát az aratásba, Hű munkásoknak buzgó csapatát, Oh, föld Ura, kérésünk száll feléd: A gabna föld nagy s munkás nincs elég!"

MI TÖRTÉNT AZ EVANGÉLIZÁCIÓKON?

Budai Bethánia. (Budapest, II. ker. Ostrom-u. 31.) Régi vágyunk volt az, hogy Budán is lehessen a Bethániának otthona. Isten meghallgatta kérésünket, s május 4-re befejeződtek az épület rendbehozatali munkái annyira, hogy megtörténhetett a „felavatás" a nyolcnapos evangélizációval. Csak a hála hangjai illenek az ajkunkra, mert Isten minden este megtöltötte a termeket reménységünkön felül nemcsak vágyakozó lelkekkel, hanem Szentlelkével is. Az ördög sokféle támadásai ellenére is csodát cselekedett az Úr: sok szívben gyujtott világosságot dicsősége ismeretének Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. A záróösszejövetelen többen tettek bizonyságot megújulásukról, hitrejutásukról. Azóta pedig tovább folyik az Ostrom-utcában az ostrom az ördög munkáinak lerontására, s lassan kezd egyre jobban kialakulni és elmélyülni budai munkánk. Vasárnap 5 órakor ifjúsági összejövetel, ½7-kor nyilvános evangélizáció van, kedden ½7-kor pedig hitmélyítő bibliaóra mindenki számára. Imádkozzunk érte, hogy az Úr tegye sokak számára valóban lelki otthonná budai Bethániánkat!

Debrecen—Mester-utcai egyházrész. Pünkösd hetében volt az evangélizáció. Mindvégig teli templomban. Bár Debrecenben nem ujság már az ébresztő munka, itt mégis sokan voltak olyanok, akik most vettek részt először ilyen összejöveteleken. Az érdeklődés mindvégig élénken, éber volt s a Szentlélek láthatóan is elvégezte vagy megkezdette sokak szívében üdvösségre vigasztaló feddését. Különösen sok volt a magánbeszélgetés, s szeretnénk hinni, hogy az egyházrészben megindult lelki munka meg fogja találni egészséges közösségi kibontakozását is!

Monor. Az evangélizáció az újtelepi gyülekezet kebelében folyt, ahol evangélizáció még nem volt. Gazdagon kiáradt a pünkösdi Lélek, kiváltképpen az ifjúság között teremtvén a megtérés gyümölcseit. Az evangélizáció óta a lelki életben további növekedésre vágyakozók hetenként bibliaórára jönnek össze.

Pestszentlőrinc. Nagy-Budapest kebelében van ez a gyülekezet, ahol néhány hívő lélek csaknem egy esztendőn át tartó imádsága, majd alapos előkészítése előzte meg az evangélizációt. Az első naptól kezdve meglepő volt az érdeklődés, majd a folytonosan növekedő gyülekezet egészen megtöltötte a templomot. A vasárnap délutánra összehívott bizonyságtevő összejövetelre mintegy százötvenen jöttek össze, és sokan határozottan kijelentették, hogy mostantól kezdve követni óhajtják az Urat. Az elindultak számára hetenként bibliaóra, minden érdeklődő számára pedig vasárnap esténként evangélizáló óra van az evangélizáció óta.

Pécs. Háromnapos ifjúsági evangélizáció volt itt április 29-től május 1-ig. A rövid idő ellenére is azt mutatta meg Isten, hogy megáldotta az Igét a fiatalok között, s maradandó nyomokat hagyott lelkükben. Imádkozzunk azért, hogy a pécsi szövetség megújulása és megifjúlása tovább folytatódhassék, s lehessen a baranyai ébredés kisugárzó központjává Pécs.

Szódliget. A szódligeti evangélizáció május 19-től 26-ig tartott, pünkösd hetében. Várakozáson felül jöttek. Első naptól az utolsóig megtelt a templom figyelő, szomjas emberekkel. A szomszéd falvakból is jöttek nem kevesen. Ki vonattal, ki gyalog. Az érdeklődés inkább fokozódott, mint apadt az ünnepi előkészületek ellenére is. Mégis megdöbbenéssel kellett látnunk, hogy igazi megtérés kevés volt. Sokan eljutottak a szoros kapuig, de ott megtorpantak. — Tusakodjatok velünk Isten országa diadaláért Szódligeten!

Budapest—Zugló. Pünkösd előtti héten a református templomban volt minden este az evangélizáció. A már felébredtek kicsiny csoportjának sok imádsága kísérte ezt a szolgálatot. A csoportos és utóösszejövetelek látogatottak voltak. Emberek vígasztalódtak meg és egyesek vallást tettek arról, hogy bűnbocsánatot nyertek. Mi pedig az Úr előtt megállva, nagyobb pünkösdi áldásért kiáltunk!

Recsk. Mátravidéki bányászfalu. Katholikus nép, kevés különféle szektás. Háromnapos előkészítő evangélizáció volt. Az érdeklődés elég nagy volt, de az Igére heves ellenállás, szokásos intrika is keletkezett. Az Úr komoly reményeket adott, hogy a közeljövőben ébredést ad azon a vidéken is.

Felhívás evangélizációk ügyében!

Szeretettél hívjuk fel azok figyelmét, akik ez év őszén vagy a jövő év tavaszán a Bethánia Egylet munkásainak a szolgálataival szeretnének evangélizációt rendezni, hogy ezt a kérésüket augusztus 15-ig juttassák el központunkba (Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.) Jelezzék lehetőleg, hogy mikor kívánják megrendezni az evangélizációt, és esetleg azt is, hogy lelkészjellegű munkást várnak-e, vagy pedig nem. Ha augusztus 15 után érkeznek be a kérések, előfordulhat, hogy munkásaink beosztása miatt már nem tehetünk eleget testvéreink kívánságainak. Mindenek felett pedig ne felejtsük el, hogy az evangélizációra először Istentől kell kilusakodni az engedélyt. Hadd idézzük erre vonatkozólag egyik körlevelünk megállapításait: „Evangélizációt könnyelműen vagy idétlenül megrendezni annyit jelent, mint játszani a tűzzel. Ez pedig egészen veszedelmes, tehát tilos is! Hetek, hónapok, talán éppen az egész nyár imaközösségének egyik nagy ügye kell, hogy legyen: vajjon a következő ősz vagy tél folyamán nyolc napon át hangozzék-e az evangélium? Ahol nincs e célra imaközösségi szolgálat, vagy egyáltalán hiányzik az imaélet, ott veszedelmes hazárdirozás az evangélizáció."

Becsapott-e Jézus?

Ötödik esztendeje annak, hogy Jézus Krisztust személyes Megváltómnak ismerhettem meg. Öt esztendő alatt nem egyszer találkoztam a fenti kérdéssel. Volt úgy, hogy saját gonosz szívem tette fel ezt elöttem, máskor kíváncsi szemek, lemosolygó tekintetek vártak választ erre tőlem, s néha akadtak olyanok is, akik vágyakozó szívvel szerették volna hallani a feleletet szájamból erre a kérdésre. Hadd feleljek most elsősorban ezeknek, de hadd tegyek egyben bizonyságot mindazok előtt is, akik fölényes iróniával tudnak csak gondolni erre a problémára.

Azzal kell kezdenem, hogy már becsapott szívvel mentem Jézushoz. Nem voltak ugyan földet rengető szerelmi, vagy egyéb csalódásaim, de amit e világ fejedelme ígért vagy adott, az mindig kevesebb volt annál, mint amire a lelkem vágyott. Sóvárogtam örömre, s a világ örömforrásai után mindig keserű maradt a szájam íze. Kívánkoztam örök-máradandóra, s újból meg újból rá kelett jönnöm, hogy minden körülöttem — a maga szépségével, értékeivel és kincseivel együtt — csak ideig-óráig való. Szerettem volna tisztaságot is, s hányszor kellett tapasztalnom, hogy környezetem erénynek mondta a bűnt, fiatalos játéknak a lelkemet rútító vétkeket. Igen! Becsapott vagyok: ezt kellett látnom keserű szívvel, valahányszor őszinte voltam magamhoz.

Pedig ez csak a felszín volt. Azóta látom csak világosan, mióta Jézust ismerem, mennyire becsapott voltam valóban. Nem tudtam ugyanis a bűn gyalázatáról és irtózatos következményeiről. Az ördög ügyesen eltakarta a halálon túli életet, azt mondotta: fiatal leánynak nem illik halálról beszélni. Arra azonban gondosan ügyelt, hogy az élő Jézus Krisztus közelébe ne kerülhessek. Dehogy mondta volna, hogy Krisztusban életet, üdvösséget, örömöt, tisztaságot és boldogságot készített el számomra is az Isten. Engedte, hogy álmos imádságaimat elmorzsoljam minden este, kárhozatot egyek és igyak minden úrvacsora osztáskor, de bűneimet és Jézust nem engedte meglátni. Ezért voltam igazán becsapott!

Egyszer aztán lelepleződött a nagy csalás előttem, s megváltozott minden körülöttem és bennem. Jézus lett mindenem. Barátaim nem értették a változást. Fogadtak is egymással, hogy fél esztendő múlva közöttük leszek, s kiheverem ezt a betegségem, mert egészen bizonyosan csalódni fogok ugyvélt Krisztusomban. Azóta eltelt nemcsak a fél esztendő, de utána még négy nagyon nehéz, megpróbáltatásos év is, s bennem egyre jobban erősödik a boldog bizonyosság: Jézus nem csapott be, Benne nem csalódtam.

Nehogy azt gondoljátok, a szívem nagyon könnyen mondja ki ezt a vallomást. Nem! A szívem újra meg újra átveszi és felerősti elhagyott gazdámnak, az ördögnek a támadásait: „Nézd, mennyivel könnyebb, előnyösebb, szerencsésebb az útja a hitetleneknek! — Hát érdemes harcolni, elveszni, felesleges terheket hordozni? Nem veszed észre, hogy túlzó befolyások alatt álló, kisemmizett és becsapott emberré lettél?" S oh hányszor kellene igazat adnom ezeknek a kísértéseknek, ha Jézus nem tárta volna fel mindjárt az indulásnál a keskeny út fényoldalai mellett az árnyoldalakat is. De Jézus elmondotta, mindjárt a kezdet kezdetén, hogy ne hallgassak családra szívemre, ne nézzek soha emberekre, ne törődjek a körülményekkel, hanem tekintsek szüntelenül csak Reá. Megmodotta, hogyha utánna akarok menni, harcolnom kell bűnnel, világgal, régi szerelmesemmel: az Ördöggel szüntelenül. Megmondotta, hogy a harc vér szerinti kapcsolataimban, mindjárt otthon, a családomban kezdődik. (Mát. 10 : 35-37.)

Ismerte könnyen lelkesedő szívemet is, s ezért arra figyelmeztetett, hogy ezen a földön nem lesz igazi otthonom, népszerűségem, kényelmes nyugalmam, sőt ha utánna akarok menni, fel kell vennem mindennapi keresztemet. (Máté 8 : 20, János 15 : 18—21, Lukács 9 : 23, 24.) S ezért nem csalódtam Jézusban. Mindezekben ugyanis benne élek! De rettenetes lett volna, ha ezt nem mondja meg előre az én Megváltóm. Hiszen így is olyan nehéz sokszor a harc, a kereszt, a kísértés, olyan sok a kudarc, a vereség, de így mégis van lehetőség a felemelkedésre: nem, Ő nem csapott be, mert csak azt engedi rám, amit előre megígért. Én becsaphatom Őt, amikor engedek testnek, világnak, Ördögnek, de Ő a Kereszt Királya nem csapott be, mikor megvetnek, elhagynak, kitaszítanak, mikor fájdalmak szaggatnak és kínok tüze éget, mikor véremet kívánják azok, akiket tékozló szeretettel hordozok Isten előtt. Hiszen a tanítvány nem lehet feljebbvaló Mesterénél. Ezért nem csapott be.

Ha pedig a másik oldalát nézem a keskeny útnak és Jézus ígéreteinek, egyszerre ujjongani kezd a szívem, mert azt is megtapasztalhattam: Jézus nemcsak ígéri kincseit, de adja is gazdagon. Adja bűnbocsánatát. Igen, nem mondhatok mást, mint amit Ő mondott, ha elbizakodottnak tartanak is érte: Megbocsáttattak az én bűneim. Minden vétkemért fizetett, kezemben a nyugta: az írott Ige bizonyítja. (I. János 2 : 1-2.) Ő nem csapott be. Sőt e mellett bővölködő élettel is megajándékozott Ő, aki bővölködik békességben, örömben, szeretetben, türelemben, a hűségben, az alázatosságban, a szelídségben. Mert ebből a gazdagságból annyi az enyém, amennyit magamhoz veszek. Amikor hozzámentem, fiatalságomra, tudatlanságomra hivatkoztam. Azt ígérte: Bölccsé teszlek és megtanítalak téged az útra amelyen járj, szemeimmel tanácsollak téged. (Zsolt. 32 : 8.) Tanácstalanságomban erre az Ígére támaszkodtam, és soha nem csalódtam. Ahol az én véges értelmem megállt, ott az ő végtelen bölcsesége átsegített. Soha nem csapott be Jézus! Ujból meg ujból viszatért hozzám, mert nincs olyan mélység, ahova le nem hajolna hozzám, nincs olyan élethelyzet, amelyben Ő eggyé ne tudna vélem válni. Ezt ígérte, s Ő hű marad ígéreteihez! — Azt ígérte: Veled leszek minden napon a világ végezetéig. (Máté 28 : 30.) Hányszor hagyhatott volna magamra, amikor uraskodtam és jobban akartam tudni vallamit, mint Ő, amikor vétkeztem és kemény szívvel bűnöm meg nem bántam. Ő azonban, ha fájdalmában el is rejtette orcáját egy szempillantásra előlem, de nem hagyott magamra. — Sok drága ígérete és ajándéka mellett a legnegyobb számomra mégis ez: „Én örök életet adok nékik és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadhatja őket az én kezemből." Sokszor keresett meg ezzel az ígéretével, amikor úgy éreztem, letértem a keskeny útról és soha nem találok vissza, vagy amikor minden arról beszélt körülöttem, hogy becsapott Jézus: Minden elsötétült körülöttem és szívem is elhagyott engem. Ez az ige felemelt és most már tudom, hogy nem az én érzéseimtől függ az üdvösségem, mert akkor egyszer lenne, máskor nem, hanem az én Megváltóm kijelentésén mint kősziklán áll az: Örök életem van. Nem ember Ő, hogy ígéretét visszavonná, vagy elhívását megbánná. Ezért ujjongva éneklem: Nem, Ő nem csapott soha be!

Nem tudom mit mondasz mindezekre. Hidd el, nem vagyok egyedül, amikor kérdésedre így feleltem. Az én szívem énekével együtt zeng egy hatalmas sereg háladala, azoké, akik megmosták és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Egy szívvel kiáltjuk feléd, míg meg nem törik a szíved, míg te is velünk együtt nem zenged Krisztus táborában: Ő soha egy gyermekét sem csapta be!

Elhiszed-e?

Konferenciai beszámolók.

A budapesti és hejőcsabai konferenciák után az ország négy különböző helyén volt kevés időközzel ismét konferencia. Ha sokak előtt túlzsufoltságnak tűnik is ez fel, a beszámolók meggyőznek bennünket róla, hogy mindegyik komoly és várakozással előkészített lelki szükségletet elégített ki. Legyen áldott Isten érte, hogy ezeket az időket hozta el a meggyötört magyar földre!

Harsány. Bükk-alja találkozója május közepén zajlott le ebben a kedves, domboktól körülvett faluban. A templomban csak az első nap fértünk el. A konferencia vasárnapján a templom melletti domboldalon jöttek össze a falu és a környék lakói. A menedékváros hatalmas igehirdetése megdöbbenést váltott ki sokakból. Voltak, akik megszomorodtak, voltak akik ellentálltak. Szép megnyilatkozás volt az ifjúsági evangélizáció, amikor fiúk és leányok megtöltötték a templomot. Valamikor országos ifjúsági konferencián voltak ennyien. A környező falvakban is vágyakoznak, hogy felcsendüljön közöttük mind erőteljesebben a megtérítés evangéliuma. Nagy árverésen van az emberi lélek, hozta elénk Istennek Lelke, mindenki nyúl utána, de Jézus nem ezüstöt és aranyat, hanem vérét adta érte.

Mátészalka. Negyvennégy községből jöttek össze Szatmár vármegye székhelyén. Voltak faluk, ahonnan hetvenes-nyolcvanas csoportokban is jelentek meg résztvevők. A kétnapos konferencia összefoglaló címe: Jertek én Atyámnak áldottai és örököljétek az országot! Erre a hívásra külsőképpen olyan sokan válaszoltak, hogy egész konferencia alatt helykérdésünk volt. Vasárnap délelőttre Isten alkalmas időt adott és így az összejött gyülekezet nyugodtan hallgathatta a vérrel írt testamentumról szóló igehirdetést. Feltűnően sok volt az ifjúság. Örültünk az újaknak, akik először jelentek meg közöttünk.

Mezőtúr. Május 31-én és június 1-én volt a konferencia. Ugartörés volt s szabolcsi viszonyokhoz mérten nem is voltak sokan (300—400), de az Úr Lelke hatalmasan munkálkodott közöttünk. Mintha mindenkinek névreszólóan lett volna megcímezve az előadásokon az Ige. A közösség is megújult. Záróösszejövetelen pedig könnyek között tettek bizonyságot férfiak, fiatalemberek, nők, hogy Jézust elfogadták, s a Kereszt alatt megbékéltek Atyjukkal. Voltak vidékről is: Abony, Békéssámson, Budapest, Cegléd, Edelény, Dévaványa, Karcag-Berekfürdő, Mezőberény, Tiszafüred, Tiszainoka, Túrkeve, Törökszentmiklós, Rákóczifalva, Vésztő képviseltette magát. Legyen áldott az Úr ezért a konferenciáért, mert azt a reménységet erősítette meg bennünk, hogy az Úr akarja ezen a vidéken is az ébredést, és az ő nagy napjára innen is gyűjteni akarja seregét!

Nyíregyháza. Csak az utóbbi időkben, az elmult évi alcsúti ifjúsági, őszi vajai és a legutóbbi budapesti tavaszi konferencián tapasztaltuk Isten Lelkének olyan csodálatos gazdag áradását, szinte az első pünkösdre emlékeztető térítő munkáját, mint itt Nyíregyházán április 26-tól 28-ig. A református templom már az első nap kicsinek bizonyult, úgyhogy a második naptól kezdve nemcsak az evangélizációkat, hanem az előadásokat is a többezres tömeget befogadó evangélikus templomban kellett tartani. Százszámra jöttek Szabolcsból, Szatmárból, a Hajdúságból, Debrecenből külön erre a célra beállított vasuti kocsikon, sőt a távoli környékről is sokan. — Így kezdte az Úr: „Megnyitom kezemet és megelégítek minden élőt ingyen." (Zsoltár 145 : 15—16.) Be is váltotta ígéretét; több mint kétszázan tettek bizonyságot az utóösszejövetelen, hogy vették az élet vizét ingyen, találtak ezen a konferencián új életet, üdvösséget Jézus Krisztusban, s szintén többszázan vallották, hogy megújultak, meggazdagodtak az Úr áldásaival. — Áldott legyen az Isten, aki kibocsátotta az ő Szentlelkét gazdagon, s megdicsőítette köztünk a Fiút!

Erdély.

Már beszámoltunk mult körlevelünkben arról, hogy Erdélyben is mélyült a komoly lelki munka. Legutóbb Egriben (Szatmár vm.) rendeztek konferenciát. A magyarországi konferenciai beszámolók után hadd idézzük az ő beszámolójukat a találkozóról. Ezt írják:

„Be kell számolnom ismét olyan eseményekről, amelyek egyedülállók a magyar ébredési mozgalom történetében, de tudtommal egyháztörténelmünkben is. Jelzett konferenciánkat május 17—18 napjain tartottuk meg Egriben a marosvásárhelyiekkel együtt. A konferencia megtartására esperesi s csendőri engedélyünk volt. Legalább tíz faluból vettek részt. Betöltöttük a templomot, zúgott az ének, szólt az Ige. De már a délelőtt alkalmával is valami fojtó nyomást éreztünk a levegőben. Egyelőre azonban csak annyi történt, hogy egyik presbiter felesége leköpött egy vidéki asszonyt, s iszonyú káromlással átkozta utca hallatára a hívőket. Este aztán, amikor zsúfolásig megtelt a templom vágyakozó lelkekkel meg Isten Lelkével is, a sötétség leple alatt kiderült, hogy mi ellen van nekünk tusakodásunk. Az evangélizáció címe ez volt: Amit a Sátán készített. Úgy éreztük, hogy felfedte az Úr a fátylat a sötétség fejedelméről. Nem is hagyhatta ezt megtorlás nélkül. Ahogy áradt a Lélek, úgy nőtt valami kifejezhetetlen sötét erő is. Szolgálat közben a templomot daloló csoportok: ugató, vinnyogó, sípoló hangokat hallatva, járták körül. Soha ilyen testközelben nem éreztük a levegőbeli hatalmasságokat. Majd amikor a karéneken át hívogatott az Úr, az ablakokra rög- és kőzápor hullott. Nem lett pánik! A gyülekezetet megáldva, Isten iránti hálával indultunk ki az éjszakába. Ami aztán ezután történt, azért is csak hála legyen Néki! Ami eddig az ablakokat érte: most reánk hullott. Soha nem felejthetjük el: két égő lámpával a kezünkben, négyen-öten — akik a végére maradtunk — megindultunk a paróchia felé. Kétoldalt hullottak a rögök, mintha öntötték volna. Csendesen lépkedve, szüntelen Urunkra gondolva tartottunk hazafelé. És annak, hogy közülünk senkire egy szem rög sem hullott, csak az a magyarázata: elől és hátul körülzártál engem, fölöttem tartod kezedet. — A harangkötél levétele, a „vért iszok" kiáltások már csak kisebb epizódok. Mindent nem lehet leírni. Jellemző azonban, hogy másnap akadály nélkül tovább folyhatott a konferencia, s megszégyenülten kullogtak el a megszállott lelkek. Az Úr tábort járt egész nap. S ha nagy áron is, de hullottak le láncok megkötözött életekről. A leköpött asszony is a megtérők között van. Summa summárum: használt az, ami történt. Azóta nagyobb az érdeklődés, terjed az evangélium. Azóta édesebben szól a biztatás: még egy kevés idő, s aki eljövendő, eljő és nem késik. És teljes váltságot sóvárgó szívünk mégjobban esdekel: Bizony, jövel Uram Jézus!"

Szükséges még a közösségi mozgalom?

A negatívumok után lássuk most már a pozitívumot!

A közösségi mozgalom ma is szükséges. Ezt mutatja egyszerűen már maga az a tény, hogy még mindig fennáll. Amit Isten már olyan régóta fenntartott és megáldott, az minden bizonnyal szükséges is a számára. Ha nem akarná, régen kioltotta volna már élete fényét, s visszavonta volna áldásait tőle. — Ha pedig azt mondják, hogy ámbár fennáll még a közösségi mozgalom, de formájában már megmerevedett, akkor ezzel csak azt árulják el, hogy nem ismerik azt az életerőt, amely a közösségi mozgalmak jelenlegi formájában is még megvan. Ha viszont az élet Lelke tölti meg a formát, akkor ez garantálja annak a helyességét is. Ne mondjátok, hogy felesleges az az organizáció, amelyikben a közösségi mozgalom él, mert Isten nem a rendetlenség Istene. S mint ahogy a folyamok medret vájnak, úgy teremti meg a közösségi mozgalom életfolyama is a maga formáját, s azt kell mondanunk, hogy mint így megszervezett és önálló mozgalom szükséges ma is.

A közösségi mozgalom szükséges azért is, mert elengedhetetlen kiegészítője az egyháznak, mégpedig elsősorban éppen krisztocentrikus megtérés-prédikációival. Hiszen vizsgáljuk csak meg, vajjon nem hiányzik-e ez még mindig, ma is, az egyház megsokasult tevékenysége ellenére is, az egyház igehirdető szolgálatából? Nem a moralizálás veszedelme lép-e fel újra-újra abban a gondolatban, hogy a megszokott templomlátogatókat hívő keresztyéneknek vesszük?! Amíg az újjászületés János 3 szerinti prédikációja elhanyagolt témája az igehirdetésnek, addig szükséges a közösségi mozgalom, mert hitbeli meggyőződésünk szerint, ha hiányzik a Krisztus prédikálásból a megtérésre való hívogatás, akkor az talánunk: én megáldalak téged, és csak azután következhet: és te áldássá emelésén kívül a Krisztussal való élő közösséget is hangsúlyozza minden lelki munka terén. Arra mutat újból meg újból rá, hogy ahol a lelkimunkát e nélkül végezték, ott teljes zürzavar jött létre minden ébresztgető erőlködés ellenére is. Egy munka, egy harc a hitetlenek ellen lehet még olyan jól megszervezett is, ha azonban hiányzanak az emberek belőle, akiket Isten Szentlelke által új életre hívott, akkor a leglényegesebb hiányzik belőle; a leki alap, s előbb-utóbb csődbe jut. Először meg kell tapasztalunnk: én megáldalak téged, és csak azután következhet: és te áldássá leszel. (I. Mózes 12 : 2.) A mi korunk istentelensége elleni harcot csak az vezetheti, aki maga élő összeköttetésben van az Istennel s az evangélium erőiből él. Amíg ezeket meg nem látjuk, el nem fogadjuk és meg nem valósítjuk, a közösségi mozgalomra elengedhetetlenül szükség van.

A közösségi mozgalom szükséges azért is, mert a Jézus Krisztus tanítványai számára elengedhetetlenül szükséges lelki otthon, közösségi gyüjtőhely. Ilyen közösségeket teremtett Isten Szentlelke mindig, amikor

ébredést adott. Minthogy pedig a bün átkától megszabadultak számára mindezidáig jobbat nem alkotott, a közösségi mozgalmak megtartják jelentőségüket és szükségességüket, mint az isteni élet központjai. Nem valami különcködés ez, mert a közösségi mozgalom a Szentírás alapján tudja magát e tekintetben. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben pl. itt is, ott is találunk ilyen tanítványi csoportokat, valamerre csak szolgáltak az apostolok. Ezeknek a köröknek az volt a határozott jellege, hogy azoknak voltak a gyüjtőhelyei, akik Krisztus mellett döntöttek egész életre szólóan. S később is, amikor az egyházban a gyülekezeti magvakat akarták megvalósítani, írásszerű gondolatot igyekeztek érvényre juttatni; azt, ami a közösségi mozgalmakban mindig kialakult és fennállott. A hiba azonban igen gyakran ott volt, hogy elfelejtették: egy ilyen gyülekezeti magnak feltétlenül lelki vezetés alatt kell állania, különben az apostoli gyakorlatot félreismerjük, és az ilyen közösségi életközpontok gyors halálát siettetjük. A közösségi mozgalmaknak azért kell szilárdan kitartani a régi és kipróbált bibliai metódus mellett, hogy az élő közösségi magvakat csak olyan emberek vezethetik, akik maguk is új életre jutottak, újonnan születtek, akár lelkészek, akár iparosok, akár hivatalnokok, akár munkások legyenek is azok. Minthogy errevonatkozólag sem látnak sokszor világosan az egyházban, ki kell tartanunk a mellett a meggyőződésünk mellett, hgy a közösségi mozgalom még ma is szükséges, mint a lelkiélet írásszerű melegágya, az igazán hívők Krisztus szerinti gyüjtőhelye.

A közösségi mozgalmak azonban nemcsak gyüjtőhelyei, hanem ápolóhelyei is azoknak, akik az újjászületéssel új életet nyertek. Ezért tesz különbséget az összejövetelek között is a közösségi mozgalom: tart evangélizációs összejöveteleket és közösségi órákat. A kettő kiegészíti egymást, mert az evangélizáció az élet ébresztő munkája, a közösségi óra pedig a felébredtek ápolására szolgál. Az élet ápolása nem történhet meg ott, ahol még nem ébredtek fel. Az ébresztő szolgálat azonban további gondozás kötelezettségével jár. Bármennyire is megbotránkoztató, a közösségi mozgalom hangsúlyozza, hogy a felébredtek továbbgondozást nem történhet meg a nagy és vegyes gyülekezetben, hanem csak kisebb körökben, ahol mások nem vehetnek részt, hanem csak akik a halálból átmentek az életre. Ezeken a közösségi órákon kell a hitrejutottakat tovább vezetni, ismeretben gazdagítani, munkára felkészíteni, az imaórákon pedig végezni a könyörgés szent szolgálatát népért, közösségért és egyes lelkekért. Az a tapasztalat, hogy ahol ezt a közösséget és a közösségnek ezt a munkáját megspórolják, ott hiányzik az apostoli idők Lélek-járása, Isten kegyelmi áldása, az Élet ígérete! Minthogy a hívők továbbgondozására még mindig hiányzik az ilyen ápoló helyek jogosultságának az elismerése, azért a közösségi mozgalom ma is szükséges.

Az érveket lehetne szaporítani, de úgy gondolom ezek után felesleges. Ellenfeleink és barátaink egyaránt meggyőződhetnek ezekből, hogy nem érdekek védése miatt, hanem Isten Lelkének engedve szükséges hangsúlyoznunk minden újra meg újra felmerülő más véleménnyel szemben: a közösségi mozgalomra szükség van, ma is megvan a létjogosultsága.

*

Itt vége a német cikknek. De ne legyen vége az eszméltető gondolatok magyar megvalósításának. E tekintetben csak helyeselhetjük egyik püspökünk legutóbbi megállapítását: „Amily mértékben ébred rá az egyház arra, hogy ő nem forma és nem keret, hanem a Krisztus élő teste, ugyanolyan mértékben fogja magát az egyesület az egyházban otthon, azonegy élő test élő szervének érezni."

Baráti levél

a közösségi fegyelem kérdéséről.

KEDVES BARÁTOM!

Legutóbbi beszélgetésünk alkalmával hangzott el az a panaszod, hogy többeket visszatartott a CE közösséghez való csatlakozástól — olyan egyéneket, akik egyébként közösség után vágynak — az a látás, hogy a szövetség fegyelme az én egyéni látásom csupán, és az Igével teljes egészében nem fedhető. Ez a panaszod meggondolkoztatott. Utána kellett néznem a dolognak, s ez hasznomra vált. Mert most már aztán még világosabban látom, hogy a közösségi fegyelem kérdése az Igében sokkal alaposabb és keményebb, mint ahogy azt mi közösségeinkben gyakoroljuk. Nem túlzás tehát, hanem sokkal inkább mulasztás terhel ezen a téren minket, hogy ne mondjam, engem. Szeretném most Isten Igéje világosságában feltárni ezt a kérdést előtted is.

Úgy gondolom, hogy abban egyet értesz velem, hogy az ószövetségi előképek az újszövetségi gyülekezet árnyképei. S mit látunk ezekben az előképekben? A szent sátor építése alkalkalmával pl. mindennek ugy kellett történnie, amiképpen Mózes látta a hegyen. Noha Besaléelt és Aholiábot betöltötte Isten Lélekkel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez. (II. Mózes 31 : 3.) mégis minden úgy készült, amint parancsolta vala az Úr Mózesnek. Jóllehet Mózes nem értett a takács-munkához, a kőmetszéshez, fafaragáshoz, mégis mindennek úgy kellett történnie, ahogy néki jelenette ki az Úr. Egyéni ízlés, még hogyha nagyon művészi lett volna is, nem érvényesülhettek.

Vagy gondolj csak a különböző rendekre és hivatalokra a királyság idejében, amint azt az I. Krón. 23-27 fejezeteiben tárja elibénk Isten Igéje. Az ajtónállóktól kezdve a hadseregfőkig mindenkinek megvan a maga rendje, helye és rendeltetése. Még pedig úgy, amint azt a király elrendelte. (I. Krón. 23 : 6, 27, 24 : 3, 25 : 1, stb.)

A törvényben is olyan határozottan juttatta kifejezésre Isten az ő akaratát, hogy igy szól: aki meg nem marad mindazokban, annak meg kell halnia.

Tudom, ezekkel szemben Te arra hivatkoztál, hogy az újszövetségi gyülekezetben, a Lélek szabadságában ezek a merev szabályok eltünnek vagy feloldódnak. A valóság azonban az, hogy a Lélek szabadságában e szabályok a szeretet kötelékeivé lesznek. Nem azért, mert Mózes mondotta, hanem mert a mi Urunk is igy szól: „Aki jobban szereti apját, anyját, feleségét és gyermekeit, mint engem, nem méltó énhozzám!" (Lukács 14 : 26.) Csak ebből az egy kijelentésből is egészen világossá válik, hogy Jézus a legszentebb földi kötelmeket is alárendeli az ő akaratának. Az ő akaratának maradék nélküli kifejezője pedig most a közösség, vagy ahogyan éppen a Jelenések könyve első fejezetében a hét gyülekezethez irt levélből újszövetségi vonalon válik egészen élesen nyilvánvalóvá, — a gyülekezet vezetője. S ha utána nézel pl. a Máté 18 : 15—20-nak, vagy az I. Kor. 5-nek, úgy gondolom előtted sem lesz vitássá, hogy az újszövetség vonalán is megmaradt a hivő közösségnek, ill. a közösség vezetőjének fegyelmező és irányító megbizatása.

Azok a felfogások, amikre hivatkoztál (pl. I. Kor. 8 : 13.), meggyőződésem szerint éppen a lelki szabadságában való megkötések arra az esetre, ha az én atyámfia megbotránkozik. Éppen annak az eklatáns példája tehát, amire a szabadsággal való élés tekintetében mi szoktunk hivatkozni, hogy t. i. lelki szabadságunkat alá kell rendelnünk a közösség hitbeli érdekeinek. (I. Kor. 8 : 1.) Ezen túlmenően pedig hadd mondjam meg azt is, hogy mi nemcsak ezért nem veszünk részt e világ áradatában, hanem azért sem, mert azt tartjuk, hogy aki egész szívvel követi az Urat, annak erre sem ideje, sem pénze nem lehet. Egyébként a világtól való elszakadásról majd legközelebb irok.

Tudom, hogy a fegyelmet vállalni nem akaró elemek hivatkoznak a buza és konkoly példázatára. Azonban akinek van valami csekély bibliai világossága, annak tudnia kell, hogy ott Jézus az egyház és a világ sorsáról, egymáshoz való viszonyáról, nem pedig az egyház belső életéről beszél. Ezek a korlátolt tudatlanok hajlandók inkább azt elhinni, hogy Péter és Pál, amikor a gyülekezeti fegyelmet alkalmazták, egyéni indulatainak engedtek, minthogy alázatosan igy szólnának inkább: nekünk is szükségünk van fegyelemre.

S végül még valamit! Aki a Lélek által nyert betekintést az Igébe, jól tudja, hogy az üdvterv korszakonként mindig ugyanúgy jut kiteljesedésre. Az ószövetségi képekben vagy szabályokban való kiteljesedés tehát csupán annyiban más, mint az újszövetségi lélekben való kiteljesedés, hogy ott az anyag és a test emberi kényszernek kellett hogy engedjen, itt pedig a Léleknek kell, hogy engedjünk a hitbeli önkéntesség vonalán. Azt is megvallhatom, nekem az a meggyőződésem, hogy amennyire magasabbrendű a szellem, mint az anyag, annál finomabban nyilvánul meg az újszövetségi vonalon a Léleknek ez a fegyelme. Az, hogy a szellem hatása külső vonalaiban is meglátszott az anyagon, számomra azt jelenti, hogy a Lélek hatása alá került szellem el kell hogy uralkodjék az úgynevezett külsőségeken is. Azok az u. n. „törvényeskedések" tehát a Lélek eme formáló, újjáteremtő erejének a természetes következményei, s látásom szerint sehol sem maradnak el, ahol csak a Lélek teljhatalomra jut. Az a tapasztalatom, hogy ezek elmaradása nem a szabadság, hanem a küszöbön ugrálás és a félpapság biztos jele.

Végeredményben azt mondjuk tehát, hogy az újszövetség világában fokozottabban és sokkal finomabb vonalakig kiterjedően van meg a közösségi fegyelem. Ennek elmulasztása a Lélek iránti engedetlenség, tagadása, a Lélek munkájának nem ismerése.

Örülnék, ha Te és mindazok, akik e sorokat olvassák, megkötöztetnének a Lélek szabadságával!

Szeretettel ölel: barátod.

Szereted körleveleinket? Felelősséget érzel érte?

akkor

IMÁDKOZZ érte kitartással,

OLVASD engedelmes szívvel,

TERJESZD olvasók toborzásával!

Szombat és vasárnap.

Hazánkban is sok kárt okoznak az adventisták; a lelkeket, amerre járnak, nyugtalanságba és tévelygésbe döntik. Azt állítják, hogy a vasárnap ünneplése ellenkezik a Bibliával: a szombatot kell megtartani, mert a Biblia ezt követeli. Sok lélek engedi magát megcsalatni, enged az adventistáknak s ezzel sokszor az Isten kegyelmét tasztítja el magától. Másfelől komoly keresztyének közül is sokan tévedésben vannak a vasárnap lényege felől: a szombat utódjának tartják s a szombattal adott parancsokat reá is vonatkoztatják. Mi az igazság tehát? Igazuk van-e az adventistáknak? A szombat utóda-e a vasárnap? Ezzel a kérdéssel szükséges foglalkoznunk.

Mindenek előtt egy tévedéssel kell leszámolnunk. Sokan terjesztik azt a valótlanságot, hogy a vasárnap pogány eredetű ünnep s a római pápa rendelte el. Történelmi emlékekből azonban kimutatható, hogy a vasárnap már jóval előbb megvolt, mint a pápaság. Ismerték már az apostoli időkben is, és Tertullián, kinek idejében (II. század) pápaságról még szó sem lehetett s ki a keresztyén egyháznak egyik tekintélyes tagja volt, úgy beszél a vasárnapról, mint a keresztyénség közös ünnepéről. Ugyanő erősen tiltakozik az ellen, hogy a vasárnapnak legkisebb köze is volna a pogány Szaturnusz napjához, vagy a zsidó szombathoz.

A szombatról világosan kell tudnunk azt, hogy az Mózes törvényének egyik része. Sokan megkülönböztetnek Mózes törvényében 1. erkölcsi, 2. ceremoniális és 3. polgári és politikai törvényeket. Azt mondják, hogy az elsők reánk is érvénnyel bírnak, de az utóbbi két csoportba tartozók reánk nézve elvesztették érvényüket. Ezzel szemben azonban két tényt kell világosan látnunk. Az egyik az, hogy a fentebbi megkülönböztetés teljesen önkényes és a Bibliában nincs semmi alapja. A másik az, hogy a Biblia másképp tárgyalja a mózesi törvényeket.

A Biblia a törvény semmiféle felosztásáról nem szól, hangsúlyozza annak egységét. Jakab 2 : 10: „Ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vétkezik egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös." Továbbá Gal. 5 : 3: „Bizonyságot teszek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani." Ez csak világos beszéd! A törvényben nem lehet válogatni. Ha a szombatot tartod, metélkedjél is körül, vígy áldozatokat, tartsd meg az ótestamentumi ünnepeket, stb. Mért nem csinálják mindezeket az adventisták? Itt tűnik ki, hogy önekik eszük ágában sincs az Isten *egész* törvényét megtartani. Nem, ők a szombatot csak arra használják fel, hogy a zavarosban halásszanak.

De a Biblia azt is világosan hirdeti, hogy mi az egész törvény alól felszabadultunk. Idevonatkozólag idézzük a következő helyeket: Róma 7 : 4: „Azért, atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által." 6. vers: „Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutánna meghaltunk arra nézve, amely által lekötve tartattunk." Gal. 3 : 24-ből, továbbá II. Kor. 3 : 7, 8. és 11. összevetéséből világosan látszik, hogy a törvény *szolgálata* „elmulandó". Nincs szükség tehát a mózesi törvény önkényes feldarabolására. Az bonthatlan egész, de mi Krisztusban *az egész alól* felszabadíttattunk. Róma 10 : 4: „A törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságára."

De mit jelent ez, hogy „a törvénynek vége?" Csak ezt félre ne értsük! Azt jelenti, hogy a törvény megszünt? Mindenki azt teheti, amit akar? Semmi sincs megtiltva? Vigyázz, ezt nem jelenti. Mit jelent hát? Azt, hogy a Sinai törvényének „ezt tedd", „azt tedd"-je helyébe most Krisztus lépett, hogy ő mondja meg, hogy mit tegyünk és mit ne tegyünk. „Nem jöttem, hogy a törvényt eltöröljem, hanem inkább, hogy azt betöltsem." (Máté 5 : 17.) Igen, Krisztus mibennünk lakik, ő szabja meg magaviseletünket. Ő irányít minket. A mibennünk lakó Krisztus a mi törvényünk. Megenged Ő valamit, amit Isten törvénye tilt? Nem. Mi hát a különbség a kétfélé állapot között? Mikor a törvény azt parancsolta: „ezt tedd", az embernek, ha becsületes akart maradni, ezt kellett felelnie: „nem tehetem". Most Krisztus bevonul a szívbe, erőt és kedvet ád, hogy az Ő akaratát tegyük. A szegény lélek, mely a törvény „meg *kell* tenned" parancsa alatt nyögött, most örömmel kiált föl: „*Szabad* tennem, amit az én Megváltóm parancsol!"

Igen, Krisztus a törvény vége. Az egész törvénynek vége! Őbenne ér minden beteljesülést, a törvény különböző részei különbözőkép. Az erkölcsi parancsok, mint láttuk, az Ő általa ajándékozott életben. (Gal. 5 : 22 és 23.) Az áldozatok, mint árnyképek, Golgotán hozott áldozatában. A többi szertartások, ünnepek szintén árnyképesek s Krisztusra mutatnak. A törvényben minden Őhozzá utal. Ő „a törvény vége".

Lássuk már most, hogyan teljesedett be a szombat Krisztusban. Nézzük meg magának a Szentírásnak útmutatását. Olvasd el, kedves olvasóm, figyelmesen II. Mózes 31 : 12—17-et és huzd alá azokat a kifejezéseket, melyek megmondják, hogy a szombat parancsa kiknek szól. Hét ilyen kifejezést fogsz találni s e hét kifejezés mind azt mondja, hogy a szombatot Isten Izrael fiainak és utódaiknak, vagyis Izrael népének adta. Az Úr pogányokból lett keresztyéneknek, mint amilyenek mi is vagyunk, *soha a szombat parancsát nem adta.* A szombat jel Isten és Izráel fiai között (17. v.).

És ha most végig lapozzuk a Bibliát, az első laptól egészen addig az időig, melyben Izrael mint nép megszületik, tehát Ádám, Noé, a pátriárkák idejében szombat-parancsról egy szót sem olvasunk. Mózes törvényében van először szó a szombat megünnepléséről. Kérdezzük már most az adventistákat: Énok, Noé, a pátriárkák mind elkárhoztak, mert a szombatot nem tartották?

Lépjünk most már az Újtestamentom idejébe. Jézus mindenütt kerüli, hogy az emberek valamiben rajta megbotránkozzanak. Többször nagyon komolyan int a botránkoztatás ellen. És mégis a szombat tekintetében folyton újra és újra megbotránkoztatja a zsidókat. Miért? Azért, hogy megmutassa: a szombat-parancsa érvényét vesztette. Ő tehette ezt, mert „a szombat Ura" volt.

És az apostoli levelekben olvasunk-e egy szót is arról, hogy a szombatot meg kell tartani? Sehol semmit. Pedig, ha meg kellett tartani, bizonyára kellene lenni említésnek róla. Hisz a pogányokból lett keresztyének előtt ez egészen új dolog volt. S a pogány társadalmi viszonyok közt mennyi összeütközést kellett szülnie a szombat hű megtartásának, különösen keresztyén rabszolgák és uraik között. De sehol semmi nyoma erre vonatkozó vígasztalásoknak. S a Cselekedetek könyve 15. részében a pogány keresztyénektől megtartandó dolgok között nem ott kellene-e lennie a szombatnak is? De szó sincs róla.

Ellenben olvasd a következő verseket: „Ez az egyik napot különbnek tartja a másiknál, amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-

ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel, aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel." (Róma 14 : 5, 6.) „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy *szombat* dolgában, melyek csak *árnyékai a következendőknek;* a valóság (a test) maga pedig Krisztusé." (Kol. 2 : 16,17.) Nemde mindez egészen másképp hangzik, mint ahogy az adventisták szeretnék?

Mi tehát a Szentírás tanítása a szombatról? Az, hogy a szombat csak Izraelnek adatott a törvény igájával együtt egy időre. (A II. Mózes 31 : 17-ben levő „örök" szó hibás fordítás. Az eredeti zsidó szó ezt jelenti: „erre a korszakra való".) Addig, míg eljő a beteljesülés, a valóság Krisztusban. A szombat *jel* (II. Mózes 31 : 17.) árnyék (Kol. 2 : 17.) jelképez valamit, mutat valamit, ami eljövendő. Mikor eljött a valóság, a jelkép elvesztette érvényét. A Szentírás bizonysága szerint a szombatot (a maga ótestamentumi alakjában) sem Jézus, sem az apostolok, sem az apostoli keresztyének nem tartották meg.

De mit mond a Szentírás a szombat valódi rendeltetéséről, valódi jelentéséről? Jól figyeld meg II. Mózes 31 : 17-et és Kol. 2 : 17-et. Az előbbi a szombatot jelnek, jelképnek, az utóbbi árnyéknak, vagy másként árnyképnek, előképnek mondja. Minek volt volt a szombat árnyképe?

Nyisd fel Mózes első könyvében a teremtés történetét. Ha az első hat napról olvasunk, minduntalan találkozunk ugyanazokkal a szavakkal:

„És lőn estéből és reggelből első nap (5. v.) — második nap (8. v.) — harmadik nap (13. v.) — negyedik nap (19. v.) — ötödik nap (23. v.) — hatodik nap (31. v.)."

Aztán így folytatja:

„És elvégezteték az ég és a föld és azoknak serege. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, melyet alkotott, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, melyet alkotott. És megáldá Isten a hetedik napot és megszentelé azt; mivelhogy azon szünt meg minden művétől, melyeket teremtett és alkotott." (I. Mózes 2 : 1—3.)

Itt hiányzik az a mondat, mely minden munkáját bezárta. Miért nincs itt is: „akkor lőn estéből és reggelből hetedik nap"? Mert a hetedik nap nem olyan nap volt, mint a többi nap. Mert annak nem volt bizonyos órák szerint meghatározott vége. A hetedik nap Isten szombati nyugodalma, a paradicsomnak, a bűntől meg nem zavart, el nem homályosított isteni békességnek szombata. Ez a szombat akkor fejeződött nap". A békességnek szomorú vége lett.

A paradicsom ez elveszített szombati békességére mutat vissza a szombat. Nem egyéb, mint hangos, folyton ismétlődő intés: „Emlékezzél, be az emberek számára, mikor bűnbe estek. Akkor „lőn — a hetedik hogy honnan estél ki!"

De a szombat nemcsak a multba mutatott vissza; mert akkor a kétségbeesésbe taszította volna az embereket. A szombat előre is mutatott. Folyon ismétlődő ígéret volt, hogy jönni fog egy idő, mikor az elveszített paradicsom visszatér, el fog jönni a nyugalom és békeség ideje, melynek vége nem lesz...

Micsoda idő az? Kicsoda hozta vissza az embereknek az elveszített paradicsomot? Jézus. Máté 11. végén ezt olvassuk: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel az én igámat magatokra és tanuljátok meg

őlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és találtok *nyugodalmat* a ti lelketeknek."

Aki Jézushoz jő, — nyugalomra jő! Ő, a mi szombati nyugodalmunk, a mi szombatunk.

Óh míly nehéz iga volt a törvény igája! Hogy fáradtak azzal az emberek és elfáradtak! S most Jézus ezt kiáltja nekik: Jöjjetek énhozzám, kik elfáradtatok — az én igám könnyű — nálam békességet találtok, melyet a törvény által soha meg nem találtok!

Így mutat a szombat vissza a paradicsom nyugalmára, és előre a Jézusban található nyugalomra. Ez a jelentése ennek a „jelnek". Ha a paradicsom az embereknek Istennel szemben való gyermeki viszonyával együtt el is veszett, de visszajő a Messiás által, ki ismét nyugalmat ád, ki a szegény, meggyötört embereket újra Isten gyermekeivé teszi.

Aki Jézushoz jött és Benne nyugalmat talált, annak nem egy szombatnapja van egy héten, hanem annak minden nap az: az minden nap Istenben nyugszik.

Elvetted már ezt a nyugalmat, kedves olvasóm? Hogy az adventisták oly sokat beszélnek egy külön nap megünnepléséről, hogy magukra és másokra oly törvényt akarnak kényszeríteni, melyet a Biblia nem kényszerít rájuk, az bizonyítéka annak, hogy ők még ezt az igazi szombatot nem találták meg.

Most már az is megértjük, miért fenyegetik oly szigorú büntetések a szombatparancs áthágóit. Ez is „jel" volt. Isten ezt a fontos tanítást akarta Izrael fiainak lelkébe vésni: „Akik a törvény cselekedeteiből vannak, azok átok alatt vannak." (Gal. 3 : 10.) A mi igyekezetünk és erőfeszítésünk vallási téren nem csak céltalan, hanem egyenesen „iszonyat" Isten szemében. Semmi, ami a természeti ember talaján nőtt, meg nem állhat Isten előtt. (Ézs. 1 : 13, 14.) Jézus a mi szombatunk, a mi nyugodalmunk. „Aki bement az Ő nyugodalmába, az szintén megnyugodott *a maga cselekedeitől,* mint Isten is a magáétól. (Zsid. 4 : 10.) Aki még azt hiszi, hogy saját erőfeszítéseivel, saját ájtatos gyakorlataival tetszhetik az Istennek s megszerezheti üdvösségét, *az átok alatt* van. Azért oly sürgető a zsidókhoz írott levél felszólítása: „Vigyázzatok tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék!" (4 : 1; lásd még 2—11.) Csakugyan, nekünk be szabad, sőt be *kell* mennünk a nyugodalomba, mely most, ma, itt ebben az időben készen van az Isten népe számára. Akkor mi a világ nyugtalansága közt is mély békességben élünk.

Most már megérthetjük, miért kellett az Úr Jézusnak a törvény cselekedeteiben bízó zsidók előtt nyilvánosan megtörnie a szombatot. Azért, hogy megmutassa, hogy az az út, melyet a zsidók választottak, soha nem visz a mennybe. Oda csak egy út visz: ha valaki a saját cselekedeteitől megnyugszik és teljesen a Megváltóra bízza magát, Ő ura a szombatnak, Ő megadhatja az igazi szombati nyugodalmat. Ezért nincs az apostoli keresztyénségnél egy szó sem a szombat megünnepléséről. *A valóság, a beteljesülés eljött, az árnyképre nem volt többé szükség.* És így a régi szombat-parancsnak, mely csak a zsidó népnek adatott, mely Krisztusra vezérlő volt (Gal. 3 : 24.) s a Krisztusban a törvény többi részével együtt veszítette el érvényét a kegyelem alatt levőkre nézve, többé ránk nézve hatálya nincs. De annál szigorúbban kötelez a valódi szombat-parancsolat, hogy *menjünk be az Ő nyugodalmába.*

De hát micsoda akkor a vasárnap?

A vasárnapnak *semmi köze sincs* a szombathoz. Súlyos és nagy hiba volt, hogy sok egyházi ember azt mondta: az ótestamentumi szombat egy az újtestamentumi vasárnappal. Sokan nagyon könnyen veszik a dolgot. Azt mondják: egészen mindegy, hogy mely napot ünnepeljük meg, a fő az, hogy a hét egyik napját megünnepeljük. Mindegy, akárhol kezdjük a napokat számítani, bizonyos értelemben a vasárnap is hetedik nap!

Nem! A vasárnap az első nap! A szombat a hetedik nap. Mi *nem* a hetedik napot ünnepeljük, mi az *első* napot ünnepeljük.

De miért ünnepeljük az *első* napot?

A hét első napja Jézus feltámadásának napja. (Máté 28 : 1; János 20 : 1.) A vasárnap az *első* nap, ehhez szilárdul kell ragaszkodnunk. És a vasárnap Jézus feltámadásának napja.

Az első összejövetel, melyben a feltámadott Üdvözítő tanítványai között megjelent, *vasárnapon*, húsvét vasárnapján volt. (János 20 : 19.)

És az a nap, melyen a zsengéz gyülekezete Lélek-tűzzel megkeresztteltetett, az ötvenedik nap húsvét után, — szintén vasárnap volt. Pünkösd az egyház tulajdonképpeni születésnapja, és az vasárnap volt. Jézus Krisztus egyháza a vasárnap gyermeke.

Az *első* nap új kezdetnek, új teremtésnek jele. Az egyház új teremtés, — annak minden tagja új teremtmény. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; ami régi, elmúlt, íme újjá lett minden."

Ezért az egyház egészen helyesen cselekedett, mikor a vasárnapot tette ünnepnapjává. Ez nem egy császárnak vagy pápának önkényes rendelete, hanem Isten akarata, ki valami egészen újat szólított életre, az egyházat. Ő az új mustot nem töltötte zsidó rendelkezések tömlőjébe; hanem az új borhoz új formákat is teremtett.

Így már az apostolok idejében az első nap lett az, „melyen össze szoktak jönni". Így látjuk ezt a Csel. 20 : 7-ben. És ez lett *az egyház napja* mind a mai napig.

Teljes bibliai jogunk van tehát, hogy a *vasárnapot* ünnepeljük és *ne* a szombatot. Mi Jézus Krisztus egyházához tartozunk.

Óvakodnunk kell tehát az ótestamentumi szombat-parancsokat a vasárnapra átruházni. A két napnak nincs semmi köze egymáshoz. A vasárnap nem szombat! A szombatnak egészen más rendeltetése volt s ez a rendeltetés betölt.

De hát akkor dolgozzunk-e vasárnap? — kérdezed. Ne, *azt ne tegyük!* Hogy mily áldásos a hét egy napját pihenésre fordítani, azt mi sem ismerjük félre. S „a szeretet királyi parancsa" azt kívánja, hogy másoknak, a szolgáknak, szolgálóleányoknak, alkalmazottaknak, hivatalnokoknak is engedjünk egy pihenő napot. Szeretetlenség, kegyetlenség volna, ha ezt a napot elvennők vagy megrövidítenők. De — a szombat parancsolata alatt többé nem vagyunk. A szombat betöltetett.

•

Láthatjuk tehát, hogy az adventisták tanítása nem isteni és nem bibliaszerű, hanem emberi és magukcsinálta. És azért óvni kell az embereket tőlük és Isten gyermekeit felvilágosítani, hogy bibliai gondolatokban való járatlanságuk miatt körül ne hálózzák és meg ne ejtsék őket.

Modersohn nyomán.

Fiuk-leányok.

Egyik előző körlevelünkben ilyen cím alatt szó volt az ifjúságunk körében elterjedt világi szellemű udvarlásról, udvaroltatásról, és az ezeknek következményeként — sajnos igen gyakori — Isten nélkül kötött, Krisztust gyalázó házasságokról. Ez a torkép. E mögött azonban egy mélyebben rejlő lelki okra szeretnék most rámutatni: arra, hogy fiaink és leányaink nagyrésze a házasság kérdését nem tette le egészen becsületesen az Úr kezébe. Életüknek ezt a területét nem feszítették meg Krisztussal együtt, nem adták halálba.

Ez pedig olyan kérdés, amellyel szemben közösségünkön belül is sok ellentétes vélemény van. Megdöbbenve hallottam nemcsak fiatal, hanem idősebb, házas testvéreinktől is ilyen beszédet: A férjhezmenési, házasodási vágyat *nem lehet* halálba adni. A szerelemnek *nem lehet* parancsolni. *Nem szabad* az ifjúságtól ilyen súlyos áldozatot igényelni (eltiltjuk őket a szövetségből!). *Nem kell* erről a kérdésről sokat írni és beszélni, különösen *nem kell* irányítani a fiatalokat, mert ezek a kérdések senki másra nem tartoznak, egyedül az illetőkre magukra. — Ezzel szemben állítom, hogy mindezeket *lehet, szabad és kell.*

Annak elismerése mellett, hogy az Ige bizonysága szerint vannak olyanok, akik másképpen meg nem tartóztathatják magukat, tehát szükség, hogy házasságban éljenek (I. Kor. 7 : 9.), valamint Jézus állítása szerint sem mindenki veheti be a házasságra vonatkozó kemény kijelentéseket (Máté 19 : 11, 12.), igenis állítom, hogy *lehet* az ilyen természetű kívánságainkat is halálba adni. Aki az idézett példákon felbátorodva tételként merné állítani, hogy életünknek ezt a területét nem lehet kiszolgáltatni Jézusnak, egyenesen Krisztust kísértené, mert ez az ő erejének és hatalmának kétségbevonása. Ő képes győzni felettem ezen a téren is. (Ha itt nem képes, akkor a többi vonalon is megdől, tehát nem Megváltó!) Lehetetlenségnek tűnhetik ez mielőttünk, de erre is áll, hogy ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. Lehetnek köztünk olyanok, akik *valóban* nem vehetik be ezeket. Meg vagyok azonban győződve arról, hogy fiaink és leányaink nagy többségénél nem ez az eset forog fenn, hanem egyszerűen *nem akarják*, vagy nem merik *teljesen* az Úrnak szentelni életüket.

Nézz most egy kicsit magadba! Mi lenne, ha elédállna Jézus és így szólna: „Kedves fiam, vagy leányom, látom, hogy gyötrődsz ebben a dologban, szolgálatodnak is rovására megy, de nézd, nekem van hatalmam arra (már pedig valóban van rá hatalma!), hogy teljesen megszabadítsalak a jövődet illető terveidtől, a házaséletre, családalapításra irányuló vágyaidtól, titkos álmaidtól, vonzalmaidtól, kísértéseidtől. Megtegyem?" Mit felelnél erre? Beleegyeznél örömmel, *szeretnéd* teljes komolysággal, hogy egészen Ő tölthesse be az életedet, vagy azt mondanád, hogy minden mást odaadsz inkább, csak ezt az egyet ne kívánja?

Aki a szíveket vizsgálja, fiataljaink szíve mélyén melengetve rendszerint ott találja ezt az át nem adott vágyat. A világias külső megnyilatkozásnak tehát ez a lelki oka. Azonban nem mindig tör felszínre kirívó módon. Csalárdabb ugyanis a szív mindennél. Ha egy fiú, vagy leány nem vette is saját kezébe a párkeresés gondját, vagy láthatólag nem érdeklődik is a másik nem iránt, még így is leghőbb vágya lehet, hogy „jaj, csak mutatná meg az Úr, hogy kit szánt énnékem"! Tudja, hogy neki nem szabad választani, azért az Istentől várja (de aztán el is várja

Tőle), hogy válasszon neki. Még tovább menjek? Evangéliumi könyvben olvastam, hogyha házastársat szeretnél kapni az Úrtól, imádkozzál érte és Ő majd megadja. Ez már aztán igazán lelki megoldás! — mondaná a legtöbb hívő. Pedig már az indulása is rossz, mert abból indul ki, hogy házastársat *szeretne* kapni, azt pedig fel se tételezi, hogy az Úr másképp is akarhatja. Hány hívő életet tört meg a Sátán ezzel az állandó „készültségi" állapottal, a várakozással, hogy el ne szalassza az „imameghallgatást". Pedig másképp is lehetne. Nézd! Péter két őr közé láncolva alszik a tömlöcben. Jakabot már kivégezték, holnap rá kerülhet a sor. Úgy-e érthető lett volna, ha egész éjjel virrasztva, feszült figyelemmel egyre csak azt lesné, mikor jön már el az Úr szabadítása? De nem így történik, nem emészti magát, sőt az angyalnak kell oldalba bökni, hogy kiszabadult. Neked sem kell feszülten figyelni, mikor jön már el a várvavárt, mert ha igazán az Isten szánt neked valakit, akkor idejében értesít erről, még pedig félreérthetetlenül. Addig pedig ne félj egészen belemerülni az előtted álló munkába. (I. Kor. 7 : 32—34.)

Akik az eddigieket bevehették, ezek után azt is vegyék tudomásul, hogy számunkra csak ebben az egy esetben képzelhető el házasság: ha tudniillik félreérthetetlen bizonyosságuk van az Istentől nem csak arra nézve, hogy jóváhagyja szándékukat, hanem arra nézve is, hogy *kifejezetten akarja* annak véghezvitelét. Aki nem bizonyos abban, hogy házassági szándéka az Úrtól való, megnyugodhat, hogy nyilván nem Tőle való. Az ilyen határozott bizonyosságnak pedig semmiesetre sem az az alapja, hogy: „Nekem is tetszik, ő is szeret, mindketten hívők vagyunk, ez már igazán csak az Úrtól lehet." (Hívő nyavaja, hogy amit *szeretnék*, arra ráfogom, hogy bizonyára *az Isten akarata!)* Ha azonban félreérthetetlenül az Úrtól valónak bizonyul valamely házassági terv, akkor pedig ragaszkodni szabad és kell is hozzá minden ellenkező véleménnyel és akadállyal szemben is. Félre tehát az aggodalommal: *senkinek sem* árthat, ha az oltárra teszi a „házasodnak-férjhezmennek" kérdését.

A házasság kérdésével nemcsak azoknak kell radikálisan leszámolni, akik egész életükre megkapták a nőtlenség, illetve hajadonság kegyelmi ajándékát, hanem minden hívőnek, aki még innen van a házasság „intézményén". Ha u. i. a Róma 6 : 6, 6 : 19 és 12 : 1 versekben foglaltak minden hívő egész életére vonatkoznak, akkor aki tudja, bizonyítsa be, hogy Isten ez alól a kötelesség alól pont a nemi élettel kapcsolatos kérdéseket kivette. Nem! *Minden hívőtől elvárja Isten* egész életének teljes odaszentelését. Az ő jótetszésétől függ aztán, hogy kitől fogadja is el teljes egészében és kinek mennyit ajándékoz vissza az oltárra helyezett áldozatból, mint immár Tőle való ajándékot. (Természetesen amit visszaad, azzal csak az ő dicsőségére szabad élnünk!) Aki nem teszi ezt meg, ezzel azt érheti el, hogy még az egyébként valóban Istentől való házasságát is elrontja. Ezért fehér holló még hívők közt is a jó házasság. Mert elég, hogy az Istentől való hássághoz a felek *is* hozzátegyenek valamit, talán csak annyit, hogy már akkor kívánkoztak házzasság után, amikor az Úr még nem nyilvánította ki előttük ezirányu akaratát, — és ennek a levét inni fogják talán egész házasságuk alatt. Isten nem türheti el, — különösen az övéitől — hatalmának bármily csekély megcsorbítását sem.

Fiuk, leányok! Akarjuk komolyan venni az odaszentelt életet? Vagy már elhagytuk a próbálkozást, mert úgy sem sikerül? Mi lenne, ha abbahagyás helyett őszintén kérnénk Jézust ,hogy — minden rúgkapálásunk és vérünk szava ellenére is — Ő vigye véghez énünk teljes halálbaadását ezen a téren is!?

A rövidre szabott idő.

Meglepő, hogy a családi élet dolgai közepette hívja fel Isten Lelke figyelmünket a rövidre szabott időre. A család az az életforma, ahol annyian elvesztették már a hit csatáját, illetőleg ahol annyiak Istenhez való viszonylását meglankasztotta a bűn. Bizonyára azért mert sehol sem foghatja körül úgy a testi, a világi élet a felébredteket, mint éppen a családban. Különös, hogy ezt a közösségi formát a teremtéskor mennyire megáldotta az Úr. Ezért is iparkodott a bűn legjobban ide beférkőzni, hogy ezen keresztül rontassék meg gyökerében az Istennel való kapcsolatunk. A mennyre való felkészülődés helyett így lett a család földi berendezkedés alkalmává, a másiknak való szolgálat helyett pedig a magunk szeretésének legönzőbb forrásává. Itt tudunk leginkább elcsüggedni, itt érnek utól leginkább az Ördög becsapásai, az aggodalmak és kísértések.

A hívő családi élet igazi lelkisége az kell hogy legyen, hogy az idő rövid. Áldott következményei vannak ennek. A rövid időben Jézus Krisztus urasága kerül előtérbe, jobban vezet a szolgálat lelke, az adakozás készsége. Valami szent sürgető idő ez, az utolsó forduló, amelynek annyi áldottsága és kegyelme lehet. Csak egy életet kaptunk erre a földre. Habár a felébredt ember megtérése után is megmarad a maga állapotában és amennyiben nem ígeellenes, a maga foglalkozásában, de engedi, hogy a rövidre szabott idő ítélete és kegyelme bizonyos alapszínt adjon egész élete magatartásának a családi forgolódásban. Legyen ez reá olyan hatással, hogy családját ne hanyagolja el, anyagilag ne züllessze le és kötelességének tegyen eleget, de ugyanakkor mégis legyen nyilvánvalóvá, hogy egy dolog a legizgalmasabb, a legsürgetőbb: az Úrnak egy szükséges dolga. Meg lehetne ragadni betegesen is ezt a lelkiséget. Ebből azonban nem származna dicsőség az Úrnak, legfeljebb romlás a családban, békétlenség a mindennapi dolgok között és megkeseredés a bajokban. De ez az Ige a teljes, a többi Ige társaságában valami hajnali, tavaszi, fiatalos frisseséget hoz az ember számára. Elgondolkozom az első megtérteken, azután az ébredés igazi gyermekein és figyelem náluk ezt a lelkiséget, amelyik ott izzik öregségükben is, mint a 20—25 éves felébredtek szívében. Ez az első szeretet tüze, a rövidre szabott idő Isten felé való nyugtalanítása.

Nem hagyhat el az Úr, ha a felébredteket az Úr országa ügye izgatja. Ha az ő uralma terjedése a mi örökségünk, ha a legnagyobb anyagi gondunk az ő szerelme külső területnyerése. A Jóbot ért próba elkövetkezhet ugyan reánk, a szenvedés kiváltsága is utolérhet, szívet elrettentő ördögi kísértések. de a rövidre szabott időben sürgős kegyelemmel jön Jézus. Közel az Úr! Ez a közelség elég volt az előttünk járóknak, elég nekünk is. Luther utolsó leírt mondata az volt, hogy mi koldusok vagyunk Isten előtt minden bizonnyal. Közel volt az Úrhoz, rövid volt az ideje és az embernek el kellett tünnie. Felmerül a lelkemben, hogy vajjon mikor marad lejjebb az a lendület, amely munkánkban megérezhető, mikor küldik szét hiába konferenciai meghívóinkat, mikor nem lesz öröm a testvéri együttlét? A felelet csak az lehet: ha nem járunk közel az Úrhoz, ha az időnk meghosszabbodik, ha csak a földre lesz imádságunk és programmunk.

Sok gonddal, testtel, kísértéssel küzdő testvérem, az idő rövidre van szabva. Emeld fel tekintetedet és hozzon ez kegyelmet, vigaszt és kiutat számodra. — Szolgálataidban magadban gyönyörködő, anyagi dolgaidban magadnak élő, felemás iga felé alkudozó fiatal testvérem, az idő rövidre van szabva és ennek ítélete kényszerítsen közelebb az Úrhoz, a jobb megoldáshoz.

NEMZETKÖZI TÁJÉKOZTATÓ

Nem tudom, bennetek milyen élénken él a közösségi tudat azokkal, akik ugyan más nyelven beszélnek, más nép fiai, de ugyanaz által a Lélek által velünk együtt ugyanazon egy testté kereszteltettek meg, s azon felül ugyanannak a szükebb családnak, a C. E. családnak a tagjai? Ők elég gyakran gondolnak ránk. Nem régen kaptunk egy nagyon meleg hangú üdvözletet a velsziektől. Jons Edit főtitkár közvetítette a húsvétkor Cardiffban tartott 48-ik vels nemzeti konferenciáról. „A velszi szövetségesek nagyon meleg szívvel küldik üdvözletüket a magyar szövetségeseknek. Imádkozunk azért, hogy a C. E. szeretett hazátokban nagy előhaladást tegyen. Boldog szeretettel emlékezünk vissza az utolsó nagy C. E. konferenciára, amely Budapesten volt... Isten áldjon meg benneteket gazdagon!"

Az üdvözlésre üdvözlettel, a testvéri szeretetre testvéri szeretettel válaszoltunk nekik, kifejezve azt, hogy a Krisztusban egynek érezzük magunkat velük.

A világkonferencia ügye is érdekes fordulatot vett. A legutóbbi körlevélből már értesültetek, hogy az 1947-re Oslóba (Norvégia) tervezett világkonferencia egyelőre 1948-ra maradt el, és felmerült az a terv, hogy ezt a konferenciát vagy Oslóban vagy még inkább Budapesten tartsák meg. A tervvel foglalkozott a Világszövetség intézőbizottsága március közepén Columbusban tartott ülésén. Időközben a Világszövetség vezetősége ideiglenes megbízást adott Wright András lelkésznek, a brit szövetség főtitkárának az európai szövetség ügyeinek képviseletére és intézésére, amíg az európai szövetség újjáalakulhat és megválaszthatja főtitkárát. Wright András azután részletes tájékoztatást kért a világkonferenciával kapcsolatos kérdésekben: milyenek az ellátási, elszállásolási lehetőségek, melyik időpont lenne a legalkalmasabb, hány napon át tarthatna a konferencia, stb. A legjobb tudásunk szerint megadtuk neki a feleletet — kérve őt arra, hogy jöjjön ő, vagy a Világszövetség képviselője Budapestre a terv közvetlen megtárgyalása végett.

Az északamerikai nemzetközi konferencia július hónap folyamán lesz San Franciscoban; ott már személyesen terjeszti elő a világkonferencia ügyét. A sanfranciscoi nemzetközi konferenciára egyébként éppen úgy, mint a pünkösdkor Glasgowban tartott brit konferenciára a magyar C. E. mozgalom nevében és részéről üdvözletet küldtünk.

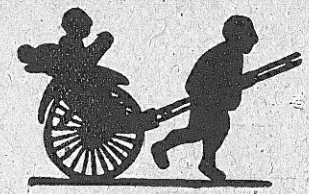

MAGYAR KÜLMISSZIÓI HÍREK

A magyar külmisszióban a legutóbbi idők hírei a következők:

A holland református egyház Svájcon keresztül ismét felkérte a magyar református külmissziói szövetséget, hogy gyarmatterületeire (Indonézia, Jáva, Celebesz, Szumátra szigetei) küldjön magyar misszionáriusokat. Önálló magyar missziói terület volna ez, a holland egyház hathatós anyagi támogatásával. A külmissziói szövetség felhívására annyian jelentkeztek erre a szolgálatra, hogy számuk máris meghaladja a szükségletet. A holland misszió lelkésze ebben az ügyben a közeli napokban közvetlen tárgyalásra Magyarországra jön. — Mánuszról szintén kaptunk hírt. Molnár Mária József nevű munkatársa (bennszülött nevén Lomon) folytatja az evangéliumi munkát amerikai katonák evangélizációs szolgálataival karöltve. Hűségesen őrzi azt a házat is, ahol Molnár Mária lakott. Reménységünk van arra, hogy Mánuszra új magyar missziói munkás megy. — Babos Sándorék felől az az értesülésünk, hogy Pekingben élnek jelenleg, s hazautazásukra két lehetőség van. Vagy Amerikába mennek az amerikaiak vendégszeretete révén, s onnan térnek haza, vagy Szibérián keresztül kísérlik meg, hogy eljussanak Magyarországra. — A szegediek által eltartott Mabundó Ábel néger lelkészről is hír érkezett. Délafrikában él és áldott munkát végez. — Az amerikai misszió Albániában levő korcsai missziói állomás munkájához kéri a magyar Parragh Lajos ref. lelkészt, aki azonban jelenleg Pestszentimrén diakonus-képzésben szolgál s első körlevelében beszámol külmissziói terveiről is: a diakónus-anyaházat szeretné egy missziói szemináriummal is kibővíteni, ahol a svájci szent-chrischonai intézet segítségével végeznék a külmisszióra való felkészítést. — Végül hadd hívjuk fel a figyelmet arra, hogy a külmisszió kérdéseinek a megbeszélésére és imádságban való hordozására a Bethánia-központjában minden hónap első szombatján d. u. 6—7 óráig külmissziói imaórát tartunk. Az érdeklődés még mindig elég gyér, de az a meggyőződésünk, hogy az ébredéssel egyidejűleg fel kell ébredni a külmissziói felelősségérzetnek is, ha nem akarunk korán zsákutcába jutni az itthoni munkában. Éppen ezért ezekre az alkalmakra szeretettel hívunk és várunk mindenkit, akinek szívügye Urunk végrendelete: Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket...

Részlet dr. Ferenczy J. „Újjászületés és közösség" című most megjelent füzetéből:

Isten a nevelést a közösségben és a közösség által végzi.

A Kolossébeliekhez írott levél 3 : 13. versében olvassuk: „elszenvedvén egymást", az I. Thessalonikai levél 5 : 11 versében pedig így szól az Ige: „építse egyik a másikat", és végül ugyancsak e levélnek 4 : 3. versében ez van megírva: „Isten akaratja a ti szentté lételetek". Isten valamivé tenni akar minket. Ez formálással megy végbe és ez a formálás szenvedéssel jár. A gyémántot is gyémántszemekkel csiszolják. Isten gyermekeit gyermekei által formálja, csiszolja. Hogy valakit miért éppen abba a közösségbe hívott el, ahol van, annak az az oka, hogy a megfelelő formálók és csiszolók már ott vannak vagy ott lesznek a számára. És ott lesz ő is ilyen csiszoló a másik számára.

Hogy valakiben mi lakik, igazán csak a közösségben jön napvilágra. Egy mellém helyezett hegyes könyökü, egy nehéz természetü testvér ugyancsak kiváltja a vele való érintkezésben a bennem szunnyadókat. A közösség az a nagy előhívó-medence, ahol napvilágra jö, mi lakik bennem. Ott tanulok meg szolgálni, hordozni, türni, engedelmeskedni, szeretni, alázatosnak lenni. És mikor ezeket a drága vonásokat formálni akarja Isten bennem a közösségemben a testvérek által, a velük való együttélés által, mikor a kése vág, a vésője hasít és gyaluja simít, csak úgy bújnak elő a szívből a sértődöttségek, az elégedetlenségek, a kifogások, a zúgolódások, a meg nem értések iránti panaszok, a szeretetlenség vádjai. Isten éppen ezekért helyezett a közösségbe, hogy napvilágra jöjjenek szívemnek titkai, hogy megszabadítson tőlük és megszentelhessen.

Részlet dr. Ferenczy J. „Hol van a helyem a közösségben" című most megjelent füzetéből:

További helyed vezetőd iránti megbecsülésben van.

Pál apostol írja az I. Thessaonikai levél 5 : 12—13. verseiben: „Kérünk titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek és elöljáróitok az Urban és intenek titeket és az Ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel." Érted-é ezt az üzenetet? Íme, helyed vezetőd iránti megkülönböztetett szeretetben és megbecsülésben van. Milyen finom árnyalattal fejezi ki az Ige az egymás iránti szeretettel szemben ezt a szeretetet, mikor ezt „megkülönböztetett" jelzővel emeli ki. Közösséged azon áll vagy esik, hogyan vagy a vezetőddel szemben. A sportpályákra a versenyző csapattal azért megy a szurkolók nagy tábora, hogy lelkesítő buzdításával vigye, ragadja magával csapatát. Hogy vigye a harcot a vezetőd, ha befelé közöny, nemtörődömség, ellenkezés, a mellette való kényszerü vergődés, a megszólás és ítélgetés húzzák lefelé? Ott a helyed az iránta való megkülönböztetett szeretetben és megbecsülésben, hogy vigye, ragadja magával szereteted és iránta való ragaszkodásod.

Ne haragudj meg azért a képért, amit most idevetítek. A lényegét nézd és nem botránkozol. Egy olyan filmen, melyet az állatok életéről készítettek, látható egy jelenet, mikor a csimpánzok egy nagy csapatát apró majmok nagy csapata támadta meg. Az apró majmok a vezércsimpánzot támadták, csípték, harapták, marták, dobálták. Az egy darabig állta a harcot, de miután a többi óriás majom nyakát behúzva tétlenül nézte harcát, végül megfutott. Pedig összefogva játszva megsemmisíthették volna az apró majmokat. Mikor azután a vezér csimpánz tovább már nem bírván a harcot, megfutott, nyomában futott a többi is. Megverten hagyták ott a csatateret.

Ez is egy közösség képe és a sorsa egy olyan közösségnek, melynek tagjai úgy állnak a vezetőjük mellett, mint azok a csimpánzok. Ezek után hadd kérdezzem meg újból, hol a helyed a közösségben? Vezetőd mellett és pedig megbecsüléssel és megkülönböztetett szeretettel.

Az első magyar ébredés.

(Révész Imre: A szatmárnémeti zsinat és az első református ébredés című könyve alapján.)

A mohácsi vész után rohamos gyorsasággal terjedt hazánkban a reformáció. Néhány évtized alatt szinte az egész ország római katholikusból protestánssá lett. Csak az ellenreformáció vet gátat és fordítja meg az előretörést, mikor is elég nagy tömegeket sikerül a római egyháznak visszahódítani. Azonban sem a reformációnak, sem az ellenreformációnak nincs lelki háttere és alapozottsága, inkább politikai és kultúrális tényezők az indító okok. Ahogy a reformáció nagy sikere elsősorban nem a prédikátorok lángoló igehirdetésének tulajdonítható, illetve a Lélek indításának, hanem inkább a katholikus nyüg lerázása iránti vágynak, ugyanúgy az ellenreformáció sikerének oka sem elsősorban Pázmány Péter polémiája, hanem sokkal inkább az a politikai terror és az ellenreformátorok által bőven osztogatott Júdás pénz. Lelkiképpen tudatlan tömegek álltak a magyar reformátorok mögé, olyanok, akik csak a reformáció által hozott szabadságokat látták, de a reformáció lényegéről a leghalványabb fogalmaik sem voltak. Hogy mit jelent az üdvösséget ingyen kegyelemből, hit által elnyerni, hogy mit jelent Jézus vérében való megtisztulás, mit jelent újjászületni és személyes kapcsolatba jutni Jézussal, az az áttérők legnagyobb részének teljesen érthetetlen és ismeretlen fogalom volt. Úgy hogy hazánkban, sajnos, a történelmi kútforrások szerint alighogy megtörtént a reformáció, máris megkeményedett és halottá vált az egyházi élet. A lelkészek élete sem volt olyan amilyennek komoly hívő életet élő lelkipásztorokénak kellene lenni és theologiai felkészültségük is hiányos, olyannyira, hogy mikor a katholikusok az ellenreformációhoz kezdenek, lelkészeink még csak eszmélkednek és egymást biztatgatják az ellenállásra. Pázmánynak első, a reformációt támadó lépésére hosszú évek után jön meg a felelet. Ebben a sötét, szomorú állapotban van egyházunk az ezerhatszázas évek második negyedében, mikor Geleji Katona István a legnevesebb püspökünk. Geleji Katona nagytehetségü, nagytudású, jószándékú és jól képzett férfi, ki minden erejével igyekszik az egyházban fegyelmet tartani és az egy-

ház tekintélyét kívül-belül emelni. Minden jó tulajdonsága megvan, ami az egyházvezetéshez szükséges, csak épen evangéliumi világossága nincs.

Ebben az időben több theologusunk tartózkodik külföldön, főképpen Angliában és Hollandiában. Az ottani egyetemeken akkortájt nagy lelki ébredés és élénk, áldott gyülekezeti élet folyik. Az úgynevezett puritán mozgalom mozgatja a lelkeket, melyen keresztül Isten sok áldást ad úgy Angliának, mint Hollandiának, bár mint minden igazi lelki mozgalom, sok harcot hoz magával. Isten theologusaink közül egyesek szívében munkálkodni kezdett és végbe viszi bennük az újjászületést. A bűnbocsánat bizonyosságát elnyert ifjak szívében lobog a szerelem Jézus iránt. Kilencen, Tolnai Dali János vezetésével, fogadalmat tesznek, hogy hazajövén az evangéliumot terjesztik és egymásra vigyáznak. Hírük hamarabb hazaért, mint ők maguk. Mire hazajönnek, a lelkészek ellenszenve fogadja őket. Az ördög minden eszközt felhasznál ellenük, hogy mozgalmukat lehetetlenné tegye. Kicsinyes támadások, rágalmak özöne éri őket. Hívő életük ítélet az alvó lelkészek és közömbös egyháztagok felett. Emberi gyengeségeiket, kisebb-nagyobb bűneiket igyekszenek ellenük kihasználni és lehetetlenné tenni mozgásukat. Legnagyobb ellenfelük éppen Geleji Katona, aki tipikus kifogástaan, feddhetetlen életű „jó" ember és így teljességgel érthetetlen előtte a „csak bűnösöknek" szóló evangélium. Óriási harcot vállalnak Tolnai Dali János és barátai, mikor lelkésztársaik tömény gyűlölete ellenére többször evangélizációs körútra indulnak, sokhelyen hirdetve a keresztről szóló igazi beszédet.

Legkiemelkedőbb alakja még a mozgalomnak Medgyessy Pál, az erdélyi fejedelmi udvar lelkésze. Különböző egyéniségek. Tolnai Dali kemény, határozott, kíméletlen, Medgyessy inkább szelíd. Szerették és becsülték egymást. Medgyessyre jellemző, hogy mikor látja, hogy legnagyobb ellenfele, Geleji Katona, halála fele közeledik, imádkozik érte, hogy az Úr bár adna néki még kegyelmi időt, hogy megtérhetne.

A közösség ébresztő igehirdetése nyomán minden városban sokan figyeltek fel és sokan adták át szívüket az Úr Jézus Krisztusnak. Számuk egyre nagyobb lett. Reformtörekvéseik hangja egyre hangosabb és bár az ellenfél szerette volna fülét bedugni, végül is össze kellett hívni Szatmárnémetibe a zsinatot kívánságaik megtárgyalására.

A mozgalom bizonyos tekintetben eltévesztette a célt, ugyanis egyházpolitikai dolgokba avatkozott és a munkások energiáját ez erősen csökkentette. Ugyanis a nyugati országokban látták a presbiteri rendszert és azt szerették volna itthon megvalósítani. Azt hitték, hogy amit meglehetett tenni a felébredt nyugaton, az egy halott egyházban is végrehajtható, illetve azt gondolták, hogy egy alkalmasabb keret a lelki ébredés előreviszi. Úgy gondolták, hogy a jó keret kialakíthat jó tartalmat és nem látták, hogy a jó tartalom természetes következménye az evangéliumi keret. A politikai helyzet olyan volt hazánkban, hogy a presbiteriánizmus terve mindenki szívében, tehát a világi hatalmak szívében is ellenkezést váltott ki. Ezt jól felhasználták ellenünk egyházi ellenfeleik. A felébredtek nem voltak elegen, hogy győzelmet arathassanak, úgy hogy a szatmárnémeti zsinat az ébredési mozgalom vereségével végződik, noha gondolatakat részben felvették. Az ébredés lassanként elfojtódott. Ha csak a megtalált Igét hirdették volna és nem avatkoztak volna másba, bizonyára több eredményt értek volna el. Igy is sok áldást nyert egyházunk rajtuk keresztül, ha csak az üdvösségre juttatott lelkeket tekintjük is, mert hatásuk sokáig érezhető volt az egyházi életben; beivódott a köztudatba az, amit hirdettek.

KÜLÖNFÉLÉK

Halottaink. *Vécsey Géza*, a pécsi CE szövetség közismert „Géza bácsija" Kunágotán, *Oláh Jánosné* mándoki szövetséges testvérünk Vaján, *özv. Bodnár Ferencné* Tiszakanyáron, *B. Röcsei Bálintné* Szendrőládon hazaköltöztek. „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg." (Jel. 14 : 13.)

Házasság. *Kutasi Béla* és *Cziniel Mária* budapesti szövetséges testvéreink május 29-én tartották házasságkötésüket. Az alapige ez volt: „. . . Mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért akinek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna." (I. Kor. 7 : 29.)

Gyermekek. *Radnai Mihályéknak* Pécelen kisleányuk, *G. Nagy Lajosék*nak Szendrőládon fiúgyermekük született. „Tudjátok meg, hogy az Úr Isten; Ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőjének juhai vagyunk." (Zsoltárok 100 : 3.)

Megalakult a szövetség Karcagon és Panyolán. Karcagon *özv. Gaál Ferencné*, Panyolán pedig *Horváth Béláné* a szövetségvezető. Adjon az Úr növekedést mindkét helyen!

Pécelen május 4-én alakult meg a szövetség. Szikszai Béni vasárnapi gyülekezeti istentisztelet keretében vette fel a szövetség tagjait. Szövetségvezető: Radnai Mihály. A szövetség áldozócsütörtökön és pünkösd minkét napján csendesnapokat tartott. Jelenleg új otthonuk felavatására készülnek.

Debrecenben a szövetség helyiségét most alakították át. Az evangélizációs alkalmakat a Kollégium Oratóriumában tartják. Dr. Szabó Mihály testvérünk két napig szolgált az Igével Hajdúnánáson, a szövetségesekkel pedig látogatást tett és egynapos gyülekezeti napon szolgált Hosszupályiban s Vámospércsen.

A déli CE közösségeit *Jeney László* látogatta meg mostanában. Megfordult Szegeden, Szentesen, Nagymajláthon. Szegeden próbaszövetség alakult.

A keleti CE területén a Bethánia állandó munkásain kívül az elmult hetekben *Turóczy Zoltán* és *Debreczy Géza* testvéreink szolgáltak az Igével. Isten megáldotta köztünk való forgolódásukat.

Nyíregyháza. A konferenciára készült színdarabot kétszer adták elő nagy érdeklődés mellett, ahol Szikszai Béni főtitkárunk is szolgált.

Pécsett tovább folytatódik a megujulás. Isten megtérésekkel ajándékozza meg a szolgálatokat. *Nyári Pál* hosszabb idő óta gyengélkedik. Imádkozzunk a pécsiekért!

Vaján fiatalok megtérésének örvendezünk. *Jánoszky Ilonka* Vaján kívül több közösségben is szolgált az utóbbi időkben.

Kemecsei árvaházunkban naponta 14 személy ül le az asztalhoz. Isten gondoskodik róluk.

Kisvárdán pünkösdkor csendesnapokat tartottunk. Az Úr megáldotta együttlétünket.

Budapesten május 22-én kirándulást rendeztek a budai hegyekbe. Isten megáldotta a népes kirándulást nemcsak lelki ajándékokkal, hanem egy kiadós esővel is.

Pestszenterzsébeten május 17-én és 18-án szövetségeseink csendesnapot tartottak a gyülekezetben, és előadták *„Nincs út visszafelé"* című színdarabot.

Kőbányán május 23-án szintén csendesnapot tartottunk szövetségeseink részére. A Szentlélek titkáról beszéltünk.

Szigetszentmiklóson a szövetség férficsendesnapot és vasárnapi iskolás konferenciát tartott, áldozócsütörtökön pedig a ráckeveiekkel együtt rendeztek hitmélyítő csendesnapot.

Szirák—Selyp. Pünkösd alkalmával hárman szolgálhattunk itt és Isten sok reménységet adott a továbbiakra nézve.

Dr. Kálmán Sándor testvérünk hetek óta klinikai kezelésen van. Kérjük vissza Urunktól a szolgálatra!

Kutasi Béla a borsodi közösségek látogatásán kívül, csendesnapok és konferenciák rendezését végzi. Hordozzuk az Úr előtt szolgálatait!

Erdélyi János és Gellért Margit több közösségben megfordultak és csendesnapokon szolgáltak a legutóbbi időkben.

Haluska János a makói szövetség diakónusa közel négy hétig szabolcsi és szatmári közösségeinket látogatta. Az Úr megáldotta az imádsággal vetett Igét.

Fekete Péter theológus testvérünket exmisszióra kértük Debrecenből, nyári találkozók és csendesnapok szolgálataira. Hordozzuk igehirdetését Isten előtt!

Horsai Ede debreceni szövetséges testvérünk lett a jövő évre a debreceni theológus gyülekezet széniora.

Helyreigazítás! Áprilisi körlevelünkben az elismert szövetségek közül kimaradt a *harsányi* közösség, melynek vezetője egyelőre *Kutasi Béla*. Az *edelényi* szövetség vezetője pedig nem Gretzár Margit, hanem *Gyülvészi István*.

IRATTERJESZTŐK FIGYELMÉBE!

„Tavaszi üzenet" c. körlevelünkben közölt kiadványaink az utóbbi időkben a következőkkel bővültek:

*

Örök kérdések c. sorozatban megjelent

Szikszai Béni: Embervásár . . . . . —.40 Ft
Szikszai Béni: Most vagy soha . . . . . —.40 Ft
Modersohn: Kérdés, melyre nincs felelet —.40 Ft

*

Közösségi kérdések c. sorozat első számai:

Dr. Ferenczy Jenő: Újjászületés és közösség —.40 Ft
Dr. Ferenczy: Hol a helyem a közösségben? —.40 Ft

*

Elbeszélés gyermekek számára

Horsai Ede: Oh mi hű barát a Jézus! . . —.30 Ft

*

Más kiadók kiadványai közül hadd hívjuk fel a figyelmet Modersohn Ernő legújabb könyvére: „Ti pedig így imádkozzatok!" (A Miatyánk magyarázata.) Ára: 6.— Ft

---

Felelős kiadó: Bütösi János.
365 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
(Felelős: Szücs Zoltán.)

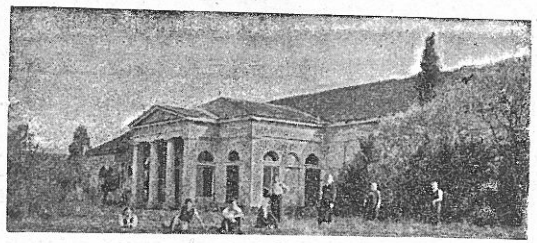

TALÁLKOZUNK ALCSUTON?

A Lelkiszolgálat Házában megindult az első turnus. Ragyogva süt felettünk Isten napja. Madarak énekelnek körülöttünk. Bogarak zümmögnek a fűben. Itt-ott szénaboglya látszik, csendesóra számára igen alkalmas helyül. De letelepedhetsz a drága platánsorok alatt is, vagy ha fürgébb a lábad, átmehetsz a virágos réten, hol itt-ott szamóca piroslik, s már is fenn vagy a domboldalon. Ha tetszik, akár a domb tetejére is felhághatsz. — S lelkileg ugyanezt az utat teheted meg, ahogy jólesik: elmerülhetsz az imádkozás szent áhitatába vagy az Ige mélységeibe, szükséged szerint. Ugyanis ez hiányzik a mai rohanó világban, akár evangéliumi munkás vagy, akár máshonnan jöttél.

Mindenütt Jézus van itt és csend. Ha felfelé nézel, az Urat látod, ha lefelé, a Lelkiszolgálat Házát, de az is az Úrról beszél. Molnár bácsi a nagy köépületen dolgozik éppen, János a kerti munkában remekel, s a szárazság ellenére is a vendégek zöldséggel eszik az ízletesen készített zöldborsót. Ennél azonban még jobb táplálékot is találhatsz, mikor a csengetés szavára a szabadban letelepedve az Ige asztalánál jutunk mélyebbre és mélyebbre a magunk bűnei és Isten kegyelme ismeretében.

Először nehezen töri át a Lélek a közönyt vagy az egymástól való elzárkózottságot, de Jézus minden esetben győz. Itt-ott kigördül egy-egy könnycsepp, megenyhülnek az arcok, közelebb kerülnek az Úrhoz és egymáshoz a szívek. Éneklő csoportok sétálgatnak karöltve esténként. Felszabadult szívek indulnak haza új erővel.

Isten sok jel által ígéretet adott arra nézve, hogy nagyon meg fogja áldani a nyarat. Kérjük Isten népét, imádkozzék is ezért! Hátvédre van szükségünk, mert az ördög ma is gyűlöli Isten népét és a Kereszt Urát. Ma sem akarja az ő diadalát. Imádkozzatok! Kérjétek Tőle, hogy itt legyen, akinek itt kell lennie! Adjon erőt a munkásoknak! Előadóknak, turnusvezetőknek adjon gazdagon Igét, lelkekkel törődést! Őrizzen meg betegségtől, minden gonosztól! Adja meg a szükségeseket!

Félelemmel, de örömmel gondolunk a nagy találkozásra, az ifjúsági konferenciára, ahova a pécsi ifjúság úgy hívogat: jöjjön Alcsútra az ifjúsági konferenciára és táborra, két hétig nem ül széken! — Fiúk, leányok, készültök-e? Résen vagytok-e a hívogatás szolgálatában, hívő fiatalok? Tudtok-e tusakodni az Úr előtt, Isten gyermekei, hogy kitöltessék a Szentlélek mindnyájunkra gazdagon?

Adja meg az Isten, hogy mindnyájatok szívét boldog öröm járja át már most is, amikor így hivogatunk: Találkozunk Alcsúton!...

A táborok és konferenciák időrendje a LELKISZOLGÁLAT HÁZÁBAN

1. Június 17-én estétől június 27-én délig: I. EVANGÉLIZÁLÓ TÁBOR. *(Mindenki résztvehet.)*
2. Július 1-én estétől július 11-én délig: II. EVANGÉLIZÁLÓ TÁBOR. *(Mindenki résztvehet.)*
3. Július 15-én estétől július 25-én délig: III. EVANGÉLIZÁLÓ TÁBOR. *(Szeretettel hívjuk erre az alkalomra a gyermekeikkel együtt a szülőket. Gyermekorvos és óvónő lesz a táborban. Természetesen másokat is szívesen látunk.)*
4. Július 29-én estétől augusztus 7-én délig: IV. HITMÉLYITŐ TÁBOR. *(Erre a táborra a lelkiéletben elmélyülni óhajtókat várjuk.)*
5. Augusztus 11-én estétől 14-én délig: LELKÉSZEK ÉS TANITÓK KONFERENCIÁJA. *(Külön értesítés.)*
6. Augusztus 15-, 16-, 17-én az ORSZÁGOS IFJÚSÁGI CE KONFERENCIA. *(Megérkezés 14-én este, visszautazás 18-án hajnalban. Utazásra, ellátásra, jelentkezésre és programmra vonatkozólag még külön értesítést küldünk szét.)*
7. Augusztus 18-tól 25-én délig ORSZÁGOS IFJÚSÁGI CE TÁBOR. *(Tudnivalók az ifjúsági konferencia meghívóján lesznek.)*
8. Augusztus 28-án estétől szeptember 3-án délig ZÁRÓTÁBOR. *(Külön meghívottak számára.)*

Tudnivalók:

UTAZÁS: Alcsút a Bicske—Székesfehérvár mellékvonalon van. Bicskéről 19 órakor indul a vonat és Alcsútra 19.21-kor érkezik meg. Ehhez Budapest—Kelenföldről 17.45-kor indul vonat, Győrből 14.20-kor. (A menetrend későbbi időre jelez még Bicskéről egy 17.20-kor induló vonatot is, ehhez jelenleg is Kelenföldről 16.16-kor indul vonat. Jelenleg ez még nincsen forgalomban.) Székesfehérvárról 15.30-kor indul, Alcsútra érkezik 17.41-kor. — A visszautazáshoz kora reggeli és esteli vonat áll a résztvevők rendelkezésére. Megérkezés a táborok kezdőnapján; elutazás a táborok záródélutánján.

ELLÁTÁS: A tábor biztosabb ellátása végett mindenki hozza kenyér, liszt és zsír fejadagját az eltöltendő napokhoz képest. Ezenkívül napi 4.— forint az ellátási díj. A résztvevőket egy, kettő vagy többágyas szobában helyezzük el, részint egyéni kérelmük, részint belátásunk szerint.

FELSZERELÉS: Takarót, lepedőt, kispárnát, Bibliát, Halleluját, személyazonossági igazolványt mindenki hozzon magával!

JELENTKEZÉS: Lelkiszolgálat Háza, Alcsút, Fejér vm. címre; a táborok és konferenciák kezdete előtt legalább egy héttel, az érkezés pontos megjelölésével. Csomagokat előre is lehet küldeni, vagy a táborok közben kenyeret, de ajánlatos a fenti címre, hogy a kiváltása könnyen megtörténjék. Jelentkezéseket csak a tábori időkre fogadunk el.

FEGYELEM: A táborokra, konferenciákra jövők alávetik magukat a tábor rendjének, tudván hogy Isten a rendnek is Istene.

ELŐKÉSZÜLET: Imádkozzál, tegyél félre pénzedből, oszd be helyesen nyári programmodat!

KRISZTUSÉRT ÉS EGYHÁZÁÉRT

A BETHÁNIA-EGYLET KÖRLEVELE

1947. JÚLIUS—AUGUSZTUS—SZEPTEMBER HÓ.

ÁRA 2 FORINT

A kegyelem magasztalása

AZ EFÉZUSI LEVÉL felséges nyitányában olvasunk arról, hogy Isten az övéit kegyelme dicsőségének magasztalására választotta ki. (Ef. 1 : 6.) Azt akarja, hogy állandó magatartásává, naponkénti életstílusává legyen ez a megváltott népnek.

Bizonyos, hogy ez csak az alázat levegőjében lehetséges. (Mik. 6 : 8.) A kegyelem dicsőségét csak az magasztalhatja, aki szüntelen tudatában van semmi voltának, bűneinek és nyomorúságainak. Az Úr nem közli kegyelmét a magabízó, kevély, önző emberrel. „Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád." (I. Pét. 5 : 5.) — Ha magunkat másoknál különbeknek tartjuk s nem szemlesütve, utolsóként, őszinte bűnbánattal reszketünk szent színe előtt, akkor alázatunk nem a kegyelem dicsőségének magasztalása, hanem önigazságunk fitogtatása. (Lukács 18 : 9—14.) Isten a szívbéli alázatosságra vágyik, amikor egész lényüket betölti szegénységünk rémülete. „Erre tekintek én, aki szegény és megtört lelkű és aki beszédemet rettegi." (És. 66 : 2.)

A tettetett alázat szörnyű kisértése manapság nagyon közelfekvő a Bethánia népénél. Amikor visszaemlékezünk a csendesnapok, konferenciák és táborok csodáira, közelfekvő a kisértés, hogy csak a szájunk magasztalja a kegyelmet, a szívünk pedig a suttogó hangoknak adjon hitelt: „A Bethániának megy mostanában." Az emberi szív ugyanis semmire sem hajlandó annyira, mint az önhittségre és elbizakodottságra. Isten pedig így szól: „Eltávolítom körödből azokat, akik kérr-

kedve örvendeznek benned... és marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében." (Sof. 3 : 11—12.)

Kétségtetlen, hogy az alázat nem jelenti Isten ajándékainak lekicsinylését, tetteinek elhallgatását vagy csodáinak elrejtését. Az alázatos Mária így énekel: „Magasztalja az én lelkem az Urat... nagy dolgokat cselekedett velem a hatalmas." (Luk. 1 : 46—49.) Dávid pedig így szól: „Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a Te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem." (Zsolt. 139 : 14.) Az alázat tehát tele van Isten ajándékainak tudatos magasztalásával, de az Úr magasztalásával, a kegyelem dicsőítésével, és a megtartó Istenben való ujjongással. Az az igazán alázatos, aki nem felejti el Isten csodálatos cselekedeteit az életben, de megtanul minden dicsőséget az Úrnak adni, s nagy kiváltságok birtokában is megmarad senkinek, szegénynek, üresnek szüntelenül.

Ne féljünk hát attól, hogy hálátlanok leszünk Isten kegyelme iránt, ha magunkat minden dicsőségtől józanul megfosztjuk. Ne szégyeljük őszintén megvallani: mi magunk csodálkozunk a legjobban azon, ami köztünk és velünk történik. Senki ne állítsa, hogy a Bethániának megy! Az Isten cselekszik, nem a Bethánia. A kegyelem nagy, nem a mi munkánk. Az Úr erős, nem a szövetség fegyelme. Neküink nincsenek jó módszereink, ügyes fogásaink, nagyszerű összeköttetéseink, fényesen képzett embereink és pompásan kiépitett közösségi támpontjaink. Aki közelről ismer bennünket, jól tudja ezt. Másról van itt szó! Az Úr kegyelméről. Arról, hogy megemlékezett az Ő irgalmáról, s felvette Izráelnek, az Ő szolgájának ügyét, szánalomból, szeretetből, bűneink ellenére. (Luk. 1:54.) „Az Úr kegyelmessége, hogy még nincsen végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága." (Jer. sir. 3:22.)

Nincs semmi biztosíték bennünk a jövendőre nézve. Nincs emberi garancia arra, hogy a kegyelemben megmaradjunk. Magunktól nem vagyunk képesek másra, csak Isten és felebarátaink gyűlölésére, az Úr munkájának megrontására,

a kegyelem hiábavalóvá tételére... Magunkat látva nem csodálkozhatnánk rajta, ha holnaptól kezdve a Bethániának nem menne semmi sem... S ha elkevélyedik a szívünk, ha magunkról tartunk valamit, ha megraboljuk Isten e kegyelmének a dicsőségét, bizonyára nem is fog késni ez az összetörettetés, a megaláztatás, a szégyen és vereség. (És. 42:8, Péld. 16:18.)

A kegyelemben való megmaradásra nincs emberi biztosíték, de van isteni: a kegyelem. A kegyelem dicsőségének magasztalásában éppen az a legcsodálatosabb, hogy az örökkévaló kegyelmet dicsőitjük. Mert Isten a kegyelembe fogadottakat nem engedi kegyelméből kiesni. Ha felfuvalkodnak, engedetlenkednek, bűneikben tetszelegnek, akkor előveszi az ostort, megkóstoltatja velük cselekedeteik következményeit, de kegyelmét akkor sem vonja meg tőlünk. (Zsolt. 89 : 29.) Isten örökkévalóvá tette kegyelmét választottain, és soha meg nem bánja elhivását. (Zsolt. 103 : 17., Róma 11 : 29.)

Legyen áldott az, akinek teljességéből vehetjük a kegyelmet is kegyelemért. (Ján. 1 : 16.) De legyen átkozott minden önbizalom, minden testbe helyezett reménykedés, amelyik elrabolja a Bethániától a kegyelem dicsőségének magasztalását. (Jer. 17 : 5.) Ki-ki olyan mértékben gátja az ébredésnek, amilyen mértékben bízik önmagában.

Jézus így szól: „Jöjjetek énhozzám,... vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok." (Máté 11 : 29.) Boldog az, aki beíratkozik a Jézus iskolájába, és megtanulja az öntudatos alázat útját: „Önmagát megüresité..., megalázta magát, engedelmes lévén a halálig, mégpedig a keresztfának haláláig." (Fil. 2 : 7—8.) Az ilyen szív mindig számithat az isteni felmagasztalásra.

A kegyelem magasztalásának útja a Golgothán visz át.

1947
1863
0084

VARGHA GYULÁNÉ

Az újkori magyar belmisszió egyik nagy alakja az örökkévalóságba távozott.

Szász Károly püspöknek, a nagy költőnek és műfordítónak 1863. október 15.-én született Polyxena leányát, a későbbi kedves Póla-nénit szép görög nevének megfelelően valóban sok ajándékkal áldotta meg az Isten.

Egyebek között olyan férjjel, akivel rendkivül boldog házaséletet élt s akivel együtt szárnyaltak a magasságokba. Dr. görzsönyi Vargha Gyula a központi Statisztikai Hivatalnak volt az igazgatója, később kereskedelemügyi minisztériumi államtitkár, amely hivatalaiban izzó faj- és hazaszeretetét gazdagon érvényesiteni tudta, de ezen kivül nagy lirai költő volt és igazi próféta lélek, élete későbbi folyamán a Magyar Tudományos Akadémiának és a Kisfaludy Társaságnak is másodelnöke. 1929-ben bekövetkezett haláláig vállvetve dolgoztak együtt feleségével Istenért és a hazáért.

Vargha Gyulánét dr. Szabó Aladár, akkor budapesti theológiai tanár vezette Krisztushoz kb. 30 éves korában. Azonnal bekapcsolódott a Lorántffy Zsuzsánna Egyesületbe, ennek havi női folyóiratát, az Olajágat ő szerkesztette alapitásától 1903-ig. 1903-ban vált ki dr. Szabó Aladár az általa alapított Lorántffy Zsuzsanna-Egyletből és Kecskeméthy Istvánnal, Vargha Gyulánéval és másokkal megalapította a Bethánia-Egyletet. A Bethániában több mint két évtizeden át volt Vargha Gyuláné a női választmány és általában a női munka vezetője, továbbá a Mustármag szerkesztője. Hosszú élete folyamán rengeteg alkalommal volt bibliaórák vezetője és konferenciai előadó. Szeretetét gazdagon sugározta mindazokra, kikkel az élet összehozta.

Szóbeli bizonyságtételénél talán még többet jelentett írói munkássága, melyet teljesen az Evangélium ügyének szentelt. A szerkesztői munkán kivül rendkivül sok cikket irt és forditott, de különösen jól ismertek költeményei és énekfordításai. Csodálatos gyorsan és könnyedén dolgozott, akár csak édesatyja. Költeményei a „Dicsőség Istennek" című kötetben jelentek meg, mely bővített második kiadást is ért. Kedvelt szavalati darab közülök sok ma is szerte az országban. Igen nagyszámú énekfordítását a Hallelujah közölte.

Költeményeiből még egy kötetnyi kiadatlanul maradt. Fordításában megjelent: Kellertől a Jelenések könyvének magyarázata, Franke Erzsébettől a „Nagy nyugodt sugárzás" c. elbeszélés, Torreytől A „keresztyén élet fejlődése" és sok kisebb elbeszélő füzet. Fordításaiból kiadatlanul maradt: Lüthitől János Evangéliuma magyarázata és Bovet Arnold kiváló életrajza.

1924-ben többekkel együtt kivált a Bethánia-Egyletből és résztvett a Fébé Evangélikus Diakonissza Nőegyesület megalapitásában. Ettől kezdve a Fénysugár című lapban irogatott. Élete vége felé az egyesületi kereteken felül emelkedve mindenkire egyformán ontotta szeretete sugarait. Az utolsó éveket vejénél Dr. Podmaniczky Pál egyetemi tanárnál Sopronban töltötte; míg csak bírta, még a betegágyon is biblia-kört vezetett és imáival, leveleivel épitette Isten országát.

A legutolsó időket ágyhoz szegezve töltötte, szellemileg teljesen ép volt, az eseményeket éber figyelemmel kisérte és rengeteget imádkozott hazájáért, az Evangélium ügyéért és egyesekért. Az utolsó napokban tüdőgyulladást kapott, mely elhatalmasodott és 1947. szeptember 18.-án a hajnali órákban csendesen elaludt.

Azóta már a mennyei karban zengi: „Dicsőség Istennek!" mi pedig hálával s szeretettel hordozzuk emlékezetét!

Szenvedés és hit.

„... maradjanak meg a hitben, ... sok háboruságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk." (Csel. 14 : 22.)

Ugy szeretném, ha egy percre most megelevenedne előtted Pál apostol alakja. A szomszéd városból érkezik, fáradtan, betegen, porosan Barnabással együtt. Néhány nappal ezelőtt Listrában járt, hirdetve az evangéliumot, s noha a város nagy lelkesedéssel fogadta először, később mégis Antiokhiából és Ikoniumból jövő zsidók bujtogatására rárohantak, megkövezték annyira, hogy halottnak gondolva kihurcolták a város szélére. A kékek még ott vannak a testén, arca is tele van véraláfutásokkal és hegedő sebekkel, amint megnyitja száját: „Maradjatok meg a hitben, ... sok háboruságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk." Megkínzott teste az eleven illusztráció arra, amit mond, hogy tudniillik ez a kettő összetartozik: a hitben való megmaradás és a szenvedés. A hitet megtartani mindvégig, egészen az Isten országába való megérkezésig csak úgy lehet, ha készek vagyunk a vele járó szenvedések és háboruságok elhordozására is.

Olyan furcsán hangzik a mi fülünknek ez: a hitet megtartani!? Hát nem elég az, ha egyszer valaki előtt felragyogott már a váltság titka? El lehet veszíteni ezt a hitet?

Ha a hiten egy élményhez, egy megtapasztaláshoz, egy emlékszerű meggyőződéshez való ragaszkodást értünk, akkor ezt nem lehet elveszíteni. Az élmény megfakulhat, a megtapasztalás elevensége eltünhet, az emlék olykor-olykor meghomályosulhat előttünk, de ezeket végérvényesen kilúgozni az életünkből nem lehet. Ha azonban a hiten mindezeken túl Jézus Krisztussal való életközösséget értünk — aminthogy az, — akkor azt kell mondanunk, hogy ez a viszony megszakadhat, eltünhet, ezt el lehet veszíteni. Ezért beszélnek a hívő theológusok mindig arról,

hogy az élő hithez a megvilágosítás kegyelmén kívül szükség van az állhatatosság kegyelmi ajándékára is. (Donum perseverantiae.) S ha valaki belenéz az Igébe és a valóságos keresztyén tapasztalatba, nem vonhatja kétségbe ennek a tételnek az igazságát. Pál apostol pl. beszél olyanokról, akik *a hitet megtagadták* (I. Tim. 5 : 8.), akik *hit dolgában hajótörést szenvedtek* (I. Tim. 1 : 19.), s nem egy helyen hívja fel övéinek a figyelmét, hogy maradjanak meg a hitben, tartsák meg a hitet! A Kolosséban élő gyülekezethez pl. így ír: „Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett az ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson titeket ő maga elé, *ha ugyan megmaradatok a hitben alaposan és erősen,* s el nem távoztatok az evangélium reménységétől..." (Kol. 1 : 21—23.) Vagy gondoljunk csak az apostol utolsó szavaira! Bizonyára oka volt, hogy elköltözésének idején szinte végrendeletszerű vallomással kifejezésre juttassa maga felől: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, *a hitet megtartottam...*" (II. Tim. 4 : 7. — Azt kell tapasztalnunk is, ha nyitott szemmel nézünk körül, hogy nem mindenki marad meg a Krisztussal való élő közösségben azok közül, akik megvilágosíttattak. (II. Pét. 2 : 20—21., Zsid. 6 : 4—6.) Éppen ezért van szinte gyötrelmes félelem néha mostanában bennem, hogy vajjon megérkeznek-e mindnyájan a célba azok a fiatalok, akik most indulnak Magyarországon a hit útjára. Vajjon megtartják-e a hitet mindvégig? A napokban különös erővel elevenedett meg a számomra a Zsid. 11 : 21.: „Hit által áldá meg a haldokló Jákób a József fiainak mindegyikét, és botja végére hajolva imádkozott." A hit hőstettei között van megemlítve ez a tény. Sokáig nem értettem, miért. Most már, miután látnom kell, hány idős ember veszíti el testi erejével hitbeli elevenségét is, kezdem érteni. Amerikában halálvonalnak nevezik a lelkipásztorok életében az 50. évet, mert ettől kezdve már nincs reménységük arra, hogy más gyülekezetbe meghívják őket. Szinte természetesnek veszik azt, hogy 50 éven túl már nem lehet élő kapcsolatban a hívő ember Jézus Krisztussal. Pedig ez nem természetes. Hit által utolsó lehelletünkig vehetjük át és közvetíthetjük Isten aktuális akaratát. 120 esztendős korunkban is megmaradhat töretlen fényünek a szemünk és munkabírónak a lelki erőnk. (V. Mózes 34 : 7.) Gondoljunk csak Moodyra vagy Wesleyre s Istennek más megáldott szolgáira, akik halálukig aktív keresztyének voltak. Oh, de fájdalmas, hogy közöttünk pedig alig akadnak hitben megöregedett Jákóbok, akik át tudnák adni az ifjabb nemzedéknek az Úr örökségét! Hányan vannak, akik jól indultak s a hitet nem tartották meg mindvégig!

Égetően kínzó kérdés a számunkra: Vajjon mi az oka ennek a ténynek? Isten azt világositotta meg előttem, hogy a legtöbb esetben az, hogy sohasem tisztult ki előttük egész határozottsággal a hit útja, a hit élete. Csak az elindulást értették meg, a folytatást már nem. Soha nem jutottak el oda, amit Pál életével, testének kékjeivel és sebeinek fájdalmával ábrázol most ki előttünk, hogy a hitben megmaradni csak a vele járó szenvedések vállalásával lehet, hogy sok háboruság által kell nekünk az Isten országába bemennünk, hogy aki Krisztus szenvedéseit nem vállalja, nem lehet részese a menny dicsőségének sem. (Róma 8 : 17—18.)

Figyeljük meg, hogy Jézus Krisztus sehol sem ígért övéinek szenvedésmentes életet ezen a földön. Sőt azt mondotta: „E világon nyomorúságtok lészen..." (János 16 : 33.) „Gyülölni fog titeket a világ" (János 14 : 18—21.) „Minden gonosz hazugságot mondanak rátok, gyülekezetekből kirekesztenek, megölnek benneteket." (János 16 : 1.) És olyan meg-

döbbentő, hogy éppen a szenvedésekkel kapcsolatosan beszél mindig az állhatatosságról is a mi Urunk. Mintha csak azt akarná aláhúzottan kiemelni, hogy a hit a szenvedésekben válik igazán hitté, a szenvedés a hit próbája. Beszél olyan ige-magvakról, amelyek kősziklára hullanak, s ezt így magyarázza: „A kősziklán valók azok, akik... egy ideig hisznek, a kisértés idején pedig elszakadnak." (Lukács 8 : 13.) „Mihelyt pedig nyomorgattatás vagy üldözés támad az Ige miatt, azonnal megbotránkozik." (Máté 13 : 21.) Egy másik helyen így szól: „Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét, támadnak magzatok szüleik ellen és megöletik őket és gyülöletesek lesznek mindenki előtt az én nevemért, de aki mindvégig megáll, az megtartatik." (Máté 10 : 21—22.) „Akkor nyomoruságra adnak majd benneteket és megölnek titeket és gyülöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért... és akkor sokan megbotránkoznak és elárulják egymást, és gyülölik egymást... de aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül." (Máté 24 : 9—13.) Az Isten országába, az üdvösségbe csak az juthat be, akinek hite kiállotta a háboruságok, megbotránkozások és szenvedések tüzpróbáját is.

Testvérem, ha nemcsak elindulni akarsz a hitben, hanem meg is akarsz érkezni Isten országába, légy hát tisztába azzal, hogy mindazok akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak. (II. Tim. 3 : 12.) Isten országáért szenvedni kell ezen a földön. (II. Thess. 1 : 5., Máté 10 : 29—30.) A Krisztussal való szenvedés kikerülhetetlen a hívő életben, egyenesen hívatása ez a keresztyén embernek. Pál így mondja: „Senki meg ne tántorodjék ama szorongattatások között, mert ti magatok tudjátok, hogy *mi arra rendeltettünk.*" (I. Thess. 3 : 3.) Péter pedig: „Mert kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tür keserüségeket, méltatlanul szenvedvén... *mert arra hivattatok el.*" (I. Péter 2 : 19—21.) S nézd a fehér ruhás sokaságot ott fenn a mennyben! Kik és honnét jöttek? Lehet közöttük olyan, aki tudás nélküli, aki mögött nem áll hosszú keresztyén mult, akinek a munkája tüzben égett meg, de egy sincs, aki nyomorúság nélkül jutott volna oda: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból." (Jel. 7 : 14.) — Nem egyeseknek a nehéz helyzete tehát az, hogy a hitért szenvedni kell, hanem mindnyájunknak élethivatása. Baj van a körül a hit körül, amelyik nem párosul szenvedéssel. Hordozod te a szenvedéseket, amelyek hited ikertestvérei? Vagy menekülsz előle, megspórolod? Hitedben fogsz így hajótörést szenvedni! Mert a hitben való előhaladásunk nem sok édességben és vígasztalásokban áll, hanem több nyomorúság és szenvedés elhordozásában. Ha még nem állotta ki a hited a szenvedés tüzpróbáját, jaj, félek, nem mély gyökérzetü akkor még benned, elveszteted.

Egy legenda beszél arról, hogy amikor az első keresztyének idejében Rómában fellángolt az üldözés tüze, Péter apostol félve a következményektől, el akart menekülni a városból. A város határánál egyszerre szembe találta magát egy keresztet cipelő alakkal. Megdöbbenve ismerte fel Péter benne Jézust. Remegve kérdezte: Quo vadis Domine? Hová mész Uram? Szeliden felelt Jézus: „Visszamegyek, Péter, a városba, hogy ujra elszenvedjem érted a keresztet..." Péter megértette a látomást. Visszafordult a városba, hogy betöltse a Krisztus szenvedését. Hát te vajjon testvérem érted-e ezt a titkot? Érted-e Jézus felszólitását: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem." (Márk 8 : 34.) Érted-e most már az apostol intését, amint rámutat teste kékjeire és sebeire és így szól hozzád: „Maradjatok meg a hitben... sok háboruságon által kell nekünk Isten országába bemennünk."

LEVÉLSZEKRÉNY.

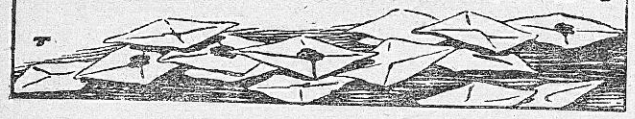

Levél Angliából.

Jennie Street-től, a brit C. E. szövetség titkárától kaptuk az alcsúti ifj. konferenciára a következő levelet:

„Kedves Szövetséges Testvéreim!

Vajjon van-e még köztetek olyan, aki emlékszik rám? Budapesten és Cegléden tartott áldott konferenciák boldog emléke él bennem. Hogy szeretnék veletek lenni alcsúti találkozótokon, ez azonban nem lehetséges. Azonban azt is kiváltságnak tekintem, hogy együttlétetek napjaiban gondolatban veletek lehetek; egy lehetek veletek a hálaadásban és Isten dicséretében a Magyarországon, Angliában és az egész világon levő C. E. szövetségekért. Az angol nyelvű szövetségeseknek gyakran beszéltem szép jelszavatokról: a Célegyenes Előréről, a nagyszerű végcélról, a neki-dölésről, hogy Krisztus valósággal jelen legyen és akarata megvalósuljon szövetségeinkben és életünkben. Mostanában sokat gondolkoztam Pálnak azokon a szavain, amelyeket a régebbi jeruzsálemi tanítványokról mondott, „akiket OSZLOPOKNAK tekintettek". Vagyis ők voltak az új egyháznak a támaszai, akikre számítani lehetett, akikre a gyengébbek támaszkodhattak, akikre a gyermekek feltekinthettek. Az a három ember nagyon különböző volt. Jakab, akit Igazságosnak hívtak, talán egy kissé merev volt, azonban egyenes életéért mindenki becsülte őt; voltak, akik „Tevének" hívták, mert térdei cserepesek voltak a sok térdeplő imádkozástól. Péter nagyon eleven, emberi, erőszakos, szenvedélyes, mindenért lelkesedő, de állhatatlan és változékony volt; sokszor úgy tetszett az embereknek, hogy nem is olyan köszikla. János a látomások embere, nyájas, lelki, aki Jézus szavai közül sok olyanra emlékezett vissza, amelyre más nem emlékezett. Bár ez a három nagyon különböző volt, mégis oszlopok voltak, mert sok időt töltöttek Jézussal és sokat tanultak tőle. Szerették őt és érte éltek — de készek voltak meg is halni érte. — Aztán arra gondoltam: oszlopokra manapság szükség van szövetségünkben, gyülekezetünkben is, hogy ebben a felfordult világban a hit és az erkölcsi világrend fenntartható legyen. Hallottam egy templomról, amelyben 120 oszlop volt. Nekünk, szövetségeseknek, egy-egy oszlopnak kell lennünk. Azzá is lehetünk, ha szeretjük Jézust, s vele és érte élünk! Ha az imádság, erő és látomások keresztyénei vagyunk!... — Testvéri üdvözlettel! Szeretném ezt magyarul mondani, de visszaemlékszem, hogy megértettük egymást a szeretet nyelvén, amely összeköti szíveinket Jézus Krisztusban. — II. Thessz. 3 : 16, 18. — A C. E. közösségben testvéretek: Jennie Street."

EMLÉKLAP

(BESZÁMOLÓ ALCSÚTRÓL.)

Izráel fiai valamikor emlékköveket állítottak fel annak bizonyságául, hogy az Úr különösen megtapasztaltatta velük ott és azon a helyen kegyelmét és szeretetét. A Bethánia népe is ilyesmit tehetne, ha visszagondolunk azokra a hatalmas csodákra, amelyeket közöttünk cselekedett az Úr Alcsúton. Emlékkő helyet legyen most emléklap nem csekélyebb értékkel, hanem nagy hálával győztes Urunk iránt. Legfelül álljon győzelmi mondatunk: Krisztus meghalt a mi bűneinkért! — Ez volt az a csodálatos ajándék, amely Pál apostol szívét úgy megragadta, hogy évtizedek szolgálata, csalódása, keresztje, szenvedése mellett is ennek minden forró ajándéka és öröme csak mindig jobban megerősödött benne. Ez volt a nagy lelki ébredések kincse, és a magyar ébredésben is ez a mi drága kincsünk. Élő valóság, szívünkben, életünkben, örömünkben harcainkban megtapasztalt, kifogyhatatlan nagy erő. Alcsúton, a Lelkiszolgálat Házában megnyílt ez a forrás. A turnusokon és a nagy ifjúsági találkozón láttuk és tapasztaltuk. Több, mint kétezer ember fordult meg közöttünk, százak és százak álltak meg az élő Úr előtt és intézhették el bűneiket...

Te hiába jöttél volna el közénk, hogy valakit megdícsérjél a jól gördülő munkáért. Hiszen csekély összeggel indultunk tavasszal a tatarozások felé. Először húsz embernek is alig tudtunk megfelelő lakást adni, de turnusról turnusra bővült a ház és szépült minden. Megdícsérnéd talán a derék, szorgalmas munkásokat? Nem tudnád megtenni, mert te is látnád, amit mi, hogy csak az Úr kegyelme, hogy úgy rendbejöttünk, Ő áldotta meg kevés pénzünket, és adott a munkában előhaladást. Vagy megdícsérnéd a konyhán dolgozókat? Megint csak rajtok túl látnál meg Valakit, s miközben ezekre is áldást kérsz, imádnád Őt, Aki nem engedte, hogy kenyér nélkül legyünk, sőt száz és száz kiló kenyeret szinte ingyen oszthattunk szét. És imádnád az Urat, ha arra gondolsz, hogy az ifjúsági konferencia vasárnapján annyi ebéd volt, hogy háromszor is ehetett, aki kívánta az 1500 résztvevő közül. — Vagy tovább keresnél embert és elmennél a kertbe? Bizony egy nyáron sem használtuk így ki még. Kétszázan is voltak egy táboron és megtörtént, hogy néhány forint árút vásároltunk csupán. Kinek köszönhetjük ezt? A kertészünk is túlmutat magán, Reá a Kereszt Urára... Vagy valamelyik előadót keresnéd fel, hogy előadásai felől érdeklődjél? Ők is azt mondanák, hogy könnyű volt szolgálni, mert Jézus jelen volt, Ő cselekedett, az egyszerű evangéliumot Ő tette nagyon áldottá, meleggé, örvendetessé.

Vagy futnál a rendezők felé, hogy kezüket megrázd? Ha megtennéd, csak megbántanád őket, mert tudják, hogy jelenlétükkel, természetükkel csak rontani tudnak. Hát érdemük az, hogy amikor negyven fuvaros kellett, egy óra alatt meglett az egész? Vagy mi közük volt a jó időhöz, a falubeliek kedvességéhez, ahol vagy 400 lány lakott?

Mit tettünk mi különöset, hogy a szabadidei táborokra több, mint 500 ember jöjjön, az ifjúságira pedig 1500? Kit dícsértél volna, ha előtted gördült volna be a különvonat és kocsiról-kocsira hallottad volna Jézus énekét? Bizony úgy tettél volna, mint sokan a várakozó lelkészek közül, elfordultál volna és könnyeid végigáztatták volna arcodat... Ki járta végig a 160 helyet, ha nem Jézus? Ki ragadta meg most szemmelláthatólag nem csupán azokat, akik ismeretlenül kerültek soraink közé, hanem a hívő szülők gyermekeit is? Talán a szülőknek gratulálnál?

Vagy talán az jut eszedbe, hogy valami jó külföldi segéllyel sikerült megrendezni a dolgokat? Nem volt semmi. Még csak olyanokat sem ismerünk nagyon, akiknek ilyesmiben részük van. Jézus volt, aki az ifjúsági konferencia kettő forintos napi díját úgy megáldotta, hogy még jövőre egy kis faanyagot is vehetünk a továbbépítkezéshez...

Az Úr volt közöttünk. Napokig aludni is alig tudtunk, csak ajkunkra szaladt állandóan: mi csak ámulva nézzük a nagy, dicső csodát, hogy Jézus bünös éltet hogyan formálhat át. — Szerettük egymást, bünt vallottunk, terheket tettünk le, látást kaptunk, sírásunk örömre fordult, mert közöttünk volt az Úr jobban, mint eddig. Most értem Pétert, hogy ez az emberi szó hagyta el ajkát: „Jó nekünk itt lennünk..."

Ha most sorban megkérdezném mindazokat, akik a nyáron a Lelkiszolgálat Házában megtértek, megújultak, szolgáltak, akik nem jöhettek közénk, de imádságaikkal, adományaikkal velünk voltak és örömünk az ő örömük volt, hogy miket jegyezzünk az emléklap kezdő sorai után, akkor az a meggyőződésem, hogy nem kerülne fel embernek neve, hanem együtt állapodnánk meg a 113. zsoltár verseiben: „Áldott legyen az Úr neve! Felmagasztaltatott az Úr neve minden pogány nép felett, dicsősége túl van az egeken. Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki magasságban lakozik? Aki magát megalázva tekint szét mennyen és földön, aki felemeli az alacsonyt a porból és a szükölködőt kivonssza a sárból..."

Ezen az emléklapon tehát csak Jézus neve állhat. De ennek csodálatánál nem állhatsz meg. Ő mindent megtett. A kereszt kiaknázhatatlan a hívők számára. Minden bocsánat és öröm helye, forrása. De egyben kötelez is. Mindent tegyek meg viszontszeretetből! A kereszt értem, a C. E. érte, — ahogyan egyik testvérem megrajzolta. Filléreiden, áldozatodon keresztül Jézus 3000 ifjú számára barakokat akar építetni Alcsúton. Ne maradj ki! Legyen előtted mindent magával sodró szent erővel: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért!..."

A nyírségi homokon

róttam az országútakat rekkenő melegben, vagy kattogott alattam a vonat kereke az elmult nyár legnagyobb részében: magánosan vagy másodmagammal látogattam a szabolcsi és szatmárperemi gyülekezeteket, C. E. közösségeket.

Egészen másképpen beszél a magyar ébredésről az, aki legalább is csak annyira betekintett felébredt népünk közösségeinek életébe, amint én nagyon futólag betekintettem ezen a körútamon. A debreceni nagytemplom tövében egészen másképpen látja vagy nem látja az ember a magyar ébredést.

Érnek a kalászok letagadhatatlanul: ez a táj is fehér az aratásra — de *nincsenek munkások:* alszanak vagy a maguk apró-cseprő bajaikkal bibelődnek, adnak, vesznek, házasodnak, vagyonon civódnak, egymást ítélgetik, vagy az élet gondjainak miatta megnehezedett szívvel járnak és nem veszik észre az időknek jeleit. A Sátán pedig sok helyen arat, belekaszál az érett táblákba: itt-ott szekták ütik fel fejüket, s próbálják vagy megkötözni a törvény bilincseivel azokat, akik egyszer már valósággal szabadok lettek a Fiú által, vagy a szabadosságig tágítani a keresztyén szabadságát azoknak, akik egyszer az Úr rabszolgái lettek.

Volt alkalmam látni sok első szeretet tüzében égő arcot, de annál több olyan közösséget amelyekhez ugyanaz az Úr üzenete, mint volt az efézusi gyülekezethez: „Az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad". (Jel. 2 : 2—5.) Nagyon sok szabolcsi közösségben nincsen baj a buzgóság, a szolgálat, a teherviselés, a tan tisztasága körül, — megy minden jól — csak az Úr iránti szeretet hült ki, csak a szívek hidegedtek meg, csak még mindig a Krisztusról szóló kezdeleges beszédeknél tartanak, s a Szentlélekről, megszentelődésről csak ismeretképpen tudnak többet, mint az efézusi tanitványok, (Ap. csel. 19 : 2.). Uj megtérésre, döntő szakításra, gyakorlati szentségre van elengedhetetlenül szükségük.

A megszentelődés hiányát és égető szükségességét tapasztaltam meg egyéni és közösségi életünkben egyaránt nemcsak Szabolcsban, hanem szerte az egész országban! Szentség nélkül nemcsak hogy senki sem láthatja meg az Istent, hanem az Úr sem munkálkodik velük együtt: az Ő vére nemcsak azért folyt, hogy a kárhozat alól felmentsen, hanem azért is, hogy *tisztitson önmagának kiváltképpen való népet*...

Hogy Isten akarja a magyar ébredést, kész kibocsátani Szentlelkét, mindnyájunk előtt nyilvánvalóvá tette a nyári szabolcsi csendesnapokon, konferenciákon, különösképpen pedig az elmult alcsúti ifjúsági, és vajai konferencián, ahol ezrek közül több százan álltak oda az Úr táborába. A mellett, hogy szívünk hálaadással telik meg a kegyelem ilyen megszégyenitő gazdag áldásáért, félelemmel és rettegéssel gondoljunk arra,

hogy szentségtelen életünkkel meg ne szomoritsuk, meg ne oltsuk a Szentlelket, akadályai, gátjai ne legyünk a nagy magyar ébredésnek. Mindnyájunk legfőbb könyörgése legyen: „Több szentséget árassz!"

—▬—

CSENDESNAPOK voltak az elmult nyáron a következő helyeken: Tiszakanyáron, Paposon, Nyiregyházán, Panyolán, Nyírkécsen, Nyírbátorban, Tiszabezdéden, Vásárosnaményban. Ezekre az alkalmakra sokszor a környékből is számosan jöttek, úgy hogy néha egész konferenciává bővült. Volt pl. olyan csendesnapunk is, amelyen ezren felül volt a hallgatóság száma. Ahol azonban hasznosabbnak és szükségesebbnek látszott, ott csak a szövetségeseket gyüjtöttük össze az Úr előtti elcsendesedésre. — Ahol csendesnapot nem tarthattunk, látogatást végeztünk. Ezen a nyáron minden szövetséget, próbaszövetséget és bibliakört végiglátogattunk.

—▬—

KÉT KONFERENCIÁT is rendezhettünk az elmult időben. Az egyiket Tiszakerecsenyben, a másikat Vaján.

Tiszakerecsenyben julius 5—6.-án volt a találkozó. Bár az aratás javában folyt, sokan letették a kaszát a beregi és felsőszabolcsi falvakban, és az Ige hallgatására több mint ezer ember gyült össze. Isten megáldotta együttlétünket. Sokan döntöttek Jézus mellett és mégtöbben indultak el Feléje. A nyiregyházi szövetség tagjai a Tisza-gáton előadták a „Nincs út visszafelé" c. szindarabot. Az ördög szerette volna megzavarni különböző módon, de az Úr nem engedte. Legyen áldott az Ő neve érte!

Vaja. Hüvös időben, borongós ég alatt kezdődött a vajai konferencia szeptember 6 délutánján. Nemcsak az égen, hanem a lelkekben is aggodalom-szülte gondfelhők úsztak: vajjon el fognak-e jönni a környékbeliek erre az alkalomra? Nem unták-e meg már a konferenciákat? Ha eljönnek, vajjon lesz-e megtérés közöttük, hiszen olyan sokat hallottak már az evangéliumról? Nem fogja-e vajjon elmosni az Úr bűneink miatt az egész konferenciát? . . . Ezek a kérdések nyugtalanitottak bennünket. Csakhamar meg kellett azonban szégyenülnünk minden aggodalmunkkal. Megmozdult az egész köryék hivő népe. Vonaton, kerékpáron, szekereken és gyalog siettek oda, ahol olyan sokszor adta már az Úr áldásainak záporát. Ugy, hogy már az első előadást is a volt grófi parkban, a megszokott hatalmas platánfa alatt kellett megtartani, s ettől kezdve ez volt a konferencia állandó szinhelye is. Nem mosta el az eső sem az összejöveteleket, sőt egyre melegedő, mindvégig szép időt adott Isten. Azután előadásról előadásra is egyre nyilvánvalóbbá lett, hogy az Úrnak van üzenete a népe, meg a nem népe számára is. A záróösszejövetelen három csoportra oszlott a konferencia hallgatósága: akik meghallották Jézus hívását, azok a part nyírfás részébe mentek; akiknek már volt Jézussal találkozásuk, azok ott maradtak a platán alatt hálaadásra, akiket pedig hidegen hagyott a konferencia, azok eltávoztak. Alig volt, aki elment volna. A megtérők pedig több százan lehettek. A megrögzött konferenciázók is megújulva oszlottak széjjel. Sokan vittek egy-egy levelet a nagy platánról emlékbe. De hát nem a platán, nem az előadók, nem is Vaja, nem is a rendezőség, hanem a Krisztus a Minden mindenekben! Ezt vigyék széjjel a résztvevők arra a 64 helyre a platánlevelek mellé, ahonnan a konferenciára összejöttek.

Énekeljetek új éneket! . . .

Bűnös a nevem . . .

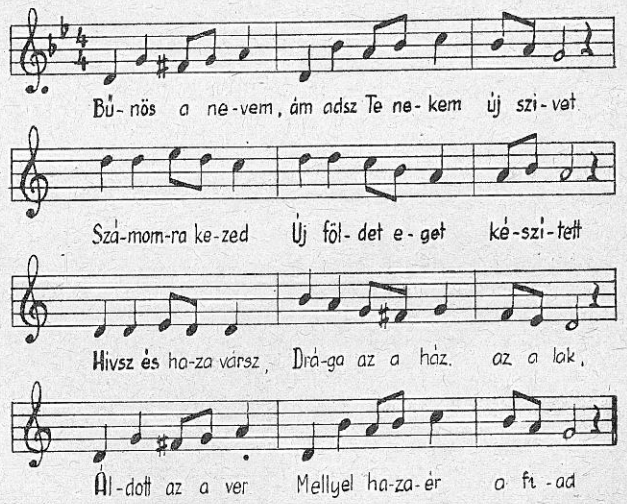

Néked köszönom Minden örömöm Mesterem
Utam Teveled Fény és szeretet szüntelen
Szivemből a dal Már ki sohse hal, Tefeléd
Nyujtom a kezem, Szivem leteszem Teeléd

Tiszakerecseny. 1947.

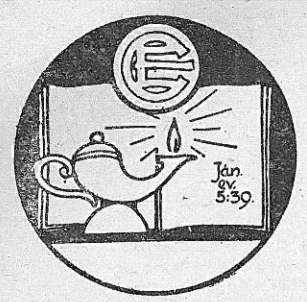

Kik vagyunk

ÉS MIT AKARUNK?*

A MAGYARORSZÁGI CE SZÖVETSÉG SZERVEZETE ÉS MUNKARENDJE.

Isten iránti kötelességünknek látjuk, hogy nyiltan és egyszerüen bizonyságot tegyünk arról a szolgálatról, amelyben jelenleg állunk. Az utóbbi időkben ugyanis sokan érdeklődtek munkánk és feladataink iránt, és számtalanszor kellett azt tapasztalnunk, hogy ijesztő tájékozatlanság uralkodik e tekintetben azok körében is, akik csak hírből ismernek bennünket, meg azok körében is, akik hozzánk tartozóknak vallják magukat.

Nem vitatkozni akarunk ezekkel a sorokkal. A véglegesség igényével sem lépünk fel. Mi a teljes Szentírás alapján állunk, s készséggel szeretnénk engedelmeskedni mindig annak, amit Isten Szentlelke az Igén keresztül számunkra kijelent. Ha valaki jobbról győz meg bennünket az igazságnak készséggel engedünk.

Ezzel a megnyilatkozásunkkal is szolgálni kivánunk. Szolgálni azoknak, akik életüket feltétel nélkül odaszánták Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak követésére. Bár adná meg az Úr, hogy ne megkeményedésre és vádolásra válnának ezek a sorok sokaknak, hanem inkább lennének útmutatások, eligazitások, ösztönzések a magyar ébredés szolgálatában!

1. *A CE szövetség keletkezése.*

A CE szövetség eredetében ifjúsági mozgalom. Amerikából származik. Clark E. Ferenc portlandi lelkész gyülekezetének felébredt és kereső ifjúsága számára olyan közösséget szervezett, amely alkalmas volt arra, hogy biztositsa hívő életük egészséges fejlődését, és felékesítse őket Isten országa szolgálatára. 1881 február 2.-án összehívta gyülekezetének ifjúságát, s ismertette elöttük a megalakitandó szervezet lényegét és tagsági feltételeit. Akik ezeket magukévá tették, aláírásukkal elkötelezték magukot. Igy alakult meg 58 taggal az első CE szövetség.

2. *A szövetség jelvénye.*

Eredetileg a szövetség angol nevének (Christian Endeavour — keresztyén törekvés) két kezdőbetüje. De később minden nyelven igyekeztek

* *Az országos választmány őszi gyülése elé terjesztendö javaslat ez a rendszabály.*

olyan nevet választani a mozgalomnak, amely egyrészt kifejezi lényegét, másrészt megtartja a CE kezdőbetüket. Igy a németben: „Jugendbund für Entschiedenes Christentum", EC Verband), a magyar nyelvben „Célegyenest Előre" szövetség. A mozgalom jelvénye a nemzetközileg elfogadott C. E. betü.

3. *Hogyan terjedt el?*

Amerikában majdnem minden államban hamarosan felismerték a protestáns egyházak, hogy az egyház belső építésének milyen nagyszerü eszköze a CE szövetség. Ezt mutatja az, hogy az 1892-i new-yorki konferencián már 35 személy vett részt, és az 1911-i atlantic-city-i konferencián már 10.345 szövetség megalakulását jelenthették 1,002.500 taggal, De nemcsak Amerikában vált egyik legnagyobb lelki és egyházi tényezővé a CE szövetség. Csakhamar elterjedt a világ összes protestáns népe között is, úgy hogy fennállásának 50. évében a világ 45 nemzete között mintegy 85.000 szövetség munkálkodott, több mint 4 millió taggal. Az 1930.-i berlini világkonferencián 33 nemzet kiküldöttje vett részt, a budapestin 1935-ben 27.

4. *Mi teszi szükségessé a mozgalmat?*

Az, hogy az egészséges keresztyén élet gyakorlására az Irások szerint az Ige, az imádság és a sákramentumaok mellett kegyelmi eszközként Isten a közösséget is rendelte. A keresztyén tapasztalat pedig igazolja, hogy a hitben, szeretetben, megszentelődésben, szolgálatban és fegyelmezésben való járásnak elengedhetetlen feltétele az ilyen közösség.

5. *A magyar CE szövetség keletkezése.*

Az első magyar CE szövetséget 1900-ban Szabó Aladárné alapitotta, Ez csak gyermekszövetség volt. 1903-ban Szabó Aladár budapesti, dr. Kecskeméti István kolozsvári theol. tanár és mások megalapitották a Bethánia Egyletet, és céljául a CE szövetségi mozgalom felvirágoztatását is megjelölték.

6. *A magyar CE szövetség jellege.*

A magyar CE szövetség fejlődése folyamán egészen sajátos közösségi mozgalommá lett. Megőrizte az eredeti magyar örökséget, de a CE célkitüzések munkálásán kivül német hatásokra átvette az úgynevezett közösségi mozgalmak (Gemeinschaftsbewegung) feladatának szolgálatát is. Vezetői azonban sohasem kerültek olyan intenziv külföldi hatások alá, hogy a magyar CE szövetég ne nyerhetett volna egészen különleges magyarországi jelleget. A CE világszövetséghez az egy Lélek, a közös programm és az azonos szervezet úgy kapcsolja, hogy feladatát az adott magyar körülményeknek megfelelően igyekszik betölteni.

7. *A szövetség viszonya az egyházhoz.*

Történelmi egyházat részeiben és egészében, elesett állapota ellenére is annak tartjuk, aminek hitvallásaiban mondja magát. Miként Isten Akháb idejében is népének mondotta Izráelt, mi mostani helyzetében is anyánknak nevezzük az egyházat, és hozzá ragaszkodunk. Miénk az az ősatyák, a reformátorok, a hitvallások és hitvalló ösök. Ugy tanitunk, úgy hiszünk és úgy szeretnénk élni, mint ők.

Valljuk, hogy az egyháznak hivatása igazi betöltéséhez jelenlegi állapotából mind pásztoraiban, mind tagjaiban meg kell újulnia. A CE szövetség Istentől nyert hivatásának tekinti az egyház megújulásának szolgálatát. Krisztus missziói parancsát magára nézve kötelezőnek ismeri el, ezért első helyre teszi az evangélizáció szolgálatát. Mukálkodni kíván Krisztusért és egyházáért úgy, hogy a teljes Szentírás alapján állva minden egyházpolitikai és társadalompolitikai törekvéstől függetlenül bünösöket igyekszik megnyerni Krisztusnak a felekezetben; ha lehet: a felekezettel, ha kell: a felekezet nélkül vagy annak ellenére.

A szövetség mindenütt a helyi gyülekezet keretei között kíván elhelyezkedni. A CE szövetség nem Isten országa, nem is az egyház, nem akar új felekezetté sem lenni. Szövetségi jellegét a felekezetté vagy „gyülekezetté" vált más ébredési mozgalmaktól eltérően gondosan őrzi. A CE szövetség olyan missziói közösség, amelynek tagjai megmaradnak annak a helyi gyülekezetnek a tagjaiként, amelyhez egyházjogilag tartoznak. A szövetség a gyülekezet ébresztése érdekében minden olyan szolgálatra kész, amely CE szövetségi alapelveivel nem ellenkezik. Zárt jellegét és önkormányzatát Isten akarata szerint valónak látja, s ezért ehhez még abban az esetben is ragaszkodik, ha történetesen a szövetség vezetője és a gyülekezet lelkipásztora ugyanaz a személy volna. A CE szövetség általában csak olyan gyülekezetben vállal és végez rendszeresen munkát, ahol szövetség alakulásának nincs akadálya. Különben pedig hírdetni kívánja Krisztust mindenütt, ahova kapu nyittatik. Az egész világ a mi munkamezőnk.

8. *A CE szövetség viszonya más közösségekhez.*

Azokhoz, akik Jézust testben megjelent Krisztusnak vallják, és a Szentháromság egy örök Istennel igazi közösségben élnek, az igaz hit egysége füzi. Győzelmeiknek örül, szolgálataikért hálát ad, de megmarad saját szövetsége keretein belül. — Hamis tanítókkal és csoportjaikkal azonban közösséget nem vállal, velük szemben harcol az evangélium tiszta hitéért és a tévelygés útjára csábított lelkeket igyekszik megnyerni a tiszta tudománynak.

Más közösségből származókat csak abban az esetben veszünk át, ha előző közösségük vezetőjétől elbocsátó levelet hoznak. (Ezt az elvet CE csoportjaink egymáshoz való viszonyában is gyakoroljuk.)

9. *A CE szövetség viszonya az állami és társadalmi rendhez.*

Valljuk, hogy Isten országa nem e világból való, s hogy a jelenvaló világ a végső romlás felé halad. Vele szemben tehát nem lehet más magatartásunk, mint amit az Irás megszabott: imádkozni érte, hogy bölcs vezetői legyenek, és magadni a felsőbb hatalmasságoknak őket illető részüket. Politikai és társadalmi harcaiba nem avatkozunk bele, amint azt Urunk sem tette. Ellenben abban a körben és helyzetben, amelybe Isten állitott, a ránkbízott feladatoknak igyekszünk úgy megfelelni, mint akik nem a szemnek szolgálnak.

10. *Ki lehet CE szövetséges?*

Nemre, korra, fajra és felekezetre való tekintet nélkül minden olyan egyén, aki Krisztust Megváltójaként elfogadta, megváltott életét Neki szentelte, s a CE szövetséges tagsági fogadalmat magára nézve kötelezőnek elismerte, ha egyébként a felvételre jogosult szövetségi szerv

észrevételt nem tesz, s tagként a szövetség tagjai is elfogadják. Lelkészeket csak az országos központ illetékes felvenni. — Aki ezeknek a feltételeknek megfelel, azt valamely szövetség vezetője próbaszövetségesként nyilvántartja. CE szövetséges csak az lehet, aki valamely — rendszerint lakóhelyéhez legközelebb eső — szövetség tagként nyilvántart, s tagsági kötelezettségeinek eleget tesz. — A próbaszövetségesség ideje rendszerint egy év, indokolt esetben rövidebb idő is lehet, de fél évnél kevesebb idő esetén a felvételhez a Szövetség illetékes (körzeti) titkárának a beleegyezése is szükséges. A próbaszövetséges tagság senki esetében sem engedhető el. — Szövetségessé a próbatag a fogadalom letétele által lesz. Aki egy évi próbatagság után vallamilyen oknál fogva rendes taggá nem lehetett, próbaszövetséges tagságát újra kell kérnie. A szövetségbe senkit nem hívunk, aki jön, a Lélek belső inditásából kell jönnie.

11. *A CE szövetségi fogadalom.*

Valójában ez a CE szövetség hitvallása. A fogadalmat a szövetségbe lépéskor a szövetség vezetője az új szövetségestől külön veszi ki, a szövetség tagjai pedig havonta megújitják.

A fogadalom szövege a következő:

„Mivel a Megváltó engemet annyira szeretett, hogy a keresztfán meghalt érettem, én is szeretni akarom Őt, s iránta való hálából életemet Neki szentelem. Bízva az Ő erejében komolyan törekszem mindig azt cselekedni, ami Őnéki, az én Uramnak és Megváltómnak kedvére van. Igyekszem valódi keresztyén életet élni, főként abban a körben és helyzetben, amelybe Ő állított. Igéjét minden nap olvasom, minden nap imádkozom, az istentiszteleteket rendesen látogatom. Isten országának előmenetelén munkálkodom, mint a . . . . . szövetség tagja, a szövetséggel szemben vállalt kötelezettségemnek eleget teszek.

12. *A CE szövetség külső magatartása.*

Az új életben a valóságos megszentelődés szükségességét első helyre tesszük, s valljuk, hogy a C. E. szövetségest élete minden vonatkozásában Isten országának az Igében kijelentett rendje kötelezi. Isten Igéje alapján állítjuk, hogy megváltott életünknek külső magatartásunkban is meg kell nyilatkoznia. (Pl. társadalmi érintkezés, szórakozás, öltözködés, stb.) Tartozunk ezzel Megváltónknak és Urunknak, tartozunk szolgáltunknak, esetről esetre a hitben gyengéknek. Azok a külső kötelékek, amelyek e tekintetben törvényeskedésnek látszanak, a szövetségest lelki szabadságában nem gátolják, hanem Krisztushoz vezérelik, ha megtévelyedik lába. Szükségesnek látjuk, hogy a C. E. szövetségen belül élők és munkálkodók a szolgálat érdekében elvi és gyakorlati magatartásukban egységes álláspontra helyezkedjenek.

13. *Milyen anyagi áldozatokat kíván a CE szövetség tagjaitól?*

Mivel a C. E. szövetséges mind testestől, mind lelkestől Jézus tulajdona, hordoznia kell Isten országáért az anyagi felelősséget is. Ezt elsősorban a szövetségen belül gyakorolja. Jövedelmének mértéke szerint meghatározott és rendszeres hozzájárulást — lehetőleg tizedet — ajánl fel az országos és helyi munka terheinek hordozására. A helyi csoport

befolyt adományainak hovafordítására nézve a csoport szükségleteit figyelembe véve az országos választmány, az országos C. E. mozgalom költségvetéseire nézve pedig a közgyülés rendelkezik. Anyagi szolgálatot és adományt általában csak szövetségesektől kérünk és fogadunk el.

14. *A CE szövetség belső élete.*

A közösségi élet gyakorlására hetenként legalább egyszer zártkörü szövetségóra van, melyen a szövetségeseken kívül a próbaszövetségesek is jelen vannak. Vendégek szövetségi órán, rendkívüli esetektől eltekintve, részt nem vehetnek. A szövetségi óra mindig bibliatanulmányozó alkalom. — A szövetségesek havonta szövetségmegújítóórára jönnek össze, melyet a szövetség vezetője végez. Ez alkalommal a szövetség minden tagja a szövetséges fogadalom elmondása által újítja meg szövetségét. Ez a szövetség legfontosabb összejövetele. Ekkor van az új tagok felvétele, fegyelmi ügyek bejelentése és a szövetség életét érintő kérdések megbeszélése. Távolmaradását mindenki csak rajta kívül álló okkal igazolhatja, de ebben az esetben is szövetségmegújításának kifejezéseképpen a szövetségmegújítóórára igét küld.

A szövetség tagja aláveti magát a szövetségi fegyelemnek. A közösségi összejöveteleket rendesen látogatja. A szövetséget lelki otthonának tekinti, a többi tagokat pedig testvéreinek, és minden töle telhetőt megtesz, hogy a szövetség minél inkább a Szentlélek áldott eszközévé legyen. Az Ige alapján vállalja az egymás terhe hordozását minden vonatkozásban. Bár minden szövetséges saját felekezete hitvallásának alapján áll, Krisztusban mégis egyek vagyunk, s ezért a szövetségen belül felekezeti kérdést nem ismer. Befelé, ha kell, szeretettel kritikát gyakorol, a kívülállókkal szemben azonban mindig közössége mellé áll. Más evangéliumi közösség összejövetelein csak különös indokoltság esetén és alkalmilag vesz részt. Élethivatásán túl szolgálatot a szövetég munkaterületein kívül csak akkor végez, ha szolgálata a C. E. szövetségi elvekkel nem ütközik, és szolgálatára ugyanakkor a C. E. szövetség igényt nem tart.

15. *Hogyan alakulhat meg CE szövetség?*

Helyi csoport megalakulásához legalább négy tag szükséges. A megalakulást mindig az országos központtól kell kérni. Azt, hogy megvannak-e a szövetségi alakulás feltételei (4 tag és alkalmas vezető), az országos központ állapítja meg. Ahol ez adva van, ott az országos szövetség megbízottja megalakítja a próbaszövetséget ill. szövetséget. A szövetség vezetőjét mindig az országos választmány jelöli ki.

16. *Hogyan szűnik meg a szövetségi tagság?*

Mindenekelőtt valljuk, hogy a fegyelem szigorú és következetes gyakorlására a C. E. szövetséget az Ige kötelezi. Ehhez a szövetség minden tagjának joga van az Úr Jézus által megjelölt módon még a közösség vezetőjével szemben is, elsősorban azonban a szövetség vezetőjének a joga és kötelessége a fegyelem gyakorlása.

Ha a C. E. szövetséges szövetségmegújítását háromszor egymásután el nem fogadható indokkal elmulasztja, a szövetségből önként kilépettnek tekintendő. Ha az Igével és a szövetség elveivel ellenkező magatartást tanusít, a figyelmeztetést alázattal fel nem veszi, akkor az illetékes szövetségi szerv fegyelem alá vonja. A fegyelmezés módját a Máté 18 : 15—17 szabja meg. A fegyelmezés fokai: a szolgálattól való

felmentés, a tagság felfüggesztése, kizárás. A fegyelmet az illetékes szerv mindig az egész szövetség nevében gyakorolja, tehát a fegyelmezés tekintetében a fegyelmezettel szemben az egész szövetségnek egységes magatartást kell tanusítania.

17. *A visszavétel módja.*

A visszavétel feltétele az őszinte megbánás és a szövetségtől való bocsánatkérés még abban az esetben is, ha a szövetséges önként lépett ki vagy tekintetett kilépettnek. A bűnét megbánó bűnöst vissza kell fogadni, de ugyanolyan feltételek mellett, mintha sohasem lett volna szövetséges.

18. *A CE szövetség szervezete.*

A tényleges jogi helyzetnek megfelelően C. E. szövetség, mint szervezet, az egész ország területén csak egy van. Minden csoport ennek az egynek a tagja. A csoportok azonban közösségi életüket az adott helyi viszonyok között az Ige szellemében önállóan élik, szem előtt tartva az országos szövetség alapelveit és célkitüzéseit.

A magyar C. E. mozgalmat jogi személyként a Belügyminisztérium által engedélyezett, alapszabállyal bíró Bethánia Egylet foglalja egybe. Minden C. E. szövetséges a Bethánia Egyletnek és a közgyülésnek tagja.

A C. E. szövetség munkáját országos viszonylatban az országos választmány és a tisztikar intézi. A tisztikar tagjai: elnök, alelnök, pénztáros, főtitkár és titkárok. A magyar C. E. szövetség ügyvezetője a főtitkár. Mind az országos választmányt, mind pedig a tisztikart a közgyülés választja a szövetség tagjai közül.

19. *Milyen eszközöket használ fel a CE szövetség az evangélium terjesztésére?*

Evangélizációkat végez, évente országos körzeti konferenciákat, bibliai tanfolyamokat rendez, evangélizációs telepet (Alcsút, Lelkiszolgálat Háza) és bibliaiskolát tart fenn. Hordozza a pogánymisszió iránti felelősséget. Evangéliumi sajtószolgálatot és énekmissziót folytat.

20. *Mi a magyar szövetség központja?*

„Bethánia Egylet", Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. Itt van a C. E. kiadványok, evangéliumi röpiratok, missziói tájékoztatások kiadóhivatala, a C. E. szövetség nyomdája. Testvéri szívvel nyujt felvilágositást minden evangéliumi, missziói és lelki kérdésben.

Evangéliumi magatartás.

„A Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat."
(Filippi 1 : 27.)

A hívő ember igen sokszor elfelejti, hogy állandóan figyelik. Még pedig azzal a kérdéssel figyelik, hogy hol van hát az a sokat hirdetett új élet, a mássá született megváltozott élet? Azzal a kérdéssel figyelik, hogy valóban kiábrázolódik-e az életében, a munkájában, a pihenésében az élő Krisztus, aki ről bizonyságot tesz! Azzal a kérdéssel figyelik, hogy vajjon mennyivel különb a hívő ember a hitetlennél!

Kényszerítsen rá most az Isten, hogy őszintén és alaposan végigtekints életed minden vonatkozásán, s végigvizsgáld, vajjon valóban látszik-e rajtad az Úr újjáteremtő ereje?

Először is: mondd, hívő ember, milyen a családi életed? Többet jelentesz-e hozzádtartozóid számára, mint azelőtt? Te, aki azelőtt a családi vitáknak, veszekedéseknek egyik okozója voltál, most a békesség szószólója vagy-e? Aki azelőtt nem törődtél különösebben gyermekeid jövőjével, most mit teszel azért, hogy ők is megtalálják az üdvösséget? Aki azelőtt tiszteletlenséggel és szófogadatlansággal keserítetted szüleidet, most engedelmességeddel örömükre vagy-e? És más vonatkozásban is: családod tagjai meglátják-e az új életet? Vajjon nem vagy-e most is olyan rendetlen, mint azelőtt? Vajjon meglátszik-e a szekrényedben, az íróasztalodon, a konyhádban, hogy Jézust mindenüttjelenvalónak érzed? Nem kell-e a lakásodba betérőnek megbotránkoznia lomposságodon, a szerteszét hagyott dolgokon? Meglátszik-e a tisztaságérzeteden az új élet? Vagy most is olyan piszkosan, olyan szennyes ruhában, tisztátlanul jársz-kelsz, mint régen?

És amikor megjelensz kint az utcán, a vonaton vagy bárhol másutt, ahol idegenek vesznek körül, megérzik-e a magatartásodon, hogy más vagy? Mondd, a ruhád szabása, a cipőd alakja, a hajad felrakása magánhordja-e a belső alázatosság bélyegét? Az Úrhoz egyedül méltó komoly puritánság vagy a világ felfogásához való teljes hozzásimulás nyilvánul-e meg ezekben? S amikor beszédre nyílik ajkad, nem távoznak-e mellőlled embertársaid egy bőbeszédű, feleslegesen lotyogó, pletykáktól eltelt, üres valaki képével? Vajjon nem merülsz-e el lépten-nyomon hívő ember létedre felesleges, értelmetlen politizálgatásokban, olyan dolgok ítélgetésében, vitatásában, amelyekhez Isten gyermekének semmi köze? Vajjon nem úgy ítélgetsz-e a távollevő harmadik felett, mint akármelyik, szeretetre még nem jutott világi? Vajjon nem származnak-e tőled is izléstelen tréfák, goromba viccek, illetlen szavak? Vajjon nem hangzanak-e ajkadon sértő gúnyolódások?

S meglátszik-e az új életed a lelki dolgokkal kapcsolatos közösségi alkalmakon? Rendszeresen látogatod-e azokat, pontosan érsz-e oda az istentiszteletre, a bibliaórára, vagy tiszteletlenül zavarod a többiek áhítatát? Ott valóban a lelkiek kötik-e le a figyelmedet, vagy inkább ezernyi egyéb, s csak szomszédodat zavarod megjegyzéseiddel? Úgy vagy-e felöltözve, úgy mozogsz-e, mint aki különösen is érzi az Isten jelenlétét itt?

Számtalan sok területre, mozzanatra hívhatná még fel az Úr figyelmünket. De akinek van füle a hallásra, e kevés kérdésből is hallja és megérti, hogy miről van szó. Aki komolyan veszi az Úr üzeneteit, az nem fogja ezeket a dolgokat lényegtelen, kicsinyes valamiknek tekinteni. Aki komolyan veszi az Istentől reáhelyezett felelősséget, az most folytathatja tovább magában a hétköznapi élet számtalan mozzanatának a lelkiszolgálat szempontjából való megvizsgálását. — Ha ezt véghezvitted, talán rá fogsz jönni arra, hogy bizony sokszor egyáltalán nem viseled magad a Krisztus evangéliumához méltóan. Rá fogsz jönni arra, hogy tele vagy még a régi élet sok útálatos salakjával. Rá fogsz jönni arra, hogy munkáddal, családi életeddel, emberek közt való forgolódásoddal bizony újra és újra botránkoztatod a még sötétségben járókat, újra és újra kétségbevonatod a Krisztus vérének újjáteremtő erejét.

Óh, ha azt szeretnéd, hogy a rádbízott feladatokat Isten jótetszésére, megelégedésére oldd meg, ha azt szeretnéd, hogy ne ízetlen, féligérett terméseket hozzon lelkiszolgálatod, akkor terjedjen ki ezentúl jobban, sokkal jobban a figyelmed a szolgálatnak erre a csendes, nagyon nehéz, sok áldozatot kívánó részére is. És próbálj mindinkább úgy élni, mint aki valóban érzi azt, hogy Krisztus mellette van! Dolgozz úgy, hogy magadon érezd közben az Úr tekintetét, forgolódj a családodban, az emberek közt úgy, hogy Jézus is ott ül vagy ott jár melletted! Igen, hassa át az életedet mindinkább az ő személyes jelenlétének tudata!

Vagyis összefoglalva mindezt: viseld magadat a Krisztus evangéliumához méltóan!

EVANGÉLIZÁCIÓK!

A most következő missziói munkaévben eddig 42 helyen vállaltunk evangélizációs szolgálatot. Akik imádságos felelősségérzettel hordozzák a magyar ébredés szolgálatát, azok számára tájékoztatásul közöljük ezeket a helyeket, zárójelben a szolgálatot végző nevével.

Alcsút (Erdélyi János).
Alsógöd (Jeney László).
Anarcs (Borbély Béla).
Debrecen—Szabadság-telep (Borbély Béla).
Döge (Borbély Béla).
Dunapataj (Szikszai Béni).
Edelény (Gáthy Ferenc).
Felsőgöd (Fekete Péter).
Hajdúböszörmény (Szikszai Béni).
Hejőpapi (Kutasi Béla).
Kisgyőr (Borbély Béla).
Kistokaj (Szabó Dániel).
Kőbánya (Kis Antal Jenő).
Makó (Erdélyi János).
Mátészalka (Sréter Ferenc).
Mezőtúr—Belváros (Szabó Dániel).
Miskolc (Sréter Ferenc).
Nagylak (Erdélyi János).
Nyírmada (Kis Antal Jenő).
Nyírmeggyes (Erdélyi János).
Nyírmihálydi (Kutasi Béla).
Nyírgyulaj (Borbély Béla).
Őr (Jeney László).
Parasznya (Szabó Dániel).
Pétfürdő (Gáthy Ferenc).
Pestszentlőrinc (Kálmán Sándor).
Porcsalma (Jeney László).
Sátoraljaújhely (Szabó Mihály).
Sárospatak (Szikszai Béni).
Szamosszeg (Borbély Béla).
Szeged (Szikszai Béni).
Szendrőlád (Czakó Jenő).
Szentes (Kálmán Sándor).
Szigetszentmiklós (Bütösi János).
Szirma (Kutasi Béla).
Szirák (Sréter Ferenc).
Sződliget (?).
Tiszakeszi (Gáthy Ferenc).
Tiszacsege (Kálmán Sándor).
Tuzsér (Kiss Antal Jenő).
Ujpest (Bütösi János).
Vásárosnamény (Kutasi Béla).

MINDENT LEHET, DE ...

Egy fiatal leány, aki fehér ruhába volt öltözve, megállt a szénbánya bejárata előtt s azt kérdezte egy öreg bányásztól, hogy bemehet-e a bányába fehér ruhájában?

— Miért ne?! — válaszolt az öreg. — Semmi akadálya nincs annak, hogy fehér ruhában menjen le, de hogy fehér ruhában jöjjön vissza, — azt nem igen hiszem ...

Hálaünnep

Ez évi áhitatos könyvünkben láthatod, hogy okt. 26-a hálaünnepnek van feltüntetve. Tudod-e, mi ez? Ezen a napon testvéreink számot vetnek mindazokkal a kegyelmi javakkal, amelyeket az Úr az elmult gazdasági esztendőben adott, és mindazok, akiknek szívébe Isten megadta azt a kegyelmi ajándékot, hogy a tized szolgálatában benne legyenek, azok ezen a napon a még ki nem adott tizedüket anyagi javaikból is felajánlják az Úrnak.

Tartsák meg szövetségeseink mindenütt a hálanapot. Ne csupán az anyagiakért, hanem elsősorban a lelki haszonért. Falusi és városi közösségeinkben élők egyaránt nézzenek alaposan körül, és lássák meg, mi az, amit felhozhatnak az Úrnak. A hálanap anyagi javai az evangélium szolgálatára mennek. Drága kiváltság az, hogy az Úr munkájára adhatunk. Kitüntetés az Isten részéről. Csak abban az esetben lépjetek be az örvendezők sorába, ha tudjátok, hogy jobb adni, mint venni! Csak ha először a szíveteket teszitek le az oltárra, akkor lesz kedves anyagi áldozatotok is, és tapasztaljátok meg ezeken keresztül Isten kegyelmét.

Nem kérünk tőled, nem pumpolni akarunk, csak fáj, ha a kegyelemből adatott időt nem használjuk ki. Hol vannak a nagy elhatározások, amikor az egész életet és mindenünket fel tudjuk tenni az evangélium szolgálatára? Miért mindig csak maradékot, roncsot, felesleget adunk az Úrnak? Izráel a legjavát adta mindennek! S vajjon nem válunk-e mi méltatlanná az Úr további ajándékaira, ha kíméljük magunkat és szűkmarkúak maradunk?

A megtartott hálaünnepekről értesítéseket küldjetek a körzeti titkároknak.

A kereszt theológiája.

(Részlet a készülő biblia-iskola dogmatikai anyagából.)

A theológia crucis, vagyis a kereszt theológiája a megváltás művéről szól. Erről mondja Pál, hogy minden igazi bizonyságtételnek a lényege, s ő sem akar semmi egyébről tudni, csak erről. (I. Kor. 2 : 1-2.) Isten teremtő akaratának is ez az oka, tartalma és célja. (Kol. 2 : 9, 1 : 15, Péld. 8 : 23—25, Róma 1 : 20.) Jézus Krisztusért, az ő Fiáért teremtette Isten a világot, hogy dicsőítse ezzel az Egyszülöttet. Ha Jézus Krisztus nem volna föld és ember, állat, növény és ásvány sem kellene. Nem volna mennyország és angyalok, pokol és ördög sem. Isten azért teremtett eget és földet, hogy Jézus Krisztust megdicsőítse benne (Kol. 1 : 11.).

Akármint is boncoljuk a kereszt titkát, mégis csak Isten csodálatos titka marad az, amit teljességgel csak odafönt fogunk megérteni. Egyet azonban világosan látunk erre vonatkozólag is: Isten legmélyebb, legnagyobb és legcsodálatosabb titka ez. Örök időktől fogva megvolt. (I. Péter 1 : 18—20, Jel. 13 : 8, II. Tim. 1 : 9, Ap. csel. 2 : 23, 4 : 27—28). De el volt rejtve, míg Jézus testet nem öltött. (Ef. 3 : 9.) Ez a titok közös titka a Szentháromságnak, s éppen ezért csak a Fiú jelenthette ki a Lélek által az Atya akaratából! (Zsid. 2 : 10, Kol. 2 : 2.)

Ami Istenben a legnagyobb, azt Isten önmagán ábrázolta ki. Szeretete dicsőségének szolgálatát u. i., a szolgálat áldozatának nagy volta miatt egy teremtmény sem vállalhatta. Isen királyi széke körül 24 vén foglal helyet, ezek dicsőítik Isten tisztességét és erejét. A királyi szék előtt négy lelkes lény Isten szentségét magasztalja. Isten dicsőségét magasztalják a szeráfok és kérubok, mennyei seregek és teremtettségek is mind-mind egy-egy színben. Az Isten szeretetének szolgálatát azonban egyik sem végzi.

Mert minden szolgálat áldozatot követel. Éppen abban van az engedelmesség, hogy a teremtett lények mind testüket, mind lelküket Istennek szánják és Néki szolgálnak. Különböző azonban a szolgálat áldozata. Isten *szeretete* dicsőségének a szolgálata pedig különösen nagy áldozatot kíván. Isten szeretete dicsőségének a kiábrázalására a bűnös ember megváltását, vagyis az ezzel járó áldozatot kellett vállalni. Semmi mást nem fogadott el Isten ezért cserébe, csak azt, hogy valaki a teremtett lények közül áldozza fel szentségének dicsőségét, azaz jusson ugyanolyan állapotba, mint a vétkező ember addig, amíg a győzelmet ki nem vívja. (Zsid. 10 : 6, Ez. 16 : 4—5, Zsolt. 49 : 8—9.) Ezt vállalta önként a Fiú: Isten Fia. Jézus Krisztus magára vette mindazt a nyomorúságot, szenvedést, kínt, átkot, ami a bűnnel és a bűnért jár. Nem kényszerből vette magára, hanem önként és jókedvéből, kizárólag az Atya akarata iránt való engedelmességből. (Zsid. 10 : 7, János 10 : 17—18.)

Ha nem vállalta volna értünk a Fiú ezt az áldozatot, mi akkor is az ő tulajdona volnánk, mert mindaz, ami az Atyáé, az övé is. Ez az értelme az elsőszülöttségi jognak. Jézus Krisztus Úr felettünk, akár akarjuk, akár nem. — De Jézus Krisztus ezen felül meg is vásárolt minket magának tulajdon vérével, hogy mi így Őbenne és Őáltala bizalmas rokoni viszonyba kerüljünk Istennel, s szeretet által legyünk hozzákötve. Ezért mi, ha keresztjében hiszünk, nemcsak szolgai viszonyban vagyunk Istennel, hanem baráti, sőt a Jézus vére által testvéri kapcsolatban. (Ef. 5 : 28—32.) Ez bennünket arra kötelez, hogy mi is mindenre hajlandók legyünk azért, aki életét sem sajnálta, hogy ezt a kapcsolatot megszerezze nekünk... Igy tölti be az ember Isten dicsőségének a szolgálatát: *kegyelme* magasztalását...

Moody, az evangélizátorok atyja.*

Tipikus képviselője a fáradhatatlanul férfias, félelmet nem ismerő, győzelmesen előretörő, alkotó evangéliumi keresztyénségnek. Vezérlő jelszava ez volt: dolgozni, alkotni Krisztusért. A szolgálat jutalma szerinte: több szolgálat.

1837-ben született Northfieldben (Massauchusetts-állam Észak-Amerikában). Édesapja egyszerű farmer volt, aki kilenc gyermekével hamarosan özvegyen hagyta itt feleségét. Igy aztán elképzelhető, hogy Moodynak a szegénység volt a nevelő iskolája. Gyakran előfordult, hogy a Moody gyerekek az iskolában melegedtek fel, mert otthon nem volt tüzelő. Felnőtt férfi korában is felejthetetlen emlékei közé tartozott az a nap, amikor egyik nagybátyja egy szekér tüzelőfával állt meg az udvarukon. Ilyen körülmények között tette Isten keménnyé a nehézségekkel szemben, de puhaszívűvé a nyomorúságban vergődők iránt.

Igen életre való, eleven gyermek volt. Egy alkalommal pl. egyik vizsgáján Shakespeare részletet kellett neki szavalnia. A hatás kedvéért egy koporsót is tettek elé a dobogóra. Ő előre belecsempészett egy nagy fekete kandurt, aztán alkalmas időben a rémüldöző közönség közé ugrasztotta. — Azért nem volt vásott, gonosz, sőt vonzó humorérzéke és pompás praktikus hajlama volt már gyermekkorában is. Ezt a jellemvonását Isten később csodálatosan építette be a maga terveibe. Istenfélő édesanyjával templomba járt, majd később vasárnapi iskolába. 17 éves koráig otthon dolgozott, és a szomszédos farmokra járt napszámra. Ekkor Bostonba került egyik nagybátyjának a cipőüzletébe. Nagyszerű üzleti érzékével csakhamar Chicagóba jutott, és igen gazdag üzletemberré lett.

Vasárnapi iskolai tanítóját használta fel Isten megtérésénél. Egyik alkalommal Isten Lelkének unszolására felkereste őt a cipőüzletben. A hátul lévő raktárban dolgozott éppen egyedül. Beszélgetés után mind a ketten térdre borultak és Moody odaadta szívét Jézusnak.

Túláradó öröm töltötte be szívét. Ő maga azt mondja, hogy addig soha nem törődött azzal, hogy a madarak énekelnek, ekkor és ettől kezdve úgy látta, hogy a nap reá ragyog, a madarak egyedül őt vidámítják énekükkel.

Hogyan lett az egyszerű, tanulatlan árva gyermekből, az ügyes amerikai üzletemberből a legnagyobb evangélizátor? Ő maga azt feleli erre a kérdésre, hogy életének három pirosbetűs napja volt. Egyik megtérése napja, a második az, amelyen elkezdett bizonyságot tenni Krisz-

---

* *(Konferenciai előadásra készült ez az életrajz, s a következő forrásmunkákra épült fel: Bilkei Pap István: A belmisszió hősei. Bp. 1912. Kovács József: Isten dolgozik... Bp. 1938., és ismeretlen szerzőtől: Leben und Wirken am Dwight L. Moody.)*

tusról, a harmadik pedig az, amikor mások megmentéséért és üdvösségéért teljes idejével és erejével kezdett munkálkodni.

Bizonyságtevő szolgálatát azzal kezdte, hogy kibérelt a templomban egy padot, és telehívogatta emberekkel. Megszólította őket az utcán, utánok ment a kocsmákba, magánlakásokba. Rátette a kezét az emberek vállára, s ezt mondta: Jöjjön velem egy jó helyre! Némelyik csak akkor vette észre, hogy hová csalta el ez az ismeretlen idegen, amikor már lenyomta őt a templomi padra s felbúgott előtte az orgona. Hamarosan már négy padot bérelt. — Másik szolgálata a vasárnapiiskolai munka volt. Jelentkezett tanítónak, azonban elutasították, mert 16 tanító volt és ehhez mindössze csak 12 gyerek. Ő azonban nem esett kétségbe, szerzett magának gyerekeket. Első alkalommal 18 válogatott utcagyerekkel vonult be. Volt köztük utcaseprő, ujságárus, cipőtisztító. A tanítványok sereg egyre nőtt. Kedves egyénisége vonzotta a gyerekeket. Nemsokára Chicago egyik elhanyagolt utcanegyedében hatalmas csarnokot bérelt, mert tanítványainak száma elérte az ezret, sőt ezerötszázat. Ezt a piszkos csarnokot saját magának kellett minden vasárnap kitakarítania, mert hétköznap mindenféle más célokat szolgált. Minden alkalommal vidámság és szeretet töltötte be a levegőt, és énekelt a mezítlábasok, tisztátalanok, rikkancsok gyülekezete úgy, mint egyetlen más gyülekezet sem Chicagóban. Amikor Lincoln Ábrahámot elnökké választották, komoly érdeklődéssel látogatta meg Moody híres vasárnapi iskoláját. — Csakhamar a szülőket is vonzotta az evangélium és Moody egyénisége. Moody minden alkalomra felkért egy-egy lelkészt, vagy egyetemi hallgatót. Néha ő is prédikált, de szolgálatát hiányosnak, fogyatékosnak látta.

A harmadik pirosbetűs napja, akkor volt, amikor otthagyta fényes állását, és a véres amerikai polgárháborúban szolgálni kezdett a „Moody fiúkkal" együtt. Nagy buzgalommal munkálta a vallásos iratok kiadását és a katonák közötti terjesztését. Kedves szolgálata volt ez, a katonák kártyáit ezekre cserélte be, és több szobát betöltő kártya tömeget vont ki a forgalomból. Nagy igyekezettel merészkedett be a fogolytáborokba és hirdette a szabadulást a megkötözötteknek. Igen áldott szolgálatot végzett a beteg katonák között is. Vitte az első és utolsó segélyt. Előfordult, hogy három nap és három éjjel egyfolytában hívták egyik katonától a másikhoz, hogy „segítsen meghalni". Tudta, olyan esetekről van szó, hogy vagy rögtön elfogadják a kegyelmet, vagy soha. Ebben a szolgálatban nevelte őt Isten rámenős, eredményre dolgozó szolgává.

Azok az emberek, akik az ő szolgálata nyomán felébredtek, külön gyülekezetbe tömörültek, lelkészt választottak, Moody pedig diakonusuk lett. A templom csakhamar sokoldalú belmissziói munka színhelyévé vált. A vasárnapi iskolások és az ifjúság közösségekbe való tömörítése különösen szívügye volt. Ő volt a kezdeményezője, szervezője és leghatalmasabb agitáló szónoka az ifjúság „nemzeti egyesüléseinek". Ezeken a gyüléseken igen sokat gyüjtött egyesületi székházak, bibliaiskolák, fiú és leánynevelőintézetek építésére. Azt az élettemperamentumot, amelyik már gyermekkorától kezdve kiütközött benne, itt különösen hasznosíthatta. Egyik gyülésen azt a kijelentést tette, hogy 75.000 dollárra volna szüksége egy egyesületi székház építésére. Mindenki fogát szívta álmélkodva. Rövid időn belül azonban a kereskedőknek egy nagy ebédjén összejött az összeg egyharmad része. Ekkor New-Yorkba sietett egy gazdag kereskedőhöz. Ez azonban kereken visszautasította, mondván, hogy menjen olyanokhoz, akik soha nem adtak semmit sem. Akkor Moody egy történetet mondott el, amelyet Lincoln Ábrahámtól hallott: ha jó tejet kíván, akkor ne egy kiszáradt tehénhez menjen, hanem olyanhoz, amelyet rendszeresen fejnek. Ezen a gazdag ember mosolyogni kezdett és 5000 dollárt adományozott. Hat hét alatt együtt volt a 75000 dollár!

1870-ben találkozott Sankey Irával. Ettől kezdve együtt szolgáltak. Sankey ugyanolyan áldással énekelte az evangéliumot, mint amilyennel prédikálta Moody. Ezek közül az énekek közül való a 4, 13, 151, 156 167, 200, 208, 280, 218. számú halleluja ének is. Ezeket a Sankey által irt énekeket kinyomatták és az evangélizációkon árusították, a jövedelmét pedig építkezésekre használták. Moody lendületes evangélizáló munkája ezzel a találkozással kezdődött. Kilométerekben mérve Wesley szolgált legtöbbet, az úttörés nehéz szolgálata és öröme Whitefield-é volt, de hallgatója Moodynak volt legtöbb. Százmillióra becsülik azoknak a számát, akikhez Moody 40 évi szolgálata nyomán eljutott az evangélium.

Első angliai látogatása nyomán nyert látomást az igehirdetés végtelen lehetőségeiről. Spurgeon és Müller György életén kívül különösen Moohouse volt rá döntő hatással. Hét estén keresztül hallotta beszélni János 3 : 16-ról, az Isten végtelen és csodálatos szeretetéről. Ettől kezdve Moody soha sem tudott könnyek nélkül beszélni az Isten csodálatos szeretetéről és az elveszett emberről. Nagyon szerette az embert, odaszerette őket Istenhez.

Ilyen előkészület után indította el Isten az egyháztörténelem legáldottabb és legnagyszerűbb evangélizációs hadjárataira. Nem lehet leírni a három nagybritanniai és az amerikai evangélizációs út történetét és áldását, csupán utalni lehet ennek a diadalmas lelki hadjáratak a méreteire és eredményeire. Álmélkodva látjuk az evangélizáció óriási színhelyeit és állandó zsúfoltságát. 10—20—30 ezres tömeg hallgatta napjában átlag háromszor és hónapokon keresztül egyfolytában. A külön e célra készült épületkolosszusok is szűknek bizonyultak. Mindez pedig akkor, amikor idejét multnak tekintették a Krisztusba vetett hitet, mert a darvinizmust, materializmust és modernizmust látták az élet egyetlen helyes magyarázatának. *(Folytatása következik.)*

Legyen átkozott!...

Ez van megírva: *„Aki nem szerei az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott!"* (I. Kor. 16 : 22.) Hosszú időn át azt gondoltam, hogy ez az ige csak a világ fiaira vonatkozik. Ők vannak Isten haragja, átka alatt, mert megvetik a Dicsőség Urát, nem szeretik a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Egy csendesórámban azonban megdöbbentő elevenséggel tárult elém rám vonatkozó igazsága. Mint villámlás, úgy cikázott át lelkemen a vád: „Hányszor váltál átkozottá, mert vétettél a nagy parancs ellen és nem szerettél engem teljes szívedből és lelkedből! Hányszor mentél el a kereszt mellett közönyös szívvel, mintha nem is érted hullott volna ki rajta a vérem, mintha nem is érted hasadt volna meg rajta a szívem! Hányszor kellett üzennem néked, hogy az első szeretetet elhagytad!" De mikor az ítélet vihara végigvonult lelkemen, annál ragyogóbban sütött ki feletem Isten szerelmének csodálatos napja.

Aki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Igen, amilyen mértékben meghül bennem az Úr iránti szeretet, olyan mértékben vonom ki magamat az áldásözönből és válok átkozottá, leszek átok önmagam és a mások számára.

Isten népe arra hívatott el, hogy áldást örököljön (Pét. 3 : 9.), de engedetlenség által (mely kétséget kizáróan nem szeretetből fakad) átkot örököl, átkozottá válik. Izráel népe diadalmasan nyomul előre. Jerikó kőfalai úgy omlottak le előtte, mintha papírból lettek volna. Egyszer azonban megtorpant, megfutott a kis ai sereg elől. A szégyenteljes futás okát így olvassuk Isten Igéjében: „Vétkezett Izráel és által hágták szövetségemet is, amelyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen nekem szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is és edényeik közé is dugdostak. Ezért nem bírtak megállani Izráel fiai az ő ellenségeik előtt. Hátat fordítottak ellenségeiknek, mert *átkozottakká lettek."* (Józsué 7 : 11—12.) Isten választott népe átkozottá lett, mert valakinek a szíve kihült Istenével szemben. Már nem volt előtte szent a parancsa. Már nem töltötte be szívét szentséges lénye. Szemei nem a felhő és tűzoszlopban megjelenő Úron függtek, hanem bűnös kívánsággal tapadtak babiloni köntösre, aranyvesszőre, hogy a következő pillanatban keze utána nyuljon, s áldás helyett átkot vonjon magára és az Úr népére.

Igen, én leszek átkozottá, sőt átokká valahányszor meghül bennem a szeretet az én Urammal szemben. Valahányszor nem a kereszt áll életem középpontjában s szemem nem rajta függ szent vágyakozással, olthatatlan szerelemmel. Valahányszor életem nem a Neki való engedelmesség, hanem a saját vágyaim vagy a világ kívánsága útján halad. Ezen az uton nem lehetek áldott, mert áldás csak a vele való közösségből fakad. Ezért kér Ő, hogy maradjatok énbennem, maradjatok meg

az én szeretetemben. Benne maradni pedig csak szeretet által lehet. (János 15 : 9.)

Aki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! — olvasom újra meg újra a megdöbbentő igét és csodálatos módon a szívem átforrósodik; két karom önkéntelenül kinyúlik, mintha át akarná ölelni azt, akinek szíve értem szakadt meg az átokfán. Míg szemem könnyfátyol borítja, ajkam önkéntelenül susogja: Szeretlek Uram, én üdvösségem! Már nem rémít az Ige, nem fenyeget az átok, Isten szerelme átölel, fogva tart, betölti egész lényem. Áldássá válik számomra minden. Betegség, magány, gyalázat. Minden, minden. Mert igaz az Igének a másik oldala is: Áldott, ezerszer áldott, aki szereti a mi Urunkat a Jézus Krisztust!

FELHIVÁS KÖRLEVELÜNK ÜGYÉBEN!

Mindezidáig nem tettük szóvá, mert az is kérdéses volt, teljesíteni tudjuk-e ígéretünket, hogy 160 oldalnyi körlevelet juttatunk el olvasóink kezébe. Most azonban, hogy a 128-ik oldalt is kinyomathattuk, szeretettel kérjük körlevelünk rendelőit, hogy *a mellékelt csekklapon feltüntetett összeget küldjék be* tartozásuk rendezésére! A 160 oldal ára 10.— Ft, s a megjelölt összeg ehhez igazodik. Mivel azonban sokan nem a megindulástól kezdve kapják körleveleinket, hanem csak később rendelték meg és meglehet, hogy a nyilvántartásban ez nincs feltüntetve, ezért előfordulhat, hogy a megjelölt összeg nem egyezik a valóságos tartozással. Ha valaki ilyesmit venne észre, írja meg a Központnak, hogy a kérdést rendezhessük! Hadd kérjünk mindenkit arra is, hogy csak a feltüntetett összeget küldje be s a jövő évre ne fizessen még elő, hogy a kezelést januártól kezdve tisztán vezethessük. Aki azonban felelősséget érez a betű szolgálata iránt, előjegyzőket ez év végéig is gyüjthet, amennyit akar, s ezek az év végéig még megjelenő 32 oldalas körlevélre 2.— forintot küldjenek be.

nemcsak a kifelé való bizonyságtétel legbiztosabb és legerősebb lehetőségét dobja el magától az ilyen közösség, hanem befelé is minden bizonnyal megerőtlenedik és alkalmatlanná lesz az Isten országa eredményes szolgálatára.

*

NE VÁRJUK, hanem adjuk ezt a szeretetet. A Krisztusban igazán beoltott életből a testvéri szeretet úgy fakad, mint a hitetlen szívből nem mondom, hogy a gyűlölet, de a szeretetlenség. Nagyon áll, hogy nem adhatok mást, csak mi lényegem. A hívő vágya: szeretnék szeretni, a hitetlené: szeretném, ha szeretnének. Kétségtelen, hogy az „emberi" szívben elevenen él a vágy, hogy szeressék. De gondoljuk csak el, mi lesz abban a közösségben, ahol mindenki „csak" vár, de nem ad szeretetet.

Igen sokszor jelentkezik itt egy másik furcsaság, hogy ne mondjuk: pogányság. Elég gyakori jelenség ugyanis, amikor a „hívő" testvér így okoskodik: meg van írva, hogy egymást szeressétek, tehát ő szeretni tartozik engem — akkor is, ha én szeretetelnül viselkedem vele szemben. Amikor én arra építek, hogy ő tartozik engem elhordozni, tehát egész bátran lehetek vele szemben esetleg figyelmetlen, nyers, sőt goromba is. Akad, aki szinte jótékonyságot vél gyakorolni testvérével szemben ilyen magatartásával, mintha bizony az élet nem hozna magától erre éppen elég alkalmat.

Nem kellene ezeknek így lenni, hanem lesni, keresni az alkalmat arra, hogy a másikkal szemben hogy mutathatnánk meg szeretetünket. Engedjünk csak inkább utat a szeretetből fakadó figyelmességnek, leleményességnek! Ha nekem jóleshek ezek a kedvességek, nyilván a másikat sem idegenítik el tőlem, sőt talán így lesz igaz, hogy: mely minket egyesít, szent a kapocs nagyon. És ez a kapocs sohasem árt. Még emlékezhetünk rá, hogy milyen jó volt, vagy keserűen gondolunk rá, hogy milyen jó lett volna az elmult keserves időkben? ...

*

HOGYAN? — marad még hátra a kérdés. De jó, hogy a mi Urunk soha nem ad oyan utasítást, amelyhez nem adná meg a félreérthetetlen és eredményrevezető útmutatását. Ebben a nagy kérdésben így hangzik az Ő eligazítása: amint én... Nem több és nem kevesebb. Istenien szent, katonásan rövid és férfiasan komoly. Ezt kár bő magyarázattal elkenegenti. Nem is lehet, mert a szeretet erős, mint a halál; kemény, mint a sír. Ritkán kíván életet; gyakrabban csak apró szolgálatot, kedves figyelmességet, hordozó türelmet vagy szelíd alázatosságot...

Nem mondja Jézus, hogy dobjuk el a jelvényt, meg a tagsági jegyet, meg a többit, de mindenek fölé állítja: arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok...

Megjelent

az

UTITÁRS

1948. ÉVRE

Tartalmaz az esztendő minden napjára egy-egy rövid bibliai elmélkedést és hozzáillő, az életből vett példát. Jó segítség a Bibliát naponként olvasóknak, valamint családi és egyéb közösségi áhítatokhoz.

*

A csinos kiállású, finom biblianyomó papírra nyomott „Utitárs" ára darabonként 10.— Ft, 10 drb vétele esetén 20% engedmény. A portót és csomagolást külön felszámítjuk.

*

Tekintettel arra, hogy csak korlátozott példányszámban jelent meg, ajánlatos minél előbb beszerezni a

BETHÁNIA-KÖNYVKERESKEDÉSBEN:
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.
Telefon: 136—835. — Csekksz.: 33.499.

Felelős kiadó: Bütösi János.
42947 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9. Tel.: 136—835.
(Felelős vezető: Horváth János.)

Nagy Ernő -
Nagy Ernő

TÉLI *üzenet . . .*

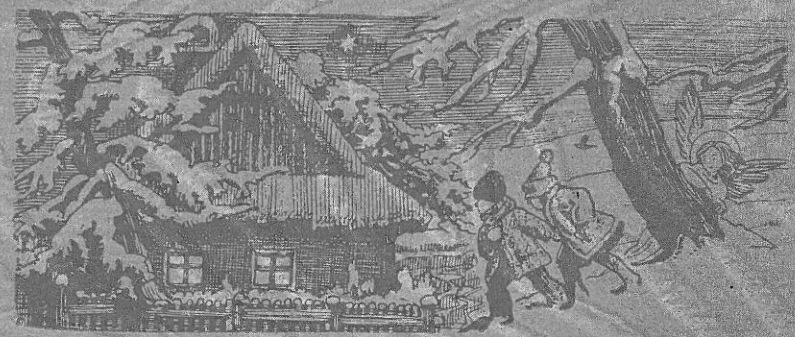

A BETHÁNIA-EGYLET KÖRLEVELE

1947. OKTÓBER — NOVEMBER — DECEMBER HÓ

ÁRA 2 FORINT

Nem hiábavaló...

Nincsen elszomorítóbb látvány, mint amikor valaki a munkájára néz, vagy a letünt időket szemléli és akkor arra a megállapításra kell jutnia, hogy nem ért semmit. Hiábavaló volt az erő, az idő, az anyagi áldozat. Milyen lelkesedést és életkedvet elvevő az ilyen megállapítás. Ilyen nyilatkozatok vannak körülöttünk és sajnos bennünk is... Mennyire nagy tehát az Isten ígérete, hogy „a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban". Van tehát munka, amely nem hiábavaló még akkor sem, ha minden látszat azt mutatja, hogy elvesztett idő volt az egész. Ennek pedig egyetlen feltétele az, hogy „az Úrban".

Enélkül a feltétel nélkül lehetetlen jó dolgot várni. Ahol ez az ígéret áll, ott az Úr dolgáról van szó. (I. Kor. 15 : 58.) Szabad tehát ezt a forgolódást ezen a mérlegen leméri. Mennyi kísértés van bennünk, hogy ne így végezzük a munkát, hanem emberi mérlegeléssel. Itt értem meg, hogyan vígasztalódhatott meg az apostol, mikor ezt a szörnyű valót kellett leírnia: „Elfordultak tőlem az ázsiabeliek mind." (II. Tim. 1 : 15.)

Mégsem volt hiábavaló az éjtszakázás, a gyötrelem, a könyörgés, az értük való böjtölés, mert a Szentlélek áldott vezetése alatt a kereszt Ura iránt való nagy szeretetből történt. Ahol a Jézus iránti szeretetből s a lélek benső kényszeréből indulnak a szívek, ott nincs semmi hiba. Az első nagy bibliai gyülekezetek közül—ahol pedig az apostolok is az első pünkösdi erővel szolgáltak — némelyek hamarosan megszüntek. Vagy gondoljunk a későbbi időkre. Misszionáriusok munkájuk kezdetén azonnal a pogány világ áldozataivá lettek, pedig nagy ígéretek előtt állottak, évekig tanulták a nyelveket, vagy sajátitot-

ták el az orvosi tudományt és egyik-másik néhány nap vagy hét mulva mártirja lett az evangélium szolgálatának. Hiábavaló volt életük? — Nem! Mert Jézusért történt.

Előttünk az alcsúti táborunk felépítése, a pesti székházunk korszerűsítése, vidéki missziói állomások létesítése, munkások beállítása. Érdemes hozzáfogni? Félelem belül és aggodalom kívül. Tegyük fel, ha csak egyszer lehetne a felépült barakokban összejönni, érdemes-e ilyen hatalmas terhet felvenni? Érdekében mindent megmozgatni? — De felteszem tovább a kérdést: Szabad-e nekünk koldus-szövetségeseknek álmodnunk modern székházról? 1912-ben már egy olyan székházért imádkozott az első nemzedék, melynek gyönyörű szállodája, 2000 személyt befogadó terme van. Bár ne aludt volna el a vágyuk, hanem nyugtalanította volna álmukat és lett volna tüske bennük is. Érdemes volna-e megcsinálnunk akkor is, ha csak egy évig használhatnánk?

Nem hiábavaló missziói állomásokat felállítani olyan helyen, ahol talán majd fel kell számolnunk a további munkát? Nem maradunk szégyenben?

A felelet ez: érdemes! Még ha a legreménytelenebb helyzetet képzelem is el, akkor is. Amíg ugyanis épül a barak, épül a pesti ház, amíg munkásaink kelnek útra, átadni magukat a szegény apostoli szolgálatra, amíg missziói telepeink alakulnak, amíg fillérek, aranyak, földek, állások, emberi elgondolások, életek, világi jövő tétetnek le az oltárra és égnek el a szolgálatban: a Szentlélek alyan pünkösdjét éri meg e nemzedék, amiért már érdemes. A döntő, hogy Jézusért. Jézus iránt való szeretetből legyen. Az Úr dolgában az Úrért ...

Míg járom a falvakat, utazom vonaton, vitatkozásokra hívnak fel, vagy Bibliámat olvasgatom, mindjobban erőteljesebben visszhangzik bennem, hogy: nem hiábavaló. Magunkért, emberi dicsőségünkért, nagyságunkért, hírünkért nem volna érdemes, de Érte igen, Jézusért, a Kereszt győzelméért igen. Még pedig nem valami beteges rajongással, hanem a Néki átadott szív teljes józanságával.

Ebben az esztendőben annyit láthattunk az Úr tetteiből, mint a többi összes esztendőkben együttvéve nem. Az Úr pedig tovább akar vinni. Nem hiábavaló a kereszt, a Lélek munkája, a könyörgés, a halálba adott megtért életek. Tudjuk, kinek hiszünk! Tudjuk, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban.

Az exstásis értelme.

Az exstásis szó magyarul önkívületi állapotot jelent. S mivel ezek a jelenségek mindig alkalmasak voltak arra, hogy megzavarják a hívő emberek lelkét s manapság is ismét felütötték a fejüket, szükségesnek látjuk, hogy az elkövetkezendőkbe nagy vonásokban vázoljuk az exstásis jelentését, értelmét, értékelését.

Az exstásis megléte azt bizonyítja, hogy az ember több és más mint aminek a hétköznapi értelemben látszik, mert van olyan képessége, amelylyel lét ösmélységéig nyulik vissza. Az exstásisban az ember a normális, megszokott létből egy másik, a rendkívüli, érzék feletti, titokzatos létszférába kerül. Ebből a titokzatos életszférából mint valami magaslatról a dolgok összefüggését és jelentését egészen másként látja, mint a normális állapotban. Lát titkokat, sőt bizonyos körülmények között csodákat is vihet véghez, vagyis a természeti törvények szerint megmagyarázhatatlan dolgokat.

De az ember az exstásisban is megőrzi a maga mivoltát, tehát kötve marad erkölcsi állapotához. Isten gyermekei például az exstásisban is pneumatikus vonalon maradnak, viszont aki természetes állapotában az ösztöneinek a rabja és a testnek szolgál, abban az exstásisban még korlátlanabbul felszabadul a testnek minden nyomorúsága.

A tudomány az utóbbi évtizedekben sokat foglalkozott az emberi lélek „sublimáris" erőivel, az exstatikus állapot alaptényezőivel. Népszerűen „az öntudatalatti világ" gyüjtőnévvel foglalják össze ezeket a jelenségeket. A tapasztalati tudomány ennek a titokzatos világnak az átkutatásában sok fontos eredményt tud felmutatni, de alapjában véve az exstatikus jelenségeket megmagyarázni nem tudja. Ezek a dolgok ma is azok közé tartoznak, melyek az „ég és föld között", a „fátyol" mögött vannak és ezekről a hívő embernek világosabb ismeretei vannak, mint az iskolás bölcseség tudósainak.

A biblia és a történelem tanúsága szerint az exstásisnak öt formája van: 1. a lángész exstásisa, 2. a hisztérikusok exstásisa, 3. a vallásos exstásis, 4. a pneumatikus exstásis, 5. a démoni vagy spiritiszta exstásis. Vegyük sorra röviden ezeket!

1. A lángész exstásisa. A filozófiában nem ismeretlen dolog az exstásis. A klasszikus ókorban egész iskolákat alapítottak erre. Händel, a „Messiás" c. oratórium szerzője pedig ezt mondja: „Amikor a nagy halleluját szereztem, hogy testben voltam-e vagy testen kívül, nem tudom." Fra Angelico da Fiesole csodálatos képéről Michel Angeló így nyilatkozott: „a Mária arcán lévő földöntúli kifejezést csak exstásisban festhette meg földi festő." Palesztrina, a középkor nagy muzsikusa vallomása szerint angyalok után jegyezte le kórusait. Költők, feltalálók szintén azt vallják, hogy legnagyszerűbb alkotásaik az exstásisban születtek meg.

2. A hisztéria fiziológiai, beteges exstásis. Az emberi szervezet defektusaiból, hiányos, kóros, elfajult élettani működéseiből származik. Vannak akik ezeket a jelenségeket földöntúli glóriával veszik körül és esetleg egy-egy kapzsi ember a szegény, szánalomraméltó áldozatokat üzleti pénzforrássá teszi. Pedig nem más ez, mint az ember megzavart idegrendszerének nyomorúsága. Az utolsó idegközpontok ugyanis az emberi szervezet kóros állapotában sokkal könnyebben átveszik a magasabb ideggócok szerepét s ezzel az egész lelkiélet már exstatikus síkra terelődik. Így áll elő a hipnózis, az autoszuggesztió, a magnetizmus, stb. esete. Az alsó idegközpontok az exstatikus állapotban olyan képességeket nyernek, melyekkel érzékszerveink a normális állapotban nem rendelkeznek. A delejes állapotban lévő exstatikus pontosan látja előre a bajt, ami rövidesen bekövetkezik, de azt elhárítani nem tudja. A hipnózisban a kettős látás valóságos jós képességgé fejlődhet, ami egyformán adhat a multra és jövőre magyarázatot.

3. A vallásos exstásis. Gondoljunk itt a miszticizmusra. Keletindia csodálatos földje melegágya az ilyen vallásos exstátisnak. A fakírok exstásisban nyert képességeiről hihetetlen dolgokat beszélnek el a miszsziói tudósítások. Sokszor ez a sötét exstatikus miszticizmus a legesztelenebb izzó fanatizmussá lesz, ami az élet minden alaptörvényét semmibe véve gázol keresztül az emberiségen. — A vallásos exstásis tartományába tartoznak a görögországi ókori jósdák. Itt ugyan a csalás keverve volt a valósággal, de Phytia tekintélye nem lett volna akkora és a táltosoknak, mágusoknak és varázslóknak a hatalma nem terjedt volna olyan messzire, ha az exstásisban nyert rendkívüli erők és képességek reális alapot nem adtak volna a mágusok és táltosok működéseinek. Mindazok a vallások, melyek a tömegszuggesszióra vannak utalva, az exstásisból élnek. Mert az exstatikus érzékfeletti hatások a tömegszuggesztió szempontjából sokkal többet érnek minden természetes emberi ráhatásnál. A remeték, a szerzetesek is félrevonulva a világtól, mesterségesen lefojtották az érzéki, természetes ösztönöket az aszkézis mindenféle neme által. Figyelmüket, lelki világukat egyetlen tárgyra koncentrálták s mindez idegéletüket exstatikus állapotba hozta. Ebben az állapotban jelek és csodák történtek általuk. Kegyességüknek, rendkívüli képességeiknek híre messze hatott.* A vallásos exstásis világa azonban a föld köréhez tartozik és csak árnyéka az igazinak. (Kolossé 2 : 17.) Pál ezzel az emberi kitermeléssel szembeállítja a mennyei erőkben gyökerező hitéletet, amelyben Isten kegyelmi ereje és nem az exstásisban túlfeszített idegélet játéka jelentkezik.

4. A pneumatikus (Istentől adott) exstátis. Van ilyen is. A biblia futólagos áttekintése is bizonyítja. A prófétai látások és jelenések, nyilatkozatok és kijelentések tömegeit nyerték „lélekben": azaz pneumatikus exstásisban Isten emberei. Ézsaiás, Ezékiel, Dániel stb. prófétai látásai bizonyítják, hogy a próféták előtt tényleg feltárult a menny. Az újszövetségben szintén találkozunk elragadtatásokkal. Pál maga mondja el egy nagy tömeg előtt, hogy amikor megtérése után visszatért Jeruzsálembe, hogyan nyert exstásisban megbízatást pogányok közti misszióra. Ismerjük a II. Kor. 12 : 3—4. verseit, amely szerint az apostol elragadtatott a harmadik égig és hallott csodálatos beszédeket. Péter extásisban nyerte azt a látást, hogy a Krisztushívő pogányok nem tisztátalanok Isten előtt. János pedig Pátmos szigetén „lélekben" vette az anyaszentegyház küzdelmére és győzelmére vonatkozó látomásait. Az őskeresztyén gyülekezetben is gazdag és fejlett exstatikus élet volt. Nemcsak az apostoli gyülekezetekben, hanem a későbbi időkben is voltak lelkek, akik jövőbe láttak, nyelveken szóltak, megjelentették az emberek titkait, és Isten akaratát látásokban kijelentették (Iräneus). De már elejétől fogva nagy józansággal és elővigyázattal tekintették ezeket a dolgokat Isten emberei. Sem vakon nem hittek minden látásnak, sem nem vetették el egyszerűen. Már az első időkben kiderült, hogy *nem minden elragadtatás és exstatikus nyilatkozat van a Szentlélektől.* Észrevették, hogy a pneumatikus exstásisba belekeverednek nagyon könnyen emberi, sőt sátáni látások és hatások is. Éppen ezért a próféciákat és prófétákat meg kell vizsgálni, hogy Istentől vannak-e. Pál magatartása mutatja, hogyan kell az exstásist elbírálni. Pál nem nem vetette meg a pneumatikus exstásist, de útját mégsem ez határozta meg (pl. a tírusi jóslat, Csel. 21 : 4). A Krisztussal való élő közösség, az öntudatos és nem exstatikus viszony a Szentlélektől vezetett, öntudatos értelem: ez az, ami az apostol szerint felette áll még a pneumatikus exstásisnak is. És ez az újszövetségi pecsétje az Isten által jóváhagyott keresztyén magatartásnak. A pneumatikus ember több, mint a pneumatikus exstásis. Péter, aki „mámor" nélkül bizonyságot tett a Lélek erejével, nagyobb dolgot cselekedett, mint akik az exstásisban idegen nyelven beszéltek.

5. A démoni exstásis. Ezt csak megemlítjük, noha meg vagyunk győződve róla, hogy a legtöbb exstásis — a pneumatikus kivételével —

---

* A katolikus szentek legnagyobb része exstatikus volt. Kolostorok mélyén a „csodás elragadtatásokban", mikor a misztikus imádatban elmélyedt kegyesek előtt a titkok ajtaja megnyílt, a vallásos exstásis jelentkezik.

kapcsolatban van a démoni világgal. A démoni exstásist manapság egyszerűen spiritizmusnak mondják. Az exstásisnak az a területe ez, ahol a sátán világosság angyalának ruhájába öltözve, a csodaszomjas, a rendkívüli után rohanó embereket a legfantasztikusabb és leggyalázatosabb módon megcsalja és a sötétbe vezeti.

Történelem bizonysága szerint amikor az Istentől megszentelt őrállók ébersége helyt nem állott és gátat nem vetett, az exstásis szabályszerűen mindig a démoni sötétségbe vitte az embereket. Ez nagy óvatosságra int bennünket és arra tanít, hogy maradjunk mindig a józan, újszövetségi vonalon az exstatikus jelenségek megítélésében.

Ez az álláspontunk a ma elterjedt bibliai nyelveken szólást illetőleg is. Ezek e tekintetben meg nem maradnak a józan igei alapon.*

Több istenfélelmet!

„Félelemmel és rettegéssel vigyétek végbez a ti idvességteket." (Fil. 2 : 12.)

Ha valaki megkérdezné tőlem, mire van legnagyobb szükségem, azt felelném: több istenfélelemre. S ha azt kérdeznék, mire lenne közösségeinknek legnagyobb szüksége, erre is azt felelném: több istenfélelemre. Pál is ennek fontosságát látva írta: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez idvességteket" és Péter is ezért írta: „Félelemmel töltsétek a ti jövevénységtek idejét" (Péter I : 17). Sőt, már a távol multban a zsoltáríró is erre int: „Szolgáljátok az Urat félelemmel és örüljetek reszketéssel" (Zsolt. 2 : 11).

Nem az ítélettől, a kárhozattól való félelemről van itt szó, hiszen János apostol szerint Isten gyermekei életében nincs helye az ilyen félelemnek (I. Ján. 4 : 18), nem is arról a rettegésről, amelyik Istennel szemben eltölti az ördögöket (Jakab 2 : 19), hanem arról a szent félelemről, amelyik betölti az ember szívét, mikor közel lép hozzá Isten. Ez a félelem töltötte el Jákobot, mikor álmában megjelent neki Isten és ő felriadva így kiáltott: „ Mily rettenetes ez a hely, az Úr van e helyen és én nem tudtam". Ez a szent félelem sujtotta a földre a prófétákat, mikor Isten hatalma és szentsége fényében megjelent előttük, hogy közölje velük üzenetét. Gondoljunk Illésre, mikor ott áll bátran, félelem nélkül nézve az elemek pusztítását, de mikor a fergeteg zaja elül és egy halk és szelíd szó hangzik, ez a kemény ember megrendülve, remegve hull a földre, mert ebben a halk és szelíd szóban megismeri Isten hangját. Ez a szent félelem töltötte el Pétert is, mikor a csodálatos halfogás után Jézus lábaihoz hull és így kiált fel: „Távozzál el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!" Ez a félelem töltötte el a mi szívünket is, mikor megtérésünk idején megéreztük a hatalmas és szent Isten jelenlétét és rádöbbentünk a magunk nyomorult, bűnös voltára.

Az istenfélő ember két dolgot sohasem tud elfeledni: azt, hogy az Isten szent és hatalmas, én pedig bűnös és nyomorult vagyok.

Arra van szükségünk, hogy az istenfélelemnek az az érzése, amelyik betöltött megtérésünk idején és azóta is mikor közel lép hozzánk egy-egy esetben Isten, állandó legyen az életünkben. Éljen elevenen bennünk a szent Isten jelenlétének tudata és álljon mindig szemeink előtt a magunk nyomorúsága és kicsinysége.

Vizsgáljuk meg életünket, vajjon mennyi abban az istenfélelem! Mikor imádkozva megállunk Isten előtt, betölt-e bennünket a magunk semmiségének az a tudata, amelyik ott élt Ábrahám szívében, mikor Sodomáért könyörögve így szólt: „Immár merészkedtem szólni az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok." Ő nem tartotta olyan magától értetődőnek, hogy szólhat Istenhez. Ne feledjük el, ha nem a szegénység szava szólal meg belőlünk, mikor Isten előtt állunk, nem számíthatunk imameghallgatásra, mert csak a szegények kiáltását hallgatja meg az Úr (Zsolt. 10 : 7.) Haraggal és gyűlölettel telt szívvel nem állhatunk Isten elé.

És mikor nem mi szólunk Istenhez, hanem az Ő szavát hallgatjuk, mikor kezünkbe vesszük az Írást, ott él-e szívünkben annak tudata, hogy szent és komoly alkalom az, mikor Isten szól hozzánk. A próféta által így szól Isten: „Erre tekintek én, aki beszédemet rettegi." Ott él-e ez a szent rettegés bennünk a Biblia olvasásakor?

És mikor nem mi hallgatjuk az Igét, hanem megyünk másoknak hirdetni azt, átérezzük-e ennek az alkalomnak szent és

* 1. A prófétálás több, mint a nyelveken szólás (I. Kor. 14 : 1, 5). 2. Ha van nyelveken szóló, kettő, legfeljebb három engedtessék szóhoz, ezek is egymás után, egy pedig magyarázza meg (I. Kor. 14 : 27). 3. Ha nincs, aki magyarázza, hallgasson (I. Kor. 14 : 28). 4. Az asszonyok ebből zárassanak ki (I. Kor. 14 : 34). 5. Ha nem így van, joggal mondják az idegenek, hogy őrjöngtek (I. Kor. 14 : 23); ott a démoni világ könnyen hatalmat nyer az exstatikusok érzelmi világa felett és ami lélekben kezdődött, testben fejeződik be. Az ébredési mozgalmak története errenézve megdöbbentő eseteket mutat. Ahol pedig a „nyelveken szólást" az idvességre jutás és a Lélek megnyerése feltételévé vagy legalább is magasabbrendű keresztyén élet ismérvévé teszik, ott érzéki tajtékot túróvá, visszataszító testi transzállapottá aljasul.

komoly voltát. Pál ezt írja I. Kor. 2 : 6-ban: „És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg közöttetek.“ Régebben sokszor csodálkoztam ezen a versen. Miért félt Pál, aki már olyan sok áldott tapasztalatra tett szert a multban lelkiszolgálatai közben. Hiszen neki már nagy „rutinja“ lehetett az ige hirdetésében és a lelkiszolgálatban. Azután megértettem, hogy Pál éppen ettől a rutintól félt. Attól, hogy elragadhatja az emberi buzgósága és akkor nem az Isten ereje, hanem saját bölcsesége lesz az alap, melyre a korinthusiak hite felépül. Routsalainen Pál, a finnek „Parasztprófétája“ mondotta: „Az Úr üzenete olyan szó, amely fájdalommal születik meg az emberben és györelemmel szólal meg ajkán.“

Nézzük azután a mindennapi életünket, mennyi abban az istenfélelem. Mennyire vesszük komolyan hivatásunkat, hivatali, műhelyi, vagy háztartási munkáinkat? Az ördögnek sikerült a hívők széles körében elterjeszeni azt a tévhitet, hogy Istent szolgálni igazán csak a közösségben lehet. A közösségi alkalmak szent és komoly órák, melyeket Isten jelenlétében és félelmében kell töltenünk, de már a szürke, mindennapi munkánkban, ezekben az úgynevezett „másodrendű“ munkákban, nincs szükség olyan nagy istenfélelemre. Mert ugyan mennyivel lesz szebb a szoba, amelyet istenfélelemmel söpörnek, annál, amelyiket a nélkül söprik? Így azután sikerült az ördögnek elérni azt, hogy életünk egy nagy részét nem töltjük Isten jelenlétében.

Az istenfélő ember Istennel jár szüntelen, Isten jelenlétében él állandóan, mint Énokh, akiről azt olvassuk, nem halt meg, hanem Isten magához vette, hogy szemtől-szembe láthassa azt az Istent, akinek jelenvalósága addig is betöltötte és áldottá tette élelét.

Azért: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idveségteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jókedvéből.“ Több istenfélelemre van szükségünk, hogy Isten gazdagságában, erejében, teljességében részesülhessünk. Boldog az, aki félelemmel tölti jövevénysége idejét, mert az ilyenekben gyönyörködik az Úr! (Zsolt. 147:11.)

Pécelen a szövetség tagjai előadták énekkari számok kíséretében Jerikó ostroma c. színdarabot. Ez alkalommal a gyülekezeti ház zsúfolásig megtelt és bizonyára sokan mély lelki hatásoktól érintve távoztak el megértvén, hogy csak a vörösfonalú házban van megtartatás. A vasárnapi iskolásokkal a gyülekezet szegény gyermekeinek karácsonyi segélyezésére szintén előadásra készülnek.

Lesz-e ébredés?

A Bethánia Egylet ez évi szövetséges konferenciája az ébredés, a gyümölcstermés jegyében folyt le. A reggeli bibliaköri megbeszélések tárgyát Esdrás könyve képezte, ennek kapcsán az ébredés kérdése.

Az igetanulmányozás során nyilvánvalóvá vált, hogy Isten a világtörténelmi eseményeket maga formálja és mindent a megváltott nép szempontjából cselekszik. Maga az ébredés is Isten munkája, aki ott és akkor támaszt ébredést, amint az öröktől fogva való isteni terveiben megvan. Mindazáltal az ébredésnek a hívők között kell támadnia. Amig a hívő nép fel nem ébredt, nem kívánhat ébredést másoktól. Az Úrnak először az ő népével kell elkészülnie, hogy munkáját a pogányok között tovább végezhesse.

Ami az ébredés rendjét illeti, mindenek előtt az oltárnak kell megépülnie, vagyis a keresztnek kell erősen, maradandóan középpontba jutni. Az ébredés ereje a keresztről szóló beszéd és az ébredés továbbterjesztésére csak ott van reménység, ahol az evangélium tisztán és hamisítatlanul hírdettetik. Csak miután a bűnért való áldozati oltár megépíttetett, lehet beszélni a hálaadásról és akkor következik el a templomépítés ideje. Templom, közösség nélkül viszont nincs maradandó eredmény. A fogságból kijött nép miután erős fundamentumra helyezte az áldozati oltárt, kell hogy hozzáfogjon a templomépítéshez. Isten Lelke természetéből folyik, hogy szervezetet alkot.

A templomépítésben csak a fogságból kijöttek vehetnek részt. Voltak és lehetnek az ígéret földjén mások, akik így szólnak, hogy amiképpen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük és neki áldozunk Esárhaddontól fogva egészen idáig. Akikről azonban tudjuk, hogy tisztelték az Urat és szolgáltak az ő bálványaiknak is mind e mai napig. (II. Kir. 17 : 41.) azokkal szemben a fogságból kijötteknek nem lehet más magatartásuk, minthogy így szóljanak: „nem veletek kell nékünk házat építeni a mi Istenünknek“. Az ébredésnek elsősorban azok lesznek ellenségeivé, akik fél szívvel Istent, fél szívvel pedig a bálványaikat szolgálják. Mindig veszedelmesebbek mint a nyilt ellenségek. Arra is készek, hogy a ravaszság eszközeivel erőszakos gátat vessenek az ébredésnek.

Az ébredés legfőbb akadálya azonban mégis bennünk, restségünkben, tunyaságunkban, megszenteletlen életünkben van. A fogságból kijött nép abbahagyta a templomépítést, mert közben meghalt Czirus, holott ha kihasználták volna az időt a templom megépülhetett volna Czirus idejében. Majd ezt követőleg pedig összekeveredtek házasságkötésük révén a pogányokkal és ez az összekeveredés lett akadályává annak, hogy a megkezdődött ébredés egészségesen tovább terjedhessen.

Az ébredés népe azonban enged az igének. Amikor Esdrás bűntudatra ébredt, a nép szemei előtt is nyilvánvalóvá válik Istennel szembeni enge-

detlensége és kész alávetni magát a fegyelemnek, amit megmutat néki Isten azt nemcsak elhatározza, hanem 2 hónap alatt végre is hajtja. Következik ebből az is, hogy az ébredés népe életében is mindig újabb bünbeismerésnek, mindig újabb ébredésnek kell jönnie ha azt nem akarjuk, hogy így szóljon az ébredés népéről majd az Irás: „Nyugodtan élt Moáb gyermekségétől fogva és pihent az ő seprejében és edényből-edénybe nem öntötték és fogságra sem ment, ezért maradt meg az íze rajta és nem változott el az ő szaga." (Jer. 48 : 11.)

A konferencia második fele a szőllőtőke és a szőllővessző közössége jegyében folyt le. Sokak elé megdöbbentő példaként álltak oda az elszáradt vesszők, megszégyenülve láttuk másokkal való közösségünk fogyatékosságait, elibénk tárta Isten lelke a legnagyobb szeretetet, majd pedig a megtört kenyérben és a kiontott borban a szemeinkkel láttuk, kezeinkkel illettük, kóstoltuk Istennek irántunk való nagy szeretetét, hogy újabb odaszánásra és odaszentelésre készen induljon útrà a 450 főnyi sereg.

A záróösszejövetelen ismételten elhangzott a kérdés: lesz-e ébredés? Dunántulon, Borsodban, Duna mentén, és minden szívből reménykedő vágyakozással hangzott a válasz: lesz!

Tudjuk, hogy ébredés van és tudjuk, hogy az ébredés munkáját tovább viszi közöttünk a Szentlélek Isten. Minél inkább kész a mi szívünk az odaszánásra, annál dicsőségesebben tetszik meg közöttünk Jézus Krisztus keresztje és a templom ékessége.

Ahogy az evangélizátor látta . . .

Alcsút: Alig van az országban hely, ahol olyan sokszor, olyan sokak által és oly régen hirdettetne az evangélium, mint Alcsúton és mégis megdöbbentő a közömbösség a szívekben. Az evangélizáció végén önkéntelenül jutott eszünkbe Urunk szava, mikor Kapernaumnak és Korazinnak mondja, hogy: jaj nékik, mert ha ezek a dolgok Tírusban és Sidonban történtek volna, úgy azok megtértek volna. Kemény szívvel hallgatták az igét az alcsútiak. Volt ugyan megtérés, de egy sem falubeli. Imádkozzunk értük.

Budapest-Kőbánya: A nemrégen alakult próbaszövetség nagy vágyakozással és igyekezettel készítette elő az evangélizációt. Noha ez év tavaszán volt már ott evangélizáció, mégis elég nagy érdeklődés mutatkozott az ige iránt és sokan olyanok, akik a tavaszi evangélizáción megmozdultak, még további indításokat nyertek az Úr Jézus követésére nézve. Az evangélizáció folytatásaként minden héten egyszer rendes evangélizáció van a gyülekezetben, amelyre a közösség tagjai hívogatnak, hogy az elindultak további erősítést nyerjenek, esetleg a tétovázók teljes döntésre jussanak. Kőbányán nagyon egészségesen kapcsolódik bele a szövetségi munka az egyházi szervezetbe, miután mindkét részről megvan a készség az együttmunkálkodásra.

Debrecen: A kistemplom padjai egészen megteltek, ahol estéről-estére hangzott a megtérésre hívó szó. A debreceni szövetség tagjai kivették részüket az előkészítésből, de igen hasznos áldásokat nyertek ők maguk is az utóösszejöveteleken. Sajnos, a záróösszejövetelt megzavarta valami idegen lélek. Tanulság ez arra, hogy záróösszejövetelek alkalmával nagyon határozott szintet kell felállítani és kemény kézzel belenyúlni az összejövetel szellemébe olyan helyütt, ahol az ördög akarja a „te vagy az Isten Fia" kiáltással megzavarni a közösséget. Ilyenkor nincs más hátra, mint erősen megfenyegetni őket, hogy Jézust ki ne jelentsék. Márk 3 : 11—12. Akik az evangélizáción felébredtek, Debrecenben is hamar megtalálják közösségüket, mert a debreceni szövetség erőteljes élete nyilván egészséges vonzóerőt gyakorol rájuk.

Döge: Kisvárda mellett van ez a kétezernél több lakosú, jómódú falu. Gyönyörű templomában először kevesen érdeklődtek az evangélium iránt, de azután felmelegedtek a szívek. Kedvesek voltak a csoportösszejövetelek. Minden délben két csoportban gyermek evangélizációt is tartottunk. Az ének itt nagy hatást ért el. Az ördög elhitette sokakkal, hogy a Bethánia nem ébredési irány, hanem új egyházi szervezkedés. Mindenütt ez jött elő, különösen a presbiteri, hosszú összejövetelen. Bár sokan nem hagyták meggyőzni magukat, mások mégis meglátták, hogy embereket szeretnénk téríteni és nincs más célunk. Isten világossá tette az egyház vezetői előtt is és az előtt a nagy csoport előtt is, amelyik a záró összejövetelre eljött, hogy nincs más élet, mint a Krisztusnak teljesen kiszolgáltatott szív. Az Úrnak sok népe van ebben a faluban. Az Ő közelségét legjobban az bizonyította, hogy könnyen és örömmel ment a szolgálat.

Edelény: Sok ima előzte meg az edelényi közösségben az evangélizációt. Sok vágyódással várták a környékbeli szövetségesek is. Estéről estére növekedett a hallgatók száma, bár az edelényiek nagymértékben bezárták szívük ajtaját s a fiatalok inkább csak a hét vége felé jártak el az evangélizációra. Isten Lelke titokban végbement munkája egy-egy lélek felszabadulásában nyilvánult s azokban a bizonyságtételekben, melyek a már régebben közösségbe tartozók megújulásáról szóltak. Bizonyos megkötöttség volt érezhető az evangélizáció alatt, mintha Isten gyermekei nem törtek volna igazán össze, hogy megújulásuk által mások is megszabaduláshoz jutottak volna.

Felsőgöd: E pestkörnyéki gyülekezet kedves kis templomában az első két napon a gyülekezet lélekszámához mérten meglepő nagy számmal vettek részt az evangélizáción. A következő napokon úgy látszik az ige keménysége kissé megriasztotta a megtéréstől rettegő szíveket, később azonban újra előjöttek, hogy a végén aztán a részvételhez arányítva meglepő nagy számmal juttassák kifejezésre azon vágyukat, hogy követni akarják az Urat. A gyülekezet lelkésze felismerve az utómunka és a lelki gondozás szükségességét, hetenként tart a vágyakozók számára további evangélizációs alkalmakat, melyben más élő hitű emberek szolgálatát is igénybe veszi, így jó reménységgel van arra, hogy a felébredtekből hamarosan kialakul a hívők közössége, az ébredezők pedig további indításokat nyernek a lelkiszolgálat által.

Kecskeméten gyülekezeti evangélizáció volt november 9—16-ig. Naponta reggeli istentisztelet, imaóra, ifjúsági órák, az evangélizáció, utóösszejövetel és este ifjúsági evangélizáció töltötte ki a napi programmot. Egyre növekedett az érdeklődés. A vasárnapi evangélizációra egészen megtelt a templom. A záróösszejövetelen várakozáson felüli számban hangzottak el bizonyságtételek. A dolgozó ifjak számára, akik az evangélizáción munkájuk miatt nem vehettek részt, esténként külön evan-

gélizáció volt s ezt az ifjúsági evangélizációt vasárnap körzeti konferencia zárta be. Sokan tettek bizonyságot arról, hogy új életet nyertek Krisztusban és többen arról, hogy megújultak. A CE szövetség tagjai heti evangélizáló bibliaórát kezdtek.

Kisgyőr: Az ébredés levegője fujdogált. Elszomorító volt az első napok látogatatlansága, pedig Isten megáldotta a személyes beszélgetéseket. Sok szívben az érdeklődést nem csupán az egyházon kívül való közösségi munka indította meg, hanem azt megelőzőleg is valami lelki éhség mutatkozik a szívekben. A község lakói nehéz megélhetési viszonyok között élnek. Kibontakozást kerestek a szívek. Az Úr nagy kegyelme, hogy ez most már az egyházon belül is lehetséges. Különösen a záró vasárnapon bontakozott ki Krisztus mentő szerelme. Sokan jelét adták, hogy szerenék követni Őt. Áldott volt az evangélizáció utáni beszélgetés szállásunkon, ahol estéről-estére egy kis csapattal kerestük az Ige tanítását. Imádkozzunk a bükki ébredésért!

Kunszentmiklós: Az ördög itt már jóval az evangélizáció előtt munkába lépett. Nem csoda — hisz' sok veszteni valója volt. Fantasztikus és változatos módon próbálta a jó dolgot meghiúsítani. Egész héten kilátástalan volt a helyzet. Sokat hitetlenkedtünk. A végén váratlanul sokan jöttek el a bizonyságtevő összejövetelre. Komoly reménységeink vannak, hogy Isten megengedi, hogy Kunszentmiklóson missziói és ébredési központ épülhet, melynek jótékony hatása lesz a Duna-Tisza közi vidék ébredésére.

Körösszegapáti Bihar megye 2.000 lelket számláló községe. A faluban 1.100 ref. lélek van, a többi görög keleti, elmagyarosodott román, kiknek szép templomuk van, de nincs papjuk a háború óta. Alig egy kilométerre a községtől félelmetesen dübörögve tör elő a föld gyomrából kihasználatlanul e világ drága kincse, a földgáz, amelynek meggyujtott kékes lángja figyelmeztet: vigyázzatok! A több ezer holdas mozgásban lévő terület repedezett felületén azonban mégis szánt az eke, nő a vetés, az aratás reménységével verejtékeznek munkás életek.

Az evangélizációra készültek. Nemcsak a templomban, hanem a gyülekezet 4-5 bibliakörében is, imádságos lélekkel. Észre lehetett venni, hogy az élet valósággal az evangélizáció jegyében folyt le már jóval előbb. Szivügy, idvesség kérdése volt ez a dolog a lelkipásztor lelkében. Meglátszott ez abból is, hogy feltámadt az ördög. Az evangélizációs héten kellett rendezni olyan lakodalmat, ahová szinte minden református házból voltak hivatalosak, nem is beszélve arról, hogy a legelső vasárnap bál volt a faluban. Egy estére pedig csigapergető vonta el főként a fiatalságot. Hiába erősködött az ördög. Gyérítette a sorokat eleinte, de Isten Lelke győzött. A hét második felétől a templomban láttuk a gyülekezet majdnem minden felnőtt tagját, velünk voltak a baptista testvérek, más felekezetből is jöttek. Minden délelőtt bibliaóránk volt a lelkészi lakásban. Fejszés Endre komádi lelkész vezette. Komoly bizonyságtételek hangzottak el itt. A délelőttöket presbiterek, hazatért hadifoglyok otthonaikban való meglátogatásával, tehát pásztori munkával töltöttük el. A komádi és a helybeli lelkipásztorral mentünk. Csak az egy szükséges dologról beszéltünk, igét olvastunk, imádkoztunk. Sok áldás fakadt ezekből az alkalmakból. Egy napon egy környékbeli lelkésztestvérünkkel találkoztunk, — palást nélkül, az Úr előtt való teljes őszinteségben, nem volt hiába. A megfogant és kegyelemből adatott új életek nyilván vannak az Úrnál és megmutatkozott előttünk is. Drága szívek tárultak ki és roskadtak le Jézus lábainál megújulva és megbizonyosodva a megfeszített Krisztus győzelmében. Gyümölcs az is, hogy az íratterjesztésünk felül a 600 forinton adott el az evangéliumi

írásokból. A gyülekezet lelkipásztora a felébredt és új életet nyert hívőkből imaközösséget alakított. Áldassék minden szolgálatért az Úr neve.

Nyirmadán október 28-tól november 2-ig volt evangélizáció. Estéről-estére szépen megtelt a templom. Az utolsó alkalmakon hely sem igen akadt már. Vajáról, Pusztadobosról, Vásárosnaményból is jöttek az evangélizációra. Az asszony-, leány-, fiú- és férfiórák iránt is meleg érdeklődést tanúsítottak a gyülekezet tagjai. Az evangélizáció kapcsán Pusztadobosra és a tanyára is kivittük az evangéliumot. Az utóösszejöveteleket estéről-estére az iskola egyik termében tartottuk. Oda csak az érdeklődőket hívtuk s az utolsó két este már nem fértek be. Sokan tettek bizonyságot a záróösszejövetelen férfiak is és nők is.

Nyirgyulaj: A reformáció hetében folyt le ez a szolgálat. A résztvevők száma estéről-estére növekedett, habár voltak olyanok, akik egészen távol tartották magukat. A régebben felébredtek szíve újból megelevenedett. Néhány imaóránkon érezhető volt Isten Lelkének ereje. Látszólag csak néhány életben mutatkozott meg Jézus megtérésre indító felszólítása. A gyülekezet vezetői is az ébredés zászlója alatt állnak. Hitben való megerősödésük és a kereszt evangéliuma mellett való teljes odaállásuk sokak számára áldást hordozhat.

Sárospatak: A Tiszán-inneni egyházkerület theológiai tudományos központja, diákváros, ahol ezernél több diák van elemistáktól tanítóképzősökig és theológusokig. Az evangélizációt a ref. gyülekezet lelkésze rendezte. Sajnos a diákság és annak vezetői hivatalosan nem kapcsolódtak be az evangélizációba, mindazáltal minden irányból többen egyszer-egyszer, elég sokan rendszeresen résztvettek az előadásokon. Volt egy találkozás a theológusokkal és tanítóképzősökkel. A gyülekezet nagyon sok oldalról hallott evangéliumot, lelkipásztorán keresztül állandóan hallja az igét tisztán és világosan, úgyhogy az evangélizációnak ezen a vonalán nem volt gátja. A bibliaórákon, utóösszejöveteleken csakhamar nyilvánvalóvá is vált, hogy újjászületésre érett szívek vannak az ajtó előtt, ezek jónéhányában el is végezte a Szentlélek Isten a maga újjászülő munkáját. A felébredtek felől az a reménységünk, hogy egészséges keretek között megtalálják a lelki közösséget, a továbbépülés alkalmait és az egészséges lelki közösségen keresztül a szolgálatba állhatnak azoknak a megmentésére, akik még kívül vannak a szoros kapun. Ebben az esetben ezzel a reménységgel tekintünk Patak felé, hogy nemcsak a tiszta tudomány, hanem lüktető élet is árad onnét.

Sátoraljaújhely: A második evangélizáció volt ez a mostani a gyülekezetben. Az első evangélizáció sokak életében csak a felszinig hatott, a gyülekezetet sem hatotta át olyan mértékben és szélességben, mint ez a második. A megtelt templomban az utolsó összejövetelen egészen a szivekig hatott a kérdés, hogy: szeretsz-e engem? és a feltett kérdésre, hogy akik szeretik Jézust, azok jöjjenek elő, csaknem az egész gyülekezet kisorakozott az Úr asztalához. Történtek egész határozott döntések is az evangélizáció alkalmával, a régebben elindultak pedig még mélyebre jutottak. Kár, hogy az ifjúság az utolsó összejövetelen egy kirándulás miatt nem vehetett részt. Az életre jutottak számára itt is kialakult a CE próbaszövetség, azok számára pedig, akik vagy még nem jutottak el a teljes döntésre, vagy pedig valamilyen oknál fogva vonakodnak a CE szövetség tagjává lenni, minden héten bibliaóra van. Az itteni ébredésnek a lángjai hisszük, hogy további tüzeket gyújt a Hegyközben is, ahol Istennek tetszett már eddig is ébredés drága jeleit adni. A gyülekezet életében hisszük, hogy mindig nagyobb áldással kapcsolódik bele a lelkipásztor által vezetett CE szövetség.

Szendrőlád: Miskolctól 30 km.-nyire, a Boldva völgyén fekszik ez a borsodi község. Régi CE közösség van itt, azonban az utóbbi időben erőteljesebb fejlődésnek a jelei nem mutatkoztak. A lelkész és a gyülekezet kedves meghívására érkezett az evangélizátor és végezte a lelki ébresztés munkáját. Kedves volt a környékbeliek bekapcsolódása. Volt gyülekezet, melynek tagjai jó messziről lelkipásztoruk vezetésével jöttek, hogy hallják az evangéliumot. A szolgálat bizonyosan megteremte a maga gyümölcseit és a hívők megerősítése mellett olyanok megvilágosítását is eredményezte, akik eddig e lelkiszolgálattal szemben idegenkedéssel viseltettek. Hisszük, hogy ez az alkalom is közelebb vitte szolgálatunkat annak a megbizonyításához, hogy nem bontani, hanem építeni kívánjuk Jeruzsálem kőfalát.

Szigetszentmiklós: Nagyon sokan látogatták az órákat. A községben a templom bombasérült és ezért a moziban folytak az előadások. A mozi tele volt. Kb. 400—500-an látogatták estéről-estére. Az előadások alatt nem volt semmi zavar. Az ördögöt megkötözte az Úr. Sokan jöttek ki az előadó asztal elé arra a felszólításra, hogy aki döntött Jézus mellett kiállásával tegyen róla bizonyságot. Az evangélizáció után munkába kezdett az ördög. Hazugságokkal, rágalmakkal és minden gonoszsággal akarván Isten munkáját lerontani, de hogy ki győz végül az nem kétséges: Jézus!

Szirák: Nógrád megyei község, részben evangélikus, részben római katolikus. Az evangélizációt az evangélikus lelkész kérte. Az az egy-két hívő lélek, akik az előkészítés és utómunka végzését vállalták és hordozzák, nagy vágyakozással tekintettek az evangélizáció elé. A szívek azonban a nagy érdeklődés ellenére legalább is látszólag zárva maradtak. Meg vagyunk azonban győződve róla, hogy a könnyes vetés után jön a vidám aratás annál is inkább, mert hívő testvérek, akik az Úr munkájában buzgólkodnak, a már korábban megkezdett hetenkénti evangélizációs alkalmakat az evangélizáció óta még nagyobb reménységgel folytatják, így a keresők vagy elindultak rendszeresen részesülnek a közösség alkalmaiban a gyülekezeti igehirdetés mellett. Így nem fenyeget az a veszedelem sem, hogy az ébredezőket esetleg egyházon kívüli alakulatok ragadhatják ki.

Szirma: Nov. 30-tól dec. 7-ig. Miskolctól 4 km.-re fekszik. Kb. 2.000 lelkes község. Félelmünk és szívszorongásunk ellenére hatalmasan munkálkodott közöttünk az Úr. Az estéről-estére zsúfolásig megtelt templom arról beszélt, hogy az aratásra érett mezők várják a munkásokat, az élet kenyerére éhes és italára szomjas lelkek várják az élő Igét. Az evangélizációt követő estén a felébredtekkel volt áldott találkozásunk. Hisszük, hogy ez által az evangélizáció által is maradandó gyümölcsökkel ajándékozott meg az Úr.

Tiszakanyár: Rendkívül nehéz hely. Először is igen sokszor és sokféleképpen hangzott már itt az ige. Már négy evangélizáció volt itt. Az embereknek nem újság az evangélium, hanem unalmas közönnyel hallgatják, másodszor a pünkösdista mozgalom igen élénk és a vágyakozó szíveket sokszor elvonja, harmadszor a közösség tagjaiban sem mindig lobog az első szeretet tüze. Az ördög az evangélizáció alatt is több módon igyekezett gátolni a munkát, mindazonáltal ha nem is sokan, de megtalálták az Urat.

Tiszakeszi: Az Úr sok megkötözött lelket, mély tusakodásba, gyötrődésbe vitt, hogy végül is több férfi és nő tehessen bizonyságot az Úrtól nyert felszabadulásról. A Sátán romboló munkája kezdettől fogva látható volt. De az Úr hatalma győzött s boldog örömmel magasztalhatta a már korábban alakult kis hívő közösség az Urat, hogy újabb testvérekkel gyarapította az Isten fiainak csapatát kegyelme.

Újpest, Belsőváros: Okt. 13—19-ig volt az evangélizáció. Igen sok akadály torlódott össze erre az időre, úgy hogy a látogatottság is változó volt. Bár többször volt már evangélizáció a gyülekezetben, mégis még mindig az ugarlás és vetés idejét kellett tapasztalnom szolgálataimban. Néhány megtérés mutatta, hogy az Ige nem tér vissza üresen az Úrhoz, de Budapest ébredésében a peremvidéknek egészen sajátos nehézségeivel számolnunk kell. Megvan azonban a reménységünk, hogy Újpesten az egyre jobban kibontakozó szövetségi munka egészséges ébredés előkészítésévé és munkálójává fog válni.

Meglepő ellentétek.

A Dunamelléki Egyházkerület közgyülésén hangzott:

„Örvendetes híreket veszek a Bethániáról. Nem politizál, evangéliumot hirdet. Komolyan veszi az Isten igéjét s magát fenntartás nélkül az Ige szolgálatába kívánja adni. De figyelmeztetem a Bethániát arra, hogy egyházfogalma néha hibásnak látszik. Mindenesetre a református egyház tanításaitól bizonyos pontokon eltérs ahol eltér, ott a református egyházfogalom tanításainak igazságát tagadásba veszi és tagjaitól a maga egyházfogalmának elfogadását követeli meg. Helytelen az ő megkülönböztetése a látható és láthatatlan egyház között, helytelen a mértékegysége a szövetségbe való beletartozás felől és helytelen az egyesületi közösségnek a Krisztus egyházával való azonosítása, amelyből az következik, hogy annyiban tartozik valaki Krisztus igazi egyházához, amennyiben a közösség által idetartozónak elismertetik. Azt hiszem eljött már az ideje annak, hogy ezt a kérdést testvéri megbeszélés tárgyává tegyük.“

A Bethánia Egylet őszi konferenciáján hangzott:

„Szögezzük tehát le, hogy nem tartjuk újjászületett embernek, aki azt képzeli, hogy hívő emberek csak a CE szövetségen belül vannak.“ — A történelmi egyházat részeiben és egészében elesett állapota ellenére is annak tartjuk, aminek hitvallásaiban mondja magát.“

FELHÍVÁS!

Körleveleink olvasóit arra hívjuk fel szeretettel, hogy a mult számhoz mellékelt befizetési lap felhasználásával vagy pedig bianco-csekken a 33.499 sz. csekkszámlára küldjék 1947. évi tartozásaikat.

A következő évre majd csak az újabb körlevelünkhöz melléklendő csekken és felhívás alapján küldjenek előfizetéseket. Aki további körlevelünket nem igényelné vagy újabban óhajtja megrendelni, egy levelezőlapon január 1. napjáig közölje velünk. Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.

Látható és láthatatlan egyház.

(dr. Szabó aladár 1904-ben elhangzott előadásából.)

„Nyilván meg kell tennünk ezt a megkülönböztetést, amelyet Kálvin is, Luther is megtett a látható és láthatatlan, vagy amint Luther mondja a külső és szellemi egyház között. Hogy eddig ezt a megkülönböztetést nem tettem meg, annak nem az az oka, mintha nem akarnám e megkülönböztetés jogosultságát elismerni. A megkülönböztetés jogosultságát elismerem, de nem a láthatatlan egyház rovására. *Nem ismerhetem el, hogy láthatatlan vagy szellemi egyház csak egy olyan eszmény, amelyet el nem érhetünk s nem ismerhetem el azt sem, hogy amikor az egyház céljáról, az egyháztagok munkájáról s az egyház értékéről szólunk, akkor a földi egyházak állapotát s azok összes tagjaiban mutatkozó gyarlóságokat kellene kiindulási pontul venni. Ellenkezőleg hangsúlyoznunk kell s én a magam részéről a láthatatlan egyház előtérbe állításával hangsúlyoztam is, hogy a földi egyházak is csak abban az esetben jogosultak viselni az egyház nevet, ha a láthatatlan egyház ereje bennök él.* Amely testület tehát teljesen megtagadja Krisztus Istenségét s félreveti a Krisztus váltságmunkáját vagy annak erejét a tagokhoz eljuttatni nem törekszik, az nem látható egyház, hanem egyáltalában véve nem egyház. És vigyázzunk csak jól a nagy reformátorok fejtegetéseire, látni fogjuk, hogy ők a látható egyházat nem ellentétébe helyezték a láthatatlannak, hanem okvetlenül megkívánták a látható egyháztól is, hogy abban Krisztus isteni alkotásának ereje érvényesüljön. Különös erővel követeli ezt Kálvin, aki szerint a látható egyházban nemcsak az igehirdetés, a keresztség és az úrvacsora van meg, hanem az Istenről és a Krisztusról való vallástétel is. Úgy, hogy szerinte, ha valamiképpen a látható egyházban képmutatók, kevélyek, irígyek, fösvények, rágalmazók és tisztátalan életűek találhatók, az vagy azért lehetséges, mert az illetőket bűnös voltukról törvényes eszközökkel meggyőzni nem lehet, vagy azért, mert a szükséges fegyelem szigorúsága hiányzik. (Inst. IV. könyv, I. fej., 7. bek.)

Azt hiszem, azért nem tévedek, ha kimondom, hogy a látható egyháznak kötelessége tagjait a láthatatlanba elvezetni s hogy a látható egyházban is az törvényes, ami a láthatatlanban már egész dicsőségében és tökéletességében nyilvánul. És ha a látható egyház nevében követtek el valaha nagy bűnöket s vért ontottak vagy a lelkeket a sárba merülni engedték, ez bizonyára nem a Krisztus egyháza rovására irandó. Egyúttal azt hiszem, kimondhatom azt is, hogy a látható egyház, amely komolyan törekszik, amint kötelessége is, hogy törekedjék a láthatatlan egyház jellemvonásainak elsajátítására, a földi életnek bizonyára Istentől küldött nagy áldásul tekinthető. Ha gyarló is a láthatatlan egyházhoz mérten, amely egészen tökéletes s amelybe a Fiún kívül csak az Úr igazi választottai tartozhatnak és soha teljesen azonosnak nem mondható, mégis dicső intézmény, mert bár a tagok közt hitetlenek és meg nem szenteltek is vannak: minden tag rendelkezésére áll az isteni evangélium s minden tagnak megvan adva a lehetőség, hogy az Isten mennyei erőit magába vegye s ezek által ne csak maga találjon boldogságot, hitet, szeretetet, tisztaságot, hanem alkalmas legyen másoknak is a jó útra vezetésére.

Moody, az evangélizátorok atyja.

(II. közlemény.)

Érdemes megjegyezni, hogy hogyan készült Moody nagyhatású beszédeire. Két főforrása volt: A Biblia és az emberi élet. Hátrahagyott elrongyolódott bibliái tanúskodnak róla, mennyit tanulmányozta az Igét. De a bibliai tudás éles megfigyelőtehetséggel és az emberélet minden mozzanatát megértő együttérzéssel párosult nála. Minden alkalmas anyagot, amit látott, hallott és olvasott különböző című borítékba gyüjtött. (Bűnbánat, megtérés, bizalom, örökélet stb.) Félelmes komolysággal hitt abban az üzenetben, amit Isten az embereknek ez evangélium hírdetése által küldött. Minden dolgának ez volt a rugója. Innen van az, hogy evangéliumi erőtől duzzadó beszédeiben nagy vehemenciával sürgette a megtérést! Fogadjuk el, Isten Krisztusban felajánlotta a kegyelmét és azután nem álmodozó, hanem munkás, energikus, szolgáló élettel hálájuk meg ezt az ajándékot: ez volt az ő egyszerű hitvallása.

Ehhez szabta életét is. Bátran odaállt az ellenséges érzületű hallgatók ezrei elé s egyszerű igehírdetésével a bűnösöknek „légióit" vitte Jézushoz. Odahaza viszont játszi kedéllyel írt levelet kis unokájának.

Feltehetnénk ezek után egy kérdést. Nem szállt-e fejébe a dicsőség? Isten gondoskodik róla, hogy megalázza és figyelmeztesse szolgáját, amikor elkevélyedett. Ő maga mond el egy ilyen esetet. Amikor igazán áldott és eredményes lelkiszolgálat után fáradtan elaludt, érdekes álma volt. Tekintélyes idegen lépett be az ajtón és kémiai apparátust hozott magával. Lassan nyújtotta feléje a kezét és így szólt: Hogy állsz a buzgósággal? „Azt gondoltam — írja Moody — hogy okom van megelégedettnek lenni és vidáman mosolyogtam. Ekkor megragadta kezemet, mérlegre tette és hallottam amint mondta: 100 font, ami különösen nagy elégtétellel töltött

be. Komoly pillantással írta le ezt az összeget s azután egy olvasztó tégelybe dobta. Miután a massza megolvadt és lehült, egy kalapáccsal szétütötte s a különböző elemeket gondosan lemérte. Gondterhelt pillantással, részvéttel tekintett reám s ezekkel a szavakkal hagyta el a szobát: az Úr legyen kegyelmes lelkednek! Itthagyott jegyzeteiben ez állt: Az élet koronája váramányosának buzgóság-analizise. Súly: 100 font, megoszlása: 10 rész bigottság, 23 személyes becsvágy, 17 dicsvágy, 15 egyházi büszkeség, 14 tehetségi gög, tekintélyszeretet, 4 Isten szeretete és 3 rész felebaráti szeretet. Mindez gondolkodásra késztetett. Először ezt az eredményt kétségbe akartam vonni, de aztán nagy félelem szállt meg, hangosan kiáltottam: Uram segíts! A papírra tértem és az írásra néztem, ami hirtelen egy tükörré változott s benne megláttam szívemet. A fönti elemzés eredménye igaz volt. Hangos nyöszörgések között ébredtem fel. Ez a szelíd fény és ez a gyöngéd figyelmeztető szeretet tölti be most is a lelkemet és majd egyszer, amikor az isteni alkimista lábai előtt fogok térdelni, meg fogom köszönni néki ennek a napnak a kijelentését.

Aztán még egy kérdés: Volt-e valami, amit megbánt Moody? Igen! Egy esti evangélizációs összejövetelt ezzel a nyitott kérdéssel hagyott ott, hogy gondolkozzanak rajta, hogy mit csináljanak Jézussal. Ezen az éjtszakán a város lángokba borult és sokan döntés nélkül elpusztultak. Nagyon fájó emléke maradt ez Moody-nak és azontul mindig tartott utóösszejövetelt, ahol beszélgetett, imádkozott a megtértekkel, a többieket pedig megpróbálta döntésig vinni. Ez a szent erőszakosság jellemezte. — Egyszer a földalattiban kérdezett meg valakit: Van-e üdvössége? — Mi köze hozzá? — Nekem ez a legfontosabb dolgom — felelte Moody. — Úgy, akkor maga nem lehet más, csak Moody — válaszolta az idegen. Sokszor ujjal mutogattak rá: ott megy a Bolond Moody. Ujságok viccrovatának volt céltáblája: egyszer ezt a hírt közölték róla: „Hiteles értesülésünk szerint, Mr. Moodyt és társát Mr. Barnum (a vadállatairól híres cirkusztulajdonos) küldte látványosság gyanánt." — Egyszer egy mulató felavatására hívták meg gúnyból. Ő elfogadta a meghívást és elment közölni velük, hogy szándékában van barátjával együtt megjelenni a felavatáson. Elfogta azonban őket a félelem, amikor megtudták, hogy Jézus a barátja, és igen kérlelték, nehogy valami imádkozásfélét csináljon. Erre ő megígérte, hogy jó, nem csinál, de csak abban az esetben, ha most itt imádkoznak. Erre leborultak és ő elkezdett imádkozni azért, hogy a vendéglő bukjon meg, őket pedig mentse meg az Isten.

Beszédeiben egyszerűen, de csodálatosan szól az Isten szeretete. Ime az alábbi példa: „El tudom képzelni, hogy mikor Krisztus azt mondotta a körülötte lévő kis csapatnak: Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket . . ., — Péter azt mondta: Uram, tényleg azt akarod, hogy visszamenjünk Jeruzsálembe és hirdessük az evangéliumot azoknak, akik meggyilkoltak téged? — Igen, mondta Krisztus, kutassátok fel azt az

embert, aki arcomba köpött, mondjátok meg neki, hogy van számára hely királyságomban. Igen, Péter menj és keresd fel azt az embert, aki azt a kegyetlen töviskoronát készítette és halántékomra nyomta, és mondd meg neki, hogy én is készítek számára koronát, mikorra megérkezik királyságomba és abban nem lesznek tövisek. Kutassátok fel azt az embert, aki nádszálat adott a kezembe, hogy meggyalázzon és mondjátok meg, hogy én jogart teszek a kezébe és királlyá teszem őt országok felett, ha elfogadja váltságomat. Kutassatok az után az ember után, aki lándzsát döfött az oldalamba és mondjátok meg neki, hogy van közelebbi út is a szívemhez. Mondd meg neki, hogy megbocsátok szívesen és hogy üdvösségre juthat, ha elfogadja váltságomat ajándékba."

Fáradhatatlan munkában érte az Úr hazahívása. Utolsó angliai útja alkalmával a hazavivő hajó veszedelembe került. Ekkor fogadta meg azt, hogy ha az Isten életét megtartja az 1893.-i chicagoi világkiállításon minden erejével dolgozni fog. Ez volt az utolsó nagy munkája. Senki sem nitte, hogy az egyszerü evangélium vonzani fogja majd a kiállításon a sok érdekes látnivaló mellett az embereket. Ő azonban komolyan vette. És nem tudott megnyugodni abban, hogy az ördög minden erejét latba vetve dolgozzék, az Úr munkásai pedig tétlenek legyenek. Csarnokokat, színházakat, cirkuszokat, mozgó-sátrakat bérelt; buzdított, pénzt gyüjtött és csodálatos erővel hírdette az evangéliumot a kiállításra összesereglett temérdek embernek. Isten meg is áldotta.

1899-ben halt meg, régen hordozott szívbaja okozta halálát. Életrajzát fia írta meg. Ő maga így foglalta össze: Egy nap halljátok majd, hogy D. L. Moody meghalt. Ne higyjétek el, akkor élőbb leszek, mint valaha. . . 1837-ben születtem test szerint, 1856-ban lélek szerint. Ami testtől született, meghalt, ami lélektől született örökké élni fog."

Azt mondottam, hogy életében egy valamit bánt meg Moody, azt, hogy nyitva hagyott egy kérdést. Ha most mi Moody élettörténetéből csak egy kicsit is okulni szeretnénk, akkor ezt kell magunkkal vinnünk, hogy nem holnap, hanem ma. Ma beírhatod életed hétköznapjai közé az első pirosbetüs napot, a mait, amikor engedve Isten sürgetésének odaadod a szívedet az Úrnak.

Dunántúl: A budapesti szövetség egy sereg tagjának szívére helyezte Isten a Dunántúl ébredésének és ébresztésének kérdését. Mind több és több kapcsolat adódik Dunántúl egyes helyeivel. Legutóbb Vál és Vértesacsa gyülekezeteit látogatták meg pesti szövetségesek. Rendesen látogatják Győrt és Tordast, Sallay Béla pedig az őrségi egyházmegyében azzal a vágyakozással szolgál, hogy élete és bizonyságtétele nyomán szívek hódolnak meg Krisztus előtt, hogy aztán az egyháznak ne csak névleges, hanem élő tagjaivá legyenek.

Álljatok ellene! . . .

„Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek." Jakab 4 : 7.

Kedves Testvérem!

Úgy vettem ki szavaidból, hogy már kezdődik számodra a lelki mézeshetek után a hétköznapok élete. Már nemcsak az öröm hangjai szállnak ajkaidról, hanem bizony ki-kitör belőled a panasz szava is. Valami megzavarja viszonyodat az Úrral, valami erő igyekszik elszakítani Tőle.

Sokszor nem is tudod elgondolni, hogy mik is ezek. Érthetetlen, rejtélyes dolgok történnek. Észreveszed, hogy nagyon gyakran látod ugyan az Ő akaratát, de ugyanakkor megint eléd állnak a régi élet jellegzetes dolgai. Mi az oka ennek?

Ismét emlékeztetlek arra, hogy Isten miképpen hozta ki Izráelt Egyiptom rabságából. Amikor már a Vörös-tengernél jártak, utánuk ment a fáraó seregének javával, hogy ismét visszahódítsa, rabszolgáivá tegye a már egyszer oly csodálatosan megszabadult népet. Ugyanez történik Veled is most. A Sátán nem nyugszik bele, hogy elveszített Téged. Felkészíti ellened eszközeinek legjavát és megkezdődik a harc. Ez a magyarázata tehát mindazoknak, amik most annyira zavarják örömödet, amik nehezítik, hogy örök Szerelmesedre gondolj és Urad kedvét keressed. Tudom, nem elég ilyen röviden magyarázatát adni ezeknek, hanem szükséges leleplezni azt, akivel szemben nekünk harcaink vannak, nyilvánvalóvá téve eszközeit és megmutatni a győzelem lehetőségeit.

Ki a mozgatója minden ellenünk indított támadásnak? Minden esetben maga a sötétség fejedelme, a hazugság atyja, az Ördög. Ő az, aki ellened küldi talán szeretteidet, amikor hol kedveskedve, Téged „féltve" kérnek, hogy „saját érdekedben" ne tedd tönkre „érvényesülési" lehetőségedet, vagy pedig a szülői szigor kegyetlenségével, esetleg egészen erőszakos módon akarnak „észre téríteni". Ő irányítja azokat a fiúkat, lányokat, akik hívnak, hogy járj velük a kicsapongásnak ugyanabban az áradatában, amiben ők sodortatnak a mélységek felé. A Sátán arca vigyorog elő a maró gúny, a szitkozódás, a fenyegetés mögött, amikor ezekkel akar rábírni, hogy hagyjad ott Jézust. Ő kínál fel „jó partit", karriert, gazdagságot, kényelmet, fényt, pompát, gyönyört, de ő az, aki rettent azzal, hogy soha nem lesz igazi élettársad, szürke hétköznapi nyárspolgár sem lesz belőled, nyomorogni fogsz, gyász és fájdalom,

sírás lesz egész életed. Minden mögött tehát, ami Jézustól el akar szakítani, ne keress senki és semmi mást, csak az ördögöt, aki vissza akar szerezni magának, a kárhozatba akar dönteni. Amikor tehát kísértéseid vannak, légy azonnal tisztában azzal, hogy nem a test és vér, nem is tévtanítások, csábítások vagy egyes bűnök ellen van harcod, hanem azonnal keresd a dolgok mögött Ellenségedet és küzdj ellene a mi Urunk Jézus Krisztus erejével.

Ne gondold, hogy ez csak a saját „különbejáratú" véleményem, amivel igyekszem magamat megnyugtatni és saját magam részére próbálok elfogadható magyarázatot adni. Azonban, ha nekem nem hiszel, fogadd el a dolgokat igaznak a mi Urunk szájából, aki az Ő igéjén keresztül leleplezi a mi ellenségünket. Ezért mondja Pál is, hogy meg ne csaljon minket a Sátán, mert jól ismerjük az Ő szándékait. Bizonyára nem lesz haszontalan, ha az ő leleplezéseiből felsorolok néhányat. Vannak esetek, amikor nyiltan lép a színtérre, szemtől-szembe. Gondolj Jézus megkísértésére. Nyiltan, személyesen tette föl a hármas kísértés kérdéseit. Más alkalommal azonban Péteren keresztül szól Jézushoz, amikor feddi, hogy semmiképpen sem történhetik meg a kereszthalál. Jézus tudja, kivel áll tulajdonképpen szemben, azért így szól: „Távozz tőlem Sátán!" De a legrettenetesebb burkolt támadása a Golgothán zajlott le, amikor hajtogatták fejüket a farizeusok, meg a bámészkodó nép: „Ha Isten Fia, szálljon le a keresztről s hiszünk neki!" Emlékezzél Jóbra is, amikor már megverte a Sátán betegséggel, meghaltak gyermekei, vagyonát is elvesztette, akkor feleségét használta fel arra, hogy átkot szórjon Istenére: „Átkozd meg az Istent és halj meg!" Ez azonban még mindig nem volt elég. Kegyes barátainak nagyon bölcs és még kegyesebb beszédei is mind arra irányultak, hogy az Isten előtt tökéletes Jóbot az ő szentségétől megfosszák. Jóbot barátain keresztül bűnökkel vádolja, de ezt a vádolást Isten előtt is gyakorolja. Józsua főpap Isten előtt szennyes ruhában áll és hangzik a vádbeszéd ellene a Sátán ajkáról. A Jelenések könyvében is úgy olvasunk róla, mint aki vádolja Isten választottait szüntelen a Szentek bírói széke előtt. A test és vér, az érzékiség kísértései mögött is ő áll. Amikor tested űz, hajt a gyönyörök felé, akkor is nem azzal a „másikkal" vagy nem a saját testeddel, hanem az Ördöggel állasz szemben.

Ravasz az ördög s ezért vannak fínomabb módszerei is. Isten választott gyermekeit igyekszik elhitetni — „ha lehet" — s ezért elküldi a tévelygés szellemében prédikáló hamis pró-

fétákat, hamis evangéliummal s ha mögéje nézel e tanításoknak, látsz „békákat", azaz ördögi lelkeket, akik a nagy Hazugot dicsőítik. Bizony, sokszor öltözik világosság angyalának képébe, mint a jósleányka esetében, amikor annak bizonyságtételével az volt a célja, hogy Pál és Silás eltévelyedjenek és megszünjön kapcsolatuk a Szentlélekkel. Bizony, nagy haraggal teljes, mint aki tudja, hogy kevés ideje van hátra, de ez a dühe nemcsak az egyén, hanem a Krisztus teste, a hívők gyülekezete, közössége, az Egyház ellen is irányul, ezt bizonyítják a Jelenések könyvének 12. fejezetén kívül a Cselekedetek könyvében a gyülekezet üldözéséről szóló tudósítások.

Azt hiszem, most már világosan áll előtted, kivel állasz szemben nehéz tusáidban. Félelmes ellenség, akinek módszerei olyan sokfélék, hogy azt kell mondanom, hogy ha megismerted támadásának ezer módját, majd kitalál még hétezret! Végtelen változatban támad, hol nyiltan, hol leplezetten. Milyen nyiltan támad, amikor valamilyen bűnbe, akár a test szerelme, akár dicsőségvágy vagy más egyéb látható, durva bűnökre csábít. Amikor felkínálja a test gyönyöreit egy-egy flörtön vagy egész szervezetten tánciskolában, mulatókon, „jó társaságokon", zsúrokon keresztül. Könnyen észre lehet venni támadását, amikor egy hazugság és sok pénzem van, egy „kis" csalás és gazdag vagyok, egy kevés könyöklés, mások letaposása és „valaki" lehetek. A vágyak, indulatok, szenvedélyek is idetartoznak. Annál veszélyesebbek a leplezett, jól álcázott rohamok. Gúnyolnak, tréfát űznek belőled, a „koravén szentből", kérnek, fenyegetnek, hagyd ott Jézust, talán jegyesed szakítással fenyeget, nem ők, hanem az ördög van ellened. Ezek nyilt terepen vezetett támadásai. Mily borotvaélen táncol a hívő ember, amikor kísérti a Hazugság atyja a hamis tanításokkal. Ha azt lehetett mondani nyilt támadásairól, hogy elképzelhetetlen sok variációjuk van, akkor erről sokkal inkább lehet mondani. Egyet jegyezz meg! Ha lelkileg akar kisiklasztani, már kísértéseivel való foglalkozás is elveszi az igazi örömöt, békességet a szívedből, megszakítja közösségedet az Atyával, elhalkulnak, megkevesbednek imádságaid, az Ige nem kívánatos többé s a kereszt titka mind homályosabb lesz számodra. Bűneidet nem látod olyan ördögien feketéknek, sőt cselekedeteidben látod bűnbocsánatod alapját. Ne tévesszen meg az sem, ha elragadtatott öröm, erőszakolt hallelujázás tölti be ezek helyét. Abban a pillanatban, amikor nem úgy látod magad és a Keresztet, Jézust, mint induláskor vagy még világosabban, akkor félelemmel és rettegéssel vizsgáld meg, hol

kísértett meg az Ördög s hitben állsz-é még mindig vagy már nem a Jézus Krisztus által fordulsz Istenhez. Ha baj van, térj vissza a Krisztus igazságának és váltságának alapjára.

Ne szontyolodj el, akármilyen hatalmas, erős és akármennyire ravasz az Ördög, Jézus még hatalmasabb. A Sátán már legyőzött ellenség. Lehullott a Sátán az égből, levettetett onnan, Jézus a kereszten a Kígyó fejére taposott. Úgy van ez, mint az agyonvert kígyóval, amíg a nap le nem megy — mondják az öregek, — addig „él", mozog, csapkod a farkával. Míg le nem áldozik az ő napja, amíg Isten őt magát is örökre be nem veti a kénkővel égő tüzes tóba, a kárhozatba, addig legyőzött ellenség, korlátozott hatalmú ellenfél, de félelmes, veszélyes, akivel szemben fel kell öltenünk azt a fegyverzetet, amit Jézus adott nekünk. Lapozd most fel az Efézusi levél 6. részét. A 11. versben megtalálod az ellenség veszélyes voltának hangsúlyozásával a lelki fegyvereket. Nem kell magyaráznom, hogy mi az igazlelkűség öve, igazság (Krisztus igazságának) mellvasa, a békesség evangéliumának saruja (a bizonyságtevő életben való járás), a Krisztusba vetett hitnek biztos védelmet nyujtó pajzsa, az üdvösség bizonyosságának sisakja, az Ige (ami nemcsak táplálék, mint legutóbb írtam, hanem fegyver is) és hogy mi az igazság ereje. Beszél az Ige magától is, de a tapasztalat majd még jobban megmagyarázza.

Újjongó öröm fogta el most szívemet. Ezek által ellene állhatok az Ördögnek és el kell hogy fusson tőlem (ezek állanak reád vonatkozóan is!), mert Jézus megmondta ezt! Boldog vagyok, hogy *nem saját fegyvereimmel* és erőmmel kell harcolnom ellene, Jézus adta kezembe a fegyvereket, Ő adja meg nekünk mindenekben a diadalt. Ő harcol általam, Ő harcol bennem, Ő győzött a Kereszten, Ő diadalmaskodik most is az én harcaimban. Egykor pedig amikor Ő eljön az ég felhőiben, az Ő végleges győzelme mindenek előtt nyilvánvalóvá lesz. Akkor majd meghajlik előtte minden térd: a mienk imádattal, hódolattal és hálaadással, hogy győzött az értünk megöletett Bárány, Júda oroszlánja, azok, akik nem hittek félelemmel, a kárhozat rettenetes várásával szívükben hajtják meg térdüket győztes Királyunk előtt!

Föl hát a küzdelemre! Szól az Ige: „Legyetek férfiak, legyetek erősek!" „Álljatok ellene az ördögnek s elfut tőletek . . .", „diadalmaskodunk a Jézus Krisztus által"! Bátran csak előre! Félelem nélkül az ár ellen, Jézus jár elől, győzelmében járhatsz Te is. Ha elbukol is, nem kell kétségbeesned, mert ha elesik is hetvenhétszer az igaz, bizony felkél s mond-

hatod bátran: „Ne örülj én ellenségem, elestem ugyan, de felkelek." A zsoltáríró így ír: „Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével."

Nem érdemes kudarcokba fulladó keresztyén életet élni! Csak a győzelmes élet az igazi Krisztussal járás! A gyáva, meghátráló hívőben nem gyönyörködik az Isten Szentlelke!

Tedd hát magadévá Jézus győzelmét. Annyira lesz győzelmes az életed, amennyire ezt a diadalt igénybe tudod venni. Ez a győzelem titka.

Érdemes-e harcolni és győzni? Mindenképpen! Urunk dicsősége így lesz nyilvánvalóvá mindenekelőtt és így lesznek legutóbbi levelemben leírt ígértek is a mieink.

Úgy-e kívánod a győzelmes életet? Rajtad áll! Jézusban adva van számodra. Ismét mondom, vedd birtokodba hited által!

Sok szeretettel köszöntelek legközelebbi levelemig

részestársad a Jézus győzelmében:

Bátyád.

A német közösségi mozgalom krizise.

(A német „Auf der Warte" c. lapban 1930—1935. körül leközölt cikkek és ellencikkek alapján az alcsúti lelkészkonferencián tartott előadás gyorsíró-jegyzeteiből.)

Hogy látják a cikkírók a közösséget? Közösségről általánosságban azok is, akik mellette vannak, azok is, akik kritizálják, mindenképpen meglátják azt, hogy szükségszerű drága, szent mag és kovász, világosság, szövétnek az egyházi életben. Istentől nyert feladatok birtokában van. Nem olyan múzeumi tárgy, amelyiket egyszer-egyszer előveszünk s nyilvános összejöveteleken felvonultatjuk és elgyönyörködünk benne, hanem egy áldott életmag, életcsíra, amelyik ösztönöz, fejlődik a mi Urunk Jézus Krisztus által. Az igehirdetése és szolgálata evangélizálás. Nem is tud mást. Ez nagy támadó és diadalittas igehirdetés, rámenősen és igényesen és mindig arra törve, hogy egy lélek odakényszerüljön a Krisztus keresztjéhez. Nem adja lejjebb. Ezért tusakodik, ezért van a háttere imádsággal előkészítve, ezért van megbízatása. Nem tud hallgatni arról, hogy ezt a drága örömhírt hirdesse, Ez az igehirdetésében látszik.

Nem azért hirdeti az igét, hogy az egyháznak viruló legyen a helyzete, hogy a közösségnek nagyobb legyen a létszáma, hanem azért, hogy Krisztusnak minél több drága gyermeke lehessen az igehirdetés nyomán.

Ezeket nem hagyja magára. Összegyűjti. Határozottan hirdeti, hogy a közösségnek a feladata: ezeket a megtért lelkeket összegyűjteni, ezeket az összegyűjtött lelkeket gondozni s akik így összeálltak egy szervben, családban: fegyelmezni, munkásokat kiképezni, újabb és újabb aratókat beállítani az aratásba. A közösség tulajdonképpen azért tudja ezt megcselekedni, mert a tagjai önkéntesek s minden külső kényszer nélkül állnak ebben a családi körben, Isten Lelkének kényszere alatt. A királyi papságnak viszont azok a tagjai, akik a lélek gyümölcseként égetik el lelküket és adják magukat élő áldoztul. Az állammal és más egyéb közösségekkel kifelé nincsen szervezeti kapcsolatuk, sem az egyházzal, teljes autonómiával, teljes szabadsággal dolgoznak ők.

Ezt látják meg a közösség emberei mint a közösség lényegét, feladatát, munkáját. De nemcsak ezt látják, hanem meglátják a hibáját is! Abban a pillanatban, amikor gazdaggá lesz egy közösség, amikor semmire sincs szüksége, amikor Isten országával és *a szentek közösségével teljesen egyenlőnek tudja magát, abban a pillanatban már ott is van rajta a halálos ítélet.* Miben látják ezt? Abban, hogy ott lappang megbujva a kísértés, hogy Isten nagyságát meglopja vagy megrövidíti. A hívő ember kész arra, hogy elvegye a megtérésnél, az üdvösségnél, a megszentelődésnél Istentől, amit Ő végez. Az egyéni vonás és egyéni akarat, az egyéni elhatározás túlhangoztatásával és kiélezésével cselekszi ezt.

A hívőnek minden útja olyan, mint aki valósággal borotvaélen táncol, akár jobbra, akár balra megy, eltéveszti a lépést! Akár Isten kegyelmének erőteljesen, abszolut mértékben való hangoztatása, akár pedig az egyéni akarat, egyéni elhatározás kiélezése, veszedelmes számára, mert a kettő egységesen és életteljesen összekapcsolva adja a keresztyén egyéniséget és a hívő ember útját. Különösképpen az utóösszejöveteleknél kell hangsúlyozni ezt. A fúrás-faragás, a minden áron beerőltetés, csábítás, szorgalmas tájékoztatás formájában bűnt bűnre halmoz s tapintatlan az, aki evangélizál olyan módon, hogy mindenképpen az akaratot hangsúlyozva, egyéni szabadságot teljesen összetörve lép fel, csakhogy mindenképpen gyümölcscsel, zsákmánnyal távozzék. Nagyon szükséges a sürgetés, de vigyázzunk: ezt a munkát elsietve és a növekedést erőszakolva, felületes bűnbánat, érzelmi hullámok és késői megbánások keserves gyümölcseit termeljük. Példát hoznak fel, hogy Saul amikor megtért, három napig volt a bűnbánat nyomorúsága alatt és hagyták, Isten engedte, amíg aztán napok mulva Ananiás elérkezett hozzá és lehulltak a pikkelyek. Addig pedig vergődött nagy nyomorúsággal. Ne siessünk Isten akaratával szemben, tudjunk várni bölcsességgel és józansággal lenni ezen a területen is.

Meglátják a közösség emberei azt is, hogy prédikációkban és evangélizáló beszédekben sokszor az a hiba, hogy elkezdünk moralizálni a törvényeskedésig: ezt cselekedd, amazt cselekedd, ilyen bűnök, olyan bűnök, ebből aztán nem lesz feltámadást hirdető egyszerű evangélium,

amely önmagában új életet teremt!... Mikor így nekimegyünk az embereknek, egy-egy cselekedetét, bűnét, egy-egy erényét fogjuk meg és zúzzuk össze, ahelyett, hogy egyetemleges bűntudatra jutna és így nyerné meg a teljes életet.

És azután még valami. Heitmüller, a német közösségi mozgalom egyik vezéralakja úgy látja, hogy volt a közösségi mozgalomnak 1931. körül Németországban még egy hibája. Ez a nagy fogyatékosság és hiba pedig az, hogy a közösség maga laikus mozgalom volt, nem papi mozgalom és lassanként a lelkészi elem egyszerüen elfoglalta az egész közösséget és rányomta a maga bélyegét. Példának hoz fel egy közösségi egyezményt, amelynek 39 aláírója van és ebből 20 lelkészi s csak 19 világi. Vigyázzunk, mert a lelkészi elem lassan-lassan elegyháziasítja a mozgalmat, a közösséget kivetközteti eredeti hivatásából, ami mégis csak az, hogy vádként, tövisként, újra meg újra vallatásképpen ott legyen az egyházban. Ezt nehezményezi. A magunk részéről viszont hadd hivatkozzunk e tekintetben Routsalainen Pálra, a finn parasztprófétára. Az ő élete azt mutaja, hogy nem volt hátrányára a finn ébredési mozgalomnak, hogy fiatal lelkészek, akiket Isten Lelke megfogott, lehettek a drága ügynek szolgálatában. Lelkészek, akiknek mégis hatalmas lehetőségek adattak: nem kell harcolniok, hogy nyittassék meg a templom vagy az iskola, mindenütt kedvesen, elölegezett bizalommal fogadják őket. Isten Lelke őket is beteljesítheti. Ne féljenek a laikusok, a világiak, hogy papi elem túlsúlyra jutásával az ébredés, amelyik a közösségnek mégis csak legfontosabb feladata, valami bajba és veszedelembe jut.

Mit látnak az egyházban a német hívő közösségi emberek? Az egyházat elfogadják általában, mint Istentől rendelt közösséget. Isten anyaszentegyházát áldott lehetőségnek tartják, ahol Isten végzi a maga munkáját, ébredéseket hoz, hívő lelkészeket, drága *felébredt lelkeket ad közösségeken kívül is,* meg kell tehát becsülnünk. De nagyon jól vigyázzanak a lelkipásztorok és vezetők, hogy valamiképpen meg ne csalja őket az ördög és mostmár aztán az egyházat mindenestől olyan társaságnak lássák, hogy akik keresztelkedtek, konfirmáltak és úrvacsoráztak, most már azok mindenestől az üdvösségnek is bírtokosai lennének: mert vannak az egyházban komoly hívő egyháztagok, vannak aztán érdeklődők, akik noha ott vannak, Krisztus Jézussal semmi közük és élő kapcsolatuk nincsen és vannak ott olyanok is, akik közömbösek, még sem tennék meg az egy világért sem, hogy ők — akik az ősatyáktól származtak, akiknek 4, 5, 10 nemzedéke ebben az egyházban volt — onnan kilépnének. Nem közömbös — mondják a közösség emberei, — hogy így lássuk meg pontosan rétegeződését annak az egyháznak, ahol élünk. A közösség feladata újra és újra rámutatni erre. Újra meg újra megkérdőjelezni az „egyház" tagjait, a gyülekezet munkáját, a lelkészt, a prédikációt, *a szeretetnek és a felelősségérzetnek a kötelezettségével.*

Az egyház bűnének azt tartja Heitmüller, hogy a szakramentálizmus, a kultusz az egyház szervezetéből folyó munka az élet hatalmát bénítja, kiszorítja. *Az egyház öntudatra nevel és az abban való megerősítést összetéveszti az élő hittel.* Igehirdetése olyan, mint hogyha a nyílvesszőnek a hegyét törné le. Nem merik kiélezni és úgy célozva irányítani az Igét. Félnek és bátortalanok a megtérésről, újjászületésről, üdvösségben való bizonyosságról, bűnök bocsánatáról, megszentelt életről beszélni. Finoman beszélnek, elkenten, letörve az éleket, hogy senkit ne bántson és senkire rá ne olvastassék és senki ítélet alá ne jusson. Ez az igehirdetés megcsalása, és meglopása az Ige szuverénitásának. Evangélizációra az egyház tulajdonképpen képtelen. Nem az ő dolga. Képtelen arra, hogy a hívő népet összegyüjtse. Képtelen arra, hogy azokat gondozza, ápolja, fegyelmezze. Képtelen sokszor éppen népegyházi mibenléte és magatartása miatt, máskor meg azért, mert megbénítja a hatalmi törekvés, az uralkodni akarás, a palástnak, mint külső hatalmi jelvénynek a közvetlen kísértése, az államtól való függés az adóban és egyéb segélyekben. Az adóbehajtás is mutatja, hogy az egyház nem teljes szabadsággal, nem teljes szabad mozgással rendelkezik. Az egyház, mint egyház a hívő, megtért lelkészt eltüri, de nem kívánja. Valahogy egy kicsit kellemetlen és terhére van. Nem tud vele mit csinálni.

Az egyház és a közösség egymáshoz való viszonyát miképpen látja Heitmüller? Egyik munkájában azt mondja, hogy belsőleg teljesen el kell szakadni a közösségnek az egyháztól, de külsőleg azért maradjunk egyháztagok. Mit ért ő ez alatt, hogy el kell szakadnunk az egyháztól belsőleg? Mi nem lehetünk felemás igában azzal az egyházzal, ahol ott van még a világ, a pogányság, a hitetlenség, a függés az államtól, amely tartja, fizeti a tanítókat, a theológiai professzorokat és lehetséges, hogy hitetlen professzorok nevelnek theológusokat, lelkipásztorokat. Azt mondja azonban, hogy mégis benne kell maradnunk ebben az egyházban. Azért, hogy ezt megmondhassuk. Azért, hogy a körme alá szorult tövisként szúrjunk. Azért kell bennemaradni, hogy lehetőségünk nyiljék nekünk arra, hogy ott szolgáljunk.

Nem foglalkozhatunk azzal, hogy az egyházban magában és a kívüllállókban mit váltott ez ki, de magában a közösségben, tehát ugyan annak a lapnak a hasábján jött erre válasz. Összejött a közösség elnöksége s kiadtak ezzel kapcsolatosan ill. ezzel szemben egy nyilatkozatot. Ebben a már leszögezett álláspontokat felelevenitették. Az első pont azt mondja: 1. A közösség az evangélizálás céljára és a felébredtek tovább ápolására alakult és egyházon belül müködő közösség. 2. A Szentírás és hitvallások alapján állunk. 3 .Feladatunk a Szentírás tanításával egyezőleg, hogy összejöveteleket tartsunk és a felébredt lelkeket igetanulmányozásban gondozzuk. Nem akarunk semmiképpen sem szeparációt! Az egész egyház és Isten országa javát akarjuk munkálni. Megvan a szabadságunk I. Kor. 7 : 39.

értelmében emberekkel, családdal, egyházzal szemben. Sőt magával a közösséggel szemben is megvan a függetlenségünk, ha Isten igéje nekünk így mutatja. Miért tartunk az egyházzal Heitmüllerékkel szemben? Azért, mert erre indít bennünket a papi vonás bennünk munkálkodó lelke.

Bizonyságtételünk is erre indít minket. *Szent mag nem lehetünk másképpen, csak benne, abban az egyházban, ahova állított, engedett az Isten.* Az öregségnek és közeli halálnak jele az, amikor az egyházban mindent rossznak, mindent idegennek tartunk csak azért, mert nem a mienk, mert az más, nem a közösségből származott. A jelszavunk: benne az egyházban, ha lehet az egyházzal, de semmiképpen sem az egyház alatt. Az egyházban munkálkodni belső szakadás nélkül. *Akik belsőleg elszakadnak, nincs joguk, hogy külsőleg is ottmaradjanak.* Hogy cégtáblává legyen csupán az egyház, zsákmányterületté ahol a közösség számára halászunk: ezt nem engedheti meg magának semmiképpen a közösség. *Nekünk felelősségünk van az egyházzal szemben.* Ne kritizáljunk addig, amig lelkipásztoráért nem imádkoztunk, hogy megtérjen; nincs jogunk semmiféle bírálathoz míg mindent el nem követtünk arra nézve, hogy ébresztgessük azt az elfáradt lelkészt, odanyujtsuk segítő kezünket, hogy az egyházban folyó munkáért könyörögjünk és mindenképpen azon legyünk, hogy Isten dicsőségét szolgálja. Nem lehet elökelő idegenségben, mintegy a közösség páholyából szemlélni, hogy a szomszéd várban mi van, hogy mozgolódnak, mert *az egyház mi vagyunk és mi abban a lelki mag és mi abban az ösztöke, az itélet, a hordozó és elfedező szeretet.*

Így kerülnek a közösség tagjai egymással szembe. Az egyik azt mondja, hogy abban a pillanatban, amikor a közösség egy kicsit is enged az egyház felé, már öngyilkosságot követ el, a másik ezzel szemben azt mondja, a közösség mérsékeltebb irányzata, hogy igenis a vádlottak padjára is le kell tudni ülni a közösségnek. Ő vádolhat, de csak úgy, mint aki alázatosan vádlott is tud lenni és bünbánatot is tud tartani az egyházzal szemben. Az egyháztól ne várjunk hálát, nem adhat jutalmat, nem is őszinte — a legtöbb esetben csak kedves udvariaskodás — viselkedése velünk szemben kevés kivételtől eltekintve. Nem elismerésért kell tehát hogy dolgozzunk, hanem azért, mert nem tehetünk másképp. Ott vagyunk, ott gyökereztünk, ebben a térben nyertünk új életet és ha lehet az egyházban, de akár az egyház ellenére is akarunk munkálkodni. Nem, az egyház, mint ilyen sohasem lehet a közösségnek az ellensége, hanem sokszor a hivatalos bürokrata szervezet s hitetlen vezetősége, a hitetlen lelkipásztorokkal és hitetlen adminisztrátorokkal van nekünk bajunk. Éppen ezért kell közösségünknek ragaszkodni „egyház"-ban való szabadságunkhoz és önkormányzatához, még akkor is, ha nagyon jóban van vele és munkaközösségben áll az egyház hívő lelkészével.

Bethánia és Egyház

Eddig azt gondoltam, hogy ez a szembeállítás csupán rosszulhalló fülek és eltévelyedő nyelvek zürzavara. Most azonban hogy kezembe került a „Közlöny" 1947 novemberi száma, meglepetve látom hivatalos formában is ezt a szembeállítást.

Azt nehéz elképzelnem, hogy Dr. Illyés Endre kedves testvérem (talán nem veszi rossznéven e megszóllítást egy „nem egyházi" embertől) ne lett volna tudatában annak, amit leír.

Az ő széljegyzete szerint pedig úgy látom van egy Bethánia látás, amelyik nem egyházi, tehát nem igeszerű (mert minden szektásságunk ellenére azt valljuk, hogy az egyház viselkedése igeszerű kell hogy legyen. Inst. 4. könyv I. fej. 11. bek.) és van egy egyházi látás, mellyel a mi látásunk nem egyezik.

Ebből az következik, hogy mi CE szövetségesek látásunkban egyházellenesek vagyunk. Miután pedig eddigi magatartásunkban látásunkhoz konzekvensek igyekeztünk lenni, egyházellenesek vagyunk magatartásunkban és gyakorlatunkban is.

Ajkunkon az egyházhoz való ragaszkodás hazug ködösítés csupán. Alattomos hiénatermészettel ólálkodunk a „dög körül", hogy alkalmas időben faljunk belöle magunknak. (Úgy gondolom, jobb ezt nekünk leírni magunkról, miután már mások megfogalmazták.)

Egyet azonban őszintén szeretnénk, ha egyházunk az ige és a hitvallásai alapján áll (amit hiszünk és hozzá ragaszkodunk) szeretnénk már látni hol térünk el az irásoktól és hol tanitunk hitvallásainkkal ellenkezőleg. Ne nyilatkozzék már végre e kérdésben ex katedra senki, hanem lássuk a bizonyitásokat, mert esztelen dolognak látszik foglyot küldeni és az ellene való vádokat meg nem jelenteni. (Csel. 25 : 42.) Miután pedig a fogoly Krisztus foglya nem kell félni, hogy megszökik (Csel. 27 : 42.) a süllyedő hajóról (noha némelyeknek nem volna nagyobb öröme, mintha igy szólhatnának: úgy-e megmondtuk.) mert kijelentést hordoz a hajó népe megtartásáért még a szökni akaró matrózokért is. (Csel. 27 : 24, 30.)

Nem szükséges sokat bizonyitgatnunk, hogy nekünk az egyház — egyház, mert hitünk és meggyőződésünk szerint elhozza még Urunk azt az időt, amikor majd igy szólhatunk: Jóllehet szükség lett volna engedelmeskednetek, mindazonáltal mostanra nézve is jó reménységgel legyetek, mert egy lélek sem vész el közülünk.

Abban van a mi elégtételünk, ha akarásban becsületes szivünk bizonyságát adhatja, hogy szeretjük azt, akit szeretni tiltanak.

Egymásról — munkánkról.

Bütösi János utazótitkár testvérünk, körleveleink szerkesztője, november 19-én útrakelt, hogy Austin-i egyetem meghívásának eleget téve, megérkezzék amerikai tanulmányi helyére. Azóta egy levelezőlapot kaptunk tőle Párisból, melyben azt jelzi, hogy a reménység szerint december elején átkelhet Amerikába. Hordozzuk őt imáinkban. Címe: Rev. János Bütösi, Presbyterian Theological Seminary, *Austin*. Texas, U. S. A.

Visky Ferenc testvérünk írja, hogy Egri-i (Románia) állomáshelyéről hitoktatónak nevezték ki Nagyszalontára, ahol egy 600 lelkes gyülekezetrész lelki gondozása is rá van bízva. Szektáktól eléggé megzavart gyülekezet. Nehéz munka vár ott testvérünkre, imádkozzunk érte. Címe: Ref. lelkészi hivatal, Salonta-Mare.

Házasság: Beregszászi Károly hajdúböszörményi s.-lelkész feleségül vette Hadházy Esztert. — Haluska János ref. diakónus, makói szövetséges feleségül vette Szücs Erzsébetet. Életükre, szolgálataikra azzal a reménységgel, hogy Isten beteljesíti reménységeiket, az Úr áldását kívánjuk.

Eljegyzés: Sólyom Péter, vajai próbaszövetséges eljegyezte Sipos Mária vajai szövetségest. — Sipos Sándor vajai próbaszövetséges eljegyezte Vincze Anna vajai szövetségest. Áldott legyen az Úr, aki nem szüntette még meg közöttünk a vőlegény és menyasszony szavát.

Gyermekek: Debrecenben Ludmány Gyuláékat leány, Nyírbátorban Helmeczi Sándorékat fiú, Vaján Takács Ferencéket leány, Csanádpalotán Veresegyházy Lászlóékat fiúgyelmekkel ajándékozta meg az Isten. Adassék meg a gyermekeknek, hogy növekedjenek Isten és emberek előtt való kedvességben.

Halottunk: Szalay Lajosné, Szalay Lajos testvérünk felesége, Szalay Mihály választmányi tagunk édesanyja október 5-én visszatért Urához, akit ifjúságától fogva Megváltójának ismert. „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg."

Bibliaiskolánk 16 résztvevővel december 3-án megkezdődött. A résztvevők bibliaismeretet, dogmatikát, egyháztörténelmet, gyülekezeti munkát tanulnak, illetve erről szóló előadásokat hallgatnak. Közben a hathetes tanfolyam ideje alatt betekintést nyernek a pesti és pestkörnyéki szolgálatba.

Szövetség alakult Gödöllőn, ahol a Bethánia Központ megbízásából dr. Ferenczy Jenő választmányi tagunk alakította meg a szövetséget, Sátoraljaújhelyen és Kőbányán pedig próbaszövetség alakult. Mindkét helyen Szikszai Béni, az Egylet főtitkára volt kint a próbaszövetséget megalakítani. A gödöllői szövetség vezetője Gál Zoltán, a kőbányai próbaszövetség vezetője Szalay Mihály, a sátoraljaújhelyi próbaszövetség vezetője dr. Nagy Sándor Béla ref. lelkész.

Csendes napokat *Borsodon*, Benke József, Kutasi Béla és Zsombok Margit szolgálatával, *Miskolcon* Nagy Erzsébet, Kutasi Béla szolgálatával, *Hejőpapin* Kutasi Béla és Nagy Erzsébet szolgálatával tartottunk. A délvidéki szöveségeseink legutóbbi összejövetelen Erdélyi János evangélista testvérünk is résztvett. Csendesnap volt még *Mándokon* is.

Hálaünnep. Ahol megtartották, mindenütt lelki gazdagságban volt részük, mert a hálás szív gazdag szív és olyan áldások részese, amiben a hálaadásról megfeledkezők nem részesülhetnek. A budapesti közösség tagjai a péceli és budai szövetségesekkel egésznapos csendesnapon voltak együtt és az anyagi áldozathozatal mellett a Lélek kiáradásának csodálatos ajándékában részesülhettek.

Dunamentén a szigetszentmiklósi szövetség tagjai november 1—2. napján kétnapos közösségi konferencián voltak együtt.

(19)

Egyedül . . .

VAGYUNK jónéhányan egyedül. Senkire nem közömbös, hogy elhullottak mellőle azok, akik közel álltak hozzá: családtagjai, barátai vagy akivel közösen tervezték a jövőjüket. Ha halálhírük nem is jött még meg, de nem tudnak róluk régóta semmit s hit által még visszavárják, hogy egyszer talán mégis . . . De addig, — ha nem is kínoz valakit a gyötrő bizonytalanság, mert odatette az ügyet Isten kezébe: az Úr adta, az Úr vette el — mégis csak igen emberek vagyunk s nélkülük vagy nélküle nagyon egyedül érezzük magunkat.

Bizonyára a legtöbben vannak olyanok, akiknek megvan a családi keretük, amelyben élik életüket, de mégis egyedül vannak. Egyedül, mert a családban csak egyedül vallják Uruknak és Megváltójuknak Jézust. Ebből természetszerűleg következik, hogy a még olyan népes családban és a még olyan kiterjedt rokonságban is egyedül lesznek. Itt éppen az volna a nagyobb baj, ha igen beletalálná magát Isten gyermeke e környezetbe; annyira, hogy megszünne ott az egyedüliség érzete.

Másnak meg el kellett hagyni apját vagy anyját, meg testvéreit, a családi tűzhelyet, hogy méltó legyen a Krisztus követésére. Megtették önként, de az igazság az, hogy amikor látják, hogy nagy ünnepek táján szétoszlik hétköznapi környezetük, ahol mégse érezték annyira egyedüliségüket, felszakad a szívükből a sóhaj: eljött az idő, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez és engem egyedül hagyjatok —, s belül valami szorongatja a szívüket, mert nem jó az embernek egyedül lenni . . .

*

VAN ÚGY, hogy a közösségben is rászakad az emberre az egyedülvalóság. Anélkül, hogy valami különösebb baj lenne vele vagy körülötte, egyszercsak szétnéz s azt veszi észre, hogy egyedül van. Elment kiki az övéihez s ő egyedül maradt. Mert mi tagadás, a közösségekben is vannak „családok" vagy legalább is családszerű kisebb közösségek, melyeket a Lélek szükségszerűen hoz létre, leginkább a szolgálat érdekében. S van úgy, hogy valakinek a lelki szolgálat és lelki élet egyre növekvő

társadalmában nem jut egy ilyen kis lelki „család", sokszor helyzeti, de leginkább lelki okokból folyólag. Néha feltámad bennünk a csalódottság érzése, mintha nem is állna az ígéret: senki sincs, aki elhagyta fitestvéreit, nőtestvéreit, atyját vagy anyját, feleségét vagy gyermekeit, — aki ne kapna helyettük... — Meg ne keseredjünk emiatt, — mert azért, ha Isten úgy rendezi, akkor jó is lehet egyedül, sőt csakis úgy tud Isten eredményesen használni a szolgálatra, — de egyéni életünk is úgy halad a megszentelődés útján, ha nincs mellettünk senki, hanem magunk vagyunk, egyedül... Bármennyire áll is, hogy nem jó az embernek egyedül lenni s bármennyire társaslény is az ember, — mégis ha Istentől való az egyedülvalóságunk, akkor az tartósan és komolyan nem támasztja bennünk a kifosztottság érzését, sem erőtlenné nem tesz, hanem éppen erőt jelenthet, hogy egyedül vagyunk.

Igazában egyedül úgy is csak ritkán vagyunk. Legfeljebb a családi és rokoni társaság nincs meg körülöttünk. Esetleg testvéri körben nem vagyunk körülvettek. De ez nem is lényeges, sőt veszélyes, mert ebből lesz a hinta-palinta vagy hangulat-keresztyénség: egyszer fent a hetedik mennyországban, máskor meg a feneketlen csüggedés mocsarában. Lehet jó és hasznos dolog is egyedül lenni. Úgy, mint Jézus volt egyedül, aki így búcsúzott el addigi társaságától, mikor a Kereszt útjára indult: Imé, eljött az óra, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez és engem egyedül hagyjatok; — de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Meg úgyis nagy áldás az egyedüliség, mikor úgy ránkszakadnak bűneink, hogy összetörünk alattuk és mikor felnézünk, — mint a bűnös nő is — nem látunk mást, csak Jézust egyedül... — Más látása csak zavarna ilyenkor, mert hiszen más úgyse tudna rajtunk segíteni; csak Ő egyedül...

*

AZ ÉLET DÖNTŐ PILLANATAIBAN vagy amikor az Isten valami különösen nagy szolgálatra választ ki bennünket, akkor úgyis mindig egyedül kell lennünk. Az élet nagy titkainál: a születésnél és a halálnál is. Ha ezer ember állná körül a halálos ágyunkat, mégis csak „egyedül" kell meghalnunk. A nagy titkokat nemcsak az ember, de az Isten is csak titkon, akkor tudja közölni, amikor mindentől, mindenkitől szabadok vagyunk. Az eredményes élet kulcsa: közösségben élni és mégis egyelül lenni. — Emberek vagyunk. Úgy érzünk és úgy vágyunk, mint ember: fáj az egyedülvalóság s idézgetjük unos-untalan, hogy: nem jó az embernek egyedül lenni... Lehet, hogy személytelenül, de mindig várunk valakire vagy valakikre. De jó lenne pedig csak Őrá várni egyedül... Úgyis, hogy szünne meg már minden váradalom az életünkben Őrajta kívül, — meg úgyis, hogy bármikor jön, hogy velem legyen egyedül, ne találna nálam és bennem senkit és semmit. Találna engem mindig egyedül és csak egyedül Őt várva...

Ujdonságaink:

	Forint
R. Lukátsi Vilma: ÜNNEP A HEGYEN. (Elbeszélés.) kötve	15.— 25.—
dr. Kormány Károlyné: HARC A SZIVEDÉRT. (Gyermekelbeszélések.) Fűzve 8.— Ft, kötve	16.—
dr. Kormány Károlyné: KÉT ÚT. (Verses történet gyermekeknek.)	—.60
Roy Krisztina: ISTEN NÉLKÜL A VILÁGBAN. (8. kiadás.)	4.—
Andrae Hedvig: FÉNYESRE TISZTITOTT LÁMPÁCSKÁK. (Gyermekeknek, 3. kiadás.)	3.—
A KIS RÚTH. (Elbeszélés nagyoknak és kicsiknek, 4. kiadás.)	2.50
KIK VAGYUNK ÉS MIT AKARUNK? (Közösségi kérdéseink, 3. szám.)	—.60
IGY LÁTJUK MI. (Közösségi kérdéseink, 4. szám. Főtitkári jelentés, 1947.)	1.—
BIBLIAJELZŐ KIS KÁRTYÁK a szövetséges fogadalomból vett idézetekkel és igékkel, egyszerű kivitelben	—.20
Ugyanilyen kivitelben KARÁCSONYI vonatkozású bibliaidézetekkel, kis kártyák	—.20

—x—

SAJTÓ ALATT:

Szikszai Béni: MARAN ATHA. (A Jelenések könyve magyarázata.)

—x—

BESZEREZHETŐK:

A BETHÁNIA-KÖNYVKERESKEDÉSBEN, BUDAPEST, VIII., GYULAI PÁL UTCA 9.

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
52847 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9. Tel.: 136—835.
(Felelős vezető: Horváth János.)

KRISZTUSÉRT ÉS EGYHÁZÁÉRT

1948.

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL!...

(Lukács 24 : 34)

A BETHÁNIA-EGYLET KÖRLEVELE

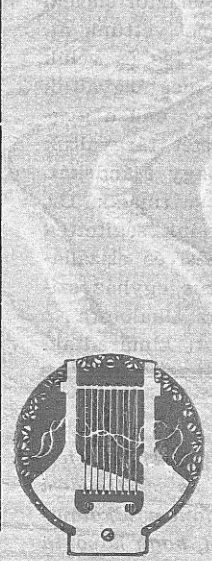

Zörget a Jézus...

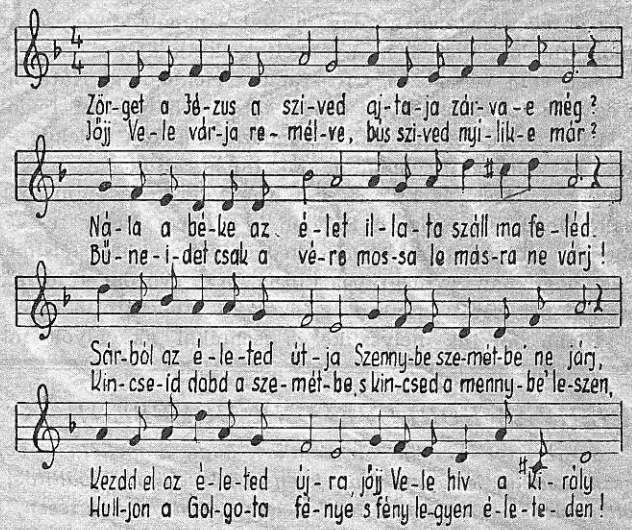

ÁRA 2 FORINT

Csendesnapok voltak *Nagymajláthon* és *Mezőtúron*. Isten ezeket gazdagon megáldotta. Különösen Nagymajláthon volt az ige élő és ható és közösségtisztító hatású. A szövetségesek „kezeiket megerősítve a jóra" újították meg a szövetségüket. Nagyon fontos lenne, ha közösségeink bűneiktől megtisztúlnának.

Hosszúpályiban a mult év utolsó vasárnapján, 24 testvérből megalakult a próbaszövetség, mint a debreceni szolgálat drága gyümölcse. Dr. Szabó Mihály testvérünk szolgált ez alkalommal.

Bereg vármegye árvízsúlytotta területén lévő hívő testvéreinkről eddig az az értesítésünk érkezett, hogy Isten megőrízte őket és reménységünk van a további megtartatásra is.

Bibliaiskola: Kisvárdán január közepén egy hetes bibliakör vezető találkozó volt. 28 helyről mintegy 70-en jöttek össze testvérek. Reggeltől estig együtt voltunk, hogy az ige ismeretében előre haladjunk. A János első levelét tanulmányoztuk, a megtérés, újjászületés, megszentelődés, megdicsőülés fogalmát tisztáztuk az ige világosságában. Az egyháztörténelem és az ébredés-történet gazdag világából néhány jellemző képet vettünk át. Külön alkalom volt a környékbeli szekták alapos megismerése és velük szemben való védekezés. Olvastunk a Heidelbergi Kátéból, megtárgyaltuk az egyház és közösség viszonyát, több bibliai esetet feldolgoztunk a gyakorlati órákon, azután a lelkigondozás néhány érdekes esetét tárgyaltuk meg. Jó volt együtt lennünk. Megtapasztaltuk Istennek nagy ajándékát, amely egymással és különösen a vele való közösségünkből származik. Dr. Czakó Jenő, dr. Kálmán Sándor és Fekete Péter testvéreink segítettek ebben a szolgálatban. Urunk kedvezését a külső élelmezési és elszállásolási dogokban is megtapasztaltuk. A kisvárdai református egyház szívesen sietett segítségünkre és iskoláját átbocsátotta erre az alkalomra...

Újabb híreink helyszüke és technikai akadályok miatt kimaradtak.

FELHÍVÁS KÖRLEVELÜNK ÜGYÉBEN!

Szeretettel kérjük olvasóinkat, hogy a mellékelt befizetési lap felhasználásával küldjenek be jelen körlevelünk előállítási és szétküldési költségeire 2.— forintot. Körleveleink nem rendszeresen, hanem alkalomszerüen jelennek meg. Éppen ezért senkit ne nyugtalanítson, hogy havonta nem kapja és ne is küldjön be előre több pénzt a később megjelenőkre.

ÖREGEK *és fiatalok...*

Az én kedves főtitkár testvérem megkért, hogy a fenti tárgyról írjak az ez évi első Bethánia-körlevélbe. Megpróbálom. Természetesen, nem általánosságban akarok írni az öregek és fiatalok viszonyáról, a nemzedékek kérdéséről, amint az az élet egész területén jelentkezik, hanem csak a keresztyén közösségek, közelebbről a Bethánia öregjeiről és fiataljairól. Vagy még helyesebben: csak a fiatalokról. Azokról, akik ma fiatalok és azokról, akik 30—40 évvel ezelőtt voltak azok. Mert a mai öregek is voltak valamikor fiatalok. És tulajdonképpen mi is a különbség öregek és fiatalok közt? Csak az, hogy az öregek voltak fiatalok is, de a fiatalok még nem voltak öregek.

Jó multkorában, amikor részt vehettem Budapesten az őszi szövetséges konferencián, találkoztam nem is eggyel az öregek közül. Örültünk egymásnak, néhány szíves szóval kérdezősködtem tőlük s kicsit meglepett, amikor hangjukban egy kis csendes szomorúsággal azt mondták, hogy: „oh, a Bethánia már nem az, mint régen volt." Elgondolkoztam azután. Nem az, mint régen volt? Csakugyan nem az? És ha nem az, baj hogy nem az? Mi is hát a különbség a régi, meg az új Bethánia, a régi fiatalok, meg a mostani fiatalok közt?

Azóta alkalmam volt több ifjú testvéremmel kissé közelebbről megismerkedni, egyéniségüket, munkájukat valamenynyire megfigyelni. Nem valami öntudatos, kritikai megfigyelés volt ez. Az én szemem sohasem volt a kritikus szeme. De hát az ember akkor is lát és megfigyel egyet-mást, mikor nem az a célja. És öntudatlanul is összehasonlít. Én, aki mint serdülő gyermek, ott voltam a Bethánia születésénél és első munkáinál, harcainál, akarva-nemakarva kénytelen vagyok valamilyen véleményt formálni arról, hogy milyének a mai bethánisták a régiekhez képest. Hogy ma más a Bethánia, az kétségtelen. A világon minden változik. Csak egy van, aki „tegnap és ma és mindörökké ugyanaz". De hát igazuk van-e azoknak, akik ezen a megváltozáson szomorkodnak? Elmondom, ahogy én látom.

A mostani fiatalok aktívabbak, mint a régiek voltak, de egyúttal erőszakosabbak is. Lehet, hogy én csak magamra emlékszem jól, a magam passzivitására. Voltak a régiek közt is nálamnál sokkalta aktívabb szövetségesek, de talán mégsem tévedek egészen, ha azt mondom, hogy a maiakban — és ez dicséretükre válik — több a tevékenység, a kezdeményezés, a

mozgalom. De van bennük és éppen az iránymutatókban, a vezérkedőkben, valami erőszakosság is. Akarat-emberek, akik a maguk lélek-mentő és lélek-nevelő szolgálatában a kényszerítés eszközét talán erőteljesebben alkalmazzák, mint kellene és mindenesetre erőteljesebben, mint mi tettük hajdanában.

A mai fiatalok öntudatosabbak, mint a régiek voltak, de kizárólagosabbak is. Ön- és közösségtudatosabbak. És ebben sok jó van. Ha valaki nagyon bizonyos a felől, hogy ő és a közösség amelyhez tartozik, az elegyítetlen igazságot és az egyedül helyes életformát birja és képviseli, ebben hihetetlen nagy erő van. De egyúttal olyan kizárólagosságra vezet, amilyent mi régen el sem tudtunk képzelni. Eszünkbe sem jutott például, hogy az, aki bethánista, éppen úgy otthon ne érezhetné magát az Evangéliumi Ker. Diákszövetség nyári táborában, mint a Bethánia-konferencián és hogy élettársul ne választhatna más közösségbe tartozó leányt vagy ifjút. Lehet, hogy a mostaniaknak van igazuk. Nem vitatom. Csak a különbséget állapitom meg.

A mostaniak fegyelmezettebbek a régieknél, de ítélkezőbbek is. Nagyon jó, hogy fegyelmezettebbek. A fegyelem a mai Bethániának határozottan egyik jó oldala. Amiről az egyházi közösségek csak álmodoznak, azt itt megvalósitották. Nem sokat teketóriáznak, hanem kizárják a nem közéjük valót. Ez rendkivül emeli a Bethánia-szövetséghez való tartozás erkölcsi értékét. De az igen helyes, az ige által is parancsolt belső fegyelmezés mellett én ott látom — lehet, hogy tévedek — az ige által táltott ítélkezést a kivülállók felett, szigorú megítélését, lekicsinylését olyanoknak, akiknek megítélésére nem hivatottak. Régen ez nem volt egészen igy.

Én mindabból, amit itt hirtelen papirra vetettem, hajlandó vagyok alázatosan azt a következtetést levonni, hogy nincs igazuk azoknak a régi testvéreknek, akik visszasirnak a régi Bethánia után. Én a mait erősebbnek látom a réginél. S a jelek azt mutatják, hogy az Úr meg is áldja munkáját.

De hogy azért a mostani fiatalok se bizakodjanak el, valaminek a megfontolását ajánlom figyelmükbe. A mai Bethánia a régiből nőtt ki. Ha a mostani erős, az azt bizonyítja, hogy a régi kezdet jó volt. A régi Bethániának, a régi fiataloknak tehát megvan a pecsétjük és bizonyságuk a mostani fiatalokban. De hogy a mai Bethániában mennyi a jó, az Úrtól való, annak a bizonysága még hátra van; azt csak a jövő fogja megpróbálni. Én igaz szeretettel kivánom, hogy a jövő bizonysága is az legyen, hogy a fiatalok hitben, szolgálatban, szeretetben megelőzték a régieket! VARGHA TAMÁS.

1.

Levél a megszentelődésről

Nem gondoltam, hogy ígéretemet levele megválaszolására, ilyen hamar be kell váltanom. Az volt u. i. a gyanum, hogy a megszentelődés titka — ami levelének leglényege — olyan bonyolult, hogy jó időn belül nem fog sikerülni megnyugtató álláspontot lelnem e tekintetben. Hálát adok Istennek, hogy hamarabb, mint vártam, kibontakoztatta előttem ennek a kérdésnek a körvonalait és megadta az öröm bátorságát is, hogy segítségére siessek ezzel hasonló kérdések tüzében égő testvéreimnek.

Talán nem titok Maga előtt sem, hogy érdeklődésem centrális kérdése volt Budapesten a megszentelődés. Láttam vidéken és központunkban egyaránt, mennyire veszedelmesen felületes a hívők magatartása e tekintetben. Kénytelen voltam észrevenni, milyen szánalmasan vereségteljes különösen az ifjúság körében életünk ebben a vonatkozásban. Öröm, szolgálat, szeretet, világosság, megértés, segítés, könyörület, áldás akartam lenni mások számára s mindig a kudarcokkal, félreértésekkel, megcsalatottságokkal és megcsalásokkal, egyszóval mindezek ellenkezőjével tudtam az Úr elé állani. Oh, hol itt a megoldás?!

Ilyen beállítottsággal olvastam el idekint egy könyvet a megszentelődés értelméről. Nem mondom, hogy minden ponton átvilágította ezt a kérdésemet ez a könyv, de a főbb kérdéseket megfogalmaztatta velem. Nem pozitiv mondanivalói voltak hasznosak — az írója az amerikai perfekcionisták egyik vezéralakja! — hanem inkább a bennem élő vágyak ijesztő árnyékának a felvázolása volt eszméltető a számomra.

Az író azt állítja, hogy két krizise van a megváltásnak. Az egyik az, amikor a kárhozattól való félelem tölti el a szívünket s felragyog előttünk a kereszt titka (ez a megigazulás),

a másik pedig, amikor a megigazult hívő megváltott élete nyomorúságaival viaskodik s megnyeri a Szentlélek keresztségét. (Ez a teljes megszentelődés.) A könyv megvilágítása szerint a megigazult hívő csak formális értelemben szent, valóságos szentséget csak a megtéréshez hasonló új tapasztalat hoz: a Lélek keresztsége, amikor a bűnös természet bennünk teljesen megsemmisül, az eredendő bűn eltűnik s megtelítődünk az Isten tökéletes szeretetével. (A könyv bevezetésében Stanley Jones kb. hasonló tapasztalatról számol be saját életében!)

Én határozottan meg vagyok győződve, hogy így ez a koncepció igeellenes! Mégis! Vajjon nem ugyanez a koncepció vonzott idáig engem is és sokónkat? Vajjon nem ugyanez az alapja az imádságnak, a reménységnek, a törekvésnek, mikor „megszentelt életet kérünk és akarunk az Úrtól; mikor így szólunk: „Tölts meg Lelkeddel, segíts Hozzád hasonlóvá lenni. Add, hogy meghalhassak az ó-emberem számára, tégy megszentelt életté, Uram!" Vajjon nem ugyanez csendül-e ki a maga leveléből is? „ Két szó lángol bennem: mássá lenni . . ." Ime a hívő emberek második krizise: szentté *akarnak* lenni „valóban", tökéletessé „egészen", Lélekkel megtelni „teljesen"! De vajjon öntudatlanul is nem egy igeellenes perfekcionizmus vágya csalogat itt bennünket? Vajjon az eredendő bűn, a romlott szív, a megfertőzött test e földön lehet-e valamikor is csupán rossz emlék, mult, „valóságosan" eltünt élet. Én nem gondolom! Nos hát ne is álmodozzunk róla, ne áltassuk magunkat vele s ne tűzzük imádságos vágyul magunk elé!

Helytelen tehát az a nagy viaskodó vágy, vajúdó sóvárgás a szívünkben, ami annyira jellemző ma a magyarországi felébredtekre?! Nem hiszem! Az a sejtésem, hogy mindez csak akkor helytelen, ha *mi* akarjuk megvalósítani *ezután*, vagyis ha emberi erőfeszítéssel kiérdemelhető eredménynek látjuk a „keresztyén" életben. *A megszentelt élet titka ugyanis valami egészen más: Krisztusban már megnyert ajándék, a kegyelem jutalma.* A probléma tehát az, hogy a már megnyert ajándékot hogyan valósítsam meg s mennyiben valósítható meg egyáltalán.

Stanley Jones már említett vallomásából ami engem megfogott az volt, hogy a megszentelődés emberi részét az *öntudat becsületes odaszánásában tapasztalta meg*. Határozottan állítom u. i. én is, hogy az életem akkor kerül bele újból a harcok vereségek tüzébe, amikor voltak fel nem adott nemes vagy nemtelen területei öntudatom világának. (Eszembe jut egy hívő kinai asszony, aki tudatlansága miatt nem Istentől várt

gyermeket s az ördög megszállottsága alá került.) Ezek alapján látom most úgy, hogy a magyar hívő népnek nem a megszentelődés titkának a feltárására van szüksége, hanem megtérése komolyan vételére, igazi megtérésre, amikor világossá válik, hogy a keresztyén élet nem a váltságról való értelmi meggyőződés, hanem feltételnélküli teljes odaszánás a Kereszt oltárára Krisztus áldozatáért: tied Uram egész lényem, életed megismétlésére, tied mindenem, amim van s ami lesz, akaratod jótetszése szerint. Higyje el, az oltár ma is valóságosan szentté teszi az áldozatot. Vissza hát a Golgotához! A megszentelt élet isteni távlatai itt nyílnak meg előttünk. Én hiszek az igazán *újjászületett* emberek valóságos megszentelődésében.

Lenne még mit írnom, de így is nagyon hosszúra nyúlt levelem. Azért írtam le mindezt, mert most világosan áll előttem s szeretném ha maga előtt is világossá lett volna annyira, hogy nem tartja magában. Merje letenni az életét így az Úr kezébe, hogy éppen maga lehessen segítségül sokaknak Magyarországon a megszentelődés megtalálásában. Ne erre vagy arra adja oda magát, az Úr szolgálatában, hanem adja oda feltételek nélkül, egészen magának az Úrnak, aki nem tartott meg semmit sem a maga számára, de ideadott a Kereszt oltárán mindent nekünk. Ne ijessze a sok látszólagos akadály! Az Úrnak sokszor tetszik, hogy az emberileg megoldhatatlan akadályok tömkelegét állítsa fel elénk ígéretei teljesülésének útjába. De ez csak *kegyelme* magaszatlásának az isteni metódusa.

A Zsoltár 43 : 4—5 verseivel üdvözli

Bütösi János.

2.

Válasz a megszentelődésről

Engedd meg, hogy nem is nekem címzett leveledre én válaszoljak és engedd meg azt is, hogy mindkettőt a nyilvánosság elé tárom. A kérdés azonban egész keresztyén életünk szempontjából existenciális természetű. Ha az ébredés népe egészségesen akar továbbhaladni a Szentlélek vonalán, akkor továbbmenőleg a megszentelődés kérdésében kell látásokat nyernie és a „valóságos szentségben" növekednie. Ha ezt nem nyerné meg, vagy új felekezetté törpülne, vagy kegyes formalizmusba dermedne, de mindenesetre megszünne só és kovász, ösztön lenni a továbbhaladásra.

Hadd húzzam alá magam is, először az ige, azután megtapasztalásom alapján, hogy az a felfogás, mely szerint ó-emberünk, eredendő bűnünk a keresztségben (akár a vízzel való keresztséget, akár a Szentlélek keresztségét értjük alatta), meghal illetve eltöröltetik, igeellenes perfekcionizmus. Azt jelentené ez, hogy ó-emberünktől, eredendő bűnünktől megszabadulván, mi magunk termelhetünk — hogy ne mondjam trenírozhatunk — ki egy magasabbrendű életszentséget, mint tették (sokak tévhite szerint) az egyház szentjei.

Mi ezzel szemben az igazság? Amit leveledben helyesen és igazán megragadtál: „a megszentelt élet Krisztusban már megnyert ajándék." Az új ember *„Isten szerint teremtetett* valóságos szentségben". (Efézus 4 : 24.) Tehát nem a mi nagyszerű emberi (újjászületett emberi) akarásunk gyümölcse. Isten ajándéka. Valóban így szól az apostol, hogy „akik Krisztusba keresztelkedtek meg, Krisztust öltözték fel", (Galata 3 : 27.) valamint így: „eltemettettünk azért Övele együtt a keresztség által a halálba". (Róma 6 : 4.) Ez azonban, bármennyire szeretnék is némelyek másként értelmezni, nem más, mint egyrészt éppen annak az ígéretnek a felragyogtatása, melyet a törvény cselekedetei nélkül, Krisztus váltsága által nyertünk, másrészt pedig e szakramentális tény által elkötelezett felelősségünk felidézése.

Éppen mert a Krisztus *halálába* keresztelkedtünk. Ez a halál kötelez. *Nem aktív életszentségekre, hanem aktív odaszánásra.* (Ezt fejti ki Pál is a Róma 6-ban.) A megszentelődés titka tehát a szőllőtő és szőllővessző példázatában keresendő. Figyeljük meg, hogy nincs itt szó *igyekezetről, törekvésről,* hanem *maradásról.* Az előbbi kettő az aktív életszentség aktusa, az utóbbi az aktív odaszánásé. Azt jelenti ez a bennemaradás: én Krisztusban élni és nem benne tenni, hatni vagy valamivé lenni vágyom. A szőllővessző a tőkében él, nem akar valamivé lenni, hanem benne marad és megnyilatkozik benne a tőke természete és ereje, erőfeszítés, életszentségre való trenirozás nélkül.

Az ilyen odaszánásnak éppen az a titka, hogy a Krisztus halálán alapszik. A Szentlélek akit megnyertünk, azáltal hat életünkben, hogy Jézust dicsőíti meg. (János 16 : 14.) Az Ő halálával serkent életközösségbe.

Gyakorlatilag azt jelenti ez, hogy az életszentségünk titka nem abban rejlik, hogy jók, szentek, igazak, tökéletesek igyekszünk lenni, hanem fedetlen arccal szemléljük az ő ábrázatát

és elváltozunk dicsőségről dicsőségre, úgymint az Úrnak Lelkétől. (II. Kor. 3 : 18.)

A kérdést tehát így kell megragadnunk: minél mélyebben elmerül valaki a kereszt titkába, annál gazdagabb életszentség birtokába jut. Minél fedetlenebb arccal (őszintébb szívvel) szemléli Jézus halálát és feltámadását, annál nagyobb hálára kötelezteti (neki sok bűne bocsáttatott meg, mert igen szeretett). Minél mélyebb a hála, annál teljesebb az odaszánás. Ez a megszentelődés titka.

És amíg az aktív életszentség kifáraszt, békétlenné, nyugtalanná tesz (spiritizmus, reinkarnáció), addig az aktív odaszánás teljes békességet, mozdíthatalan bizonyosságot jelent Jézus megnyílt sebeiben. Ha valaki ebből a szemszögből nézi a szentek életét világosan láthatja, hogy a megszentelt életük alapja nem az ó-emberhízlaló aktív életszentség volt, hanem magukat, minél mélyebbre jutottak a szent életben, annál bűnösebbnek vallották és gyakrabban szemlélték a keresztet. Így mindig nagyon bűnösként állván a kereszt alatt, kisebbedett életükben az én és növekedett a Krisztus. Így oldódik meg a „fent" és „lent" kérdése is. Aki ugyanis magát nézi, az hol fent van, hol lent, a szerint, hogy sikerült-e elérnie a kitűzött rekordot vagy nem, aki pedig Őt nézi, noha önmagában mindig tudatosan lent marad, nem felejti el a kijelentést, hogy „a mi (valóságos) életünk el van rejtve Krisztussal az Istenben".

Kívánom sokat, megszakítás nélkül szemlélni Őt, nem azért, hogy életszentségre jussak, hanem hogy feloldódjam benne, mint a napot bámuló harmatcsepp a nap forró szerelmében.

Köszönöm, hogy meghalgattál. Ölel

Szikszai Béni.

Evangélizációkról.

Anares. Kisvárda melletti falu. Néhány felébredt embernek régi vágya volt ez az evangélizáció. Csak ezért engedhette meg az Úr. Igazi szomjúságot tapasztaltam sok szívben. Ez nagyon könnyűvé tette a szolgálatokat. Az ördög igyekezett egyesekkel elhitetni, hogy a Bethánia munka külön akar szakadni az egyháztól. Kívülről és belülről harc és félelem környékezett. Ugartörésnek számíthat ez a munka. Mint máshol, itt is nagy kérdés, hogy a felébredtek megtalálják-e a további fejlődéshez szükséges körülményeket. Az ifjúság részéről mutatkozott különösen érdeklődés. A vágyakozásra jellemző a fáradhatatlan éneklés.

Csanádpalota. Első nap 25-en voltak, később felment a szám 100-on felül. Sok volt a katolikus. A reformátusok eleinte nem nagy érdeklődést mutattak, később felmelegedtek és érdeklődve hallgatták az igét. Sokan imádkoztak a héten, hogy adjon az Úr ébredést a déli végeken is. Néhányan meg is tértek és ezek bizonyára a kis déli közösséghez fognak csatlakozni. Bár áldaná meg az Úr a kevés hűséges munkás igyekezetét lent és adna komoly megindulást.

Debrecen, Mester-utca. 400—500-an jártak az evangélizációra. Az érdeklődés növekedett. Annak a felszólításnak, hogy aki átadta szívét az Úrnak jöjjön ki, feltünően sokan tettek eleget. Nagy sírással álltak az Úr asztala előtt. Miután olyan sokat nem lehetett megkérdezni, három férfit és három nőt kérdeztem meg próbából, ötletszerint kiválasztva és valamennyien világos értelmes választ adtak a tekintetben, hogy mit nyertek az Úrban. Annál érdekesebb volt a sok bizonyságtevő, mert az előbbi kistemplomi evangélizáción alig akadt. A kérdést az egyik bizonyságtevő oldotta meg, aki elmondotta, hogy a tavaszi evangélizáción a büneit ismerte meg és gyötörte, a kistemplomban Jézus szeretetét értette meg, és most bizonyos lett az üdvössége. Az egyház lelkésze velünk rokonszenvező hívő lelkész, aki további munkánkban sem gördít akadályt és így valószínű, hogy a megtértek a szövetségben találják meg közösségüket.

Debrecen-Szabadságtelep. Közel 8 ezer református él ezen a telepen. A lélekszámhoz viszonyítva kevesen jártak az esti alkalmakra, de a vasárnapi gyülekezetnél többen. Legáldottabb alkalmak az utóösszejövetelek és tanítókkal való találkozásunk volt. Isten megáldotta az igét. Voltak, akik jelét is adták, hogy komolyabban szeretnének az Úr útján elindulni. Meglátásom azonban, hogy ilyen nagy külterületen a propaganda minden fegyverét használi kell, hogy sokan felébredjenek, sok közömbös szívben érdeklődés támadjon. Megtapasztaltam Isten Lelkének kiáradását, voltak beszélgetések, de hiányzott az átütő erő, hogy döntésre mentek volna egyesek és az imaközösség is egészen.

Dunapataj. Egy megelőző próbálkozás után, a gyülekezetben ez volt a tulajdonképpeni első evangélizáció. A megfelelő előkészítés után már az első este sokan jöttek, az evangélizáció vége felé pedig egészen megtelt a templom. Látogatottak voltak a délután 2 órakor tartott bibliaórák. Mind többen és többn maradtak ott az utóösszejövetelen, úgyhogy végül a templomban kellett azokat megtartani. Hogy kik azok, akiknek szívében felhajnallott az élet, a bizonyságtevők nagy számát tekintve majd csak a további idők mutatják meg. Napról napra többen és többen jöttek át a szomszéd faluból, Ordasról. Az evangélizáció ideje alatt volt alkalom együtt lenni a solti egyházmegye déli lelkészeivel. Látásunk szerint Dunapataj a dunamenti ébredés egyik központjává lesz. A felébredtek továbbépítésére hetenként közösségi összejövetel létesült.

Kistarcsa. Pestkörnyéki település, kis református gyülekezettel. Az evangélizáció úgy kezdődött, hogy a budai szövetség tagjai előadtak egy szindarabot. Bár az ördög gondoskodott ugyanakkor egy mulatságról, a terem zsúfolásig megtelt. Arra számítottunk, hogy nagy számapadás lesz a következő napokon, de ez nem történt meg. Végig sokan halgatták nagy vágyakozással az igét. A szemek csak úgy ragyogtak. Az utolsó nap a jelenlévőknek majd a fele állt fel azzal a szándékkal, hogy követni kívánja az Urat. Ezentúl hetenként járnak majd le pestről és az idők folyamán remélhetőleg közösség is fog kialakulni, mit az ottani hívő lelkész örömmel támogatna.

Kisvárda-Újtelep. Mintegy kétszáz személyt befogadó teremben volt az evangélizáció. Néha olyan érdeklődés mellett, hogy egymás hegyén hátán, előszobába összezsúfoltan vettek részt sokan. Isten Lelke kiáradt hatalmasan. Frissen szólalt meg az ige. Kénytelenek voltak az emberi szívek engedni a megtérésre való felhívásnak. Az áldásra jellemző, hogy az utána jövő bibliaköri alkalmakra 150—200 ember is jár. Utómunka biztosítva és így az evangélizáció folytatódik.

Nyírmedgyes. Alakuló közösség már az evangélizációt megelőzőleg is volt ebben a faluban, de ez volt az első evangélizáció. Az első naptól kezdve tömeges megmozdulássá lett, annyira, hogy a reggelre hirdetett imaóra, miután oda is százával jöttek az emberek, hamarosan reggeli evangélizációvá alakult át. A záróösszejövetelen sokan fogadták be szívükbe az Urat. Döntésüket bizonyára megpecsételte a Szentélek Isten. A felébredtek továbbgondozása közösségben történik.

— **Őr.** Szabolcs vármegyei, csaknem tiszta református falu. Több evangélizáció volt már itt, de különösképpen széles körben még mindig nem törte át a szíveket az ige. Az evangélizáción sokan részt vettek a környékbeliek is, a templom egy este kivételével megtelt. A külső látható eredményeken túl sokan tettek bizonyságot róla, hogy felfakadt szívükből a Krisztus iránti szeretet. Ezen a helyen egyébként évtizedes CE munka folyik. Sajnos kevés látható eredménnyel.

Vásárosnamény. A második evangélizáció volt a mostani a gyülekezetben. A falu telve van a beregi árvízkárosultakkal s ez bizonyos lelki előkészítést jelentett. Egyébiránt is elég nagy számban voltak az igére éhes szívek. Természetes, hogy az ördög is mindent megtett arra nézve, hogy az evangélizációt megrontsa. Mindazáltal győzedelmesekedett az ige, Isten jelenléte nyilvánvalóvá vált. A reggeli imaórákon a reggeli istentiszteleteken és az esti evangélizáción is. Azóta megindult a harc, az ördög csatárjai igyekeznek elhitetni magukkal és másokkal, hogy a „bethánisták" egyházszakadásra készülnek, csak nekik szabad szeretni az Istent, stb. Miután azonban az ige nincs bilincsbe verve, a Szentlélek tovább végzi újjáteremtő munkáját.

Nyilatkozat.

A Bethánia Egylet vezetősége 1948. február 2.-án foglalkozott az Egyetemes Konventnek a gyülekezeti evangélizáció kérdésében kiadott körlevelével és ennek az evangélizációt és az egyesületi munkát érintő megállapításaival kapcsolatban a következőkben foglalja össze észrevételeit:

1. Első sorban örömét fejezi ki a felett, hogy az egyház és az egyházi ébredés olyan sokak imádságának és sóvárgásának tárgyává lett. Általánosságban egyetért azokkal a megállapításokkal, melyek az intézményes egyház elesett állapotára, az ébresztő szolgálat (evangélizáció) szükségességére és az ébredés nyomán támadt feszültségre és a kérdések elvi tisztázásának szükségességére vonatkoznak. Ennek az utolsó problémának tisztázásához a maga részéről legteljesebb mértékben hozzájárulni óhajt.

2. Alaptalanoknak és igazságtalanoknak látja és éppen ezért visszautasítja a körlevél vádjait, melyek a CE szövetség evangélizációs eljárásával foglalkoznak. Teszi pedig ezt a magyar evangéliumi ébredés nagy ügyének érdekében, mert úgy látja, hogy a körlevél idevonatkozó megállapításai alkalmasak arra, hogy bizalmatlanságot támasszanak, vagy a már amúgy is meglévő bizalmatlanságot fokozzák a CE szövetség ébresztő szolgálatával szemben.

3. Azt a feszültséget, melyre a körlevél ismételten utal, az ébredés elkerülhetetlen következményének tartja. Minden komoly evangélizáció esetében jelentkezik ez, bárki végezze is azt, mert ez a feszültség az egyház jelenlegi állapotából és az evangélizáció természetéből következik.

4. Visszautasítja azt a neki tulajdonított szándékot, mintha a hitre eljutottak közösségét, a hívő szent magot, a „gyülekezet"-től elszakítani akarná és abban látná a Krisztussal való közösség lehetőségét, hogy a gyülekezetnek hátat fordít. Az egyházzal kapcsolatos álláspontját illetőleg már a konventi körlevél megjelenése előtt nyilatkozott és ahhoz hozzátennivalója nincsen. Tiltakozik a dolgoknak olyan beállítása ellen, mintha az a látás, amit a CE szövetség a Szentlélek Istentől kapott, ellentétben állana akár az igével, akár hitvallásainkkal. Sőt itt kell megállapítania azt is, hogy nem tartja szerencsésnek az evangélizáció szerelmeseinek és a magyar ref. egyház szerelmeseinek szembeállítását: meggyőződése szerint, aki a

magyar református egyházat szereti, szeretnie kell az evangélizációt is.

5. Az idézett levélrészből sem vonható le olyan következtetés annak valódi értelmét tekintve, hogy a CE szövetséget új egyház látomása vezetné, hanem csupán annyi, hogy a külső szervezeti, de feltétlenül az egyház keretén belül megoldható kérdéseket a lélekmentői evangélizációs szolgálathoz képest időrendi sorrendben a levél írója csak másodlagos jelentőségűnek tartja.

A CE szövetség, mint evangélizációs mozgalom, csupán szolgálata szabadságát biztosító önkormányzatához ragaszkodik. Semmiféle keretkérdéssel sem most, sem a jövőben nem foglalkozik. Megbecsüli azokat a szervezeti, szertartási, hitvallási, fegyelmi kereteket, melyek között egyházunk élete folyik.

A CE szövetség a végletekig ragaszkodni óhajt „mozgalmi" jellegéhez, hogy mindvégig az ébredés eszköze lehessen.

6. A körlevél fogalmazásában az egyház kérdését nem látja tisztázottnak. Sőt nagyon aggályosnak tartja azt a fogalmi azonosítást, amit a bibliai gyülekezetek és a jelenlegi egyházközségek között tesz, viszont hiányolja azt, hogy nincs éles megkülönböztetés a misszió vagy az evangélizáció szolgálatát hordozó hívő közösség között; holott a Szentírás világos különbséget tesz e kétféle megbízás között: *1.)* Elmenvén tegyetek tanítványokká ... (a misszió, evangélizáció), *2.)* Legeltesd az én juhaimat ... (a hívő közösség pásztorolása).

Visszautasítjuk azt a gyanusítást, hogy azok, akik az egyházi ébredésre nézve ezt a látást nyerték az Úrtól, kevésbbé szeretnék az egyházat.

Elvileg és gyakorlatilag indokolatlannak, sőt továbbmenőleg: jogfosztásnak tartja a maga tagjaira nézve nem egyházinak minősíteni azt az álláspontot, amit a CE szövetség-tagjaiban és egészében képvisel, — viszont egyházinak minősíteni egy másik álláspontot, esetleg csupán azért, mert hivatalos egyházi tényezők ajkáról hangzik el, vagy azért, mert aki a nyilatkozatot teszi, nem tartozik a CE szövetség keretei közé; mert gyakran némelyek a maguk egyéni nyilatkozatát önkényesen egyházinak minősítik.

Helytelennek tartja azt a megállapítást, mely „fából vaskarikának"-nak nevezi az olyan evangélizációt, mely nem a gyülekezetet, (a tapasztalati, testi gyülekezetet) tekinti az evangélizáció hordozójának. Az evangélizáció tárgya a testi gyülekezet („zsidónak először meg görögnek"), hordozója azonban a kegyelmet és apostolságot nyert hívő gyülekezet. (Róma 1 : 5.)

A CE szövetség újból leszögezi, hogy munkáját Isten Szentlelke megbízásából és az egyház iránti szeretetből végzi.

Egyébként célszerűnek tartja az ébredési mozgalmakkal kapcsolatos minden kérdést Gamáliel tanácsának szemszögéből kezelni.

A CE szövetség — mint a multban, úgy most is — kész a fogalmak tisztázására, az egyetértés és az ébredési szolgálat közös munkálása érdekében tárgyalni.

Budapest, 1948. február 3.

Őrtüzek Borsodban.

Nagyokat zökkenve robogott velünk az autó a kanyargó megyei úton. Jobbról és balról sziklacsúcsok meredtek felénk, mintha azt akarnák bizonyítani nekünk, hogy ők dacolnak az idővel. Évszázadok óta keményen, hidegen, szilárdan állnak. Mintha el akarnák hitetni velünk, hogy a közöttük és rajtuk lakó nép szíve is ilyen szilárdan kemény, dacos, hideg. — Mi azonban tudtuk, hogy *Kisgyőrben* hívő testvéreink várnak, tudtuk hogy az ébredés szele lángragyújtott néhány üszkös zsarátnokot. Alig egy éve volt itt az első evangélizáció. A felébredt testvérek száma ez alatt az idő alatt megkétszerezödött. Sokan vannak akik sóvárgó szívvel hallgatják alkalomról alkalomra az igét. Áldott legyen érte az Úr, hogy bár a kútak üresen tátongnak Kisgyörben, gazdagon árad az élet tiszta, üdítő forrása, hogy a szomjas szívek felüdülhetnek, megfáradtak megfissülhetnek, megújulhatnak, büntől szennyes életek megtisztulhatnak általa.

Jó időbe telt míg az ökrös szekér, a mérhetetlen sártengeren és a rögös erdei úton *Harsányba* döcögött velünk. Itt szövetséges csendesnapokra vártak bennünket. Örömmel tapasztaltuk, hogy Harsányban sem hamvadt el az örtüz. Ha nem is olyan mértékben mint Kisgyörben, de itt is gyültek köré, melegedtek fel és kaptak lángra az emberi szívek. Két napot töltöttünk el az Úr előtti csendességben. Az ige tanulmányozása nyomán feltárultak előttünk az egyéni és közösségi bünök. Szolgálati alkalmak és lehetőségek. Megújulva és azzal a reménységgel zártuk a csendesnapokat, hogy várjuk a harsányi ébredést, várjuk az új nemzedéket!

A kisgyöri és harsányi testvérekkel közösen megrendezett szeretetvendégség keretében töltöttük az év utolsó estéjét. Azzal a hittel és reménységgel köszöntöttük az új esztendőt, hogy egyre többen lesznek majd, akik odagyülnek a tüz köré, hogy egyre magasabbra csap fel a láng és fénye nemcsak Kisgyörben és Harsányban fog világítani, hanem a környező falvakban is.

Egy évvel ezelőtt zúgott végig *Bükkzsércen* is az Úrnak megtérésre hívó üzenete. Azok közül, akik akkor felébredtek, találtunk olyanokat, akik nem merték vállalni a hívő élet következményeit. Megfutottak a harcok elől. Legyen érte áldott az Úr, hogy megtartott itt egy kis csoportot, akik elszántan és mindenre készen vállalták eddig és ezután is a keresztyén élet harcait, nehézségeit, de ezzel együtt örömeit és szépségeit is. — Kedves, meghitt szeretetvendégség keretében alakult meg a próbaszövetség 18 taggal. — Bár lenne az ő életük világító, gyümölcstermő élet, mely nyomán Bükkzsércen és környékén sokan eltalálnának Isten hatalmának rejtekébe, a Jézus Krisztus megszakadt szívéhez.

Jelenleg Borsodban *Miskolc* a tűz fészke. Innen mennek az Úr ügye iránt égő szívü fiatalok szerte a környékbe. — Csendesnapjukat megszentelte jelenlétével az Úr.

A legfiatalabb borsodi közösség a *szirmai*, de már itt is mutatkoznak az élet jelei. A megindult támadások, harcok egyeseket visszahúzódásra késztettek. — A szirmai testvérekkel is eltöltöttünk egy napot az Úr előtti csendességben.

Mezőcsát Borsod sík területén fekszik. Itt is tapasztalható, hogy fújdogál az ébredés szele.

A Pitypalaty völgyben, gyönyörü helyen épült *Parasznya*. Egyelőre még keményen ellenáll az evangéliumnak, de hisszük, hogy ide is elhat majd az ébredés.

Amerre jártunk, mindenütt magukhoz láncoltak a falu betegei bennünket. Talán leginkább a gyilkos kórok által ágyhoz szegzett testvérek arcán láttuk és tapasztaltuk, hogy a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. — Testvér ,Rád is várnak a falu betegei, nemcsak azok, akik ágyhoz köttettek, hanem azok is, akiket a bün, ez legyszörnyübb betegség tart rabláncon, hogy rajtad keresztül elérkezzen hozzájuk a mi kegyelmes Urunk, megértő szíved, segíteni kész kezed, fáradhatatlan szeretetед által!

Vajjon nem hiába várnak-e?

Megjelent Szikszai Béni uj könyve: Maran Atha!

(A Jelenések Könyve magyarázata.) — A nagyalakú, 196 oldalas, ízléses kiállitású könyv ára 40.— forint. — A papírhiány miatt kis példányszámban készült könyvet ajánlatos mielőbb beszerezni a Bethánia-könyvkereskedésben: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9. szám.

Délen is kél a nap

A vonat kerekei ütemesen kattognak. A zsúfolásig telt vonaton vídáman zeng az ének: „Vándorútam Jézusommal járom . . .“ Egy tanítónő iratmissziós lapokat osztogat. A Jézus szavára kivetett péteribizonyság-hálóból még a kalauz sem menekülhet. Úgy tűnik fel, mintha dicsőségtől szikrázó vonat szelné át a sötét alföldi éjtszakát. Papok, tanítók, szövetségvezetők térnek haza, havi imanapjukról. Éjfélre fut be a vonatunk egy gócpontra, ahol egyik szövetségvezető otthonában töltünk néhány órát, hogy összefoglaljuk a délvidéki eseményeket.

Milyen tespedt, alvó falu ez! — Mint délen mindegyik. Az éjtszakai sötétség nappal is a lelkeken marad. Bűn, rövidlátás, nemtörődömség mindenfelé. Nem szomorú-e, hogy egy 30.000 lelkes városból csak 3—400 lelket érdekel az ige? Hatalmas gyülekezetek, mint Hódmezővásárhely, Békés, Szeghalom, Békéscsaba stb. érintetlenül állnak. Szolgatársaink a persbitériumokkal kérubokként őrködnek gyülekezetük kapuiban, hogy csak szájuk íze szerint való evangélium jusson a falakon belül.

Erről az oldalról valóban reménytelennek látszik a déli ébredés, de a mi ajtónkat, Jézust el nem állhatja senki. Sokszor az a bajunk, hogy nem ezen az ajtón akarunk bemenni. Ezért gondolják, hogy tolvajok és rablók vagyunk, akik el akarjuk lopni a nyájat.

Valóban azt igazolja az ébredés, hogy ahová Jézus nyitott ajtót, ott megnyíltak a szívek. Nagymajláth, Kunágota, Csanádpalota ilyen zsengéi az ébredésnek.

Tényleg, ha Kunágotára gondolunk, megáll az eszünk. Szinte egyedülálló az ébredésben. Senki nem evangélizált, nem volt hívogatás, toborzás. Egyszerre csak kérték a próbaszövetség megalakítását.

— De hogy ismerkedtek meg a Bethániával?

— Úgy, hogy Jézus iránti szeretetükért a hitetlenek bethánistáknak csúfolták őket. Ők ezt a „gúnynevet“ addig tűrték, míg megszerették s mikor utána érdeklődtek, hogy mi a Bethánia, egyszerre mind bethánista akart lenni. Azóta ők is azért imádkoznak: „hogy hadd legyen sok-sok helyen boldog Bethánia“.

— Hát a nagymajláti súrlódásokról mi a véleményed?

— Ők egy kissé hamar érkeztek a kamasz korba, de ha egyszer az Úr jól kiporolja őket, rájönnek, hogy valójában ők is gyerekek és ez így éppen jól van.

— Csanádpalotán meg a közösségi gondolatot nem képesek bevenni.

— Ha maguktól nem mennek a karámba, majd bekerggeti őket a farkas.

Nagy örvendezéssel tölt el a vésztői ébredés. Kicsi, de kipróbált csapat várja ott, hogy idejében beállhasson az Úr aratásába.

A régi szövetségekben is mintha új fényt kapna Krisztus keresztje. Megújult szívek, tettrekész ifjúság, imájukban tusakodó öregek jelzik az Úr csodálatos munkáját. Makó, Orosháza, Szentes előre elkészített bástyái az ébredésnek. Igen élénk közösséget ringat bölcsőjében Szegeden is az Úr. És Békéssámson is rejtve tartja még erejét Deliláékkal szemben.

Sok reménység fűződik Püspöklele, Földeák, Doboz, Szegvár, Református kovácsháza ébredéseihez.

Igen sok jelét mutatja Urunk annak, hogy ébredést készít elő délen. Az utóbbi évben igen nagy mértékben magszaporította a hívő lelkeket. Sok hívő pap, tanító és egyéb lelkimunkás került ide vagy került ki közülük.

Ébredés szempontjából olyan ez a táj, mint ahol az előőrsök elfoglalták helyüket, vagy ahol az aratók kezükbe vették a kaszát s levett kalappal, figyelő lélekkel várják az indulási parancsot.

A reménybe mely betölti a szívünket, annak a sok falunak, városnak, sok százezer embernek a sorsa sötétlik bele, akik még nem vágynak szabadulás után. „Viharsarok“ népe ma még más szabadítóra vár. De hisszük, hogy egyszer végigzúg az Úr Lelke közöttük, nem állhatnak ellene sem világi, sem felekezeti sáncfalak. Akkor leomlanak Jerikó kőfalai és szabad lesz az Úr népének útja egészen a szívekig. Addig mi délen várunk és imádkozunk s engedjük, hogy az Úr cselekedjék. A kőszívek között sok a szomjúhozó. Én hiszem, hogy itt délen is sok választott gyermeke van az Úrnak. Imádkozzatok értünk az egész országban. Imádkozzatok kapunyitásokért, lehetőségekért, evangélizációkért, szomjúságért, szemek és fülek megnyitásáért, megtérésekért, — szóval imádkozzatok a déli ébredésért.

Mi is imádkozunk, hogy Isten dicsősége ne csak egy vasúti kocsiban, ne csak szétszórt életekben és ne csak egy-két megyében, hanem ezekért hálákat adván kérjük, hogy világítson be az egész magyarság lelkébe és űzze ki onnan a sötétséget.

(20)

Újra!...

ÁLDOTT LEHETŐSÉGEK rejlenek e szó mögött: újra. Az élet sok vonatkozásában borzalmas, sőt elviselhetetlen volna, ha nem lenne ott az „újra" boldog kiútja. — Szükséges a hívő életben is az újrakezdés. Mint ahogy a rét vagy a kert ezer szép virágát is por lepi be és eltikkad, ha elmarad a megújító, felriasztó eső, — úgy a hívő élet legboldogabb megtapasztalásait és tényeit is idővel belepi az élet szürke pora. — Pusztulóra válnánk, ha nem zúgna végig rajtunk időnként a Lélek megújító szele. — Jó ha időnként szétnézünk a házunk táján, mi az amit por lepett be, mi halványult meg emlékezetünkben, mi teszi nyikorgóvá, megunttá hívőségünket a saját magunk, meg a mások számára is. A megtért, a Krisztusban az örökkévalóságra megújult életnek is szüksége van időnként és helyenként újrakezdeni. Nem ismételt megtérésről van szó, hanem örökké szükséges megújulásról, ami a legbiztosabb jele az életnek. Csak a halál birodalmában nincs már újrakezdés. Ahol az életnek csak egy egész kis jele is van még, — az mindig abban nyilvánul meg, hogy nemcsak kedve van az újrakezdéshez, de kívánva-kívánja is azt. — Végzetes baj van, ha valaki megunta az újrakezdést, vagy annyira „beérkezettnek" véli magát hogy nincs szüksége megújulásra.

*

A HÍVŐ ÉLET nem egy nagy darab, oszthatatlan tökéletességtömeg, melyet mindenki a megtéréskor felvételez, hogy abból élje le életét. Azoké a jövő, a szent győzedelmes élet, akiknek van hitük, kedvük és Istentől engedett kegyelmi idejük a hetedik ellankadás vagy akár elbukás után is a multat elfelejteni, a jövőnek pedig nekidölni. Azoké a fejlődés, a többről-többre jutás, akik hívő korukban sem „szégyenlik" elmondani szívből-igazán, hogy: Bűnös a nevem, — ám adsz te nekem új szivet... — Ezért lehetett a hitetlen Tamásból a vértanúságig kitartó hitvalló Tamás. Ezért lehetett a Krisztust gyáván megtagadó Péterből a Krisztusért keresztre halálra kész Kőszikla. Ezért lehetett a parázna Dávidból Isten kiválasztott eszköze és zsoltárosa.— És hogy a másik oldalát se felejtsük ki: ezért nem tudunk a gazdag ifjú további sorsáról, ezért nem tudunk Démásról — és ezért tudjuk Judásról, hogy elmenvén felakasztá magát. Mert Isten sohasem tudta használni a kész valamiket, hanem a mindig újrakezdő semmikben dicsőítette meg magát.

Keressük meg az ige és a Lélek világánál életünk azon pontjait, ahol megújulásra van szükség. Mit kezdett ki életünkben a megszokottság az unalom, a természetesség? Elevenen él-e bennünk, hogy Isten gyermekei vagyunk, — vagy már olyan természetessé lett bennünk, mint hogy testiképpen élünk. — Ha Jézussal való életünket is csak úgy szeretjük, mint e földi életünket, sőt még talán annyira se ragaszkodunk Hozzá, mint a testi életünkhöz ösztönösen ragaszkodnánk, ha meg kellene attól válnunk, — akkor kihűlt bennünk az első szeretet. Innen minden baj. Ezért jut kevés idő a csendesórára, ezért kötelességszerű a szolgálat, ezért örömtelen az élet, ezért nem bírjuk a testvéreinket elhordozni, ezért sajnáljuk a tizedet, ezért vannak hibák a közösségben, ezért nem csinál semmit sem jól a közösségvezető, ezért idegen a közösség. — Az első szeretet felújítására van hát szükség a mi részünkről, mert hiszen ha mi hűtlenkedtünk is, Ő hű maradt s a mi Urunk szeretete nem változott meg irányunkban.

*

IDŐNKÉT oda kell állnunk a kereszt alá, hogy ráébredjünk arra, hogy honnan jöttünk ki. Újra látnunk kell a Jézus értünk megnyílt sebeit, hogy újra megérezzük azt a szeretetet, amellyel Ő szeretett minket. — Tegyük ki a mi életünket a Lélek megújító szelének, hogy felébredjünk s újra felragyogjon nékünk a Krisztus s az életünk újra szép legyen, mint amilyen szép és boldog volt, amikor dobogó szívvel, csillogó szemmel elöször mondtuk el: mivel a Megváltó engemet annyira szeretett, hogy a keresztfán meghalt érettem, — iránta való hálából életemet Neki szentelem. S ha ez az újrakezdés komoly vágyával fakad fel szívünkből, — akkor lesznek megint áldott csendesóráink, megint a csontjainkba rekesztett tűz visz a szolgálatba, megint örvendező szívvel tudunk járni, megint kegyelemnek látjuk, hogy tizedet adhatunk, megint Istentől jelöltnek látjuk a közösségvezetőt, megint szép és gyönyörűséges lesz együtt lenni az atyafiakkal.

Mindez nem azért, mert megváltozik a környezetünk, — hanem azért és csakis akkor, ha el tudjuk igazán mondani a visszatérő szerelmes vallomásával: „Újra megtaláltam, akit az én lelkem szeret; megragadám Őt és el sem bocsátám. Újra én az én szerelmesemé vagyok és az én szerelmesem az enyém." — aki most ezt kívánja tőlem, meg tőled: Kezd el az életet újra!...

SZÁNTÓ JÁNOS.

A mélyből kiáltok, Jézus...

Vargha Tamás

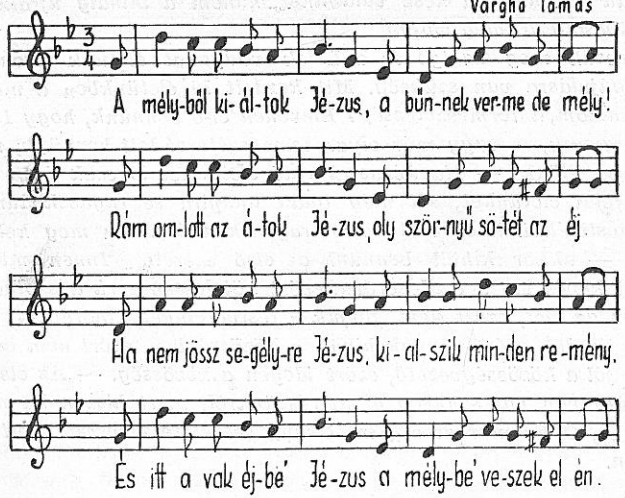

Te mindent vállaltál, Jézus,
Kínt, szégyent ott fenn a fán
És értem meghaltál, Jézus,
A véres, bús Golgotán!
Nagy üdvöt szerzél te, Jézus,
S én hittel elfogadom,
A szívem cserébe, Jézus,
Tenéked odaadom!

Ó, Téged szeretni, Jézus,
A szívem boldog joga
És téged követni, Jézus,
Az élet célja maga.
Tevéled haladni, Jézus,
A mennyek felé menés
És nálad maradni, Jézus,
Az béke, megpihenés.

A Lelked vígasztal, Jézus
És Ő ad mindig erőt,
A lelkem magasztal, Jézus,
S megvall a világ előtt.
Majd hozzád megyek be, Jézus,
Az útnak ha vége lesz,
S ott fenn az egekbe, Jézus,
Te rólam vallást teszesz!

Felelős kiadó: Szikszai Béni.
17048 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9. Tel.: 136—835.
(Felelős vezető: Horváth János.)

KRISZTUSED ÉS EGYHÁZÁÉRT

1948.

ÉN VAGYOK AZ ÉLETNEK KENYERE

(János 6 : 35.)

A BETHÁNIA-EGYLET KÖRLEVELE

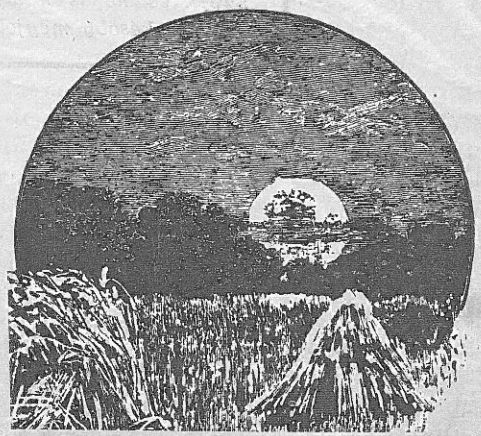

ÁRA 2 FORINT

FELHÍVÁS
KÖRLEVELÜNK ÜGYÉBEN!

Szeretettel kérjük olvasóinkat, hogy a mellékelt befizetési lap felhasználásával küldjenek be jelen körlevelünk előállítási és szétküldési költségeire 2.— forintot. Körleveleink nem rendszeresen, hanem alkalomszerűen jelennek meg. Éppen ezért senkit ne nyugtalanítson, hogy havonta nem kapja és ne is küldjön előre több pénzt a később megjelenőkre.

Ó-ember — új-ember.

Az Írásnak az ó-emberről szóló tanítása egyszerű, világos és félreérthetetlen. A mi ó-emberünk meg volt romolva a csalárdság kívánsága miatt (Eféz. 4 : 22), ezért kellett Krisztussal megfeszíttetnünk és meghalnunk (Róma 6 : 11). Megromlott, elrontott volt, mint az a törött bronzszobor, amit egy műhelyben láttam, megjavítani már nem lehetett, csak egy megoldás maradt; bevetni a tűzbe és újra önteni. Nekünk is meg kellett halnunk, át kellett mennünk a halálon, hogy Isten valami újat hozhasson elő. Igen, a régieknek el kellett mulniok, hogy újjá lehessen minden, hogy új teremtésekké lehessünk. (II. Kor. 5:17.)

Hogyan van az, hogy ezzel a világos kijelentéssel szemben mégis olyan gyakran hallunk keresztyén emberektől mindenféle homályos, furcsa, sőt meseszerű kijelentéseket: Az ó-ember nem halt meg igazán, csak tetszhalott, néha-néha előjön a sírjából és kísért. Az igaz, az Írás azt mondja: megfeszíttetett, de hát ez az izgága teremtés közben le-leszáll a keresztről és mindenféle botrányos dolgokat művel. Hogy milyen misztikus körülmények közt jut vissza a keresztre, erre nem tudnak persze választ adni. Csak Krisztusnak volt hatalma a mi ó-emberünket testében felvinni a fára, de Őróla azt olvassuk, ezt csak egyszer tette meg. — Azután milyen furcsa érthetetlen valami, hogy egyidőben lehetünk ó-emberek is, meg új-emberek is. Tudjuk egyidőben senki és semmi nem lehet új is, meg ó is, hogyan lehet hát kivétel ez alól a szabály alól a hívő ember? Ugy-e milyen homályos, zűrzavaros felfogás ez. Vajjon honnét van ez a zűrzavar? Kétség nélkül az ördögtől, akinek nagy érdeke, hogy ez a bibliai igazság homályba burkolt maradjon. Évekkel ezelőtt egy hívő közösségben Isten Lelke világosságot derített erre a bibliai igazságra s ennek egy nagy lelki ébredés lett a következménye. Megtért emberek életébe hozott nagy megújulást. Érthető ha az ördög mindent elkövet, hogy homályban maradjon az Írásnak erre vonatkozó kijelentése.

Mi tehát az igazság? Az ó-ember a megtérés előtti ember, aki kívánta a bűnt (Eféz. 4 : 22.), akin uralkodott a bűn, akinek életeleme volt a bűn. Ezzel szemben az új-ember nem kívánja a bűnt, sőt Isten törvényében gyönyörködik (Róma 7:22), rajta nem uralkodik a bűn (Róma 6 : 14), felszabadult a bűn alól (Róma 6 : 7), Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben (Eféz. 4 : 24). Az ó-embernek természetes volt a bűn cselekvése és természetellenes Isten akaratának cselekvése, az új-embernek természetes az isten akaratának cselekvése és természetellenes a vétkezés.

Miért szükséges hinnünk és tudnunk, hogy az ó-ember meghalt? Mert csak, aki ezt tudja, az előtt világos, hogy teljes váltságot nyert, hogy Krisztus munkája nem volt félmunka, hogy igaz az Írás szava: „Egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltetteket." (Zsid. 10 : 14.) Nemcsak bűneim következményétől, az ítélettől szabadított meg, hanem megtörte életemben a bűn hatalmát és felszabadított a bűn alól, „mert, aki meghalt felszabadult a bűn alól." (Róma 6 : 7.) Ha ez a fölszabadítás nem történt volna meg, nem írhatta volna Pál a galáciabelieknek: „A szabadságban, amelyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg." (Gal. 5 : 1.) Nem teljes a segítség, ha egy megrögzött iszákosnak csak az ital számláját egyenliti ki valaki, de bűnös szenvedélyétől nem tudja megszabadítani. Krisztus nemcsak adósságunkat fizette ki, hanem azzal, hogy a mi ó-emberünket felvitte a fára, „megerőtlenítette a bűn testét", hogy ezután ne legyünk kénytelenek szolgálni a bűnnek. (Róma 6 : 6.)

Jaj lenne nekünk, ha az ó-ember tényleg élne, mert ez azt jelentené, mert nem haltunk meg, nem is támadunk fel Krisztussal az Istenben. (Kol. 3 : 3.) Mert csak, „aki meghalt Krisztussal az élhet is Övele." (Róma 6 : 8.) A mi új életünk csak az ó-ember halálával vált lehetségessé.

Csak az tudja győzelmesen megharcolni a hit harcát, aki hiszi, hogy az ó-ember tényleg, valóságosan meghalt Krisztussal. A hit harca alatt az Írás nem a hívő ember keserves kínlódását, emberi erővel való tusakodását érti, hanem hittel való megragadását mindannak, amit Krisztus érettünk megtett. A hívő ember nem birkózik a bűnnel, hanem a teljes váltságot nyert lélek öntudatával szól oda a kísértőnek: „én, aki meghaltam a bűnnek, mimódon élnék még abban?" (Róma 6 : 2.) Nem küzködik, mert tudja, Krisztus már kivívta a harcot. Csak aki hiszi, hogy az ó-ember meghalt, csak az tudja a győzelmes hitnek ezt az álláspontját elfoglalni.

De hát mindezeknek nem mond ellent az a tény, hogy a hívő ember is vétkezik? Semmiképpen sem. Mert az ó-ember halála a bűn uralma alól mentette fel és a bűn testét erőtlenítette meg, de nem szüntette meg a vétkezés lehetőségét. Amíg ebben a tökéletlen testben élünk, kísértéseink mindig lesznek és vétkezés elő tud fordulni, ámbár Krisztus megváltó munkája lehetővé tette, hogy mindig győzni tudjunk a kísértés felett. Az új-ember ezt a földi életet egy bűnre hajlamos gyarló testben éli, de ez a test nem az ó-ember, hanem mint Pál írja Gal. 5 : 17-ben, „test" amely a lélek ellen törekedik.

Ezért hát félre közösségeinkben azzal az Írás ellenes tévtannal, hogy az ó-ember él. Ragadjuk meg hittel az Írás szavát, mi már nem vagyunk ó-emberek, hanem új-emberek. „A régiek elmultak, imé újjá lett minden." (II. Kor 5 : 17.) S ez nem hívő gőg, — hanem: Isten kegyelmének ténye azokon, akik hisznek.

Gyülekezet, Egyház és közösség vagy a bibliai qáhál, ekklésia, koinonia viszonya a ma egyházaknak nevezett felekezetekhez.

A héber qáhál (ejtsd: káhál) szó jelöli a zsidó nép szent gyülekezetét, melynek közepette a szent sátorban Isten jelképesen jelen volt. A görög ekklésia viszont az újszövetségben kiválasztott népet, jelenti, mely Krisztus teste melyben Isten valósággal lakik, mely maga épül Isten sátorává, templomává. *Qáhál a zsidó qáhál igéből származik, melynek jelentése: gyüjt s igy jó magyar fordítása: gyülekezet. Görög jelentése: sünagógé és* nem ekklésia. A testi zsidó népnek istentiszteletre való összegyüléseire zsinagóga nevet alkalmaz az Írás. A hitetlen zsidók gyülekezetét Sátán zsinagógájának nevezi az Úr. (Jel. 2 : 9; 3 : 9.)

Az ekklésiának nincs jó magyar fordítása; jobb híjján egyházzal fordítjuk, mely nem *„egy* házat" jelent, hanem a régi magyar idhazu szónak ellágyított és hasonított alakja. Az id gyökér a ma is használt idvesség vagy üdvösség szóban jelenik meg s bizonyára rokon az édes-sel (ides vagy idös anyám); egyház tehát üdvösséges vagy üdvöt adó házat jelent. Az *ekklésia* az ekkaleó igéből származik, melynek jelentése: kihív, így az ekklésia a kihívottak társaságát jelenti; ez tehát a kiválasztással függ össze, mert Isten azokat hívja el, akiket eleve elválasztott s még azelőtt magának eleve kiszemelt. A kihívás elválasztást jelent, mert a kihívottak ott hagyják föld összeköttetéseiket és új családban, új testvériségben egyesülnek az egyházban vagy ekklésiában.

Koinonia közösséget jelent. Közösségben azok vannak, akiknek közös és el nem osztható, de midyájuktól használt tulajdonuk van. Az ószövetségi qáhál közös birtoka külső dolog volt: a sátor; az újtestamentumi ekklésia közös birtoka belső, a mindnyájunkat vezérlő Szent Lélek. A külső közösség mellett lehet belső egyenetlenség; a belső közösség feltétele az egység, melynek jelentkezése a békesség.

*

Az ótestamentumi qáhál-ból lassankint ekklésia lett, mert Isten a nép tömegéből egy maradékot vagy magvat választott ki magának és csak ez a maradék vagy mag volt az Ő igazi népe: azok, akik nemcsak testileg, hanem hitben is fiai voltak Ábrahámnak; sőt a testi leszármazók közé, részben azok helyébe már az ószövetség idején pogányokat is elhívott Isten, így Ráhábot, Rúthot, Óbed Edomot stb. Az újszövetségi ekklésiából pedig végül is qáhál lesz; akkor, amikor a föld különböző pontjain elszórt választottakat Isten angyalai összegyüjtik a visszaérkező Krisztus elé, hogy az Ő választott népévé, királyi és papi néppé legyenek. II. Thess. 2 : 1 ezt a Krisztushoz való összegyüjtést episünagógénak nevezi. Az ótestamentumi qáhálon és újtestamentumi ekklésián végzett isteni munka tehát pontosan fordított, ellenkező irányú munka: ott az összegyüjtöttet szétválasztja, itt a szétválasztottakat egybegyüjti Isten Szent Lelke.

A mai nagy nép-egyházak épp olyan elvek szerint jönnek létre, mint a zsidó qáhál: testileg beléjük lehet születni; minden megszülető embert a válogatás nélkül alkamazott keresztséggel egybefoglalnak, összegyüjtenek. Különbség van azonban az ótestamentumi qáhál és a mai nép-egyházak között; mert az ószövetségi zsidó népnek az egyház küldetésének földi befejezése után is van isteni ígérete. A nép-egyházaknak pedig semmiféle isteni ígéretük nincs; akkor álltak elő, amikor Isten a külsőtől a belsőhöz fordult át, a jelképtől a valósághoz. Isten ma nem azt akarja megmutatni, amit a törvény idején, hogy az ember a maga erején és a maga böcsességében mit tud tenni, hanem hogy Isten ereje és bölcsessége mit cselekszik az emberben. Ma tehát visszatérni az ószövetségi elvhez nemcsak anachronismus, hanem engedetlenség, mikor a Lélek jelen van, helyette a húsra való támaszkodás, hitetlenség. Az Istentől kiválasztott egyház helyébe egy emberektől alkotott gyülekezet odaerőltetése, a Lélek teremtő és újonnan szülő munkája helyébe a testi születés odatolása és az emberi alkotó képesség szerepeltetése éppen olyan végzetes lázadás, mint amilyen volt a galatáknál a kegyelem mellé a körülmetélés odatolása. Akik az újonnan-születés helyett a testi születés útján növelik az egyházat: Isten kegyelmének munkáját vetik meg és így Krisztustól elszakadnak. Ennek a végzetes cserének következménye lett, hogy az úrvacsorát és keresztséget is egészen más célra kezdték használni, mint amire Isten adta őket: a keresztséget a megtérés helyettesítésére alkalmazzák; az úrvacsorát a Lélekben való egység és közösség hiányának elpalástolására. Egyházak jöttek létre,

melyekben azzal kell megnyugtatni a „híveket", hogy senki sem tudhatja, hogy üdvözül-e és majd egyszer meglepetésként fogja mindenki megtudni, hogy Krisztusé volt-e vagy a Sátáné. Természetesen, hogy ez a testi egyház mindenkor véres harcot folytatott a lelki egyház ellen és minden eszközzel meg akarta akadályozni, hogy a kiválasztottakból a Szentlélek kialakítsa a hívők közösségét.

A lelki ekklésiát ugyanis nem emberek csinálják, hanem Isten; úgy alkotja, hogy minden emberi igyekezet ellenére kihívja és a bünbocsánat bizonyosságával megigazítja azokat, akiket öröktől fogva kiválasztott magának. A választottak minden üldözés ellenére kijönnek régi összeköttetéseikből és egymásra találnak, közösséget alkotnak. Mindenkinek más és más lelki ajándékot (charisma) ad; ez ajándékok használására elküldi őket és mivel mindenik a másikra szorul, mindenik szeretettel megy a másik segítségére. A szeretet szolgálatok kapcsai által tökéletesebb és erősebb közösségbe foglolja össze őket, mint bármely földi szervezet. Ez a szeretetben szolgáló egyház a maga csodálatos egybeszerkesztettségében Isten legfőbb bizonyságtétele maga mellett. De ezt az egyházat testi úton, testi beleszületéssel, emberi képzéssel, tanítással, emberektől eredő kiküldéssel alkotni nem lehet; éppen ezért az egyház szervezéséről embernek le kell vennie Uzza-kezét és rettegve imádkozva követni a Lélek útját. Ezekből az következik, hogy a testi nagy egyházak Isten üdvtervének megvalósítására önmagukban alkalmatlanok, a választottaknak tehát a népegyházi törekvésektől magukat függetlenítve a Szentlélek által mutatott úton kell haladniok.

Mi tehát a teendő? Szét kell romboini a népegyházakat s helyökbe kicsiny, csak hívőkből álló egyházacskákat szervezni? Ilyesmit sokan próbáltak, de mindig kudarccal s a meglalakított kis egyházak mindig hamarabb megromlottak, mint a népegyházak. Ha ilyen munkára vállalkozunk, megint Uzza-kezet emelünk az Isten templomára s vétkezünk. Ha nem is ámíthatjuk magunkat azzal, hogy Isten valaha az emberi szervezés által alkotott népegyházi kereteket magáévá teszi és megeleveníti, ezek a keretek olyan örökségek és magukénak vallott hitvallásaikban olyan ígéretek hordozói, hogyha a Magasságos ereje beárnyékozza őket (Lukács 1 : 35.) méhükben kihívottak közössége fogantathatik. Nekünk egyetlen teendőnk van tehát: az Istentől kapott kegyelmi ajándékot nem ásni el, hanem használni ott, ahol erre alkalom nyílik.

Jóllehet Sára méhe már a testi értelem szerint elhalt, Isten adja az ígéret hordozóját, csak egy a fontos, ne szabjuk meg Istennek, milyen eredetű emberek közé vigyen bennünket bizonyságot tenni, hanem mindenben engedelmes, feltétlen engedelmes szolgái legyünk. Így az égből növe ki, felépül Isten temploma, mely az egyház.

Énekeljetek új éneket...

Nékem mondod ezt Uram,
Ki úgy szeretném a régi dalt
És járok kitaposott ösvényeken
Mely nem más, mint lélektelen
Megszokás sivár pusztasága,
Hol a szívem már kemény és kiszáradt.

Nékem mondod ezt Uram...
Vesszen hát a régi dallam,
Régi élet, régi nyom.
Üres kézzel, üres szívvel
Eléd állok Krisztusom.
Új útakra vezess engem,
Új hárfát adj énnekem.

Nékem mondod ezt Uram...
Legyen hát életem nyugtalan menés,
Örökös bolyongás gondolatkertekben
És mindenütt a Te Lelked vezessen.
Tünj hát fel előttem új világ,
Csodáiddal ejtsd rabul szívemet
S fakassz fel szívemben új melódiát.

Nékem mondod ezt Uram,
Kinek ajkáról kihalt már a régi szó,
Útjáról elveszett a régi nyom,
És szívéből nem törnek fel
Téged dícsérő újabb dallamok,
Mert a szívem kemény és kiszáradt.

Nékem mondod én Uram...
Hárfám húrja kifeszítve.
Kezedre vár Mesterem
Ihlesse meg Szentlelked.
Sok hangulat, sok kontárkéz
Tépte már húrjaimat.
Uram, most már csak a Tiéd,
Játsszad rajtam dalodat...

Naplójegyzetek.

Mindenekelőtt hadd köszönjem meg mindazoknak a jóleső kedvességét, akik levélben vagy levelezőlapon felkerestek texasi „magányomban". Minden otthoni híradás frissít, buzdít, erősít itteni munkámban. Ma egész délután töprengtem is rajta: ugyan mivel tudnám viszonozni ezeknek kedvességét? Legszívesebben egy magvas helyzetrajzot írtam volna az amerikai keresztyénségről, amelyik ösztönző, eszméltető, iránymutató lett volna sokak számára odahaza, de erre még korainak látom az időt és elégtelennek a tapasztalataimat. Igy hát inkább arra határoztam el magam, hogy személyes impresszióimból közlök néhány részletet, úgy ahogy naplómba feljegyeztem.

1947. december 16.

Úgy látszik korai volt megdícsérni a S. S Marine Jumper méltóságteljes nyugalmát, mert bizony ez csak addig tartott, amíg bele nem olvadtak az éjtszakába Írország lankás, csipkés partjai. Addig valóban alig éreztük, hogy tengeren járunk; elgyönyörködtünk a sirályok visongásában, a kék-zöld hullámok fodraiban... — Mikor azonban ma reggel kinyitottuk a szemünket, úgy nyiszorgott 17.000 tonnás hajónk, mint egér a macska karmai között. Táncolt minden. Egyik percben előre-hátra, a másikban balról-jobbra... Könyvek, cipők, kalapok csomagok azt sem tudták jókedvükben mit csináljanak. Bezzeg nem volt jókedvünk nekünk! Járni is alig tudtunk. Egyszer úgy érezte az ember, mintha levegőben járna, máskor meg mintha mázsás batyu húzná lefelé. Délfelé mégis kimerészkedtem a fedélzetre... Itt látszott csak meg igazán milyen a tenger vihar idején. Völgyek és hegyek, amerre szem ellát. Ahol most havas csúcsként porzik a hatalmas hullámtaréj, a következő pillanatban ásító katlantorok kavarog. A szél visítva harapdálja a drótköteleket, majd meg szinte felhőket ölel fel a hullámok tetejéről... Szívem-lelkem megrendülten csodálkozik: mily nagy vagy, mily nagy vagy Te! Van valami mérhetetlen fenség, istenközelséget lehellő méltóság ebben a viharban. Parányivá törpül az ember s óriásivá nő a Teremtő! Hatalmas „légyen" szavadra gondolok Uram s valami mély békesség önti el szívem. Egyszer majd így mozdul meg „mégegyszer" a szilárdnak hitt föld is... Akkor ráfagy a mosoly a hajóskapitányok ajkára is... Nekem pedig szíved lesz a Hajóm haza... Biztosabb, mint most a Marine Jumper Amerikába!... Milyen nagy vagy Te Uram! — ismétlem újból — s a viharzó tenger habzó szájjal visszazúgja: mily nagy vagy Te, Uram! Csodálatos a Szentlélek harmóniája bennünk és körülöttünk.

1947. december 24.

A new-york-i központi állomáson vagyok. Karácsony este van. Valami harangjáték a „Csendes éj" dallamát kezdi ütni ismét. Igen! New-Yorkban kénytelen az ember tudomásul venni ezt még a legfergamasabb állomáson is. Három óriási karácsonyfa van felállítva a márvány várócsarnok óriási emeletén s szinte óránként nyilik szét előttünk egy függöny, hogy a legjellegzetesebb karácsonyi események odavetítődjenek a járó-kelők elé. Csaknem állandóan zúg a harmónium. Az imént a nyew-york-i néger misszió gyermekkórusa énekelt. Férfiak, nők kezükben a karácsonyi csomaggal megállnak egy pillanatra: „Szívembe jöjj, Jöjj szívembe most Úr Jézus!" — azután ismét sietnek haza! Elnézem a nyüzsgő tömeget. Van valami melegség a szívemben ezért a *mindenki* számára készített karácsonyesti ajándékért, de bennem búsong valami a János evangéliumából is: „Nem ismerték meg Őt!" Jártak-keltek Mellette, mint most mellettem, néha-néha feltekintettek Rá, (a szívük úgy megmelegedett!) de aztán ismét siettek tovább, haza, *ünnepelni!*... Pedig hát a karácsony a pünkösd testvére. Ugyanegy a titka mindkettőnek! (János 1 : 12.) *„A Szentlélek* száll tereád és a Magasságos ereje árnyékoz be téged..." — mondotta az angyal Máriának. „Vesztek *erőt,* minekutánna a *Szentlélek* eljő reátok!" — ígérte a pünkösd a Jézus tanítványainak. Karácsony! Erő! Szentlélek! Pünkösd! Ez volt az első időkben! Jajj, de megváltozott azóta! Az istállóból lett felhőkarcoló, a gyertyafényből neonfényes reklám, de az erő, a Szentlélek ereje odavan, odavan! Valahonnan ismét felcsendül egy halk melódia: „Oh, Betlehem kis városa!" Karácsony! Karácsony! New-York-i karácsony! A modern ember szíve New-Yorkban is Betlehembe vágyik! Kiveszem egyetlen csomagom az automata-szekrényből, felszállok a New-York Centrál express-vonatára s csendesen egyedül előveszem a bibliám... „Mintha" Betlehemben lennék...

1948. január 4.

Ma az egyetemisták istentiszteletén voltam. Örömmel ragadtam meg a meghvívást mert amióta Austinban vagyok egyre jobban sóvárog a szívem hívő barát után. Délután 6 órakor már nagy vídám csevegés fogadott bennünket, mikor Chinnel, kinai barátommal megérkeztünk a megbeszélt helyre. Pedig alig lehettek vagy negyvenen! (Austinban kb. 12.000 a prot. hallgatók száma.) Na, de ahol fiúk meg lányok vannak együtt, ott Amerikában sincs némaság. Alig pihegjük ki magunkat, udvariasan betessékenek egy autóba. Nem lepődök meg rajta, mert itt az iskolába is autón járnak a diákok. Kb. 20 percig száguldunk amerikai tempóban, míg megérkezünk az Eanes Chapel-be. Egy hatalmas erdő közepén van egy vadregényes kápolna. Egyre-másra fordulnak be az autók a kápolna elé. Kinyitják az ajtót s megkezdődik az istentisztelet. Egy leány szolgál. Bevezetésként kedvesen megnevetteti a szent gyülekezetet, aztán felolvas

egy részt a Józsué könyvéből s derüs könnyedséggel beszél arról, hogy nincs okunk félni 1948.-ban sem. Néha mosoly játszadozik vérpiros ajkain, máskar áhítat szomorkodik szemében. Bennem valahogy az bújkál, hogy a kettő közül csak az egyik lehet igaz... Istentisztelet után ismét autóba ülünk s egy családhoz hajtunk vacsorára és ismerkedésre. — Keskeny erdei út, óriási fák texasi sebesség: a hajam az égnek mered, míg végre megállunk. Fesztelen vídám csevegésben telik az idő vacsoráig, vacsora előtt imádkozunk, alatta dalolnak, utána udvarolnak. Olyan egyedül érezzük magunkat Chinnel. Kimegyünk a friss levegőre s leülünk egy pálmafa alá s belebámulunk a csilagos égbe: neki otthonhagyott családja jár eszében, nekem meg ez a fellowship... Hívő barát nélkül tértem haza! Autón vittek.

*

Mondom nem értékelésként írtam mindezeket le. De akinek szeme van, az láthat, akinek füle van, az hallhat s akinek szíve van az ért. Naponként előttem vannak hívő testvéreim s nem szűnök meg könyörögni, hogy Isten árassza ki a kegyelem Lelkét gazdagon az ő népére Magyarországon. Én is szeretnék úgy hazatérni Amerikából mint fáradt méh az ezerszínű rétről: virágporral megrakottan, örömlázban égve, kaptárt építő vággyal. A Máté 20 : 27—28. verseivel küldöm köszöntésem, testvérük a kegyelemben

Bütösi János.

Tanulságos mese a gondolatról

Volt egyszer egy „gondolat". Apja ráparancsolt, hogy maradjon otthon. Te még nagyon fiatal vagy ahhoz, hogy kimenj, ahhoz még erősödnöd kell és tudd meg, hogy ha már egyszer kinn vagy, soha többet házamba vissza nem jöhetsz, akkor már „szó" lesz belőled s itt csak gondolatok lakhatnak.

Gondolat az ablakhoz ült és nézdegélt kifelé. Micsoda sürgés-forgás, micsoda hajsza van odakinn. Azon elcsodálkozott Gondolat, hogy a legtöbben tisztátalan helyeken gyültek össze. Látta, hogy mikép piszkították be magukat, azután egyik a másikat vádolta s mégsem távolodtak el onnét.

Néhányan sóvárogva tekintettek vissza otthonuk felé s oly szívesen tértek volna vissza, de tudták, hogy ez lehetelen, mert már „szók"-ká lettek.

Gondolatunk örült, hogy olyan jól el van rejtve békében; írtózott a künn zajgó tolongástól, midőn egyszerre csak bekopogtat egy „szó" s barátságosan integet. — „Jőjj ki, olyan érdekes dolgot szeretnék neked mondani, de az ablakon át nem

kiabálhatok, ki kell jönnöd hozzám!" — esedezett a „szó". — „Azt nem tehetem! — felelte a „gondolat". — Megígértem, hogy itthon maradok." — „Nos, csak az ajtó elé kell jönnöd, — vélekedék a „szó" — Tudod ez olyasmi, hogy csak neked szabad hallanod róla."

„Gondolat" vonakodott. „Menjek, ne menjek? Mit akar az a „szó" mondani, annak mégis valami nagyon érdekes dolognak kell lennie! S tulajdonképpen *nem is kell egészen kimennem,* ha már egyszer tudom ezt az újdonságot."

Az ötletet tett követte s mielőtt „gondolat" észrevette volna, már is „szó"-vá lett. Mindenesetre egy pár ismerettel gazdagabb lett, de ezek nem tették őt boldoggá s amellett szilárd szándéka elllenére is, hogy hallgatni fog, — beszélt s ez nyomta lelkét. Mily szívesen visszatért volna csendes otthonába, de az ajtó egyszersmindenkorra zárva volt! Nos végül is hát „szó" volt, de oly nehezen tudott beletörődni, minden oly idegenszerű volt neki, úgy érezte, mintha sohasem volna a helyén, dehát mit tehetett

A dolog megtörtént.

De a „szó"-vá lett gondolat nem maradt soká magára, mint „éretlen szót" leragadta az áradat, csakhamar egész csoport tréfálkozott vele, majd mások veszekedtek, egyszerre csak egy banda nekiesett a mi csüggedő „szónk"-nak s egy gödörbe vetette. Nagy fáradsággal kiszabadult ebből a sárból, de a felismerhetetlenségig be volt piszkítva. Most meg akarta magát a „szó" bosszulni. Ez mégis csak borzasztó volt, ilyet nem hagyhat az ember magán száradni! S hosszadalmas lett a harc „szó és szó" között, nem akart a dolognak vége szakadni. Végre az ellenség egy végleges tervet koholt ki s mindjárt meg is valósította. Felkereste egy egész sereg a mi „szónk"-nak korábbi otthonát s felgyújtotta, úgyhogy a lángok egészen elpusztították.

Az égő házból kihallatszott a családapa kiáltása: „Én ártatlan vagyok, én nem tettem néktek semmi rosszat!"

„Semmi rosszat nem tettél? — kiáltának azok egyszerre mind. — Azt mi mégis csak jobban tudjuk, te persze azt hiszed, hogy az csak egy „szó" volt, de az „gonos szó" volt, amit házadból kiereszttettél, az többet ártott nékünk, mint száz más!"

Nevetve táncolták körül a lángtengert, egyesek nagyon közel találtak menni, ők is beleégtek. Nemsokára csak füst szállott fel a romhalmazból.

A szentírás a Jakab levele 3. rész 1—12. verseiben tanácsolja azt, — aki arra vágyik.

Egede János, a grönlandiak apostola.

A baageni lelkész (Norland) megerőltetett napi munka után dolgozószobájába vonult vissza s elmélyedt a nagy vastag könyvek egyikébe. Grönland leírása. Tudósítás a norvégek első felfedező útjáról és ez első lelkészekről akik elmentek az ottani lakosoknak az evangéliumot hírdetni. Órák mulnak el, de a lelkész fáradhatatlan; minél többet olvas, agya annál lázasabban dolgozik. Hogy egyetlen nyoma sem lenne már felfedezhető ez országban?... Hogy ma senki sincsen, aki a Megfeszített iránti szerelméből felkerekedne Grönlandba vinni az evangéliumot?... Ezekkel a gondolatokkal tért nyugovóra, de ezek a gondolatok nem hagyták őt nyugodni a következő napokban, hetekben.

Fia feleségének van egy bátyja, tengeri utazó. Csendes estéken összeül a két férfi s néha a rideg barátságtalan Grönlandról is esik szó. Egy nap aztán kijelenti a lelkész, hogy legnagyobb boldogságának tekintené, ha felutazhatna Grönlandba, hogy az ottani pogányoknak Jézus Krisztus evangéliumát hírdesse. — Felesége megijed: és a gyermekek, és én? Ti velem kellene, hogy jőjjetek — válaszolja a lelkész. Ennyire bizonytalanba menni, nem, az nem történhetik meg, Isten sem kívánhatja.

Ettől a perctől kezdve magába zárta gondolatait. Talán mégis téved. Nap mint nap küzd világosságért imádságaiban. Majd a Bergen-i és Trondjeem-i püspököknek ír, feltárja előttük a norvégek kötelezettségeit a grönlandiak iránt és megkéri őket, tekintsék e dolgot szívügyüknek. A püspökök szivélyes hangon válaszolnak rámutatva egyben a vállalkozás nehézségeire is. Anélkül, hogy szándéka elhatározássá lett volna, hamar híre fut az országban. Rövidesen megjelenik édesanyja, nagybátyja és a kiterjedt rokonság, hogy szándékáról lebeszéljék. Könnyes szemmel állt ismét elő a felesége: vesztünkbe viszel. Itt a helyünk, itt a munkakörünk. És ennyi ijesztésnek és erőszaknak Egede nem tudott ellenállni. Végül is eltemette azt a gondolatot, hogy a grönlandiak misszionáriusa legyen.

De minél jobban igyekezett Isten szavát elhallgattatni, annál hangosabban és gyakrabban hallotta; aki jobban szereti apját, vagy anyját, hogynem engem, nem méltó énhozzám, aki inkább szereti fiát vagy leányát, hogynem engem, nem méltó énhozzám. — Az asszony még sokat viaskodott önmagával, de mind jobban-jobban felismerte ő is, hogy Isten kívánja urának Grönland-i szolgálatát. Végül is igent tudott mondani a Leghatalmasabb akaratának. Ezentúl benne is ott égett a vágy, hogy a havas szigetet láthassa és ott Isten országát építse. Az Úr győzött mindkettőjük felett és Egede örült, hálás volt, mint egy gyermek.

Küzdelem az eszkimók lelkiüdvéért.

Évek kellettek hozzá, míg Egede a Grönlandi átkelést megkockáztathatta. 1720 őszén kötött ki új hazájában. Az első tél leküzdésére szük-

ségházat építettek. Az eszkimók félénkek voltak és midőn észrevették, hogy a norvégek hosszabb ideig szándékoznak ott maradni, mind jobban visszahúzódtak. A tél azonban zord és kemény volt és így kénytelenek voltak visszaszállingózni a part közelébe. Kis távolságra a parttól egy sor eszkimó kunyhó állott. Egy kunyhóban 30-40 eszkimó lakott. Rossz és fojtogató levegő volt a kunyhóban; Egede gyakran azt hitte, hogy a lélekzete is eláll, de őrhelyén maradt.

A legnehezebb feladatai közé tartozott a grönlandiak nyelvének elsajátítása. Csakhamar megtalálta azonban az összekötő szót: kina? (mi ez?) — mondotta mindazokra a dolgokra, amelyek az eszkimók tulajdonát képezték. Egyre több és több szót tanult így meg, sőt a harmadik nap végén meg tudta kísérelni, hogy jelek és szavak által közelebb hozza hozzá hozzájuk az örömteljes drága hírt. Az eszkimók bámultak, nem tudtak mit kezdeni a misszionárius szavaival, de mégis érezték: itt valaki lelkükért küzd. Olyan valaki áll előttük, aki nem kereskedni jött, nem alkudni, hanem szereti őket. És a szeretet előtt megnyíltak a szívek. Tavasz közeledett. A misszionárius mélyebbre húzódott az ország belsejébe. Hosszabb ideig néha heteken át maradt az eszkimókkal együtt. Ott hevert velük kunyhóikban, végignézte játékukat, munkájukat.

Mielőtt azonban a komoly munka megkezdődött volna, Egede hite újabb próbának volt kitéve. Dániából nem jött semmi hír. A hajós nép zúgolódni kezdett. Magunkra hagytál — mondották — vesztünkre hoztál ide minket. Isten majd idejében segítségünkre jön. — mondotta. Hagyj békét nekünk a te Isteneddel — válaszolta egy közülük. Mi vissza akaruk menni a hazánkba. Ha 14 nap mulva nem jön a hajó, itt hagyunk. Csinálj, amit akarsz. Egede sokat viaskodott imádságaiban és bizonyosan hitte, hogy a megígért hajó meg fog érkezni. A hajós nép csomagolt. Egede egyiktől a másikhoz járt: Isten meg fog benneteket szégyeníteni, minden készülődéstek hiába, mielőtt elindultok a megígért hajó itt lesz. Úgy is volt. 1722-ben egy hajó helyett kettő is jött. A rossz időjárás miatt kénytelenek voltak a tengeren időzni, mert a kikötőt nem tudták megközelíteni. A missziós kollégiumból fontos közölnivalókat hoztak. A király legfelső akaratát: a megkezdett munkát komolyan folytatni kell. Egede a megérkezett hajókkal kényelmesebb helyet keresett missziói állomásul. Az új állomást „jóreménységnek" nevezték el.

Áldott tevékenység.

A következő években a munka szépen haladt. Egede eszkimó gyermekeket vett házához, hogy nap mint nap alkalma legyen a zsenge szívekbe Isten igéjét plántálni. Mindez sok fáradságba került, de Egede nem lankadt meg. Később felesége vette át a gyermekek tanítását és nevelését.

A misszionárius egész héten át az eszkimóknál időzött. Fia, Pál akkor már 18 éves, minden alkalommal elkísérte. Rajzok alapján elmagyarázta a bibliai történeteket, vagy hegedűjátékának lágy hangjával vonta magához a grönlandi szíveket. 1723-ban már ezt írja: északnak húzódtunk felfelé, olyan emberekre találtunk, akik nekünk idegenek voltak, mi is ő nekik, de már hallottak rólunk és kértek bennünket hogy beszéljünk nekik az Isten csodálatos országáról.

Sátraikba erőszakoltak be, a többiek meg az ajtóban csoportosultak, hogy meghallják, hogy mit mondok Istenről és az ő csodálatos országáról. Az év vége felé új hajók érkeztek Koppenhágából. Egede segítséget kapott Albert Tom személyében. Új missziói állomást létesítettek. Minden kunyhóból jöttek az emberek, hogy lássanak és halljanak. Terjedt az ige a grönlandiak között és 1724 januárjában Egede megtarthatta az első prédikációját. — A reá következő napokban egy grönlandi katekizmus kidolgozását kezdte meg: „Keresztyén tanítás egyszerű kérdésekkel és imádságokkal" címen.

Az 1725. év különösen áldott volt. Újév napján megkeresztelhette első tanítványait.

Egy napon újabb valaki érkezett az állomásra. Nagy útat hagyott maga után. Távoleső település megbízását hozta magával: „Gyere északnak, ott többen vannak mint itt lenn, ahol most vagy. Szükséged nem lesz semmiben, mi pedig többet szereténk tudni a Mindenhatóról, akiről barátaink már annyit meséltek. Egede Niels nevű fiát küldte el, de egyre sürgetőbb hívások mindenfelé ostromolták Egedét: mondd meg a királynak, hogy több prédikátort küldjön nekünk.

Úgy látszott, hogy a munka áldott lesz és virágozni fog, de már fenn az égen újabb felhők csoportosultak.

Újabb nehézségek.

Egede hazájában munkájával és előrehaladásával sehogysem voltak megelégedve. Most megbosszulta magát, hogy a missziói munka egy kereskedelmi vállalat kapcsán indult meg. A kereskedők az üzletből kevés hasznot láttak. Később pedig a társaság felbomlott. Isten munkásai ezentúl magukra voltak utalva. Az otthoni, őket hordozó közösségből kaptak csak pénzt. A király ugyan megtesz még mindent, de ki tudja meddig? És ha visszavonja kezét a munkáról, mi lesz a misszióval? Az üzlet és a misszió összeforradásából így súlyos nehézségek származtak a missziói állomásra.

Hogy az állomás ellenséges támadásoktól meg legyen védve, az uralkodó erősítéssel vétette körül. Katonák költöztek be, többnyire szabadlábra helyezett fegyencek és az asszonyok, akiket magukkal hoztak, nem voltak különbek mint ők. Egedének óriási megerőltetésébe került, mindennemű felkelést és lázadást a Dán kolonián belül lecsendesíteni. Különben

is az európaiak bűnöző élete nagy mértékben gátolta a misszió munkáját. Gyakran szemére vetették, amikor a bűnökről beszélt, hogy igen, ezek mind azok a bűnök, amiket a honfitársaid hoztak hozzánk. Egede szíve tele volt aggodalommal és nem talált megoldást. A nyomorúság és szükség tetőpontját érte el amikor a testvérgyülekezet egynéhány misszionáriusa is letelepedett. Először a lutheránus és a testvérgyülekezet lelkészei között kívánatos volt a viszony, de egyre jobban mutatkoztak a nehézségek. Széthúzások, rágalmazások, dogmatikai, sőt konkurrens harcok miatt a térítő munka nagyon sokat szenvedett. Egede szíve pedig sírt a csapások miatt, egyedüli menhelye az imádság volt.

Hűség.

A munka és a harc közepette jött a hír, hogy 1730. okt. 12.-én IV. Frigyes király, a grönlandi misszió támogatója és fenntartója meghalt. Egyidőben parancs érkezett, hogy az állomást a rendkívüli kiadásokra való tekintettel meg kell szüntetni. Egede össze volt törve. Vajjon mi történjék most? A grönlandiak jöttek és érdeklődtek. Igaz ez? El akarsz hagyni? Szomorúan bólintott rá Egede. Egy eszkimó csodálkozva kérdezi: Vajjon miért nem maradhatnál te itt? Hiszen rénszarvashúst, madarakat és fókákat ehetnél te is, ebben pedig bőségünk van. A kolonia emberei elbúcsúznak. Egede visszamaradt feleségével és gyermekeivel.

Mégegyszer zúdulnak a nehézségek reá. Koppenhágában Zinzendorfnak sikerült a királyt arra bírni, hogy a grönlandi missziót tovább támogassa. Egede maradhat. De mire a hír odaér, még komolyabb felhők gyülekeznek a grönlandi misszió egén.

1731-ben hat grönlandit küldött Egede Koppenhágába, hogy a figyelmet a misszió felé irányítsák. Mikor visszajöttek a himlő retenetes betegségét hozták magukkal. Mint a tüzvész úgy terjedt közöttük. Tanácstalanul álltak az eszkimók a csapások súlya alatt. Bár Egede ismételten figyelmeztette őket, hiába a menekülés Isten elől, egyik helyről a másikra bolyongtak, a járványt terjesztve szerteszét. Az egész nép szenvedett ezalatt. Egede felesége is belehalt az ápolás fáradságaiba.

Feleségének elvesztése s a sok szenvedés utolsó erejétől is megfosztották Egedét. Testi szenvedés is járult mindezekhez. Szájrákja és mellkas fájdalmai tették napjait gyötrelmesekké. Nem tehetett másként, posztját el kellett hagynia.

1736. jul. 29.-én tartotta búcsúbeszédét: „És én mondám, hiába fáradoztam, semmire és haszontalanul költöttem erőmet, de az Úrnál van ítéletem és jutalmam Istennél." (Ésaiás 49 : 4.) Beszédének első része ítélet volt magá felett, minden Isten ellen való zúgolódás nélkül, második rész pedig, Isten hűségének magasztalása és megalázkodás annak szemei előtt, aki nélkül minden gondolat, minden bizonyságtétel, minden munka hiábavaló.

A munkát fia, Pál vette át, ő maga pedig Dániába tért vissza. 1758-ban halt meg, miközben egy grönlandi misszió ügyét hordozó hazai közösség létrehozásán fáradozott.

Eredmény.

Ha nekünk embereknek egyáltalán jogunk van olyan ember munkáját megbírálni, aki Isten országáért életét adta, az csak abból a célból történhetik, hogy tanuljunk. Ha más okból történne ez, akkor csupán ítélkezés lenne. Hogy megláthassuk, hogyan kellene Isten országát építenünk, azok után az okok után kell kutatnunk, melyek Egede munkájának összeomlását eredményezték. Hiányoztak azok az emberek, akik ezt a munkát valóban a szívükön hordozták volna és felelősségöknek teljes tudatában lettek volna. De e helyett a missziónak olyan emberekért kellett hordozni a felelősséget, akik nemcsakhogy mintaképek nem voltak, hanem bűnös életükkel csak akadályozták a misszió munkáját. Az állammal való kapcsolat volt az oka hogy a munka ingadozott, hiányzott a állandóság s az állandóság hiánya miatt nem tudott igazán soha gyökeret verni. Evangéliumi keresztyénségnek nem elég az államtól egyengetett út, ha igazán áldott és gyümölcsöző akar lenni, többre van szüksége: emberek adaadott szívére és élő, imádkozó, hordozó közösségre. Az ilyen vegyesházasságoknál mindig fennáll a veszély, hogy a külső célkitüzés megelőzi a tulajdonképpenit. Grönlandban a Dán kereskedelem felvirágoztatása volt a cél és emiatt bukott el a misszió. Isten ma is féltőn szerető Isten, csak ahol egyedől Ő érette munkálkodnak, ott teljesedik be áldásainak ígérete. Isten uralma nem az emberek kedvéért áll, hanem kizárólag az Ő uralmáért. De ahol az emberek alávetik magukat ennek a drága uralomnak, ott áldott lesz az ő földi életük. — Egede élete figyelmeztetés tehát nekünk: szent dolgokkal szentül bánni. Egede minden bizonnyal megtette ezt és meg akarta tenni, szolgálata mégis az emberinek esett áldozatul.

A TÖK ÉS A PÁLMA.

Egy tök rácsavarodott indájával egy karcsú pálma sudár törzsére és pár hét leforgása alatt egészen a csúcsáig felmászott.

— Mondd, milyen idős lehetsz? — kérdezte a pálmától a jövevény.

— Körülbelül száz éves.

— Száz éves? — És csak ilyen magas vagy? Látod én pár nap alatt olyan magasra nőttem, mint te száz év alatt.

— Én ezt nagyon jól tudom — válaszolt a pálma. Hiszen életem minden nyarán felkúszott rám egy-egy elődöd . . .

(21)

...mégis örülök..

SENKI el nem veszi tőletek a ti örömeteket — üzeni a Szentíráson keresztül minden idők minden tanítványának a Mester. Mégis igen sokszor járnak úgy a hívők ebben a világban, mint a kárvallottak. Mintha „ráfizettek" volna a megtérésre s most már csak azért nem térnek vissza, mert: nem mi választottuk Őt, — de Ő választott minket. S ez így igen jó, mert mikor úgy nekikeseredünk, felmondás nélkül világgá mennénk: nem tartana vissza semmi ígéretünk, semmi fogadalmunk. De jó, hogy ilyenkor működésbe lép az a magasabbrendű erő, mely Pált is ott-tartotta az Úrnál a külső körülmények minden letépő igyekezetével szemben. Még hozzá nem akárhogy tartotta ott, — hanem mint a szüntelen örvendező tanítványt, — aki fölött nem tudott úgy beborulni az ég, hogy ő abbahagyta volna élete örök refrénjét: MÉGIS ÖRÜLÖK...

*

ELŐFORDUL, hogy az Isten elvesz valamit, vagy valakit az Ő gyermeke életéből, de ez az elvétel lényegében mindig adás, mert jól tudja Ő, hogy mire van szükségünk s „azt" soha nem veszi el. Mégis de sokszor elszomorodunk, sőt sírva fakadunk, ha Isten elvesz valamit tőlünk. Pedig áldásnak kellene felszállni a szívünkből, mint Jóbnak: Az Úr adta, az Úr vette el, — áldassék érte szent neve... Jogtalan ez a megkeseredés és elkedvetlenedés, mert az Isten gyermekei semmi jót nem nélkülöznek, hiszen Jézus is azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. Van bennünk egy csomó jogtalan zúgolódás, amely elveszi a mi örömünket.

Van aztán egy még nagyobb csomó jogtalan váradalom, amelynek be nem teljesülése ugyancsak örömtelenné teheti a „hívő" életet. Valakit vagy valamit várunk, mint ami nekünk még kijár, még kell ahhoz — hogy a mi örömünk „teljes" legyen. Van úgy, hogy sok kérésre végül csak megadja Isten ezt az örömkiegészítőt s minden esetben az ilyen kiharcolt valamik nemhogy feljavítanák, de megrontják a hívő örömét. — Ezer jogtalan váradalom él hívő szívekben is: hála az emberektől; szolgálatunk eredményét szeretnénk látni; egy kis megbecsülést, anyagi gondtalanságot, rendezett életviszonyokat vár mint örömkiegészítőt (lényegében nagyon sokszor mint örömközpontot) akárhány hívő is. Igazán nemes és tiszta dolgot vár, aki jó feleséget, jó férjet, nagyszerű gyerekeket, jó szülőket stb.-t vár, de az Ige alapján mégis csak jogtalan váradalmak ezek a hívő számára. Leglább is úgy jogtlanok, hogy: ha ezek nem érkeznek meg az életünkbe, nincs jogunk elszomorodni, — mert hiszen az Úr világosan és nyíltan megmondotta, mikor megszólított: e világon nyomorúságtok lesz...

Nem arról van szó, hogy „ezeknek" örüljön a hívő ember. Ez lelki lehetetlenség. De áldott lehetőség ezek közt a hívőknek „mégis" örülni. Képtelenség annak örülni, hogy valaki kényelmetlen anyagi vagy családi körülmények között él, — de nem lehetetlen ebben a helyzetben „mégis" örülni. Pál apostol nem annak örült, hogy tövis adatott az ő testébe, — hanem az ő betegsége közepette is tudott örülni, mert úgy igazán, a szíve és lelke legmélyéből így tartotta: Közülünk senki sem él „önmagának". Ezért tudott nagy örömest áldozatul esni azokért, akik kevésbé szerették, őt. Ezért nem volt még az ő élete sem drága, ezért tudott mindenkinek mindenné, szinte a világ szemétjévé lenni, sőt „kívánt" átokká lenni másokért. S mindezt minden mártíromság nélkül; sőt mindezek ellenére és fölött így ír (a Fil. 2 : 17-ben): MÉGIS ÖRÜLÖK...

*

ÖRÖMTELENSÉGÜNK egyik legkomolyabb oka az, hogy nem tudjuk olyan igazán odaszánni magunkat, mint Pál, az örvendező apostol — akinek semmiben és senkiben nem volt dicsekedése, csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, — aki nem kívánt egyébről tudni, csak Jézusról, mint megfeszítettről; aki számára meghalt a világ s ő is a világnak; aki szemétnek és kárnak ítélt „mindent" Krisztusért. „Ezek" az ő szüntelen örömeinek alapjai, titkai. Ezek nála alapörömök voltak, nem kiegészítők. Nem úgy mint igen sok „hívő"-nél, akiknél ezek olyan „ráadás"-örömöcskék, a többi lényegében testi örömök mellé. Igen természetes aztán, hogy ha ezek a testi örömök az alapjai a mi örömünknek, igen hullámzó lesz a mi kedélyállapotunk s keservesen igazoljuk, hogy: nevetés közben is fáj a szív...

A bizonyságoknak olyan fellegei vesznek körül sokszor bennünket, hogy csak örömnek szabadna a hívő életéből kicsendülni s — mi „mégse"... örülünk, mert a mi kis földi életünk nincs „rendben", — már ahogy mi ismétlem: jogtalanul elvárnánk. Vigyázzunk, hogy a földi, testi örömökhöz (ha még oly nemes és tiszta dolgok is azok) való ragaszkodás miatt el ne szürküljön a mi igazi örömalapunk, amit Jézus így határoz meg: azon örüljetek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. Ha nem ez a mi örömalapunk, — akkor lehet akármilyen jó sorunk, „mégse" tudunk igazán örülni, — de ha „ez" a mi egyetlen igazi örömünk, akkor a borsón is szépet álmodunk s nem borulhat be felettünk sem úgy az ég, hogy ne zengenénk túl ha nem is a hangunkkal, de a szívünk csendes békéjével, még könnyeink mögül is: MÉGIS ÖRÜLÖK...

EZT CSELEKEDJÉTEK az én emlékezetemre, így szól a hívás az Úr asztalához, hogy megerősítse a Jézus Krisztusban, a világ egyetlen igaz Megváltójába vetett élő hitünket. Az emlékezet nagy hajtóereje a szeretet. Akit szeretünk, azt el nem felejtjük. És emlékezni fogunk bűneinkre, míg a szeretet el nem födi azokat.

Sem a világ, sem én nem tudjuk Jézus Krisztust elfelejteni. Szellemi lehetetlenség, hogy az Ő emlékét kitöröljem magamból. Ha akarnám, se tudnám elfelejteni, mert újból és újból azt kell látnom, hogy az emlékezet nincs alávetve az akaratnak.

A világ sem felejtheti el Őt. Haladásának minden keresztútján ott áll Ő. Minden nagy szellemi mozgalom középpontjában, mely a civilizációt előrelendíti, ott áll Ő. Ezer éve fennállott székesegyházak messzehordó ágyuk összpontosított tüzében egy óra alatt porrá omlanak. De Ő, ki Érette lelkesedő emberek kezeivel emelte azokat, mozdíthatatlanul és el nem homályosítva áll. Vannak ellenségei, de erőben egy sem mérkőzhetik Vele. Sokan tagadják tekintélyét, de azok is az Általa emelt fáklya fényében járnak; vetélytársai olyanok, mint a gyermekek, kik felfújt orcával törekszenek kioltani a napot.

De akkor minek ez a textus? Arra szolgál, hogy pillantásunkat összpontosítsa az általunk hirdetni szándékolt nagy igazság központi alakjára. Emlékezzél meg a Jézus Krisztusról, és közelebbről emlékezzél meg ezekről a lényeges, jellemző vonásairól: „Emlékezzél meg Jézus Krisztusról, ki a Dávid magvából való és feltámadott a halálból."

Elsősorban emlékezzetek arra, hogy Jézus Krisztus ember volt. Emlékezzetek arra, hogy Jézus emberi lény volt, húsból, csontból és vérből, — lelke volt, mely gondolkodott, bánkódott és örült; teste volt, mely nőtt és szenvedett; hozzánk hasonló volt. Emlékezzetek ma erre. Szükségtelen-e vajjon erről ennyit is mondani? Őszintén szólva, nekem Jézus emberiségével néha több nehézségem van, mint az Ő istenségével. Különösen igaz ez az Ő növekvő szenvedésének heteiben. „Ily csodás, ily isteni szeretet lehetséges-e?" És lehetséges-e, hogy egy ember, egy emberi lény, bírta legyen azt? Nem csoda, hogy az egyház első eretnekei nem azok voltak, akik Jézus Isten-voltát tagadták, hanem azok, akik emberi voltának lehetőségét vonták kétségbe. Az ős egyház először a gnosztikusokat vetette ki magából, akiket zavarba hozott az Ő látható jelenléte Galilea partjain és az Ő közössége az emberek földi ügyeivel, s akik ezt a nehézséget azzal akarták megoldani, hogy szerintük Neki csak *látszólag* volt emberi alakja, hogy látható húsa és vére csak látszat-jelenés volt, hogy szenvedése és halála nem volt valóság. Apollinaris nem volt a szónak mai értelmében vett hitetlen; unitárius sem volt. Ő nem vonta kétségbe Jézus Krisztus istenségét, csak emberi voltát tagadta. Mai textusunk nem valami rejtvény, nincsen semmiféle titkos értelme. Emlékezzetek Jézus Krisztusra, aki a Dávid magvából való, aki földi elődök hosszú sorának leszármazottja, egy asszony méhének gyümölcse, egy anya fájdalmából született kisded. Emlékezzetek Jézus Krisztusra, az emberre, a minden emberek közt a legemberibb emberre.

És így emlékezvén Reá, emlékezzetek arra, hogy Ő is emberi korlátok közt mozgott. A feljegyzésekből tudjuk, hogy Ő éhezni tudott, éhezni barátokra csakúgy, mint ételre, szomjazni közösségre és megértésre csakúgy, mint italra; s hogy, miután emberileg korlátozott volt, nem lehetett fizikai értelemben egyidőben két helyen is. Lázár az Ő távollétében halt meg. Emlékezzetek arra, hogy miután ember volt, nem volt fáradhatatlan; hogy miután ember volt, húsból és vér-

ből való lény, nem kerülhette ki a kísértést, — megkísértetett minden tekintetben, mint mi magunk.

Tudjuk, hogy miután mint egyszerű gyermek jött a világra, úgy is nőtt fel. Mint az Írás mondja: „növekedék", növekedett testben és értelemben. Tizenkét éves korában bölcsebb volt, mint két éves korában es harminc évvel bölcsebb volt, mint amikor a templom papjait hozta zavarba. Ezzel talán ellenkérdés kockázatát vállaljuk? Mintha talán erre azt lehetne felvetni, hogy mivé lett volna Jézus, ha még egy évtizeddel tovább élt volna, — vagyis hogy vajjon bölcsebb lett volna-e negyven éves korában, mint harminc éves korában volt? Nos, engem az efféle ellenkérdések nem izgatnak és nincs is nagy véleményem azok felől, akik ilyesféle gondolatokkal töltik idejüket.

Tudom, hogy Jézus harminchárom éves korában tökéletes művet fejezett be és meg vagyok győződve, hogy ebben az időpontban elérte fizikai és emberi beteljesülését. A lényeges az, hogy amíg élt, növekedett; hogy minden emberi tulajdonságában gyarapodott, hogy nem teljes, végső tökéletességében szállt alá a mennyekből. Igen, emlékezzetek, emlékezzetek mindnyájan, hogy Jézus Dávid törzséből való volt; hogy Ő is úgy jött, mint mi. Hogy Ő is megjárta ifjúságunk, küzdelmeink, kísértéseink és fejlődésünk útját és így törekedve ért fel a tökéletes férfiúság magaslataira; és hogy most ezen magaslatokról hangzik alá mihozzánk szava, hívogatóan és ígéretteljesen: „Kövessetek!"

De a textus két részből áll; elfelezhető. Emlékezzetek a Jézus Krisztusra, aki Dávid törzséből való. Ne feledkezzetek el az Ő emberségéről. És emlékezzetek Jézus Krisztusra, aki feltámadott halottaiból, aki előtört arimáthai József sírjából, mint ahogy egy óriás keresztültör egy szalmakunyhón. Ha a husvét nem hazugság, akkor Jézus több mint ember, több mint *bármely* ember.

Emlékezzél Jézus Krisztusra, Isten egyszülött Fiára. Emlékezzetek Reá, hogy Ő annak mondotta magát, amikor Pilátus kérdésére azt felelte: „Te mondád", és amikor még nyomatékosabban kijelentette ezt,

mondván: „Aki engem látott, az Atyát látta"; „Az Atya és én egyek vagyunk." És ha megtagadnám Jézusnak ezt az igényét, gyakran nem tudom, hogy is hihetnék egyáltalában Istenben, legalább is az atyai gondviselés és szeretet Istenében. Isten, ki teremtette e világot és minden világokat; Isten, ki elrendezte a mindenséget és minden mindenségeket; Aki megszabta az égitestek pályafutását, aki saját szándékából létrehívta az életet és azután végül lehetővé tett olyan helyzeteket, melyekben a hideg kegyetlen fájdalommá, a meleg pörkölő kínná válik és amelyekben az ember Istentől rendelt ösztönei önzéssé és állatiasággá fajuljanak el. Könnyebb nekem Jézus Krisztusban, mint Istenben hinnem, mintsem az Atya Istenben Jézus Krisztus, az Ő egyszülött Fia nélkül.

Hiszen éppen ennek a nehézségnek, ennek az emberi helyzetnek a megoldására küldte nekünk Isten az Ő egyszülött Fiát. Jézus azért jött, hogy kinyilvánítsa nekünk az Atyát, hogy megvilágosítsa Őt és közelhozza Őt hozzánk, hogy bebizonyítsa, hogy Ő szeretet, — szeretet áldozatig, szeretet mind a halálig és, ami sokkal több, szeretet az örök életig. Azt mondhatnánk erre, hogy nehéz dolog, hogy egyenesen lehetetlen megérteni ezt az Ő emberi és isteni természetét. Vagy elmehetne valaki egészen odáig is, hogy azt mondja: Ő nem lehet Isten is, ember is. El is ismerem, hogy emberi ész fogalmaival nehéz, sőt talán lehetetlen ezt minden vonatkozásában megérteni. Valóban, mi most „homályosan, tükör által látunk."

Kénytelen vagyok azonban bevallani, hogy amint a tényeket látom, nem hihetek mást. Kénytelen vagyok hinni. Emberi volta történelmi tény. Jézus Krisztus volt, éppúgy, mint Caesar, Napoleon, Kossuth Lajos; ha pedig egyáltalán élt, istensége, isteni volta számomra kikerülhetetlen következmény. Mert Ő úgy élt, ahogy még ember nem élt; úgy beszélt, ahogy még ember nem beszélt; úgy gyógyított, ahogy még ember nem gyógyított; úgy halt meg, ahogy még ember nem halt meg; úgy támadt fel, ahogy még ember nem támadt fel; és most is úgy él, ahogy még ember nem élt.

A megtestesülés nagy igazsága az a tény, hogy Isten a Jézus Krisztusban emberi életet vett fel, ma már könnyebben elviselhető számomra, mint a kétely. De nagyon kérlek, ne gondoljátok, hogy az én utam a hithez könnyű út volt. Én a magam tapasztalata alapján próbálom tolmácsolni nektek azt, amit ebből az igéből megtanultam meríteni. Megtanultam, mondom, mert én is küzködtem mindazon akadályokkal, melyekkel nektek is szembe kell néznetek; én is viaskodtam azokkal a kérdésekkel, amelyek a ti lelketekben élnek és meg kellett harcolnom minden meggyőződésemért, bizonságomért, mellyel most rendelkezem.

De többre kell ma emlékeznünk, mint arra a nagy, központi igazságra, hogy Jézus Krisztus ember volt és hogy Jézus Krisztus egyuttal Isten volt. Emlékeznünk kell arra is, hogy Hozzá hasonlókká kell lennünk. Hogy tökéletesekké kell lennünk, mint ahogy Ő tökéletes, ezt jelenti számunkra mindenekfelett ez a nagy alapigazság. Persze tudjuk, hogy ez a mi végső célunk, mely most el van rejtve Krisztussal Istenben. De nem szabad elfelejtenünk, hogy ennek jelenlegi életünkre nagyon határozott kihatásai vannak. Ezen a ponton jutnak egyesek nagy tévedésbe; azt mondják ugyanis: „Ő Isten Fia volt, de mi is Isten fiai vagyunk és amint Ő Isten Fia volt, úgy mi is azok vagyunk, vagy azokká lehetünk. Éppúgy, mint ahogy bizonyos értelemben — folytatják — Isten megtestesült Jézusban, úgy bennünk is életté fog válni. Csak fokozat kérdése. Ő a mi példaképünk, a mi hívó szavunk és lelkesítőnk; Ő jó ember, összehasonlíthatatlanul jobb, mint akármelyik másik, aki valaha élt; de semmiesetre sem Isten. Igyekezzünk Őt elérni."

Azokkal, akik így gondolkoznak, nem tarthatok és nem is tartok együtt.

Mi Isten Fiai vagyunk; Jézus Krisztussal együtt örökösök és örököstársak vagyunk; de mi nem úgy vagyunk fiak, mint Jézus, a Fiú. Ha Ő csupán tökéletes ember lett volna, ostobaság bárkitől azt kívánni, hogy Hozzá hasonlóvá legyen, ez olyan volna,

mintha egy nyomoréktól azt kívánnánk, hogy erőteljes óriássá legyen, vagy a torz félkegyelműtől, hogy szépségkirálynővé, vagy süketnéma Carusová változzék. A Krisztusban megjelent Isten az, aki arra hívogat minket, hogy Jézushoz hasonlókká váljunk, hogy mindinkább hasonlókká váljunk hozzá a tökéletesség napjáig, ez ma reményteljes felszólítás, dicsőséges hívás, isteni bíztatás! Bennünk a Krisztus a dicsőségre való reménység; nem Krisztus, aki ember volt, a mi emberi korlátozásainkkal és erényeinkkel, hanem az Isten Krisztusa.

Világ Keresztyén Szövetségesei, amint ma visszatekintetek kudarcaitokra, amint emlékeztek ballépéseitekre és részesültök ezen jelképekből, emlékezzetek a Jézus Krisztusra. Emlékezzetek arra, hogy megjavíthatjátok útjaitokat, hogy megbocsátást nyerhettek bűneitekért és hogy a tegnap halott dolgaiból dicsőségesen feltámadhattok. Miért? Azért és csakis azért, mert „Ő a Te életed", mert Benne és csakis Őbenne támadhatunk örök életre, ha bármily hosszú ideig halottak voltunk is vétkekben és bűnökben. Testvéreim, szolgáljon alkalmul minden Úrvacsora a mi nagy vallástételünknek, Jézus Krisztusnak, mint Urunknak és Királyunknak megvallására.

De egy másik szót sem szabad szem elől téveszténünk. Mit jelentene, ha elmulasztanánk a Jézus Krisztusra emlékezni? Jézus Krisztusra nem emlékezni annyi volna, mint elfelejteni Istent, Istent elfeledni pedig önnön romlásunkkal volna egyenlő. Borzadva fordulunk el az öngyilkosságtól, de köröskörül vagyunk véve erkölcsi és szellemi öngyilkossággal. Milyen hatalmas roncsokat visz az emberi társadalom életének nyílt tengere. Mily reménytelenek és boldogtalanok a lelkek, amelyek nem hisznek a Jézus Krisztusban.

És eszembe jut, hogy ezen elv nem csak egyénekre alkalmazható. A bűnös nemzet meghalásra van ítélve. Az istenkáromló kormány el fog veszni. Voltak nemzetek, amelyek minden józan gazdasági elvet félretettek és ezt talán túlélték, akik lerontották pénzegységük értékét és ezért legalább népük hűsége kitartott

mellettük, akik megátkozták vetélytársaik kormányait és mégis megmenekültek az idegen támadásoktól; de egy nemzet sem káromolhatja Istent úgy, hogy élve maradjon, hacsak meg nem bánja bűneit. Saját népük fog végül is halhatatlan vallási ösztöneik fehér tüzében, ebben a tűzben, mely lobogni fog, habár egyházaik megszentségteleníttettek, habár vezéreik leölettek, fegyvereket kovácsolni a borzalmas bosszúnak, fegyvereket fog kovácsolni és használni fogja azokat, hogy a diadalmas hit valóságát kinyilvánítsa.

Ez nekem annak a napnak az üzenete, amelyen a világ négy tájáról összegyülünk az Ő emlékezetének asztalánál, midőn halhatatlan egység kötelékeiben eszünk és iszunk, jelképéül az Ő halálának és feltámadásának.

Emlékezzetek a Jézus Krisztusra!

Kiadja a 9. CE Világkonferencia: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.
Felelős kiadó: Sallay István.
30435 Bethánia-nyomda, Budapest. — Felelős: Horváth János.

Válasz az üdvözlő beszédekre

Az üdvözlő gyűlésen elhangzott záróbeszéd a Budapesti Keresztyén Szövetségi Világkonferencián. 1935. augusztus 2—7. — Elmondja *Poling A Dániel,* a Keresztyén Világszövetség elnöke.

AZ EGYHÁZ és állam tisztviselői oly szívélyességgel fogadták az egész világ Keresztyén Szövetségeseinek képviselőit, hogy nem találok a válaszra megfelelő szavakat. Lelkünk legmélyéből mondok nekik köszönetet.

Minden hálakifejezésen felül imádkozni fogunk azért, hogy ez a konferencia minden vele kapcsolatban kifejezett óhajtást valóra váltson, minden reménységet betöltsön. Kívánom, hogy „Budapest 1935" az egész világon ajtót nyisson a keresztyén ifjúság előretörésének „Krisztusért és az Egyházért."

A nemzeti Keresztyén Szövetségek jelentései minden tekintetben feljogosítanak arra, hogy az imént kifejezett ima beteljesülésében higyjünk. Ha a számadatokat összehasonlítjuk az öt évvel ezelőtt lefolyt diadalmas berlini találkozó adataival, azt találjuk, hogy a Keresztyén Szövetségek az egész világon megállták helyüket, sokhelyütt pedig jelentős előrehaladást mutattak. Egy ország sem kerülhette el a pénzügyi depressziót, mely egész földünkre nehezedik. Mindnyájuknak küzdeniök kellett a gazdasági nehézségek és azon szellemi közöny ellen, melyek szövetségünk részéről a legmagasabb rendű áldozatokat tették szükségessé.

Bár pontos és teljes statisztikák nem voltak beszerezhetők, alábbiak mégis igaz helyzetképet nyújtanak az egyes országokról és világrészekről.

Európa: Európában Albánia, Bulgária, Ausztria, a Ciprus-szigetek és Majorca lettek testvériségünk új tagjai. Jugoszlávia az új ígéretek korszakába lép; az

olasz valdens egyházból jelentős haladás híre érkezett.

A balti államokban, ahol a gyönge anyagi eszközök megnehezítették a missziós munkát, a szövetségeknek mégis sikerült megállniok.

Lengyelország tizenhárom újabb szövetség megalakulását jelenti.

Németországban a Keresztyén Szövetség tovább folytatta rendes munkatervét, különösen a nyári evangélizációs munka fejlődött erőteljesen.

A Brit Szövetségi mozgalom tetőpontját érte el, Squire titkár szavai szerint „150.000 tagja van a majdnem 5000 szövetségben." Irországban, Skóciában és Walesben határozott haladás tapasztalható. Irországban 433, Skóciában 365, Walesben 432 szövetség van.

Vendéglátóink, a Magyar Keresztyén Szövetségi mozgalom, nézetem szerint testvériségünk egyik legeredményesebb szervezete.

Fellelkesít az is, ha halljuk, hogy Spanyolországban 41 szövetség van.

Afrika: A Délafrikai Hollandi Szövetség most több szövetséget foglal magában, mint 5 évvel ezelőtt egész Afrika — 1230-at. Munkánk Délafrika és Egyiptom, valamint a partok és Szudán számos helységeinek angoljai között állandó előrehaladást mutat.

Ázsia: Mikor Chow úr hat évvel ezelőtt átvette a kínai Keresztyén Szövetségek vezetését, a már fennállott szövetségek iratai elvesztek, politikailag az egész ország fel volt forgatva. Vezetése alatt most 1007 szövetség áll fenn Kínában.

Indiában Vere Abbey úrnak és nejének missziós munkája nyert jólmegérdemelt elismerést. Most több mint 2000 szövetségük van.

Koreában, a Kelet eddig legnagyobb Keresztyén Szövetségi Konferenciájára 2100 bejelentett delegátus érkezett, az esti gyűléseken mintegy 5000-en vettek részt. Most 1210 szövetség áll fenn. Csak néhány évvel ezelőtt Anderson Wallace lelkész azt írta, hogy évi 500 dollárral 500 szövetséget tudnánk Koreában alakítani. Ime, egy újabb jövendölés, mely több mint teljesen bevált.

Palesztinában, Sziriában és Perzsiában fényes szervező munka folyik. Mindnyájunknak nagy gyönyörűségére szolgálnak a szövetségek a régi Szent Városban.

Ausztrálázsia: Úgy Ausztrália, mint Új-Zéland jelentős gyarapodást mutatnak, Ausztráliában 1930. év 2393 szövetsége 3085-re emelkedett; Új-Zélandban 1930. óta 80-ról 310-re emelkedett a szám.

Szigetek: A Csendes Óceáni Szigetek, főleg a Fidzsi- és a Hawaii-csoport lelkesítő és néha csodálatos gyarapodást mutatnak. Hawaii-ban a szövetségek száma öt év alatt 50-ről 110-re szökött; a Fülöp-szigeteken ugyanezen idő alatt a szám 50-ről 168-ra emelkedett.

Középamerika: Középamerikában Honduraszt első ízben találjuk a Keresztyén Szövetséges országok sorában. A távoli Jamaicában a nyugati félgömb egyik legtevékenyebb Keresztyén Szövetsége működik.

Délamerika: Délamerikában Argentinában észlelhető jelentős haladás, itt a legutosó Világkonferencia óta erős nemzeti szövetség fejlődött ki. 1935-ben a délamerikai kontinensen, mely egyik legnehezebb működési területünk, 204 tevékeny szövetség létezik.

Északamerika: A Nemzetközi Keresztyén Szövetség most nem kísérli meg általános statisztikai áttekintés készítését, hanem az államok és vidékek jelentéseire bízza magát. Bár az Egyesült Államokban, Kanadában és Mexikóban a válság évei megnehezítették az előrehaladást, mégis e három ország adatai majdnem megközelítik öt évvel ezelőtti csúcspontjukat. Különösen áll ez az Egyesült Államokra.

Mint öt évvel ezelőtt a berlini konferencián jelentettem, — némi változtatással a világszerte történt gyarapodásra való tekintettel — most is megismétlem, hogy mintegy négymillió tagunk van, több mint 80.000 szövetségben és 100 evangéliumi közösségben; négymillió ifjú az összes fajokból, színekből, nyelvekből és társadalmi osztályokból. Ezen ifjak a világ 126 politikai egysége között oszlanak meg. Valóban: „mit alkotott Isten!"

De a Keresztyén Szövetség előrehaladását és életerejét nem csupán számok, természetszerűen hiányos számok mutathatják ki. Mozgalmunk elsősorban szellem, erő, szenvedély „Krisztusért és az Egyházért"; senki sem tudja megírni történetét, vagy azt szavakkal elmondani — az csupán az ifjúság szívébe van beírva, s a Szentlélek olvassa azt le onnan.

A világ Keresztyén Szövetségi Mozgalmának, a szövetségek tízezreinek, az ifjú nők és férfiak milliónak üdvözletét és szívbéli válaszát hozom nektek! Köszönjük és Isten áldjon meg mindnyájatokat!

Kiadja a 9. CE Világkonferencia: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.
Felelős kiadó: Sallay István.
32935 Bethánia-nyomda, Budapest. — Felelős: Horváth János

A Keresztyén Szövetség alapelvei

Irta: *Squire R. Ernő* lelkész,
a Brit C. E. Szövetség nemzeti titkára.

EGY ILYEN fontos, az egész világot képviselő gyűlésen, mint ez a mostani, parancsoló szüksége mutatkozik annak, hogy a szíveinket és életeinket összekötő közösség kötelékeit megvizsgáljuk. Valóban állandó örömünkre szolgált az a tény, hogy a Keresztyén Szövetség egyike azoknak az aránylag kisszámú mozgalmaknok, melyek össze tudják kötni a Keletet a Nyugattal anélkül, hogy az idegenkedésnek még csak árnyéka is felmerülne. Határain belül a brit és német, az amerikai és lengyel, kinai és magyar, skandináv és lett, a különböző egyházak képviselői, úgy vannak együtt, mint akiknek csak egy célja és végső szándéka van. De kérdezzük meg mégis ez alkalommal, mi is az, ami valójában egyesít bennünket? Szerves vagy szellemi dolog-e az? E választól függ ugyanis, vajjon a mi közösségünk véletlen és felületes-e, csupán külső tényezők által határoztatván meg; vagy állandó és reális-e, amennyiben lényünk legszentebb belseje közös pontokra és területekre talál. Ha csak a szervezet nélküli szervezkedés érdekel és csupán maga a mozgalom gépezete lelkesít, s annak érdekében esetleges hatóerejét elhanyagoljuk, úgy, hogy kissé furcsán módosítsam a hasonlatot, — csupán homokból font kötéllel vagyunk összekötve és végső eredményként elkerülhetetlen zavarunkra és megsemmisülésünkre a feloszlás fog bekövetkezni.

Ezért tehát igen bölcs dolog lesz határozottan és tisztán megállapítani Keresztyén Szövetségünk alapelveit, amely elvek mozgalmunkkal együtt terjeszkednek. Mert bizonyos az, hogy az elvek nem változnak az évekkel együtt, bármennyire átalakulnak is a módszerek. Még az elvek alkalmazása sem lesz talán mindenütt egyforma, s ez helyesen lesz így, de az elvek maguk nem változnak, mert megmásíthatatlanok. Főfeladatunk most az legyen, hogy ezen alapelveket tevékeny tagjaink felé mindenhová kisugározzuk. Sokakat az ittlevők közül helyesen mozgalmunk vezéreinek nevezünk, s ők valóban járatosak is a Keresztyén Szövetség alapvető igazságaiban. És mégis azt hiszem azt mondhatnók, amit országom halhatatlan költője egyik gyönyörű nőalakjával, Portiával mondat egy darabjában komornájának Nerissának: „Könnyebben tudnék huszat megtanítani arra, mit volna helyes tenni, mintsemhogy egyet a husz közül rábírhatnék arra, hogy tanításomat kövesse". Természetesen nem elégséges egyszerűen felsorolni ezen alapvető elveket — de kénytelenek leszünk azoknak hatalmas és döntő fejleményeivel is foglalkozni.

Egyik angol szövetségünk ilyenformán foglalta össze elveinket:

1. Krisztus melletti vallástétel.
2. Krisztus szolgálata.
3. Hűség Krisztus egyházához.
4. Közösség Krisztus népével.

Ez megfelelő osztályozás ugyan, de én még inkább egyszerűsíteni fogom azáltal, hogy saját egyházamnak bizonyos kulcsszavait használom, amelyek bizonyosan jellemzik a Keresztyén Szövetség lényegét a világ minden részében.

I. Keresztyén tapasztalat.

Teljesen haszontalan dolog volna egy mozgalmat tapasztalat nélkül megszilárdítani; természetesen az Istenről Jézus Krisztus útján szerzett személyes tapasztalatra gondolok, amely által Krisztus életünk és lényünk egyedüli és kétségbevonhatatlan vezérévé válik. Az Ujszövetség nagy vezérhangja a „tudom". És ez a helyzetünk felől való tiszta bizonyosság az, ami minden problémáink és kudarcaink között megőrzi frisseségünket, erőnket és energiánkat. „Tudom Kiben hittem". Mert Ő megvilágította nekem az élet értelmét, megmutatta nekem nagy veszedelmeit, körvonalazta dícső reménységeimet, hozzásegített értékeinek helyes felfogásához és felemelt engem bűnösségem kétségbeeséséből; ezért tehát örömmel átengedem neki azt a vezető helyet, amelyet mindenki mástól megtagadnék. Ha mindent megteszek, „amit csak Ő akar, hogy tegyek", úgy ennek alapja természetesen, vagy természetfölöttien a Vele való tapasztalataimból eredő természetes kapcsolatom. Tudom, hogy Ő enyém s én Övé vagyok. Csak Ő menthet meg a zavaroktól, félelmektől és kudarcoktól. Ő foglalja el lényem trónját és senki sem próbálhatja meg jogait bitorolni. Kell, hogy Ő le-

gyen életem legfelsőbb irányítója, mert csupán az Ő erejében bizhatom tudatos gyöngeségem idejében. Továbbá egész idő alatt bizonyosnak kell lennem abban, hogy Ő az én Uram, és mindig arra kell törekednem, hogy parancsainak engedelmeskedjem. Ha az emberi és Isteni között a kapcsolat meglazul, úgy a Keresztyén Szövetség semmivé válik. Jó mindig arra gondolnunk, hogy a mozgalom maga a vallási buzgalom légkörében született. Dr. Clark látta, hogy ifjai a Krisztust vallották, és azt akarta, hogy ez mindig így legyen, és ezért, Istentől sugalmazott szavakban ragaszkodott hozzá, hogy az Ő kegyelméből Keresztyén élet folytatására való állandó törekvés legyen bennünk. Ezt csak megkönnyíti a mindennapos közösség titkának fontossága és az Igének áhítatos olvasása.

II. Keresztyén Közösség.

Bár nem lényeges, hogy milyen sorrendben soroljuk fel a Keresztyén Szövetség nagy eszményeit, mégis úgy találom, hogy az erkölcsi és szellemi logika alapján a közösségnek követnie kell a tapasztalatot. Ha két-három ember, kinek közös tapasztalatai volt, találkozik, szinte elkerülhetetlen, hogy bizonyos közösség jöjjön létre közöttük. Néha megkísérlem elképzelni magamnak a Mi Urunk első tanítványait, amint összegyűlnek éppen azután, hogy megvilágosodott előttük az a borzalmas és lesujtó tény, hogy Mesterük valóban összeroskadt a megfeszítés kínjai és szenvedése alatt. Úgy gondolom, hogy ekkor felidézhették Vezérük jólismert szavait és cselekedeteit és Péter talán szenvedélyesen kijelenthette „Ő szeretett engem és én szerettem Őt". Lévi fia ugyanígy nyilatkozhatott. Azután talán a szeretett János kiáltott fel mélyértelmű szavakkal: „Ő szeretett engem és mennyire szerettem én Őt". És ott állottak megtörten, vezér nélkül és tanácstalanul. És akkor bizonyára valami megihlette valamelyiküket, hogy azt mondja: „Ha mi mind szerettük Őt és Ő is szeretett bennünket, nem kell-e hogy mi is szeressük egymást?" Így jön létre azonnal a szent kötelesség, a szent testvériség feloldhatatlan köteléke. És bizonyára ez a mi Keresztyén Szövetség-beli közösségünknek is a jelentősége; összegyűlhetünk, mint olyanok, akiknek közös a hitük az egy Mesterben. De bizonyára ennél sokkal többet is jelent ez. Mindig a keresztyéni szeretetben alapuló egyszerű őszinteséggel beszélhetünk egymáshoz és egymással. Maga az a tény, hogy Keresztyén Világkonferenciánkon nem ismerünk el faji

vagy színkülönbségeket, már arra indíthatna, hogy bármilyen legyen is az, szeretetben kimondjuk az igazságot. Örömmel hiszük, hogy amit a fajokról és színekről mondtam, valóban mélységesen igaz. Ennek megkapó bizonyítéka a brit C. E. Szövetség nemrégiben megtartott nemzeti konferenciája, amelyen a választott elnöki tisztségre (postai választás útján, óriási többséggel) Dr. Moody Haroldot emelték, Jamaica szülöttét. Ez mindenesetre korszakalkotó esemény volt, mert első ízben választottak meg színes embert egy teljesen fehérekből álló szervezet vezetőjévé. De a legmeglepőbb az volt, hogy senki sem vett észre tudatos megkülönböztetést a szín tekintetében. Nem azért kedveztek Moody Dr.-nak, mert jamaikai, de ez nem is okozott semmiféle nehézséget vagy megoszlást. Egyszerűen azért választották meg, mert mindenki úgy érezte, hogy ő rendelkezik az ezen vezérlő pozícióhoz szükséges tehetségekkel és képességekkel. Bízunk benne, hogy a brit szigeteken nagyon igaz közösség fog uralkodni az egész szövetség és leendő elnöke között. Ez nem lesz mesterségesen összefűzött kötelék. Ha azonban mindez így van, nem beszélhetünk-e bátran és egyesülve a Krisztus nevében?

Nem mondhatunk le polgárjogainkról azért, mert nehézségekkel járnak és azok minden követelését és lehetőségét át kell itatnunk a keresztyén szellemmel. Épp így nem tekinthetjük egyszerűen tabunak a nemzetközi kapcsolatokat a világhelyzet izgató és zavaró jelenségei miatt. Könnyű elintézése a dolgoknak, ha Krisztus alatti államokról fecsegünk. Hiszen a Föld felületén minden állam Krisztus alattvalója. Hát aztán? Ez elég ok arra, hogy mindenféle valósággal elképesztő tényeket észre se vegyünk? Keresztyén közösségünkben segíthetjük egymást. Ez a túlfejlesztett nacionalizmus, amely a bűnünk, nem helyes, mert keresztyénellenes. Teljesen igaza volt Cavell nővérnek, amikor kijelentette, hogy a hazafiság magában nem elég. Jézus Krisztus az egész világ Megváltója és Vezére. Én a magam részéről meg vagyok győződve, hogy keresztyén közösségünk tudata kell, hogy a gyakorlatban egyesítsen bennünket azért, hogy ne engedjük kialakulni azt az álláspontot, mintha a mi országunknak örökké igaza volna, és mintha minden más közködő ország, amelynek nézetei nem egyeznek szóról-szóra a mieinkkel, ellenünk törne. „Ha jó, ha rossz . . . a hazám" nagyszerű politikai jelszó lehet, de a Krisztusi etnika meg-

testesítésére legkisebb mértékben sem alkalmas. Az én erkölcsi és szellemi felszerelésemben nincs helye a nemzetközi szinvonalú Keresztyén Szövetségnek akkor, ha ez a Keresztyén Szövetség nem fogadja el azt az egyszerü igazságot, hogy szeretnünk kell egymást. Bár a Kellog-paktumnak és a Nemzetek Szövetségének úgy látszik nem sikerül a világbékét megőrizniök, mégis négymillió keresztyén szövetséges talán tehetne valamit, és ha kiki a maga országában hasonló célért küzdő hasonló szervezetekkel szövetkezne, habozás nélkül megmondhatnánk kormányainknak és hatóságainknak, hogy a háború embertelen, keresztyénietlen és így kárhozatos dolog. Legyen meg mindegyikünknek a maga nemzeti himnusza, lobogtassuk országunk zászlaját, és hogy ezt nagyobb hatással tehessük, oszoljunk csoportokra és küldöttségekre, de mozgalmunk közösségében csak egy jelképünk legyen, a Kereszt jele, egy jelvényünk, az Ő szeretetének lobogója, és akkor együtt és lelkesen énekelhetjük:

„Üdvöz légy, Jézus szent hatalma,
Kit most ujjongó birodalma
Közös királlyá koronáz".

Ha kötelességeinkkel valaha is összeütközésbe kerülünk, úgy az első és az utolsó Jézus kell hogy legyen.

III. Keresztyén Bizonyságtétel.

Szándékosan kerülök minden utalást a keresztyén szövetségeseknek az egyházhoz való viszonyáról, mert meg vagyok győződve, hogy Dr. Cory teljesen és kimerítően fog ezzel foglalkozni. E pontnál sem kell sokáig időznöm. De a keresztyén bizonyságtétel és szolgálat fontos, és ha biztosak vagyunk valamiben, úgy másokat is tájékoztatni tudunk felőle. Ha két ember tud egy dologról, úgy közösségre léphetnek; ha pedig csak egyvalaki tud egy kinyilatkoztatásról, úgy tanuságot tehet arról, és szolgálatokat tehet azoknak, akik még nem ismerik az igazságot. A keresztyén bizonyságtétel és szolgálat kötelező. A kivitel módja különböző, de mindenáron meg kell tennünk. Azt mondja egy nagy énekköltő:

„Amit láttunk, mit hallottunk
Bizalommal elmondjuk,
Hadd tudja az ember fia
Mely jelben nem csalódunk".

A Keresztyén Szövetség célja nem az, hogy Jézus követői összeüljenek és szórakozzanak. Kezdettől fogva az volt

a célja, hogy az embereket, és főleg a fiatalságot arra lelkesítse, hogy szolgálatokat tegyen. Munkánk becsét és értékét pedig másokért, másoknak tett szolgálataink eredményei szabják meg.

Hát annyira a puszta szervezkedés felé fordultunk, hogy elfelejtettük valódi küldetésünket? Van az Ótestamentomban egy hasonlat, amelyet ezzel kapcsolatban némi változtatással elmondok. Bizonyos halászok egyszer együtt lévén, gyönyörüséget találtak abban, hogy csónakjaikat átfessék és hálóikat megfoltozzák. Munkájuk oly sikerrel járt, hogy többé nem merték hálóikat vízbe vetni, nehogy összekarcolják csónakjaik oldalát és elszaggassák hálóikat. Mily szánalmasan tragikus esemény! Büszkébbek voltak az eszközökre, mint az esetleges eredményre. Egy diáktársam évekkel ezelőtt oly aprólékos gondot fordított könyveinek elrendezésére, hogy végül minden idejét nagyság, szín és kötés szerint való csoportosításukra fordította és jóformán alig jutott hozzá tanulmányozásukhoz.

Mit teszünk mi az ifjúság megnyerésére? Nem elég azt mondani, hogy ideális társaság vagyunk, amelyeknek tagjai nagyon kedves emberek. Van-e a társaságunknak jellemző élete, mozgalma, munkássága? A becsületes törekvés, mely tényeit tudjuk felmutatnia legutóbbi Világkonferencia óta? És mégis, mindennek dacára! Lehetünk zajosan tevékenyek és amellett gyengék. Hadd zárjam szavaimat más hangnemben. Egykor bizonyos emberek megkérdezték az Urat, mondván: „Mit tegyünk, hogy Isten munkáját cselekedjük?" Jézus szánakozva nézett rájuk és azt mondta, nem hiszi, hogy bármit is tehetnének. Nem elég erősek. És folytatván azt mondta, hogy jó ételfélére volna szükségük, hogy megerősödjenek. Azután így folytatta a Mester: „Az Élet Kenyerére gondolok, egyél Belőlem, te éhes lélek". Lázasan babrálgatjuk a szerkezetet, pedig kenyerünk sincsen. Támaszra van szükségünk. Még nem jött el a Keresztyén Szövetség nagy napja. Azt hiszem mindnyájan csodálkozva látnánk, miket tudna ez a mozgalom véghezvinni, de arról is meg vagyok győződve, hogy új életerőben kellene részesülnünk. „Táplálj engem mostan és mindörökké, Mennyei Kenyér!" Akkor mindinkább gyarapodni fogunk erőben és a küzdelem zaja és lármája , és az egyenetlenség és gonoszság sugalmai dacára az Úr dicsősége elő fog tünni és az Ő Királysága mindörökre megalapoztatik.

Kiadja a 9. CE Világkonferencia: Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.
Felelős kiadó: Sallay István.
33835 Bethánia-nyomda, Budapest. Felelős: Horváth János

Ki néked Krisztus?

Élet és Halál találkozása.

Stewart A. Jakab
volt skót futbalista, evangelizátor
Nyiregyházán tartott előadásai.

Nyomatott: „Merkur" könyvnyomda
Nyíregyháza, Bercsényi-utca 3. szám.
Telefon: 577.

Ki néked Krisztus?

„Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, mondván: Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől? Kinek a Fia? Mondának néki: a Dávidé.

Monda nékik: Miképpen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván:

Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul.

Ha tehát Dávid Urának hívja Őt, mimódon fia?

És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva senki megkérdezni".

(Máté ev. 22. r., 41—46. v.)

Az ember olyan teremtménye Istennek, amelyik szeret nagyon sokat kérdezni Istentől. Az ember azonban nem szívesen felel Isten kérdéseire. Hogyha a Szentírást tanulmányozzuk, meglátjuk, hogy abban a pillanatban, amelyikben az ember kérdést intéz Istenhez, Ő azonnal felel. Pl. Az ember felkiált: „Mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?". Azonnal nyeri a feleletet rá: „Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz, mind te, mind a te házadnépe". Azonban az Isten igéjében vannak kérdések, amelyeket Isten tesz fel és évszázadokon keresztül az ember nem próbálkozott rá felelni. Az ember szívesen tesz fel kérdéseket Isten felől is. Nem gondolod, hogy legfőbb ideje, hogy te felelj Isten kérdéseire? Te olyan sok mindenféle kérdést teszel fel a Biblia felől. Nem gondolod, hogy legfőbb ideje, hogy te felelj a Biblia kérdéseire?

Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől?

Barátom! Hogyha ebben a kérdésben tévedsz, akkor tévedsz az élet minden egyéb kérdéseiben is. Ha tévedsz a Jézus személye körül, akkor minden más személy körül is tévedésben vagy. A kérdést jól figyeljük meg. Nem úgy hangzik, hogy miképpen vélekedsz te azok felől, akik a Krisztus követői, mert mi azzal nem törődünk. Ellenben aggódunk, hogy te miképpen vélekedsz a mi Üdvözítőnk felől. Nagyon sok képmutatást találsz olvanokban, akik magukat keresztyéneknek nevezik, azonban Jézusban kép-

mutatást nem találsz. Nem arra szólít fel Isten, hogy keresztyénekben keresd az üdvösségedet, hanem felszólít arra, hogy az Ő egyszülött Fiát fogadd el Üdvözítődnek. Ha azt találod mondani, hogy te nem fogadod be szívedbe, mert vannak képmutatók, akkor te vagy a legnagyobb képmutató. Barátom! Mi Krisztust hirdetjük. Tekinthetsz te Őreá bármilyen szempontból, Ebenne bűnt nem találsz. Emlékezzél a megdicsőülés hegyére. A tanítványok közül egy megszólalt és azt mondta: „Mester, jó nékünk itt lenni, csináljunk azért három hajlékot, Néked egyet, Mózesnek is egyet, Illyésnek is egyet". Te azt hiszed, hogy az Isten hozzájárulna ahhoz, hogy az Ő Fiát prófétáival állítsák egyvonalba. Soha! „Egy nagy felhő borítá be őket és a tanítványok nem láttak mást, hanem csak Jézust egyedül."

Barátaim! Mi nem vallást hirdetünk, hanem egy megfeszített, feltámadott és újra eljövendő Krisztust. Barátom! Miként vélekedsz a Krisztus felől? Talán azt mondod: „Váratlanul ér engem ez a kérdés, engedj időt, hogy gondolkozzam. De Barátom! Mondd az igazat, van mentséged Isten előtt? A te életed folyása idáig egy nagy, folytonos alkalom arra, hogy ezen gondolkodj. Ha azt kérdezném, hogy mi a te véleményed Hitlerről, Mussoliniről, vagy mit gondolsz Sztalinról, azonnal tudnál felelni erre. Dehát mit gondolsz Krisztus felől? Kinek a Fia Ő? Vajjon embernek, vagy pedig Isten Fia? Miatt gondolkodsz most e kérdés felett, hadd juttassam eszedbe azt a jelenetet, amelyik a Máté evangéliuma 16. részében van megírva. Az Úr Jézus azt mondja tanítványainak: „Engemet, az embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?" „Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyésnek, némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. Monda nekik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia". Láthatjuk, hogy Péter azonnal kész a felelettel. Azoknak az embereknek tudniok kellett volna, hogy kicsoda Krisztus, de az ő tudatlanságuk és közönyük miatt nem tudtak Péterrel együtt bizonyságot tenni róla. Pedig nemrégen, alig 9 hónappal azelőtt, amikor Jézus a Jordán partján járt, Jézusra mutatott János: „Ő az, Ő az!" „Imé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit". Tudniok kellett volna, hogy a Krisztus kicsoda. Azonban közönyösségük és tudatlanságuk miatt beszéltek így. 1938. évnek a kárhozatba vezető bűne: az Úr Jézus Krisztus személye körüli tudatlanság és közönyösség. Miért tudatlanok? Mert közönyösek!

Miként vélekedsz te? Felelj erre a kérdésre.

Miatt tovább gondolkodsz, hadd szólítsak elő néhány bizonyságtevőt. Nem a Jézus barátait kérem, hanem az ellenségeit; ők miképp vélekednek Krisztus felől. Halljuk először Iskáriótes Judást, Jézus elárulóját. Állj elő Judás és felelj, miként vélekedsz te a Krisztus felől? Te elárultad Őt 30 ezüst pénzért. Mondd meg nekünk, miként vélekedsz te? Hallgassuk meg a feleletet. „Oda dobja a 30 ezüst pénzt a templom padlójára. „Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért". Köszönöm.

A másik tanu: Ponczius Pilátus. Állj elő, te voltál a Jézus ítélőbírája. Miként vélekedsz te? Reszketve bontja fel a levelet, amelyet feleségétől kapott. Az ítélet így hangzik: „Én nem találok benne semmi bűnt". Köszönöm.

A harmadik tanu: a római százados. Állj elő, a te katonáid szegezték a Krisztust keresztre. Halljuk a feleletet, miként vélekedsz te Őfelőle? A felelet így hangzik: „Bizony ez az ember Isten Fia vala". Köszönöm.

Még egy utolsó tanut hallgassunk meg. Miként vélekedik a haldokló lator. Állj elő, te a Jézussal voltál az Ő utolsó haláltusájában. Miként vélekedsz te? A felelt így hangzik: „Mi ugyan méltán, de Ő semmi méltatlan dolgot nem cselekedett". Köszönöm.

Kérdezzünk még meg utóljára valakit, miként tanuskodik Őfelőle. Kérdezzük meg Istent. Mennyei Atyánk, mondd meg nekünk, miként vélekedsz Te a Krisztus felől? A menny megnyílt és az Atya szava megzendült: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm".

Időnként, ha valahová ellátogatsz egy családba, és ott látsz egy kedves kis fiút és megkérdezed, hogy kié ez a kis fiú, akkor előáll egy büszke apa és felel neked: „Ez az én fiam". Az apa büszke a fiára. Azt olvassuk, hogy kétszer nyílt meg az ég és kétszer szólalt meg az Isten az égből; mit mondott ekkor? „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm".

Ne kérdezze meg tőlem senki, hogy én hogyan vélekedek a Krisztus felől, mert hogyha éveken át itt állanék és beszélnék róla, akkor sem tudnám elmondani, hogy mit jelent az én számomra. Én nem elméletet beszélek, hanem arról, amit megtapasztaltam. 28 éves vagyok és tudok önállóan gondolkozni. A legfényesebb karrier előtt állottam, amikor Krisztus megszólított. Heti 20 fontot, kb. 500 pengőt fizettek nekem. A világ legjobb játékosa lehettem volna. Senkise mondja, hogy én ilyen vallásosan születtem, hogy leszálltam a mennyből egy Bibliával a kezemben. Nem. Mert volt az én életemben idő, amikor olyan távol voltam az Istentől, mint az ég és a föld. Engem templomba nem lehetett becsalogatni. Kezemmel összetéptem Isten igéjét. Szavammal gyaláztam az Ő nevét. Lelkészemnek azt mondtam: „Hagyjatok engem békében, én inkább akarok a futball-labdával a pokolba jutni, mint hivő keresztyén lenni. Én ismerem az életet és tudom, hogy milyen hatalmas ereje van az evangéliumnak. Tudjátok hogy Luther is miként jutott az evangélium tiszta világosságára, amikor a Szent Péter templomában haladva, az ő jócselekedetei-

vel akarta kiérdemelni a kegyelmet. Ott és akkor hallotta az üzenetet: „Luther, az igaz ember hitből él!" És Luther a Jézus vére által — és nem az ő jócselekedetei által — nyerte meg a megigazulást. És ez a kis ember alapjaiban megrázta a világot és forradalmat idézett elő. Ez személyes egyéni tapasztalat.

Az üdvösség valóság, realitás.

Senkisem ismer engem olyan jól, mint az édesanyám. Az én édesanyám éveken át naponta és éjjeleken át imádkozott azért, hogy Isten mentsen meg. Mielőtt megszülettem, az édesanyám felajánlott az evangélium szolgálatára Istennek. Minden héten kapok tőle egy, vagy két levelet. De az Úr Jézus sokkal valóságosabb számomra, mint az édesanyám. Miért? Azért, mert az édesanyám Skóciában él, de Jézus a szívemben él. És Isten Fia valóságos. A lélek üdvösségének megtapasztalása valóság.

Tudsz te erről valamit? Hiszen az nem is elég, hogy te Krisztus felől tudjál valamit, neked magadnak kell ismerned Őt.

Van egy barátom, aki barátja az angol királynak és ezzel a barátommal együtt sokszor álltunk az utca sarkon, hirdetve az evangéliumot. Ő nagyon sok dolgot beszélt el nekem a király életéből. Ez az én barátom már nagyon sokszor kezet szorított a királlyal. Én nagyon sok dolgot tudok o király életéből. Elmondhatnám, hogy a mult héten hol volt, vagy hol fordult meg és hová akar menni. Egy hónapon át minden este előadást tarthatnek a királyról. Van két kedves gyermeke, a nevét is tudom. Nagyon sok jó dolgot tudok a királyról. Én nagyon sok mindent tudnék elmondani róla. De, ha valaki azt kérdezné tőlem, hogy ismerem-e valóban személyesen a királyt, azt kellene felelnem: Nem. Nem ismerem. Azt mondhatnád, de hiszen annyi mindent tudsz róla. Reménlem, hogy meg is fogom ismerni. Barátom! Nem elég az, hogy te Krisztusról mindent tudjál. Semmi valóságos, semmi üdvösségre vezető ereje nincs annak, hogy te mindent tudsz a történelmi Krisztusról.

Ismered-e Jézust személyesen, mint Üdvözítődet? Vajjon volt-e idő az életedben, amidőn megbántad és megvallottad a bűneidet és kezedet az Ő általszegezett kezébe tetted. Én elvezethetnélek benneteket Glasgowba, a futballpályára és megtudnám mutatni azt a darab földet, ahol átadtam az életemet Krisztusnak, ahol kezemet kezébe tettem. De nem fontos, hogy arra a helyre vezesselek, én a Krisztushoz akarlak vezetni.

Én nem azért vagyok hivő keresztyén, mert prédikálok, hanem azért prédikálok, mert mint szegény, kárhozatrajutott jöttem a Golgotha tövébe és a Jézus vére megtisztított engem minden bűnömből. Talán tudjátok ti is azt a történetet, hogy Luther megtérése után egyszer álmában eljött hozzá a sátán egy kísértéssel. Egy hatalmas tekercset göngyölt ki előtte és azt mondta:

Nézd, Luther, ezek a te bűneid, és Luther elismerte. Van még ezenkívül is, és elővett egy másik nagy tekercset. Luther ezeket is elismerte. Előhúzott ismét egy nagy tekercset. Luther azokat is elismerte. A sátán nevetett. De Luther azt mondta: „Írjad az én bűneim fölébe ezeket a szavakat: „Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít engem minden bűntől". Ezzel a sátán legyőzetett. A Vér erején nem tud felülkerekedni a sátán. Ez az evangélium üzenete. Ezt hirdette Pál apostol is, amikor azt mondotta, hogy: „Nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az, minden hivőnek üdvösségére". Addig, amíg Jézusban, mint Üdvözítődben nem hiszel, addig ennek az evangéliumnak az erejét nem tapasztalod meg. Jézus Krisztus valóság. Ő az Istennek szerető, élő Fia, aki a te szívednek élő Krisztusa.

Hogy Krisztus mit jelent az én számomra? Én annyi mindent tartok felőle. 28-ik éves vagyok, de nem szégyellem elmondani nektek, hogy én az én áldott Üdvözítőmet szívem, lelkem mélyéből szeretem. Nem vagyok esztelen. Ismerem az életet, mert vannak tapasztalataim. Nem vagyok esztelen, mert ahhoz ész kellett, hogy ezrek és ezrek előtt játszam, s a világ egyik legjobb játékosa legyek. Ha engem Jézus Krisztus nem elégítene ki, akkor én ma este nem prédikálnék itt. Mi a prédikálásért semmit nem kapunk. Ha én pénzt akarnék keresni, akkor én nem itt volnék ma este. Én nem népszerűséget keresek, mert ha azt keresnék, akkor én ma este nem itt volnék.

Áldott legyen Isten, Ő elég nekem. A napnak minden pillanatában Jézus Krisztus elég nekem.

Én nem vagyok növénygyüjtő, de az Ő igéjéből tudom, hogy az én Uram Sáron rózsája, a völgy lilioma. Nem vagyok geológus, de tudom, hogy az Ő kősziklájába vagyok elrejtve. Én nem vagyok csillagász, de tudom, hogy Ő a fényes hajnalcsillag és egy nap eljön.

Mehetsz, ahová akarsz, és élhetsz, amint akarsz, de az Isten Fián kívül nincs igazi öröm és béke.

Mondjátok, hogy ebben a városban újból és újból nem vétkeznének, ha nem találnának örömet benne? Én is azért vétkeztem, mert gyönyörűséget találtam benne. Isten igéje mondja, hogy „A bűnnek gyönyöre rövid ideig tart".

Szép volt megfigyelni Budapesten, a Dunaparton, amint a Dunán jégtáblák úsztak. Egy barátommal figyeltem, Azt mondta bárcsak így maradna meg ez a kép. De csak egy pillanatig maradt és úszott tova. Ez olyan, mint a bűnnek a gyönyöre. Én nem tudom, hogy Nyíregyházán is vannak-e részeg emberek. Mikor az egyik városban voltam és láttam egyes embereket, akik egyik oldalról a másik oldalra járva, mentek végig az utcán, azt gondoltam, hogy levélhordók, azért járnak egyik oldalról a má-

sikra. Láttam egy embert, aki ilyen állapotában azt mondta, nagyszerű, csak maradna így. A bűn adta öröm, a bűn adta gyönyörűség csak rövid ideig tartó. Az Isten igéje azt mondja: „A Te jobbodon gyönyörűségek vannak örökké". Kicsoda van az Isten jobbján? Jézus Krisztus. Így hát Jézusban gyönyörűség van örökön örökké.

Barátom! Miként vélekedsz Krisztusról? Most volt időd gondolkodni. Lehet, hogy valaki azt mondja közületek, hogy Krisztus a legkiválóbb, aki valaha élt. Mit mondtál? Mondd még egyszer. Én hiszem, hogy Jézus Krisztus a legnagyszerűbb volt. De Ő nem volt Isten, csak ember. A legnagyszerűbb ember. Ember! Nem szégyellsz ilyet mondani? Hogyha Ő nem Isten volt, hogyan lehetett a legnagyszerűbb? Amikor Filep azt mondta Jézusnak: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és elég. Mutasd meg nekünk az Atyát és kielégít minket". Mit mond Jézus? „Filep, annyi ideig voltam veletek, és nem tudjátok, hogy aki engem lát, látja az Atyát, mert Én és az Atya egy vagyunk". Jézus Krisztus isteni imádatot fogadott el. Én nagyon ünnepélyesen mondom azt, hogy Ő nem lehet a legnagyszerűbb, ha nem Isten Fia volt.

Lettországban volt egy ember, aki azt mondotta nekem, hogy ő angol és nem lett, és csak angolul tud. Én azt mondtam neki, hogy „Maga be akar engem csapni, maga tud lettül". Nemsokára meghallottam, hogy a rendőrség elfogta és becsukták. Lehet ez az ember jó ember, aki be akart csapni?

Ha Jézus Krisztus nem Isten Fia, akkor Ő milliókat csalódásba ejtett. De kedves Barátom! Ha te tagadod azt, hogy Jézus az Isten Fia, akkor sokkal nagyobb nehézséget támasztol, mert a Krisztus személyének legkönnyebb magyarázata, hogy Ő az Isten Fia.

Lehet, hogy valaki még mást is mond felőle. Azt talán, hogy én nem a Krisztus halálával, hanem a Krisztus életével foglalkozom. Krisztus élete ment meg, nem a Krisztus halála. Én tehát azt hiszem, hogy Krisztust, mint példaképet kövessük. Te is így hiszel? Nem a Krisztus élete, hanem a Krisztus vére az, amely megment. Vajjon Krisztust, mint példaképet akarod követni? Tegyed meg most. Ez az első lépés: „Ő bűnt nem követett el és szájában álnokság nem találtatott". Tedd ezt te is. Nem tudod! Miért? Mert bűnös ember vagy természettől, születésedtől fogva. Nem példaképre, hanem Szabadítóra van szükséged. A Biblia a kiengesztelődés könyve. Vegyük ki a Bibliából a kiengesztelődést és akkor nem érdemes olvasni. Krisztus azért halt meg, hogy helyetted az Isten haragjának a poharát kiürítse. Ha a példakép elég az üdvösségre, akkor miért halt meg Krisztus?

Emlékezzünk. A Golgotha sötétjéből tör elő a kiáltás: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet". Felelj erre a kérdésre. Erre csak egy felelet van. Az, hogy Ő a mi bűneinket magára vállalta. Magára vállalta a mi bűneinket és Isten haragját.

Krisztus először Üdvözítő, Szabadító, azután példakép. Az Úr Jézus Krisztus a legnagyobb példakép, a mi számunkra. Ő először Üdvözítő, azután akiket üdvösségre vezet, azoknak példakép.

Remélem, hogy akik itt vannak, tudnak úszni. Egy mély vízbe esett ember, aki nem tud úszni s már-már merülni kezd, amikor elkiáltja magát: „Segítség! Segítség!" Valaki beugrik a partról, hogy segítségére legyen. Az illető, aki beugrik, azt mondja, tudod ki vagyok én? Én vagyok Magyarország legjobb úszója. Úszóbajnok vagyok. Ez az úszóbajnok a merülő embernek azt mondja: „Nézd, én úszóleckéket adok neked, így és így csinálj". Mit mondana az a szegény fuldokló ember erre? Nem azt mondaná-e, hogy nem úszóleckére van nekem szükségem, nem látod, elmerülök. Nekem szabadítóra van szükségem! Én nem a te példádat kérem, hanem a szabadításodat. Ha az úszóbajnok kimentette ezt a fuldokló embert, akkor egészen bizonyos, hogy példaképnek tekinti az úszóbajnokot.

Miképpen vélekedsz a Krisztus felől? Ő az Isten Fia. Ő Isten szabadítója a bűnösök számára és én Őt a szívembe fogadom, mint az én Üdvözítőmet és így lesz az én Üdvözítőmmé és az én életem királyává.

Miképpen cselekedsz és mit teszel vele? Krisztussal kell valamit cselekedned. Egyszerre kettőt nem szeretheted. Nem szeretheted a világot és Jézust, a bűnt és Jézust. Csak egy szíved van és csak egy út a mennybe és egy a pokolba. Két alap van csak. Az Isten által lerakott fundamentum és az ember által lerakott alap. Az Isten által lerakott fundamentum kőszikla, az emberé futóhomok.

Csak két osztály van: Bűnösök osztálya és szentek osztálya. Ki a te szerelmesed?

A Golgotha keresztje az egész világot ketté osztotta, ketté választotta. Mikor Jézus a Golgothára ment, két lator volt ott, de a kereszten Ő azokat ketté választotta. Ma is ezt teszi. Ketté választja a világot. Ketté választja Magyarországot, ezt a várost, ezt a gyülekezetet. Az a kérdés, melyik oldalon állasz? Nem azt kérdezem, hogy vallásos vagy-e, tagja vagy-e az egyháznak, olvasod-e a Bibliát, imádkozol-e, énekelsz-e. A keresztyénség nem szertartásokból áll. A keresztyénség szív és szellem. Megbántad a bűneidet és elfogadtad-e Üdvözítődet?

Erre a kérdésre feleljünk: Melyik a legnagyobb bűn, amit férfi vagy nő elkövethet? Gyilkosság, paráznaság, bálványimádás? Nem. A legnagyobb bűn, amit férfi, vagy nő elkövethet: Jézus

Krisztus visszautasítása. Ez juttatja kárhozatba a lelkedet. Nem azért jutsz a kárhozatba, mert részeges, parázna, hazug vagy. Minden bűnöd büntetését elveszed, de az a bűn, ami téged a kárhozatba dönt, a Jézus visszautasítása. Ez a Szentlélek elleni káromlásnak a bűne, amelyikre nincsen bocsánat.

A Szentlélek azt mondta: Jöjj Krisztushoz és te visszautasítod.

Van még egy nagyon érdekes dolog. Azt tudom, hogy az a bűn, amely Isten szemében a legnagyobb, az ember szemében a legkisebb. Ha gyilkosságot követnél el, bejárná a hír Magyarország minden lapját, de, ha Isten Fiát meggyilkolod, senki sem fog tudni róla. Az Isten szemében a legnagyobb az, ami az emberében a legkisebb.

Mikor Isten ítélőszéke elé kerülsz, nem kérdezi, hogy milyen vallású vagy? melyik egyházhoz tartozol? látogattad-e Isten házát? imádkoztál-e? De azt megfogja kérdezni, hogy „Mit tettél az én szerelmes Fiammal?" Elfogadtad, vagy visszautasítottad? Lehet, hogy te azt mondod, hogy ez nem becsületes, nem igazságos dolog, mert én becsületes életet élek, megfizetem az adómat, eljárok a templomba, imádkozom, vajjon én a pokolba jutok, mert visszautasítottam a Jézust?

Tegyük fel, hogy valaki a bíróság elé kerül azért, mert meggyilkolta a feleségét. Ezzel vádolják. Előállanak különböző tanuk és vallomást tesznek a vádlott erkölcsi jelleméről. Az egyik azt mondja, én a szomszédja vagyok, évek óta ismerem, nagyszerű ember, ez a férfi mindenkivel kedves és barátságos. Egy tanu azt mondja, hogy igen jó családapa, jól gondoskodik a gyermekeiről. Mit mondana a bíró? Mindez szép, de hogyan áll a dolog a feleségével szemben? Meggyilkolta, ez a bűne, hát hogyan lehet jó ember ez akkor?

Hogyan lehetsz te jó asszony, jó férfi, amikor te újra meg újra megfeszíted a Krisztust, aki Istennek Fia, aki érted meghalt, és aki azt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettettek és én megnyugosztlak titeket".

Krisztuson kívül nem találsz nyugalmat. Ő ma még azt mondja neked: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek hozzá, vele vacsorálok és Ő énvelem".

Ő kopogtat a te ajtódon és kérlel téged, „Bocsáss be engem" és te nem nyitod meg. Neked kell megnyitni, mert a kilincs belül van, mert a nyitja a szíveden belül van.

Nyisd meg ma és mondd: „Szívembe jöjj és légy az én életem Királya".

Élet és halál találkozása.

„És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az Ő tanítványai sokan menének Övele, és nagy sokaság.

Mikor pedig a város kapujához közelített, ime egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt övele.

És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta és monda neki: Ne sírj.

És odamenvén illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl!

És felüle a meghalt, és kezde szólni; és adá őt az anyjának.

És elfogá mindazokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt miköztünk; és az Isten megtekintette az ő népét.

És kiméne Ófelőle a hír az egész Judeába és a körül való minden tartományba".

(Lukács ev. 7. r., 11—17. v.)

Ebben a felolvasott részben igen szépen áll előttünk az Úr Jézus Krisztusnak, Isten Fiának érző és könyörülő szíve. Nagyon érdekes és sajátságos ez a történet, mert tudomásunk szerint ez az egyetlen fiatal ember részesülhetett abban, hogy a saját temetéséről a saját lábán ment haza. Két ellentétet látunk itten: az egyik az özvegyasszony egyetlen fia, a másik: Isten egyszülött Fia. Nagy tömeg veszi körül Isten egyszülött Fiát és egy másik nagytömeg követi az özvegy asszany egyetlen fiát. Az egyik az élő Isten élő Fia, a másik egy özvegy asszony halott fia.

Ebben az egyszerű történetben két kiemelkedő pont van. Az egyik kiemelkedő pont az, hogy a könyörülő részvét találkozik a bánattal. A másik az, hogy az Élet találkozik a Halállal. Ugyan ki tudna ennél szomorúbb képet festeni. Egy szegény özvegy édesanya egyetlen fiát temeti. Édesanyám is özvegy asszony, de

neki 4 fia van, ennek az özvegynek csak egyetlen fia volt és ez a fiú volt szíve szeretetének büszkesége, sőt imádó szeretetének tárgya. Ő képezte számára az életet. Mikor csak szóra nyílt az ajka, mindig a fiáról beszélt. A fiam ezt mondta, a fiam azt mondta, így tett az én fiam, úgy tett az én fiam. Én fiam, én fiam. Ő a fiában látta kibontakozni elhalt férjének csodálatos jellemvonásait. Minél inkább őszült a haja, annál inkább ragaszkodott, annál inkább kapaszkodott a fiába. Tudom ezt az édesanyám életéből. Amint idősebb lesz, mindjobban ragaszkodik hozzánk, fiaihoz. Mikor az Üdvözítő találkozik az özvegy asszonnyal, éppen a városon kívül van. Ez a fiú nem volt tékozló. Azt hisszük talán, hogy egy tékozló fiúnak a temetésére összecsődülne az egész város? Nem. Ez olyan fiú volt, amelyikre minden anya büszke lehetett. Nagy tömeg követte a menetet. Íme, az Úr Jézus szembe jön és azt mondja: Szárítsd fel a könnyeidet, ne sírj. És az Úr Jézus szívét résztvevő könyörület töltötte el a szegény özvegy asszony iránt, és hogyha valaki azt kérdezné tőlem, hogy ez a példázat miesoda alapjában véve, egyetlen mondatban mondanám: A könyörülő szeretet találkozik a szükséggel. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen". Isten látott minket minden bűneinkben, elveszetten, és könyörülő szeretet töltötte el őt, úgy küldte el az Ő Fiát, és mondjátok el nekem, hogy ugyan mi kötözte oda a Golgotha keresztjéhez? Vajjon a szeg, ami általszegezte az Ő kezét és lábait? Vajjon vaskötéllel kötözték oda? Nem! Hanem a szeretet!

A mexikói polgárháború idején történt, hogy amikor egy-egy család fiakat adott a harcba, akkor az ablakokba egy csillagot tettek, és ha valaki arra haladt el, megláthatták, hogy ez a család 1, vagy 2 fiút adott, mert 1 vagy 2 csillag van az ablakban, vagy három fiút adott, mert 3 csillag van az ablakban. Egy napon egy kis fiú haladt az édesapjával az úton. A kis fiúk mindig ezernyi dolgot kérdeznek. Legalább is az én szülcim azt mondták, hogy én sokkal többet kérdeztem, mint a kis hugom. A kis fiú megkérdezte az édesapját, hogy mit jelent a sillag az ablakban. Az édesapja igyekezett megmagyarázni a gyermeknek: Tudod kisfiam, ha két csillagot látsz, ez azt jelenti, hogy ez a család két fiút adott a harcba. A kis fiú megértette. Amint így mentek egyideig szótlanul az úton a városból a vidékre, a kis fiú egyszercsak meghúzta az édesapja kabátját és azt mondta, hogy „Nézze csak édesapám" és rámutatott egy csillagra, ami felülmúlta a többi csillagokat ragyogásával. „Nézd, Isten is adott egy Fiút". Valóban! A Golgotha üzenete az evangélium üzenete. Az evangélium üzenete az, hogy a Golgotha keresztje áll. Ez az, ami a mi legnagyobb szükségünket betölti.

Mikor legkedvesebb barátaink nem tudnak megérteni, az Úr Jézus megért és senki úgy vigasztalni nem tud, mint az Úr Jézus. Ha szíved összetört, ha mély bánatod van, az Úr Jézus megvigasztalhat. Óh, mennyire szeret Ő. Úgy kívánja, hogy a mi szívünket a maga békességével és örömével töltse be. A leginkább megtört szíveket szereti vigasztalni. Az Írásban is úgy látjuk, hogy akkor a legdrágább a mi szívünkben, mikor bánatos, szomorú egyéneket vigasztal.

A második, amit megemlítettem, az, hogy az Élet találkozik a Halállal. A Halál jött ki Nain városából. A másik oldalon az Élet közeledett a városhoz. Az egyetemi hallgatók néha azt a kérdést teszik fel előttem, hogy „Miesoda az Élet?" Igen rossz kérdés ez. A kérdésnek így kellene hangzania: „Kicsoda az Élet?" Mert Krisztus az Élet. Ő maga mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet". „Én azért jöttem, hogy életük legyen". Mégpedig bővölködő életük.

Mikor az Élet és a Halál találkozik, akkor valaminek történnie kell. Ha a találkozás megtörtént, csak egy lehet az eredmény. A Halál legyőzetik és az Élet diadalmaskodik. Jézus megállítja a temetési menetet és azt mondta: „Ne sírj!" „Asszony, szárítsd fel könnyeidet és ne sírj". „Ifjú, néked mondom, kelj fel!" Az ifjú új teremtmény lett az Úr Jézus Krisztusban. Mindenki, aki Jézusban üdvözítőjét meg nem találta, halott. Krisztuson kívül nincsen csak halál. Krisztuson belül nincsen csak élet és aki megpróbálta, megtapasztalhatja, hogy élet, még pedig igazi Élet. A halál legyőzetett. Az Élet tulajdonképpen akkor kezdődik, amikor valaki az életének országútján találkozik Jézus Krisztussal. Csak attól kezdve kezd élni, amikor elfogadja Üdvözítőjének és mihelyt elfogadta, új teremtmény lett belőle. Azelőtt úgy gondoltam, hogy minél távolabb jutok Krisztustól, annál inkább lesz részem az életben. Most tudom csak, hogy mindez halál volt.

Két dolgot olvasunk, hogy mit tett ez az ifjú. Először is ült, ez volt életének első jele. Istennek legnagyobb csodatétele az üdvösség csodája. Mikor egy férfi, vagy nő, aki eddig halott volt és most felül. Az üdvösség valóság, realitás. De nemcsak felült, hanem szólani kezdett. Ugyebár, mikor egy újszülött csecsemő megszületik, nem várjuk tőle, hogy olyan előadást tartson, mint a matematika professzora. De azt elvárod, hogy megszólaljon és kezdje mondani, hogy „mama, papa". Várod, hogy a gyermek kiáltson. Rengeteg ember van a világon, aki keresztyénnek vallja magát és még nem nyilt meg a nyelve. Mielőtt én megtértem volna, én inkább vállaltam volna, hogy átúszom a tengert, mint azt, hogy Jézusról beszéljek. Miért? Mert halott voltam. De abban a pillanatban, amikor elfogadod Jézust, örökéleted van.

Budapesten az összejövetelt egy 50 év körüli uriember látogatta, sírva jött egy alkalommal hozzám és azt mondta: Én cserkészparancsnok vagyok, de nem vagyok hivő keresztyén. De szeretnék hivő keresztyén lenni, éspedig azért, hogy a fiúkat befolyásoljam. De nem tudok. Éveken keresztül próbálkozom. Vannak, akik azt mondták, hogy tedd meg ezt, tedd meg azt. Hiába. Nem tudok, hiába próbálkozom évek óta. Megkérdezett, mit gondolok, miért nem tudta ezt megtenni. Én azt mondtam, hogy mit szólna, ha a kertész azt mondaná egy fának, hogy neked gyümölcsöt kell teremned, anélkül, hogy beültetnéd. Ha Jézust az életedben el nem fogadtad, nem tudod megteremni a Szentlélek gyümölcseit.

Ez a naini ifjú felült és szólani kezdett. Jézus odaadta őt anyjának és hazament a régi otthonba. Csakhogy a régi otthonban már egy új ember tért vissza. A lakásban ugyanazok a régi bútorok voltak, ugyanazokkal a régibarátokkal találkozott és mégis minden más lett. Krisztusban új teremtmény lett. Emlékszem még rá, hogy amikor megtértem, azt kérdeztem, hogy mi történt? Még soha ilyen szép nem volt a nap. Évekre visszaemlékezem, hogy soha fel nem tünt úgy a nap ragyogása. A madarak is, mintha kedvesebben csicseregnének. Az emberek is mintha megváltoztak volna. Azelőtt nem voltak olyan kedvesek. Pedig mindez nem változott meg. Nem változott meg körülöttem semmi, nem változott meg a világ, a környezetem, az emberek, csak én.

Milyen csodálatos, hogy Isten minket úgy szeretett, hogy az Ő szeretett Fiát küldte, hogy a Golgotha keresztjén vérezzen értünk.

Ha ezt a lépést megteszed, az egész örökkévalóságon át magasztalni fogod.

Csulák Irén gyorsiró jegyzetei alapján összeállitotta:
Nagyváthy József ref. s. lelkész.